

Tứ Đại Tài Phiệt: Đăng Ký Kết Hôn Trễ

Contents

Tứ Đại Tài Phiệt: Đăng Ký Kết Hôn Trễ	4
1. Q.1 - Chương 1: Chướng Ngại Vật Trên Đường	4
2. Q.1 - Chương 2: Trộm Xe	7
3. Q.1 - Chương 3: Bóng Đêm Lăng Phí	8
4. Q.1 - Chương 4: Vị Hôn Thê Của Cung Thị Tài Phiệt	9
5. Q.1 - Chương 5: Cung Vườn	10
6. Q.1 - Chương 6: Cảnh Sát Đến Thăm	11
7. Q.1 - Chương 7: Bồi Thường Cho Em Như Thế Nào?	14
8. Q.1 - Chương 8: Anh Muốn Tự Ôn Chuyện Với Em	15
9. Q.1 - Chương 9: Làm Quen Lần Nữa	18
10. Q.1 - Chương 10: Anh Vẫn Hoài Niệm Hương Vị Của Em	19
11. Q.1 - Chương 11: Không Có Ý Định Buông Tay	20
12. Q.1 - Chương 12: Tâm Tư Của Ngải Ân Hà	21
13. Q.2 - Chương 1: Trò Đùa Quái Ác	22
14. Q.2 - Chương 2: Một Màn Trong Cửa Hàng	23
15. Q.2 - Chương 3: Cùng Xem Màn Kịch Giả	24
16. Q.2 - Chương 4: Bối Rối	26
17. Q.2 - Chương 5: Lấy Lòng	28
18. Q.2 - Chương 6: Chọc Phái Người Đàn Ông Tà Mị	29
19. Q.2 - Chương 7: Cung Quý Dương Trêu Ghẹo (1)	31
20. Q.2 - Chương 8: Chẳng Qua Anh Cũng Chỉ Là Con Trai Của Nhà Giàu Mới Nổi	33
21. Q.2 - Chương 9: Tôi Đối Với Anh Không Có Hứng Thú	35
22. Q.2 - Chương 10: Ngoại Lệ	36
23. Q.2 - Chương 11: Ai Mới Là Tình Địch?	37
24. Q.2 - Chương 12: Âm Hồn Bất Tán	39
25. Q.2 - Chương 13: Hành Động Cuồng Ngạo	41
26. Q.2 - Chương 14: Tuyên Bố Bá Đạo	42
27. Q.2 - Chương 15: Yêu Cầu Của Thư Tử Hạo	45
28. Q.2 - Chương 16: Cuộc Gặp Gỡ Mập Mờ	47
29. Q.2 - Chương 17: Mất Đi Nụ Hôn Đầu Tiên	51
30. Q.2 - Chương 18: Nụ Hôn Gián Bò?	53
31. Q.2 - Chương 19: Lên Nhầm Thuyền Giặc	54
32. Q.2 - Chương 20: Ma Quỷ Bám Ngườ	55
33. Q.2 - Chương 21: Bị Bắt Trúng Nhược Điểm (1)	57
34. Q.2 - Chương 22: Ba Người Bạn Tốt Giúp Đỡ	59
35. Q.2 - Chương 23: Nhất Định Phải Thay Thế Được	62
36. Q.2 - Chương 24: Xả Thân Tiếp Đón Mỹ Nhân	64
37. Q.2 - Chương 25: Chó Gấu Vẫn Là Anh Hùng	66
38. Q.2 - Chương 26: Nhất Định Tình Yêu Sẽ Bắt Đầu	72
39. Q.2 - Chương 27: Tri Kỷ Làm Khó Tình Địch	76
40. Q.2 - Chương 28: Âm Mưu	81
41. Q.2 - Chương 29: Một Cú Trí Mạng	92

42. Q.3 - Chương 1: Dây Đưa Làn Nửa	98
43. Q.3 - Chương 2: Mộng Thường	106
44. Q.3 - Chương 3: Xông Vào Phòng Thay Quần Áo	110
45. Q.3 - Chương 4: Cổ Ý	114
46. Q.3 - Chương 5: Quái Dị	118
47. Q.3 - Chương 6: Khinh Người Quá Đáng	124
48. Q.3 - Chương 7: Khinh Người Quá Đáng (3)	128
49. Q.3 - Chương 8: Ai Là Tình Nhân Của Ai (3)	130
50. Q.3 - Chương 9: Ai Là Tình Nhân Của Ai (4)	132
51. Q.3 - Chương 10: Ai Là Tình Nhân Của Ai (5)	134
52. Q.4 - Chương 1: Mạnh Mẽ Vào Ổ (1)	136
53. Q.4 - Chương 2: Mạnh Mẽ Vào Ổ (2)	138
54. Q.4 - Chương 03-04	140
55. Q.4 - Chương 05-06	144
56. Q.4 - Chương 07-08	149
57. Q.4 - Chương 09-10	153
58. Q.4 - Chương 11-12	157
59. Q.4 - Chương 13-14	161
60. Q.4 - Chương 15-16	165
61. Q.4 - Chương 17-18	169
62. Q.4 - Chương 19-20	173
63. Q.4 - Chương 21-22	176
64. Q.4 - Chương 23-24	180
65. Q.4 - Chương 25-26	184
66. Q.4 - Chương 27-28	187
67. Q.4 - Chương 29-30	191
68. Q.4 - Chương 31-32	195
69. Q.4 - Chương 33-34	198
70. Q.4 - Chương 35-37	202
71. Q.5 - Chương 01-02	208
72. Q.5 - Chương 03-04	212
73. Q.5 - Chương 05-06	216
74. Q.5 - Chương 07-08	221
75. Q.5 - Chương 09-10	225
76. Q.5 - Chương 11-12	229
77. Q.5 - Chương 13-14	232
78. Q.5 - Chương 15-16	236
79. Q.5 - Chương 17-18	240
80. Q.5 - Chương 19-20	244
81. Q.5 - Chương 21-22	248
82. Q.5 - Chương 23-25	252
83. Q.6 - Chương 01-02	258
84. Q.6 - Chương 03-04	262
85. Q.6 - Chương 05-06	266
86. Q.6 - Chương 07-08	269
87. Q.6 - Chương 09-10	274
88. Q.6 - Chương 11-12	278
89. Q.6 - Chương 13-14	282
90. Q.6 - Chương 15-16	287
91. Q.6 - Chương 17-18	290
92. Q.6 - Chương 19-20	294
93. Q.6 - Chương 21-22	298
94. Q.6 - Chương 23-24	302
95. Q.6 - Chương 25-26	307

96. Q.6 - Chương 27-29	311
97. Q.7 - Chương 01-02	317
98. Q.7 - Chương 03-04	321
99. Q.7 - Chương 05-06	325
100. Q.7 - Chương 07-08	329
101. Q.7 - Chương 09-10	333
102. Q.7 - Chương 11-12	337
103. Q.7 - Chương 13-14	341
104. Q.7 - Chương 15-16	344
105. Q.7 - Chương 17-18	349
106. Q.7 - Chương 19-20	353
107. Q.7 - Chương 21-22	356
108. Q.7 - Chương 23-24	361
109. Q.7 - Chương 25-26	365
110. Q.7 - Chương 27-28	369
111. Q.7 - Chương 29-30	373
112. Q.7 - Chương 31-32	377
113. Q.8 - Chương 01-02	382
114. Q.8 - Chương 03-04	386
115. Q.8 - Chương 05-06	390
116. Q.8 - Chương 07-08	394
117. Q.8 - Chương 09-10	398
118. Q.8 - Chương 11-12	402
119. Q.8 - Chương 13-14	406
120. Q.8 - Chương 15-16	410
121. Q.8 - Chương 17-18	414
122. Q.9 - Chương 01-02	418
123. Q.9 - Chương 03-04	422
124. Q.9 - Chương 05-06	426
125. Q.9 - Chương 07-08	430
126. Q.9 - Chương 09-10	434
127. Q.9 - Chương 11-12	438
128. Q.9 - Chương 13-14	442
129. Q.9 - Chương 15-16	446
130. Q.9 - Chương 17-18	450
131. Q.9 - Chương 19-20	454
132. Q.9 - Chương 21-22	457
133. Q.9 - Chương 23-24	461
134. Q.9 - Chương 25-26	465
135. Q.9 - Chương 27-28	468
136. Q.9 - Chương 29-30	472
137. Q.9 - Chương 31-32	476
138. Q.9 - Chương 33-34	480
139. Q.9 - Chương 35-37	484
140. Q.10 - Chương 01-02	490
141. Q.10 - Chương 03-04	494
142. Q.10 - Chương 05-06	498
143. Q.10 - Chương 07-08	501
144. Q.10 - Chương 09-10	505
145. Q.10 - Chương 11-12	509
146. Q.10 - Chương 13-14	513
147. Q.10 - Chương 15-16	517
148. Q.10 - Chương 17-18	521
149. Q.10 - Chương 19-20	525

150. Q.10 - Chương 21-22	529
151. Q.10 - Chương 23-24	533
152. Q.10 - Chương 25-26	537
153. Q.10 - Chương 27-28	541
154. Quyển 10 - Chương 29-30	545
155. Quyển 10 - Chương 31-32	549
156. Quyển 10 - Chương 33-34	553
157. Quyển 10 - Chương 35-36	557
158. Quyển 10 - Chương 37-38	562
159. Quyển 10 - Chương 39-40	566
160. Quyển 10 - Chương 41-42	569
161. Quyển 10 - Chương 43-44	574
162. Quyển 10 - Chương 45-46	577
163. Quyển 10 - Chương 47-48	581
164. Quyển 10 - Chương 49-50	585
165. Quyển 10 - Chương 51-52	589
166. Quyển 10 - Chương 53-54	593
167. Quyển 10 - Chương 55-56	598
168. Quyển 10 - Chương 57-58	602
169. Quyển 10 - Chương 59-60	607
170. Quyển 10 - Chương 61-63	612
171. Đoạn Kết	618

Tứ Đại Tài Phiệt: Đăng Ký Kết Hôn Trẻ

Giới thiệu

Editor: Ngáo ỚpCô và hân là một đôi trời sinh. Sinh ra ở đây không phải là để có nhau mà là để cạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-tai-phet-dang-ky-ket-hon-tre>

1. Q.1 - Chương 1: Chương Ngại Vật Trên Đường

Giữa hè, tiểu bang California, Mỹ (State of California, gọi tắt là California), trạm dừng chân trên đường cao tốc.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời lười biếng chiếu xuống nơi này, thật đúng là có cảm giác của cao bồi miền Tây Texas. Trạm dừng chân trên đường cao tốc, ở đây lại cách xa trung tâm thành phố Los Angeles, không thấy một chiếc xe tải nào chạy qua, có chút hoang vu, lại rất oi bức làm cho người khác khó chịu.

Xế chiều, trên đường cao tốc, ngay cả để thấy bóng dáng của một chiếc cũng rất khó khăn. Mặt trời đem một chiếc bóng to lớn kéo đến, trải dài ra vô tận.....

Một người đàn ông tựa như chướng ngại vật trên đường, đứng ngay bên rìa cao tốc 800. Tay trái vừa nhàn nhã cầm chiếc mũ cao bồi miền Tây Texas phe phẩy quạt gió, tay phải lại làm ra một động tác đón xe mang đầy đủ tiêu chuẩn quốc tế!

Người đàn ông kia hết sức anh tuấn khôi ngô, nhưng khuôn mặt xấu xa luôn tươi cười lại khiến cho người khác không thể phớt lờ. Mỗi một đường cong trên gương mặt đều cực kỳ đẹp mắt, toát lên nét cao quý.

Nhưng mà

Điều khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu và mở rộng tầm mắt chính là.....

Người đàn ông này ăn mặc cực kỳ quái gở, bởi vì, toàn thân trên dưới của anh chỉ mặc độc một chiếc quần short, đến một mảnh vải che thân trên cũng không có. A, đúng rồi, còn có một cái mũ trong tay anh nữa.

Ánh mặt trời chiếu lên nước da màu lúa mạch vô cùng cường tráng, lộ ra vẻ gợi cảm cực kỳ mê người.

Người này, không phải ai khác!

Chính là Cung Quý Dương!

Hiện đang đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc của Cung thị tài phiệt – Cung Quý Dương tiên sinh!

Hai giờ trước, anh còn vui vẻ lái chiếc xe thể thao Porsche đi ngắm phong cảnh, chở một cô gái đẹp có bộ ngực lớn bắn ra thịt mà mình mới quen hôm trước ở California hoa lệ. Ai biết, sau một câu nói bất hòa, người phụ nữ đáng ghét kia liền lấy hết quần áo của anh không nói, còn lái xe của anh đi.

Tất cả tiền và điện thoại di động của anh cũng nhân tiện rời xa anh!

“Ai”

Đã gần hai giờ đồng hồ đứng chặn xe, Cung Quý Dương cứ thế mà thở dài một hơi. Sau đó đặt mông ngồi ở giữa đường cao tốc, gác chân, vừa dùng mũ quạt gió, vừa che chắn ánh nắng chói chang.

Cũng may là người phụ nữ kia còn có chút lương tâm, không lấy hết sạch sẽ, thậm chí còn để lại ỉnh một cái mũ, vừa có thể giải nhiệt, còn có thể che nắng.

Cung Quý Dương nhìn toàn thân trên dưới của mình.....

“Nếu như bị bọn Thiếu Đường nhìn thấy bộ dạng của mình bây giờ, khẳng định là lại trở thành trò hề rồi!”

Anh không khó để tưởng tượng ra, bộ dạng và vẻ mặt lúc này của Lăng Thiếu Đường, Lãnh Thiên Dục, và Hoàng Phủ Ngạn Tước - ba đồng đảng kia của mình, đối với anh thật sự là một tai họa!

Bởi vì, từ trước đến nay chỉ có anh đi chơi đùa với người khác!

Đáng chết!

Vì sao ban đầu mình lại chọn đi du ngoạn bằng cách này, khiến cho anh bây giờ có muốn chặn xe lại để cầu cứu cũng khó khăn.

Trong khi Cung Quý Dương đang tính toán, nếu như dùng phương thức “Bò” trở lại Los Angeles thì mất thời gian bao lâu, tai anh thoáng nghe được âm thanh bén nhọn của xe chạy từ xa đến gần.

Anh hưng phấn, lập tức đứng dậy, rút cuộc, khi anh thấy một chiếc xe đang lao đến, liền ra sức vẫy vẫy cái mũ!

Chiếc xe, gần như là dừng lại ngay trước da thịt của Cung Quý Dương

Trên đường cái trống trải, thẳng xe vang lên một tiếng chói tai!

“Wow, anh bạn, xe của anh mấy năm rồi không có sửa chữa vậy hả?” Cung Quý Dương vừa khoa trương xoa lỗ tai, vừa phối hợp mà mở cửa tay phụ ra.

“Này! Anh muốn tự sát à, tại sao chặn xe của tôi?” Chủ nhân của chiếc xe là một người đàn ông trung niên người Mỹ, dáng dấp mập mạp, cộng thêm khuôn mặt có râu quai nón, đầu tóc cũng xoăn xoăn.

Cung Quý Dương có chút hăng hái nhìn chủ nhân của chiếc xe, rất “có lòng” nhìn về phía đó giải thích: “Rất rõ ràng mà, chặn xe của ông đương nhiên là muốn ngồi xe của ông chứ sao!”

Chủ nhân chiếc xe rõ ràng chưa từng thấy người đàn ông nào “không khách khí” như vậy, hướng chi.....

Chỉ thấy ông ta chau mày lại, ngăm đánh giá Cung Quý Dương từ trên xuống dưới một lúc, sau đó khinh thường nói : “Tôi là gì mà phải chở anh? Anh tới để đãi vàng đó hả, quần áo cũng không có!”

Rất rõ ràng, ông liệt Cung Quý Dương kì quái trước mặt vào tốp người xấu!

Cung Quý Dương bĩu môi, anh phát tay một cái nói: “Tôi sẽ cho ông một triệu đô, chỉ cần ông chở tôi đến Los Angeles!”

“Một triệu đô?” Chủ nhân của chiếc xe hét lên một tiếng, sau đó lập tức bắt đầu đánh giá lại người trước mắt từ trên xuống dưới một lần nữa.

“Như thế nào quý ông? Đi hay không đi?” Cung Quý Dương tỏ vẻ tự nhiên nhìn chủ nhân chiếc xe, cười xấu xa một chút mà nói.

“Đi, dĩ nhiên đi!” Chủ nhân chiếc xe trả lời ngay.

Cung Quý Dương mở cò trong bụng, dường như anh đã thấy được thiên sứ.

Nhưng mà

Vậy ấy, mặc dù ngoài miệng quý ông đồng ý, nhưng mà cơ thể vẫn không nhúc nhích, cứ đứng yên như trời trồng ở nơi đó.

Hai người nhìn nhau một lúc, Cung Quý Dương có chút lúng túng nói: “Ách, cái kia..... ý tôi nói là, đợi sau khi đến Los Angeles, tôi sẽ đưa cho ông một triệu đô!”

Hướng lên trời thề, lời anh nói cũng là xuất phát từ đáy lòng!

Thật sự là bây giờ ai có thể đưa anh trở về Los Angeles, nhất định anh sẽ báo đáp xứng đáng cho người đó!

Nhưng mà lời này đến tai quý ông, giống như là sói xám lớn lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ!

Chỉ thấy ria mép ông giựt giựt, sau một giây liền nhanh chóng trở lại trong xe.

“Một triệu đô? Anh tưởng rằng tôi bị ánh mặt trời California nung cho bất tỉnh sao, chờ anh có tiền rồi nói sau!” Sau khi nói xong những lời này, chiếc xe liền giống như tên lửa chạy vụt đi

Cung Quý Dương hận không thể ném một quả bom vào luồng khói đang không ngừng tuôn ra ở đằng sau đuôi xe!

Mẹ nó!

Thật là không còn cách nào để anh từ nơi hoang tàn vắng vẻ này trở về Los Angeles sao?

Cung Quý Dương nằm trên đường lớn, ngửa mặt lên trời, cảm nhận được tầm lưng bên dưới của mình sẽ bị nhựa đường làm bỏng rát. Cuối cùng mới lười biếng đứng dậy, vừa ngáp vừa đi về phía trước.

Không biết đi được bao lâu rồi

Khi vừa nhìn thấy một chiếc Ferrari hồng đến chói lóa đập vào tầm mắt Cung Quý Dương, rốt cuộc anh cũng thấy được thiên sứ đứng trước mắt mình!

Anh thề, lần này mà có khả năng rời khỏi nơi đáng chết này, nhất định anh phải thờ phụng Thượng Đế!

Nhưng mà

Khi anh chạy nhanh đến trước xe, đang muốn giương khuôn mặt tươi cười “khả ái” lên, mới ngạc nhiên phát hiện không thấy chủ nhân của chiếc xe này!

A? Thật là kì quái?

Một chiếc Ferrari không có chủ nhân?

Nhìn nhìn một chút, Cung Quý Dương nâng lên khóe môi tà mị

Rốt cuộc, anh cũng nghĩ ra cách để rời khỏi nơi này!

Hết chương 1

2. Q.1 - Chương 2: Trộm Xe

California, sau giữa trưa, ánh mặt trời lười nhác chiếu xuống chiếc Ferrari màu hồng, hồng đến chói mắt, nhưng mà trong mắt Cung Quý Dương, đó là phương tiện duy nhất cứu anh thoát khỏi khổ ải này.

Kính xe bóng loáng phản chiếu đôi mắt gợn sóng đang cười một cách xấu xa của anh, cùng với làn môi mỏng tà mị mà gợi cảm kia.

“Này, có ai không vậy....”

Anh giả bộ làm ra vẻ hỏi thăm, tiến đến gõ gõ cửa kính xe, thật sự là muốn xác nhận một tí. Sau đó cạy xe thì mới không bị chủ nhân của nó bắt gặp.

Rất dễ nhận thấy, chủ nhân của chiếc xe không có ở trong, cũng không ở gần đây.

“Không thể trách tôi được!” Cung Quý Dương liền đưa hai tay ra, cười xấu xa một tiếng. Ngay sau đó, anh đưa mắt nhìn sang hai bên đường cao tốc, tìm kiếm một cái gì đó cứng rắn, cho dù là tảng đá cũng được.

Anh, Cung Quý Dương, không chỉ mang thân phận là tổng giám đốc Cung thị tài phiệt, còn là người sáng tạo ra các loại vũ khí đỉnh cao, ngoài việc thông thạo võ thuật, anh còn có khả năng thiên phú về máy móc, súng, chế tạo đạn dược, “cao thủ phá hủy,” lại còn biết điều khiển nhiều loại xe và máy móc khác nhau rất tốt.

Vì thế, việc cạy mở chiếc Ferrari không người lái này, sau đó, dưới tình huống không có chìa khóa vẫn có thể lái chiếc xe này đi, đối với anh mà nói dễ như trở bàn tay.

Thật sự, chỉ trong thời gian ngắn, Cung Quý Dương đã thành công cạy khóa xe, nhưng khi anh vừa muốn chui vào trong thì....

“A.....” Một tiếng hét kinh hãi chói tai phát ra từ cổ họng của anh.

Trời ạ!

Chủ nhân của chiếc xe này vừa vặn là một cô gái, bên trong xe xếp bao nhiêu là món đồ chơi bằng bông, còn có một vài thứ không biết tên!

Cung Quý Dương cảm thấy có một đám quạ đen bay ngang qua đầu anh....

Thật sự là không thể hiểu nổi sở thích của cô gái này ra làm sao, thích gì không thích, lại đi thích mấy con búp bê này, mấy thứ đồ chơi bằng bông làm suy giảm trí thông minh vậy chứ?

Sau khi luống cuống gỡ đầu, Cung Quý Dương không nói hai lời, lập tức tự mình hành động, đem tất cả các món đồ chơi bằng bông trong xe ném tới tấp ra ngoài.

Ừ, làm như vậy sạch hơn nhiều, nhìn qua cũng cảm thấy cực kỳ vừa mắt nữa!

Cung Quý Dương phui tay, hài lòng nhìn kiệt tác của mình, chẳng qua là.....khi anh đưa mắt ngắm nhìn màu sắc của chiếc xe, đành tiếc nuối cong môi lên.

Thân phận của anh như vậy, làm sao có thể ở trong một chiếc xe có màu sắc ẻo lả này đây?

Nhưng mà, không có vấn đề gì, chỉ cần anh có thể rời khỏi cái nơi đáng chết này, nhất định sẽ tử tử mà “cải tạo” nó một chút!

Anh – có khả năng cải tạo “dung nhan” xe cộ trời sinh đấy! Danh hiệu này

cũng không phải là hư vô đâu!

Nghĩ tới đây, tấm lưng to lớn của Cung Quý Dương giãn ra một chút, thoải mái ngồi vào trên ghế lái, bắt đầu thành thạo nổ máy xe.

Không lâu sau, dường như chiếc xe đã xem Cung Quý Dương là chủ nhân thật sự của nó, lập tức khởi động, rồi cuộc cũng hoạt động rồi!

Quá sung sướng! Có khả năng rời khỏi nơi này, cảm giác thật sung sướng!

Cung Quý Dương hưng phấn còn mở cả nóc xe ra, âm nhạc sống động lập tức hòa lẫn vào trong không khí.

Hết chương 2

3. Q.1 - Chương 3: Bóng Đêm Lãng Phí

Bóng đêm rực rỡ, ánh trăng trong vắt như nước, ‘phong như sa, nguyệt như câu,’ mỗi một góc ngách của căn biệt thự thuần trắng như vương giả đều toát lên nét lạnh lùng ngạo nghễ, khinh thường thế gian.

Lối kiến trúc của căn biệt thự là sự dung hợp giữa phong cách lãng mạn cùng nét tôn nghiêm. Cửa chính với trần cao, cửa sổ hình tròn được viền vân đá chung quanh, hiển thị rõ nét thanh lịch, cao quý.

Biệt thự rất lớn, cũng rất nhiều phòng, cửa sổ tinh xảo nằm sát đất, rèm cửa đơn giản. Ánh trăng trong vắt xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh, rơi xuống trên những sợi tóc dày và đen như mực của anh. Đường như mỗi một đường nét trên gương mặt kia đều được chạm khắc vô cùng tỉ mỉ, mỗi một đường cong lộ ra đều cực kỳ đẹp mắt, toát lên nét cao sang.

Con người sâu thẳm nhưng cũng có phần nổi loạn, ánh mắt quyến rũ mê người mang theo vài phần uể oải, phảng phất ma lực khiến người khác hồn xiêu phách lạc. Sống mũi thẳng tắp, hài hòa với gương mặt và khí chất xuất chúng của anh. Toàn thân toát ra hơi thở nguy hiểm khiến người ta khó có thể kháng cự....

“Quý Dương....” Âm thanh phát ra từ một cô gái mang dáng dấp cao gầy, chỉ thấy cô sở hữu một vóc người kiêu mị như ma quỷ, hàng mi yêu kiều che giấu đôi con ngươi nồng đậm ái tình, xinh đẹp lãng lờ mê hoặc lòng người. Cơ thể không xương nững nịu hiển nhiên đẹp hơn gấp bội lần.

“Anh đã đến rồi?” Trên khuôn mặt tuyệt đẹp khẽ nở nụ cười quyến rũ, ánh mắt long lanh đầy mê hoặc, một bàn tay to lớn đã kéo cô gái khả ái vào trong lòng.

“Ừ....”

Cơ thể cô gái ngay lập tức xụi lơ, bị ái tình làm ằm nhũn, cơ hồ muốn hóa thành nước, ngẩng đầu, khẽ phác họa tỉ mỉ khuôn mặt nhỏ nhắn, mái tóc xoăn dài nhẹ nhàng như thác nước rơi xuống cánh tay anh. Áo ngực đắt tiền ngăn cách đôi gò bồng đảo mê người, thoải mái mà dựa vào trong vòm ngực to lớn của anh.

Trong nháy mắt, con người đen sâu thẳm như đáy vực của Cung Quý Dương liền khiến cho người phụ nữ tan chảy, khi anh cúi đầu xuống, cô gái chỉ lẳng lặng khẽ khép hàng mi dài, chiếc cằm xinh đẹp nhẹ nhàng nâng lên, đón nhận bờ môi của anh, môi hồng hé mở.

“Ừ.....” Hai đôi môi thân mật, đốt cháy tình cảm mãnh liệt, cô gái trầm luân trong nụ hôn cuồng dã, hô hấp trở nên hỗn loạn, bàn tay càng thêm càn rỡ, chậm rãi thăm dò vào bên trong áo của Cung Quý Dương.

Lúc này trên người Cung Quý Dương chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, bởi vì bị cô gái dày vò nên đã sớm mở toang. Làn da màu đồng cường tráng thoáng ẩn hiện bên dưới ánh đèn màu hồng lãng mạn ấm áp, càng tăng thêm sự cảm dỗ chết người.

“Người phụ nữ này, mới không gặp bao lâu mà đã trở nên gọi cảm như vậy rồi!” Âm thanh của Cung Quý Dương trầm xuống đầy mê hoặc, vang lên bên tai cô lại càng làm tăng thêm mùi vị hứng thú.

Đối với tên của cô, anh cũng không thể nhớ rõ, là cái gì Lily hay là hoa hoa thảo thảo, Cung Quý Dương luôn lười phải ghi nhớ những cái tên này.

Hô hấp của cô càng thêm dồn dập, cười duyên một tiếng, rên rỉ, tay dần dần hạ xuống, đặt lên trên thắt lưng hàng hiệu đắt tiền của anh.

“Gấp gáp như vậy sao?” Cung Quý Dương cười khê, âm thanh càng thêm trầm thấp, ánh mắt sâu xa u tối, làn môi mỏng trượt xuống vành tai cô.

“Phải, Quý Dương anh thật là hư, lâu như vậy cũng không nhớ đến người ta, có phải đã quên người ta rồi hay không?” Cô gái cười duyên một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chứa chan sự cầu khẩn.

Tuy cô là thiên kim tiểu thư cao quý ngàn vàng, trước mặt đàn ông luôn luôn kiêu ngạo tự đắc, bất kể là ai, nhưng chỉ trừ một người, đó chính là người cực kỳ nguy hiểm trước mặt, bị Cung Quý Dương trêu chọc đến mức nhiệt huyết sôi trào. Anh có nhiều tiền, là người đàn ông độc thân hoàng kim trong lòng của tất cả mọi phụ nữ.

Anh đa tình, khôi ngô tuấn tú, chỉ cần khê cười, làn môi mỏng khê nhếch lên một chút, cái gì cũng không cần nói, thì bất cứ một người phụ nữ kiêu ngạo nào cũng sẽ tan chảy, cam tâm tình nguyện quỳ gối dưới chân anh, đương nhiên cô cũng không ngoại lệ!

Tuy biết anh có rất nhiều phụ nữ, nhiều đến mức đếm không xuể, nhưng mà cô vẫn bằng lòng cam chịu, chỉ cần đôi mắt của Cung Quý Dương khê cười, cô liền cam tâm tình nguyện bước đến.

“Thật đúng là tiểu yêu tinh!” Rốt cuộc bàn tay to lớn của Cung Quý Dương cũng miễn cưỡng đặt lên trên người cô, khoe môi tà mị nhếch lên, không có một chút thương tiếc.

Hết chương 3

4. Q.1 - Chương 4: Vị Hôn Thê Của Cung Thị Tài Phiệt

“Quý Dương..... Nói mau đi, anh có nhớ người ta hay không.....” Cô gái bám chặt lấy lồng ngực của Cung Quý Dương, âm thanh làm nũng ngọt ngào tựa như muốn hòa tan anh ra.

Tại sao lâu như vậy mới nhớ tới cô? Dĩ nhiên, những lời này cô không dám hỏi, bởi vì cô thích anh, không đơn giản là vì anh có nhiều tiền, anh đẹp trai, anh có địa vị hiển hách, quan trọng hơn là cô thích cùng với anh tạo nên kỉ tích yêu đương.

“Nhớ, đương nhiên là nhớ!” Ánh mắt ma quỷ, Cung Quý Dương cười mỉa mai, âm thanh cũng trở nên lười biếng.

Nhớ? Nếu như cô không gọi điện thoại tới, anh đã sớm quên mất mình còn có một người đẹp bên cạnh, bởi vì một câu nói vô nghĩa của anh mà đau khổ chờ đợi.

Nếu cô muốn, anh không ngại làm chuyện tốt một lần, nhìn những người phụ nữ phía dưới anh rên rỉ, kêu gào, vừa lên đỉnh liền ngoan ngoãn ngã xuống, trong lòng anh cảm thấy thật thỏa mãn, sau khi thỏa mãn cũng chỉ là hư không!

“Thật?”

Về mặt lập tức phấn khởi, đôi mắt mở to vui mừng khó nén được nhục dục, bốn phía ngập tràn mùi vị thuộc về người đàn ông này. Sức nóng liên tục không ngừng xuyên qua vải vóc, truyền đến da thịt của cô, gương mặt tuyết trắng đã sớm không thể kìm lòng mà ửng hồng.

“Dĩ nhiên, tại sao không tin?” Giọng nói trầm thấp gợi cảm, quanh quẩn bên tai cô, cô tin, cô tình nguyện tin tưởng đây là sự thật!

Không đợi Cung Quý Dương bắt đầu, bàn tay nhỏ bé của cô đã dùng sức kéo dây áo, chỉ trong nháy mắt, dây áo đã trượt xuống dưới cơ thể.

Cơ thể của cô run rẩy, muốn nói gì nhưng lại nhìn anh, nhìn khuôn mặt vô cùng điển trai kia, đôi mắt của cô liền trở nên mờ lung bất định.

“Rất ngoan! Tới đây, cởi quần áo cho anh!” Giơ hai tay thật cao, Cung Quý Dương cười đến mức ái muội.

Cô gái sung sướng nhẹ nhàng lên tiếng, vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn ra, vừa muốn cởi đi áo sơ mi của anh.....

“Cung tiên sinh!” Quần gia trong biệt thự đi lên, âm thanh của ông bình thản nhưng không kém phần cung kính, dường như vẫn thường hay thấy loại hình ảnh như thế này.

“A.....” Cô gái nghe có âm thanh truyền đến, bị làm cho sợ hãi, lập tức kêu lên.

Cung Quý Dương nhíu mày một chút..... tại sao phụ nữ lại thích gọi “a,” kinh ngạc vậy sao!

“Chuyện gì?” Anh lười biếng hướng về phía quần gia, hỏi.

“Cung tiên sinh, Ngải tiểu thư tới!” Quần gia trả lời.

Ông vừa dứt lời, một chuỗi tiếng giày cao gót tiếp xúc với nền đá cẩm thạch vang lên trong trẻo, ngay sau đó, một cô gái với khuôn mặt cực kì xinh đẹp xuất hiện trước mắt Cung Quý Dương.

“Xem ra giống như tôi đang khuấy rây chuyện tốt của anh!” Cô gái xinh đẹp mở miệng nói, khi vừa thấy người phụ nữ đang uốn éo trong lòng ngực Cung Quý Dương, bên trong đôi mắt tinh mịch hiện lên vẻ bi thương.

Cung Quý Dương xấu xa cười một tiếng, bàn tay vỗ một cái lên cặp mông của người phụ nữ trong ngực, cúi đầu nói: “Xem ra hôm nay để em thất vọng rồi!”

“Quý Dương, cô ta là ai chứ.....” Người phụ nữ này nghe xong không cam lòng, lập tức làm nũng mà hỏi.

Cung Quý Dương nhìn cô gái trước mặt một chút, nhún vai, giọng nói trầm thấp lại có chút châm chọc: “Ngải Ân Hà, vị hôn thê của Cung thị tài phiệt!”

Đối với người phụ nữ này, anh vẫn luôn giới thiệu như vậy! Thắng tuốt.....từ đại học cho đến bây giờ!

Ách.....người phụ nữ ngẩn người, không nói gì nữa.

Tất cả phụ nữ say mê Cung Quý Dương đều biết, ở bên cạnh anh vẫn còn có một Ngải Ân Hà, thiên kim ngàn vàng của tập đoàn Ngải thị, không chỉ được cưng chiều hết mực, còn là vị hôn thê đã được xác định của Cung Quý Dương.

Hết chương 4

5. Q.1 - Chương 5: Cung Vườn

Sau khi người phụ nữ kia âm ức, không nhanh không chậm rời khỏi. Mặc cho quần áo xốc xếch, Cung Quý Dương cũng chẳng màng chỉnh trang lại áo sơ mi của mình. Đạo bước đi đến tử rượu được thiết kế sang trọng, tự rót ỉnh một ly.

Ánh trăng chiếu xuống, quần quýt vui đùa trên da thịt cường tráng của anh, phảng phất là luồng ánh sáng dịu dịu mê hoặc người khác. Chiếc bóng cao lớn dán vào tấm kính thủy tinh trên cửa sổ sát đất, khiến cho tâm tình của Ngải Ân Hà càng thêm nhộn nhạo.

Cô nhẹ nhàng đi đến phía sau Cung Quý Dương, hai cánh tay trắng nõn nà dịu dàng vòng qua, ôm lấy chiếc eo rắn chắc, đem khuôn mặt nhỏ nhắn gọi tình dán lên lưng anh, cảm nhận sức hấp dẫn mê người toát ra từ người đàn ông này.

“Quý Dương, anh tức giận, có phải không?” Âm thanh mềm mại của cô, rót vào tai tựa như những giọt nước mưa nhỏ tí tách trên lá cây, khiến trái tim của tất cả mọi đàn ông đều vì nét quyến rũ này mà trở nên loạn nhịp.

Nhưng... ..giữa đám đàn ông đó không bao gồm Cung Quý Dương.

Anh cũng không quay đầu lại, đối với cơ thể mềm mại sau lưng cũng chẳng có chút phản ứng nào. Nét đều đặn thường trực trên gương mặt vào giờ phút này càng trở nên hờ hững, anh chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngửa đầu, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch.

“Quý Dương.....”

Giọng nói của Ngải Ân Hà vẫn cứ tiếp tục mềm mại như nhuyễn ngọc, cô nhẹ nhàng vươn tay đoạt lấy cái ly trong tay anh. Sau đó vòng qua trước mặt, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, dịu dàng nhìn anh.

Cung Quý Dương chống hai tay của mình lên trên quầy bar, đem tất cả hơi thở của Ngải Ân Hà vây lại trong phạm vi của mình. Một đôi mắt đen sâu không thấy đáy, khiến người khác nhìn không ra, rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì. Phút chốc, môi anh từ từ nâng lên, thoáng quét qua một nụ cười tà mị.....

“Nói đi, cô đến tìm tôi có chuyện gì?”

Trong mắt Ngải Ân Hà đâu đâu cũng thấy ngập tràn tình yêu dành cho Cung Quý Dương. Ngón tay mảnh khảnh chậm rãi đặt lên trên khuôn mặt anh tuần đã khiến mình ao ước hàng vạn lần trong giấc mơ, cô thì thầm nói: “Cha luôn thúc giục hôn sự của anh và em, nhưng mà..... ngay cả Cung vườn anh cũng chưa từng dẫn em đến!”

Cung vườn, là nhà của Cung Quý Dương, nơi đó không chỉ vô cùng xa hoa lộng lẫy tựa như một hoàng cung, mà quan trọng hơn là, người phụ nữ có thể đến đó, trong cảm nhận của Cung Quý Dương chính là người mà anh yêu chân thành say đắm nhất, cũng được xem là người vợ chân chính của anh.

Nhưng mà..... đã qua nhiều năm như vậy, tuy hằng đêm Cung Quý Dương ****, nhưng chỉ mang phụ nữ tới biệt thự nghỉ dưỡng của anh, tuyệt nhiên không có một người phụ nữ nào được anh đưa tới Cung vườn. Mặc dù trên danh nghĩa đã là vị hôn thê của Cung thị tài phiệt, Ngải Ân Hà cũng chưa từng có cơ hội đặt chân đến nơi đó!

Cung Quý Dương nhíu mày, đáy mắt sâu thăm thẳm vụt qua một tia chế giễu.....

“Cha mẹ của tôi rất hài lòng về cô!”

“Không, em không phải có ý này!” Ngải Ân Hà vội vàng nói, bàn tay nhỏ bé cũng chầm chậm trượt xuống cổ áo của anh, dịu dàng giúp anh sửa sang lại quần áo lộn xộn.

“Quý Dương, anh không dẫn em đến Cung vườn xem một chút sao? Nói cho cùng sau này nơi đó cũng là nơi chúng ta sinh sống mà!”

Cung Quý Dương nghe vậy, ánh mắt lại càng thêm thâm sâu, u ám. Sau đó anh kéo cánh tay của Ngải Ân Hà, đối diện với ánh mắt đơn thuần của cô nói rõ từng câu từng chữ:

“Không, sau khi kết hôn, cô phải sống ở biệt thự mà tôi đã sắp xếp, nhưng tuyệt đối không phải là Cung vườn!”

6. Q.1 - Chương 6: Cảnh Sát Đến Thăm

“Cái gì?” Ngải Ân Hà vừa nghe thấy, sắc mặt nhất thời thay đổi rất khó coi, ngay sau đó, một tầng sương mỏng chợt phủ lên đôi mắt mở to vì hoảng sợ.

“Quý Dương, ý của anh là sau khi cưới để cho em ‘phòng không gối chiếu’ sao? Như vậy. Em sẽ rất sợ.” Cơ thể của cô bắt đầu run lẩy bẩy, ánh mắt hiện lên một mảng mờ mịt.

Cung Quý Dương vừa nhìn thấy bộ dạng hoang mang sợ hãi kia, thở dài một hơi, đưa tay vỗ vỗ bả vai cô, giọng trấn an: “Được rồi được rồi, chuyện này để sau hẵng nói đi!”

Ngải Ân Hà lập tức nhào tới lồng ngực Cung Quý Dương, khước mắt dẫm lên: “Quý Dương, xin anh đừng rời khỏi em, cũng không cần phải vứt bỏ. Em biết rõ bên cạnh anh còn rất nhiều người phụ nữ khác, nhưng em không quan tâm, chỉ cần anh có thể liếc mắt với em một cái, đừng để em cô đơn là đủ rồi, em sợ, thật sự rất sợ những ký ức kia.”

“Ân Hà, tất cả đều đã qua, không nên suy nghĩ lung tung!”

Ánh mắt của Cung Quý Dương trở nên thâm trầm u tối, khi anh vừa nghe thấy câu nói sau cùng kia của Ngải Ân Hà, bất chợt cảm giác đau nhói xỏ xuyên qua khoan tim, chạy dọc khắp toàn thân.

Đêm, không gian tĩnh lặng thêm phần lạnh mạt, thế nhưng, có vẻ như màn đêm vẫn chưa được yên ắng một cách trọn vẹn. Bên trong biệt thự, quần gia lại đi vào, song, lần này vẻ mặt ông ta lại có chút hoang mang lo sợ.

“Cung tiên sinh, Cung tiên sinh.” Ông ta thở hồng hộc lớn tiếng kêu ầm lên.

“Lại làm sao?”

Cung Quý Dương nhú mày, cất tiếng hỏi, thật là muốn chết, tối nay đến đây vốn là để nghỉ ngơi, ai biết, chẳng những không được thư giãn đầu óc, ngược lại còn khiến bản thân mệt mỏi hơn.

Quần gia cũng nhìn thấy nét mặt của Cung Quý Dương có chút không vui, lập tức rút lại sự hoảng sợ ban nãy: “Cung tiên sinh, rất nhiều cảnh sát đang chờ ở bên ngoài, bọn họ, bọn họ nói rõ chỉ muốn gặp Cung tiên sinh ngài!”

“Cảnh sát?”

Ngải Ân Hà sửng sốt hét toáng lên, ngay sau đó, cô bắt lấy bàn tay Cung Quý Dương, ân cần hỏi: “Quý Dương, tại sao cảnh sát lại muốn tìm anh?”

Cung Quý Dương nhú mày, có vẻ như sau khi suy nghĩ một chút, đôi môi mỏng mới vừa nãy còn thể hiện rõ sự cố chấp, chợt mấp máy:

“Được rồi, cho bọn họ vào đi!”

“Dạ, Cung tiên sinh!” Quần gia lập tức đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, vị quần gia liền dẫn mấy viên cảnh sát bước vào, nhìn tác phong cùng với quân phục của bọn họ, đúng thật là cảnh sát.

Tay cầm một ly rượu, Cung Quý Dương uể oải tựa lưng vào ghế sofa, hai chân xếp chồng lên nhau, cổ áo sơ mi hơi mở ra khoe trọn hình thể rắn chắc mạnh mẽ của anh.

“Cung tiên sinh, ngài khỏe chứ? Đây là danh thiếp của tôi, mời ngài xem qua!”

Rất dễ dàng nhận thấy, viên cảnh sát đi đầu biết rõ chủ nhân của căn biệt thự này là ai, khước môi mang theo ý cười, cẩn thận từng li từng tí đưa danh thiếp lên.

Cung Quý Dương cũng không buồn đưa tay đón lấy tấm danh thiếp, mà từ tốn nói một câu: “Quần gia.”

Quần gia ngay lập tức hiểu ý, cung kính trả lời: “Dạ, Cung tiên sinh!” Nói xong, liền tiến lên nhận lấy tấm danh thiếp trong tay viên cảnh sát, cất đi.

Cái gì?

Viên cảnh sát đó không ngờ đến, Cung Quý Dương chẳng hề giữ lại cho anh ta một chút tình cảm hay thể diện nào. Thoáng chốc sắc mặt hóa trắng rồi lại hồng, nhưng không dám biểu hiện sự tức giận ra bên ngoài, chỉ có thể cười xòa mà nói:

“Hôm nay đến đây quá muộn Cung tiên sinh nghỉ ngơi, thật là ngại quá!”

Cung Quý Dương cười ha hả, thậm chí còn ra vẻ cực kỳ thoải mái tựa sát vào lưng ghế phía sau, nói: “Chắc hẳn các ông cũng không muốn lãng phí tiền bạc của người nộp thuế chứ, nhưng tôi không rõ mấy vị cảnh sát đây đến thăm là vì chuyện gì?”

“Ách! Cái đó...cái đó, Cung tiên sinh!”

Viên cảnh sát lau lau mồ hôi hột trên trán: “Chuyện là vậy, mấy ngày trước chúng tôi nhận được một vụ báo án, một người phụ nữ bị mất trộm một chiếc xe con. Căn cứ vào biển số xe trên giấy phép, cuối cùng điều tra ra được chiếc xe này nằm ở đây, mà Cung tiên sinh lại ở nơi này, cho nên....cho nên.” Ông ta ấp úng nói, không dám đưa ra kết luận.

“Cho nên theo ý của ông, xe là do tôi trộm?”

Cung Quý Dương đặt ly rượu lên trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh ghế sofa, chậm rãi đứng dậy, giọng điệu trào phúng giúp ông ta đưa ra kết luận!

Viên cảnh sát vừa nghe thấy, ngay lập tức bị cà lăm nói không thành câu: “Không không không, tôi không phải có ý này, Cung tiên sinh làm sao có thể đi trộm xe được. Ý của tôi là, có phải ngài không cẩn thận, vô tình mở nhầm cửa xe hay không?”

“Nhầm cửa xe?” Cung Quý Dương nét mặt tỉnh bơ, cười cười, ông cảnh sát này quả thật biết tự tìm đường thoát thân.

Lúc này, Ngải Ân Hà đi lên phía trước, nhẹ nhàng nói: “Vị cảnh sát này, tôi cũng nghĩ là ông điều tra nhầm rồi, lấy thân phận hiện giờ của Cung tiên sinh, làm sao có thể liên quan đến chuyện này. Nếu như các ông không rời khỏi đây, đừng trách tôi kiện các ông tội quấy nhiễu nhà dân!”

Viên cảnh sát nghe thấy thế, sắc mặt còn khấn trương hơn, vừa tính nói gì đó, liền nghe thấy một cảnh sát quèn đứng sau lưng mình lên tiếng, giọng chắc nịch:

“Sau khi chúng tôi sử dụng máy móc để theo dõi, chiếc xe của vị kia đang ở trong biệt thự của Cung quý dương tiên sinh. Nếu như ngài thật sự trong sạch, cảnh sát chúng tôi sẽ không đổ oan cho người tốt!”

Lời nói của tên cảnh sát quèn này lập tức khiến những người xung quanh toát mồ hôi lạnh. Nhất là vị cảnh sát trưởng, sau khi ông ta nghe xong câu này, lập tức tiến lên đẩy anh ta về sau, ý bảo an phận một chút, không cần nói gì.

“Anh....” Ngải Ân Hà không ngờ tới mình lại bị một tên cảnh sát quèn làm cho cứng họng, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Bốp! Bốp! Bốp!

Cung Quý Dương nhú mày cười một tiếng, đôi con ngươi sâu thẳm hơi pha chút nổi loạn, tà mị mê người, tựa như có loại ma lực khiến người ta hồn xiêu phách lạc. Chỉ thấy anh chậm rãi đứng lên, đi về phía tên cảnh sát quèn can đảm ban nãy, tựa như một con Báo đen đang chuẩn bị xử lý con mồi.

“Hê hê, Cung tiên sinh, anh ta còn trẻ không hiểu chuyện, xin ngài...”

Viên cảnh sát trưởng tiến lên một bước, toan cầu cạnh cho cấp dưới, liền bị Cung Quý Dương đưa tay đẩy ra. Anh đi đến gần tên cảnh sát quèn, từ trên cao nhìn xuống chỉ đứng tới bắp vai mình, cất giọng: “Cậu là người mới?”

Cảnh sát quèn nghiêm nghị nói: “Không sai, tôi là người mới, anh đừng tưởng rằng mình là người có tiền rồi muốn làm gì thì làm. Anh có biết vị kia bị mất xe sốt rột như thế nào không?”

Cung Quý Dương gật đầu cười, dường như nơi đáy mắt hàm chứa một tia khen ngợi. Ngay sau đó, làn môi mỏng tà mị của anh nhắc lên: “Không sai, tôi chính là người trộm xe, tôi đi với các ông về đồn lấy lời khai!”

Tiếng nói của anh vừa dứt, toàn bộ đám người trong phòng đều cả kinh, không ai trả lời được.

Bọn họ không nghe lầm chứ? Tổng giám đốc lừng lẫy của Cung thị tài phiệt, lại chính là tên trộm chiếc xe Ferrari của một cô gái?

Ngải Ân Hà nghe vậy, lập tức tiến về phía trước: “Quý Dương, anh đang làm gì vậy?”

Cung Quý Dương khoát tay cắt đứt lời của cô..., sau đó đưa tầm mắt về phía tên cảnh sát quèn, cười quỷ dị: “Đi thôi, tôi đi với cậu trở về đồn cảnh sát!”

“Cái gì?” Cảnh sát quèn không ngờ Cung Quý Dương lại thừa nhận ‘tội danh’ của mình nhanh như vậy, ngăn người, đứng tại chỗ chết trân một hồi lâu.

Cung Quý Dương đặt tay lên bả vai anh ta, vỗ vỗ, sau đó cầm lấy áo khoác cầm đầu cầm cổ đi ra ngoài. Đám người phía sau ngay lập tức đuổi theo, vừa đi đến cửa thì Cung Quý Dương bất thành linh xoay người, nhìn tên cảnh sát quèn kia, mờ ám nói một câu: “Cậu mang họ Sầm!”

~Hết Chương 6~

7. Q.1 - Chương 7: Bồi Thường Cho Em Như Thế Nào?

Cung Quý Dương ngồi cà lơ phất phơ, hai chân tréo nguẩy, chán chường xoay xoay cây bút trong tay, điền vào tờ đơn. Dù sao trước mắt anh cũng không có gì làm, ngoan ngoãn phối hợp cảnh sát làm “dân lành” cũng không tồi.

Đang lúc Cung Quý Dương hứng chí muốn làm một người công dân tốt.....

“Là tên khốn kiếp nào đem xe của tôi biến thành cái bộ dạng này?” Giọng nói tràn đầy tức giận của một cô gái truyền đến. Tuy rằng đã có đề nén đôi chút, nhưng cũng có thể nghe ra được, giọng điệu kiểu ấy chắc chứa phần nộ đến nhường nào..

Tất cả mọi người hướng tầm mắt về phía cửa.....

Chỉ thấy một cô gái trẻ mặc chiếc váy màu trắng tinh khôi đứng nơi ngưỡng cửa, đôi con ngươi trong veo, gương mặt pha chút giận hờn như làn gió lướt nhẹ qua mặt nước, lăn tăn vài gợn sóng nhỏ. Tuy đang hừng hực lửa giận nhưng cũng không thể che giấu được sức hấp dẫn tươi mát toát ra từ trên người cô.

Nét đẹp của cô có thể được ví như một đóa hoa mai vừa chớm nở nơi thân cây khô khốc giữa trời đông giá rét, không mang nét xinh đẹp như ‘nàng’ hồng kiều hãnh, lại không thêm đi ghen tỵ với ‘cô’ Mẫu Đơn hư hỏng, càng không đi xót xa cho thân phận mình.....

Không hòa cùng với muôn hoa ganh đua khoe sắc thắm, chỉ là, lặng lẽ tỏa ra hương hoa độc nhất vô nhị của riêng mình.....

Một cô gái ‘trong lành tươi mát’ như vậy xuất hiện ở đồn cảnh sát, không thể nghi ngờ gì nữa, đã thổi một luồng gió mới vào không khí nơi đây, khiến toàn bộ cảnh sát nam đều cảm thấy phấn chấn hẳn lên....

“Chị!” Cảnh sát quèn trẻ tuổi lập tức tiến lên, cất tiếng gọi.

Sau khi cô gái nhìn thấy anh ta, vẻ tức giận trên gương mặt cũng tiêu tan đi đôi chút, cô đặt cánh tay nhỏ nhắn của mình lên bả vai anh, vỗ vỗ, khẽ nói: “Thật sự còn tốt chứ, vừa đi làm ngày đầu tiên liền bị dính vào vụ án trộm xe! Đúng rồi, cái tên trộm xe đó ở đâu, cái tên đáng chết đó lại đi biến xe của tôi thành cái bộ dạng quái gở như vậy, nhìn đâu cũng thấy không giống!”

Nói đến đây, bên trong con ngươi của cô lại dâng lên ngọn lửa giận!

Cảnh sát quèn rất dễ nhận biết tính khí chị gái của mình, anh ta lập tức chỉ tay về phía Cung Quý Dương: “Anh ta, anh ta chính là cái tên trộm xe đó!”

Ngay tức khắc, cô gái nhìn về phía Cung Quý Dương, trông mắt đang rực lửa giận đột nhiên cả kinh, sau đó liền nhanh chóng giấu đi.....

Cánh tay nhỏ bé chợt thu lại, chạy lên phía trước mấy bước, đưa tay nắm lấy cổ áo sơ mi của anh, hận không thể đâm thẳng một quyền vào cái gương mặt xấu xa đang tươi cười kia.

“Anh là một tên khốn kiếp, trộm xe của tôi đã đành, lại còn biến nó thành cái bộ dạng này, bồi thường cho tôi!”

Cung Quý Dương không hề phản kháng chút nào, từ khi anh nhìn thấy cô gái này bước vào, liền đem sự giận mình trong phút chốc ném ra sau đầu, vẫn giữ nét tà mị nhìn về phía cô.

“Sao anh không nói gì đi hả? Nói chuyện!” Cô gái bị anh nhìn như vậy, toàn thân cảm thấy không được tự nhiên, lập tức nhỏ giọng gầm thét bên tai anh.

Cung Quý Dương chậm rãi đứng dậy, thân hình cao lớn khỏe khoắn lập tức tạo thành một khối áp lực lớn bên trên đỉnh đầu cô, chỉ nhìn thấy con người thâm thúy của anh, trong nháy mắt hép lại đầy nguy hiểm.....

“Em muốn anh bồi thường như thế nào?” Anh cười gian trá, ngay sau đó, bàn tay đột nhiên kéo.....

Cô gái kinh ngạc thở gấp, sau một khắc cả người liền ngã nhào vào lồng ngực to lớn của anh.....

“Anh.....khốn kiếp, buông tay!” Cô sững sờ một hồi lâu, cơ thể nhỏ nhắn lập tức gãy nãy không thôi, nhưng mà sức lực của cô làm sao bì được với cái ôm siết chặt như kim sắt của Cung Quý Dương.

~Hết Chương 7~

8. Q.1 - Chương 8: Anh Muốn Tự Ôn Chuyện Với Em

“Này, anh buông chị tôi ra!” Cảnh sát quèn vừa nhìn thấy lập tức giận sôi gan, định tiến lên liền bị những cảnh sát khác ngăn lại.

“Cậu điên rồi, anh ta chính là tổng giám đốc của Cung thị tài phiệt, cậu muốn đắc tội với anh ta à?”

“Các người....các người.” Bộ dạng của cảnh sát quèn khóc không ra nước mắt.

Cung Quý Dương lười phải để ý đến mấy người này, ánh mắt không khi nào rời khỏi gương mặt của cô gái lấy nửa tắc. Bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn vài sợi tóc mềm phía sau gáy cô, cúi người, tựa đầu vào bên vành tai cô.....

“Anh muốn làm gì? Nơi này là đồn cảnh sát, tôi có thể kiện anh tội vô lễ với” Cơ thể của cô không khỏi run lên, cô phóng tầm mắt của mình về phía mấy anh cảnh sát kia, tựa như muốn cầu xin sự giúp đỡ.

“Không nên cử động!”

Âm thanh của Cung Quý Dương đột nhiên trở nên cương quyết, bàn tay càng thêm dùng sức siết chặt lấy eo cô, khiến cô không thể nhúc nhích được.

Phảng phất, anh cảm nhận được mùi hương thoang thoảng, thẩm thấu vào tận đáy lòng.

Anh không khỏi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.....

Như thể mùi hương này tràn vào mũi anh, thẩm vào lục phủ ngũ tạng, nhuộm lấy nội tâm anh, cũng quấy nhiễu vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng.....

Tim của anh, không khỏi dâng lên hàng loạt cơn tê dại.....

Ngước mắt lên, mọi thứ đã thay đổi.

Con người sâu thẳm, tràn đầy sự độc đoán!

Cảm giác hưng phấn giống như mỗi lần anh đối mặt với những dự án đầu tư!

Tròng mắt đen, thoảng qua một tia không khác biệt hứng thú là mấy.

“Quả nhiên em vẫn giống như trước kia, mùi hương thơm ngát làm cho anh nổi điên!” Cung Quý Dương mê muội thì thầm bên tai cô.

Vậy mà sau một khắc.

“Bộp” một tiếng!

Mọi người xôn xao, chỉ thấy cô gái phần nộ đem túi da hung hăng đập vào đầu Cung Quý Dương!

“Ừm, đáng chết! Đau lắm đó!”

Cung Quý Dương nhủ mày xoa đầu, không ngờ cô lại dùng đến chiêu này. Đầu của mình bất thành linh bị chiếc túi xách của cô thân mật “KISS” một cái.

Cô gái xinh đẹp cười lên một tiếng, dường như trong tiếng cười còn mang theo sự châm chọc cùng khinh thường: “Như thế nào, anh cũng biết đau à? Tôi còn tưởng rằng da đầu của anh cũng dày như da mặt, đã được luyện thành kim cương, không biết đau là gì rồi! Tôi cảnh cáo anh....anh còn quấy nhiễu tôi nữa, coi chừng cả cái xác của anh cũng không ai tìm ra!”

Toàn bộ người trong đồn cảnh sát hít vào một ngụm khí lạnh, ngay cả mồ hôi lạnh trên đầu anh cảnh sát quèn cũng bắt đầu chảy xuống.

Mẹ ơi, từ khi nào thì bà chị của anh lại trở nên dữ dội như vậy? Cũng chưa đến mức phải ra tay tàn nhẫn với tên trộm xe như thế chứ, nói sao đi nữa thì người ta cũng là tổng giám đốc của Cung thị tài phiệt, đắc tội không nổi đâu.

Cung Quý Dương đợi cô nói xong, lạ một điều là cũng không nổi giận. Trên gương mặt anh tuấn giương lên nụ cười tươi rói làm người khác hoa mắt, dạt dào tình cảm, khiến người ta không cẩn thận sẽ bị xoáy sâu vào. Đôi con ngươi tĩnh lặng, sắc bén như Ưng, sít sao khóa chặt đôi mắt lóng lánh như sao trời của cô.

“Cái cục trưởng cục cảnh sát gì đó, tới đây!” Anh giương giọng nói tà mị lên một lần nữa, nhìn đắm đắm vào mặt mũi của cô gái, ánh mắt chưa từng rời đi một phút giây nào.

“Cung tiên sinh, ngài gọi!” Cục trưởng cục cảnh sát lập tức đi tới sau lưng Cung Quý Dương, cực kỳ khép nép.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt quật cường của cô gái, khóe môi Cung Quý Dương nhếch lên, thoáng qua một tia hứng thú:

“Hành động mới vừa rồi của cô ấy, tôi có thể thưa kiện phải không!”

Cái gì?

“Không sai, Cung tiên sinh!” Cục trưởng cục cảnh sát lau mồ hôi lạnh nói.

.....

“Này! Anh là con chim Khổng Tước đực hả, anh cho rằng mình có tiền là có thể tùy ý hành động sao? Anh kiện tôi? Tôi còn muốn kiện anh hơn đây, anh trộm xe của tôi chưa tính, còn biến nó thành cái dạng gì nhìn cũng không ra, món nợ này chúng ta ra tòa tính toán một phen!” Cô gái vừa nghe thấy, nhất thời nổi cơn thịnh nộ, đáng chết, tên ác ôn này lại muốn kiện ngược lại cô, trả đũa à?

Cung Quý Dương cười ha ha, Khổng Tước đực? Cô thật là biết hình dung!

Anh đi đến bên cạnh cô gái, ánh mắt cười nhạo, nói: “Em thật là không có lương tâm, xe của em sau khi qua một tay anh sửa đổi, tính năng không biết được nâng cấp lên bao nhiêu lần. Còn màu sắc của chiếc xe này, anh không thích nó quá chói mắt nên đổi màu khác, người không có con mắt thẩm mỹ dĩ nhiên là không biết thưởng thức!”

“Tôi không có con mắt thẩm mỹ?” Đôi mắt trong veo của cô gái cơ hồ muốn phun ra lửa. Cô thật sự muốn rút giày cao gót của mình ra, hung hăng nện lên đầu tên đàn ông đáng ghét này mấy cái.

Có gan nói cô không có con mắt thẩm mỹ? Thôi nào, cô là nhà thiết kế thời trang hàng đầu đó! Dám nói cô không có thẩm mỹ!

“Chị,” cảnh sát quèn mắt thấy tình huống như thế rất bất lợi cho chị của mình, lập tức tiến lên nói: “Thôi, nếu xe đã tìm được rồi, chuyện này cũng không cần truy cứu nữa!”

Người đàn ông nồng cuồng này làm cho da đầu của anh cũng cảm thấy tê dại, hơn nữa, bên trong ánh mắt anh ta phảng phất một loại hưng phấn tựa như thú săn, tốt nhất là để cho chị gái mau chóng rời khỏi nơi đây.

“A Dịch,” cô gái bất mãn nhìn em trai, nhưng khi vô tình liếc mắt nhìn sang toàn bộ người trong đồn cảnh sát phía sau lưng, dường như bọn họ đang run lên cầm cập, cô tự nhiên cũng hiểu ra được tình cảnh của mình.

Hừ! Cô miễn cưỡng đèn nén lửa giận trong lòng xuống, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Cung Quý Dương lần cuối, cất lời: “Hôm nay coi như anh may mắn, tôi không truy cứu, anh tốt nhất nên về nhà thấp hươg bái Phật để đừng đụng mặt tôi lần nữa, bằng không thì tôi chắc chắn anh sẽ không nhìn ra mình nổi đầu!”

Cô nói xong, lập tức cầm lấy túi xách, xoay người bực tức rời đi....

“Sầm Tử Tranh, chẳng lẽ em không muốn ôn chuyện với anh rồi hãy đi sao?” Cung Quý Dương chậm rãi lên tiếng, anh đột nhiên gọi tên cô gái.

Toàn thân Sầm Tử Tranh rõ ràng hơi khựng lại một chút, cô đứng tại chỗ, một lát sau, quay đầu nhìn về phía Cung Quý Dương, hàng chân mày thanh tú nhíu lại: “Ôn chuyện? Thật là buồn cười, tôi và anh.....có quen biết không?”

Dứt lời, cô liền đi ra khỏi đồn cảnh sát.

Cung Quý Dương đắm chiêu nhìn theo bóng dáng yêu kiều của Sầm Tử Tranh, một bên khước môi bất giác nhếch lên, đôi tròng mắt đen sâu thẳm ngưng đọng tựa như có điều suy nghĩ.....

“Cung tiên sinh,” vừa thấy tình hình đã không còn căng thẳng như trước, cục trưởng cục cảnh sát cười xòa, vừa định nói thêm gì đó liền bị Cung Quý Dương cắt lời...

“Ở đây hẳn là không còn chuyện gì liên quan đến tôi chứ?”

“Đúng, đúng!”

Cục trưởng cục cảnh sát vẫn chưa nói hết, Cung Quý Dương liền nói gót theo sau, đi nhanh ra khỏi đồn cảnh sát...

Chẳng biết tại sao, em trai của Sầm Tử Tranh – Sầm Dịch, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia dự cảm xấu.

Ánh đèn mờ ảo chiếu vào một chiếc Ferrari mang màu sắc quái dị...

Sầm Tử Tranh tức giận ngồi ở trong xe, hung hăng vỗ vào vô lăng, tên đàn ông thối tha, hôm nay thật là xúi quẩy!

Cô đang muốn khởi động máy, bất thành linh cửa xe bên phía tay lái phụ bị một bàn tay to mở ra. Ngay sau đó, một chiếc quần tây bao gọn chiếc đùi rắn chắc thò vào, nhìn xem một chút nữa, Cung Quý Dương ung dung tự tại, ngồi ngay ngắn ngay bên cạnh cô!

“A...” Đôi mắt Sầm Tử Tranh trừng lớn, cô nhìn Cung Quý Dương tựa như vừa gặp Quỷ: “Ai cho anh lên xe hả? Đi xuống cho tôi!”

Anh ta thật đúng là một tên đàn ông ‘không da không mặt’! Chỉ là, anh ta lên xe của mình làm gì?

Cung Quý dương nhếch môi cười nhạt, lấn người áp sát về phía cô, gương mặt tuần tú nổi rõ nét tà ác, ngày càng tiến đến gần.....

Hơi thở nguy hiểm, đập vào mặt.

“Anh muốn.....tự ôn chuyện với em!” Anh càn rỡ cười lên một tiếng, nuốt gọn ánh mắt hoang mang của cô vào đáy mắt mình.

Ngắm nhìn hình bóng xinh đẹp, từ từ từng bước một tiến vào địa bàn của anh, tựa như một con cừu nhỏ đơn thuần, từng bước từng bước tiến vào hang sói nguy hiểm...

~Hết Chương 8~

9. Q.1 - Chương 9: Làm Quen Lần Nữa

Sầm Tử Tranh đột nhiên trợn to hai mắt, sau một giây, cô liền né tránh hơi thở ám muội của Cung Quý Dương, trực tiếp nhào người qua, mở cửa xe ở chỗ ghế phụ.

“Xuống xe!” Cô kiên nhẫn ra lệnh.

“Em thật sự tuyệt tình như vậy?” Cung Quý Dương liếc nhìn cánh cửa xe vừa được mở rộng, biếng nhác nhìn Sầm Tử Tranh.

Trong tích tắc, cổ áo của anh liền bị Sầm Tử Tranh ra sức nắm chặt.

“Tôi cảnh cáo anh, mặc kệ anh có thân phận, địa vị thế nào, không cần giả vờ thân thiết với tôi. Tôi, không, quen, biết, anh!” Ánh mắt sắt đá của cô xoáy sâu vào Cung Quý Dương, nói rõ từng câu từng chữ.

“OK!” Cung Quý Dương liền gơ hai tay đầu hàng, khóe môi không nhịn được, giương lên nụ cười mờ ám.

Sầm Tử Tranh buông cổ áo anh ra, thuận tiện cũng điều tiết lại tâm trạng của mình một chút, nhỏ giọng nói khẽ: “Hiểu rồi thì nhanh chóng xuống xe cho tôi, tôi rất vội!”

Rõ ràng là cô đang ngầm ra lệnh đuổi khách!

Người bình thường nghe qua cũng có thể hiểu rõ ý tứ trong lời nói ấy, nhưng,.....

Chỉ thấy Cung Quý Dương giận quá hóa cười, khóe môi mỏng nhếch lên, tuôn ra một tràng cười như điên dại, ngay sau đó, anh đưa một tay kéo cả người Sầm Tử Tranh sang, khê thở dài bên tai cô, toàn bộ hơi thở nóng bỏng phả lên trên gương mặt nhỏ nhắn:

“Đã như vậy, chúng ta liền làm quen lần nữa, tôi tên là Cung Quý Dương, xin hỏi tiểu thư tên gì?”

Sầm Tử Tranh nhắm mắt lại, bàn tay nhỏ bé tức khắc siết thành quả đấm, sau một giây liền vung một quyền đánh thẳng vào trên bụng của Cung Quý Dương!

“Ừm.....”

Cung Quý Dương ề ảm rên lên một tiếng, ngay sau đó anh tựa như đang oán hận nhìn cô, giọng nói mập mờ mà triu mến: “Tử Tranh, em muốn mưu sát chồng hả!”

Sầm Tử Tranh cảm thấy trên đầu có một đám quạ bay qua.

Tâm trạng hiện giờ của cô chỉ có thể dùng đến hai chữ ‘phát điên’ để hình dung!

“Cung tiên sinh đúng không!”

Sầm Tử Tranh hít vào một hơi thật sâu, cô nhất định phải kiềm chế cái ý nghĩ muốn đánh cho anh ta bầm dập một bữa, ngay sau đó, gương mặt cô liền giương lên nụ cười sáng lạn khoe má lúm đồng tiền: “Tôi biết là anh tự nhận mình rất hấp dẫn, cũng cho rằng phụ nữ nên quỳ dưới ống quần của anh, nhưng.....người đó tuyệt đối không phải là tôi, OK?”

Cung Quý Dương ra vẻ hiểu chuyện, gật gật đầu.

Sau khi thấy anh gật đầu, tâm tình của Sầm Tử Tranh vô cùng tốt, nói tiếp: “Cho nên, chuyện anh cần làm bây giờ chính là xuống xe, bởi vì tôi không có thời gian ở đây điên khùng với anh!” Cô tốt bụng khuyên bảo, gần như là sắp lừa được rồi.

“Được rồi!” Cung Quý Dương uể oải duỗi lưng một cái, rốt cuộc cũng có chút đáng vẻ bị thuyết phục, chỉ thấy anh từ từ bước xuống xe.

“Đi thông thả nha!” Sầm Tử Tranh cảm thấy chưa khi nào mình lại giải quyết vấn đề dễ dàng mà hài lòng đến vậy.

Thế nhưng sau một giây, cửa xe phía bên cô lại bị một bàn tay to lớn mở ra.....

“A” Sầm Tử Tranh sợ hãi kêu lên một tiếng, đôi mắt đen láy lộ vẻ khó tin nhìn gương mặt cười đến xấu xa của Cung Quý Dương.

“Này, làm sao anh còn chưa đi?”

Cô cảm thấy da đầu run lên từng đợt, nhất là khi cô phát hiện người đàn ông này đang mải miết nhìn mình từ trên cao xuống, không hề chớp mắt.

~Hết Chương 9~

10. Q.1 - Chương 10: Anh Vẫn Hoài Niệm Hương Vị Của Em

Dáng vẻ hoang mang sợ hãi của Sầm Tử Tranh bị Cung Quý Dương thu hết vào đáy mắt, chỉ thấy anh nhếch khóe môi mỏng cười nhạt, giữa gương mặt tuấn mỹ lóe lên một tia tà mị đặc thù.

“Gặp lại.....a, không.....không được nhìn!” (QA: bố ngta chơi vậy là sao? Ngó của ngta)

Sầm Tử Tranh bị anh nhìn thấy, toàn thân không được tự nhiên, cô vội vàng muốn đóng cửa xe, nhưng tiếc thay, bàn tay của Cung Quý Dương lập tức giữ chặt lại, khiến cô không cách nào đóng cửa được.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Sầm Tử Tranh thật sự nổi giận, cô lớn tiếng quát to, đôi mắt long lánh như pha lê cũng gợn lên làn sóng phẫn nộ, trừng trừng nhìn anh.

Con người sâu thẳm của Cung Quý Dương không từ một phút giây nào, tựa như bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, mang theo tia sáng chói lóa áp bức người khác.....chỉ thấy anh cúi người xuống, thân hình cao lớn hoàn toàn bao phủ lấy cô.

“Em vẫn như trước kia, ngay cả dáng vẻ tức giận cũng có thể khơi dậy ham muốn của anh!” Anh đưa ngón tay thon dài ra, khẽ vuốt ve gương mặt cô.

Sầm Tử Tranh chợt quay mặt đi nơi khác, cảnh giác nhìn Cung Quý Dương, lạnh lùng nói: “Cung tiên sinh, tôi đã nói rồi, phương thức làm quen của anh không thích hợp với tôi! Buông tay!”

Cung Quý Dương cười cười, lắc đầu, trông có vẻ tiếc nuối, thở dài nói: “Không còn cách nào khác, vậy anh chỉ có thểdùng đến chiêu cuối cùng để khiến em nhớ lại anh!”

Anh vừa dứt lời, bàn tay liền hướng về phía eo của Sầm Tử Tranh mò mẫm, ngay sau đó, lập tức vòng tay qua hông cô, ôm chặt lấy.....

“Anh muốn làm gì? Thả tôi xuống.....”

Sầm Tử Tranh hoảng hốt, không ngừng giãy giụa, thêm vào đó Cung Quý Dương sở hữu thân hình cao lớn vạm vỡ, giờ phút này cô cảm thấy hàng loạt cơn chóng mặt đều đổ ập đến.

Cung Quý Dương không thềm đếm xỉa đến những nắm đấm của cô vung tới tấp vào trong ngực, cầm đầu cầm cổ đi đến chiếc xe của mình ở phía trước. Sau khi mở cửa xe ra, đưa một tay nhét Sầm Tử Tranh vào, còn mình cũng dang chân tiến vào ngay sau đó.

Trong nháy mắt, hơi thở ám muội nguy hiểm của nam giới quần chặt lấy Sầm Tử Tranh.....

Theo bản năng, Sầm Tử Tranh muốn mở cửa xe bỏ chạy, nhưng sau một khắc, cô liền hết hy vọng khi nghe thấy âm thanh của cánh cửa xe bị khóa chặt!

“Anh...anh muốn làm cái gì? Để cho tôi xuống xe!” Dán chặt cơ thể mảnh mai của mình vào trên cửa xe, gương mặt lộ rõ sự tức giận cùng sợ hãi.

“Đã nhiều năm trôi qua, anh vẫn luôn hoài niệm hương vị của em!”

Cung Quý Dương nhếch mép, cánh tay rắn rỏi vòng qua chiếc eo thon của cô, hơi thở nguy hiểm càng thêm sít sao bao chặt lấy vành tai trắng nõn.

Sầm Tử Tranh không khỏi ưỡn thẳng người, cảm thấy một nỗi run rẩy vô hình xông thẳng từ sống lưng lên đến đỉnh đầu....

“Tử Tranh.” Cung Quý Dương luyến tiếc thở dài, không biết đang gọi tên cô, hay là đang nói lên nỗi lòng của mình.

Cô là người duy nhất có thể tiến vào, chiếm giữ lấy trái tim, và cả con người bất cần đời của anh, cũng là người duy nhất có thể sưởi ấm lòng anh.

Nhưng bây giờ, Tử Tranh ngày xưa của anh lại giả vờ như không quen biết?

Làm sao có thể?!

Làm sao anh có thể dễ dàng bỏ qua chuyện này?!

Cung Quý Dương mãi miết nhìn cô, hơi thở mập mờ ám muội, trông mắt đen sâu thẳm tĩnh mịch lóe lên một tia rét lạnh.....

~Hết Chương 10~

11. Q.1 - Chương 11: Không Có Ý Định Buông Tay

“Anh.....anh buông tôi ra.” Sầm Tử Tranh lẩm bẩm nói thầm, vùng vẫy trong vô vọng, cố tránh né sự kìm kẹp của anh: “Đau....”

Đau?!

Cung Quý Dương rũ tầm mắt xuống mới phát hiện, vừa rồi trong cơn thịnh nộ, quên mất việc khống chế sức mạnh của mình.

Bàn tay to lớn cầm lấy cổ tay trắng nõn đã nổi gân xanh, khớp xương trắng bệch. Móng tay của anh còn in vết hằn sâu vào da thịt trắng muốt non mềm của cô.

Anh xót xa ân hận nói lỏng tay mình.....vì có gì mà lại thành ra thế này? Tại sao anh luôn vô tình làm tổn thương người mà mình không bao giờ muốn làm tổn thương nhất!

Sau khi được thả tự do, Sầm Tử Tranh liền co rúc người về phía sau, con người trợn to kéo dài ra khoảng cách, theo dõi từng cử động của anh.

Tựa như con thú nhỏ bé gặp phải một con thú dữ đang công kích mình, xù bộ lông nhỏ mỏng manh lên phòng bị.....

“Để cho tôi xuống xe! Để cho tôi xuống xe!” Sầm Tử Tranh đập vào cửa xe, âm thanh cũng dần dần nhỏ đi.....tại sao, tại sao đến tận bây giờ người đàn ông này vẫn không chịu bỏ qua ỉnh?

Cung Quý Dương nhìn thẳng vào mắt cô, sắc mặt đột nhiên trở nên điên cuồng tà mị, hệt như một tên ác ma: “Vô dụng, Tử Tranh, xe này dùng khóa vân tay!”

Tiếng nói của anh vừa dứt, cơ thể to lớn vạm vỡ liền bá đạo quấn lấy thân thể nhỏ nhắn của cô đè lên ghế trước: “Hơn nữa....từ khi anh gặp lại em thì không có ý định buông tay!”

“Anh đáng ghét ưmh ...”

Cung Quý Dương chột cùi đầu, cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn của cô, đồng thời cũng nuốt trôi tất cả ngôn ngữ.

“Không cần....” Sầm Tử Tranh dùng hết hơi sức vùng vẫy, nhưng đối với anh mà nói, căn bản là chẳng có gì đáng kể.....

Dần dần, Cung Quý Dương không thể thỏa mãn với nụ hôn môi kề môi đơn thuần, mà đưa chiếc lưỡi dài mang theo hương vị cảm dỗ liếm lên cánh môi đỏ mọng ngọt ngào như mật, còn đôi con ngươi của anh, cũng dần dần trở nên thâm trầm như biển xanh....

Đã từ lâu, hương vị ngọt ngào riêng biệt của cô, không ngừng lôi cuốn dục vọng tận sâu đáy lòng anh.

Ở trước mặt cô, anh luôn luôn mất đi tự chủ, nhưng cũng không cần tự chủ làm gì!

Bàn tay của Cung Quý Dương lướt từ trên cằm cô, dần dần dời xuống, giao hoạt lần sờ đến trước ngực, luồn vào bên trong chiếc áo viền tơ....

Một cánh tay khác gắt gao siết chặt lấy chiếc eo nhỏ của cô, với tư thế chiếm đoạt tuyệt đối....

“Đừng, đừng như vậy!” Sầm Tử Tranh toàn thân run rẩy, ánh mắt hiển hiện rõ sự khẩn cầu: “Van xin anh!”

Bàn tay của Cung Quý Dương bỗng nhiên chiếm lấy bầu ngực đầy đà mềm mại, làn môi mỏng của ác ma gọi lên nụ cười xâm lăng: “Van xin anh cái gì? Chẳng lẽ em đã quên, trước đây chúng ta vẫn ngày đêm vui thích ư? Không sao, anh giúp em nhớ lại.”

Sầm Tử Tranh không khỏi hít sâu một hơi, toàn thân không ngừng run lên bần bật: “Đừng.”

Cô còn chưa kịp nói hết lời, lại bị Cung Quý Dương cướp đi hô hấp một lần nữa!

Anh điên cuồng hôn cô, giày xéo sự mềm mại cùng hương thơm mà bấy lâu nay mình thầm hoài niệm, cũng đập tan cả sự kiên cường và tỉnh táo trong cô!

Nhưng đúng vào lúc này..... cốc cốc cốc!

“Quý Dương....” Giọng nói êm ái kèm theo tiếng gõ cửa xe, âm lượng của Ngải Ân Hà cũng dần tăng lên.

Cung Quý Dương nhíu nhíu mày, cực kỳ mất kiên nhẫn mở cửa xe ra....sau một giây, dáng vẻ của Sầm Tử Tranh tựa như chạy trốn, vội vàng lao ra ngoài....

“Tử Tranh?” Ngải Ân Hà thấy người vừa bước xuống từ trên xe thì không khỏi sửng sốt!

Mà Sầm Tử Tranh cũng vậy, hơi sửng sờ một chút, thoáng chớp mắt, đôi con ngươi trong suốt liền nhuộm đậm màu bi thương, không ngừng cuộn trào nơi đáy mắt. Đôi hàng mi dài khê rữ xuống, run rẩy từng cơn.....Phút chốc, cô chạy thật nhanh về phía xe của mình, mất hút vào trong màn đêm.

~Hết Chương 11~

12. Q.1 - Chương 12: Tâm Tư Của Ngải Ân Hà

Nhìn bóng dáng chiếc xe biến mất vào trong màn đêm, vẻ mặt bất cần đời trước sau như một của Cung Quý Dương từ từ trở nên nặng nề, trông mắt thâm thúy tối tăm lóe ra một tia khiến người ta nhìn không thấu.

“Quý Dương. cô gái vừa này.....không phải là....” Rất dễ nhận thấy, Ngải Ân Hà vẫn còn cảm thấy choáng váng trước tình huống vừa rồi, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc cùng cảnh giác.

“Cô ấy chính là Tử Tranh!” Tầm mắt của Cung Quý Dương cũng không rơi vào trên người của Ngải Ân Hà, mà vẫn còn chìm ngập trong màn đêm yên tĩnh.

Nói xong, anh liền đi trở vào trong xe.

Sau khi nghe thấy, cơ thể Ngải Ân Hà chợt run lên, nhưng vội vàng che giấu đi....

“Lên xe đi!” Sau khi Cung Quý Dương mở cửa xe ra, lạnh nhạt nói một câu.

Ngải Ân Hà thu hồi ánh mắt như có điều suy nghĩ, lập tức ngồi vào bên cạnh Cung Quý Dương. Khi cô bắt gặp sắc mặt nặng nề của người ngồi cạnh mình, trong lòng bỗng nhiên cả kinh, một người bất cần đời trước sau không đổi như anh, làm sao lại có biểu hiện như vậy?

“Quý Dương...” Cô dịu dàng lên tiếng, ngay sau đó kéo bàn tay của Cung Quý Dương sang, cả cơ thể mềm mại liền vùi vào lồng ngực to lớn của anh.

Đáy mắt của Cung Quý Dương thoáng qua một tia phức tạp, nhưng cũng không đẩy cô ra, chỉ để mặc cho cô dựa vào, một tiếng cũng chưa từng nói.

“Trong lòng anh.....còn nghĩ đến cô ấy hay không?”

Ngải Ân Hà vươn đôi ngón tay mảnh khảnh ra, nhẹ nhàng treu đùa hấu kết khêu gợi của anh, sau đó kéo thẳng một đường xuống bên dưới, phủ lên lồng ngực mạnh mẽ rắn chắc.

Cung Quý Dương nhú nhú đôi mày rậm, ngay sau đó, bàn tay to lớn vội kéo cánh tay nhỏ bé dụ hoặc ra, ánh mắt đã sớm dâng lên một mảng sắc bén, anh cúi đầu xuống nhìn cô, giọng nói tuy rất nhẹ nhàng nhưng lại tràn đầy nguy hiểm: “Ân Hà, hình như càng ngày cô càng đi quẩn nhiều chuyện rồi!”

Lời nói tràn đầy cảnh cáo khiến sắc mặt của Ngải Ân Hà trở nên rất khó coi, đồng thời ánh mắt cũng mờ mịt đi, một lát sau, cô ngẩng mặt lên, khóe mắt đã sớm đỏ ửng:

“Quý Dương, em biết rõ là ban nãy mình nói sai rồi, nhưng mà.....nhưng mà điều em muốn nói là, nếu như anh yêu cô ấy.....em sẽ là người ra đi. Vận mệnh đã như vậy, em cũng sẽ không cưỡng cầu.”

“Đủ rồi!” Rõ ràng nhận thấy, Cung Quý Dương đã mất đi tính nhẫn nại, anh lớn tiếng hét lên, đáy mắt hun hút như biển sâu bỗng chốc ngổn ngang phiền não.

Nói xong, anh liền nhấn ga phóng xe đi.

Ngải Ân Hà khiếp sợ liếc mắt nhìn vẻ mặt âm trầm của Cung Quý Dương, sau đó liền quay mặt đi nơi khác. Trong tích tắc, ánh mắt ban nãy còn đầm đìa đáng yêu bỗng dưng trở nên nham hiểm vô cùng.....Sầm Tử Tranh, cho dù cô có xuất hiện, tôi cũng không bao giờ đem Quý Dương trao tặng cho cô, vĩnh viễn không!

Bóng đêm che khuất đi mọi thứ.....bao gồm cả câu chuyện tình đau đớn khôn nguôi!

Sầm Tử Tranh không biết mình đã chạy về nhà như thế nào, thời điểm khi cô bỏ nhào vào trên giường, trong đầu vẫn còn vang vọng lời nói của Cung Quý Dương cùng nụ cười ma mị trước sau như một của anh.

“Không....”

Cô nhắm mắt lại, dốc sức bịt kín lỗ tai, tại sao? Vì có gì mà đã nhiều năm như vậy còn để ỉn gặp lại người đàn ông này? Cô không muốn.....không muốn....

Từng bức họa phác thảo khoảng thời gian đại học lần nữa ùa về trong tâm trí cô, cuốn lấy tất cả một mối của cả thể xác và tinh thần, kéo về khoảnh khắc khi cô mới đặt chân đến Đài Bắc.....

~Hết Quyển 1~

13. Q.2 - Chương 1: Trò Đùa Quái Ác

Mùa xuân tháng ba, trên đường phố Đài Bắc.

Màu sắc thịnh hành đến từ Milan vừa mới lướt qua, từ trong ngõ nhỏ đến phố lớn của Đài Bắc bỗng xuất hiện một điểm sáng thời thượng, dưới ánh mặt trời, một cô gái nhẹ nhàng tỏa sáng.....

Chỉ thấy mái tóc dài đen nhánh hờ hững rủ xuống vai cô, phong cách ăn mặc thoát nhìn có vẻ đơn giản nhưng không làm mất đi nét thời thượng vốn có, không những thế còn toát lên nét quý phái hơn hẳn người thường. Làn da trắng như tuyết hiển hiện dưới ánh mặt trời, tựa như một phiếm bơ trơn nhẵn vô cùng bóng bẩy.

Nhất là nụ cười tỏa nắng khiến bao người say mê luôn thường trực nơi khóe môi cô, nó được xuất phát từ nội tâm, vô cùng chân thành và ấm áp, so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn.....

Cô là Sầm Tử Tranh, sinh viên năm nhất tại Học viện thiết kế thời trang Paris nước Pháp. Năm nay lấy tư cách là một sinh viên trao đổi, đến đại học Đà Loan để trợ giúp trong việc thiết kế màu sắc, từ bé đến lớn cô vẫn được gọi là ‘Cô gái thiên tài’, chỉ mới mười sáu tuổi, cô đã bộc lộ khả năng thiên phú của mình trong lĩnh vực thiết kế thời trang.

Mà lúc này đây, cô đang tận dụng ngày chủ nhật hiếm hoi của mình để đi dạo một vòng quanh các cửa hàng thời trang mà mọi phụ nữ đều yêu thích, tự mình đi tìm chút cảm hứng cho tác phẩm tiếp theo.

Khi cô đứng trước một cửa hàng được trang trí vô cùng lộng lẫy, ánh mắt bỗng sáng hẳn lên, rõ ràng nơi này tập trung rất nhiều quần áo và trang sức với kiểu dáng thịnh hành nhất hiện nay, hơn nữa.....

Sầm Tử Tranh liếc mắt một cái liền dễ dàng nhìn thấy chiếc xe thể thao xa xỉ đang đỗ ngay cửa!

Có tiền thì ngon lắm à? Tùy tiện đem xe của mình vứt ngổn ngang ở bên đường, có chỗ đậu xe thì không dùng, vừa nhìn qua liền biết ngay là kẻ ăn chơi trác táng hoặc là nhà giàu đến mấy đời rồi!

Sầm Tử Tranh nhún vai, vốn dĩ định cứ như vậy mà đi vào trong cửa hàng, nhưng lại suy nghĩ một chút, bước nhanh đến trước xe.....

Điều bộ tựa như một vị tiểu thư quyền quý bên trong cửa hàng kia, tuy rằng mình chỉ là một sinh viên, nhưng mà để mặc một thể này cũng không tốt, thế nên, cô liền vênh vênh vào tận dụng kiếng xe của người ta, thuận tay trang điểm mình một chút.

Ủm! Không tệ! Sầm Tử Tranh nhìn vào kiếng xe nở nụ cười tự tin, tầm mắt đột nhiên rơi vào tấm kính trong suốt bên hông....một tia cười quý dị thoáng hiện lên giữa đôi con ngươi trong veo tinh nghịch của cô!

Ánh mặt trời chiếu lên trên thân xe, nhàn nhạt phản xạ vào tấm kính thủy tinh bóng loáng, thế nhưng nhìn kỹ trên đó.....

‘Đáng bị ghi giấy phạt’ (cái này ghi bằng son môi ý!)

Những con chữ to oành đỏ rực nằm hiên ngang bên trên, mang đến một loại cảm giác vô cùng sảng khoái.

Sầm Tử Tranh chậm rãi cất son môi đi, đặc ý ngắm nhìn kiệt tác của mình! Mặc dù đã làm hỏng cây son rồi, thế nhưng lại trút được lửa giận liền cảm thấy vô cùng sảng khoái!

Những người thoitha thích đi khoe khoang như vậy nhất định phải hung hăng dạy dỗ một trận mới đúng!

Sầm Tử Tranh hí hửng với trò đùa quái ác của mình, ánh mắt tinh nghịch liếc qua mấy chữ siêu to kia một lần nữa, hưng phấn cười vang rồi đi vào bên trong cửa hàng.

Màu sắc chủ đạo bên trong cửa hàng là sắc vàng rực rỡ tựa như một cung điện thu nhỏ, liền khiến cho những mẫu thiết kế được trưng bày nơi đây trở nên sống động vô cùng, sau khi bước vào bên trong, Sầm Tử Tranh chỉ có thể chặc lưỡi tán dương.

Quả không hổ danh là một cửa hàng có tiếng, mặt tiền tuy đơn giản nhưng nội thất bên trong lại khiến người ta cực kỳ kinh ngạc!

14. Q.2 - Chương 2: Một Màn Trong Cửa Hàng

Thật lòng mà nói, Sầm Tử Tranh cũng không thường xuyên ghé vào những cửa hàng thế này, nhất là loại cửa hàng khiến cho bao người ngưỡng mộ, nhưng.....

Cô có nghe bạn học nhắc đến, hôm nay trong cửa hàng này sẽ giới thiệu kiệt tác mới nhất của John Gallino, đó là một chiếc váy dài mang tên “Khuyên tình”, mà còn là phiên bản với số lượng có hạn, vì thế, bản thân là một fan hâm mộ trung thành của John Gallino, Sầm Tử Tranh làm sao có thể bỏ qua cơ hội này chứ?

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên bán hàng, Sầm Tử Tranh đi dọc theo cầu thang thủy tinh thẳng lên lầu ba, tầng này là nơi chuyên bán những bộ trang phục có giá cao nhất, cũng là nơi có khung cảnh xinh đẹp nhất trong cửa hàng.

Thời điểm Sầm Tử Tranh vừa đi lên đến lầu ba, liền nghe thấy một âm thanh ngọt ngào đến tận xương tủy vang lên.....

“Quý Dương.....Anh thật là đáng ghét nha, nói là tới giúp em mua quần áo, mà vẫn ngồi ở chỗ đó à!”

Sầm Tử Tranh nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một người phụ nữ ăn mặc hết sức lộ liễu đang ngồi ở trong lòng người đàn ông mà làm nũng, còn bên cạnh cô ta chất hàng hà đủ kiểu quần áo các loại, vừa nhìn thấy cũng biết đó là một gái bán hoa điển hình.

“Ann, em thích cái nào thì lấy cái đó đi!”

Chỉ thấy người đàn ông lười biếng dựa vào ghế sofa, tuy chỉ mặc quần áo đơn giản, nhưng với vốn hiểu biết của Sầm Tử Tranh về thời trang thì đây chắc chắn là những thứ vô cùng xa xỉ, ánh mắt cô một lần nữa lại rơi trên người đàn ông, nhìn từ trên xuống dưới.....

Thật ra người đàn ông này có khuôn mặt rất khôi ngô, dáng người ư.....có lẽ là vượt quá tiêu chuẩn, người này thật đúng là một móc treo quần áo điển hình, nhưng cái vẻ mặt cười xấu xa có chút tà mị này khiến cô vừa liếc mắt nhìn qua liền biết ngay là một hoa hoa công tử (play boy a

)

Cô gái tên Ann vừa nghe người đàn ông nói như vậy, khuôn mặt lập tức trở nên rạng rỡ, cô ta không có chút nào kiêng dè với cô gái phục vụ ở bên cạnh, mà đem cơ thể của mình quăn lấy trên cơ thể người đàn ông, ông à ông ọ nói: “Người ta mặc quần áo đương nhiên là muốn cho anh xem rồi, anh lại không cho người ta quyết định gì cả! Đáng ghét.....” nói xong, cánh tay thừa dịp ôm lấy cổ người đàn ông.

Người đàn ông sau khi nghe vậy, khóe môi mỏng khẽ cong lên, đôi mắt tối lại sâu không thấy đáy....

“Mặc cho anh xem? Thật ra.... Anh lại thích nhìn bộ dạng em không mặc gì!”

“Quý Dương, anh thật là đáng ghét nha!” Vẻ mặt của cô gái càng thêm lẳng lơ rồi.

“Thật là thói đời bạc bẽo, ở nơi như thế này cũng có thể nhìn thấy người làm chuyện ghê tởm như vậy!” Toàn thân Sầm Tử Tranh nổi da gà run lấy bầy, cô bất đắc dĩ lắc lắc đầu, bỏ đi, loại phụ nữ quyến rũ những kẻ có tiền đều mơ mộng muốn từ chim sẻ hóa thành phượng hoàng, cô rất kinh thường.

Đương nhiên, cũng bao gồm vị công tử kia lấy tiền bạc để vui đập phụ nữ!

Vẫn là không muốn tâm trạng vốn rất tốt của mình bị đôi cầu nam nữ kia làm hỏng, hôm nay cô đến là muốn nhìn thấy kiệt tác của đại sư John Gallino!

Vì vậy, Sầm Tử Tranh bày ra một nụ cười cô cùng rực rỡ, nhẹ giọng nói với cô gái phục vụ: “Xin hỏi, có phải nơi này bày bán tác phẩm của nhà thiết kế John Gallino tên là “Khuyên tình” trong bộ sưu tập váy dài không?”

Cô gái phục vụ lập tức tươi cười trả lời: “Vị tiểu thư này đúng là rất tinh mắt, không sai, váy dài này hôm nay là ngày đầu tiên chúng tôi nhập hàng, mà toàn thế giới chỉ có 19 chiếc, ý nói đến “tình yêu lâu dài”, toàn bộ Đài Loan chỉ có duy nhất một chiếc nha....”

Sầm Tử Tranh vô cùng khẩn trương hỏi: “Xin hỏi chiếc váy đó đã bán chưa?”

15. Q.2 - Chương 3: Cùng Xem Màn Kịch Giả

“Vẫn chưa bán, bởi vì sáng nay ở đây mới mở cửa chưa được bao lâu!” Cô gái phục vụ tươi cười trả lời.

“Phù.....” Sầm Tử Tranh lập tức thở phào nhẹ nhõm, nếu mà đã bán đi, chính mình cũng không có cơ hội được chiêm ngưỡng lấy một lần!

“Vậy có thể cho tôi xem một chút được không, cảm ơn!” Cô cố gắng đè nén tâm tình đang dần trở nên kích động của bản thân, bởi vì muốn mau chóng nhìn thấy kiệt tác này mà lòng cô không ngừng nhốn nháo.

“Xin cô chờ một chút!” Cô gái phục vụ nho nhã, lễ phép cúi thấp người, đi lấy chiếc váy dài.

Giây phút này đối với Sầm Tử Tranh tựa như là đang đợi người yêu, trong lòng lại có cảm giác vô cùng hồi hộp, thực ra, trở thành một nhà Thiết kế xuất sắc chính là ước muốn từ nhỏ của cô, vì vậy, mặc kệ vất vả bao nhiêu, cố nhất định phải thi được vào Học viện thiết kế thời trang Pháp, không chỉ vì nơi đó có chất lượng giáo dục vô cùng uy tín, mà quan trọng nhất là, ngôi trường này là nơi thần tượng của cô – John Gallino đã tốt nghiệp, có thể trở thành đàn em của một nhà Thiết kế nổi tiếng thế giới, với tương lai đầy hứa hẹn, thực sự là cô rất hãnh diện.

Mặc dù không có cơ hội nhìn thấy vị thần tượng này, nhưng quyết tâm để trở thành một nhà Thiết kế ưu tú giống như ông ấy vẫn chưa từng suy giảm trong cô, vì vậy, mỗi khi John Gallino cho ra mắt tác phẩm mới, khi đó cô sẽ nghĩ ra mọi cách để thưởng thức và học tập kinh nghiệm.

Đúng là không còn cách nào, chẳng qua cô chỉ sống trong một gia đình bình thường, mà trong nhà còn có một em trai đang tuổi đi học, vì vậy, cô gần như dùng toàn bộ ngày nghỉ của mình để đi làm thuê kiếm tiền chi trả phí sinh hoạt và học phí, mà lần trao đổi sinh viên này vốn là cô sẽ đi châu Âu, nhưng..... bởi vì gia đình của Sầm Tử Tranh đang ở Đài Loan, vì thế cô cũng quyết định tới trường Đại học Đài Loan.

Sầm Tử Tranh ngồi bên cạnh ghế sofa, yên lặng chờ đợi, nhưng dường như người phụ nữ kia còn chưa tung ra đầy đủ các tư thế, ỷ có người đàn ông bỏ tiền ra vì mình mà bắt đầu mong muốn được chiều chuộng hơn nữa.

“Tiểu thư, cô xem, chiếc váy này giống như được đặt may riêng cho cô vậy đó!” Dễ dàng nhận thấy hành động của cô gái phục vụ khác dừng lại, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc.

Cô gái kia vô cùng kiêu ngạo đứng trước gương xoay đi xoay lại, lúc này trên người cô nàng là chiếc váy dài màu đỏ rực lửa, vải vóc trên người ít đến xót xa. Tuy đường nét khá mạnh mẽ, nhưng vẫn có những nơi rất mềm mại uyển chuyển, khiến cho người nhìn mơ màng, nhưng mà.....

Sầm Tử Tranh nhin xuống ý nghĩ muốn cười thật to.....

Rõ ràng nhận thấy chiếc váy dài này được thiết kế cho vóc người phụ nữ châu Âu, ngay cả kiểu tóc trên đầu cô ta cũng đã không phù hợp rồi!

Bộ dạng cô ngồi xem kịch vui, dẫn theo một cô bạn gái “kém chất lượng” như vậy mà đi ra ngoài, không biết cái kẻ ăn chơi trác táng kia làm sao để kết thúc?

Quả nhiên, người phụ nữ kia nhú nhú mày, sau đó xoay người lại đối diện với vẻ mặt lười biếng của người đàn ông mà nói:

“Quý Dương, em rất thích màu sắc và kiểu dáng của chiếc váy này, nhưng mà, hình như làn váy rất dài!

Sầm Tử Tranh sau khi nghe được, trong lòng thầm nghĩ..... cái gì mà giống như rất dài, vốn nó đã là rất dài! Khi vừa nghĩ tới đây, cô lại đưa mắt sang nhìn người đàn ông.....

Thật là đáng tiếc cho diện mạo và điều kiện của anh ta, con mắt như thế nào mà lại đi tìm một người phụ nữ ngực to nhưng mà óc như trái nho thể kia? À..., đúng rồi, có lẽ cũng chỉ có loại phụ nữ như thế này mới bằng lòng để được bao nuôi!

Không lâu sau, chỉ thấy người đàn ông ấy chậm rãi đứng dậy, vô cùng tao nhã đi về phía người phụ nữ kia, trên khuôn mặt là nụ cười tà mị, sau đó áy muội đưa tay ôm lấy vòng eo trắng nõn của người phụ nữ, âm thanh trầm thấp mà đầy truyền cảm phát ra.....

“Cô phục vụ, mời cô đi theo tôi một chút!”

“Vâng, tiên sinh, ngài có gì dặn dò!”

Hiển nhiên cô gái phục vụ rất biết xem sắc mặt khách hàng, mà bản thân người đàn ông này là một người vô cùng đẹp trai lại còn có rất nhiều tiền, tự nhiên cũng sẽ chiếm được sự ưu ái của người khác.

“Chiếc váy này, các cô có thể dựa vào dáng người của tiểu thư đây để đặt một chiếc khác, có vấn đề gì không?” Người đàn ông hỏi cô phục vụ, giọng nói có chút lưỡi biếng cùng kiêu căng, nhưng lại ẩn chứa sự kiên định, không cho phép cự tuyệt.

“Cái này.... Nhưng mà phải đợi nhà thiết kế xem lại lần nữa, chi phí cho việc này có chút....” Người phục vụ có chút lưỡng lự, muốn nói lại thôi.

Người đàn ông mỉm cười, lập tức lấy ra một tấm chi phiếu, viết chữ ký rồng bay phượng múa của mình lên đó, giao cho người phục vụ: “Chiếc váy này phải do nhà thiết kế Lero vẽ lại, đây là toàn bộ chi phí cho việc sửa chiếc váy và huê hồng cho nhà thiết kế, cũng không có vấn đề gì!”

Cô gái phục vụ vội vàng nhận lấy tấm chi phiếu, sau khi liếc mắt nhìn, trên khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, hơi sững người, sau đó gật đầu cười làm lành nói: “Đúng, đúng!”

Người phụ nữ vừa thấy tình huống vừa rồi, lập tức chạy về phía trước, một nụ hôn rơi trên gương mặt anh.....

“Quý Dương, em yêu anh quá đi mất!”

“Thật sao? Yêu anh thì tối nay phải biểu hiện tốt một chút nha...!” Người đàn ông cười ma mị, nhưng bên trong con người thì trống rỗng.

“Đáng ghét!” Cô gái vừa nghe, dễ dàng nhận thấy bộ ngực cao vút của cô ta bắt đầu phập phồng.

Thấy một màn như vậy, Sầm Tử Tranh không cảm thấy ồm ồm nhưng lại rất buồn nôn, ông trời đúng là đui mù, làm sao có thể để cho loại đàn ông như thế này sống trên đời chứ.

“Ôi.....”

Sầm Tử Tranh định xem trò hay này thêm một lúc nhưng không đạt được mục đích, thôi đi, ai bảo người ta có tiền chứ, những chuyện khó xử như thế nào cũng có thể dùng tiền để giải quyết, chắc hẳn là anh ta có rất nhiều tiền, biết rõ về chiếc váy kia cũng như nhà thiết kế, huh! Đúng là bộ dạng của một đám nhà giàu mới nổi!

Cô đang mải mê suy nghĩ, chợt cảm thấy trước mắt sáng rực, chỉ thấy chiếc váy mà mình mơ ước tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, đang được người phục vụ chậm rãi đưa đến.

“Oa.....” Sầm Tử Tranh từ từ đứng dậy, lúc nhìn thấy chiếc váy một cách trọn vẹn, khi đó cô cảm thấy dường như toàn bộ thế giới đều được thấp sáng.

Trời ạ, đây là “Khuyneh tình” của nhà thiết kế John Gallino sao? Nó thật sự quá đẹp.

Màu sắc chủ đạo của chiếc váy này là màu trắng tinh khôi, kiểu cổ chữ V đơn giản với một đóa hoa đính trên vai áo, chất lụa mềm mại giống như chiếc váy của nữ thần ánh Trăng, chuyển động nhẹ nhàng như nước, kết hợp với khiếu thẩm mỹ của bậc thầy quốc tế, làn váy tựa như đang khiêu vũ theo cơn gió, tỏa ra khí chất cao quý khiến người ta phải ngưỡng mộ.

“Khuyneh tình!” Thật sự xứng với cái tên của nó, vừa nhìn thấy chiếc váy dài này, Sầm Tử Tranh lập tức bị nó cuốn hút, nếu mình là một kẻ có tiền thì thật tốt biết mấy, nhất định cô sẽ mua chiếc váy này cho bản thân!

16. Q.2 - Chương 4: Bối Rối

Có lẽ đã cảm nhận được ánh mắt khao khát và kinh ngạc của Sầm Tử Tranh, người phục vụ ở bên cạnh lập tức thêm dầu vào lửa, nói: “Vị tiểu thư này, cô quả nhiên là có ánh mắt tinh tường, nếu như cô thích, vậy mặc thử một chút đi, dáng người hoàn mỹ như cô mặc vào nhất định sẽ rất đẹp!”

Mặc vào thử xem?

Sầm Tử Tranh hơi ngẩn người, ngay sau đó, trái tim cô bắt đầu đập liên hồi....

Cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng nghĩ đến mình có đủ khả năng về kinh tế để có thể mua được trang phục của của nhà thiết kế John Gallino, bởi vậy, lần nào cô cũng chỉ vào xem thử, chưa bao giờ dám mặc thử.

Nhưng hôm nay.....

Thật sự là cô rất thích chiếc váy dài này nha, nhìn kiểu dáng thật xinh đẹp, Sầm Tử Tranh dường như nghe thấy đáy lòng mình đang ra sức kêu gào “mặc thử một chút đi, cô là người thích hợp nhất!”

Sức hấp dẫn quá lớn!

“Tiểu thư, xin cô cứ tin tưởng vào con mắt của tôi, cô mặc chiếc váy này chắc chắn sẽ khiến toàn bộ mọi người kinh ngạc đó! Hơn nữa, chiếc váy này ở Đài Loan chỉ có một chiếc duy nhất thôi, cô phải tận dụng thời cơ đó nha!” Người phục vụ lại tăng thêm lực công kích.

Sầm Tử Tranh nâng chiếc váy “Khuyên tình”, lòng của cô sớm đã vì chiếc váy này mà khuynh tình luôn rồi, nhưng mà.....

Cô khéo léo cầm đến mép váy, giả bộ như không để ý mà nhìn đến giá tiền ở phía trên.....

Đôi mắt trong suốt lập tức nhìn đến mấy con số, trong lòng im lặng, đếm từng số một.....

Một, mười, trăm, ngàn, vạn..... Mười vạn..... Một trăm vạn.....

Khi đếm tới một trăm vạn, Sầm Tử Tranh sững sờ nửa căn lưỡi, cố nén cảm giác muốn té xỉu, cô mạnh mẽ nuốt nước miếng.....

Trên một trăm vạn ột chiếc váy, cô càng không dám nghĩ đến, chứ đừng nói đến là thử mặc một chút!

“Tiểu thư, chiếc váy này chính là trang phục cao cấp, được sản xuất với số lượng có hạn trên toàn thế giới, giá cao là việc khó tránh khỏi!”

Rất dễ nhận ra, người phục vụ nhìn thấy Sầm Tử Tranh trong lúc lơ đãng làm ra động tác mờ ám, dáng vẻ nhiệt tình lập tức biến mất, trên mặt cũng lộ ra vẻ khinh bỉ và chán ghét.

Sầm Tử Tranh sao có thể không biết điều đó, là một người theo học thiết kế thời trang, đương nhiên sẽ hiểu ý nghĩa sâu xa về trang phục cao cấp, được sản xuất với số lượng có hạn, loại trang phục này cũng đồng nghĩa với hai từ xa xỉ, vô cùng lộng lẫy, nó chỉ dành cho thân phận cao quý của những người có tiền mà thôi.

Nhưng mà..... cô rất thích chiếc váy này.....

Người phục vụ thấy cô bối rối như vậy, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô, nói: “Thôi, tôi thấy cô cũng không phải là muốn mua, cô thử xem những trang phục thích hợp hơn đi!”

Nói xong, cô ta tiện tay cầm lấy chiếc váy trong tay Sầm Tử Tranh, sau khi cẩn thận móc lên, xoay người muốn rời đi.....

Thật là xui xẻo, cứ nghĩ là sẽ gặp được một quý cô, không nghĩ tới lại là một người phụ nữ nghèo nàn.

Cảm giác được sợi tơ từ chiếc váy biến mất khỏi tầm tay, trong lòng Sầm Tử Tranh cảm thấy trống rỗng, nhất là sau khi cô nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của người phục vụ!

Vì vậy, cô liền to gan đưa ra một quyết định.....

17. Q.2 - Chương 5: Lấy Lòng

“Chờ một chút.....” Giọng nói của Sầm Tử Tranh nhất định là rất to, dường như có thể khiến cho tầng lầu này sập xuống!

Người phục vụ xoay người, hai hàng lông mày nhíu lại, nghi ngờ hỏi: “Cô còn cần gì nữa sao?”

Sầm Tử Tranh dừng cầm chỉ vào chiếc váy dài trên tay người phục vụ, hít sâu một hơi nói: “Tôi muốn thử chiếc váy này!”

Mặc kệ, cho dù nó có đắt hơn một trăm vạn hay là một ngàn vạn, về sau cô muốn trở thành một nhà thiết kế xuất sắc, chẳng lẽ đến cái váy này cũng không dám mặc thử?

Nghĩ tới đây, Sầm Tử Tranh khí thế hùng hực cầm váy đi đến phòng thử đồ.

Trong nháy mắt khi cửa phòng thử đồ bị cô đóng lại, một màn này sớm đã lọt vào mắt Cung Quý Dương, bên môi anh hiện lên một tia cười yếu ớt, đôi mắt tà mị lại càng tràn ngập vẻ thích thú.....

Cô gái này..... có vẻ rất thú vị!

Nét mặt vừa rồi lại càng vô cùng đáng yêu nha.....

Nơi cuống họng của anh, không khỏi bật ra tiếng cười khe khẽ.

Chẳng bao lâu, cửa phòng thay đồ được Sầm Tử Tranh đẩy ra, cô nhẹ nhàng bước ra.....

Không riêng gì tất cả những người phục vụ, ngay cả mỹ nữ bên cạnh Cung Quý Dương không khỏi một phen giật mình.....

Chỉ thấy chiếc váy này được mặc trên người cô gái, giống như có một loại phép thuật thần bí, má lúm đồng tiền như tỏa ra một luồng ánh sáng kỳ diệu, phản chiếu lên những viên kim cương xa xỉ. Tầm lụa mềm mại được cố định quanh da thịt trắng nõn của cô, làn váy kéo dài càng làm tôn lên đôi chân thon dài gợi cảm. Đôi mắt long lanh nhẹ nhàng chuyển động, làn môi mềm mại, căng mọng như cánh hoa hồng còn vương sương sớm, đôi mắt đen láy trong veo, cử chỉ nhẹ nhàng, cô, thật giống như Nữ thần ánh trăng xinh đẹp bước ra từ trong thần thoại.....

“Tiểu thư, quả thực chiếc váy này được thiết kế chỉ dành riêng cho cô!” Người phục vụ không kìm lòng được liền bước lên phía trước nói, tuy cô gái vừa có vẻ mặt khinh thường, nhưng không thể không thừa nhận, quả thực chiếc váy này cực kỳ thích hợp với cô.

Sầm Tử Tranh ngẩn ngơ nhìn mình trong gương, đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ mơ hồ và kinh ngạc.....

Thật sự đây là chính mình sao?

Thì ra mình cũng có một chút đáng vẻ xinh đẹp nha!

Nhưng không lâu sau, nét kinh ngạc ấy trong mắt cô liền biến mất, chỉ còn sót lại sự buồn bã, vì thế, khuôn mặt thoáng hiện lên một tia chán nản, quay trở lại phòng thử đồ.

Đáng vẻ xinh đẹp thì có ích lợi gì, trang phục đắt tiền như vậy, đem bán mình đi cũng không mua nổi, thôi vậy, mình chỉ có thể ngắm nó một chút.

Nhìn bộ dạng ủ rũ của cô gái trước khi đi vào phòng thử đồ, Cung Quý Dương ngồi cách đó không xa, nhếch môi cười quỷ dị, đôi mắt sâu thẳm có chút nghịch ngợm nhìn đăm đăm về phía phòng thử đồ mà Sầm Tử Tranh đang ở bên trong, không hề chớp mắt.....

Ngay sau đó, anh chậm rãi đứng lên.....

Cuối cùng Sầm Tử Tranh cũng cầm chiếc váy bước ra ngoài, mặc dù cô không muốn như thế.....

“Thật xin lỗi, chiếc váy này..... Tôi không mua được.....” Cô xấu hổ nói với người phục vụ, dù sao cô cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, cùng lắm thì bị mọi người ở sau lưng chế nhạo một phen.

Không ngờ, người phục vụ giống như biến thành một người khác, mặt mày hớn hở nói với Sầm Tử Tranh: “A, tiểu thư, chiếc váy này đã thuộc về cô rồi!”

“Ách?.....” Sầm Tử Tranh cho rằng mình đang nghe nhầm: “Tôi không nói là muốn mua bộ trang phục này mà!”

Người phục vụ nhẹ nhàng chỉ về phía đó: “Tiểu thư, cô đã hiểu lầm, là vị tiên sinh ngồi bên kia đã thay cô trả tiền rồi!”

18. Q.2 - Chương 6: Chọc Phải Người Đàn Ông Tà Mị

Một câu nói của người phục vụ khiến toàn thân Sầm Tử Tranh chấn động, ngay sau đó ánh mắt của cô lập tức dừng lại trên người tên đàn ông “nhà giàu mới nổi”.....

“Cái gì? Cô đang nói đùa sao? Tôi không quen biết anh ta.....” Sầm Tử Tranh vội vàng quay đầu giải thích với người phục vụ.

“Tiểu thư, cứ cho là tôi đang nói đùa đi, hai người có quen biết hay không cũng đâu có liên quan đến tôi, nhưng mà....nếu đổi lại là tôi, có người tặng cho tôi một chiếc váy của một nhà thiết kế nổi tiếng, tôi sẽ vui mừng đến mức tối về ngủ không yên, mà còn nữa....anh ấy còn là một người đàn ông siêu đẹp trai!” Người phục vụ vẻ mặt mê đắm nhìn Cung Quý Dương nói.

Sầm Tử Tranh biết, cho dù bây giờ có nói cái gì đi nữa cũng vô nghĩa, vì thế cô lập tức ôm chiếc váy đi về phía Cung Quý Dương.....

Cung Quý Dương lười biếng dựa vào ghế sofa nhìn bóng dáng Sầm Tử Tranh tiến đến, bờ môi mỏng tà mị từ từ nhếch lên.....tất cả phụ nữ đều không thể chịu đựng nổi loại hấp dẫn này, huống chi anh ta còn có thân phận là người thừa kế của Cung thị tài phiệt, càng khiến cho đông đảo phụ nữ ái mộ.

“Tiên sinh.....” Sầm Tử Tranh đi đến trước mặt Cung Quý Dương, khuôn mặt nặng nề đáp lại đôi mắt đang mỉm cười của anh.....

Ngay sau đó, cô đặt chiếc váy xuống bên cạnh anh.....

“Cảm ơn ý tốt của tiên sinh, nhưng mà, chiếc váy này vô cùng đắt tiền, tôi không có cách nào để nhận, cảm ơn!” Sầm Tử Tranh cầm đầu cầm cổ nói, nói xong liền xoay người bước đi.....

Cô không có ngốc, xem ra đây cũng là một người đàn ông quen dùng thủ đoạn và kỹ xảo, coi Sầm Tử Tranh cô là cái gì, không lẽ cho rằng cô và người phụ nữ đang ra sức thử trang phục kia là cùng một dạng sao?

Nhưng mà, không đợi Sầm Tử Tranh bước đi, ngay sau đó, cô cảm thấy cánh tay mình bị một bàn tay khác giữ chặt, tiếp đến, thân thể to lớn của người đàn ông chắn ngay trước mặt cô.....

“Vội vàng đi như vậy, thế nào? Sợ tôi ăn thịt em sao?” Trên môi Cung Quý Dương nở nụ cười, trong mắt thoáng hiện lên mấy tia hứng thú.....

“Anh.....” Sầm Tử Tranh không nghĩ ra trên thế gian này còn có cách bắt chuyện như vậy, vì thế không vui nhú mày nói: “Tiên sinh, xin mời anh tránh ra!”

Nói xong, cô tính toán muốn từ bên cạnh anh ta vượt lên.

Nói thật, cô luôn luôn cho rằng đàn ông đẹp chỉ có thể đứng ngẩn từ xa, nhất là loại đàn ông đẹp trai đều giả như vậy! Bởi vì loại người này nhất định là một tay tán gái thượng thừa.

Cung Quý Dương không chút nào để ý đến sự lạnh lùng của cô, mà cánh tay lại duỗi ra, chặn cô lại.....

“Anh.....” Đôi mắt xinh đẹp của Sầm Tử Tranh trừng to vì tức giận, bên trong đôi mắt long lanh hơi hờn giận kia là khuôn mặt của người đàn ông.....

Anh đang chăm chú nhìn cô từ trên cao xuống, không hề chớp mắt, dáng vẻ thông thả ung dung, xen lẫn với chút mờ ám, ngạo nghễ. Toàn thân toát ra hơi thở nguy hiểm cùng với tư thế chiếm đoạt tuyệt đối, khiến người khác khó có thể cưỡng lại.....

Người đàn ông này tựa như một con báo đen đứng đỉnh, nhìn chăm chăm vào con mồi sắp giành được, nhưng lại bắn khoả về nghi thức dùng bữa như thế nào, không vội vàng mà nuốt hết một lần!

Dưới ánh mắt xâm lược này, Sầm Tử Tranh chỉ cảm thấy thần trí của mình quay cuồng, theo bản năng muốn né tránh anh.....

“Tiên sinh, tóm lại là anh muốn như thế nào? Tôi với anh không hề quen biết, vậy thì có gì mà tôi phải nhận lấy chiếc váy kia?” Cuối cùng Sầm Tử Tranh vẫn phải dè nén tức giận của mình xuống, dù sao nơi này cũng là một cửa hàng, mà cô cảm thấy mình cũng không có tư cách gì để to tiếng.

Với lại, trong tiềm thức cô có thể cảm nhận được hơi thở nguy hiểm phát ra từ người đàn ông này.....

Cung Quý Dương nhìn Sầm Tử Tranh, khóe môi mỉm cười “nhã nhặn”, giấu đi đôi mắt thâm trầm.....

“Rất đơn giản, nó vô cùng thích hợp với cô, chỉ là tôi cảm thấy nếu như chiếc váy này không được khoác trên người cô thì thật là đáng tiếc!”

Hả.....

Sầm Tử Tranh ngẩn người, ừm, xem ra người đàn ông này rất tinh mắt, nhưng mà....tuy rằng mình vô cùng thích chiếc váy này, nhưng làm sao cô có thể nhận quà tặng hơn trăm vạn của người khác chứ?

Đầu óc của người đàn ông này.....bị cửa kẹp phải rồi?!!

“Tuy nãy giờ nói chuyện nhiều như vậy, nên cũng có chút quen biết, tôi là Cung Quý Dương, xưng hô với tiểu thư như thế nào?” Cung Quý Dương nở nụ cười hiền lành, tự mình hỏi han.

Chính là cái gọi là không đưa tay đánh người tươi cười, tuân theo tư tưởng này, Sầm Tử Tranh cũng có qua có lại trả lời: “Tôi là Sầm Tử Tranh!”

“Sầm Tử Tranh! Tên rất hay!” Cung Quý Dương cười đến mức “nhiệt tình”: “Rất thích hợp với cô!”

Cô mang đến cho anh một cảm giác, không phải là hương vị đơn thuần thanh cao riêng biệt hay sao.....

Vì vậy, anh hướng về phía cô, vươn tay ra, dáng vẻ không cho phép người khác từ chối.

Ừm! Là, là muốn bắt tay với cô sao?

Sầm Tử Tranh ngập ngừng, nhưng lại nhìn thấy đôi mắt bá đạo mà tà mị của anh, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay của mình ra.

Anh cầm bàn tay nhỏ bé của cô, bá đạo nắm lấy trọn vẹn, rồi sau đó buông ra.....

Trên môi anh thoáng hiện lên nụ cười không thể nắm rõ: quả nhiên là rất ấm áp giống như trong tưởng tượng của anh.....

Nhưng mà đúng lúc này.....

“Quý Dương, người ta muốn chiếc váy này nha!” Cô bạn gái từ phòng thử đồ đi ra liếc mắt một cái liền nhìn thấy “Khuynh tình”, thân thể lập tức kề sát vào Cung Quý Dương, giọng nói nũng nịu, nhưng sau khi cô ta nhìn thấy Sầm Tử Tranh, ánh mắt đột nhiên cảnh giác....

“Quý Dương, vị tiểu thư này là ai vậy?” Cô có thể làm cho giọng nói của mình trở nên dễ nghe hơn một chút.

Cung Quý Dương nhún vai một cái, giọng điệu có chút lười biếng trả lời: “Bạn gái mới của tôi, nếu thấy được thì cầm những thứ quần áo này đi đi!”

“Cái gì?” Sầm Tử Tranh và cô bạn gái kia đồng thời cùng phát ra một tiếng kêu kinh sợ, thế nhưng giọng nói của cô bạn gái kia vô cùng chói tai, lẫn át đi giọng nói của cô, chỉ còn lại vẻ mặt ngạc nhiên và hoảng sợ.

“Quý Dương.....” Trong lòng cô bạn gái vang lên hồi chuông báo động, cô ta lập tức bước lên ôm lấy cổ anh, làm nũng nói: “Anh thật đáng ghét, luôn thích nói đùa với người ta.....” Tuy ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng hoảng sợ muốn chết!

Cung Quý Dương cũng chẳng buồn đẩy cô ta ra, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu: “Cô nên biết rõ làm người phụ nữ của Cung Quý Dương không vượt quá hai tháng, nếu là trò chơi, thì nên hiểu rõ quy tắc trò chơi!”

Trong giọng nói dịu dàng mà thông thả lộ ra sự bốn cọt lạnh lùng không cho phép cự tuyệt!

19. Q.2 - Chương 7: Cung Quý Dương Trêu Ghẹo (1)

“Quý Dương..... Không cần đâu, chẳng lẽ em không ngoan sao? Như vậy đi, sau này anh nói như thế nào thì sẽ như thế ấy? Chỉ mong anh đừng bắt em rời đi có được không?”

Cô gái sau khi xác định Cung Quý Dương không có nói đùa, lập tức cảm thấy sợ hãi, cơ thể đầy đặn không ngừng cọ sát về phía trước.....

Đùa gì thế, người đàn ông này cô phải phí sức chín trâu hai hổ mới có thể quen được, làm sao có thể bị tiểu nha đầu trước mặt này đánh bại được chứ.

Cung Quý Dương cau mày, trong mắt cũng không thể chịu nổi: “Ann, không phải cô không ngoan, mà.....đột nhiên tôi cảm thấy không còn hứng thú gì với cô!”

Nói xong, anh tiện tay móc chi phiếu ra, sau khi ký lên tám chi phiếu, đôi mắt lộ ra sự lạnh lùng:

“Ngao ngao, cầm số tiền này đi đi, nếu không.....có lẽ những thứ này cô cũng không có được đâu!”

Giọng điệu của anh dường như thật nhẹ nhàng nhưng lại lộ ra sự uy hiếp.

“Anh.....”

Đương nhiên người phụ nữ không dám thể hiện sự tức giận, lúc sau, cô ta cầm lấy chi phiếu, hung hăng trừng mắt nhìn Sầm Tử Tranh, chạy ra khỏi cửa hàng.

Mà lúc này, Sầm Tử Tranh sớm đã bình tĩnh lại, cô chỉ lạnh lùng ngồi ở sô-pha mà nhìn một màn kịch như vậy, vẻ mặt vô cảm.

Sau khi đuổi được người phụ nữ đi, ánh mắt Cung Quý Dương dừng lại trên người Sầm Tử Tranh, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của cô giống như đang xem diễn kịch, trong mắt không tự chủ lộ ra ý cười, người phụ nữ này.....thực sự là không giống người bình thường!

Sau khi xem một màn kịch không nên xem, cô lười biếng đứng dậy, nhìn vào đôi mắt hết sức ngông cuồng của Cung Quý Dương, khinh bỉ mà cười: “Đây là trò chơi của đám nhà giàu sao? Thật sự rất đặc sắc!”

“Có trò chơi tự nhiên sẽ có uy tắc, là em không hiểu quy tắc thôi!” Cung Quý Dương nhẹ nhàng cười nói, ngay sau đó, anh tiện tay kéo Sầm Tử Tranh vào lòng.....

“Này, anh làm gì vậy?” Sầm Tử Tranh theo bản năng né tránh, hơi thở nam tính xa lạ này khiến cô có cảm giác muốn trốn tránh.

“Anh vừa nói rồi, em là bạn gái mới của anh, em nói xem anh muốn làm chuyện gì?”

Cung Quý Dương cười xấu xa, đem đôi môi gợi cảm đặt lên bên tai nhạy cảm của cô, khẽ hít một cái, từ đáy lòng thở dài: “Tiểu Tranh Tranh, mùi thơm của em thật mê người.....”

Ách.....?? Anh gọi cô là gì?

TiểuTranh Tranh.....

Nhất thời Sầm Tử Tranh kêu lên một tiếng sợ hãi, trời ạ, cái người đàn ông này thật là mặt dày mày dạn, lại còn có thể nghĩ ra một cái tên mắc ói như vậy, cái gì mà Tiểu Tranh Tranh chứ? Cô nghe xong toàn thân liền nổi da gà....

“Làm sao vậy? Tiểu Tranh Tranh, em xem, sắc mặt em có vẻ không tốt nha!” Về mặt Cung Quý Dương đầy vẻ hứng thú đùa giỡn với cô, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Sầm Tử Tranh cố gắng ngăn bản thân dùng túi xách đánh vào đầu anh ta, cố gắng để bản thân tỉnh táo, cô muốn giữ hình tượng của một người phụ nữ, dù sao sau này mình sẽ là một nhà Thiết kế đẳng cấp cơ mà.....

“Vị tiên sinh này.....”

“Tên tôi là Cung Quý Dương, em có thể gọi anh là Quý Dương!” Cung Quý Dương mỉm cười ngắt lời của cô, tốt bụng nhắc nhở.

“Ok ok!” Sầm Tử Tranh cảm thấy mình bị làm cho hồ đồ, đầu óc choáng váng nói: “Cung tiên sinh, vừa rồi tôi cũng đã giúp anh diễn một màn kịch, bây giờ chúng ta không ai thiếu nợ ai, tạm biệt!”

Nói xong, cô lập tức cầm lấy túi xách, chuẩn bị co cẳng chạy.....

Nhưng không biết tại sao.....

“Tiểu Tranh Tranh, tại sao lại đi vội vàng như vậy? Hôm nay là Chủ nhật mà.....”

Cung Quý Dương không nhanh không chậm chặn lại bước chân của Sầm Tử Tranh, hai cánh tay cường tráng như gọng kìm ôm lấy cô từ phía sau, sau đó, cúi thấp đầu xuống, hơi thở ấm áp phả xuống gáy cô: “Như vậy đi, đến chỗ ở của anh, bởi vì.....anh nghĩ anh muốn nhìn thấy dáng vẻ của em khi mặc “khuyên tình”!.”

Lời nói của anh lộ ra chút ái muội và một chút tha thiết, ánh mắt thâm thúy bất cần đời cũng hiện lên chút ánh sáng.....

Đột nhiên Sầm Tử Tranh xoay người lại, nhìn về mặt cười xấu xa của Cung Quý Dương, rốt cuộc là không thêm quan tâm đến hình tượng cô gái nét na thùy mị gì nữa, cô vô cùng tức giận quát: “Cuối cùng là anh muốn làm gì?”

Đối với lửa giận của cô Cung Quý Dương không có phản ứng nào, nhả nhặn cười nói: “Rất đơn giản, làm bạn gái của anh!”

“Đồ thần kinh, anh nằm mơ đi!” Sầm Tử Tranh không quan tâm đến hình tượng mà mắng lại, cô cảm thấy mình cũng rất buồn cười, thế nhưng lại lãng phí nhiều thời gian như vậy chỉ để cãi nhau cùng với một người đàn ông khó ưa này!”

“Nằm mơ? Sau này anh sẽ thường xuyên nằm mơ! Ha ha!” Cung Quý Dương cười nhiệt tình, nhiệt tình đến mức khiến cô không thể nhịn được, run rẩy nói: “Có em trong mộng, nhất định sẽ là mộng đẹp chứ?”

Anh nói xong, liền vươn tay ra nắm lấy chiếc cằm nhỏ của cô.....

Nhờ vào ánh đèn thủy tinh trong cửa hàng, anh cẩn thận quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô.

Ánh mắt nguy hiểm khép hờ, giống như một con chim Ưng bay lượn trên bầu trời, điên cuồng mà sắc bén....

Đột nhiên lúc này Sầm Tử Tranh bình tĩnh lại, chỉ thấy sự tức giận trên khuôn mặt cô dần biến mất, trong đôi mắt chỉ còn lại sự lạnh nhạt và khinh thường: “Anh luôn sử dụng thủ đoạn như vậy để theo đuổi phụ nữ sao? Nhưng mà, lần này chi phí cũng rất cao đấy chứ!”

“No no no!” Cung Quý Dương gian ác quơ quơ ngón tay: “Tính cách của em không giống với những người phụ nữ khác, cho nên tốn bao nhiêu tiền anh đều sẵn sàng!”

“Thật sao?” Ngược lại Sầm Tử Tranh lại thoải mái nhìn đồng hồ trên tay, sau đó nở nụ cười quái dị: “Trước tiên tôi muốn xem anh xử lý tốt chiếc xe của anh rồi nói sau!”

Chiếc xe đậu ở phía dưới lâu như vậy, không thể nào không xử phạt chết anh ta!

Quả nhiên, nhưng lời Sầm Tử Tranh nói khiến Cung Quý Dương ngay lập tức cảnh giác: “Em có ý gì?”

Sầm Tử Tranh cố tình tỏ vẻ thương xót chỉ tay lên vỉa hè: “Tự xem đi rồi biết!”

Sắc mặt Cung Quý Dương trầm xuống, khi anh vọt tới trước cửa sổ nhìn thấy một cảnh tượng như vậy lập tức kêu lên một tiếng sợ hãi, Sầm Tử Tranh cũng làm bộ tốt bụng bước lên phía trước, nhưng mà cô đến để xem chiếc xe đó bị xe tải kéo đi.....

Oa! Cảnh sát Đài Loan cũng thật khoa trương nha, cho dù đã viết giấy phạt, nhưng mà vẫn kéo xe đi?

Sau khi chiếc xe đó được kéo đi, cuối cùng Sầm Tử Tranh cũng không nhịn được nữa liền cười thật to.....bởi vì trên tấm kính thủy tinh ngoài chữ viết rất to của cô, còn xuất hiện một dòng chữ nhỏ: xe của tôi bị hư, đề nghị được giúp đỡ!

Xem ra lúc đó người phụ nữ rất tức giận, sau khi nhìn lại kiệt tác của mình, liền tô lại cho thật đậm!

Sau khi Cung Quý Dương thấy cảnh tượng như vậy, khuôn mặt lập tức trở nên xanh mét, một tay anh giữ chặt Sầm Tử Tranh, hung hăng nói một câu: “Sầm Tử Tranh, cô nhớ kỹ, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho cô!”

Nói xong, anh bước nhanh ra khỏi cửa hàng.

“Được thôi, tôi chờ anh nha, nhà giàu mới nổi.....” Sầm Tử Tranh cười đến mức không thể đứng dậy nổi!

20. Q.2 - Chương 8: Chẳng Qua Anh Cũng Chỉ Là Con Trai Của Nhà Giàu Mới Nổi

Thời đại quan hệ hữu nghị vũ hội trở thành trào lưu, nhất là vũ hội đêm nay càng được xác định rõ, chủ yếu là để chúc mừng các sinh viên trao đổi.

“Tử Tranh, cậu biết không, tối nay cậu rất bắt mắt đó nha...., rất nhiều bạn học nam nhìn cậu như hổ rình mồi đó!” Một cô gái kéo tay Sầm Tử Tranh, cười giả tạo nói.

Trong tay Sầm Tử Tranh là một ly sâm banh được pha chế vô cùng bắt mắt, sau khi nghe vậy, buồn cười nhìn cô ấy nói: “Tinh Nghiên. Cậu rất nhàm chán đó!”

“Này, những lời mình nói là thật đó, vũ hội tối nay là chuẩn bị cho các sinh viên trao đổi, đúng rồi, cậu có biết không, ở trong nhóm sinh viên trao đổi này có thể có một người vô cùng nhiều tiền, một nam sinh vô cùng đẹp trai nha, nghe nói là sinh viên trao đổi từ Đại học Harvard, bây giờ có nhiều nhóm học tỷ đang nhao nhao bàn luận rồi!” Tinh Nghiên mang vẻ mặt khát khao nói.

Sầm Tử Tranh nhìn Tinh Nghiên như quái vật, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tinh Nghiên là bạn cùng phòng với cô, bởi vì tính cách rất thoải mái, bởi vậy tự nhiên hai người cũng rất gần gũi.

“Cậu đã gặp rồi sao?” Cô có chút khó hiểu hỏi han.

“Đương nhiên, nghe nói đi cùng với anh ta còn có một cô gái, hình như là Ngải Ân Hà, nghe nói cô ấy là thiên kim của tập đoàn Ngải thị nha!” Tinh Nghiên tám chuyện hết sức.

Sầm Tử Tranh nghe xong nhún vai không bàn luận gì thêm, thật sự là cô cũng không phải thích thú gì với vũ hội hữu nghị này, thời gian lãng phí ở đây, cô thả về phòng vẽ bản thảo.

“Tử Tranh, chẳng lẽ cậu không có hứng thú gì với soái ca học trưởng kia sao? Rất nhiều nhóm học tỷ đều muốn được làm bạn gái của anh ta, mình nghĩ người đàn ông hoàn mỹ giống như anh ta thật sự là rất ít!” Tinh Nghiên cảm thán nói.

“Làm sao cậu biết được anh ta vô cùng hoàn mỹ?” Sầm Tử Tranh bị nha đầu này đánh bại rồi.

Tinh Nghiên nghe như vậy cảm thấy giống như nghe được chuyện cười vui nhất, nhìn Sầm Tử Tranh nói: “Đương nhiên rồi, anh ta rất đẹp trai, nhiều tiền, mà nghe nói còn vô cùng mê xe thể thao nha, hình như sở trường là đua xe F1 đó, thật sự là đẹp trai đến ngây người.”

“Xem ra anh ta cũng chỉ là tên phá gia chi tử thôi, có gì đặc biệt hơn người đâu, mà còn cầm tiền cha mẹ vất vả kiếm được tiêu xài phung phí, nói chung, mình thấy đàn ông như vậy cũng không có gì xuất sắc, chỉ có bộ dạng anh tuấn thôi!” Sầm Tử Tranh nhàn nhạt nói.

Thật sự, đối với đàn ông như vậy, từ đáy lòng cô rất xem thường, quan biết người đàn ông như vậy? Hừ, thực sự là lãng phí cuộc đời!

“Tử Tranh, cậu còn chưa gặp người ta mà đã kết luận như vậy, quá vô đoán mà!” Tinh Nghiên khẽ cười nói.

“Người như vậy có gì tốt đẹp mà gặp, ý trong nhà mình có tiền nên khắp nơi ai cũng nể mặt, nếu không đưa cho anh ta một đồng tiền, xem anh ta còn có thể nở mày nở mặt hay không?” Sầm Tử Tranh khinh thường nói.

Hai người đang cười nói vui vẻ, chỉ nghe thấy một giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền đến.....

“Vị học muội này trong lòng đầy căm phẫn, có phải tên phá gia chi tử trong miệng em chính là tôi không?”

Sầm Tử Tranh và Tinh Nghiên cùng lúc quay đầu lại.....

“Oa.....”

Không đợi Sầm Tử Tranh kịp phản ứng, Tinh Nghiên bên cạnh cô đã kêu lên sợ hãi giống như cả trăm năm nay mới được gặp thần tượng vậy, ngay sau đó hai con mắt đều sáng rực: “Cung, học trưởng Cung!!”

Sầm Tử Tranh xoa xoa lỗ tai vì tiếng hét của cô ấy: “Tinh Nghiên, cậu có cần phải khoa trương như vậy không!”

“Tử Tranh, người mình vừa nói đến là học trưởng Cung Quý Dương đó, oa.....”

Trên khuôn mặt Tinh Nghiên không hề che dấu sự phấn khích, trời ạ, anh thật sự rất đẹp trai nha, càng nhìn gần anh lại càng đẹp trai nha.

Sầm Tử Tranh chăm chú nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng nhưng lại làm tôn lên dáng người cao lớn, ngũ quan tuấn tú vượt trội, khuôn mặt hoàn mỹ, nụ cười xấu xa, xem ra bề ngoài rất thoải mái không câu nệ, nhưng trong đôi mắt lơ đãng toát ra ánh sáng khiến cho người khác không dám xem thường.

Người này.....cô nhủ mày, dường như đã gặp ở nơi nào.....

Cung Quý Dương buồn cười mà nhìn cô gái đứng trước ngực mình, không nghĩ cô cũng là sinh viên trao đổi, khéo như vậy, lại gặp ở nơi này.....xem ra là nên tính toán chuyện lần trước rồi!

“Thế nào? Nhanh như vậy đã quên anh, bạn gái mới của anh!” Anh cúi người bốn cợt, hơi thở nam tính vây xung quanh cô.

Những lời này của Cung Quý Dương vừa nói ra, lập tức những nhóm cô gái từ bốn phía kêu lên ngạc nhiên.....các cô ồn ào đều là những người ái mộ anh, sau khi nghe câu đó, ánh mắt đều dừng lại trên người Sầm Tử Tranh.

“Tử Tranh.....” Tinh Nghiên cũng trở mắt nhìn Sầm Tử Tranh.

Trong đầu Sầm Tử Tranh lập tức hiện lại một màn trong cửa hàng từ mấy ngày trước.....Ngay sau đó trên mặt cô lộ ra nụ cười châm biếm: “Tôi tưởng là ai chứ? Hóa ra là người đàn ông đẹp trai nhà giàu mới nổi khiến các nhóm học tỷ đều yêu quý sao, a....., không đúng, anh làm sao có thể là nhà giàu mới nổi chứ, xét về tuổi tác cùng lắm anh chỉ là con trai của nhà giàu mới nổi thôi!”

Lời của Sầm Tử Tranh vừa dứt, liền nghe được từ phía là một hồi âm thanh lạnh lùng.....

“Con trai của nhà giàu mới nổi?” Cung Quý Dương cười cười lặp lại danh hiệu mà cô đặt cho anh, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy anh cách xưng hô như vậy, rất thú vị.

Tuy anh là người thừa kế tương lai của Cung thị tài phiệt, nhưng trong lúc học đại học, Cung Quý Dương và Lăng Thiệu Dương, Lãnh Thiên Dục và Hoàng Phủ Ngạn Tước đều giống nhau đó là không thể lộ thân

phận của mình, cho nên ở bên trong trường học, ngoài Ngải Ân Hà là sinh viên trao đổi từ bé cùng lớn lên biết thân phận của mình, những người khác đều không biết.

“Như thế nào? Không phải sao? Chẳng lẽ tôi coi trọng anh?” Sầm Tử Tranh cười lạnh hỏi ngược lại.

“Này.....tôi nói này Sầm Tử Tranh, cô cũng đừng quá kiêu ngạo, đã vậy còn nói chuyện quá đáng với học trưởng Cung!” Trong đó có một nữ sinh nhìn không vừa mắt, liền lên tiếng, lập tức kéo theo một tràng âm thanh đồng ý.

Cung Quý Dương mím môi cười, anh nhúu mày cười cười: “Tiểu học muội Tử Tranh, có vẻ em rất có thành kiến với anh nha, như vậy là không tốt!”

Sầm Tử Tranh thờ ơ nhìn những ánh mắt ái mộ của các nhóm học tử, sau đó lại nhìn Cung Quý Dương, cất giọng nói: “Anh thế nào tôi mặc kệ, nhưng tôi có quyền nói những gì tôi nghĩ, tốt hay không, dường như cũng không có quan hệ gì với anh!”

21. Q.2 - Chương 9: Tôi Đối Với Anh Không Có Hứng Thú

“Tử Tranh, không nên nói nữa!”

Tinh Nghiên cảm thấy tứ phía đều là ánh mắt muốn giết người của các nhóm học tử, cô có chút hoảng sợ kéo cánh tay Sầm Tử Tranh, đây là như thế nào vậy? Vì sao cô ấy nhìn Cung học trưởng giống như nhìn thấy kẻ thù vậy?

Cung Quý Dương sau khi nghe thấy thế không giận mà bật cười, anh bước lên một bước, ánh mắt sắc bén nhìn Sầm Tử Tranh nói: “Nếu em nghĩ rằng muốn dùng cách này để khiến anh chú ý, như vậy thì anh nói cho em biết, em đã thành công, em đã khiến anh rất thích thú!”

Sầm Tử Tranh quay đầu, vẻ mặt đầy sự chán ghét.....

“Vị Cung học trưởng này, anh thật đúng là một con Khổng Tước đục, chẳng những có quan hệ bừa bãi, mà còn kiêu căng ngạo mạn khiến cho người khác chán ghét, anh cảm thấy hứng thú với tôi? Haha, đáng tiếc rằng tôi đối với anh chẳng có chút hứng thú nào!”

Nói xong, cô đưa mắt nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Tinh Nghiên, nhẹ giọng nói: “Tinh Nghiên, mình đi về trước, vốn đã rất đau đầu, bây giờ.....” cô cố ý liếc nhìn Cung Quý Dương: “Bây giờ càng đau hơn rồi!”

“Tử Tranh....” Tinh Nghiên cẩn thận mà nhìn nhìn Cung Quý Dương, muốn gọi Sầm Tử Tranh lại.

Sầm Tử Tranh một chút suy nghĩ cũng không có, vẻ mặt phiến não đi ra khỏi vũ hội.....Để Cung Quý Dương với vẻ mặt sững sờ đứng ở đó!

Nhất thời, rất nhiều nữ sinh nhao nhao giễu cợt: “Sinh viên trao đổi này thật đúng là không coi ai ra gì rồi!”

“Đúng vậy nha! Đúng vậy nha, thể diện của Cung học trưởng cũng dám đụng vào.....”

Cung Quý Dương nhìn bóng lưng lạnh lẽo của Sầm Tử Tranh, vẻ mặt sững sờ ban đầu đã từ từ thay đổi, môi mỏng khẽ cong lên khiêu gợi.....dám trước mặt đám nữ sinh bỏ mặc anh, ngược lại cô là người đầu tiên.

“Quý Dương, cậu không sao chứ?”

Một nam sinh cùng lớp sau khi thấy một màn như vậy, có chút lo lắng nhìn vẻ mặt quái dị của Cung Quý Dương, không phải là đầu óc bị chọc cho tức giận chứ, như thế nào lại cười thành như vậy?

“Không có việc gì, thật sự là không nghĩ đến, lần này cô cũng là sinh viên trao đổi.....” Trong mắt Cung Quý Dương mỉm cười, quả thật trong lời nói có chút trầm tư.

“Dĩ nhiên, Sầm Tử Tranh cũng giống cậu đều là sinh viên trao đổi, là sinh viên xuất sắc nhất Học viện thiết kế thời trang Paris, cô ấy đúng là có thiên tài có tiếng **** đó nha, năm nay mới mười sáu tuổi thôi..., nghe nói vừa giành được giải nhất thiết kế!” Nam sinh cũng nhìn Sầm Tử Tranh với vẻ mặt mê muội đang đi về phía xa xa.

“Thật không? Có gái này mười sáu tuổi....” Cung Quý Dương cười đến mức có ý đồ khác, sau đó anh vươn tay vỗ vỗ bả vai nam sinh, sải bước đi ra khỏi vũ hội.

Sau khi toàn bộ sự yên lặng mất đi, một cô gái chậm rãi đi ra từ vũ hội, chỉ thấy trên khuôn mặt cô vô cùng thanh lịch, đôi mắt dịu dàng như hoa nhài, nhưng dần dần.....thoáng hiện lên giọt nước mắt bi thương của cô.....

“Ân Hà....” Một người bạn học tiến đến kêu: “Vị vừa nãy không phải là Cung học trưởng sao? Làm sao mà anh ấy và cậu chưa ở cùng một chỗ à? Đường như anh ấy cảm thấy rất hứng thú với Sầm Tử Tranh nha!”

Ngài Ân Hà cũng không nhìn đi chỗ khác, mà nhàn nhạt nói: “Quý Dương luôn là người đùa giỡn với tình yêu, làm sao anh ấy có thể cảm thấy hứng thú với cô ta?”

Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng trong đôi mắt dần hiện ra vẻ lo lắng.....

22. Q.2 - Chương 10: Ngoại Lệ

Đêm lạnh như nước, bốn phía xung quanh vườn trường là ánh sáng êm dịu của đèn đường, không khí mờ ảo bao phủ nơi này.....

“Tiểu học muội Tử Tranh.....” Cung Quý Dương từ vũ hội đuổi theo sau, trực tiếp ngăn cản bước đi của Sầm Tử Tranh.....

Sầm Tử Tranh không ngờ rằng một mình đi tới nơi này lại đột nhiên xuất hiện thêm một người nữa, đang suy nghĩ về bản thiết kế mới nên cô không kịp phản ứng, lại đụng phải một bức tường người cứng rắn.

“A....” Cô hoảng sợ thở hổn hển, ngay sau đó liền bị một khuỷu tay cứng rắn mà mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

“Thật sự rất giống con sâu nhỏ bé....” Cung Quý Dương bật ra ý cười trầm thấp, từ trên đỉnh đầu của cô nâng lên.....

Sầm Tử Tranh mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn cái tên học trưởng hết sức lông bông này.....khi cô phát hiện ra giờ phút này tư thế của hai người có chút mờ ám, đột nhiên cô đẩy anh ra.....

“Anh đi theo tôi làm gì?” Cô lớn tiếng hỏi, trên trán lộ ra vẻ không vui!

Cung Quý Dương cười như vô tội, nhú nhú mày lộ ra vẻ tà mị, anh nói từng câu từng chữ: “Anh, vui mừng, sung sướng!”

Ách.....?

Sầm Tử Tranh có chút giật mình, đây là lý do gì?

Vì thế cô nén giận nói: “Tránh ra!”

Cung Quý Dương vẫn đứng yên ở đó không nhúc nhích, dường như là bất vi sở động.....

Sầm Tử Tranh trợn mắt nhìn anh, tính đi vòng qua người anh, ai ngờ, khi cô còn chưa kịp đi ra khỏi phạm vi của anh, cánh tay của cô liền bị Cung Quý Dương giữ chặt lại!

“Rốt cuộc anh muốn cái gì?”

Thật sự là Sầm Tử Tranh không thể nhịn được nữa, cô luôn tự xưng mình là người cao ngạo, nhưng có lẽ đêm nay tất cả sẽ không còn sót lại chút gì rồi!

“Bộ dạng em tức giận đều xinh đẹp như vậy, em nói xem, làm sao anh có thể từ bỏ em được chứ?” Cung Quý Dương cười xấu xa, trong đôi mắt tràn đầy sự thích thú.

Tất cả lửa giận trong mắt Sầm Tử Tranh đều bắn về phía anh....

Cung Quý Dương buồn cười nhìn bộ dạng và vẻ mặt cảnh giác của cô, cúi xuống bên tai cô nói: “Học muội đáng yêu của anh, chuyện lần trước xảy ra trong cửa hàng, có phải chúng ta nên tính sổ hay không?”

Sầm Tử Tranh sau khi nghe thấy, hiểu rõ mà cười lạnh nói: “Không phải anh là công tử đại gia có tiền sao, chỉ có một chiếc xe mà anh theo đuôi tôi so đo à, thật sự là làm tổn hại đến danh hiệu lãng tử của anh!”

Cung Quý Dương vênh vênh vào vào mà khoanh tay trước ngực, chân mày tà khí hơi xéch lên, môi mỏng nở nụ cười thích thú nói:

“Đúng là tiểu nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, đột nhiên anh nghĩ đến trong số những cô gái mà anh quen không có ai mười sáu tuổi cả, nhưng mà sao khi nhìn thấy em, anh lại có ngoại lệ!”

Sầm Tử Tranh dõi theo khuôn mặt hoàn mỹ tuần tú của anh, gần từng tiếng trả lời: “Tôi nói rồi, đối với hoa hoa công tử như anh tôi khinh thường, còn nữa.....thu hồi lại ngoại lệ của anh đi, đừng tưởng rằng có tiền là có tất cả!”

Cung Quý Dương liếc cô một cái, khóe môi gợi lên ý cười thích thú.....nụ cười này thuộc về kẻ đi săn, mỉm cười: “Em yên tâm, anh sẽ khiến em cam tâm tình nguyện yêu anh!”

Lời của anh vừa dứt, bàn tay đột nhiên lôi kéo.....cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn lên cái trán trơn bóng của cô, cười ha ha rồi đi.

“Anh.....” Sầm Tử Tranh đứng đó tức giận đến mức dậm chân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng vì nụ hôn vừa rồi.

23. Q.2 - Chương 11: Ai Mới Là Tình Dịch?

Sinh viên đại học năm nhất tại phòng thiết kế màu sắc.

Nơi này là nơi chuyên biệt dành cho sinh viên đại học năm nhất chuẩn bị thiết kế màu sắc, bên trong không những cung cấp phương tiện phục vụ cho việc sử dụng của sinh viên, mà quan trọng hơn là đáp ứng được không gian để sinh viên tự do phát huy.

“Tử Tranh, qua bên này nhìn xem!” Thư Tử Hạo nhỏ giọng kêu Sầm Tử Tranh đang bận rộn ở bên kia.

Thư Tử Hạo là học trưởng trên Sầm Tử Tranh hai khóa, cũng học cùng với cô ở Học viện thiết kế thời trang Paris, lần này cũng là thân phận sinh viên trao đổi đến Đại học Đài Loan, anh ta mặc dù tuy còn trẻ tuổi, nhưng thiết kế “Flower” do anh thiết kế đã đạt giải thưởng lớn tại triển lãm thiết kế trang phục tại Paris, là một nhà thiết kế thời trang tương lai có tiền đồ sáng lạn.

Thư Tử Hạo có thể nói là ngôi sao đại chúng của Học viện Paris, cũng là đối tượng theo đuổi của nhiều cô gái, đối mặt với những vinh dự và say mê này, trên khuôn mặt tuần tú của anh vẫn là nụ cười ảm áp, khiến cho người khác khó có thể biết được nội tâm thực sự của anh.

Nhưng nếu nhảy bén một chút mọi người dần dần sẽ phát hiện ra đôi mắt thâm sâu, lạnh lùng từ chối người khác.....đó là sự dạm bạc đối với trò đời vô vị.

Trên thế giới này, có thể lọt vào mắt anh thật sự là rất ít, sự dịu dàng và nhiệt tình của anh, chỉ xuất hiện khi đứng trước mặt cha mẹ và Sầm Tử Tranh.

Không sai, anh yêu người phụ nữ này, khi cô vừa mới nhập học, mới nhìn thoáng qua nhưng anh liền yêu cô gái thông minh và độc lập này! Mà anh luôn luôn cố chấp miệt mài theo đuổi chuyên môn thiết kế tiêu chuẩn cũng khiến cho Sầm Tử Tranh và anh càng ngày càng xích lại gần, cho tới khi anh biết được Sầm Tử Tranh làm sinh viên trao đổi với Đại học Đài Loan, anh cũng không do dự lựa chọn nơi này.

Sầm Tử Tranh vui vẻ chạy đến bên cạnh anh, khi thấy trong tay anh là kiệt tác, trong đôi mắt là sự ngạc nhiên: “Tử Hạo, thật sự là anh đã đem nhóm màu sắc này sử dụng trên thiết kế sao, wow, thật là đẹp nha!”

Đây chính là vấn đề mà cô khổ cực suy nghĩ mà không thể giải quyết được, cho nên mới mời anh đến phòng thiết kế này nhờ giúp đỡ, thật không ngờ rằng Thư Tử Hạo có thể dễ dàng giải quyết, không hổ danh là người tài hoa!”

“Thích không?” Thư Tử Hạo nhẹ nhàng nâng chiếc váy trên tay lên, trên khuôn mặt tuần tú lộ ra vẻ yêu thương nhẹ giọng hỏi Sầm Tử Tranh.

“Ừ, Tử Hạo, anh thiết kế bộ trang phục này rất đẹp nha, haiz, anh nói xem khi nào thì em mới có thể đạt đến trình độ như anh đây?” Sầm Tử Tranh hâm mộ nhìn Thư Tử Hạo, ủ rũ ngồi trên ghế dựa.

Thư Tử Hạo nhẹ nhàng cười, bàn tay đặt trên đầu cô cưng chiều nói: “Em đã rất xuất sắc, vừa mới đến mà đã giành được giải thưởng thiết kế, năm đó anh cũng không giành được giải thưởng này đó nha!”

“Tử Hạo, em biết là anh đang an ủi em, vậy nói đến việc nhuộm màu này đi, em không biết nên sử dụng như thế nào cho tốt cả!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh có chút bi thương.

“Bây giờ biết cũng không muộn mà, lại đây, mặc thử chiếc váy này xem!” Thư Tử Hạo dịu dàng nói với cô.

“Ách? Để cho em thử chiếc váy này sao?” Sầm Tử Tranh khó hiểu hỏi.

Thư Tử Hạo gật gật đầu, hai cánh tay nhàn nhã khoanh lại: “Đương nhiên, đây là anh đặc biệt thiết kế vì em, chất liệu được chọn trước mắt là vải tơ tằm chiffon nhẹ nhàng nhất, mặc vào không những có cảm giác uyển chuyển, mà còn vô cùng thoải mái!”

Trên mặt Sầm Tử Tranh là nụ cười vui mừng, cô bước lên hai cánh tay ôm lấy cổ anh, vui vẻ nói: “Cám ơn anh, Tử Hạo, bây giờ em sẽ đi thử!” Nói xong, không kịp đợi liền chạy nhanh vào phòng thử đồ.

Nhìn bóng dáng vui vẻ như bướm bướm của cô, dần dần trong mắt Thư Tử Hạo là nụ cười hạnh phúc, anh biết mỗi một nụ cười một cái nhăn mày của cô đều tan vào trong máu của mình, khi lần đầu tiên anh thấy Sầm Tử Tranh, tâm nguyện lớn nhất của anh chính là tự tay thiết kế chiếc áo cưới xinh đẹp nhất dành cho cô, đương nhiên chứ rõ ràng chính là mình rồi!

Cho nên, anh mới kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi cô lớn lên....

Khi Sầm Tử Tranh mặc chiếc váy do chính Thư Tử Hạo thiết kế đi tới đó, nhất thời thu hút ánh mắt kinh ngạc đầy hâm mộ của các sinh viên, bọn họ sôi nổi đến gần, chăm chú nhìn chiếc váy này....

“Oa, Tử Tranh, bạn vốn đã xinh đẹp, bây giờ mặc chiếc váy này vào lại càng xinh đẹp hơn rồi!” Một bạn học nam cười nói.

“Này, cậu cũng không nhìn xem chiếc váy này là do ai thiết kế, do chính tay nhà thiết kế Thư Tử Hạo, đương nhiên là không giống người thường rồi!” Có một bạn nữa nói.

“Mình xem với, chiếc váy này sở dĩ được thiết kế xinh đẹp như vậy, là do có trộn lẫn tình yêu nồng nhiệt của Thư học trưởng nha, Tử Tranh, mình thật hâm mộ cậu đó!” Bạn học đó nói với vẻ mặt khát khao.

“Đúng rồi đúng rồi, Thư học trưởng, chừng nào anh có thời gian thì giúp nhóm học muội học đệ thiết kế trang sức một chút đi, chúng em rất mong đợi đó!”

Sầm Tử Tranh xấu hổ vì bị mọi người trêu, cô vội vàng nói: “Này, mọi người nói gì đó, có phải đều rảnh rồi phải không?”

“Mau nhìn xem, Tử Tranh đỏ mặt kìa.....”

“Ha ha.....”

Ngay lúc này, các học sinh nhao nhao cười nhạo, tiếng cười truyền khắp phòng thiết kế.

“Tử Hạo, sao anh không nói câu nào, anh xem bọn họ luôn nói bừa!” Khuôn mặt Sầm Tử Tranh đỏ đến mức không thể đỡ hơn, dường như muốn tìm một cái hố để chui vào.

Trên mặt Thư Tử Hạo là nụ cười trước sau như một, vẻ mặt say sưa và cưng chiều nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lựng của Sầm Tử Tranh, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Bọn họ đều nói sự thật, làm sao anh có thể bác bỏ chứ?”

“Tử Hạo.....” Sầm Tử Tranh cảm thấy tim mình đập rộn ràng.

“A....., Thư học trưởng đang tỏ tình với Tử Tranh.....” Các sinh viên càng thêm sôi nổi.....

“Mọi người..... không thèm để ý đến mọi người nữa, một đám quỷ đáng ghét!” Sầm Tử Tranh sắp mắc cỡ muốn chết, cô trừng mắt với đám sinh viên ồn ào này, đi sang một bên.

“Tử Tranh.....” Thư Tử Hạo cười cười, chậm rãi đi đến phía sau cô, bóng dáng cao lớn bao trùm lấy cô: “Tức giận?”

Giọng nói trầm thấp dễ nghe giống như một giọt nước rơi vào trong lòng Sầm Tử Tranh, khuôn mặt cô lại đỏ thêm một chút, nhẹ giọng nói: “Không có, bọn họ nhầm chán như vậy nên em mới mặc kệ bọn họ!”

24. Q.2 - Chương 12: Âm Hồn Bất Tán

Nụ cười ấm áp bên môi Sầm Tử Tranh như dòng nước chậm rãi chảy vào trong lòng mắt Thư Tử Hạo, từ từ hòa tan vào lòng anh, trong nháy mắt, đôi mắt trong veo mà lạnh lùng trước sau như một dần dần tản ra ánh sáng dịu dàng, mang theo chút cứng chiều khiến người khác kinh sợ.

“Tử Tranh.....” Anh nhỏ giọng kêu, vươn cánh tay ra nhẹ nhàng xoay cơ thể cô, để cô đối diện với mình.

Một ít dịu dàng tung ra như nước, khiến Sầm Tử Tranh muốn trốn tránh khỏi không khí nóng bỏng này.

“Tử Hạo, ách...cám ơn anh vì chiếc váy này, xem ra em còn phải cố gắng nhiều, em muốn vượt qua anh mà!”

Cô cố tỏ ra thoải mái để trốn tránh đôi mắt thâm thúy như muốn rỉ nước của Thư Tử Hạo, trên khuôn mặt là nụ cười ấm áp nói:

Thư Tử Hạo dường như có thể nhìn ra vẻ khấn trương trong đôi mắt cô, anh nhẹ nhàng cười nói, cúi người xuống nhìn vào ánh mắt cô nói:

“Tử Tranh, anh tin tưởng sau này em nhất định sẽ trở thành nhà thiết kế thời trang xuất sắc, mà lý tưởng của anh đó là thiết kế chiếc áo cưới xinh đẹp nhất thế giới dành riêng cho em, cùng theo anh đi vào thánh đường thiêng liêng!”

Anh dừng cảm bày tỏ tình yêu càng khiến cho khuôn mặt Sầm Tử Tranh càng đỏ hơn, cô biết nên nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng tự nhiên nảy sinh chút hạnh phúc và an tâm.

Nhưng mà, hai người đang chìm đắm trong hạnh phúc vui vẻ mà hoàn toàn không biết, cách đó không xa là một bóng dáng đẹp trai cao ngất đang nghiêng người dựa vào cửa phòng thiết kế, vào giờ phút này đôi mắt tà mị lại cháy rực ngọn lửa tức giận nhìn chằm chằm vào đôi ‘Tài tử giai nhân’ được mọi người công nhận, khuôn mặt tuần tú đã là một mảng âm u.....

Không bao lâu, chỉ thấy khuôn mặt âm u liền biến hóa, môi mỏng từ từ nở nụ cười quỷ dị, lửa giận sau khi tiêu tán.....chân dài duỗi ra, không chút do dự bước đến chỗ hai người kia.

“Tiểu học muội Tử Tranh.....” Giọng nói trầm thấp như một loại âm thanh ma quỷ đang tái sinh tản ra khắp phòng thiết kế....

Tất cả mọi người dừng lại động tác đùa giỡn, tất cả đều hướng ánh mắt về phía cửa.

“Oa.....là Cung học trưởng kia!” Một nữ sinh hét lên đầu tiên, trong lúc này phòng thiết kế đã xôn xao.....

“Trời ạ, thật sự là Cung học trưởng đó, anh ấy vậy mà lại đến phòng thiết kế dành cho sinh viên mới nha.....”

“Mau nhìn xem, anh ấy thật sự rất đẹp trai, đẹp đến ngây người, wow, đáng đi cũng rất hút hồn đó nha.....”

“Thật hy vọng có thể trở thành bạn gái của anh ấy.....”

Ánh mắt của tất cả nữ sinh đều dừng lại trên người Cung Quý Dương, tràn ngập say mê và ham muốn.....

Hình như Cung Quý Dương đối với ánh mắt của những nữ sinh này đã luyện thành thói quen, thậm chí liên tục bước đi mà không dừng lại, một đôi mắt đen lóe ra ánh sáng thích thú dừng lại trên người Sầm Tử Tranh, giống như một đám báo săn có khả năng tùy tiện xâm lăng.

Nghe tiếng kêu quen thuộc mà tràn đầy nguy hiểm, thân thể nhỏ bé của Sầm Tử Tranh không khỏi cứng đờ, dường như nghe được âm thanh triệu hồi của ma quỷ từ chốn địa ngục.....âm thanh này không phải là của anh ta chứ?

Ngay sau đó cô quay người nhìn về phía người đang bước tới, trong nháy mắt đôi mắt trong veo của cô liền trừng lớn.....

Anh.....Cung Quý Dương? Cái tên con trai nhà giàu mới nổi đến nơi này làm gì?

Sầm Tử Tranh cảm thấy không biết hoảng loạn bắt nguồn từ đâu, theo bản năng nghĩ đến nụ hôn của anh trên trán mình đêm đó, trong nháy mắt, cảm giác nóng rực ở cổ như muốn thiêu đốt tất cả.

Nhìn theo mỗi bước chân càng tới gần của Cung Quý Dương, cô cảm thấy da đầu tê dại từng hồi.

“Tiểu học muội Tử Tranh, làm sao lại có bộ dạng không chào đón anh vậy?”

Khi Cung Quý Dương đi đến trước mặt Sầm Tử Tranh, dừng bước, trong mắt là nụ cười thần nhiên vô cùng bướng bỉnh, giọng nói trầm thấp đầy khiêu gợi.

Về mặt Sầm Tử Tranh vốn dịu dàng đột nhiên biến đổi, cô cố nén lại ý nghĩ muốn chạy trốn, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cặp mắt tà mị của Cung Quý Dương.

“Đương nhiên nơi này không chào đón anh, một kẻ ăn chơi trác táng như anh làm sao có thể thưởng thức các thiết kế từ tấm lòng?”

Cung Quý Dương sau khi nghe thấy vậy thì cười ha ha, không có chút dấu hiệu tức giận nào.

“Chắc hẳn vị này là Cung học trưởng đại danh lẫy lừng, tôi nghĩ bây giờ chúng ta cũng không có thời gian nói chuyện phiếm, chúng tôi còn có việc phải làm!”

Thư Tử Hạo có thể nhìn thấy rõ ràng ánh sáng thâm thúy trong đôi mắt Cung Quý Dương, nhất là khi anh cảm thấy được ngay lúc đó cơ thể Sầm Tử Tranh đột nhiên cứng đờ, lập tức trong lòng xuất hiện một chút dự cảm chẳng lành.....

Rốt cuộc thì ánh mắt Cung Quý Dương cũng dừng lại trên người Thư Tử Hạo, hai đối thủ định mệnh cứ như vậy đứng tại đó nhìn nhau.....

Một lát sau, anh khẽ cười, nhưng nụ cười này không chạm đến đáy mắt một chút nào, hơi thở nguy hiểm vây xung quanh anh trong nháy mắt liền tăng thêm.

“Bàn về đại danh lẫy lừng làm sao có thể so được với Thư học đệ chứ, thật sự là chúc mừng cậu nhận được giải thưởng lớn thiết kế sáng tạo Paris!”

Nói xong, anh lại đem ánh mắt thâm thúy dừng lại trên người Sầm Tử Tranh, một bàn tay nhẹ nhàng đưa lên, khẽ vuốt ve lên tấm lụa trắng như tuyết trên người cô.....

“Thật đúng là thiết kế tinh xảo khéo léo, không hổ là xuất phát từ bút tích của nhà thiết kế tương lai, đáng tiếc là.....”

Cung Quý Dương ra vẻ thương tiếc lắc đầu, khóe môi tà mị khẽ nâng lên: “Đáng tiếc cũng chỉ là cái dạng này!”

“Anh.....”

Sắc mặt đột nhiên Thư Tử Hạo biến sắc, cho tới bây giờ cũng chưa có ai dám ngang nhiên đả kích tác phẩm của mình, nhất là cái tên ăn chơi trác táng suốt ngày chỉ biết ngâm mình trong đám phụ nữ, anh ta thì biết cái gì? Anh ta có tư cách gì mà dám đánh giá tác phẩm của mình như vậy chứ?

“Này, cái tên con trai nhà giàu mới nổi kia, chẳng lẽ anh hiểu về thiết kế thời trang sao? Anh dựa vào cái gì mà ở trong này tùy tiện bình phẩm người khác? Nơi này không chào đón anh, anh nhanh đi chỗ khác!”

Một tay Sầm Tử Tranh gạt bỏ bàn tay đang vuốt ve của Cung Quý Dương, trong mắt lửa giận đang rực cháy, nhìn anh quát lớn.

Tất cả học sinh toàn trường đều đã hít vào từng ngụm khí lạnh, lời đồn về sinh viên mới Sầm Tử Tranh tại vũ hội trường hung hăng chà đạp mặt mũi Cung học trưởng, xem ra toàn bộ đều là sự thật, thật sự là Sầm Tử Tranh không nể mặt mũi anh chút nào nha.

Cung Quý Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giận hờn của cô, hứng thú trong mắt càng tăng, anh giận quá hóa cười, không để ý đến Thư Tử Hạo, liền kéo Sầm Tử Tranh vào lòng, đôi môi cháy bỏng rơi vào bên tai mẫn cảm của cô.....

“Bộ đáng tức giận đều đã mê người như vậy, biết không, em càng như vậy, anh lại càng muốn chiếm được anh, muốn nghe âm thanh ngâm nga thở gấp tuyệt vời của em trên giường của anh!”

25. Q.2 - Chương 13: Hành Động Cuồng Ngạo

“Anh.....” Sầm Tử Tranh nghe vậy sắc mặt lập tức biến đổi, ngay sau đó liền lùi về sau vài bước, đôi mắt lộ ra vẻ kinh sợ giống như một cơn sóng đột nhiên đánh úp lại, lập tức thay vào đó là một loại chán ghét thật sâu.

“Cung học trưởng, anh hơi quá đáng rồi đấy!”

Hiển nhiên Thư Tử Hạo cũng nghe thấy những lời nói ái muội không thể chấp nhận được của Cung Quý Dương, lửa giận trong lòng bốc lên ngàn ngút, sự lạnh lẽo trong mắt giống như lưỡi kiếm sắc bén đâm thẳng vào khuôn mặt gian ác đang tươi cười của Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương buồn cười nhìn vẻ mặt tức giận của Thư Tử Hạo, vẻ mặt cũng cà lơ phất phơ nói: “Nhìn bộ dạng của cậu cứ như muốn đánh tôi một trận không ngừng nghỉ vậy!”

“Không sai!” Thư Tử Hạo không nói lời nào, đi lên một tay túm lấy áo Cung Quý Dương, giờ phút này anh giống như một con sư tử lạnh lùng bị chọc giận: “Anh cho rằng anh là học trưởng thì tôi không dám đánh anh sao? Hôm nay tôi sẽ thay Tử Tranh dạy giỗ loại cặn bã trắng hoa như anh một trận!”

Nói xong, anh giơ nắm đấm lên, hung hăng đánh về phía Cung Quý Dương.....

“Không.....Tử Hạo!” Sầm Tử Tranh lo lắng kêu to lên.

Bạn học xung quanh cũng kêu lên một tiếng thét chói tai!

Nhưng.....

Toàn bộ tình hình thực tế đều không xảy ra như mọi người tưởng tượng, mà là....

Tất cả mọi người cùng nhìn về phía Cung Quý Dương và Thư Tử Hạo, chỉ thấy nắm đấm của Thư Tử Hạo vung lên đã bị Cung Quý Dương lập tức ngăn lại, bàn tay mạnh mẽ dữ tợn gắt gao nắm lấy cánh tay Thư Tử Hạo, khiến anh ta không thể động đậy.

Sầm Tử Tranh nhìn thấy tình huống như vậy, trong lòng dâng lên cảm giác bất an, cô lập tức tiến lên, lo lắng đè nén trong lòng cuối cùng biến thành sự tức giận: “Cung học trưởng, mời anh buông anh ấy ra, không cần phải đối xử với anh ấy như vậy!”

Cung Quý Dương bước bình nhú nhú mảy, ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía Sầm Tử Tranh, giọng nói có chút sợ hãi nói: “Tiểu học muội Tử Tranh, vừa rồi em cũng nhìn thấy, là cậu ta động thủ được, anh không có lý do gì để nhận một quyền này!”

“Tử Tranh, em không cần lo lắng cho anh, hôm nay cho dù phải liều mạng anh cũng phải dạy dỗ cái tên kia!” Thư Tử Hạo bị Cung Quý Dương cuồng ngạo kích động càng thêm điên cuồng, trong mắt lửa giận bốc lên cắn nuốt toàn bộ suy nghĩ.

“Tử Hạo, không cần.....” Sầm Tử Tranh lo lắng, cô tiến lên ngăn cản.

Nhìn thấy cô đối với anh ta không cần nói cũng biết hai người rất thân thiết, đôi mắt thâm thúy của Cung Quý Dương đột nhiên nhúu lại, một màn này khiến anh cảm thấy chướng mắt vô cùng, một lát sau, sự thâm thúy trong mắt anh dần dần vơi đi, mà thay vào đó là sự hứng thú.....

Chỉ thấy anh buông tay Thư Tử Hạo ra, sau đó giọng nói tùy ý nói với anh ta: “Nhưng vậy đi, nếu như cậu muốn dạy dỗ tôi, được thôi, tôi cho cậu một cơ hội, năm phút! Nếu trong vòng năm phút cậu có thể đánh được tôi, tôi sẽ không cử động để mặc cậu tùy ý dạy dỗ, thế nào, Thư học đệ?”

Ánh mắt tà mị của Cung Quý Dương nhìn vào khuôn mặt Thư Tử Hạo biến dạng vì tức giận, giọng điệu nhàn nhả thông dong, dường như không hề coi trọng anh ta.

Lời của anh vừa dứt, khiến toàn trường kinh ngạc.....nhất là Sầm Tử Tranh, càng thêm khiếp sợ mà đứng im tại chỗ.

“Khoác lác vô sỉ!” Bàn tay Thư Tử Hạo căng thẳng, lớn tiếng nói: “Được, tôi cũng không tin anh có khả năng gì!”

Nói xong, anh đi về phía Cung Quý Dương.....

26. Q.2 - Chương 14: Tuyên Bố Bá Đạo

Thư Tử Hạo ném ra một đấm mạnh mẽ vô cùng tàn nhẫn, vừa nhìn đã biết đây là kết quả của việc thường xuyên đi đến phòng tập, khi đó anh sử dụng toàn bộ sức lực muốn tạo ra một đấm trí mạng nhắm ngay vào khuôn mặt Cung Quý Dương, nhưng anh lại không ngờ tới rằng Cung Quý Dương chỉ nhanh nhẹn lách mình một cái, anh ta có thể dễ dàng tránh được nắm đấm mạnh mẽ này.

Làm sao có thể? Khi Thư Tử Hạo phát hiện ra khi mình còn phản ứng lại kịp thì đã bỏ nhào vào khoảng không, con người trong mắt đột nhiên cả kinh, không nghĩ đến tên hoa hoa công tử này lại có bản lĩnh như vậy!

Ngay sau đó, anh vọt bước lên, bàn tay duỗi ra tóm lấy áo Cung Quý Dương, đầu gối Cung Quý Dương nhanh chóng cúi người sau đó nhanh như chong chóng lui về phía sau, lại dễ dàng tránh thoát được công kích của Thư Tử Hạo.

Mấy lần như vậy, Thư Tử Hạo đã mệt đến mức thở hổn hển, thế mà trên mặt Cung Quý Dương vẫn như cũ là vẻ mặt bình thản, thậm chí hơi thở còn rất ổn định, chỉ thấy anh ta toàn thân thoải mái ngồi trên ghế, lông mày đen giương cao lên, nhàn nhả tự đắc lại tăng thêm vào phần kiêu ngạo ngang ngược.

“Học đệ Thư, cậu khua lộn xộn như vậy sao mà được chứ, đánh nhau cũng cần phải chú trọng kỹ xảo chứ!”

Thư Tử Hạo nhìn bộ dạng Cung Quý Dương được lợi lại còn khoe mẽ, lửa giận trong lòng lại càng dâng lên.

“Cung Quý Dương, chẳng lẽ anh cũng chỉ giống một con rùa rụt cổ thôi à? Nếu anh có thể chịu đựng được thì theo tôi chính thức đánh một trận!”

“Tử Hạo, không cần đánh nữa!”

Sầm Tử Tranh vội vàng bước lên đỡ lấy anh, việc này Cung Quý Dương luôn cảm thấy vô cùng dị thường, xem ra cũng không phải là một người dễ đối phó, vẫn muốn khuyên Thư Tử Hạo không cần kích động mới tốt chứ.

“Chắc chắn, thật sự là tình cảm ngọt ngào, thật sự rất đáng tiếc.....”

Đôi mắt đen nhánh của Cung Quý Dương như thoáng qua một chút tiếc nuối, con người đằm chiêu không chớp có chút dịu dàng dừng lại trên khuôn mặt trắng nõn của Sầm Tử Tranh.

“Đáng tiếc cái gì?” Sầm Tử Tranh bị anh nhìn toàn thân cũng không được tự nhiên, lập tức lạnh lùng quát.

Ánh mắt người đàn ông này quá mức sắc bén, giống như có thể nhìn thấu bất cứ chuyện gì trên thế gian, cô luôn cảm thấy dưới ánh mắt coi trọng này, chính mình sẽ không thể che giấu được.

Cung Quý Dương có chút hứng thú nhìn ánh mắt trốn tránh của Sầm Tử Tranh, môi mỏng hơi hé, sau đó là giọng nói trầm thấp vang lên: “Đáng tiếc là học đệ Thư không thích hợp với em, rời khỏi cậu ta!”

Âm thanh như một loại rượu ngon thơm nồng mà gợi cảm, giữa âm thanh gợi cảm đó lại gợi ra cảm giác ép buộc.

“Cung Quý Dương, anh cũng đừng có không xem ai ra gì, anh nói những lời vô nghĩa đó làm gì, chẳng lẽ sợ tôi sao?” Thư Tử Hạo lạnh lùng cắt ngang lời Cung Quý Dương, lửa giận trên khuôn mặt tuần tú không ngừng bùng nổ.....

“Ok!” Cung Quý Dương nhanh nhẹn nhảy từ trên bục thiết kế xuống, lười phải lên gân cốt, lười biếng nói: “Xin mời học đệ Thư, tôi sẽ đứng ở đây, đến đây đi!”

Bộ dạng kiêu ngạo của anh ta lại càng chọc giận Thư Tử Hạo, chỉ nghe anh hét lớn một tiếng, đáy mắt đã bị lửa giận nhuộm đỏ, sau đó anh xông lên phía trước, tay trái hung hăng túm lấy áo Cung Quý Dương, tay phải nắm thành nắm đấm hung hăng nện xuống.....

Nhưng mà khi Thư Tử Hạo cho rằng lần này nhất định sẽ PK vào bộ mặt khiến người khác chán ghét của Cung Quý Dương, tình huống đó đã xảy ra biến hóa cực lớn.....

Ngay khi hết sức hạ xuống nắm đấm, chỉ thấy đôi mắt chim ưng của Cung Quý Dương híp lại, thân thể đột nhiên dùng lực, một tay bắt lấy bàn tay tấn công của Thư Tử Hạo, ngay sau đó nhanh chóng quay người.....

“Ừm.....” Chỉ thấy một cú ném qua vai cực nhanh, Thư Tử Hạo bị hung hăng ném xuống đất, phát ra tiếng kêu rên đau đớn, ngay sau đó, Cung Quý Dương một quyền chặn ngang gáy anh, một quyền nữa từ tay phải mạnh mẽ hung ác liên tiếp vung xuống.....

“A.....” Toàn bộ sinh viên thiết kế đều kêu lên một tiếng sợ hãi, bọn họ đều không ngờ rằng học trưởng Cung ra tay lại nhanh như vậy, hung ác như vậy!

“Đừng.....” Sầm Tử Tranh cũng ghen ngào kêu lên, ngay sau đó, cô nhanh nhẹn chạy lên phía trước, vươn hai tay ra kéo cánh tay mạnh mẽ rắn chắc của Cung Quý Dương, gắt gao túm lấy.

“Học trưởng Cung, xin anh đừng đánh nữa!” Cô nắm thật chặt cánh tay anh trước ngực, sợ anh đột nhiên tránh ra, vung xuống thêm mấy quyền nữa.

Mới vừa rồi trong đôi mắt Cung Quý Dương lóe lên một luồng ánh sáng tàn bạo làm cho người ta sợ hãi, khiến cô nghĩ rằng mình vừa nhìn thấy ma quỷ dưới âm phủ, rất dễ nhận thấy, bản lĩnh của anh tuyệt đối không đơn giản như vậy.

“Em đau lòng vì cậu ta?” Cung Quý Dương quay đầu, ánh mắt tà mị sắc bén giống như chim cắt nhìn thẳng vào Sầm Tử Tranh, giữa đôi mắt là một luồng hơi thở nguy hiểm.

“Tôi và anh ấy đều đến từ Học viện, mà anh ấy còn là học trưởng của tôi, tôi cũng không muốn trở mặt nhìn anh ấy bị thương!”

Sầm Tử Tranh rất có dũng khí nhìn thẳng vào đôi mắt lặng yên mà nhuốm đầy vẻ tàn ác của Cung Quý Dương, gián tiếp trả lời, âm thanh tuy không lớn, nhưng lại vang vọng giữa bầu không khí xơ xác tiêu điều, mà lại vô cùng trong trẻo.

“Tử Tranh, em không cần vì anh mà cầu xin anh ta! Anh tình nguyện nhận từng đòn của anh ta cũng không muốn nhìn thấy em cầu xin anh ta!” Thư Tử Hạo đau lòng nhìn Sầm Tử Tranh nói.

Cung Quý Dương sau khi nghe thấy thế, đôi mắt đang cười bỗng nhiên chuyển lạnh, anh quay đầu, bàn tay đột nhiên túm lấy Thư Tử Hạo nhắc lên, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào anh ta.....

“Thư Tử Hạo, cậu như vậy thật không có chút bản lĩnh nào, căn bản là tôi không thèm đánh, từ nhỏ tôi đã bắt đầu đi huấn luyện đặc biệt.....”

Nói đến đây, lời của anh bỗng nhiên im bặt, cứng rắn nuốt xuống lời chuẩn bị nói.

Thật ra, đời sau của tứ đại tài phiệt từ nhỏ đều bị đưa đến thế giới của các tổ chức để tiếp nhận những huấn luyện đặc biệt tàn khốc nhất, bất kể là thể lực hay là ý chí, bản lĩnh đều đã đạt được đến trình độ mà người thường không thể sánh bằng, anh là như vậy, Lăng Thiếu Đường, Lãnh Dục và Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng giống như thế.

Nhưng bởi vì hiện tại anh chưa tiếp quản Cung thị tài phiệt, vì thế toàn bộ quan hệ về bối cảnh và những người trong gia đình đều phải che giấu, đây là quy định, đây là trình tự nhất định phải tuân thủ, cho nên những lời nói sau đó Cung Quý Dương đều phải nuốt xuống.

Cung Quý Dương buông tay ra, một bàn tay túm lấy Thư Tử Hạo ném trở lại trên mặt đất, sau khi nhìn Sầm Tử Tranh tình cảm thắm thiết với cái thứ kia, anh cau mày.

“Tiểu học muội Tử Tranh!” Anh mở miệng lần nữa nói: “Thật sự, hôm nay anh đến đây không phải là để quấy rối, mà là đem đồ vật thuộc về em trả về cho em!”

Nói xong, Cung Quý Dương tiện tay đặt một chiếc hộp tinh xảo xuống đây tới.....

Trong mắt Sầm Tử Tranh đầy vẻ nghi ngờ: “Đồ vật thuộc về tôi?”

“Không sai! Chính là cái này! Mở ra xem thì sẽ biết!” Cung Quý Dương từ trên cao nhìn xuống, trên khuôn mặt là nụ cười tươi rói, ấm áp, so với gió xuân còn dịu dàng hơn.

Sầm Tử Tranh có vẻ lưỡng lự khi nhận chiếc hộp trong tay Cung Quý Dương, tuy nụ cười của anh vô cùng ấm áp, nhưng vẫn cảm thấy không quen với bộ dạng bất cần đời của anh, một chút nghi hoặc như dòng suối nhỏ chảy qua, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra.....

Khi đang mở chiếc hộp ra, rất nhiều bạn học liền bước lên, tất cả cùng nhìn vào bên trong chiếc hộp, rồi đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc!

“Oa.....thật sự là rất đẹp nha!”

“Đúng vậy nha, đúng vậy nha, hình như là một chiếc váy!”

Đây chính là một chiếc váy, vì được xếp trong chiếc hộp, cho nên những bạn học khác cũng không biết nguồn gốc của chiếc váy này, nhưng.....Sầm Tử Tranh lại biết chiếc váy này!

Là “Khuynh tình”!

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu, nhíu chặt lông mày: “Cung Quý Dương, tôi đã nói là tôi không nhận chiếc váy này, anh vẫn nên mang về tặng cho đám bạn gái của anh đi!” Nói xong, cô đẩy nắp lại, đưa cho Cung Quý Dương.

Không ngờ Cung Quý Dương không hề có ý muốn nhận lấy chiếc hộp đó, anh chậm rãi ghé sát vào khuôn mặt cô, hơi thở ấm áp của anh thổi vào khuôn mặt cô, toàn thân cô có chút không tự nhiên, nhưng cô lại không lùi một bước nào.

“Chiếc váy “Khuynh tình” này là do thần tượng của em dốc hết tâm huyết để tạo ra một kiệt tác lớn, mà em đối với nó cũng là vừa gặp đã yêu, vì sao không chịu nhận thế, không lẽ là bởi vì đó là do anh mua tặng em?” Cung Quý Dương nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, dường như muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Sầm Tử Tranh chớp chớp hàng mi đen láy, dừng lại trên khuôn mặt Cung Quý Dương, trên người cô có một mùi thơm lưu động, khiến cho cả căn phòng đầy hương thơm.

“Xem ra học trưởng Cung khéo quên thế, ngày đó tôi cũng đã nói, chiếc váy này vô cùng đắt tiền, tôi không có lý do để nhận!”

Cung Quý Dương cười cười lắc đầu, sau đó cầm lấy chiếc váy từ trong chiếc hộp, ngay lập tức vang lên những tiếng ngạc nhiên.

“Tiểu học muội Tử Tranh, chiếc váy này anh sẽ không lấy về, tóm lại nó đã là của em, em muốn xử lý như thế nào thì cũng không liên quan đến anh nữa!” Nói xong, anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh, đặt chiếc váy vào trong lòng bàn tay, sau đó xoay người đi ra cửa.

“Học trưởng Cung!” Sầm Tử Tranh đột nhiên gọi Cung Quý Dương lại.

Cung Quý Dương xoay người, không nói gì chỉ mỉm cười nhìn cô, dường như đang đợi câu nói tiếp theo của cô.

Sầm Tử Tranh chống lại cặp mắt sáng rực, hít sâu một hơi nói: “Tôi không phải là đối tượng để anh đùa giỡn, xin anh buông tha cho tôi!” Giọng nói giống như cầu xin, nhưng lại có chút bất đắc dĩ.

Cung Quý Dương sau khi nghe vậy, lồng ngực có chút sợ hãi, anh chậm rãi xoay người đi về phía Sầm Tử Tranh, vẻ mặt bất cần đời trước sau như một của anh đã giảm đi phần nào, ánh mắt trở nên cực kỳ phức tạp, chớp mắt một cái chuyển thành nặng nề và nghiêm túc....

“Em cho rằng anh đùa giỡn em? Tử Tranh, anh mua chiếc váy này tặng cho em còn có nguyên nhân khác quan trọng hơn, đó chính là giống như tên của nó, anh đối với em cũng là vừa gặp đã yêu, cho nên.....cho dù phải dùng bất kỳ thủ đoạn nào, anh đều phải có được em, để cho em cam tâm tình nguyện trở thành người phụ nữ của anh!”

Sầm Tử Tranh kinh ngạc thở gấp một hơi, đem toàn bộ cái vẻ tà mị ngang tang của Cung Quý Dương vào mắt mình....khuôn mặt tuấn tú thâm trầm, ngũ quan tinh xảo đẹp trai hơn gấp ba lần so với quỷ satan trong địa ngục, anh nguy hiểm nhưng dịu dàng, có một sức hấp dẫn độc đáo có thể khiến cho người ta mê muội.

Không ngờ, vẻ mặt của anh như vậy lại khiến cho trái tim của cô run lên từng hồi.

27. Q.2 - Chương 15: Yêu Cầu Của Thư Tử Hạo

Cuộc sống đại học thì muôn màu muôn vẻ, nhất là vào buổi tối chủ nhật, đó lại càng là thời gian vô cùng vui vẻ, mà Sầm Tử Tranh sau khi mất hai ngày để chỉnh sửa lại tài liệu, đi học cũng đã lâu, chủ nhật này cô phải trở về thăm cha mẹ mình, em trai lại đang học ở xa, cho nên cô cố gắng dành nhiều thời gian để chăm sóc hai người.

Đi dạo dưới bóng cây, gió đêm thổi hiu hiu, cực kì sáng khoái, Sầm Tử Tranh không thể kìm nén hít sâu một hơi, nhiệt độ vừa phải khiến cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, toàn bộ cảnh vật xung quanh trường đại học cực kì ưu nhã, không kém chút nào so với Học viện thiết kế tại Paris, mấy ngày này cô rất vui vẻ, đương nhiên.....không bao gồm cái tên Khổng Tước tự cao tự đại kia!

Trong đầu Sầm Tử Tranh lập tức hiện ra khuôn mặt và nụ cười xấu xa của Cung Quý Dương, khuôn mặt tà mị, thậm chí còn có chút.....có thể là lời nói nghiêm túc!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên đỏ lên, vội vàng lắc đầu, tại sao lại nhớ đến anh ta, thật sự là mất hứng, hôm nay là chủ nhật, chần chừ cái tên Khổng Tước kia lại mang theo phụ nữ đi ra ngoài tìm kiếm hoan lạc rồi.

“Hừ! Loại người như vậy nhất định sẽ phải **** bệnh chết hết!” Trong lòng Sầm Tử Tranh vô cùng bất mãn mắng chửi, hung hăng đá cục đá bên đường.

Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc vang lên....

“Tử Tranh!”

Sầm Tử Tranh khẽ quay đầu lại.....là Thư Tử Hạo!

“Tử Hạo!”

Cô dừng bước, nhìn anh đang đi về phía mình, thân thiết hỏi han: “Anh....có cái gì đáng ngại không?”

Cô còn nhớ rõ Cung Quý Dương hung hăng ném anh xuống đất, sức lực hẳn là không nhẹ.

Đôi mắt Thư Tử Hạo đột nhiên vụt lên một tia thù hận, ngay lập tức liền che giấu đi.....anh nhẹ nhàng cười, nhẹ giọng nói: “Không có vấn đề gì, được em quan tâm, anh nghĩ người có vấn đề kia chính là học trưởng Cung kia!”

Bên môi Sầm Tử Tranh giương lên một tia cười khổ: “Tử Hạo, chẳng lẽ anh đang chế giễu em sao?”

Bởi vì đã nhiều ngày Cung Quý Dương như một âm hồn bất tán, cả trường đã rộ lên tin đồn, nhất là các nữ sinh yêu mến Cung Quý Dương, họ giống như có cùng một mối thù và cùng một ý đồ đen tối.

Nhìn vẻ mặt thoáng hiện lên vẻ bất lực của cô, Thư Tử Hạo cảm thấy lòng mình đang dần dịu đi, những lời đồn đại này anh cũng nghe hết rồi, anh biết vừa rồi Sầm Tử Tranh chỉ là tỏ ra vẻ thoải mái mà thôi.

“Tử Tranh.....” Anh nhẹ nhàng kéo bàn tay Sầm Tử Tranh, đem bàn tay nhỏ nhắn của cô bọc lại trong bàn tay to lớn của anh, sau khi cảm nhận thấy cô khẽ run, anh đỡ lấy bả vai cô.....

“Âm ý của anh, hẳn là em hiểu rõ!”

Sầm Tử Tranh giật mình kinh ngạc nhìn Thư Tử Hạo, bàn tay run rẩy tiết lộ rằng trong lòng cô đang rất lo lắng: “Tử Hạo, em.....”

“Anh biết em cũng không có tình cảm gì với cái tên học trưởng Cung kia, Tử Tranh, làm bạn gái anh có được hay không? Chỉ cần hai ta ở bên nhau, tất cả những lời đồn đại kia sẽ tan đi!” Giọng nói Thư Tử Hạo chân thành tha thiết.

Ách.....??

Trong lòng Sầm Tử Tranh chợt run lên, đột nhiên nhìn vào đôi mắt Thư Tử Hạo.....

“Tử Hạo.” Ánh mắt của Sầm Tử Tranh có chút tránh né, cô không biết bản thân mình làm sao nữa, chỉ là theo bản năng muốn thoát khỏi bầu không khí kỳ lạ này.

Vậy mà Thư Tử Hạo chẳng may cho cô lấy một cơ hội để tránh đi, anh cúi người, nhìn sâu vào mắt của Sầm Tử Tranh, cất giọng êm ái: “Tử Tranh, em nên biết, từ khi em vừa mới nhập học, anh liền đối với em là vừa thấy đã yêu rồi, mà em cũng có tình cảm với anh, không phải sao?”

Sầm Tử Tranh cũng không phủ nhận, không sai, thật ra thì tận sâu trong nội tâm, cô vẫn dành một tình cảm đặc biệt cho Thư Tử Hạo, nhưng cô không biết vì sao, lời tỏ tình hôm nay của Thư Tử Hạo cũng không mang đến sự vui sướng như trong tưởng tượng mà cô vẫn hằng mong đợi.

“Tử Hạo, anh hãy nghe em nói!” Một lát sau, rốt cuộc làn môi anh đào cũng chịu hé mở: “Trong khoảng thời gian này, em chỉ muốn bồi dưỡng thêm kiến thức về mảng màu sắc, emCũng không nghĩ tới quá nhiều chuyện.....” Cô khẽ rũ mi mắt, không biết nên nói như thế nào.

“Tử Tranh.” Thư Tử Hạo không ngờ tới Sầm Tử Tranh sẽ khéo léo cự tuyệt mình như vậy, anh đắm chiêu nhìn gương mặt tránh né của cô, chậm rãi mở miệng nói: “Em....sẽ không thích Cung học trưởng thật chứ?”

“Không.....em không có!” Cô đột nhiên ngẩng đầu, theo phản xạ có điều kiện, dứt khoát bác bỏ, ngay sau đó lại có chút không tự nhiên nói: “Tử Hạo, anh không cần suy nghĩ nhiều!”

“Tử Tranh, vì em anh sẽ làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần em đồng ý đi cùng với anh, cái gì anh cũng không để ý đến, em biết không, em là người con gái mà đời này anh muốn kết hôn nhất! Cho nên, đồng ý với anh, có được hay không?”

Từ sâu thẳm trong nội tâm của Thư Tử Hạo dâng lên một nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có, anh đưa một tay kéo lấy Sầm Tử Tranh vào trong ngực, tựa đầu chôn thật sâu vào mái tóc của cô, dịu dàng mà cố chấp nói.

“Tử Hạo.” Giữa hai hàng lông mày của Sầm Tử Tranh gợn nét khó xử, cô mặc cho Thư Tử Hạo ôm vào trong ngực, có chiều không biết phải làm sao.

Sau một lúc lâu, Thư Tử Hạo mới buông cô ra, lưu luyến khẽ vuốt gương mặt của cô: “Tử Tranh, thành thật nói cho anh biết, bây giờ em có còn thích anh không?”

“Em.....” Sầm Tử Tranh muốn nói lại thôi, nhìn vào đôi mắt dịu dàng ấy, không tránh khỏi lại nghĩ tới những ngày vui vẻ trước kia ở học viện thiết kế thời trang Paris, cô vô thức gật đầu một cái, nhẹ giọng nói ra: “Thích.”

Hoàn toàn chính xác, cô thật sự thích Thư Tử Hạo, yêu thích tài hoa của anh, thích lòng nhiệt huyết mà anh dành cho nghệ thuật, người đàn ông như vậy rất đáng để mình yêu thích và tán thưởng, không phải sao?

Sau khi Thư Tử Hạo nghe được Sầm Tử Tranh trả lời như vậy, cười hài lòng, tình cảm dịu dàng nơi đáy mắt lan tràn ra như nước.

“Nghe thấy những lời này của em là được rồi, Tử Tranh, anh biết bây giờ em đang bận làm một mẫu thiết kế để dự thi, cho nên anh sẽ không buộc em phải đưa ra quyết định gì cả, anh sẽ cho em thời gian, đợi em một chút!” Thư Tử Hạo khéo hiểu lòng người nói.

“Tử Hạo, cảm ơn anh!” Sầm Tử Tranh không khỏi cảm động trong lòng, từ trong thâm tâm nói lên.

Thư Tử Hạo đau lòng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nói: “Không nên thức sáng đêm, cần anh giúp một tay cứ mở miệng!”

“Ừm!” Sầm Tử Tranh ngoan ngoãn gật gật đầu, đáy lòng tựa như có dòng nước ấm xuyên qua.

“Tử tranh, anh yêu em!” Thư Tử Hạo kìm lòng khôngặng khẽ hôn lên trán cô, tình cảm nồng nàn tuyên bố.

Trong phút chốc, đáy lòng tựa như có một cơn gió nhẹ lướt ngang qua mặt hồ, nổi lên những gợn sóng nhỏ lăn tăn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh nhiễm lên một tầng hồng hồng như đang say.

~Hết Chương 15~

28. Q.2 - Chương 16: Cuộc Gặp Gỡ Mập Mờ

Trắng, bầu trời đêm lơ mờ kéo mây che mất đi chút vàng sáng, cũng may vẫn còn chứa lại mấy đốm sáng lấp lăm trong đêm.

Sầm Tử Tranh từ chối đề nghị được Thư Tử Hạo đưa về nhà, nếu để cho ba mẹ phát hiện, nhất định sẽ tra hỏi cho đến đầu đuôi ngọn ngành.

Hít vào một hơi thật sâu, không khí mát mẻ thoang thoang mùi hoa, hình như là mùi hoa tử đinh hương, vì mùi hoa này rất nhẹ, nương theo làn gió, khiến tâm tình của cô cũng trở nên vô cùng tốt.

Xem ra khoảng trời đại học vẫn là khoảng thời gian hạnh phúc nhất, tránh ối ngày phải hít lấy bầu không khí vẫn đục mùi xăng chôn thành thị.

Cô đang suy nghĩ không đâu, ngay lúc này, một chiếc xe thể thao màu đen, tựa như hỏa tiễn xông thẳng đến từ đằng xa, mang theo khí thể khiếp người khiến người ta khó lòng sao lãng, xẹt qua bên người cô.

“Oa!” Sầm Tử Tranh giật nảy mình, vội vàng chìa tay ra tóm lấy góc váy của mình đè xuống, người nào chơi trò thất đức như vậy, đã khuya rồi còn làm trò xấu mặt trong trường học? Bộ có tiền là ngon lắm hả?

Không đợi cô nghĩ cho xong mấy câu mắng chửi còn đang lững thững trong đầu, lại thấy chiếc xe thể thao mới vừa xẹt qua quay đầu lại, hướng về phía mình mà lao tới!

Sầm Tử Tranh ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy chiếc xe đó đột nhiên dừng lại bên cạnh.

Trời ạ! Mới vừa nãy hình như mình không có mắng ra miệng chứ? Tại sao lại bắt chợt quay đầu dừng ngay bên cạnh mình rồi, chẳng lẽ.....dừng là mấy kẻ háo sắc lòng người dạ thú nha....

Nghĩ tới đây, Sầm Tử Tranh cảm thấy mồ hôi lạnh trên người đã tuôn ra đến nơi, cô không khỏi ảo não, sớm biết như vậy, cô đã đi theo Tinh Nghiên đăng ký học thêm mấy khóa võ thuật, lúc nguy cấp còn có thứ mà sử dụng, bây giờ làm sao đây, vẫn chưa tham gia cuộc thi thiết kế, ngủm thế này....

Đang nghĩ ngợi lung tung, cửa sổ xe thể thao chậm rãi quay xuống.

Gương mặt anh tuần có phần gian ác lộ ra, đáy mắt lóe lên hứng thú mờ ám nhìn vẻ mặt khấn trương của Sầm Tử Tranh!

“Cung Quý Dương?” Sầm Tử Tranh kêu lên thất thanh, tại sao lại là anh ta nữa, không phải anh nên mang theo cô gái gì đi**** sao?

Không biết vì sao, khi cô vừa nhìn thấy ghế ngồi bên cạnh tài xế trống không, trong lòng lại lẩn tẩn vui sướng. Cửa xe vừa mở, Cung Quý Dương bước xuống, nhíu mày, sau đó nghiêng đầu đi lượn quanh cô một vòng, hình như cảm thấy hứng thú đối với chiếc váy trên người cô.

“Này, Cung Quý Dương, anh xem cái gì?” Sầm Tử Tranh cảnh giác hỏi, người đàn ông này bao giờ cũng hành động không theo lẽ thường, cái tính cách quái gở ấy khiến cô khó mà đoán ra được.

Hình như xem đủ rồi, Cung Quý Dương chăm chú nhìn cô, khóe môi mím chặt, ánh mắt tĩnh mịch, lại ném ra một câu khó hiểu: “Về sau không cho phép mặc cái váy này nữa!”

“Anh nói cái gì?” Sầm Tử Tranh cho là mình nghe lầm, giọng nói của cô cũng lộ ra một tia không thể tưởng tượng nổi.

“Anh nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Về sau không cho phép em mặc cái váy này nữa!” Cung Quý Dương nhướn mày, ‘tốt bụng’ lặp lại lần nữa.

“Tại sao? Tôi thích cái gì thì mặc cái đó, anh dựa vào đâu mà quản tôi?” Sầm Tử Tranh lập tức lạnh lùng bác bỏ, đúng là đồ điên!

“Anh vừa mới làm thí nghiệm xong, nếu như có xe chạy ngang qua bên người em thì cái váy này sẽ tốc lên, anh không muốn để cho người đàn ông khác dòm ngó tới bạn gái của mình!” Cung Quý Dương lười biếng giải thích.

“Cái gì? Thí nghiệm?” Sầm Tử Tranh sắp sửa bị anh làm cho tức giận mà ngắt đi, ngay sau đó cô nhìn về phía anh, hét lên thật to: “Cung Quý Dương, ai là bạn gái của anh hả? Còn nữa, khuya rồi mà chưa về nhà nghỉ ngơi, đúng là rảnh rồi sinh nông nổi!”

Cô chưa bao giờ gặp qua một người đàn ông nào như vậy, làm sao có thể nhảm chán thế này.

Ai ngờ, sau khi Cung Quý Dương nghe vậy, giận quá hóa cười, khẽ vuốt hai tay, giọng điệu nhàn nhã nói: “Anh không rảnh rồi chút nào, trái lại rất bận rộn!”

Nói xong, anh liền ưu nhã xoay người, mở cửa xe cho cô, tư thế bá đạo không cho cự tuyệt, khẩu khí vẫn tràn đầy mệnh lệnh như một thói quen: “Lên xe, anh đưa em về nhà!”

“Mới không cần anh giả mù sa mưa tỏ lòng hảo tâm, ngồi lên xe của anh, tôi sẽ mơ thấy ác mộng đó!” Nói xong, Sầm Tử Tranh quyết định không thêm để ý đến anh, xoay người tính rời khỏi.

Sau khi nhìn thấy dáng vẻ chống đối của cô, sắc mặt của Cung Quý Dương thoáng trở nên lo lắng, ngay sau đó, anh nhanh chóng đi đến gần cô, tựa như mãnh hổ vồ mồi...

Sầm Tử Tranh hơi sững sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng, liền bị anh dùng một tay ôm vào trong ngực.

Trên người Cung Quý Dương tỏa ra mùi xạ hương nhàn nhạt, nhất thời bao trùm lấy cô, khiến tinh thần của cô không khỏi lảng động.

“Tiểu học muội Tử Tranh, anh cho là em sợ anh, không dám ngồi lên xe của anh phải không?” Đôi môi nở nụ cười mờ ám, ý đồ xấu xa vô lẩn tẩn tựa như sóng dạt đến tận đuôi lông mày.

“Ai nói tôi không dám!” Sầm Tử Tranh là người chịu không nổi sự kích động, cố làm ra vẻ bình tĩnh, nghênh ngang ngồi vào trong xe. Tên Cung Quý Dương này, nếu như tỏ ra yếu thế trước mặt anh ta mà nói, về sau nhất định được nước làm tới cho coi.

Đáy mắt của Cung Quý Dương thoáng qua nụ cười đắc chí khi vừa đạt được mục đích.

Sau khi đóng cửa xe, anh liếc nhìn Sầm Tử Tranh hình như đang có chút khấn trương, bất thành linh lẩn người về phía cô.....

“Anh làm cái gì?” Cô không khỏi sững sờ, hai tay đưa lên bảo vệ trước ngực.

Còn anh, chỉ giúp cô cài dây an toàn vào thôi.

Gương mặt của cô không khỏi nhấm lên một tầng đỏ ửng....thật là mất thể diện mà, không biết cái tên này sẽ cười mình ra sao đây!

“Ha ha ha.” Quả nhiên, Cung Quý Dương bật cười sang sảng, cô bé này đáng yêu quá đi.

“Này, nếu anh không lái xe, tôi liền đi xuống!” Sầm Tử Tranh hận không thể tìm được một cái lỗ nào mà chui vào, ngượng chết mất!

“OK OK!” Cung Quý Dương nín cười, sau khi giúp cô cài dây an toàn, anh rút tay lại....ngón tay thon dài, như có như không lướt qua một tầng lụa mỏng phủ trên đùi cô, khởi động xe.

Hành động nhìn như vô ý, khiến bầu không khí bên trong nhất thời trở nên mập mờ....

Trong lòng Sầm Tử Tranh run lên từng cơn, cô không biết lần này là anh vô tình hay cố ý!

Không biết vì sao, cô cảm thấy trong xe ngày càng trở nên nóng bức, bèn quay kiềng xe xuống.

Gió đêm ulla vào trong nháy mắt, thổi tan mái tóc dài của cô, dường như cũng thổi cả vào đáy lòng ngổn ngang, khiến nó càng thêm hỗn loạn.....

....

Đêm tối, bỗng nhiên che đi tất cả, khiến người ta không kịp thu hồi lại cảm xúc, cứ như vậy hòa tan giữa bóng đêm.

Sầm Tử Tranh ngồi ở vị trí tay lái phụ cố gắng đem ánh mắt của mình chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, nhưng cho dù như thế này, nhưng hơi thở nam tính trên người Cung Quý Dương vẫn tràn ngập như trước khiến cô cảm thấy ngột ngạt, lại càng khiến cho lòng cô thêm bối rối.

“Tiểu học muội Tử Tranh.....” Cung Quý Dương một tay cầm tay lái vững vàng lái xe, một tay còn lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô ôm trọn vào trong lòng bàn tay.

“Này, anh làm gì đó? Buông ra đi!” Sầm Tử Tranh gạt tay Cung Quý Dương ra, xem anh giống như người mắc bệnh nặng, giữa hàng lông mày hiện lên một tia chán ghét.

Cung Quý Dương giận quá hóa cười, chưa bao giờ nổi giận với phụ nữ chính là một cách thức thổ lộ tình cảm của mình.

“Có vẻ em rất sợ anh?”

Khóe môi của anh hiện lên lúm đồng tiền mê hoặc: “Như vậy cũng không hay, em là bạn gái của anh, về lý thì em không nên sợ anh!”

Gió đêm bỗng nhiên thổi tung làm rối mái tóc dài của cô, cũng giống như nỗi lòng cô đang rối loạn.

Sầm Tử Tranh tức giận trừng mắt với Cung Quý Dương: “Anh thật sự rất là nhàm chán đó, tôi đã nói rồi, chuyện này chỉ có một bên tình nguyện thôi, tôi đối với anh một chút ấn tượng tốt đều không có!”

Đầu gối, Cung Quý Dương vẫn là bộ dạng cà lơ phất phơ, anh ra vẻ ủy khuất rồi nói:

“Tiểu học muội Tử Tranh, anh biết em đang ghen với những người phụ nữ ở bên cạnh anh, vì em, anh hoàn toàn có thể không để ý đến những cô nàng đó! Như thế nào? Anh hy sinh rất nhiều chứ?”

“Anh.....” Sầm Tử Tranh cảm giác rằng trên đầu mình đã bốc hơi nước.....

“Cung Quý Dương, anh có chỉ số thông minh hay không thế, chẳng lẽ bằng Harvard của anh là dùng tiền mua hay sao? Tôi....”

Cô ra sức vỗ vào ngực mình một cái, không ngờ có lẽ do tức giận quá mà dùng lực hơi mạnh, lập tức khiến cô ho sặc sụa.....

“Khụ, khụ, khụ.....”

“Ài....Tiểu học muội Tử Tranh, em làm sao lại khổ sở như vậy để vội vàng chứng minh rằng mình không có ghen vậy, anh biết phụ nữ đều là nói một đằng nghĩ một nẻo!” Cung Quý Dương chịu đựng ý nghĩ muốn cười to, vươn một bàn tay ra phía sau khẽ vuốt lưng cho cô.

“A.....”

Sầm Tử Tranh thật sự muốn phát điên lên, cô cảm thấy từ khi gặp phải Cung Quý Dương, cuộc sống của mình trở nên rối rắm, rốt cuộc người này có phải là người ở trái đất hay không, tại sao lại nghe không hiểu tiếng người vậy.

“Được rồi, không nên tức giận, biết không, bộ dáng tức giận của em vô cùng đáng yêu đó!” Có thể là do bộ dạng của cô chọc cười anh, anh cười rất vui vẻ, nửa đêm âm u, dưới ánh trăng đôi mắt lóe sáng gợi ra ánh sáng rực rỡ.

Một bàn tay to, vỗ vỗ đầu cô, cưng chiều giống như đối xử với tiểu súc vật: “Đàn ông đều thích phụ nữ đáng yêu!”

Sầm Tử Tranh rầu rĩ từ từ nhắm mắt không lên tiếng, không để ý đến ý nghĩ sâu xa trong lời nói của anh.

Nhưng mà, hành động của anh vừa rồi quá mức thân thiết, khiến cho cô sinh ra một cảm giác rất kỳ quái!

Cung Quý Dương chăm chú nhìn gò má đẹp như ngọc của cô, lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy như một cánh ve, lại mở ra lần nữa, đôi mắt thâm sâu giống như đại dương, sáng như một vì sao.

“Đúng là tuyệt thế giai nhân, ẩn mình nơi âm u vắng vẻ. Cho dù đi cùng hướng, cũng là người trong mộng.....” Anh theo bản năng mà thấp giọng ngâm vịnh, trong nháy mắt tình cảm từ từ rơi xuống.....

Âm thanh tràn đầy từ tính lộ ra vẻ mê hoặc, khiêu khích đến sợi dây yếu ớt từ đáy lòng cô....

Trong lòng Sầm Tử Tranh vô cùng căng thẳng, cho dù là một người phụ nữ ngu ngốc cũng có thể cảm nhận được không khí hiện giờ vô cùng quái dị và không bình thường chút nào!

“Ách.....cái đó, học trưởng Cung, xe dừng ở đây là được rồi, phía trước là nơi tôi ở!” Lựa chọn thời cơ mà trốn đi, tác phong của người đàn ông này không đứng đắn, ai biết được sau đó anh ta sẽ làm ra những chuyện gì.

Xe thể thao, đột nhiên dừng lại.....

“Học trưởng Cung, gặp lại.....” Sầm Tử Tranh thở dài nhẹ nhõm, không nghĩ đến anh ấy sẽ nghe lời mình mà dừng xe lại, vì thế khẩn trương mở cửa xe, nhưng....

Cô kinh hãi khi phát hiện ra rằng vốn là cửa xe không thể mở ra được!

“Anh.....” Cô đột nhiên quay đầu lại, liếc mắt nhìn vào đôi mắt Cung Quý Dương.

“Em tìm cái này sao?” Cung Quý Dương giơ giơ chiếc điều khiển từ xa trong tay lên: “Muốn có, thì tự mình đến lấy!” Vẻ mặt của anh đầy vẻ trêu tức, gian ác giống như một con mèo đùa giỡn chuột nhỏ bé.

Sầm Tử Tranh nhíu mày một cái, sau khi nhìn thấy bộ dạng khiêu khích của anh, không nghĩ ngợi gì, cơ thể trực tiếp nhào tới phía trước để cướp đoạt, nhưng điều mà cô không hề nghĩ đến, đó là cô không thể với đến được chiếc điều khiển từ xa, mà thân thể của mình đã bị Cung Quý Dương xoay người, gồng cùm xiết xích dưới thân thể to lớn của anh.....

“Cung Quý Dương, anh là đồ đệ tiện bỉ ổi!” Sầm Tử Tranh hốt hoảng mà giãy giụa, trợn mắt lên nhìn Cung Quý Dương mà lớn tiếng quát.

Cung Quý Dương cau mày, nụ cười xấu xa trong đôi mắt đã tràn đến khóe môi, anh xấu xa cười nhạt: “Tiểu học muội Tử Tranh, em không kịp chờ anh yêu thương nhưng nhớ sao, một khi đã như vậy thì anh chỉ còn cách vui vẻ chấp nhận thôi!”

“Anh đúng là kẻ khoác lác vô sỉ, ai yêu thương nhưng nhớ anh hả?” Khuôn mặt Sầm Tử Tranh đỏ ửng vì tức giận, nhưng trong mắt Cung Quý Dương lại là dáng vẻ mê người.

“Tranh Tranh....” Khóe môi anh cong lên khiêu gợi: “Anh lại thích phụ nữ như em yêu thương nhưng nhớ!”

Tranh Tranh?!!!

Sầm Tử Tranh cảm thấy da đầu mình run lên từng hồi, tại sao anh ta lại có thể đặt ình một cái tên buồn nôn như vậy chứ?

Nhìn vào ánh mắt thâm thúy của Cung Quý Dương, cô không khỏi cảm nhận được nguy hiểm ngay trước mắt đang đến gần lại càng khiến cho người ta sợ hãi, cơ thể mềm mại dưới thân anh không ngừng trốn tránh: “Học trưởng Cung, xin mời anh buông tôi ra, tôi muốn về nhà!”

“Tranh Tranh, em đúng là rất thông minh!” Trong mắt Cung Quý Dương hiện lên một tia khen ngợi: “Em vẫn gọi tôi là học trưởng Cung, là nhắc nhở anh rằng đã là học trưởng thì không nên bắt nạt học muội phải không? Cô bé thông minh, về sau gọi anh là Quý Dương, hoặc là ‘Dương’, đây chính là quyền lợi của em.....”

“Không, tôi mới không cần, thật buồn nôn.....” Sầm Tử Tranh cảm thấy bản thân mình giống như một con cừu nhỏ rơi vào trong hang sói.

29. Q.2 - Chương 17: Mất Đi Nụ Hôn Đầu Tiên

Cung Quý Dương không cảm thấy tức giận chút nào, chỉ là đôi môi mỏng buống bình lý lợm càng thêm về tà ác: “Nói cho anh biết, có phải vừa nãy cái tên kia tỏ tình với em có phải không?”

“Làm sao anh biết được?” Sầm Tử Tranh theo phản xạ hỏi lại, giờ phút này cô cảm thấy trong lòng lạnh run, người đàn ông này quả thật là xuất hiện mọi lúc mọi nơi, không lẽ toàn bộ sự việc đều bị anh nhìn trộm hay sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, một chút lo lắng sâu sắc đã tràn đầy trong lòng cô, cô cảm thấy vô cùng hối hận, làm sao mà có thể chết tử tế khi đang trên xe của anh?

“Em đang ở đây lo lắng cho cậu ta?!” Ngón trỏ của Cung Quý Dương ái muội lướt qua cánh môi mềm mại của cô, khiến cô cảm thấy run rẩy: “Nếu em dám đồng ý lời tỏ tình của cậu ta, anh đảm bảo sẽ khiến cho cậu ta chết cực kỳ thảm!”

Dịu dàng thì thâm giống như một loại rượu ngon, chỉ có một chút hương thơm nhưng lại hơi say.

“Anh....anh muốn làm gì với Tử Hạo?” Sầm Tử Tranh sợ hãi mà hỏi han.

Cung Quý Dương ác ý mở miệng: “Thật ra thì cũng không có gì đâu, anh lại không thể giết người, giết người là phạm pháp mà....., cùng lắm thì anh chỉ tạo thêm chương ngại vật trên con đường trở thành nhà thiết kế của cậu ta mà thôi!”

“Anh.....”

Trong đôi mắt trong veo tĩnh mịch của anh, cô cảm thấy bất lực khi nhìn thấy hình ảnh nho nhỏ của mình: “Anh không nên quá đáng! Chấp nhận anh ấy hay không là tự do của tôi, anh....Anh dựa vào cái gì mà muốn can thiệp vào?”

Cánh môi sầm Tử Tranh run rẩy, trắng bệch, giống như hoa rơi khi có cuồng phong quét qua.....

“Bởi vì em là của anh, lần đầu tiên nhìn thấy em, liền thích sự ấm áp của em....” Đôi mắt đen láy của Cung Quý Dương nhìn chằm chằm vào phản ứng của cô mà không hề chớp mắt, giống như sự dịu dàng đang cháy sáng.

“Không....anh vốn là người ích kỷ, người như anh căn bản không thể hiểu được cái gì là tôn trọng và yêu! A.....”

Cơ thể Sầm Tử Tranh không ngừng lùi về phía sau, sau khi cô phát hiện ra Cung Quý Dương nhấn xuống một cái nút, chỗ dựa lưng sau lưng cô đang từ từ hạ xuống, cuối cùng biến thành một chiếc giường ái muội mà cũng vô cùng nguy hiểm, lập tức kinh sợ mà hét lên một tiếng.

“Chẳng lẽ cái tên kia mới hiểu thế nào là yêu sao, ha ha, nghi thức tình yêu nực cười....”

Cung Quý Dương lần người đè cô xuống, nở nụ cười tà mị mà ôm lấy, cuối cùng đôi môi nóng rực nhẹ nhàng rơi xuống cánh môi đang run rẩy của cô, như một cánh bướm nhẹ nhàng đậu xuống nụ hoa trắng mịn!

Cho đến bây giờ anh chưa bao giờ tự nhận mình là quân tử khi ở trước mặt phụ nữ, nhất là đối mặt với người phụ nữ mình thích, nhưng sẽ dịu dàng mà đoạt lấy hoàn toàn!

Nụ hôn của Cung Quý Dương êm ái, giống như xem đôi môi của cô là vật trân quý dễ vỡ nhất trên thế giới, khiến anh yêu thích không muốn buông tay, mà lại không cầm lòng nổi thể hiện rõ ràng sự bá đạo của mình, ra sức nắm giữ toàn bộ ngọt ngào và mềm mại của cô, mãi cho đến khi đôi môi anh đào của cô đã nhuộm đầy hơi thở của anh.

Sầm Tử Tranh bị hù dọa đến mức choáng váng, thân thể nhỏ bé cũng trầm luân vào mộng đẹp, đầu óc lại càng trống rỗng.

Chỉ là chân tay luống cuống đành để mặc cho anh miêu tả lại cánh môi của mình, mặc cho từng đợt cảm giác tê dại, truyền đi toàn bộ cơ thể, ngoại trừ rung động thì cũng chỉ còn lại rung động!

Chưa bao giờ thân mật cùng với đàn ông như vậy, Sầm Tử Tranh giống như một con cừu nhỏ bất lực, bị hơi thở tà mị của Cung Quý Dương nhuộm đầy....

Thật lâu sau đó, cuối cùng Cung Quý Dương mới thỏa mãn mà rời khỏi cánh môi xinh đẹp của cô, trên khuôn mặt là nụ cười thỏa mãn, ngón tay thon dài từ đôi môi cô trượt xuống xương quai xanh khiêu gợi, thân thể mềm mại của cô dưới thân khiến anh khó có thể kiềm chế....

Dưới ánh đèn mờ ảo mà ấm áp, khi cánh môi đã được nhuộm đầy hơi thở của anh, trơn bóng mọng nước khẽ rung động, càng thêm mê hoặc lòng người.

“Đôi môi này đã nhiễm hơi thở của anh, cho nên, nó là của anh, Tranh Tranh, không thể để cho người đàn ông khác tranh giành đó...!”

Đôi mắt Cung Quý Dương sâu thẳm thẳm như bầu trời đêm khuya, lại chuyển động khiến cho người ta sợ hãi hoang mang, phía dưới yết hầu tràn ngập tiếng thở gấp và thỏa mãn.

Sầm Tử Tranh đột nhiên tỉnh ngộ....cho đến tận bây giờ cô mới ý thức được chuyện vừa xảy ra!

Cô bị cưỡng hôn! Nhưng lại bị tên Khổng Tước này cưỡng hôn!

Trời ạ! Nụ hôn đầu tiên của cô trong đêm nay, trên chiếc xe thể thao này lại bị một tên ăn chơi trác táng này đoạt mất rồi???

Lúc này đây, cô mới hồi phục tinh thần, cuối cùng cũng ý thức được chuyện gì đã xảy ra.....

“Cung Quý Dương!” Sầm Tử Tranh gầm lên, cơn giận nhất thời bộc phát, dường muốn ném chiếc xe đi!

Ngay sau đó, đôi tay của cô, gắt gao túm lấy áo Cung Quý Dương, thở hổn hển quát: “Anh hơi quá đáng rồi đó, anh là tên cướp, đây là nụ hôn đầu tiên của tôi, anh bồi thường cho tôi, bồi thường cho tôi!”

Nói xong, cô tiện tay nắn lấy áo sơ mi của anh, điên cuồng mà xoa xoa đôi môi, ai mà biết được hôm nay cái tên đàn ông này đã hôn bao nhiêu cô gái, người như anh ta, thật sự cô rất sợ bị lây bệnh!

Sau khi nghe được trên mặt Cung Quý Dương càng lộ ra nụ cười thỏa mãn, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, vẻ mặt đờ đẫn ban nãy của cô vừa nhìn là biết nụ hôn đầu tiên! Nghĩ đến đây, trong lòng anh càng thêm ấm áp, giống như sự hưng phấn khi đạt được trân bảo quý giá nhất trên thế giới.

“Giống như một đứa bé ngốc, ném trái nụ hôn đầu tiên nha, chỉ là....”

Cung Quý Dương cười xấu xa, trong lời nói không mấy may để ý đến bàn tay nhỏ bé của cô đang gắt gao túm lấy áo anh: “Chỉ là nhầm nhai thưởng thức hương vị cực kỳ ngọt ngào của em, cho nên, em hy vọng anh sẽ bồi thường nụ hôn đầu tiên của em như thế nào đây, Tranh Tranh của anh....”

“Cung Quý Dương, đừng có gọi tôi bằng cái tên ghê tởm như vậy! Tên tôi là Sầm Tử Tranh, còn nữa, đem cái bồi thường của anh để cho những người phụ nữ khác đi, tôi cũng không lạ gì!”

Sầm Tử Tranh cảm thấy trái tim sắp muốn nhảy ra ngoài, cô muốn rời xa người đàn ông này, vì sao khi anh ta đến gần, dường như trên người anh ta phát ra hơi thở nam tính khiến cô khó thở và cũng rất bối rối....

“Là em đang phàn nàn về kỹ thuật hôn của anh không tốt sao?”

Cung Quý Dương cười lưu manh, khiến cho người ta hận không thể cho anh ta một quyền xé nát vẻ mặt cười xấu xa của anh ta, anh có chút hăng hái nói: “Dường như chưa từng có người phụ nữ nào lên án anh như vậy cả!”

“Anh không cần tự mình là đúng!” Bị kích thích khiến cho cô không kịp suy nghĩ, Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy, trong lòng nổi lên một chút ghen tuông: “Anh thật sự cho rằng mình là người tình của quần chúng sao, kỹ thuật hôn của anh thối nát vô cùng!”

30. Q.2 - Chương 18: Nụ Hôn Gián Bò?

Những lời này của Sầm Tử Tranh lời nói ra, cô cảm thấy vô cùng hối hận, bởi vì cô nhìn thấy rõ ràng đôi mắt Cung Quý Dương bắt đầu nheo lại, giữa con ngươi tà mị mang theo chút vẻ không vui....

“Nếu không phải vừa rồi em có phản ứng ngây ngô vụng về, anh sẽ cho rằng em đã từng hôn qua rất nhiều người, cho nên.....”

Anh dừng lại một chút, lập tức vui mừng, bờ môi mỏng liền nâng lên lộ ra lúm đồng tiền tà mị, trở mặt nhanh như lật sách: “Sau này không nên nói những lời khiến anh mất hứng, nghe chưa, Tranh Tranh.....”

Giờ phút này trong lòng cô cảm thấy khổ sở, cảm thấy choáng váng, hoa mắt: “Cung Quý Dương, tốt nhất là anh nên giết tôi đi....Chẳng lẽ anh không biết rằng da mặt của mình quá dày hay sao?”

“Tranh Tranh, em là bảo bối cả đời này anh phải quý trọng, làm sao mà anh có thể giết em được chứ, ngoan ngoãn chấp nhận anh có phải tốt hay không?” Trong nụ cười của Cung Quý Dương có đầy hương vị mê hoặc lừa gạt.

Nhìn vẻ mặt cười xấu xa của anh, Sầm Tử Tranh hy vọng giờ phút này có một tia chớp đánh xuống, đánh chết cái tên không tim không phổi mà còn nghe không hiểu tiếng người này.

“Cung Quý Dương, có biết nụ hôn vừa rồi của anh cho tôi cảm giác gì không?” Cô cố nén đau buồn trong lòng và ý nghĩ muốn xé nát bộ mặt của anh ta đi, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Anh đoán là....” Cung Quý Dương giống như đang muốn diễn trò cùng với cô, anh cố ý thần thần bí bí cười nói: “Là tiêu....hồn sao, nhìn bộ dạng vừa rồi của em có lẽ là như vậy rồi!”

Sầm Tử Tranh không thêm tức giận nữa, cô lạnh lùng mở miệng nói: “Tiêu hồn? Thật sự là rất buồn cười, nếu có một con gián bò miệng anh mà anh cảm thấy tiêu hồn được sao?”

“Có phải em đang nhắc nhở, để anh luyện tập thêm đúng không?” Cung Quý Dương giận quá hóa cười, đây đúng là lần đầu tiên có người phụ nữ miêu tả nụ hôn của anh giống như con gián bò qua.

Ngón tay thon dài từ cánh môi của cô trượt xuống, dừng lại ở chiếc cổ mạnh mẽ: “Tranh Tranh, một khi đã như vậy, em có đồng ý làm đối tượng luyện tập của anh không?”

“Anh, anh đừng có mơ!” Sầm Tử Tranh che đôi môi của mình lại: “Anh đúng là quỷ chán ghét, dứt ngay!”

Bộ dạng vùng vẫy của cô, trong mắt anh, ngược lại rất hấp dẫn, gợi lên dục niệm bên trong người đàn ông, ngay sau đó, cả người Cung Quý Dương phủ xuống, bàn tay cứng như thép dễ dàng siết chặt hai tay của cô.

Ngay sau đó, anh hạ người xuống, kịch liệt mà cuồng bạo bắt lấy cánh môi cô, mãnh liệt mà vội vàng ngẫu nhiên đôi môi quá mê người của cô.

Cánh môi cô ngọt ngào, mềm mại và cũng rất mê người vượt quá sức tưởng tượng của anh, cảm giác hôn môi cô, vô cùng ấp ấm và tuyệt vời, người phụ nữ trong lòng mềm mại như nước, đây là cảm giác mà những người phụ nữ khác chưa từng mang lại cho anh.....

Dần dần, anh không thỏa mãn khi chỉ môi chạm môi đơn thuần nữa, anh muốn nhiều hơn, càng nhiều.....

Môi mỏng khiêu gợi di chuyển đến lỗ tai mẫn cảm của cô, khẽ cắn vào chiếc cổ trắng ngần, âm thanh tràn ngập mê hoặc dịu dàng: “Tranh Tranh, ngoan, hé miệng, để cho anh có thể nhắm nháp hương vị ngọt ngào của em.....”

31. Q.2 - Chương 19: Lên Nhầm Thuyền Giặc

Nghe vậy, Sầm Tử Tranh không khỏi cả kinh, theo bản năng càng cắn chặt khớp hàm, làm sao cô có thể tên đàn ông đáng giận này thực hiện được chứ?

Cung Quý Dương chống lại ánh mắt quật cường của cô, cười đến vô lại....

“Tranh Tranh, em thật sự là rất đơn thuần, hiện tại anh càng muốn đem em nuốt vào bụng, em cho rằng em làm như vậy anh sẽ không có cách nào sao?”

Khi nói chuyện, anh đột nhiên thay đổi, trở nên u sầu mà bá đạo, giống như nụ cười vừa rồi chỉ là ảo giác, anh cúi xuống tai cô, tràn đầy khí thế, lần lượt phun ra ba chữ: “Nha đầu ngốc!”

Anh nghĩ phải lấy được, chưa từng sẩy tay lần nào, chống cự, chỉ là gia tăng thêm lạc thú trong quá trình săn bắn của anh mà thôi.

Ngay sau đó, một tay Cung Quý Dương siết chặt cổ tay của cô, một bàn tay khác thuần thực trượt xuống chỗ xương quai xanh của cô, sau đó đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt, chơi đùa phủ lên trước bộ ngực no đủ của cô.....

“A” đột nhiên Sầm Tử Tranh kêu to, đôi mắt cũng vì thế mà trừng lớn....., tại sao anh ta có thể như vậy.....

Mà Cung Quý Dương lại nhân cơ hội này cúi đầu, cắn nuốt tất cả hô hấp của cô.

Lưỡi to bá đạo, lại càn rỡ mãnh liệt xâm nhập vào chiếc miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên của cô, đoạt lấy tất cả ngọt ngào của cô.

Đồng thời, bàn tay tà ác của anh cũng không hề nhàn rỗi, ngón tay thon dài giảo hoạt chui vào bên trong, một tắc một tắc xâm chiếm lấy da thịt nhẵn nhụi của cô.....

Dưới bàn tay là da thịt trơn mịn ngọt ngào, khiến anh điên cuồng, lòng bàn tay nóng bỏng trượt dài, dừng lại ở nơi chật chội trên đùi.....

“Cung Quý Dương, anh buông.....” Sầm Tử Tranh cảm thấy lòng mình đang không ngừng rơi xuống, loại cảm giác xa lạ này khiến cô vô cùng sợ hãi, đột nhiên cô dùng lực.....

“Đình.....”

Chỉ thấy một vật thể thủy tinh sáng lóng lánh bay về phía kính xe, sau khi một tiếng động thanh thúy vang lên, lập tức bắn ngược trở về, đáp xuống sàn xe.

Tiếng động thanh thúy vang lên khiến hai người chú ý.

Cúc áo?!

Sầm Tử Tranh nhìn tay mình, nguyên nhân là vừa rồi mới dùng lực, không cẩn thận đem cúc áo của Cung Quý Dương đập xuống đây, cô không kịp nhặt cúc áo, đúng lúc đó lại ngã nhào ở bên chân Cung Quý Dương.

Khi còn đang run lên kinh ngạc, trên mặt Cung Quý Dương hiện lên nụ cười tà ác, nhanh chóng lan ra.

Anh chậm rãi cầm lấy chiếc cúc áo kia, ra vẻ tiếc rẻ nói: “Thật sự là đáng tiếc nha, cúc áo hư mất rồi, làm sao bây giờ?”

Sầm Tử Tranh nhìn cúc áo sáng lấp lánh, biết ngay là thủy tinh nguyên chất, vì thế khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, ra vẻ bình tĩnh nói: “Có gì đâu chứ, chẳng qua chỉ là một cái cúc áo mà thôi, tôi trả lại cho anh là được!”

“Tranh Tranh, em đã nói những lời này thì anh rất yên tâm, vậy em muốn bồi thường tiền mặt hay đồ vật đây?” Cung Quý Dương tà ác nhìn vẻ mặt khẩn trương của Sầm Tử Tranh, cười hề hề hỏi han.

“Tôi.....ách, đền tiền!” Sầm Tử Tranh không nghĩ tới người đàn ông này lại vô cùng keo kiệt, chỉ là một cái cúc áo thôi, vậy mà cũng muốn cô bồi thường?

Cung Quý Dương vừa nghe xong, lại càng cười nộ xấu xa vì thấy đã thỏa ý nguyện, anh liên tục gật đầu nói: “A, như vậy cũng được, đúng rồi, anh quên nhắc nhở em, cúc áo này của anh được tạo thành từ vàng ròng và thủy tinh, là do thợ có chuyên môn tạo ra và đính lên áo sơ mi, toàn bộ thế giới chỉ có một cái, tính ra giá cả năm trăm vạn nha....!”

“Cái gì? Năm.....Năm trăm vạn??” Sầm Tử Tranh cảm thấy chân mình mềm nhũn ra.

32. Q.2 - Chương 20: Ma Quỷ Bám Ngườ

Cũng bởi vì năm trăm vạn này, từ ngày đó Cung Quý Dương giống như một con quỷ bám lấy Sầm Tử Tranh, vừa lấy lý do đòi nợ, cũng thuận nước đẩy thuyền mà theo đuổi cô.

Chuông tan học vừa vang lên, Sầm Tử Tranh nhanh chóng thu dọn sách vở chạy ra khỏi phòng học.....

“Tử Tranh....” Tinh Nghiên tinh mắt lập tức gọi cô lại: “Cậu muốn đi đâu chứ, chúng ta đi xem phim đi!”

“Hôm khác đi, Tinh Nghiên, mình....Mình đang có việc gấp phải đi trước!” Sầm Tử Tranh sau khi bỏ lại những lời này, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Thật sự là cô cũng không có việc gấp gì, chỉ vì tránh né âm hồn bất tán Cung Quý Dương, cái tên kia sẽ xuất hiện mọi lúc trước mặt cô, giống như mỗi ngày đều rất nhàn rỗi, khiến cho cô phòng tránh không kịp, quan trọng hơn là, cô rất sợ cái tên kia nói ra chuyện mình thiếu nợ anh ta năm trăm vạn.

Ai, Sầm Tử Tranh không những than thở vận mệnh của mình, biết rõ hành vi của anh ta là bắt chẹt người khác, nhưng chính bản thân mình lại không có biện pháp nào khác, dù sao cúc áo kia cũng rất xa xỉ.

“Tử Tranh!”

Đang lúc miên man suy nghĩ, giọng nói của Thư Tử Hạo truyền đến, Sầm Tử Tranh sợ đến mức buông lỏng tay, sách vở đột nhiên rơi xuống đất.....

“Tử Tranh, em làm sao vậy?” Thư Tử Hạo sau khi nhìn thấy dáng vẻ bối rối của Sầm Tử Tranh như vậy, vội vàng chạy đến bên, cùng cô cúi xuống nhặt sách vở.

“Tử Hạo, là anh à....” Sầm Tử Tranh thở phào nhẹ nhõm, cô còn tưởng rằng là cái tên ác ma kia chứ, sau khi nhìn anh bằng ánh mắt thân thiết, cô nhẹ nhàng cười: “A....., em không sao....”

Nói xong liền đứng dậy, không ngờ trước mắt cảm thấy choáng váng, thân thể lắc lư một hồi....

“Tử Tranh!” Sắc mặt Thư Tử Hạo cả kinh, cánh tay duỗi ra ôm Sầm Tử Tranh vào trong lòng: “Sắc mặt của em không tốt, anh đưa em đi bệnh viện!”

Sầm Tử Tranh vuốt vuốt trán, khóe môi gợi lên nụ cười nhàn nhạt: “Tử Hạo, em chỉ là do huyết áp thấp thôi, sau khi đứng lên đầu có chút choáng váng là chuyện bình thường, không có việc gì đâu!”

“Tử Tranh, không phải là em có chuyện gì gặt anh chứ? Mấy ngày nay gặp em đều thấy vẻ mặt em rất kích động!” Thư Tử Hạo quan tâm hỏi han, trừ lần đó ra anh còn có nguyên nhân quan trọng hơn, đó là anh phát hiện ra học trưởng Cung luôn luôn cố ý bám lấy Tử Tranh của anh.

“Em nào có vẻ mặt kích động đâu, Tử Hạo, anh quá nhạy cảm.....”

Sầm Tử Tranh còn chưa nói xong, lúc này chỉ thấy một chiếc xe thể thao phong cách giống như một cái tên lửa xuyên qua sân thể dục, tràn đầy sức sống chạy cực nhanh về phía mình.....Ngay sau đó, liền dừng lại.....

Vững vàng đứng ở đó nhìn động tác ái muội giữa hai người họ.

Sắc mặt Sầm Tử Tranh căng thẳng, cô cảm thấy da đầu run lên, khuôn mặt tinh tế thoáng trắng thoáng xanh!

Người đàn ông chết tiệt! Thực sự giống như một du hồn dã quỷ!

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra dung nhan anh tuấn quỷ mị của Cung Quý Dương, đôi mắt đen sâu hun hút, ánh mắt nóng bỏng dừng lại ở trên thân hai người....

“Tranh Tranh, lên xe!” Anh không bận tâm đến Thư Tử Hạo đang đứng bên cạnh Sầm Tử Tranh, lười biếng mà lên tiếng.

Sầm Tử Tranh nhìn thấy giữa đôi mắt đen phát ra hơi thở quen thuộc của Cung Quý Dương, không khỏi rụt thân thể lại, ngay sau đó, tầm mắt của cô đã bị bóng dáng Thư Tử Hạo che khuất.....

“Học trưởng Cung, tôi thấy anh vui đùa cũng có phần quá đáng rồi, Tử Tranh không phải là một cô gái tùy tiện, xin mời anh đừng có quần lấy cô ấy nữa!” Anh ta lạnh nhạt nói.

“Đúng là Tranh Tranh không phải là một cô gái tùy tiện!” Cung Quý Dương nhàn nhã dựa vào xe, mày rậm tà khí hơi nhếch lên, trả lời với dụng ý khác.

Ngay sau đó, đôi môi mỏng của anh thoáng hiện lên nụ cười ý vị thâm trường, vừa nghiêng đầu, dù bận nhưng vẫn ung dung mà quan sát sự thay đổi về mặt của cô.

Cô là cô gái đơn thuần nhất mà anh từng gặp, thậm chí.....anh còn được ném thử nụ hôn đầu tiên trong sáng của cô.

Sầm Tử Tranh không khó để nhìn ra ngụ ý trong mắt Cung Quý Dương, trong lòng vô cùng bối rối, vội vàng tiến lên phía trước nói: “Cung Quý Dương, không cho phép anh nói bừa!”

“Nói bừa?” Cung Quý Dương nhíu mày cười, môi mỏng khẽ nhếch lộ ra ý tứ hư hỏng. Ngay sau đó, anh nhìn về phía Thư Tử Hạo, miễn cưỡng nói: “Học đệ Thư, không biết Tranh Tranh có nói cho cậu biết đêm đó....”

“Cung Quý Dương, đủ rồi!” Sầm Tử Tranh đột nhiên ngắt lời nói của anh, cái miệng rộng như vậy còn muốn nói những chuyện xấu của mình cho Thư Tử Hạo biết sao, quả thực là khiến người ta chán ghét mà.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên trắng bệch, sắc mặt Cung Quý Dương không khỏi trầm xuống, giữa đôi mắt thâm thúy đột nhiên hiện lên ánh sáng hung ác nguy hiểm, cuối cùng thì không còn tìm thấy một tia nhân rồi nào nữa.....

Thật sự là cô có để ý đến cái tên kia!

“Tử Tranh, em và anh ta....Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Vẻ mặt Thư Tử Hạo cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Giờ phút này, xung quanh họ là các bạn học đứng lại xem náo nhiệt, ánh mắt chỉ trở cùng với những lời lẽ khiến Sầm Tử Tranh hận không thể lập tức biến mất ở trên Trái đất này.

“Em.....” Cô ấp úng, không biết phải nói cái gì cho tốt.

“Tranh Tranh, lên xe đi, ở đây có nhiều người tập trung như vậy, anh rất dễ lộ miệng đó!” Cung Quý Dương vô cùng kiên nhẫn nói, trong giọng nói lười biếng lộ ra chút hơi thở uy hiếp.

Sầm Tử Tranh trợn mắt nhìn Cung Quý Dương, một lát sau, sau khi trong lòng cô thầm mắng một tiếng, bàn tay nhỏ nhắn mạnh mẽ mở cửa xe...

“Tử Tranh, em muốn đi cùng với anh ta?” Thư Tử Hạo lập tức giữ chặt cánh tay cô, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn cô hỏi.

“Thật xin lỗi, sau này em sẽ giải thích với anh!” Sầm Tử Tranh khó xử nhìn thoáng qua Thư Tử Hạo, không tình nguyện đứng bên cạnh chiếc xe.

“Tử Tranh....” Âm thanh của Thư Tử Hạo hòa lẫn vào trong tiếng khởi động xe.

Cung Quý Dương ở một bên lái xe, trên môi gợi lên ý cười, sau khi nhìn gắt gao khuôn mặt nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh, mới cười nói: “Như thế nào? Còn đang lo lắng vì món nợ năm trăm vạn kia sao, thật ra, món nợ này hoàn toàn có khả năng xóa bỏ!”

Sầm Tử Tranh đột nhiên xoay đầu hướng về phía Cung Quý Dương, ánh mắt cũng trở nên sáng ngời.....thật sự là anh ta cũng có lòng từ bi sao?

Cung Quý Dương cười rạng rỡ, một động tác gơ tay nhắc chân đều tỏa ra chí khí của một người quý tộc, ngôn ngữ ra lệnh khiến cho Sầm Tử Tranh muốn đánh cho anh một trận tơi bời.....

“Chỉ cần em làm bạn gái anh, tất cả sẽ không truy cứu nữa.....”

33. Q.2 - Chương 21: Bị Bắt Trúng Nhược Điểm (1)

Cung Quý Dương vừa dứt lời, Sầm Tử Tranh liền dùng một loại ánh mắt cực kỳ thương xót nhìn anh, giống như nhìn một đứa trẻ đang bị lạc đường.

Cung Quý Dương bị cô nhìn với vẻ mặt đó có chút khó hiểu, anh tà mị cười nói: “Tranh Tranh, nếu vẻ mặt này của em là đang bày tỏ niềm vui sướng, thì anh hoàn toàn có thể tiếp nhận!”

Sầm Tử Tranh ngược lại không tức giận, sau khi cô thầm than một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Cung Quý Dương, anh giống như Nhị Thế Tổ vậy, chỉ dựa vào quyền thế trong nhà mà điều vô dương oai, phong lưu thành tính, nếu một khi anh mất đi những thứ tài sản này, anh còn lại cái gì? Nói trắng ra, đằng sau bóng dáng của tiền bạc thì anh cũng chỉ là con quỷ nhất gan mà thôi!”

*Nhị Thế Tổ: con của những nhà giàu có.

“Kít.....” Sau một cú phanh mãnh liệt, một tay Cung Quý Dương xoay chuyển thân thể Sầm Tử Tranh, giọng nói hết sức kiên định:

“Tranh Tranh, anh có thể nói rõ ràng cho em biết, chính xác, nếu anh không có tiền thì có một số việc không thể làm được, nhưng.....anh tuyệt đối không phải là người nhất gan!”

“A? Phải không?” Khóe môi Sầm Tử Tranh dương lên ý cười khiêu khích: “Dám đi với tôi đến một nơi không?”

“Nơi nào?” Cung Quý Dương lập tức hỏi, xem ra nha đầu này muốn đánh cược mình phải không? Rất hứng thú, anh lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên có một cô gái dám đánh cược với mình.

Sầm Tử Tranh hé mở môi anh đào, chậm rãi nói ra mấy chữ: “Công viên trò chơi cao nhất!”

“Công viên trò chơi cao nhất?” Anh nhanh chóng hỏi lại.

Có thể nhận thấy rõ căn bản là Cung Quý Dương không biết đến công viên trò chơi, vì thế lại càng không biết đến những trò chơi này có bao nhiêu đáng sợ, mỗi trò chơi đều làm việc ở trên cao, khiêu chiến đến giới hạn cao nhất của loài người.

“Như thế nào? Có dám đi hay không?” Sầm Tử Tranh cố ý kích thích anh.

Cung Quý Dương nở nụ cười mê hoặc, không thèm quan tâm nói: “Công viên trò chơi thì có cái gì mà không dám đi, học tập căng thẳng, vừa đúng lúc đi thư giãn một chút!”

“Được, tôi chỉ đường, anh lái xe!” Sầm Tử Tranh cố nén cười nói, vừa nghe thấy giọng điệu của anh thì biết ngay, chắc chắn anh ta chưa từng đi đến công viên trò chơi, rất nhiều người đàn ông đến nơi đó đều sợ đến mức hai chân đều nhũn ra.

“Ok, có thể cùng với Tranh Tranh đi đến đó hẹn hò là chuyện vui nhất rồi!” Sầm Tử Tranh không có chút cảm kích nào, chỉ đang đắm chìm trong sự vui sướng.

Sầm Tử Tranh không nói gì nữa, bên môi chỉ là nụ cười lạnh lùng.....Cung Quý Dương, anh chết chắc rồi!

Công viên trò chơi cao nhất tọa lạc tại ngoại ô thành phố, chiếm một diện tích rất lớn, công viên trò chơi được xây dựng với đầy đủ trang thiết bị để trở thành nơi vừa yêu thích vừa căm ghét của các du khách khi đến nơi này.

Sau khi Cung Quý Dương chậm rãi lái xe, hai người vừa tiến vào cửa công viên, không khó để nghe được loáng thoáng tiếng máy móc vận hành với từng đợt thét chói tai.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Cung Quý Dương, Sầm Tử Tranh cười quỷ dị, cố ý châm chọc nói: “Cung Quý Dương, nếu bây giờ anh nói đã hối hận, thì may ra còn kịp nha.....!”

“Hối hận? Truyen cười, Cung Quý Dương anh đây chưa bao giờ hối hận khi làm việc gì!” Nói xong, Cung Quý Dương cầm tay Sầm Tử Tranh, sải bước đi về phía trước.

Sầm Tử Tranh bị anh cưỡng ép lôi kéo đi về phía trước, cô không khỏi cúi đầu nhìn hai người nắm tay nhau, chỉ thấy bàn tay to mạnh mẽ gắt gao bao trùm lên bàn tay nhỏ bé, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay anh như một dòng điện truyền vào trong lòng cô, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng đỏ lên.

“Oa? Cái trò chơi này là gì đây? Trông có vẻ rất thú vị nha!” Cung Quý Dương nắm lấy bàn tay Sầm Tử Tranh đi đến phía trước một trò chơi, tò mò ngắm người nhìn đám người phía trên bay tới bay lui.

Trên đỉnh đầu là tiếng thét chói tai dường như có thể xuyên thấu màng nhĩ.

“Đây là Thánh xe thủy tinh, hiện tại chúng ta đang ở trong khu chủ đề Atlantis! Theo truyền thuyết, Thánh thành thủy tinh là toàn bộ thánh địa Atlantis mà con người hướng tới, nó là Thủy tinh cầu được gia công, đồng thời ở nơi đó cũng chứa đựng những kho báu tri thức phong phú!” Sầm Tử Tranh cũng không keo kiệt mà giới thiệu một chút.

Bản thân cô cũng rất thích chơi những trò chơi kích thích, nhất là loại này có thể thách thức đến cực hạn cô lại càng thích, thánh xe thủy tinh này đã được cải tạo tăng cấp thêm một bậc, bất kể là độ dài đường ray hay là độ cong, đều đã được nâng cao, cứ như vậy cũng đã gia tăng thêm tốc độ vận hành và tính mạo hiểm.

“Đi, chúng ta chơi cái này!” Cung Quý Dương nhất thời hứng khởi, tràn đầy tự tin nói.

“Anh..... thật sự có thể?” Đột nhiên trong lòng Sầm Tử Tranh có chút không đành lòng.

Trong mắt Cung Quý Dương hàm chứa ý cười, nhìn nhìn lên trò chơi, sau đó nhíu mày cười tà mị.....

“Trò chơi đơn giản như vậy vì sao lại không thể? Hơn nữa, nếu mà em sợ hãi, anh còn có khả năng được hưởng thụ cảm giác ôm người đẹp trong lòng rồi!” Hơi thở xấu xa của Cung Quý Dương rơi vào vành tai Sầm Tử Tranh.

Sầm Tử Tranh không cho là đúng liền cười cười nói: “Để tôi xem đã, nếu anh tự tin như đã nói vậy thì chờ anh chơi xong trò chơi này rồi nói sau!”

Kèm theo từng đợt tiếng còi nguy hiểm, trò chơi lại một lần nữa bắt đầu.....

Năm phút sau.....

“Này, Cung Quý Dương, anh thế nào rồi, có việc gì không?” Sầm Tử Tranh cố nén ý nghĩ muốn cười, nhìn vẻ mặt xanh mét của Cung Quý Dương hỏi han.

Còn tự nói là mình dũng cảm, bây giờ nhìn cũng không giống một quả cà nhiễm sương rồi.

Cung Quý Dương mệt mỏi khoát tay áo, anh cố gắng làm dịu đi tức giận trong người.....đáng chết, anh lớn như thế này mới biết bản thân mình như vậy mà lại có.....chứng sợ độ cao!

Làm sao có thể chứ? Anh có khả năng chịu đựng tất cả những người huấn luyện nghiêm khắc nhất mà, không nghĩ tới hôm nay sẽ thua một trò chơi nho nhỏ này!

Bây giờ anh còn có thể cảm giác được hai chân của mình đang không ngừng mạnh mẽ run rẩy.....thế này thì toi rồi, không nghĩ đến anh luôn ở trước mặt phụ nữ phóng khoáng tự nhiên, mà lại mất mặt trước Sầm Tử Tranh, mặt trong mặt ngoài đều đã mất hết rồi....

“Cung Quý Dương.....” Sầm Tử Tranh sau khi nhìn thấy bộ dáng này của anh, trong lòng vô cùng hả giận, cô đứng dậy từ trên chiếc ghế, hết sức ra oai nói: “Nếu như anh muốn tôi làm bạn gái, thì anh nên rèn luyện sự can đảm của anh cho tốt đi, từ từ mà chơi, gặp lại!”

Nói xong, liền nghênh ngang rời đi, đây là lần đầu tiên cô sảng khoái mà bỏ lại Cung Quý Dương ở phía sau, trước đây là một âm hồn bất tán, cho dù cô đi đến chỗ nào, anh ta đều giống như một con chó nghiệp vụ tìm ra mình.

“Tranh Tranh.....” Cung Quý Dương kêu, vừa định đứng lên, trên đầu là một trận choáng váng....

Chết tiệt! Lần này là mất hết cả mặt mũi rồi!

34. Q.2 - Chương 22: Ba Người Bạn Tốt Giúp Đỡ

“Ài.....” đúng một tiếng đồng hồ, tiếng than vãn của Cung Quý Dương không ngừng nghỉ một phút nào, chỉ thấy anh lười biếng nằm trên sofa, trên mặt đã phờ phạc rũ rượi.

“240 lần!” Hoàng Phủ Ngạn Tước giống như đang đếm số, lại nói: “Chia đều ra thì cứ một phút thì có bốn lần thở dài.....”

Mà Lăng Thiệu Đường và Lãnh Dục cũng bắt chước theo Hoàng Phủ Ngạn Tước, nghiêng bảy ngả tám trực tiếp ngồi thoải mái trên thảm lông dày, dùng một loại ánh mắt vô cùng thương xót mà nhìn Cung Quý Dương.....

*Về Lăng Thiệu Đường: câu chuyện tình yêu trong Tứ đại tài phiệt bộ thứ nhất Tổng giám đốc tàn khốc - Tuyệt ái thê

Lãnh Thiên Dục: câu chuyện tình yêu trong Tứ đại tài phiệt bộ thứ hai Giao dịch thua lỗ của trùm xã hội đen

Hoàng Phủ Ngạn Tước: câu chuyện tình yêu trong Tứ đại tài phiệt bộ thứ tư Gặp gỡ nhân vật lớn hàng tỷ

Ba người bọn họ đều xin phép trường học rồi, đặc biệt từ Mỹ chạy đến Đài Loan, mục đích chính là vì Cung Quý Dương sắp tham gia giải F1 giải thi đấu lớn nhất ở Australia, không ngờ, sau khi bọn họ đi vào khu nhà ở của Cung Quý Dương, lại thấy một bộ dạng chết không tử tế của anh, chống vó mà nằm trên sofa.

“Quý Dương, có phải là cậu đi chơi cùng với mỹ nữ quá phấn khích, nhất thời tạo ra hiện tượng sợ độ cao? Làm sao mà cậu lại có tật xấu này, nếu mà có thật, từ nhỏ cậu đã chết giữa tổ chức huấn luyện đặc biệt rồi!” Cơ thể to lớn của Lăng Thiệu Đường dựa vào bên cạnh ghế sofa, chống cằm nghi hoặc hỏi.

Mà Lãnh Thiên Dục luôn là dáng vẻ lạnh lùng, một lát sau, anh ta mới trầm thấp mở miệng nói: “Có lẽ là phản xạ có điều kiện, cậu thử lại một lần là biết ngay!”

Năm mười tám tuổi Lãnh Thiên Dục đã tận mắt chứng kiến cảnh cha mẹ mình chết, từ đó tính cách của anh ta lại càng lạnh nhạt, ngoại trừ ở trước mặt ba người bạn này, đối với chuyện bên ngoài anh ta đều hết sức thờ ơ, giữa bốn người, cũng chỉ có anh ta là mang trên mình trọng trách nặng nhất....

Thừa kế Lãnh thị tài phiệt lại một lần nữa quay lại Mafia báo thù cho cha mẹ (Để biết thêm chi tiết xin mời đọc ‘Giao dịch thua lỗ của trùm xã hội đen’)

“Thiên Dục nói không sai, Quý Dương, cậu muốn làm rõ xem bản thân sợ độ cao hay là có năng lực sợ độ cao đỉnh điểm, nếu như cái này mà cậu cũng không biết, làm sao có thể tham gia trận đấu lớn chứ?” Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước hàm chứa sự thân thiết mà nói.

Cung Quý Dương vừa nghe xong, bật dậy từ trên ghế sofa, sự tự tin trên mặt đã mất đi, vội vàng khoát tay nói: “Không không không, đánh chết mình cũng không đi đến cái nơi quỷ quái đó lần nữa đâu!”

Ba người còn lại dồn dập hít vào một hơi lạnh.....đây là Cung Quý Dương bạn thân của bọn họ sao?

Nhưng anh nổi danh là có tiếng giỏi trò và chơi đùa mà, chơi đùa với súng, chơi đùa với tốc độ, mười tám tuổi đi theo bọn họ cùng Mafia tổ chức liều mạng, thậm chí là còn chơi đùa.....phụ nữ!!!!

Còn cái gì mà anh không dám chơi đùa sao?

“Cậu thật đúng là đông dài, một người phụ nữ thì có gì mà không giải quyết được, không phải mọi việc của cậu đều thuận lợi ở trước mặt phụ nữ hay sao, nhanh chóng đứng lên ỉnh!” Thiên Dục không kiên nhẫn mà đứng dậy, một tay tiện thể kéo anh đứng lên.....

“Đi đâu?” Về mặt Cung Quý Dương sợ hãi mà nhìn Thiên Dục, không biết trong hồ lô của anh ta chính xác là có thứ thuốc gì.

Mà Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lăng Thiệu Đường cũng cùng nhau đứng dậy, cùng lúc nói: “Đi lên sân khấu!”

Khi bốn chiếc xe thể thao xa xỉ cùng nhau xuất hiện tại sân trường, lập tức khiến cho nhiều nhóm cô gái chú ý đến, nhất là sau khi cửa xe được mở ra, Cung Quý Dương, Lăng Thiệu Đường, Lãnh Thiên Dục và Hoàng Phủ Ngạn Tước cùng bước xuống xe, trong nháy mắt cả sân trường đều bị nhóm người bọn họ nhen nhóm lên ánh sáng.

Thân hình to lớn cao 1m86 rắn chắc mà gợi cảm vượt lên phía trước, Cung Quý Dương tà khí, Hoàng Phủ Ngạn Tước tao nhã, Lãnh Thiên Dục lạnh lùng và Lăng Thiệu Đường chính trực, bốn người này xuất hiện với ngoại hình xuất sắc dường như đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của các nữ sinh, tiếng thét chói tai cùng với âm thanh ngưỡng mộ liên tiếp phát ra.

“Không nghĩ đến các cô gái ở Đài Loan đều rất nhiệt tình, Quý Dương, cậu hẳn là như cá gặp nước rồi, như thế nào lại bị một tiểu nha đầu chế trụ rồi hả?” Lăng Thiệu Đường ở bên cạnh cười ngông cuồng, chế nhạo hời hợt.

“Đúng là như thế, mình là bị cái trò chơi kia chế trụ, chứ không cái nha đầu kia!” Bộ dạng Cung Quý Dương giống như miệng dẹt của con vịt chết.

“Được rồi, không cần giải thích, chúng ta đi tìm vị tiểu học muội Tử Tranh kia!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cười tao nhã đi về phía trước, bước đi cũng đã tràn ngập hơi thở quý tộc thanh cao.

“Này này này.....” Cung Quý Dương bước nhanh hơn, một tay giữ chặt lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước, mày kiếm khẽ nhíu lại nói: “Đương nhiên là mình muốn đi tìm tiểu học muội Tử Tranh, nhưng mà mấy người các cậu đi theo làm cái gì? Hung thần ác sát muốn dọa đến cô ấy sao!”

“Chắc chắc.....không nghĩ đến một tên hoa hoa công tử mà có thể nói ra những lời dụ dỗ vậy sao, cậu động lòng rồi hả?” Lăng Thiệu Đường nhướn mày, vẻ mặt đầy hứng thú hời hợt.

Nhưng Lãnh Thiên Dục lại đứng ở một bên, một tấm bài poker trên mặt không thể nhìn ra được một chút suy nghĩ trong lòng anh ta.

Cung Quý Dương sau khi nghe vậy, trên khuôn mặt anh tuần tà lộ ra một chút mất tự nhiên, anh có chút xấu hổ mà hắng giọng một cái, tức giận nói: “Động lòng một tí thì mắc mớ gì đến cậu, một đại nam nhân mà lại lảm chuyện như vậy sao!”

Nói xong, tự nhiên hướng thẳng về phía phòng học của sinh viên năm nhất....

Lăng Thiếu Đường giận quá hóa cười, mà trong lòng hai người bạn kia cũng sẽ cười, bình thường cái tên Cung Quý Dương này đều nghĩ mọi cách để chơi đùa bọn họ, không nghĩ đến anh cũng có ngày bị bọn họ trêu chọc.

Bốn người đồng loạt đi đến phòng học của Sầm Tử Tranh, dọc đường đi, dường như tiếng thét chói tai của các nữ sinh đều không ngừng lại, lời nói và cử chỉ hoặc là mỉm cười của bọn họ, đánh động giờ tay nhắc chân, cho dù là một động tác nhỏ đều khiến các nữ sinh hò hét.

Trong phòng học dành cho sinh viên năm nhất, giáo sư đang thao thao bất tuyệt giảng giải bài nhưng Sầm Tử Tranh chỉ nghe câu được câu mất, trong đầu chỉ còn lại suy nghĩ về cuộc thi thiết kế mà mình sắp tham gia, bàn tay theo bản năng vẽ lại những ý tưởng thiết kế trong đầu.....

Không tự giác, bản phác họa lại xoay quanh hình dáng quần áo và trang sức của nam giới.....cô nghiêng đầu vô thức vẽ thêm bề ngoài, nhìn nhìn, hình dáng này lại biến thành bóng dáng to lớn của Cung Quý Dương. (chị tương tự rồi :love2:)

Thật ra, dáng người của anh thật sự quá tuyệt, thân hình so với tiêu chuẩn model châu Âu thì còn khiêu gợi hơn nhiều, nếu như có thể mặc vào quần áo do chính tay cô thiết kế, thế thì....

Từ từ....

Bản thân mình đang nghĩ đến cái gì vậy chứ?

Điên rồi, nhất định là điên rồi, làm sao lại có thể nghĩ đến cái tên học trưởng đáng giận kia chứ, để cho anh ta mặc vào trang phục do chính mình thiết kế sao? Quả thực là đang bêu xấu vào thiên phú trời cho của cô!

Khi cô đang oán giận bản thân mình, chỉ nghe thấy Tinh Nghiên đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, ngay sau đó, toàn bộ nữ sinh trong phòng đã nhao nhao hét ầm lên....

Sầm Tử Tranh thật sự là giật mình, ý nghĩ của cô đột nhiên bị cắt ngang....

“Tinh Nghiên, cậu kêu cái quỷ gì vậy, gặp quỷ hả?” Cô xoa xoa màng nhĩ bị chấn thương, đưa tay vỗ vào người Tinh Nghiên, lại nhìn thấy bộ dạng si mê của cô ấy.

“Tử Tranh, nếu quỷ cũng có dáng vẻ đẹp trai như vậy, thì mình cũng tình nguyện đi gặp quỷ.....” Ánh mắt của cô ấy nhìn ra phía cửa phòng học, vẻ mặt sùng bái, đôi mắt cũng không buồn chớp.

Sầm Tử Tranh không khỏi khẽ cười ra tiếng: “Thật là, điên điên khùng khùng nói cái gì đó.....”

Cô cũng theo ánh mắt của Tinh Nghiên nhìn ra phía cửa phòng học.....

Đột nhiên, trong đầu cô giống như đang nổ tung....

Anh, anh.....

Anh....

Trong nháy mắt sắc mặt Sầm Tử Tranh trắng bệch, tim cô như trống đập, làm sao anh ta có thể đến phòng học của mình, không chỉ có mình anh ta, phía sau anh ta còn có ba người đàn ông lười biếng đứng đó....

Ngoại hình bốn người bọn họ vô cùng xuất sắc dẫn đến tiếng thét chói tai từ các nữ sinh!

Không kịp tránh nữa rồi.....

Một đôi mắt đang tìm đến đây.....ngay sau đó, Cung Quý Dương nhanh chân bước về hướng này!

Lại một đợt tiếng thét chói tai vang lên, Sầm Tử Tranh mở to hai mắt nhìn, thật sự là giống như đang nhìn thấy quỷ cách mình càng ngày càng gần, thiếu chút nữa là ngừng thở rồi!

“Này, các cậu.....Các cậu là sinh viên lớp nào, bây giờ đang là giờ học, ai cho phép các cậu.....”

“Giảng viên mỹ nữ yêu mến, không cần phải hà khắc như thế, người hữu tình sẽ thành gia quyến, cô trở thành nguyệt lão một lần không tốt sao?”

*Người hữu tình sẽ thành gia quyến: người có tình ý sẽ trở thành người một nhà.

Không đợi giảng viên nói xong, Hoàng Phủ Ngạn Tước ta nhả bước lên, thân hình cao lớn lập tức che mất tầm mắt của giảng viên mỹ nữ, giữa đôi mắt dịu dàng là phần quyến rũ chết người, giọng điệu cũng tràn ngập từ tính trầm thấp hấp dẫn.....

“Ách.....” nhìn bộ dạng tuấn tú của Hoàng Phủ Ngạn Tước, ánh mắt của nữ giảng viên sững sờ một phen, lời nói tuy không sai, nhưng mà cảm thấy có chút không thích hợp nha, mãi lúc sau, giảng viên mới phản ứng kịp.....

“Bây giờ đúng là thời gian lên lớp, cậu làm sao có thể....”

“Đúng rồi, bởi chính là vì đi học, em nghĩ nhất định cô sẽ rất vất vả, qua bên này, em sẽ mát xa bả vai cho cô một lát nha!” Hoàng Phủ Ngạn Tước ở một bên cười, một bên đem hai bàn tay nhẹ nhàng đặt trên vai nữ giảng viên, đẩy cô ấy ra khỏi phòng học, trước khi chuẩn bị đi, liền chuyển cho Lăng Thiệu Đường và Lãnh Thiên Dục một ánh mắt thu phục!

Đồng thời hai người cũng hướng ánh mắt đã biết về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước.....thật sự là anh em, ngay cả sắc đẹp cũng dùng đến!

Sầm Tử Tranh nhìn đôi mắt u buồn của Cung Quý Dương, đột nhiên đứng dậy, không đợi cô mở miệng nói chuyện, Cung Quý Dương đã giữ chặt cánh tay cô, đi ra phía cửa.....

“Cung Quý Dương, anh cái gì thế hả? Buông ra, các người.....làm sao các người có thể làm như vậy?” Sầm Tử Tranh không nghĩ đến lá gan bọn họ lại lớn như vậy, nhất là Cung Quý Dương, thực sự là không để giảng viên vào mắt.

“Ngoan ngoan đi theo sát anh!” Cung Quý Dương cất giọng nói.

“Không, anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Sầm Tử Tranh cảm thấy toàn thân mệt mỏi, vì sao luôn luôn không thể thoát khỏi người đàn ông này?

Rõ ràng nhận thấy Cung Quý Dương không hề nhần nại, anh không trả lời, không nói hai lời liền ôm lấy Sầm Tử Tranh để chặn ngang lời nói của cô, sải bước ra ngoài.....

35. Q.2 - Chương 23: Nhất Định Phải Thay Thế Được

“Cung Quý Dương, anh điên rồi, nơi này là trường học, mau buông tôi ra!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh thật sự là vừa thẹn vừa giận, nhất là khi dường như toàn bộ ánh mắt của nữ sinh đều rơi trên người cô, cô càng cảm thấy bản thân mình đang bị Cung Quý Dương dồn đến đường cùng!

Cung Quý Dương trả lời một tiếng ‘Không’ nơi cổ họng, chỉ tự nhiên ôm cô đi về phía xe, không thèm quan tâm đến đôi bàn tay trắng ngọc ngà của Sầm Tử Tranh đang đánh vào ngực mình!

Về cú đánh này không có một chút sức lực nào làm anh đau, ngược lại anh sẽ càng đau lòng hơn khi bàn tay nhỏ bé của cô bị đau đớn!

Cung Quý Dương ôm Sầm Tử Tranh đi xuyên qua ánh mắt của các nữ sinh, mà phía sau là ba người đàn ông nghênh ngang theo sát, đối với ánh mắt sùng bái của nữ sinh thì đã trở thành thói quen.

“Trời ạ, bọn họ đều rất đẹp trai nha, trên đời này sao lại có những mỹ nam hoàn hảo đến như vậy chứ?”

“Này này, trừ học trưởng Cung ra, ba vị kia là ai thế, nếu mình là Tử Tranh thì tốt quá rồi, có thể được nhiều vị soái ca yêu mến như vậy....”

“Hừ, Sầm Tử Tranh có cái gì mà có thể hấp dẫn học trưởng Cung chứ, mình cảm thấy chẳng qua học trưởng Cung đối với cô ta chỉ là chơi đùa mà thôi!”

Trong lúc này, rất nhiều tranh chấp đã bắt đầu nổi lên, không ai chú ý đến trong đám người có một bóng nữ sinh cô đơn, cô ấy chính là Ngải Ân Hà.....

Nhìn bóng dáng Cung Quý Dương dần dần đi xa, cô đã dùng hàm răng của mình mà gắt gao cắn lấy bờ môi, mấy ngày nay nhìn thấy hành động của Cung Quý dương, nhưng không hề tiến lên ngăn cản, bởi vì cô biết, với cá tính của Quý Dương, mỗi khi qua lại với nữ sinh chưa bao giờ vượt quá hai tháng.

Chỉ mong lần này Sầm Tử Tranh cũng không là ngoại lệ!

Ngải Ân Hà tuy trong lòng suy nghĩ như vậy, cũng không lưu tâm trong lòng nổi lên chút lo lắng.....

Ngay khi Cung Quý Dương sắp đi đến phía trước xe.....

“Cung Quý Dương, cậu buông Tử Tranh ra!” Âm thanh của Thư Tử Hạo đột nhiên vang lên, ngay sau đó, anh sải bước đi về phía trước, nhưng không đợi đến lúc anh đến gần Cung Quý Dương, Lăng Thiếu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng đã ăn ý bước đến gần.....

Duỗi cánh tay đưa thân thể Thư Tử Hạo lên không!

“Này, các người là ai? Buông, buông Tử Tranh ra!” Thư Tử Hạo dùng lực tránh thoát, cảm giác chân hệt hẫng khiến anh không thoải mái.

“Các người buông Tử Hạo ra!”

Sầm Tử Tranh sau khi nhìn thấy tình huống như vậy, lại càng vô cùng tức giận, cô liều mạng mà gào lên, càng không ngừng đánh đấm bộ ngực rắn chắc của Cung Quý Dương.

“Nếu em không ăn nói đàng hoàng, em có tin anh sẽ ném em lên xe không!” Vẻ tà mị của Cung Quý Dương không hề giảm, chưa bao giờ anh nghiêm túc và tức giận như lúc này.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh nổi cáu với phụ nữ!

“Cái gì?” Sầm Tử Tranh cảm thấy khó thở, trong đôi mắt cũng hiện lên vẻ sợ hãi và né tránh.

“Cung Quý Dương, cậu như một âm hồn tiêu tán bám lấy cô ấy, cô ấy cũng không thích cậu, tôi cũng không ngại nói cho cậu biết, Sầm Tử Tranh đã là bạn gái của tôi rồi!” Thư Tử Hạo không thể trở mắt nhìn Tử Tranh bị người đàn ông không đứng đắn này khi dễ, vì thế lớn tiếng nói.

Cung Quý dương sau khi nghe vậy, đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên, chỉ cúi xuống nhìn Sầm Tử Tranh, trong đáy mắt thâm trầm dần dần xuất hiện ánh sáng sắc bén.....

“Tranh Tranh, cái tên kia nói là sự thật sao?” Giọng nói của anh cũng trở nên kinh hãi.....

Sầm Tử Tranh nhất thời nghẹn lời, nhưng ngay sau đó, trong đầu cô chớp lên một luồng ánh sáng, vì thế lập tức ngoan cường nói: “Không sai, tôi đã đồng ý với Tử Hạo, anh nhanh buông ra!”

Không ngờ, Cung Quý Dương sau khi nghe vậy trên khuôn mặt tuấn tú bắt đầu xuất hiện ý đồ xấu xa, nhưng mà nụ cười này vẫn có một loại hấp dẫn mê người.....

“Đáng tiếc thật, Tranh Tranh, anh đã nói em phải làm bạn gái của anh, nếu thật sự trong lòng em có cậu ra, như vậy.....”

Anh đưa môi mỏng áp sát bên tai cô, giữa mép tóc thanh tịnh và đẹp đẽ là hơi thở nam tính, môi mỏng hơi hé, không nhanh không chậm nói: “Anh cũng vậy, nhất định sẽ thay thế được cậu ta!”

“Anh.....Cái con người ma quỷ này.....” Sầm Tử Tranh cảm thấy mình đang rơi vào một vách núi đen bí ẩn, vẫn rơi vẫn rơi, không giới hạn khiến cô cảm thấy sợ hãi.....

“Cung Quý Dương, cậu không cần quá đáng, căn bản là Tử Tranh không thích cậu!” Thư Tử Hạo ở một bên vùng vẫy gào lên.

“Quý Dương, làm việc của cậu đi!” Lãnh Thiên Dục nói ngắn gọn, vẻ mặt lạnh lùng đi đến trước mặt Thư Tử Hạo, bàn tay to lớn duỗi ra, một tay nắm lấy tóc anh ta nín lên.....

Động tác lưu loát rõ ràng có thể thấy năng lực mạnh mẽ đã trải qua huấn luyện đặc biệt!

Mà rõ ràng Thư Tử Hạo không thể chịu đựng nổi sức lực mạnh mẽ của Lãnh Thiên Dục, trên khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn nhất thời đau đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.....Mời các bạn đọc tại để có chương mới nhanh nhất

Thân thể to lớn của Lãnh Thiên Dục từ từ đến gần phía trước, hai mươi tuổi anh đã già dặn hơn so với bạn cùng trang lứa vàng càng thêm chín chắn đầy vẻ tang thương, phần chín chắn và tang thương này càng khiến anh thêm vẻ ngoan độc.

“Thư Tử Hạo đứng không, nếu còn muốn làm Nhà thiết kế như đã nói, hãy thành thật một chút, nếu không, người sẽ mất đi hai bàn tay nghệ thuật trời cho kia!” Nói xong, bàn tay to lớn từ từ mở ra, tả da đầu đang đau nhức của anh ta ra.

Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước đồng thời cũng thả cơ thể Thư Tử Hạo xuống, ngay lúc đó, thân thể Lăng Thiệu đường cũng đến gần, sau khi nhìn vào ánh mắt quật cường của Thư Tử Hạo, liền nói ra lời tán thưởng từ đáy lòng: “Xem ra đáng vẻ là một con người kiên cường, không tệ, thật sự là không tệ, chẳng qua.....”

Trong nháy mắt, chỉ thấy khóe môi Lăng Thiệu Đường gợi lên nụ cười tàn nhẫn đầy cuồng ngạo, đôi mắt khép hờ, bắn ra sự sắc sảo khiến người ta sợ hãi, chỉ thấy anh khẽ mở bờ môi mỏng, chậm rãi nói ra ba chữ: “Rất ngu xuẩn!”

Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước cười đến vô cùng cao quý thanh nhã, anh vươn tay chỉnh sửa lại nếp nhăn trên áo sơ mi của Thư Tử Hạo, động tác mềm mại đã thể hiện bản tính ngoan độc.....

“Tiểu học đệ, mỗi ngày phải học tập thật tốt để hướng về phía trước nha, không cần cố gắng làm những chuyện vô nghĩa, còn nữa.....chúng tôi cũng không phải là đe dọa đâu!” Nụ cười của anh lại càng thêm sáng lạn, khiến cho ánh mắt của Thư Tử Hạo phải tránh né. còn nhiều truyện mới tại

Nói xong, anh vỗ vai Thư Tử Hạo vài cái, tiếp theo sau đó, nhao nhao lên xe, đi mất....

“Tử Tranh.....” Thư Tử Hạo gian nan gọi một tiếng, thế nhưng, Sầm Tử Tranh đã sớm bị Cung Quý dương cứng rắn nhét vào trong xe đưa đi.....

36. Q.2 - Chương 24: Xả Thân Tiếp Đón Mỹ Nhân

Khi bốn chiếc xe thể thao nhanh như chớp chạy đến công viên trò chơi, cái loại phong cách siêu cấp này khiến các du khách phải nhao nhao kinh hãi.....

“Cung Quý Dương, anh đưa tôi đến đây làm gì?”

Tâm tình của Sầm Tử Tranh phải dùng đến từ kinh sợ để hình dung, thật sự là cô không rõ vì sao anh ta vẫn còn muốn đến nơi này, lần trước rõ ràng là sợ muốn chết.

Cung Quý Dương không nói một tiếng, sau khi anh dừng xe lại, sắc mặt vô cùng khó coi mà lôi Sầm Tử Tranh ra khỏi xe!

“Cung Quý Dương, anh làm cái gì mà không nói lời nào, vì sao lại mang tôi đến nơi này?”

Sầm Tử Tranh cảm thấy hôm nay Cung Quý Dương vô cùng kỳ lạ, sắc mặt cũng âm u đến dọa người, cái tên luôn hi hi ha ha, như thế nào hôm nay lại.....

“Tử Tranh? Em nói chuyện có giữ lời không?”

Cung Quý Dương đứng trước mặt cô, bàn tay to lớn vẫn như cũ siết chặt cổ tay cô, hỏi bất thành lời, khi anh gọi tên cô, không khó để phát hiện ra giờ phút này lời nói của anh vô cùng nghiêm túc.

Ách?

Giọng điệu khác lạ của anh khiến Sầm Tử Tranh cảm thấy không thích hợp, mà lại còn hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy.

“Tôi đã nói cái gì hả?” Cô không biết ý nghĩ sâu xa trong lời nói của Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương chỉ chỉ những trò chơi nằm ở cách đó không xa, nói từng câu từng chữ: “Em đã từng nói, chỉ cần anh dám chơi những trò chơi này, em sẽ đồng ý làm bạn gái của anh, những lời này sẽ không thay đổi chứ?”

Ách???

“Cái đó.....ách, Cung Quý Dương.....”

“Tử Tranh, tuyệt đối anh sẽ không cho em đổi ý, đi, đi theo anh!” Cung Quý Dương không nói hai lời, lôi kéo Sầm Tử Tranh vui vẻ đi đến các trò chơi.....

“Này, Cung Quý Dương, anh không cần miễn cưỡng chính mình đâu!”

Sầm Tử Tranh vẫn không quên tình cảnh của Cung Quý Dương ngày đó, thật sự là ngày đó khi cô đi ra khỏi công viên trò chơi vẫn không thấy bóng dáng của anh, lúc cô bắt đầu có chút hối hận, đương nhiên người đàn ông này vẫn có sự kiêu ngạo của bản thân, nhưng xem ra vẫn có chút sợ độ cao, cô cũng không muốn ở nơi này xảy ra tai nạn chết người đâu.

“Im miệng!” Sắc mặt Cung Quý Dương trầm xuống lạnh lùng quát.

Ở một bên nghiêm túc như vậy, Sầm Tử Tranh cũng chưa từng thấy, vì thế cô chỉ để tùy anh kéo mình đi đến trò chơi ở phía bên kia.

Lăng Thiệu Đường, Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lãnh Thiên Dục lười biếng theo sát phía sau, ánh mắt trời giữa trưa chiếu xuống thân hình tiêu sái của ba người họ, liên tiếp tạo ra các tiếng kinh hô của các nữ du khách.

“Này, mấy cậu à, chúng ta đang làm cái gì vậy? Mặt trời đang lên cao tiếp đón cái tên kia sao?” Lăng Thiệu Đường thuận tay ngắt một chiếc lá, ra sức quạt quạt, anh tình nguyện trở lại trong xe cùng với Lãnh Phong. (ý nói những lời bàn lùi)

“Mình thấy lần này Cung Quý Dương rất nghiêm túc, cũng sắp bỏ mạng rồi!”

Lãnh Thiên Dục vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, tuy là vậy, nhưng anh cũng là người bình thường, dưới ánh nắng oi ả như vậy cũng không thể chịu nổi rồi, vì thế khi nói chuyện, tiện tay mượn luôn chiếc lá trong tay Lăng Thiệu Đường.

Mà Lăng Thiệu Đường cũng không phát giác ra, anh lại thuận tay ngắt một chiếc lá để quạt, một bên quạt gió một bên mở miệng nói: “Chúng ta đi theo sau làm cái gì, cũng cùng nhau chơi thôi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đi vòng qua người Lăng Thiệu Đường, cánh tay dài quàng lấy bả vai anh ta, bàn tay to lớn dùng lực vỗ vỗ, “Chúng ta tìm thêm ba người đến đây chơi thì tốt rồi!” Nói xong, cũng thuận tay lấy đi chiếc lá trong tay Lăng Thiệu Đường về tay mình.

“Này, hai cái người này, có phải hơi quá đáng hay không hả!” Lăng Thiệu Đường lập tức phản ứng kịp, thân hình cao lớn lập tức nhào về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lãnh Thiên Dục.....

“Chạy mau.....” Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói hai lời, lôi kéo Lãnh Thiên Dục nhanh chân chạy về phía trước.....

“Đứng lại, hai cái tên đáng giận kia!”

“Hô hô.....”

Các nữ du khách trong công viên trò chơi nhao nhao dùng ánh mắt ái mộ nhìn ba người đàn ông cao lớn đang đùa giỡn!

“Này này này, Quý Dương lên kia rồi, nhanh, chúng ta cùng chơi cái đó đi!” Trên khuôn mặt tuần tú của Hoàng Phủ Ngạn Tước thoáng hiện lên vẻ chế nhạo.

Sau khi ba người đã ngồi ổn định phía sau Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh, Cung Quý Dương kinh ngạc quay đầu lại....

“Này, mấy người đến đây xem nháo nhiệt gì hả, a.....” Khi anh còn chưa nói xong thì đã hét lên một tiếng, trò chơi bắt đầu khởi động, bắt đầu điên cuồng vận hành cực nhanh với quỹ đạo lớn.

Trong lúc này, tiếng thét chói tai cùng với tiếng hoan hô lập tức vang lên.... truyện mới nhất chỉ có tại

Thiết bị đột nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi tiến lên phía trước, là vì ngay sau đó chuẩn bị có một trận điên cuồng sắp tới, cũng giống như giày vò tinh thần trong một giây!

“Mình nói này Cung Quý Dương, tiếng thét của cậu không phải là lớn bình thường đâu, mau đưa cho tụi mình mấy cái nhét lỗ tai nào!” Lăng Thiệu Đường ở phía sau chế nhạo anh.

“Xem ra người này giống như có chứng sợ độ cao nha!” Lăng Thiên Dục cảm thấy vẻ mặt Cung Quý Dương có chút không bình thường, bình tĩnh mở miệng nói.

“Này, học trưởng Cung, anh thế nào rồi?” Sầm Tử Tranh ngồi ở bên cạnh anh, có thể nhìn thấy vẻ mặt đã sớm trắng bệch và mồ hôi lạnh trên trán anh, không khỏi khẩn trương hỏi han.

“Anh.....Không có việc gì!” Cung Quý Dương cắn răng cố nén việc mình sắp ngất đi mà thống khổ nói.

“Chúng ta kêu họ dừng lại đi, không cần kiên trì đâu!” Sầm Tử Tranh nhìn thấy dáng vẻ kiên trì của anh, trong lòng dâng lên xúc động, cô thật sự đáng để anh làm như vậy sao?

“Không, Tử Tranh, đương nhiên anh phải kiên trì, đến lúc đó, em nói phải giữ lời.....” Cung Quý Dương còn chưa nói xong, ngay sau đó, lượt tiếp theo lại bắt đầu điên cuồng chuyển động.

Bên tai là tiếng gió gào rít cùng với tiếng thét chói tai, nhưng Sầm Tử Tranh vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của Cung Quý Dương, giữa trán thể hiện sự chân tình mà ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện ra.

Khi trò chơi đã dừng lại, Cung Quý Dương gần như là được Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lăng Thiệu Đường đỡ xuống....

“Hô..... người này thật sự là quá nặng mà!” Lăng Thiệu Đường thở sâu một hơi, rốt cuộc anh cũng đã hiểu mục đích mà bọn họ đi tới đây, không phải để vui chơi, mà là để xử lý cái tên kia.

“Học trưởng Cung, anh có sao không?” Sầm Tử Tranh cũng có chút đau lòng khi nhìn bộ dạng toát mồ hôi của anh, vội vàng lấy ra một tờ khăn giấy, giúp anh lau đi mồ hôi trên trán.

37. Q.2 - Chương 25: Chó Gấu Vẫn Là Anh Hùng

*Chó gấu: người nhất gan vô dụng

Mồ hôi trên trán Cung Quý Dương vừa được lau đi lại tiếp tục rơi xuống, một người luôn thích nhếch môi nở nụ cười quỷ dị bây giờ đã là một người hoàn toàn khác hẳn.

“Tử Tranh, chúng ta.....Qua bên kia!” Anh gian nan nâng tay lên, chỉ vào một thiết bị trò chơi ở cách đó không xa mà nói.

“Không, học trưởng Cung, thôi đi, không cần đâu, anh đã như vậy nếu tiếp tục sẽ rất nguy hiểm!”

Sầm Tử Tranh liều mạng lắc đầu, không biết vì sao, sau khi nhìn thấy bộ dạng này của Cung Quý Dương, trong lòng đau muốn chết.

“Quý Dương, cậu sẽ không muốn ở đây mà chết sớm đấy chứ, nhìn vẻ mặt của cậu không ổn chút nào!” Lăng Thiệu Đường cũng bị sắc mặt của Cung Quý Dương dọa cho sợ.

“Thật là kỳ lạ, từ nhỏ mình và Cung Quý Dương đã cùng nhau ở nơi huấn luyện đặc biệt, theo lý thuyết thì trình độ mạo hiểm của trò chơi này kém xa so với huấn luyện, làm sao có thể trở thành như vậy chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy vô cùng kỳ quái.

“Này, Cung Quý Dương, cậu còn có thể kiên trì không? Đưa cậu trở về nha!” Lãnh Thiên Dục ở một bên lời ý mà ý nhiều, trong giọng nói lạnh lùng có sự quan tâm đối với bạn thân.

Cung Quý Dương cố gắng mà khoát tay áo, chuyện mất mặt lần này thật sự là lần đầu tiên mình gặp phải, nếu đã như vậy, anh cũng không sợ mất mặt thêm nữa.

“Không được, mình muốn chơi hết tất cả các trò chơi này!”

Sầm Tử Tranh vừa nghe, lập tức đứng dậy, tâm tình vô cùng kích động nói: “Cung Quý Dương, anh đang cậy mạnh để chứng minh anh có bao nhiêu dũng cảm hả? Tôi nói cho anh biết, anh rất ngu xuẩn, không phải dũng cảm, anh càng làm như vậy tôi càng thêm chán ghét anh!”

Nói xong, cô quay người, chạy đi....

Cô không thể không làm như vậy, bởi vì nếu cô không rời đi, nước mắt nhất định sẽ không nhịn được mà rơi xuống, lòng thật đau, nhìn bộ dạng cố chấp của Cung Quý Dương, lòng của cô sẽ lại càng thêm đau!

Cô thật sự đáng để người đàn ông đó đến nơi đó sao, rõ ràng là khó chịu muốn chết, nhưng lại không ngừng kiên trì?

“Tử Tranh.....”

Cung Quý Dương gọi Sầm Tử Tranh, chỉ có thể bắt đầu dĩ mà nhìn cô càng ngày càng xa, trên người không còn chút hơi sức nào.

“Thiên Dục, giúp mình tìm cô ấy về có được không?” Lần đầu tiên anh ăn nói khép nép mà mở miệng nhờ vả.

Lãnh Thiên Dục sau khi nghe vậy, đột nhiên cau mày, ngay sau đó, bàn tay to lớn của anh đưa ra, xách Cung Quý Dương lên...

“Thiên Dục.....” Sắc mặt Lăng Thiếu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước đều cả kinh, cùng lúc kêu lên.

“Cung Quý Dương, cậu xem bộ dạng của cậu bây giờ là cái gì rồi hả? Chỉ vì một người phụ nữ mà cũng không cần đến mạng sống của mình sao? Nếu cô ta thực sự yêu cậu hà tất gì phải để cậu biến thành cái dạng này hả, cậu tỉnh lại ngay đi!” Âm thanh gào thét của Lãnh Thiên Dục nổ tung ngay bên tai Cung Quý Dương, lập tức dùng một tay ném Cung Quý Dương trên mặt đất.

“Thiên Dục, thôi đi, xem ra Cung Quý Dương thật sự động lòng rồi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng bước lên nâng Cung Quý Dương dậy, nhẹ giọng nói.

Lăng Thiếu Đường bước lên phía trước, bắt đầu dĩ mà lắc lắc đầu, đưa nước khoáng cầm trong tay cho Cung Quý Dương rồi nói:

“Thật sự là không nghĩ ra, chúng mình đến đây là để cổ vũ cậu tham gia F1, lại thấy được một màn như vậy, Quý Dương, mình hiểu rõ tính cách của cậu, đã không có được, lại càng muốn đạt được!”

Cung Quý Dương không nói tiếng nào, vừa rồi bị một cú ném của Lãnh Thiên Dục, ngược lại anh cảm thấy tỉnh táo hơn, chỉ thấy anh xoay nắp bình nước khoáng, giữa đầu đổ cả bình nước lên đầu.

Nước lạnh chảy xuống dọc theo mái tóc đen nhánh của anh, phác họa lại khuôn mặt anh tuấn của anh, sau đó, anh tiêu sái vẩy vẩy tóc, nước bắn ra bốn phía.....

Một động tác lưu loát, tiện tay chuẩn xác ném chiếc bình rỗng vào thùng rác đối diện!

“Ba người các cậu nghe cho rõ đây!” truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o . r . g

Cung Quý Dương đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn những thiết bị trò chơi đang chuyển động, lòng đầy cảm phấn mà thề:

“Nhất định Cung Quý Dương mình sau này sẽ tự tay mình xây dựng tất cả công viên trò chơi trên thế giới, tất cả thiết bị trò chơi bên trong sẽ do tự tay mình thiết kế, nhất định mình sẽ thiết kế ra trò chơi vô cùng mạo hiểm và kích thích nhất!”

Lời lẽ không thể thiếu khí thế!

“Điên rồi.....” Lăng Thiểu Đường nhướn mày nhìn Cung Quý Dương, giữa đôi mắt thâm thúy lộ ra vẻ tiếc hận với tuổi xuân!

“Quý Dương, cậu có vấn đề gì không thể?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước khấn trương tiến lên, vươn tay sờ sờ trán Cung Quý Dương.

Lời nói của đứa nhỏ này khiến anh cảm thấy giật mình, nếu là ông cụ Cung nghe được câu này, nhất định sẽ tức đến sùi bọt mép, Cung thị tài phiệt tiếng tăm lẫy lừng vậy mà mở công viên trò chơi, chẳng phải là sẽ bị giới thương nhân cười đến rụng răng.

Cung Quý Dương đẩy tay Hoàng Phủ Ngạn Tước ra, kiên định nói: “Mình không có nói đùa, công viên trò chơi mình muốn xây, Sầm Tử Tranh mình cũng muốn có, hai lần cô ấy chạy mất khỏi mình đều ở công viên trò chơi, lần sau, mình tuyệt đối sẽ không để cô ấy có thêm cơ hội!”

“Sao phải khổ như vậy chứ, cậu nên nhớ phạm vi kinh doanh của Cung thị, hơn nữa bây giờ cậu cũng chưa kế thừa Cung thị!” Lăng Thiểu Đường nhắc nhở anh.

Cung Quý Dương sau khi nghe vậy, có chút đăm chiêu nói: “Mau giúp mình suy nghĩ lại, làm sao mới có thể giải quyết vấn đề này?”

“Tứ đại tài phiệt sẽ không kinh doanh hạng mục này, dù sao cũng chỉ là lợi nhuận nhỏ mà thôi, chẳng qua giải quyết vấn đề này cũng rất dễ dàng!” Lãnh Thiên Dục nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Giải quyết như thế nào?” Hai mắt Cung Quý Dương sáng lên, vội vàng hỏi lại Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục thầm than một tiếng, xem ra người bạn thân này đã rơi vào hố sâu, thật sự anh chưa từng thấy qua Cung Quý Dương để ý người phụ nữ nào như vậy.

“Cách làm rất đơn giản, lấy danh nghĩa cá nhân tiến hành thu mua và xây dựng công viên trò chơi!” Lãnh Thiên Dục nhàn nhạt nói.

“Bingo! Cứ như vậy mà làm!” Cung Quý Dương đắc ý vỗ vỗ vai Lãnh Thiên Dục, khôi phục lại vẻ tự tin bất cần đời, ngay lập tức dường như anh nhớ ra cái gì, nhìn nhìn Lãnh Thiên Dục, nghi hoặc hỏi: “Oa, có phải vừa nãy cậu mới quật ngã mình không?”

Lãnh Thiên Dục chột nhú mày: “Nào có?”

“Không có sao?” Cung Quý Dương đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình nhưng hoàn toàn không nghĩ ra, anh lại quay về hướng hai người kia hỏi: “Tại sao mình lại nhớ vừa rồi cậu ta quật ngã mình?”

“Có sao, chúng mình không nhớ rõ!” Hai người cùng lúc nói ra.

“Thật sự là rất kỳ quái, tại sao sau lưng mình lại đau đau?” Cung Quý Dương vừa đi vừa nghi hoặc, sau lưng là đám bạn tốt nở nụ cười giả tạo....

Đám người Cung Quý Dương vừa cười nói vừa đi đến chỗ đậu xe, khi đi qua một chủ đề rừng rậm, từ ngôi nhà gỗ cách đó không xa mơ hồ truyền đến âm thanh của phụ nữ, âm thanh không hề chói tai, rầu rĩ như giọng mũi, giống như người bị bịt miệng.

Cung Quý Dương đi tuốt ở đằng trước đột nhiên dừng bước, mà Hoàng Phủ Ngạn Tước đi theo phía sau không kịp phản ứng, không đầu không đuôi mà đâm thẳng vào người Cung Quý Dương.....

“Ừm.....” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhỏ giọng hô lên: “Quý Dương, làm cái gì đó, đi đứng cho đàng hoàng chứ.....”

“Xuyt!” Cung Quý Dương làm ra động tác im lặng, lập tức đưa mắt nhìn sang ngôi nhà gỗ cách đó không xa.

Ba người cùng lúc dừng hít thở, cùng lúc cũng nghe được âm thanh vùng vẫy nghẹn ngào của phụ nữ.

“Là Tử Tranh!”

Cung Quý Dương nghe xong lập tức chạy đi, trong nháy mắt nhất thời cả kinh, ngay sau đó liền chạy đến ngôi nhà gỗ kia.....

Ba người bọn Lăng Thiệu Đường cũng nhao nhao chạy tới, bởi vì nơi này cách xa chủ đề của khu giải trí, bởi vậy vô cùng hẻo lánh, gần như các du khách sẽ không đi đến nơi này, cho nên khi nơi này xảy ra chuyện gì thì người ngoài sẽ không biết.

“Cậu nói xem chúng ta có nên chạy qua đó giúp không?” Hoàng Phủ Ngạn Tước lười biếng nhưng toàn thân vẫn toát lên khí chất tao nhã.

“Muốn để cho cậu ta làm chó gấu thì đi hỗ trợ!” Lãnh Thiên Dục tà tà dựa cơ thể lên thân cây, hai cánh tay cũng nhàn nhã khoan lại, lạnh nhạt nói.

Lăng Thiệu Đường cũng gật gật đầu đồng ý, anh lại đem thân thể to lớn dựa vào người Lãnh Thiên Dục, miệng vẫn ngâm một cây cỏ khô, cuồng ngạo khó mà kiềm chế được nói:

“Vận nên để cho cậu ta làm anh hùng đi, mình muốn để cho vị tiểu học muội Tử Tranh kia cảm động đến mức khóc lóc nước mắt!”

Bên trong ngôi nhà gỗ bỏ hoang, Sầm Tử Tranh đã bị chói chặt vào một thân cây to trên xà nhà, không thể động đậy, mà miệng cũng bị một vật chặn lại, chỉ có thể dùng đôi mắt mất kinh hãi mà nhìn năm tên đàn ông cao lớn trước mắt này.

Cô không thể nghĩ đến bản thân mình có thể gặp phải sắc lang ở nơi này, vừa rồi tâm tình của cô rất tệ, liền đi đến khu chủ đề rừng rậm này, ai ngờ lại bị mấy người mặt gian xảo kéo đến nơi này.

Nhìn vẻ mặt bọn họ thay đổi, Sầm Tử Tranh cũng hiểu rõ bản thân mình sắp gặp phải số phận, nhưng mà.....cô không cam lòng, bản thân mình lại bị hủy hoại trong tay mấy tên đàn ông ghê tởm này không bằng để mình tự tìm đến cái chết còn hơn.

“Đại ca, cô bé này rất là đúng giờ này, người xem dáng người này đúng là thêm muốn chết mà!” Một người đàn ông mặc bộ đồ màu đỏ trên mặt là nụ cười quỷ dị, hai bàn tay háo sắc cũng tham lam vuốt ve thân thể của cô.

Dạ dày Sầm Tử Tranh cảm thấy vô cùng ghê tởm, cô liều mạng vùng vẫy, muốn né tránh bàn tay háo sắc này.

“Tiểu muội muội, chỉ cần em đồng ý ngoan ngoãn phối hợp với chúng tôi, nhất định chúng tôi sẽ dịu dàng, nếu không, người chịu thiệt chính là em đó!”

Dẫn đầu là tên đại ca, bàn tay to lớn thô lỗ vuốt ve gò má non mềm của cô, dục niệm trong mắt dường như đã xuất hiện.

“Ừm.....ừm.....”

Sầm Tử Tranh liều mạng lắc đầu, nếu như có thể, thật sự là cô muốn ngay lập tức cắn đứt bàn tay háo sắc đó, bàn tay của hắn chạm vào khiến cô nhú chặt lông mày, một trận buồn nôn lại càng thêm mãnh liệt trào lên.

“Ai da, cô bé này vẫn rất bướng bỉnh nha, chỉ là, em càng như vậy, đại ca đây lại càng thích!”

Dẫn đầu là tên đại ca đang say đắm nhìn bộ dạng vùng vẫy của Sầm Tử Tranh, bàn tay háo sắc bắt đầu thô lỗ vuốt ve những đường cong lung linh của cô.....

“Đại ca, lát nữa cũng ấy anh em sáng khoái một chút đi, cô bé này vừa nhìn thấy liền biết là hàng ngon rồi!” Một tên thủ hạ trong đó dường như chảy nước miếng mà nói.

“Đó là đương nhiên, thứ tốt sẽ chia sẻ cho anh em rồi!” Tên đại ca dẫn đầu nói, một bên bắt đầu đến gần Sầm Tử Tranh.

Sầm Tử Tranh hoảng sợ nhìn đám người này, đầu óc sớm đã trống rỗng, cô đột nhiên nhắm mắt lại, cũng không chú ý thấy có một bóng dáng to lớn hiện ra.....Cung Quý Dương!

Không biết vì sao, vào giờ phút này người mà cô nghĩ đến lại là người đàn ông tà mị kia, suốt ngày cứ quẩn lầy mình, không có lúc nào là không xuất hiện bên cạnh mình, nhưng.....vì sao bây giờ anh lại không xuất hiện?

Cung Quý Dương!

Cuối cùng là anh đang ở nơi nào?

Trong lòng Sầm Tử Tranh điên cuồng gào to, khi cô nghe thấy tiếng quần áo mình bị xé nát, một trận tuyết vọng giống như hồng thủy nhấn chìm bản thân mình.....

“Mỹ nhân nhỏ bé, không phải sợ, anh sẽ dịu dàng một chút.....” Tên đại ca dẫn đầu cười ác độc, bàn tay háo sắc hướng về phía Sầm Tử Tranh.....

Nhưng mà đúng vào lúc này.....

“Bộ dạng xấu xí như thế này không cần phải xuất hiện để dọa người, để làm chi vậy, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga sao?” Một giọng nói lười biếng vang lên, khiến ọi người trong căn nhà gỗ kinh ngạc.

Sầm Tử Tranh sau khi nghe thấy âm thanh quen thuộc, đột nhiên mở to hai mắt, khi cô nghiêng đầu nhìn Cung Quý Dương ở cửa, trên mặt lộ ra vẻ mặt vừa vui mừng vừa lo sợ.

Là anh! Đúng là anh! Chẳng lẽ thật sự là anh nghe được tiếng kêu từ đáy lòng mình sao?

“Mày, mày vào đây bằng cách nào?”

Tên đại ca dẫn đầu nhìn thấy Cung Quý Dương giống như nhìn thấy quỷ, vừa rồi mình đã khóa nơi này cẩn thận rồi mà, hơn nữa hắn cũng không hề phát hiện ra?

Cung Quý Dương giờ khóa sắt trong tay ra, sau đó ném về phía trước mặt hắn, môi mỏng dương lên nụ cười châm chọc: “Muốn ngăn tao bằng cái ổ khóa rách này sao? Quả thực là vô cùng buồn cười!”

“Bớt sàm ngôn đi, khi chưa ai phát hiện ra thì mày cút đi cho bố, nếu không tao sẽ không khách khí với mày đâu!” Tên đại ca dẫn đầu hung thần ác sát nói.

“Chắc chắc.....” Cung Quý Dương lắc đầu ra vẻ tiếc hận nói: “Thật sự là rất đáng tiếc nha, mỹ nhân này bản thiếu gia cũng thấy vừa mắt, làm sao bây giờ? Hơn nữa, vị mỹ nhân nhỏ bé này vừa mới lắc đầu không cần, mày còn muốn làm Bá Vương ngạnh thượng cung sao? Thật sự là mặt mũi của mày.....mất hết rồi!”

*Bá Vương ngạnh thượng cung: kẻ thô bạo, vô cùng ngang ngược.

“Đại ca, nó dám nói bộ dạng của đại ca xấu xí kìa!” Có một tên to khỏe trong đám nói gót tên đại ca.

“Cái gì, cái tên chết tiệt kia.....” Tên đại ca vừa nghe, nhất thời tức giận, khua tay nói: “Các anh em, xông lên cho tao, giáo huấn cái tên chết tiệt không biết sống chết này cho tao!”

Ngay sau đó, bốn tên to khỏe cùng bổ nhào về phía Cung Quý dương.....

Không!

Sầm Tử Tranh nhất thời mở to hai mắt, cô liều mạng vùng vẫy, nhưng tiếc rằng không thể thoát ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn một mình Cung Quý Dương đối phó với bốn tên to khỏe này!

Nhưng mà, khi bốn tên to khỏe muốn tiến lên bắt lấy Cung Quý Dương rồi dẫn ột trận, lại thấy anh không một chút lo lắng mà đưa tay lên.....

“Này, chờ một chút!”

Bốn tên to khỏe đột nhiên cả kinh, nhưng theo bản năng lại đứng im bật, rõ ràng đầu óc cũng đã chấn động một phen.....

Đây là tên quái nhân nào thế? Tại sao trong lúc mấu chốt lại có thể kêu dừng lại?

Cung Quý Dương ở một bên cười quyền rũ đi về phía trước, hỏi tên đại ca to khỏe kia: “Vì cái gì mà mày muốn đánh tao?”

Một câu hỏi càng khiến tên đại ca sững sờ, vẻ mặt trông như bị nghẹn một quả trứng, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Cung Quý Dương sau khi nhìn thấy bộ dạng á khẩu không trả lời được của hắn ta, môi mỏng khẽ giương lên nụ cười, sau đó anh gần sát lại nói nhỏ: “Thật sự mày không nói tao cũng biết rõ, mày cảm thấy tao mà ăn ngay nói thật thì sẽ làm tổn thương đến lòng tự tôn của mày thôi, chỉ là bộ dạng của mày quá xấu xí nha, không tin, hai ta thử xem.....”

Nói xong, anh lại từ phía sau ôm lấy lưng tên đại ca kia, sau đó đặt đầu của mình lên vai hắn, rồi đưa ánh mắt nhìn lên người bốn tên thủ hạ, hỏi: “Tụi mày nói xem, tao và hắn thì người nào giống soái ca hơn?”

Bốn tên to khỏe đưa mắt nhìn nhau, bọn họ hoàn bị cái tên chết tiệt này làm ơ hồ, trong đó có một tên to khỏe lớn tiếng reo lên: “Đương nhiên là đại ca tụi tao đẹp trai hơn rồi!”

“Không đúng, là có vẻ hơi đẹp trai thôi!” Một tên to khỏe ngu ngốc đáp lại.

“Xem đi, thủ hạ của mày cũng đã nói như vậy, mày nên chết tâm đi, người đẹp đương nhiên là thích soái ca như tao đây, mày..... nên chờ đến kiếp sau đi!” Cung Quý Dương cố ý làm bộ như mỉa mai hoặc ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói.

“A.....” Hiển nhiên là tên đại ca dần dần bị Cung Quý Dương kích thích muốn điên rồi, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng gặp qua một người đàn ông yêu mị và ghê tởm như thế này, lại có thể ôm lấy hắn rồi ghé vào tai hắn thì thầm, chết tiệt, chẳng lẽ anh ta lại coi hắn là một nữ nhân để chơi đùa, hơi quá đáng!

Chỉ thấy sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, sau đó liền vung một đấm đánh về phía Cung Quý Dương.....

Cung Quý Dương cười quái dị mà né đi một quyền này của hắn, ánh mắt đột nhiên sắc bén, rồi sau đó tung lên một quyền lưu loát đánh ngã tên đại ca dần dần.....

Đương nhiên tên đại ca dần dần này không dự đoán được cái tên tiểu tử trẻ tuổi này lại có thể xuất ra một quyền ngoan độc như vậy, sau khi sững sờ một phen, lập tức lớn tiếng quát lên: “Tụi mày đứng đó làm gì, còn không mau ra giáo huấn cái tên chết tiệt đó cho tao?”

Bốn tên to khỏe gầm thét nhào lên.....sau đó bọn chúng dùng những chiêu đối với Cung Quý Dương như những trò trẻ con, chỉ thấy anh lắc mình, sau đó mượn lực, thuận thực đánh ngã mấy tên to khỏe nằm sõi soài trên mặt đất.....

Ngay lúc này, bốn tên to khỏe nhao nhao nằm trên mặt đất là kêu la thảm thiết.....

Cung Quý Dương nhàn nhã vỗ vỗ tay, anh dường như mặt không đỏ không thở gấp, chỉ thấy anh mạnh mẽ duỗi tay ra, một tay tóm lấy tên đại ca dần dần đè lên tường, cổ tay dùng lực tóm lấy cổ hắn, lập tức nhấc bổng hắn lên.....

Tên đại ca dần dần bị tóm cổ mắt trợn ngược, ngay lúc này, toàn bộ sức lực đều không thể dùng được.....

Sầm Tử Tranh ở một bên nhìn thấy mà đau tim, nhất là bây giờ, cô chưa từng thấy Cung Quý Dương còn có một mặt tàn nhẫn như vậy, trong ấn tượng của cô, anh là một tên ăn chơi trác táng điển hình, làm sao lại có thân thủ như vậy chứ?

Đây là Cung Quý Dương chết dễ sống dễ vừa này sao?

Không nghĩ đến lúc Thư Tử Hạo muốn giáo huấn Cung Quý Dương, trong lòng không khỏi toát mồ hôi lạnh, dựa theo tình hình vừa rồi, may mà lúc ấy Cung Quý Dương không ra tay, nếu không một quyền đó có thể khiến Thư Tử Hạo sẽ tàn tật!

Mà tên đại ca dần dần kia đã sớm sợ đến tái mặt, hắn không thể tưởng tượng nổi cơ thể khổng lồ của hắn lại bị một tên trẻ tuổi này nhấc bổng lên, hơn nữa.....bàn tay to của anh đặt tại cổ hắn giống như một gọng sắt, khiến cho hô hấp của hắn càng ngày càng khó khăn.....

Cung Quý Dương cười títt mắt mà cao giọng nói: “Nhân lúc tâm tình của tao còn tốt, ngoan ngoan cút khỏi nơi này, nếu không.....tao sẽ ày xuống chơi cờ với Diêm Vương đó!”

Giọng điệu của anh tuy thoải mái, nhưng lại khiến cho người nghe rét run.....

Nhìn những tên to khỏe gian nan gật đầu, Cung Quý Dương dùng một tay quăng hấn lên mặt đất, sau đó nằm tên to khỏe nhanh chóng chạy khỏi nhà gỗ!

“Tử Tranh, em không sao chứ?” Cung Quý Dương vừa thấy bọn hấn chạy đi, lập tức tiến lên cởi bỏ dây thừng, lập tức cởi áo sơ mi của mình ra, che lại chỗ cổ áo bị xé ra của cô!

“Học trưởng Cung.....” Sầm Tử Tranh cảm thấy dường như mình vừa trải qua một cơn ác mộng, khi âm thanh dịu dàng của Cung Quý Dương khẽ nói bên tai cô, cô không thể khống chế mà gắt gao ôm lấy anh!

“Được rồi, tất cả đều đã qua, là anh không tốt, nếu không phải do anh nhất định kéo em đến công viên trò chơi, em cũng sẽ không bị kinh sợ, thật xin lỗi Tử Tranh, may mắn là em không xảy ra chuyện gì.....”

Cung Quý Dương không ngừng vỗ về cô đang run rẩy, trong giọng nói tràn ngập sự áy náy và khấn nguyện.

“Không, thật sự là do em sơ suất.....May mà anh đến kịp, nếu không em sẽ.....” Nước mắt Sầm Tử Tranh chảy xuống, trong lòng hiển nhiên là kinh sợ, âm thanh cũng nghẹn ngào nói không nên lời.

“Tử Tranh, em yên tâm, bất luận là hiện tại hay tương lai, anh đều sẽ không để em bị uất ức, tất nhiên cũng sẽ không cho phép bất kì kẻ nào khi dễ em!” Cung Quý Dương kiên định nói.

truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o . r . g đọc nhé

38. Q.2 - Chương 26: Nhất Định Tình Yêu Sẽ Bắt Đầu

Đôi mắt Sầm Tử Tranh tràn ngập hơi nước, cô ngẩng đầu ngẩn ngơ mà nhìn Cung Quý Dương, một giọt nước mắt trong suốt vẫn đọng lại trên khuôn mặt mềm mại, môi anh đào hé mở, một bộ dạng vừa thấy đã thương.

Đột nhiên Cung Quý Dương cảm thấy trái tim run lên, anh không thể khống chế mà cúi người, bờ môi mỏng dừng lại trên mắt cô, cẩn thận hôn lấy những giọt nước mắt của cô.

“Tử Tranh, hãy để anh là người có thể bảo vệ em suốt cả cuộc đời, có được không?” Giọng nói trầm thấp của anh như một lời tuyên thệ và hứa hẹn.

Sầm Tử Tranh cảm thấy lòng mình đang từ từ buộc chặt, tiếp theo đó là sự hạnh phúc to lớn.....

“Học trưởng Cung.....” Cô khẽ kêu, thỏa mãn để mặc anh ôm vào trong lòng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong vòm ngực to lớn của anh, từng hơi thở nam tính dần dần bao phủ lấy cô, khiến cô càng thêm dựa sát vào anh.....

“Tử Tranh, anh yêu em.....” Sự chân thành xuất phát từ trong lòng khiến Cung Quý Dương mềm lòng, anh thì thầm, hạ xuống trán cô một nụ hôn chân thành tràn ngập tình yêu.

Hai gò má Sầm Tử Tranh đỏ ửng, cô tình nguyện để cho bản thân mình trầm luân trong tình yêu nồng nhiệt này.....

Tin tức Sầm Tử Tranh và Cung Quý Dương yêu nhau đều truyền ra khắp trường đại học, từ đó cũng có nhiều hiểu lầm vô căn cứ, thậm chí có người rảnh rỗi còn đánh cược, xem thử Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh có thể quen nhau bao lâu, bởi vì bọn họ đều biết Cung Quý Dương quen với phụ nữ đều không bao giờ vượt quá hai tháng.

Từng ngày trôi qua, lời đồn và sự để ý đều không hề giảm bớt, mà Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh vẫn yêu đương như trước, trong nháy mắt kỳ hạn hai tháng đã trôi qua, mà tình cảm của hai người vẫn chẳng chẳng thiếp thiếp, dường như khiến mọi người ghen đến chết.

“Quý Dương....”

Tại căn hộ của Cung Quý Dương, Sầm Tử Tranh lười biếng dựa vào trong ngực Cung Quý Dương, khẽ gọi tên anh....

“Hử?”

Cung Quý Dương dù bận tới mắt tới mũi vẫn ung dung nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, bàn tay to dịu dàng vỗ về mái tóc dài của cô, quấn một lọn tóc của cô vào ngón tay, vòng quanh vòng quanh, sợi tóc đen tuyền của cô quấn trong tay anh lại có một loại phong tình khác.

“Em thật lo cho cuộc thi thiết kế bốn tháng sau nha, thật sự là em vẫn thích thiết kế trang phục nam, nhưng.....” Đôi mắt to tròn của Sầm Tử Tranh chuyển động, cố ý ra vẻ tiếc hận mà than thở: “Em không có model nào được cả!”

Cung Quý Dương mỉm cười, lập tức ôm lấy cô, yêu thương mà vuốt lấy cánh mũi cô, chế nhạo nói: “Quý nha đầu, muốn dùng cơ thể của bạn trai thì cứ nói rõ, còn làm ra vẻ đáng thương!”

“Thật sao?” Sầm Tử Tranh lập tức đứng dậy nhìn Cung Quý Dương, trong mắt mang theo sự vui mừng....

“Ai bảo anh lỡ thương em mất rồi, cho nên tất cả đều phải nghe theo em rồi!” Cung Quý Dương cười tà mị, trong mắt đều là sự cưng chiều.

“Thật tốt quá, Quý Dương, anh biết không, dáng người của anh là phù hợp với tiêu chuẩn nhất nha, như vậy em sẽ đạt được kết quả tốt nhất! Ngày mai anh nhất định phải có thời gian rảnh dành cho em đó, nhân tiện em sẽ mang theo bản thiết kế tới!” Sầm Tử Tranh mừng như điên nói.

“Được!” Trong mắt Cung Quý Dương là nụ cười tươi rói.

“Oa.....” Sầm Tử Tranh hạnh phúc hôn lên khuôn mặt anh!

Một ngày hồi hã chuẩn bị bài tập trôi qua, Sầm Tử Tranh đến căn hộ của Cung Quý Dương, ăn xong bữa tối nồng tình mật ý, cô liền bắt đầu chính thức tùy theo vóc dáng mà may áo.....

Khi Sầm Tử Tranh cầm thước dây đo đến eo Cung Quý Dương, Cung Quý Dương lập tức ôm lấy cơ thể của cô, đem khuôn mặt tuấn tú thâm sâu chôn trong mái tóc cô, tham lam hít lấy mùi hương thanh mát của cô.

“Này, Quý Dương, anh không nên cử động chứ!” Sầm Tử Tranh cười duyên dáng bỏ cánh tay không an phận của anh ra, trong lòng lại vô cùng khẩn trương, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ ửng.

Cung Quý Dương phát ra một tiếng rên kháng nghị.....đây đúng là đang khảo nghiệm tinh thần của mình mà, người phụ nữ mình yêu thương lại lúc ẩn lúc hiện trước ngực mình, thân thể mềm mại lại thỉnh thoảng đụng chạm một cái, anh chỉ là đàn ông thôi mà, là đàn ông thì không thể kìm nén được mà.

Hiển nhiên Sầm Tử Tranh không biết được suy nghĩ trong lòng Cung Quý Dương, vẫn như trước nghiêm túc ghi chép số liệu, nhưng khi cô đo đến vòng mông, lại lơ đãng chạm vào vật nhỏ bé mạnh mẽ giữa hai chân Cung Quý Dương, nhưng cũng hoàn toàn không biết.

“Quý Dương, dáng người của anh đúng là vượt quá chỉ tiêu mà, siêu tiêu chuẩn mà, không thể tưởng tượng rằng anh lại chăm chỉ rèn luyện thân thể như vậy chứ!”

Sầm Tử Tranh xoay người, nhìn vào chuỗi số liệu mà thần phục, vóc dáng của người đàn ông có thể tùy cơ ứng biến như vậy, tác phẩm thiết kế xuất hiện nhất định sẽ là siêu cấp hoàn mỹ.

“Thích dáng người của anh sao?”

Chẳng biết lúc nào thì Cung Quý Dương đã đi đến phía sau Sầm Tử Tranh, hai cánh tay duỗi ra, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô, cúi xuống thì thâm bên tai cô.

“Hừ.....”

Rõ ràng Sầm Tử Tranh có thể nghe được trong lòng mình đang nhảy múa, mà mùi xạ hương nhàn nhạt trên người Cung Quý Dương tràn ngập khắp khoang mũi giống như một loại thuốc mê, khiến cho sóng lòng Sầm Tử Tranh càng thêm sôi sục, nhưng cô vẫn tỏ vẻ thoải mái mà cười cười nói: “Thích chứ, nếu lấy dáng người của anh để tham dự cuộc thi, nhất định em sẽ đạt giải đó!”

“Vậy em muốn báo đáp anh như thế nào?”

Cung Quý Dương khó nhịn mà dán chặt vào cơ thể mềm mại của cô, nụ hôn nóng bỏng mang theo dự vọng khó nhịn, nhẹ nhàng gặm cắn chiếc gáy trắng nõn của cô....

Vừa mới bị cô đụng chạm nên dự vọng đã kích động dị thường, tiểu yêu tinh này, châm lửa lên mà bộ dạng vẫn cứ vô tội.

Anh hận rằng không thể muốn cô ngay lập tức! Bây giờ toàn bộ tế bào trong cơ thể anh đều đang kêu gào, hưng phấn.....nhưng, anh sợ rằng bản thân mình sẽ làm tổn thương đến cô, bởi vì cô nhỏ bé, vô cùng dịu dàng, giống như một cô bé quàng khăn đỏ đáng yêu, mà chính mình là một tên sói xám to lớn đáng giận!

Ách.....

Sầm Tử Tranh đang đắm chìm trong lòng ngực anh, nhưng khi cô cảm thấy một vật cứng rắn lực lưỡng đang chống vào người mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm đỏ bừng, mà hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Tuy cô chưa có kinh nghiệm về phương diện này, nhưng thường xuyên nghe được các chị em ở phòng ngủ bàn bạc về chuyện nam nữ, chỉ là....khi cô cảm nhận được giọng điệu ái muội và thô ráp của Cung Quý Dương, cuối cùng trong lòng cô lại vô cùng khẩn trương.

“Em....Em sẽ dùng tiền thưởng mời anh đi ăn một bữa tiệc thật lớn nha!”

Giọng nói của Sầm Tử Tranh đầy lo lắng, cô nghiêng đầu muốn né tránh nụ hôn của Cung Quý Dương, anh lại tiện thể đặt nụ hôn xuống gương mặt cô, sau đó lại trượt xuống phía dưới, gặm gặm xương quai xanh đầy quyến rũ của cô.....

“Quý Dương.”

Sầm Tử Tranh run lên vì căng thẳng, sau một khắc, cơ thể của cô liền bị Cung Quý Dương ôm lấy, nằm vật xuống giường, anh nằm đè lên người cô.....

“Anh không muốn ăn bữa tiệc lớn nào cả, Tử Tranh, anh muốn ăn....em!” Âm thanh của anh khàn khàn mà quyến rũ, ánh mắt đã nhanh chóng thay đổi, nhuốm màu dự vọng.

“Quý Dương.”

Gương mặt của Sầm Tử Tranh có chút bất an, hơn nữa còn rất ngượng ngùng, anh và cô bây giờ, tư thế xếp chồng lên nhau vô cùng thân mật, cơ thể của anh dán chặt lấy đường cong yếu điệu trên người cô, dù cô chỉ nhẹ nhàng động một cái, cũng sẽ khiến Cung Quý Dương mất bình tĩnh kêu rên.

Người mà mình yêu thương xinh đẹp động lòng người như vậy nằm ở dưới cơ thể của mình, điều này khiến Cung Quý Dương khó mà kiềm chế cho được, anh muốn cô. Suy nghĩ ấy khiến luồng lửa nóng chột vụt qua vùng bụng dưới của anh.

Ngay sau đó, nụ hôn rơi xuống cơ thể cô lại càng trở nên mãnh liệt, căn bản là anh sắp không thể khống chế được suy nghĩ điên cuồng chiếm đoạt của mình.

“Tử Tranh, mau đẩy anh ra, bằng không anh sẽ không kiểm soát được mình, gây tổn hại đến em.....”

Giọng nói trầm thấp nhuốm màu nhục dục của Cung Quý Dương vang lên bên vành tai cô, ngay thời điểm vẫn chưa hoàn toàn mất đi lý trí, anh thở hổn hển, thì thầm nói.

“Quý Dương.”

Một dòng nước ấm dâng lên từ đáy lòng của Sầm Tử Tranh, cô thở gấp, mặc cho anh gieo xuống từng nụ hôn nóng rực như lửa đốt ở trên người mình, đôi tay nhẹ nhàng vòng lên sau gáy của anh.

“Tử Tranh.”

Cung Quý Dương ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt cô, ánh lửa cháy hừng hực phảng phất trong đôi con ngươi đen láy, dường như muốn hun hăng cắn nuốt người trước mặt.

“Mặc dù anh rất muốn làm em trở thành người của anh, nhưng.....Anh không muốn ép buộc em, nếu không, anh so với những con cầm thú kia.....là một dạng.....” Anh gắng gượng chịu đựng, vầng trán lấm tấm mồ hôi, có thể nhìn thấy được vẻ khổ sở khi anh phải cố nén sự ham muốn đang bùng phát dữ dội từ bên trong đến nhường nào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh ửng đỏ đến độ không thể nào đỏ hơn được nữa, cô nhìn sâu vào ngọn lửa ham muốn bên trong đôi mắt của Cung Quý Dương, khe khẽ thở dài, nhẹ giọng nói ra: “Quý Dương, em.....em tình nguyện trở thành người.....của anh.....”

“Tử Tranh, em...điều em nói là sự thật?”

Cung Quý Dương kích động hỏi, trời ạ, vào giờ phút này anh cảm thấy mình cực kỳ xấu hổ, một kẻ phong lưu đa tình như anh, nhưng khi ở trước mặt Sầm Tử Tranh lại trở nên dè dặt cẩn thận như một đứa học sinh tiểu học.

“Ừm!” Sầm Tử Tranh ngượng ngùng chôn gương mặt nhỏ nhắn vào vòm ngực to lớn của anh, dáng vẻ xinh đẹp tựa như một con mèo nhỏ làm Cung Quý Dương thương yêu không dứt.

“Tử Tranh, người yêu bé nhỏ của anh. Yên tâm, nhất định anh sẽ dịu dàng.”

Cung Quý Dương cảm thấy mình chưa bao giờ hạnh phúc như vậy, anh cẩn thận từng li từng tí đặt mình lên người cô lần nữa, bàn tay dịch chuyển tới lui, vật che đậy bên dưới người cô dần dần buông rơi.

Cơ thể phụ nữ xinh đẹp yêu kiều bên dưới khiến anh hít thở không thông, cúi đầu, phủ lên từng chỗ một, môi nóng lưỡi dài lướt qua từng điểm mẫn cảm của cô.

Cung Quý Dương là người lão luyện trong tình trường, càng là cao thủ*****, một khi ngọn lửa bên trong người anh bị châm ngòi, người không hề có một chút kinh nghiệm như Tử Tranh liền bị anh kéo vào trong phong ba bão táp, khó đề nén được tiếng rên rỉ.

“Tử Tranh.” Cung Quý Dương không thể tiếp tục nhẫn nại, nhanh chóng chạy nước rút, xâm nhập vào trong cơ thể của cô, nhưng một tầng trở ngại kia lại khiến anh tạm dừng động tác.

“Đau quá.” Sầm Tử Tranh bất lực ngửa mặt lên trần nhà, một giây sau đó, giọng nói liền bị Cung Quý Dương nuốt vào bên trong.

“Tử Tranh, thả lỏng một chút, ngoan, đừng sợ.”

Thấy cô khó chịu, trong lòng anh dâng lên cảm giác không nỡ cùng thương tiếc, dịu dàng hôn lên vầng trán ướt đẫm mồ hôi, giọng nói ồm ồm tựa như đinh đâm vào đá.

Cô quá thuần khiết khiến anh khó kèm chế được dục vọng, cố nén cơn ham muốn dữ dội đã gần như lan đến ranh giới cuối cùng.

Sầm Tử Tranh từ từ mở mắt ra, nghe anh dịu dàng trấn an, ánh mắt lóe lên một tia xúc động, cô ngây ngô không biết nên làm như thế nào, chỉ biết liều mình ôm lấy anh, khe khẽ nói: “Quý Dương, vì là anh, em không sợ.”

“Bé ngoan!”

Trái tim của Cung Quý Dương như bị tan chảy vào ngay thời khắc ấy, chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng trong như sao trời của cô, thất lực mạnh mẽ đẩy một cái, vật khổng lồ kiêu ngạo xỏ xuyên qua cơ thể non nớt bên dưới.

Gần như vào khoảnh khắc ấy, anh cúi người, nuốt lấy tất cả những âm thanh kêu lên vì đau đớn của Sầm Tử Tranh vào trong miệng, để mặc cô ghim móng tay vào trên bắp vai mình, nụ hôn dịu dàng xoa tan đau đớn.

“Tử Tranh, anh yêu em.” Nương theo những luật động cuồng dã, Cung Quý Dương thì thầm nói lời yêu bên tai cô.

Bọn họ kết hợp hoàn mỹ như vậy, cảm giác hạnh phúc làm cô rơi lệ, dường như cô được sinh ra là để dành cho anh, định mệnh sắp đặt là trở thành người phụ nữ của anh.

Cô rên lên vì vui sướng, sự kết hợp chặt chẽ đầy tính nhục dục của cả hai đã khiến cô vút đi hoàn toàn lý trí, cô chỉ biết – cả đời này mình cũng không thể quên được người đàn ông này, mặc kệ về sau sẽ ra sao, trong sinh mệnh của cô chỉ tồn tại mỗi người ấy.

Triền miên cả đêm, sớm tinh mơ, ánh mặt trời ảm áp tràn vào cả căn phòng, phản chiếu trên tấm màn rực rỡ màu sắc.

Cung Quý Dương tỉnh lại, khi anh nhận thấy được người trong ngực đang nép vào mình, khoe môi nâng lên nụ cười thỏa mãn không tì vết, cánh tay càng siết chặt lấy cơ thể mềm mại.

Một cô gái chỉ mới mười sáu tuổi mà có thể khiến anh rung động và thương yêu đến vậy, làm anh không ngừng trầm luân, để người luôn cẩn thận như anh lại không muốn dùng đến bất kỳ biện pháp an toàn nào vào cái đêm triền miên hôm trước.

Chưa một người phụ nữ nào có thể mang đến cho anh cảm giác như vậy, anh muốn cô bé này, bất luận là thể xác hay là tâm hồn, nhất định phải triệt để có được cô ấy.

Đang suy nghĩ, một chuỗi tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cực kì có tính nhấn nại, là điện thoại của Sầm Tử Tranh.

Cung Quý Dương tiện tay cầm lấy điện thoại của cô, lúc anh nhìn thấy tên người gọi bên trên thì hàng chân mày rậm nhíu lại, tỏ vẻ không vui, thấy Sầm Tử Tranh vẫn còn vùi vào ngực mình ngủ say như cũ, làn môi mỏng khẽ nhếch.

“Này” Giọng nói lười biếng mang theo một tia mập mờ, anh trực tiếp nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia sững sờ hồi lâu, cả nửa ngày không nói gì, một lúc sau mới truyền đến giọng nói có phần không chắc chắn của một người đàn ông: “Làm phiền anh, tôi muốn gặp Tử Tranh.”

“Thư học đệ, thật là ngại quá, Tử Tranh đang say giấc trên giường của tôi.” Anh cố ý cường điệu hai chữ kia, nhưng mà ý đồ đã lộ ra hết cả rồi.

~Hết Chương 26

~Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o . r . g để có chương mới nhanh nhất

39. Q.2 - Chương 27: Tri Kỷ Làm Khó Tình Địch

“Học trưởng Cung? Anh.....anh đã làm gì với Tử Tranh rồi hả?”

Đôi môi mỏng của Cung Quý Dương khẽ nhếch lên, lập tức nói: “Tôi làm cùng với cô ấy.....việc yêu, ha ha, cậu cứ từ từ mà tưởng tượng!” Nói xong, liền cúp điện thoại, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt tà ác.

“Ừm.....” Hình như Sầm Tử Tranh có chút thức giấc, cô từ từ nhắm hai mắt, môi anh đào vô thức nỉ non: “Ừm, có chuyện gì thế.....”

“Không có việc gì.....” Cung Quý Dương cúi xuống một lần nữa hôn lên cánh môi anh đào của cô, lập tức tắt đi động của cô.

“Ừm.....” Sầm Tử Tranh giống như một con mèo nhỏ, hơi hé mở đôi mắt trong veo: “Hình như em mới nghe có tiếng điện thoại kêu.....”

“Là em nghe nhầm đó, nếu mà có tiếng kêu thì đó là tiếng của bao tử anh.....” Nụ cười xấu xa hiện lên khóe môi Cung Quý Dương, bàn tay to lớn bắt đầu không an phận lần mò xuống phía dưới tìm kiếm.....

“Anh đói bụng?” Sầm Tử Tranh lơ mơ phát hiện trời đã sáng, trời ơi, cơ thể như muốn rã rời.

Cung Quý Dương cười xấu xa: “Đúng vậy nha, nhìn thấy em, anh lại đói bụng.....”

“Anh thật là đáng ghét!” Đột nhiên Sầm Tử Tranh hiểu rõ hàm ý trong lời nói của anh, từng hình ảnh nóng bỏng tối qua lại hiện lên trong đầu cô.

“Không cần.....” Cô cười duyên muốn tránh né sự tấn công của anh.

“Anh lại càng muốn!”

“Ha ha.....Quý Dương, không cần, mệt mỏi quá.....”

“Tiểu quý, em phải tập quen với đại khẩu vị của anh.....”

Hai người lại tiếp tục đốt cháy không khí ấm áp của buổi sáng....

Trong nháy mắt, thời gian hai tháng sắp trôi qua, cuộc thi thiết kế càng ngày càng đến gần, mà Sầm Tử Tranh cũng càng ngày càng bận rộn.....mỗi khi sinh viên năm nhất rời khỏi phòng thiết kế thì cô mới là người cuối cùng rời khỏi, mà Cung Quý Dương lại giống như tài xế kiêm người mẫu, tận chức tận trách mà yêu thương cô.

“Tử Tranh.....” Chẳng biết từ lúc nào, Thư Tử Hạo đã đứng ở cửa phòng thiết kế, vẻ mặt tiêu tụy đã nói lên tâm sự phức tạp của anh ta.

“Tử Hạo?” Sầm Tử Tranh sau khi nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy của Thư Tử Hạo, rồi đột nhiên hoảng sợ, vội vàng buông bản thiết kế trong tay ra, đi về phía trước.

“Tử Tranh, anh chỉ muốn hỏi một câu.....” gò má Thư Tử Hạo vô cùng gầy gò, đôi mắt thâm thúy chứa đựng ánh sáng đau khổ: “Em cùng anh ta ở một chỗ sẽ thật sự hạnh phúc sao? Sẽ vui vẻ sao?”

“Tử Hạo, anh không cần phải như vậy đâu.....” Sầm Tử Tranh cảm thấy trong lòng buồn phiền, nhìn anh ta thống khổ như vậy, cô lại càng thêm khó chịu.

“Anh có điểm nào thua kém hẳn ta sao? Cung Quý Dương chỉ là một tên hoa hoa công tử, hẳn đã phong lưu thành tính nhất định sẽ có lỗi với em!” Thư Tử Hạo thống khổ gào thét.

“Tử Hạo, thật xin lỗi, em....Em thật sự thương anh ấy.....” Sầm Tử Tranh không đành lòng nói.

“Tử Tranh.....”

Thư Tử Hạo vẫn còn muốn nói điều gì đó, lúc này, chỉ thấy một cô gái uyển chuyển hàm xúc xuất hiện phía sau anh ta, dịu dàng ngắt lời nói của anh ta....

“Học trưởng Thư, chuyện tình cảm vẫn nên thuận theo tự nhiên thì tốt hơn, nếu quá miễn cưỡng thì chỉ càng thêm đau khổ!”

Thư Tử Hạo biến sắc quay đầu lại nhìn, mà Sầm Tử Tranh cũng kinh ngạc quay lại nhìn cô gái này.....

Một giọng nói nhẹ nhàng của một cô gái khiến Sầm Tử Tranh và Thư Tử Hạo chú ý, bọn họ nhao nhao quay người lại nhìn cô gái ở phía sau.....

Áo váy Chanel tinh tế, càng khiến cho cô gái đó vô cùng thanh lịch, toát lên hơi thở quý tộc, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch chiếu rọi lên khuôn mặt tuyết trắng càng tăng thêm vẻ mỹ lệ dị thường, chỉ là đôi mắt bình tĩnh kia dường như có phần trưởng thành hơn những người bạn đồng trang lứa.

Cô ta chính là Ngải Ân Hà, cùng học chung với Cung Quý Dương tại Học viện Harvard University, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Ngải thị!

Thư Tử Hạo sau khi hờ hững liếc nhìn cô ta một cái, một lần nữa lại đem ánh mắt dừng lại trên người Sầm Tử Tranh, nhẹ giọng nói: “Tử Tranh, anh vẫn sẽ chờ em.....” nói xong, mang theo vẻ mặt đau khổ rời khỏi phòng thiết kế.

Sầm Tử Tranh thở dài một hơi, làm sao mà cô không hiểu rõ tâm tư của Thư Tử Hạo chứ, chỉ là, lòng của cô đã sớm trao cho Cung Quý Dương rồi.

Ngải Ân Hà sau khi dăm chiêu đánh giá cô gái trước mắt, khẽ cười, giọng nói lộ ra sự thành khẩn: “Xin chào, tôi là Ngải Ân Hà, tôi có thể gọi cô là Tử Tranh không?”

Sầm Tử Tranh lễ phép cười mà gật gật đầu, tuy cô chưa từng giao tiếp với Ngải Ân Hà, nhưng cũng có nghe nói về cô ta, mọi người cũng đã xôn xao bàn tán rằng Cung Quý Dương và cô ta là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Chỉ là, đêm nay khi nhìn thấy thiên kim tiểu thư nhà giàu này, hình như không có dáng vẻ kệnh cớm như trong tưởng tượng của cô, dường như nụ cười của Ngải Ân Hà có một sức cuốn hút rất lớn, mang đến cho cô một cảm giác rất thân thiết.

Trong tiệm café, phảng phất tiếng âm nhạc tao nhã, cảnh vật yên tĩnh mang lại một cảm giác rất đẹp mắt.

Ngải Ân Hà nhẹ nhàng khuấy tách café, động tác đưa tay nhắc chân đều lộ ra hơi thở trầm tĩnh, cô ta nhìn về phía Sầm Tử Tranh ở đối diện, nhẹ nhàng cười nói: “Tử Tranh, mình mạo muội mời cậu đi uống café, có dọa đến cậu hay không?”

“Đương nhiên là không rồi, chỉ là.....tôi thật sự không ngờ rằng mình sẽ uống café chung với một cô gái học thương mại.” Sầm Tử Tranh nửa cười đùa trêu ghẹo.

“Ý của cậu là nói mình.....ách, thiếu mùi vị của phụ nữ sao?” Trên gương mặt Ngải Ân Hà tươi cười giống như ánh mặt trời, chế nhạo nói.

“Nào có, chỉ là tôi cảm thấy rằng những cô gái học thương mại quá mức sắc bén, không nghĩ đến cô lại hiền lành như vậy!” Sầm Tử Tranh thoải mái trả lời.

Ngải Ân Hà sau khi nghe vậy liền cười xinh đẹp: “Tử Tranh, rốt cuộc mình cũng hiểu tại sao Cung Quý Dương lại đặt tất cả tâm tư lên người cậu rồi!”

Cô ta dừng một chút, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt Sầm Tử Tranh, tiếp tục nói: “Cậu thật sự rất thẳng thắn, có chút khác lạ so với các cô gái khác, mình thật sự rất thích cậu, cũng hy vọng có thể kết bạn với cậu đó nha!”

“Kết bạn với tôi sao?”

Sầm Tử Tranh không ngờ rằng Ngải Ân Hà có thể nói như vậy, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, trên khuôn mặt lại có chút mất tự nhiên: “Không phải cô tìm tôi vì Quý Dương sao.....”

“Tử Tranh.....”

Ngải Ân Hà nhẹ nhàng kéo tay Sầm Tử Tranh, ánh mắt trầm tĩnh: “Mình biết ngay là cậu sẽ hiểu nhầm ý mình mà!”

Sầm Tử Tranh cảm thấy càng thêm nghi ngờ....

Ngải Ân Hà mỉm môi cười, nhẹ giọng nói: “Mình biết chắc rằng cậu sẽ tin những lời nói mà mọi người truyền tai nhau, thật ra là cha của mình và cha Cung Quý Dương rất thân nhau, mà tập đoàn Ngải thị và Cung thị tài phiệt lại có quan hệ hợp tác, lại thêm việc mình và Cung Quý Dương học chung tại Học viện Harvard University, cho nên mọi người gắn ghép hai tụi mình cũng là chuyện bình thường mà!”

“Cái gì? Cung thị tài phiệt?” Sầm Tử Tranh đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Cung thị tài phiệt, Lăng thị tài phiệt, Hoàng Phủ tài phiệt và Lân thị tài phiệt không phải là những tập đoàn tài phiệt nổi tiếng sao? Nói như vậy.....

Ngược lại Ngải Ân Hà đối với phản ứng của cô rất là bình thường, cô ta thản nhiên giải đáp những nghi vấn trong lòng Sầm Tử Tranh, trực tiếp nói: “Thật ra Cung Quý Dương là đứa con độc nhất của tổng giám đốc Cung thị tài phiệt Cung Doãn Thần, cũng là người thừa kế tương lai của Cung thị tài phiệt!”

Sầm Tử Tranh cảm thấy đầu óc trống rỗng, hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.....

Cô biết rằng nhất định Cung Quý Dương là người có xuất thân phú quý, nhưng tuyệt đối không thể ngờ rằng anh lại có gia thế hiển hách như vậy, quan trọng nhất là, trước mặt cô Cung Quý Dương luôn che dấu thân phận của mình!

“Tử Tranh, cậu đừng hiểu lầm Cung Quý Dương, vì chưa được thừa kế gia sản, con cháu của tứ đại tài phiệt cũng cần phải che giấu tung tích, một là vì sự an toàn, hai là để tránh những phiền toái không cần thiết, chỉ là Quý Dương tuân thủ đúng quy định mà thôi!” Ngải Ân Hà nhẹ nhàng bưng ly lên, ý bảo Sầm Tử Tranh bình tĩnh.

“Vì sao cô lại muốn nói cho tôi biết những điều này?” Sầm Tử Tranh khó hiểu nhìn Ngải Ân Hà.

Ngải Ân Hà đặt ly xuống, nhẹ giọng nói: “Thật ra, mình và Cung Quý Dương từ nhỏ đã chọn ra cô dâu nhỏ, nói trắng ra là, quan hệ thông gia giữa tập đoàn Ngải thị và Cung thị tài phiệt!”

Đột nhiên có một quả bom nổ tung trong lòng Sầm Tử Tranh.....

Cô ngơ ngác nhìn Ngải Ân Hà, không biết nên nói những gì, chỉ có thể tiếp tục nghe cô ta nói.

“Tử Tranh, hôm nay mình tới tìm cậu là để nói cho cậu biết những điều này, thật ra chính là muốn nói cho cậu biết, mình chỉ xem Cung Quý Dương là anh trai, cũng không có một chút tình cảm nào, khi mình biết Cung Quý Dương yêu cậu, trong lòng mình cũng rất vui, mình biết cậu sẽ giận Cung Quý Dương vì giấu diếm gia thế, nhưng mình hy vọng cậu không vì điều đó mà rời xa anh ấy, trong lòng anh ấy cậu thật sự rất quan trọng!”

Sầm Tử Tranh cảm thấy tim mình đập rất nhanh, tình cảm trong lòng cũng lên xuống theo lời nói của Ngải Ân Hà, điều áp lực là, Ngải Ân Hà và Cung Quý Dương có đám hỏi sứ mệnh của gia tộc, điều vui mừng là, Ngải Ân Hà không hề yêu Cung Quý Dương.

“Nhưng mà, hai nhà đã làm đám hỏi rồi.....”

“Mình nghĩ, nếu mình và Cung Quý Dương đều tìm được người mà mình yêu thương, thì các trưởng bối cũng không ép buộc tổ chức đám hỏi!” Ngải Ân Hà cười nói.

Sầm Tử Tranh kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ cô đã có người trong lòng rồi sao?”

Thật ra với điều kiện của Cung Quý Dương, cô ta không có cách nào mà không thương được.

Ánh mắt Ngải Ân Hà trở nên mờ lung tràn ngập tình yêu, mà trên mặt cũng có chút mộng ảo, cô gật gật đầu, cười cười.

“Chúc mừng cô, hy vọng cô có thể tìm được người mà mình yêu thương!” Sầm Tử Tranh cảm thấy trong lòng thật dễ chịu, đây là lời nói từ đáy lòng cô.

Ngải Ân Hà khẽ cười: “Cho nên cậu và Cung Quý Dương cũng cần phải cố gắng!”

“Ừm! Cảm ơn cô, à, Ân Hà!” Sầm Tử Tranh cười thật lòng, những vướng mắc trong lòng đã hoàn toàn biến mất, mà sự hảo cảm đối với Ngải Ân Hà cũng tăng thêm.

“Đúng rồi, Tử Tranh, mình nghe nói cậu rất thích các tác phẩm của bậc thầy John.Gallino, cậu biết không, mình sẽ giúp cậu một việc lớn đó nha!” Ngải Ân Hà ra vẻ thần thần bí bí cười nói.

“Giúp tôi một việc lớn? Là có ý gì?” Sầm Tử Tranh không hiểu lời của Ngải Ân Hà.

“Thật ra mình cũng có xem qua tác phẩm dự thi trước đây của cậu, nhất là tác phẩm mới vừa mới đoạt giải, thật sự là rất tuyệt nha, mình á, vừa mới bái sư John.Gallino, tiện thể đem tác phẩm của cậu cho ông ấy xem thử, để xem ông ấy đánh giá tác phẩm của cậu như thế nào?” Ngải Ân Hà một tay chống cằm, uống một ngụm café rồi nói.

“A? Thật vậy sao? John.Gallino sẽ đánh giá tác phẩm của tôi sao?” Sầm Tử Tranh khấn trương nắm lấy tay Ngải Ân Hà mà hỏi han.

Trời ơi, cô không nghĩ đến tác phẩm của mình sẽ nằm trên tay của thần tượng!

“Sau khi bậc thầy John.Gallino xem qua tác phẩm của cậu, ông ấy đã rất ca ngợi, ông ấy nói cậu nhỏ tuổi vậy mà đã có trình độ thiết kế nhạy cảm như vậy, thật là không đơn giản, mà còn.....”

Ngải Ân Hà lấy một tờ danh thiếp từ trong chiếc túi xách tinh xảo đưa cho Sầm Tử Tranh.....

“John.Gallino đặc biệt chỉ đích danh cậu nếu cậu muốn đến đây để thể hiện tài năng, ông ấy có ý muốn thu nhận cậu làm đồ đệ đó, đây là danh thiếp của ông ấy, cậu có thể liên hệ với ông ấy bất cứ lúc nào!”

Sầm Tử Tranh không thể tưởng tượng nổi mà nhìn vào tấm danh thiếp trong tay mình.....đây thật sự là điều mà cô không dám mơ đến, thần tượng mà mình luôn tôn sùng lại có thể thu nhận mình làm đồ đệ sao?

“Ân Hà, cô nói.....đều là sự thật sao? Tôi không có nằm mơ đúng không?” Giọng nói của cô run rẩy mà vội vàng.

“Đương nhiên là không rồi, mình xem cậu là bạn của mình mà, làm sao có thể lừa cậu được chứ? Chỉ là cậu nên suy nghĩ cho kĩ, tốt nhất cậu nên thương lượng với Cung Quý Dương một chút, học tập với John.Gallino cần có thời gian, vậy là thời gian mà hai người ở chung một chỗ sẽ rất ít!” Ngải Ân Hà phân tích mọi mặt.

Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy sắc mặt có chút khó xử, cô định mở miệng nói chuyện, liền cảm thấy dạ dày không được khỏe, lập tức lấy tay che miệng, kiềm chế lại cảm giác khó chịu.....

Về mặt Ngải Ân Hà vô cùng căng thẳng, lập tức hỏi: “Tử Tranh, thân thể của cậu.....Không thoải mái sao?” Ánh mắt của cô tràn ngập sự cảnh giác.

“Tôi.....”

Sầm Tử Tranh cắn cắn môi anh đào, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng hồng, cô ngẩng đầu nhìn Ngải Ân Hà rồi nhẹ giọng nói: “Thật ra, tôi đã mang thai rồi.....”

“Cái gì?”

Lần này đến lượt Ngải Ân Hà kinh ngạc, cô ta thất thanh la lên, nhưng dường như ý thức được rằng cảm xúc của mình quá mức kích động, vội vàng che giấu sóng to gió lớn đang nổi lên trong lòng, nhỏ giọng hỏi: “Tử Tranh, cậu nói rằng cậu đang mang trong mình con của Quý Dương sao?”

“Ừm!” Khuôn mặt Sầm Tử Tranh tràn đầy hạnh phúc.

Ngải Ân Hà ngơ ngẩn mà nhìn Sầm Tử Tranh, đôi mắt dịu dàng không biết đang suy nghĩ điều gì, thật lâu sau, cô ta mới mở miệng hỏi: “Quý Dương có biết chuyện này không?”

Sầm Tử Tranh than nhẹ một tiếng rồi lắc đầu: “Quý Dương tham gia khóa học ngoại khóa, ngày kia mới trở về Đài Loan, thật ra hôm nay tôi cũng mới biết, cho nên muốn cho Quý Dương một bất ngờ!”

“Nhưng mà, Tử Tranh, cậu còn nhỏ như vậy mà đã làm mẹ, chẳng lẽ cậu không nghĩ đến việc hoàn thành khóa học sao?” Ngải Ân Hà ghen ngào hỏi.

“Chỉ cần có Quý Dương ở bên cạnh tôi, tôi cũng không sợ bất cứ điều gì, mà cho dù có sinh ra đứa bé, tôi cũng sẽ hoàn thành khóa học thiết kế!” Sầm Tử Tranh kiên định nói.

Ngải Ân Hà cố nặn ra một nụ cười, lập tức tỏ ra vẻ thoải mái mà nói: “Không sai, thật ra chỉ cần được ở cùng với người mà mình yêu thương, sẽ có dũng khí để vượt qua bất cứ chuyện gì, chẳng qua mình nghĩ rằng chuyện này đúng là rất bất ngờ đối với Quý Dương nha, chờ anh ấy quay về Đài Loan sẽ nói cho anh ấy biết!”

“Ừm!” Sầm Tử Tranh không để bụng mà cười, sau đó cúi đầu, về mặt tràn đầy hạnh phúc mà quấy ly đồ uống.

Sầm Tử Tranh đang chìm đắm trong hạnh phúc nên không để ý đến.....

Nụ cười trên môi Ngải Ân Hà từ từ thu lại, thay vào đó là một dáng vẻ âm hiểm và ghen tị không tương xứng!

Sầm Tử Tranh lại càng không nhìn thấy rõ hai bàn tay đang gắt gao nắm lại thành nắm đấm của Ngải Ân Hà!

Dựa vào cái gì chứ?

Cô chỉ là một cô gái với thân phận bình thường mà lại nhận được sự ưu ái từ Quý Dương?

Thậm chí Quý Dương còn cho phép cô gái này mang thai đứa con của mình?

Thật sự ngay từ khi Cung Quý Dương theo đuổi Sầm Tử Tranh, Ngải Ân Hà cũng không thêm để ý đến, bởi vì cô cũng đã quá hiểu rõ tính cách Cung Quý Dương, anh ấy trời sinh tính phong lưu, qua lại với bạn gái không quá hai tháng, nhưng thời gian trôi qua, cô lại phát hiện Cung Quý Dương vẫn say mê Sầm Tử Tranh, lúc này hồi chuông cảnh báo mới reo lên mãnh liệt trong lòng Ngải Ân Hà.

Vì thế liền bày ra một tiết mục kết bạn, thật ra là muốn chia rẽ hai người họ!

Nhưng cô ta tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn đến mức ngang nhiên chiếm đoạt lại Cung Quý Dương, cô muốn dùng một trò chơi với nhiều thủ đoạn để chiếm đoạt lại tình yêu của mình!

Không sai, người đàn ông mà Ngải Ân Hà yêu nhất chính là Cung Quý Dương.....

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn yêu Cung Quý Dương, vì vậy, mới có thể lựa chọn trường học và cùng chuyên ngành với anh, cũng trở thành sinh viên trao đổi cùng với anh!

Vì thế, cô đã khổ tâm nghĩ cách không cho phép cô gái này làm xáo trộn! Cô tình nguyện đem John.Gallino giới thiệu cho Sầm Tử Tranh, để cho Sầm Tử Tranh hao tổn tâm sức vào học thiết kế, muốn giành lấy được tình bạn và sự tín nhiệm, nhất định phải tiêu tốn đúng không?

40. Q.2 - Chương 28: Âm Mưu

Màn đêm âm u, trong căn phòng tối tăm, bóng dáng xinh đẹp của Ngải Ân Hà đứng ở bên cửa sổ sát đất, một tia chớp xẹt ngang bầu trời, chiếu sáng đôi mắt thâm trầm kia.....

Sầm Tử Tranh!

Hai bàn tay của cô khấn trương nắm lại, ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng ‘Ầm ầm....rắc rắc.....’, dường như tiếng sấm đó làm rung động cả Đài Bắc!

Dựa vào cái gì mà mà mày có thể chiếm được tình yêu của Quý Dương?

Ngải Ân Hà cảm thấy đau lòng muốn chết, sự ghen tị gần như đã thiêu cháy đáy lòng cô, cho dù mưa cả đêm cũng không thể dập tắt được ngọn lửa này!

Cô biết lần này Cung Quý Dương đã thật sự động lòng, nếu không làm sao có thể đánh tan kỳ hạn hai tháng, làm sao có thể để một cô gái mang thai con của mình?

Ngải Ân Hà hiểu rất rõ Cung Quý Dương, anh ấy luôn cẩn thận, phong lưu thành tính nên trong chuyện hoan ái anh đều dùng biện pháp an toàn, nhưng lần này anh lại cho phép Sầm Tử Tranh mang thai đứa con của mình?

Nghĩ đến đây, một sự sợ hãi dâng lên trong lòng Ngải Ân Hà!

Cô biết, nếu Sầm Tử Tranh nói cho Cung Quý Dương biết chuyện cô ta mang thai, nhất định anh sẽ không do dự mà cưới cô ta vào cửa, mà bác trai Cung, cũng là cha của Cung Quý Dương mà biết được chuyện này, có lẽ sẽ hủy bỏ chuyện đám hỏi của hai nhà, bởi vì ông cụ Cung cũng đã tính đợi Cung Quý Dương tốt nghiệp đại học sẽ tổ chức hôn lễ!

Nếu mà thật sự như vậy, tâm nguyện muốn gả vào nhà họ Cung của mình sẽ sụp đổ!

Không!

Không!!!

Ngải Ân Hà nắm chặt tay đè nén cảm xúc trong lòng, cố nén lại cảm giác sợ hãi.....

Bất luận như thế nào, cô nhất định phải đoạt lại Cung Quý Dương, cho dù phải dùng đến thủ đoạn gì, nhất định cô phải tách Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh ra!

Một lúc sau, ánh mắt điên cuồng của cô đã từ từ khôi phục lại trạng thái bình thường, sau đó, đôi môi duyên dáng nở một nụ cười thâm hiểm.....

Chỉ thấy cô chậm rãi cầm chiếc điện thoại di động, nhanh chóng bấm một dãy số quen thuộc, nhẹ nhàng trả lời điện thoại: “Xin chào, bác gái Cung, người khỏe chứ, con là Ân Hà.....”

.....

Ánh mắt trời âm áp chiếu vào chiếc thảm, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, chẳng bao lâu sao, tiếng nước biến mất, một lát sau, Cung Quý Dương bước ra từ phòng tắm.

Toàn thân lười biếng khoác một chiếc áo choàng tắm càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ, bao lấy dáng người to lớn ngang tàng, đôi chân dài cường tráng mạnh mẽ thấp thoáng hiện ra càng tăng thêm sự gợi cảm, anh lắc lắc mái tóc ngắn ẩm ướt, động tác lưu loát mà cuồng dã.

Nhưng mà, khi anh đi vào phòng khách đã nhìn thấy Ngải Ân Hà ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, ánh mắt có chút giật mình, bên đôi môi gợi cảm là nụ cười tươi.

“Ân Hà à, nếu buổi tối mà gặp phải em ngồi lặng lẽ ở đây, nhất định anh sẽ nghĩ rằng mình gặp phải quỷ đó!” Trong lời nói của anh tràn ngập sự chế nhạo.

Đối với Ngải Ân Hà, anh luôn xem cô như một cô em gái, tuy hai nhà đã làm đám hỏi, nhưng anh biết trong lòng Ngải Ân Hà đã có người yêu của mình, bởi vậy, hai người vẫn chung sống như một người bạn.

“Anh Quý Dương, anh có gặp Tử Tranh chưa?” Hình tượng của Ngải Ân Hà trước mặt Cung Quý Dương luôn là một người bạn hiền lành, đạo lý lạt mềm buộc chặt cô luôn hiểu rõ.

“Anh vừa mới xuống máy bay, chưa kịp tìm cô ấy, chỉ là anh biết buổi sáng cô ấy còn có một tiết học sắc màu, sau khi tan học anh sẽ trực tiếp tìm cô ấy!” Cung Quý Dương cười cười, sự dịu dàng trong mắt không hề được che giấu.

Vài ngày không gặp, anh luôn nghĩ muốn có Sầm Tử Tranh, anh đã từng có rất nhiều bạn gái, nhưng chưa có ai có thể khiến anh có cảm giác nhớ nhung da diết như vậy, khi không nhìn thấy cô, nụ cười của cô, sự hồn dỗi của cô, vẻ mặt cố chấp của cô, mùi hương thơm ngát của cô thậm chí là cả tiếng thở gấp dịu dàng của cô, đều hiện ra trong đầu anh bất cứ lúc nào.

Anh rất nhớ cô, nghĩ đến là muốn đau lòng!

Mấy ngày gần gũi, Cung Quý Dương đã xác định được lòng của mình.....anh yêu cô, vì thế, anh chỉ hận không thể ngay lập tức cưới Sầm Tử Tranh về!

Ngải Ân Hà nhìn thấy ánh mắt dịu dàng và nụ cười bên môi của Cung Quý Dương, dường như sự đố kỵ đã cắn nuốt lý trí của cô, nhưng cô vẫn phải kìm nén mà nuốt xuống.....

“Anh Quý dương.....” Cô đứng dậy, trên mặt là nụ cười khó xử và sự chịu đựng.

“Ân Hà, có chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra với Tử Tranh sao?” Cung Quý Dương sau khi nhìn thấy bộ dạng của Ngải Ân Hà, sắc mặt lập tức kinh sợ.

Ngải Ân Hà thầm than nhẹ rồi lắc đầu, cô mở miệng nói: “Có lẽ do anh ở trên máy bay tắt máy, cho nên người ở Cung vườn không liên lạc được với anh, em vừa mới nhận được thông báo, nói rằng bác gái Cung.....”

Cô muốn nói lại thôi!

“Mẹ anh sao? Mẹ anh bị làm sao vậy? Ân Hà, em nói mau!” Cung Quý Dương vừa nghe đến mẹ mình, lại càng hết sức lo lắng.

Ngải Ân Hà ngẩng đầu nhìn Cung Quý Dương, giữa trán hoàn toàn là sự lo âu và đau buồn.....

“Nghe quần gia ở Cung vườn gọi điện thoại đến, bệnh tim của bác gái Cung đột nhiên tái phát, sáng sớm đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu, bác trai Cung đã tạm dừng việc tại công ty, luôn ở bên cạnh bác gái Cung!”

“Cái gì?” Cung Quý Dương nhất thời sững sờ!

“Anh Quý Dương, quần gia nói....bác sĩ nói bệnh tình rất nguy kịch, có lẽ bác gái Cung....” Ngải Ân Hà không nói được nữa, âm thanh hết sức nghẹn ngào.

Toàn thân Cung Quý Dương khê run lên, ngay sau đó, anh không nói hai lời, lập tức đi vào căn phòng kia, khi quay trở lại đã thay quần áo, ở một bên vội vàng thu dọn hành lý, một bên điên cuồng gọi điện thoại!

“Chết tiệt, tại sao lại không có ai nghe máy.....” Cung Quý Dương giận dữ, hung hăng ném chiếc điện thoại xuống đất, tiếng điện thoại rơi xuống đất vang lên.....

“Anh Quý Dương, anh bình tĩnh một chút, nhất định bây giờ Cung vườn đang hỗn loạn, mà chuyện này sẽ khiến truyền thông chú ý đến, thử hỏi xem bây giờ ai có thể nghe điện thoại được chứ?” Ngải Ân Hà phân tích rất hợp lý.

Cung Quý Dương nôn nóng vung tay, cào cào mái tóc, nhanh chóng nói: “Ân Hà, phiền em đặt giúp anh một vé máy bay, anh muốn trở về một chuyến.”

Dường như Ngải Ân Hà đã sớm dự tính, chỉ thấy cô vội vã cầm lấy túi xách của mình, lấy ra một chiếc vé máy bay từ bên trong, nhẹ giọng nói: “Anh Quý Dương, đây là chuyến bay sớm nhất, anh đi đi!”

“Ân Hà, em....” Cung Quý Dương nhìn chiếc vé máy bay trong tay, muốn nói lại thôi.

Ngải Ân Hà cười cười nói: “Anh Quý Dương, bác gái Cung xảy ra chuyện như vậy, thật sự em cũng rất sốt ruột, em không biết hôm nay có thể trở về kịp hay không, em muốn về trước để xem tình hình của bác gái Cung, nếu anh về trước, em sẽ để lại cho anh, em sẽ về sau!”

“Ân Hà, cảm ơn em!” Đây là lời cảm ơn từ đáy lòng Cung Quý Dương.

“Anh Quý Dương, tại sao anh lại khách khí với em như vậy, nếu anh mà cứ như vậy em sẽ không xem anh là anh trai nữa đâu, đi nhanh đi, à, đúng rồi.....” Đường như Ngải Ân Hà đang suy nghĩ gì, sau đó nhìn Cung Quý Dương rồi nói: “Còn Tử Tranh thì phải làm sao bây giờ? Cô ấy vẫn đang chờ anh đó!”

Cung Quý Dương sau khi nghe vậy, liền giật mình, anh vội vã nhìn thời gian chuyến bay, ngay lập tức, không nói lời nào chạy ra khỏi cửa.....

“Anh Quý Dương!” Sắc mặt Ngải Ân Hà kinh sợ, vội vàng đuổi theo sau.

Chuông tan học vừa reo lên, đột nhiên Sầm Tử Tranh cảm thấy tim đập nhanh, cô gắt gao đề lên ngực, vừa rồi còn tưởng rằng là Bảo Bảo làm loạn, nhưng cảm giác nhạy cảm lại cảm thấy không phải như vậy, mà tim lại đập rất nhanh, thật giống như sắp có chuyện gì xảy ra vậy!

Cô theo bản năng đưa tay che bụng, cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình.....Bảo Bảo, con sẽ nhanh chóng được nhìn thấy ba của mình, cho nên con ngoan ngoãn một chút nha!

Sầm Tử Tranh thở sâu, tuy cô biết Bảo Bảo vẫn còn rất nhỏ, bản thân mình cũng đang ở thời kỳ bắt đầu mang thai, nhưng không biết vì sao, trong lòng cô mỗi khi nhớ đến Bảo Bảo này, sẽ cảm thấy vô cùng kiên định.

Cô muốn có Bảo Bảo này, nhưng cô biết mình vẫn còn là sinh viên, nhưng cô tin tưởng nhất định Quý Dương sẽ yêu quý Bảo Bảo này.

Trong lúc Sầm Tử Tranh miên man suy nghĩ, Tinh Nghiên ở một bên lôi kéo tay áo cô: “Tử Tranh, cậu nhìn xem, hình như là học trưởng Cung quý Dương kia!”

Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy vội vàng quay đầu nhìn ra cửa phòng học, khi nhìn thấy bóng dáng Cung Quý Dương chạy về phía này, lập tức vô cùng mừng rỡ, cũng rời khỏi chỗ chạy ra ngoài.....

“Quý Dương.....” Âm thanh của Sầm Tử Tranh tràn ngập kích động và tình cảm dịu dàng, cô như một con vật nhỏ vui vẻ sà vào trong lòng Cung Quý Dương.....

“Tử Tranh!” Cung Quý Dương nhanh chóng tiến lên, bàn tay gắt gao ôm lấy thân thể cô, giống như ôm trên tay một vật quý giá, không muốn buông tay.

“Quý Dương, anh về rồi, em rất nhớ anh!” Sầm Tử Tranh cũng gắt gao ôm lấy anh, âm thanh nhẹ nhàng tràn ngập tình yêu thương và nhung nhớ.

Một màn hai người ôm nhau mùi mẫn khiến các nữ sinh chú ý, tiếng thán phục, ghen tị nhất thời vang lên từ bốn phía.....

“Tử Tranh, anh cũng rất nhớ em!” Cung Quý Dương không hề kiêng hê ánh mắt của những người xung quanh, sau khi đặt lên môi cô một nụ hôn thâm tình, bàn tay to lớn kéo lấy cô nói: “Tử Tranh, đi theo anh!”

“Đi đâu?” Sầm Tử Tranh ngạc nhiên hỏi.

“Theo anh về nhà!” Cung Quý Dương không muốn rời khỏi Cung Quý Dương một giây nào!

Sầm Tử Tranh nhẹ nhàng kéo Cung Quý Dương lại, rõ ràng là cô không hề để ý đến hàm ý trong lời nói của anh, cười cười nói: “Quý Dương, em còn có tiết học mà, như vậy đi, hết giờ em sẽ lập tức đi qua bên kia, có được không? Bởi vì.....em còn có một chuyện rất quan trọng muốn nói với anh!”

“Tử Tranh!” Cung Quý Dương nghiêm túc nhìn cô, nói: “Anh muốn đưa em về không phải là căn hộ kia, mà là Cung vườn, là nơi mà anh lớn lên!”

Anh đã xác định rõ lòng của mình, cho nên, anh muốn mang theo Tử Tranh bên mình, mà cũng muốn đưa cô về Cung vườn!

Hiển nhiên Sầm Tử Tranh bị Cung Quý Dương dọa cho sợ.....sau khi sững sờ một lúc lâu, cô mới nhỏ giọng nói: “Quý Dương, anh.....Anh nói cái gì?”

“Em là người phụ nữ mà anh yêu nhất, mà đã là người của anh, cho nên anh sẽ đưa em đến gặp mặt cha mẹ anh, sẽ cưới em làm vợ!” Đôi mắt Cung Quý Dương lấp lánh ánh sáng!

“Quý Dương.....” Về mặt Sầm Tử Tranh vừa mừng vừa sợ, trong lòng cô đang nổi sóng, một niềm hạnh phúc đang bao bọc lấy lòng mình.....

“Quý Dương, em muốn nói cho anh biết một tin vui, thật ra em đã.....”

“Anh Quý Dương.....”

Khi Sầm Tử Tranh đang chuẩn bị nói cho Cung Quý Dương biết tin mình đã mang thai, vừa đúng lúc Ngải Ân Hà đuổi kịp tới, vô tư ngắt lời Sầm Tử Tranh.

“Anh Quý Dương, tại sao anh còn chưa đi? Sắp trễ chuyến bay rồi!” Cô lo lắng nói.

“Anh muốn đưa Tử Tranh cùng trở về!” Cung Quý Dương kiên định nói.

“Anh Quý Dương, em biết anh không nỡ xa Tử Tranh, nhưng vào thời gian này chỉ còn một vé máy bay, chẳng lẽ anh muốn đợi đến chuyến tiếp theo sao?” Ngải Ân Hà cố nén tức giận trong lòng, giọng nói trở nên dịu dàng.

Sầm Tử Tranh bị cuộc đối thoại của hai người làm ờ mịt, nhất là Cung Quý Dương, tuy cô nghe anh nói như vậy cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng.....hình như có chút hơi vội vàng!

“Quý Dương, Ân Hà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cô vội vàng hỏi.

Cung Quý Dương vừa muốn mở miệng nói, nhưng Ngải Ân Hà lại cướp lời: “Thật ra anh Quý Dương có chuyện vô cùng quan trọng phải xử lý, anh ấy phải trở về Cung vườn, nhưng lại không nỡ rời xa cậu!”

“Quý Dương, nếu anh có chuyện khẩn cấp, anh nên quay về đi, dù sao đưa em đi theo, còn phải đợi chuyến bay nữa!” Sầm Tử Tranh tuy không biết đang có chuyện gì xảy ra, nhưng cô cũng không muốn khiến cho Cung Quý Dương khó xử.

“Tử Tranh.....” Cung Quý Dương gắt gao ôm cô vào lòng, vì sao trong lòng lại cảm thấy trống rỗng như vậy, giống như lần chia tay sẽ không còn được gặp nhau nữa?

“Tử Tranh, em hãy chờ anh, nhất định anh sẽ có trách nhiệm với em, ngoan ngoãn chờ anh!” Cung Quý Dương đau lòng đặt một nụ hôn nồng nàn lên trán cô, động tác đưa tay nhắc chân đều chứa đầy sự nhớ nhung quyến luyến.

Nếu có thể, anh rất muốn mang cô đi, nhưng thời gian lại không chờ đợi người, anh cũng rất lo lắng cho bệnh tình của mẹ. Sầm Tử Tranh ngoan ngoãn gật đầu.....

“Quý Dương, anh sẽ nhanh chóng quay về sao?” Trong lòng là sự quyến luyến không nỡ rời xa, cô còn chưa nói cho anh biết chuyện mình có Bảo Bảo mà.

Cung Quý Dương nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau khi nặng nề hôn lên đôi môi cô, kiên định nói: “Sẽ, anh sẽ nhanh chóng quay về, chờ anh!”

Sầm Tử Tranh lại gật gật đầu, đôi mắt xinh đẹp đã bị nước mắt che mờ!

Cung Quý Dương nhìn cô đắm đuối, đột nhiên thu tay lại, tàn nhẫn quay người về hướng xe của mình, nếu dừng lại một phút, nhất định anh sẽ không thể bỏ được.

“Quý Dương.....” Nước mắt Sầm Tử Tranh vẫn rơi, khi xe Cung Quý Dương đã đi mất, trong nháy mắt toàn thân cô trở nên vô lực.

“Tử Tranh!” Ngải Ân Hà kinh sợ, vội vàng tiến lên đỡ lấy thân thể cô.

“Ân Hà, nhất định Quý Dương sẽ trở về, có phải hay không?” Sầm Tử Tranh theo bản năng hỏi Ngải Ân Hà, như người sắp chết đuối vớ được một bè gỗ.

Ngải Ân Hà sau khi đỡ cô ngồi xuống bên dưới bóng cây, đưa bàn tay lên nhẹ nhàng gạt những sợi tóc, nói: “Dĩ nhiên, anh Quý Dương sẽ nhanh chóng quay về, thật sự là lần này trong nhà anh ấy có việc gấp!”

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Sầm Tử Tranh khẩn trương hỏi.

Trên mặt Ngải Ân Hà lộ vẻ áy náy nói: “Tử Tranh, cậu nên hiểu là nhà giàu có một số chuyện không muốn để cho người ngoài biết được, không phải mình không tin cậu, mà là luôn có những phóng viên ở bất cứ nơi nào, có hay không đều thế, toàn viết linh tinh!” Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy, gật gật đầu, nhanh chóng lau nước mắt.

“Tử Tranh.....”

Ngải Ân Hà nhẹ nhàng kéo tay Sầm Tử Tranh, hỏi: “Có phải cậu muốn nói cho anh Quý Dương biết chuyện cậu mang thai, có phải không?”

“Ừm!” Sầm Tử Tranh không suy nghĩ gì liền gật đầu.

Ngải Ân Hà cười dịu dàng: “Thật ra mình đã nói việc này với anh Quý Dương, cậu sẽ không trách mình nhiều chuyện chứ?”

Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy, vô cùng sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức ửng hồng.....

“Hả? Ân Hà, ý của cậu là, Quý Dương đã biết mình mang thai con của anh ấy.....”

“Đúng vậy nha!” Ngải Ân Hà cười cười: “Thật sự là do mình không thể nhịn được liền nói cho Quý Dương biết tin tốt này, nếu không thì sao anh ấy có thể kiên quyết muốn đưa cậu về nhà, nếu không lại muốn cưới cậu về chứ?”

Sầm Tử Tranh che miệng lại, đôi mắt trong suốt trừng lớn, một lúc sau, cô mới nói: “Ân Hà, cậu nói.....Đều là sự thật sao?”

Nếu thật sự Quý Dương đã biết chuyện mình mang thai, vừa rồi phản ứng của anh quá mức bình thường, chẳng qua là do thời gian quá gấp.

“Đương nhiên, nha đầu ngốc này!” Ngải Ân Hà chạm vào chóp mũi cô, nhíu mày cười nói: “Chỉ cần cậu mang thai, là đã có thể cứu mình rồi!”

Ách.....????

“Ân Hà, mình không hiểu ý cậu.....” Sầm Tử Tranh khó hiểu hỏi.

Ngải Ân Hà lắc đầu nói: “Cậu đúng là mau quên nha, chẳng lẽ cậu đã quên rằng mình và Quý Dương đã có hôn ước sao, nhưng nếu bây giờ cậu mang trong mình cốt nhục của Cung gia, họ sẽ không có cách nào ép buộc mình và Quý Dương rồi!”

Sầm Tử Tranh nhìn Ngải Ân Hà, một lúc sau, mới nghi hoặc hỏi: “Ân Hà, chẳng lẽ cậu đối với Quý Dương không có chút tình cảm nào sao?”

“Làm ơn, đương nhiên là có cảm tình rồi, nhưng mà chỉ là tình anh em mà thôi, thật ra mình đã có người đàn ông trong lòng rồi, chỉ cần hai người cố gắng, mình cũng có thể tự do rồi!” Ngải Ân Hà nhún vai, cười nói.

Sầm Tử Tranh cũng nín khóc mà cười, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại lập tức u ám.....

“Này này, Tử Tranh, cậu làm sao vậy? Bây giờ cậu đã là một người mẹ rồi nha, thường xuyên không vui sẽ ảnh hưởng đến Bảo Bảo đó!” Ngải Ân Hà nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng của cô, nhưng trong lòng thì hận không thể đánh một phát lên trên nó.

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu nhìn cô ta, đôi môi anh đào hé mở lộ ra chút lo lắng: “Ân Hà, mình không xuất thân từ một gia đình giàu có, với thân phận thiên kim của cô lại càng không thể sánh bằng, cậu nói xem cha mẹ Quý Dương có thể chấp nhận để cho tụi mình ở cùng một chỗ hay không?”

Ngải Ân Hà mỉm cười: “Tiểu thư, cậu là anh Quý Dương gạo đã nấu thành cơm, chẳng lẽ họ lại nhẫn tâm không nhận cháu trai của mình sao? Yên tâm, không cần phải lo lắng nhiều như vậy, nếu Quý Dương thật sự yêu thương cậu, muốn gánh lấy trách nhiệm này, thì chuyện này sẽ được giải quyết công bằng!”

Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy, thở dài một hơi, ngay sau đó, trên khuôn mặt xinh đẹp lại xuất hiện lúm đồng tiền xinh xắn.....

“Không sai, mình nên tin tưởng Quý Dương, nếu anh ấy đã biết chuyện này, mình tin tưởng anh ấy sẽ xử lý tốt!”

“Đúng vậy, mọi chuyện sẽ được xử lý tốt!” Ngải Ân Hà nhìn lúm đồng tiền của Sầm Tử Tranh, trong lời nói lại có một hàm ý khác.

Sầm Tử Tranh mỉm cười cúi đầu vuốt ve bụng mình, bên môi là nụ cười hạnh phúc..... nhưng lúc này cô lại không nhìn thấy nụ cười dần tắt của Ngải Ân Hà.....

Một ánh sáng nham hiểm dần hiện lên trong mắt Ngải Ân Hà, cô ta khẽ hé mắt, chỉ hận không thể khiến cho người phụ nữ tên Sầm Tử Tranh này biến mất khỏi thế giới, nhưng mà.....

Người thông minh như cô ta, muốn có được sự tín nhiệm của hai người, tìm một cách nào đó trực tiếp tách hai người họ ra, là một phụ nữ thông minh thì phải có cách!

Sầm Tử Tranh.....cô ta cười thầm trong lòng.

Mây cứ ôm mộng tưởng của mây đi, đơn thuần như một tờ giấy trắng mà muốn cùng tao giành giật đàn ông sao? Được lắm, tao sẽ khiến mây phải dùng cả đời này để trả giá!

Ngày lại ngày trôi qua, cuộc sống với bài vở vẫn cứ tiếp tục, mà trong khoảng thời gian này Sầm Tử Tranh vẫn chờ đợi.

“Mọi người chúng ta đều biết quan hệ giữa ánh sáng, mắt và đồ vật, hình thành nên nội dung cơ bản của việc nghiên cứu và học tập về màu sắc, đồng thời cũng là lý luận thực tiễn và căn cứ....”

Trong tiết sắc màu, giảng viên đang giới thiệu về nội dung học, khi bà ấy lại một lần nữa đưa mắt nhìn sang Sầm Tử Tranh đang ngẩn người, vẻ mặt lại trở nên tức giận, chẳng lẽ bài giảng của mình buồn tẻ vô vị như vậy sao?

“Sầm Tử Tranh!” Bà dừng việc giảng bài lại và thét lên.

Nhưng cô đang chìm đắm trong những suy nghĩ sâu xa nên không có nghe được giảng viên gọi tên mình!

“Tử Tranh.....” Tinh Nghiên ngồi bên cạnh lập tức đụng vào Sầm Tử Tranh đang ngẩn người.....

Cái gì?

Sầm Tử Tranh quay qua nhìn Tinh Nghiên, còn vẻ mặt Tinh Nghiên thì cẩn thận chỉ chỉ về phía bục giảng.

“Sầm Tử Tranh, đứng lên trả lời câu hỏi của tôi!” Rõ ràng là âm thanh của giảng viên đã không còn chút kiên nhẫn nào, âm thanh chói tai vang lên.

Sầm Tử Tranh chậm rãi đứng lên, còn Tinh Nghiên thì toát mồ hôi đầm đề, cả lớp đều đang nhìn chăm chăm vào cô, đều là những ánh mắt ân cần của các nam sinh, ánh mắt vui sướng của các nữ sinh khi người khác gặp họa.

“Tôi muốn cô nhắc lại nội dung tôi vừa nói!”

Sầm Tử Tranh nhìn bốn phía xung quanh một lần, sau khi nhìn rõ những ánh mắt này, thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng trả lời: “Cô vừa nhắc đến lý luận cơ bản thực tiễn về sắc màu, màu sắc đây là một ánh sáng màu làm chủ thể tồn tại khách quan, đối với con người được xem giống như cảm giác, vì thế sự xuất hiện cảm giác này là căn cứ vào ba nhân tố, thứ nhất là ánh sáng, thứ hai là phản xạ ánh sáng của vật thể, thứ ba là bộ phận thị giác của con người – mắt, tức là sự khác nhau giữa bước sóng mà ánh sáng mắt thường có thể nhìn thấy được chiếu đến vật thể, có một phần bước sóng ánh sáng bị hấp thu, một phần bước sóng ánh sáng bị phản xạ lại kích thích ánh mắt, đi qua thần kinh thị giác truyền đến não bộ, hình thành thông tin về màu sắc đối với vật thể, do đó, ba nhân tố ánh sáng, mắt, đồ vật kết hợp tạo thành nội dung học cơ bản về màu sắc, cũng là cơ sở lý luận thực tiễn và căn cứ.... Cô à, cô đang nói đến đây!”

Cô nói không sai một chữ nào.

Trong phòng học xôn xao....lại nhìn đến khuôn mặt vắn vẹo của giảng viên, khó coi vô cùng!

Chuông tan học đột nhiên vang lên, giảng viên giận dữ nói: “Sầm Tử Tranh, cô chỉ dùng nửa bộ não để học thôi!” Nói xong, liền thở hổn hển đi ra.

“Oa.....Tử Tranh, cậu xứng đáng là một mỹ nữ thiên tài nha, rõ ràng cậu vừa ngẩn người, vậy mà có thể nhắc lại nội dung không thiếu một chữ, xem ra đã khiến bà giảng viên kia tức chết rồi!” Tinh Nghiên kính nể nói.

Nhưng trên khuôn mặt Sầm Tử Tranh không hề có một chút vui vẻ nào, cô chỉ thờ ơ noi: “Những thứ lý thuyết này mình đã biết trước khi lên đại học rồi!”

“Tử Tranh, cậu làm sao vậy? Gần đây cậu đều ủ oải như vậy, nhưng lại rất thờ ơ, có phải cậu đang nghĩ đến....học trưởng Cung?” Tinh Nghiên cẩn thận hỏi.

Ánh mắt Sầm Tử Tranh càng thêm buồn bã, thì thầm nói: “Đúng vậy, mình rất ngốc, có phải không?”

Tinh Nghiên thở dài một hơi nói: “Tử Tranh, học trưởng Cung đã đi được một tháng rồi, cả một khoảng thời gian dài không gặp nhau, hai người cũng không liên lạc sao?”

“Liên lạc cũng không được, mình cũng không Quý Dương ở bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Sầm Tử Tranh lo lắng nói.

“Hừ! Mình thấy anh ta là một hoa hoa công tử, cái gì mà trong nhà có chuyện, chẳng qua là lộ ra bản tính mà thôi, dĩ nhiên là không thể liên lạc với anh ta rồi, Tử Tranh, cậu cho rằng anh ta có thể quay về sao?” Tinh Nghiên vô cùng oán giận nói.

Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy, trong lòng lại càng thêm rối loạn, với lại, cảm giác buồn nôn cứ xông thẳng lên.....cô chưa kịp nói lời nào, lập tức quay đầu chạy về phía toilet.

“Tử Tranh, Tử Tranh.....” Về mặt Tinh Nghiên đầy nghi ngờ, sắc mặt Tử Tranh trắng bệch nha, mà gần đây còn rất uể oải, chẳng lẽ sinh bệnh rồi sao?

Đường như muốn ói ra mật xanh mật vàng, rốt cuộc cảm giác nôn mửa đã dừng lại!

Sầm Tử Tranh mệt mỏi mở vòi nước, vốc nước lạnh lên mặt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía mình trong gương..... đó là khuôn mặt trắng bệch và tiều tụy!

Mình làm sao vậy, cô không khỏi cười khổ, bộ dạng của mình giống như một oán phụ vậy sao?

Chẳng lẽ mình cũng tin vào những lời của Tinh Nghiên sao

Nhưng mà.....

Quý Dương, cả một tháng nay vì sao anh lại không liên lạc với em? Với lại anh nói sẽ sớm trở về mà, vì sao bây giờ vẫn chưa thấy, anh có biết em và Bảo Bảo đợi anh rất vất vả không?

Sầm Tử Tranh lấy tay đỡ đầu mình, giờ phút này trong lòng cô lại sinh ra một cảm giác vô cùng bất an.....chẳng lẽ, Quý Dương đã xảy ra chuyện gì sao?

Đang suy nghĩ, lại nghe một tiếng cười châm chọc vang lên, nhìn về phía gương, lại nhìn thấy một bạn học nữ đi ra từ phòng bên cạnh, cao ngạo đi tới cạnh cô, từ từ mở vòi nước.

Sầm Tử Tranh biết nữ sinh này, đây học tỷ năm hai, bình thường luôn dùng đến sắc đẹp để cạy quyền cạy thế.

“Học muội Sầm, xem ra cô bị học trưởng Cung bỏ rơi rồi?” Cô ta kiêu ngạo nói.

Sắc mặt Sầm Tử Tranh liền cứng đờ, cười lạnh một tiếng rồi nói: “Xem ra học tỷ rất lo lắng nha, lại đi quan tâm đến học muội đây!”

Học tỷ sau khi rửa tay xong, một bên rút khăn mùi xoa ra lau tay, một bên nhìn Sầm Tử Tranh từ trên xuống dưới: “Đương nhiên là tôi quan tâm đến học muội cô, nếu tôi nhớ không nhầm, chỉ còn có một tháng là đến thời gian cô tham gia cuộc thi thiết kế.....”

Cô ta nói xong, dừng lại một chút, nhìn nhìn bụng Sầm Tử Tranh rồi tiếp tục nói: “Chắc chắc, chẳng qua là không biết ban tổ chức có cho phép phụ nữ mang thai tham gia hay không?”

“Cô.....”

Sầm Tử Tranh cả kinh, theo bản năng che bụng mình lại, chẳng lẽ cô ta đã biết mình mang thai rồi sao?

Học tỷ bước lên phía trước, khuôn mặt vốn đang tươi cười đột nhiên tối đen.....

“Học muội Sầm, không phải là tôi muốn đập tan sự tin tưởng của cô, Cung Quý Dương là người như thế nào tôi quá rõ rồi, chỉ là tôi muốn nói cho học muội Sầm biết về việc tôi và anh ấy đã từng quen nhau!”

Sầm Tử Tranh cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, cô đứng đưng nói: “Căn bản là Quý Dương không có yêu cô, chẳng lẽ cô vẫn hy vọng xa vời ở cùng một chỗ với anh ấy?”

Học tỷ sau khi nghe vậy, trong đôi mắt xinh đẹp nổi lên ngọn lửa tức giận, cô ta nói từng câu từng chữ: “Sầm Tử Tranh, cô thật sự cho rằng mình rất đặc biệt trong lòng Quý Dương sao? Tôi cũng không ngại nói cho cô biết, thời gian tôi và Quý Dương yêu nhau, Quý Dương say đắm tôi cũng không hề thua kém gì cô!”

“Vậy thì như thế nào?”

Sầm Tử Tranh không cho là đúng nên liền hỏi ngược lại, loại phụ nữ đơn giản này đang muốn chia rẽ mối quan hệ thôi, lời của cô ta không đáng tin.

“Hình như cô không tin lời tôi nói? Hừ, tôi có thể nói cho cô biết, khi Quý Dương yêu tôi, ở trên giường dùng mãnh đến nhường nào, còn nữa, có thể cả đêm anh ấy còn muốn vài lần, những thứ này tôi đều có thể

nói rõ ngon ngành cho cô nghe, để cô xem thử những lời tôi nói có phải là giả không!” Học tử phóng túng nói, với ý đồ đánh tan sự bình tĩnh trên mặt Sầm Tử Tranh.

“Đây là chuyện trước kia của hai người, tôi không muốn biết!” Sầm Tử Tranh cảm thấy trong lòng mình đang bị một bàn tay đánh vào rất đau, tuy cô biết những điều vị học tử này nói không thể tin tưởng.

“Mà hôm nay không phải là tôi muốn kể cho cô nghe những chuyện này, mà là muốn nói cô không cần phải hy vọng hảo huyền, cô cho rằng mang thai đứa con của học trưởng Cung là có thể từ Chim Sẻ biến thành Phượng Hoàng sao? Không ngại nói cho cô, tôi cũng đã từng mang thai con của học trưởng Cung!” Học tử tàn nhẫn phun ra những lời này.

“Cái gì?”

Trong lòng Sầm Tử Tranh không yên, lập tức lấy tay bắm lấy bồn rửa tay, ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn về phía học tử, một lát sau lại nói: “Cô nói dối!”

“Tin hay không tùy cô, lúc trước tôi cũng ngu ngốc như cô, cho rằng mang thai con của anh ta, thì nhất định anh ta sẽ phụ trách tới cùng, anh ta thề non hẹn biển nhưng vẫn rời khỏi tôi, ép buộc tôi phải bỏ đứa bé!” Học tử nói từng câu từng chữ.

“Không.....Quý Dương không phải là loại người như vậy!” Sầm Tử Tranh lập tức phản bác

“Anh ta chính là loại người như vậy! Đây là tôi đã từng trải qua rồi nên mới dám phát biểu, cô thử nhìn thời gian xem, tự mình ngắm lại xem có sai hay không!” Học tử ném tờ chứng nhận của bác sĩ đến trước mặt cô.

Hô hấp Sầm Tử Tranh trở nên dồn dập, sau khi cầm lấy tờ giấy chứng nhận, nhìn kỹ nội dung trên tờ giấy thì khuôn mặt càng trắng bệch hơn.....

Đây có thể không phải là con của Quý Dương, vị học tử này luôn làm việc bất chính, có khi đây lại là của người đàn ông khác thì sao?

“Tôi biết cô đang suy nghĩ điều gì, học muội Sầm, tôi hỏi cô, có phải trước khi học trưởng Cung rời đi, cô đã đồng ý sẽ đưa cô về Cung vườn đúng không?” Học tử cười lạnh một tiếng, hỏi.

Sầm Tử Tranh ngẩn người, lập tức nói: “Không sai!”

“Có phải là anh ta hứa sẽ lấy cô làm vợ không?”

Sầm Tử Tranh nhàn nhạt gật đầu.

“Lúc trước, học trưởng Cung cũng nói những lời này với tôi!”

Học tử cười khinh bỉ: “Tôi không thể không thừa nhận rằng học trưởng Cung là một người đàn ông rất quyết rũ, cho dù anh ấy đối xử với tôi như vậy, nhưng tôi vẫn còn yêu anh ấy, còn phần cô, suy nghĩ cẩn thận đi, không cần phải ôm ảo tưởng khiến cho tiền đồ của bản thân bị phá hủy, nếu chuyện cô mang thai mà bị nhà trường phát hiện, hậu quả như thế nào chắc cô cũng rõ, nơi này là Đài Loan, không phải là ở Paris!”

“Khiến học tử lo lắng rồi, đây là chuyện của tôi và Quý Dương, người ngoài không cần nhúng tay vào!” Sầm Tử Tranh muốn kìm nén cảm giác muốn ngắt, lạnh lùng nói.

Học tử vừa muốn mở miệng.....

“Tử Tranh.....”

Ngải Ân Hà đi đến, sau khi nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của Sầm Tử Tranh, lập tức tiến lên đỡ lấy cô, sau đó nhìn vào vị học tử, lớn tiếng nói: “Cô đã nói gì với cậu ấy?”

Vị học tử nhún vai, sau đó cầm lấy tờ giấy chứng nhận của mình, giơ giơ lên và nói: “Không có gì, tôi chỉ đang giúp đỡ cô ấy mà thôi!”

Nói xong, lại nhìn về phía Sầm Tử Tranh nói: “Nếu cô vẫn không tin, có thể hỏi người bên cạnh cô xem, cô ta là bạn tốt của học trưởng Cung, chuyện của tôi và Quý Dương cô ta là người hiểu rõ nhất!”

“Cô còn nói nữa hả? Đi thôi, Tử Tranh cũng không muốn nhìn thấy cô đâu!”

Ngải Ân Hà tức giận bước lên đẩy cô ta, tầm mắt của Sầm Tử Tranh bị che khuất, nên không thấy được Ngải Ân Hà dúi vào tay vị học tử một tờ chi phiếu mệnh giá lớn.

“Được, tôi đi, tôi cũng chẳng muốn ở trong này làm tiểu nhân đâu!” Vị học tử ở một bên tức giận nói, một bên nhét tấm chi phiếu vào trong túi sách, sau khi nhìn Ngải Ân Hà một cái, lập tức rời đi.

Sầm Tử Tranh liền dựa vào tường.....đưa tay gắt gao đè lên ngực.

“Tử Tranh, cậu có sao không?”

Ngải Ân Hà kinh hãi, lập tức bước lên đỡ lấy cô: “Minh đưa cậu đến phòng y tế nha. A....không, không thể đến phòng y tế, chúng ta đến bệnh viện đi, sắc mặt của cậu kém quá!”

“Ân Hà.....”

Sầm Tử Tranh mệt mỏi kéo lấy cô ta, ánh mắt kiên định hỏi: “Điều học tử vừa nói, có phải là sự thật hay không? Cô ấy.....Có phải cũng mang thai con của Quý Dương không? Cậu nói đi, cậu nói đi!”

“Tử Tranh, cậu hà tất phải như vậy? Nếu cô ta từng có con với anh Quý Dương thì thế nào? Căn bản là anh Quý Dương không thích cô ta, nếu không làm sao có thể ép cô ta bỏ đứa bé đi chứ!” Ngải Ân Hà vội vàng nói.

Trong mắt Sầm Tử Tranh đều là sự tuyệt vọng.....

“Nếu như vậy, những lời nói của cô ta đều là sự thật sao.....” Cô lẩm bẩm nói, trái tim bắt đầu rỉ máu.....

Quý Dương đã từng thề non hẹn biển với người phụ nữ khác sao?

“Tử Tranh, cậu không sao chứ? Đừng làm mình sợ!” Ngải Ân Hà vừa nói xong, điện thoại di động lập tức vang lên, một tay cô ta đỡ lấy Sầm Tử Tranh, một tay vội vàng nhận điện thoại.....

“Trời ơi! Là bác gái Cung!” Cô ta hoảng hốt nói.

Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy, cơ thể đột nhiên run lên, còn Ngải Ân Hà vội vàng nghe điện thoại di động: “Bác gái Cung, là bác ạ!”

“Ân Hà, bác muốn gặp người phụ nữ kia!” Bởi vì ở cự ly rất gần, bác gái Cung nghe rất rõ ràng giọng nói của Sầm Tử Tranh.

Trên khuôn mặt Ngải Ân Hà vụt qua một tia mắt tự nhiên, cô nhìn Sầm Tử Tranh, lúng túng nói: “Bác gái Cung, như vậy..... Không được rồi! Thật sự là cô ấy đã trả giá rất nhiều vì Cung Quý Dương.....” Cô ta cố ý dẫn dắt lời nói.

“Ân Hà, cháu cũng không nghe lời cô nói, có phải không?” Rõ ràng phía bên kia điện thoại rất tức giận, lập tức ngắt lời Ngải Ân Hà: “Đừng quên, bác hoàn toàn có thể thông qua trường học mà tìm cô ta!”

Khuôn mặt Ngải Ân Hà khó xử, cô đành đưa điện thoại cho Sầm Tử Tranh, dưới ánh mắt chăm chú đầy nghi hoặc của Sầm Tử Tranh liền nói: “Là mẹ của Quý Dương, có vẻ như bác ấy đã biết chuyện của cậu và Quý Dương rồi!”

Trong lòng Sầm Tử Tranh rơi ‘lộp bộp’, vẻ mặt cũng trở nên cẩn thận và bất an, cầm lấy điện thoại giống như chuẩn bị một cuộc chiến đấu.....

“Bác gái, bác khỏe chứ, cháu là Tử Tranh.....”

“Xin chào Tử Tranh, tôi là mẹ của Quý Dương, về chuyện của cô và Quý Dương tôi cũng có nghe nói, xin cô cho phép tôi ích kỷ và yêu thương con trai, đối với cô, tôi không có cách nào thừa nhận, tôi biết cô thật lòng yêu con trai tôi, nhưng cho dù cô yêu thương hoặc trả giá như thế nào, tuyệt đối Cung gia sẽ không hoan nghênh một đứa con dâu không môn đăng hộ đối!”

Trong đầu Sầm Tử Tranh trống rỗng, cô kinh ngạc cầm di động, ngay cả khi Ngải Ân Hà lấy điện thoại đi mà cũng không hề hay biết.

“Tử Tranh....” Ngải Ân Hà lo lắng gọi Sầm Tử Tranh.

Sầm Tử Tranh chậm rãi đi ra ngoài, trên khuôn mặt là vẻ mặt bình tĩnh đến đáng sợ....

“Tử Tranh, cậu nói gì đi, đừng làm mình sợ!”

Ngải Ân Hà luôn đi theo phía sau, luôn luôn đi theo, đột nhiên tiến lên giữ chặt Sầm Tử Tranh.

Sầm Tử Tranh đưa mắt nhìn Ngải Ân Hà, hỏi: “Ân Hà, bác gái Cung phản đối chuyện mình và Quý Dương yêu nhau, trong khoảng thời gian này Quý Dương cũng không liên lạc với mình, có phải anh ấy..... Bỏ rơi mình rồi đúng không?”

Ngải Ân Hà bị ánh mắt sắc bén của Sầm Tử Tranh nhìn chằm chằm cảm thấy có chút mất tự nhiên, khiến cho trái tim của Sầm Tử Tranh càng thêm lạnh lẽo.

“Tử Tranh, đúng là Quý Dương luôn nghe theo lời bác gái Cung, nhưng anh ấy sẽ không bao giờ lung lay ý chí.....”

“Cậu cũng đứng đây do dự, phải không?” Sầm Tử Tranh nhìn thấy biểu cảm của Ngải Ân Hà, trong lòng chậm rãi mở ra một lỗ thủng, ban đầu là rất đau, dần dần thì chết lặng.....

“Tử Tranh....”

“Ân Hà, mình muốn ở một mình để bình tĩnh hơn một chút!” Sầm Tử Tranh lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế, bóng cây loang lổ không một tiếng động dừng lại trên khuôn mặt cô, trắng bệch đến dọa người.

Ngải Ân Hà than nhẹ một tiếng, dịu dàng nói: “Tử Tranh, không cần suy nghĩ nhiều, thân thể quan trọng hơn!”

Nhìn thấy vẻ mặt hờ hững của Sầm Tử Tranh, cô ta xoay người rời đi, lúc xoay người, đôi môi chậm rãi mở ra.....

Vì muốn có được Cung Quý Dương, cô đã dùng tất cả khả năng có thể, phía bên bác gái Cung cô đã ra vẻ mình là một người bị hại thấu tình đạt lý, tự nhiên sẽ nhận được sự đồng tình từ bác gái Cung, cùng nhau kiềm hãm Quý Dương; lại dùng tiền để nhờ học tỷ diễn một vở kịch, đúng là học tỷ và Quý Dương có qua lại, những chứng nhận về đứa bé kia đều là giả, thời gian cũng là ngụy tạo, hơn nữa vừa đúng lúc bác gái Cung gọi điện thoại đến.....

Thật sự là một cú trí mạng!!

Cô cũng không tin rằng đến mức độ này rồi, mà Sầm Tử Tranh còn không buông tha cho đoạn tình yêu này?

Sầm Tử Tranh yên lặng ngồi nơi đó, bình tĩnh giống như một bức tượng búp bê bằng thủy tinh, đôi mắt dần dần bị bao phủ bởi nước mắt, nước mắt rơi xuống, chẳng qua đây chỉ là nước mắt tuyệt vọng, chua xót mà vô cùng buồn bã....

Thật ra cô có thể chịu đựng lời nói của vị học tỷ, có thể xác định sự thật của câu chuyện kia, nhưng.....

Một cuộc điện thoại của bác gái Cung đã đánh tan toàn bộ hy vọng của cô, rốt cuộc cô cũng biết vì sao không liên lạc được với Quý Dương, suốt cả một tháng anh không hề trở về.

Anh là người thừa kế tương lai của Cung thị tài phiệt, làm sao có thể làm trái ý nguyện của ba mẹ, phản kháng là chuyện không thể giải quyết được vấn đề gì, đám hỏi của gia đình quyền thế là sự kiện quá mức bình thường rồi.

Cho dù Quý Dương kiên trì ở cùng với cô, như vậy anh ấy sẽ vui vẻ sao? Mất đi lời chúc phúc của ba mẹ thì hôn nhân làm sao có thể lâu dài?

Sầm Tử Tranh cười chua xót, nước mắt giống như những hạt trân châu rơi trên chiếc ghế.....mãi đến khi có một bàn tay to đưa cho cô một chiếc khăn tay!

“Quý Dương?” Cô vui mừng ngẩng đầu lên, nhưng khi nhìn thấy rõ người đó, niềm vui trên khuôn mặt dần dần biến mất đi.....

“Tử Hạo....”

Thư Tử Hạo chậm rãi nửa ngồi xuống, vẻ mặt đau lòng và thương tiếc, anh nhỏ giọng nói: “Tử Tranh, phải như thế nào thì em mới có thể quên được anh ta?” Giống như anh đang thì thầm mà lại giống như đang hỏi.

Nước mắt Sầm Tử Tranh như đê vỡ, trong nháy mắt sự kiên cường đã tan vỡ....

Ngay sau đó, Thư Tử Hạo liền ôm cô vào trong ngực, âm thanh trầm thấp dừng lại bên tai cô: “Tại sao? Tại sao em lại cố tình yêu anh ta? Biết rằng yêu anh ta là một hành động nguy hiểm nhưng vẫn lao vào, Tử Tranh, chẳng lẽ em không biết rằng vẫn còn có anh đang đợi em sao....”

Anh gắt gao ôm cô vào lòng, âm thanh nghẹn ngào, suốt cả một tháng, Tử Tranh hết mong chờ lại sốt ruột, bộ dạng mờ mịt luôn lọt vào trong mắt anh, mãi cho đến hôm nay, rốt cuộc anh cũng không thể chịu đựng nổi vẻ mặt bi thương này của cô, liền xuất hiện trước mặt cô.

Càng khiến cho anh đau lòng và tức giận.....Tử Tranh mang thai, còn Cung Quý Dương vẫn chưa hề xuất hiện....

Sầm Tử Tranh để mặc cho Thư Tử Hạo ôm, vào giây phút này thật sự là cô cần một cái ôm ấm áp, cô rất mệt, cứ như vậy mà dựa vào, không nói bất cứ điều gì, chỉ yên lặng rơi nước mắt.

“Tử Tranh.....Tử Tranh.....Rốt cuộc là em muốn anh phải làm gì bây giờ....”

Trong lòng Thư Tử Hạo bị bộ dạng này của cô làm cho đau lòng, một Tử Tranh bất lực như vậy anh chưa từng gặp qua, anh đau lòng hôn lên đôi mắt cô, thương xót hôn khô những giọt nước mắt này.

Không biết rằng, tất cả đều bị một chiếc máy ảnh chụp lại, ‘vừa đúng’ góc độ vô cùng mờ ám!

41. Q.2 - Chương 29: Một Cú Trí Mạng

Hai tháng trôi qua, khi Cung Quý Dương vội vã quay về Đài Loan, Sầm Tử Tranh giống như hơi nước biến mất, rõ ràng là đã biến mất, chính trong cái ‘rõ ràng’ có hàm ý là....

Ngoài Đài Loan ra, thậm chí anh còn chạy đến Học viện thiết kế Paris ở Pháp, nhưng chỉ có tin tức rằng Sầm Tử Tranh đã thôi học!

Càng khiến cho Cung Quý Dương cảm thấy hoảng sợ, khắp Đài Loan đều là tin đồn về tình yêu của Sầm Tử Tranh và Thư Tử Hạo, hai người họ cùng nhau rời khỏi nơi này, cả trang web của trường cũng tung hô Sầm Tử Tranh và Thư Tử Hạo!

Dường như chỉ trong một đêm, Cung Quý Dương trở nên trầm mặc dị thường, anh không nghĩ rằng một người phụ nữ đã từng thề non hẹn biển với mình lại âm thầm ra đi, tạm thời mặc kệ tin đồn cô và Thư Tử Hạo có phải sự thật hay không, cũng không muốn nhìn thấy bức hình mờ ám, anh cảm thấy vô cùng đau khổ và thất vọng, cô cứ như vậy mà biến mất khỏi thế giới của mình, thậm chí ngay cả cuộc thi thiết kế muốn tham gia nhất cũng từ bỏ!

Trong quán rượu, tiếng người ồn ào, người người đều tầm hoan tác nhạc, ánh đèn flash không ngừng chiếu sáng sân khấu, các cô gái như những con rắn yêu ma điên cuồng vặn vẹo cơ thể.

Dường như mỗi người đến đây đều tìm kiếm kích thích và để chạm được vào số đào hoa, chỉ có một người..... ngồi ở một góc, uống từng ngụm từng ngụm rượu mạnh!

Người này chính là Cung Quý Dương, từ lúc anh điên cuồng đi tìm Sầm Tử Tranh mà không có chút tin tức nào, liền ở trong này mua rượu, một bộ dạng tà mị nhưng lại rất tiêu tụy.

Một cô gái có thân hình vặn vẹo như rắn nước đi lên phía trước, mùi nước hoa nồng nặc, một cánh tay trắng nõn khoác lên vai Cung Quý Dương.

“Anh đẹp trai, sao lại chỉ có một mình vậy? Mời em uống ly rượu được không?” Giọng nói của cô gái vừa mềm lại vừa ngọt, vừa nhìn thấy cũng biết đó là người thường xuyên ở trong đám người hỗn loạn này.

Cung Quý hơi nhũn mảy, thân hình to lớn dựa vào một bên của bức tường thủy tinh, đôi mắt say mê không chút che giấu nào dừng lại trên người cô gái, đôi môi gợi cảm khẽ nhếch lên, cánh tay dài một nhien dùng lực.....

“A.....”

Cô gái làm ra vẻ thở gấp một hơi, ngay sau đó liền thuận thể đem thân mình mềm mại của mình dựa vào người anh, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng lên, một đường dọc theo hầu kết của Cung Quý Dương xuống phía dưới.....

“Cơ thể của anh rất to lớn nha, người ta rất thích đó....”

Đôi mắt cô ta gần như tỏa sáng, bản thân đã quan sát người đàn ông này thật lâu, quả thực là cực phẩm, người không chỉ có bộ dạng vô cùng đẹp trai, dáng người tiêu chuẩn có thể so với model phương Tây, thật sự là quá tuyệt vời!

“Em thích sao?”

Cung Quý Dương làm bộ không say hỏi với giọng điệu say mê, âm thanh trầm thấp hòa quyện với hương vị nồng đậm của rượu, khiến người phụ nữ liêu xiêu.

“Đúng rồi, đêm nay..... Anh với em có được không?” Âm thanh mê hoặc lọt vào tai anh, cố gắng tạo nên bầu không khí ái muội.

Cung Quý Dương ngẩng đầu, nghiêng đầu nhìn cô gái, đôi mắt đầy men say híp lại, chỉ thấy anh vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô gái, vẻ mặt dần trở nên bi thương.

“Đã thích anh, đã yêu anh, vì sao lại còn tàn nhẫn mà rời bỏ anh?” Giọng nó trầm thấp khiến người nghe sinh ra cảm giác đau lòng.

Cô gái còn chưa kịp hiểu ý nghĩa trong câu nói của anh, ngay sau đó, liền bị Cung Quý Dương gát gao ôm vào ngực....

“Tử Tranh.....Tử Tranh à, ở lại bên anh, đừng đi, anh yêu em....”

Âm thanh của anh vô cùng ghen ngào, khuôn mặt tuần tú chôn giữa mái tóc của cô gái, bàn tay to lại càng ôm chặt cô gái hơn.

Tử Tranh?

Tử Tranh nào?

Cô gái khẽ cau mày, thật sự không nghĩ là người đàn ông này lại say đến mức như vậy, vốn là muốn thay đổi khẩu vị tí, cảm thấy buông thả người đàn ông hoàn mỹ như vậy thì thật đáng tiếc, thế nên cô gái cũng quay lại ôm lấy Cung Quý Dương, ngón tay khẽ chu du trên cơ thể hấp dẫn của anh.....

Đột nhiên, Cung Quý Dương đẩy cô gái ra, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô gái, sau đó lại cười ha hả, nụ cười đầy thê lương chua xót, sau khi cười xong, anh chỉ vào cô gái nói: “Cô không phải là Tử Tranh, cắt ngay cho tôi!”

“Anh.....” Sắc mặt cô gái đột nhiên biến sắc, lập tức đứng dậy, tức giận đến mức toàn thân phát run.

“Hương vị của Tử Tranh rất sạch sẽ, làm sao mà giống cô được, trên người cô toàn mùi nước hoa rất khó chịu” Cung Quý Dương đẩy cô gái ra, đôi mắt cau lại, giống như nhìn thấy thứ quái dị xấu xí nhất thế giới.

“Anh, đúng là bệnh thần kinh!” Trong nháy mắt cô gái không còn chút tâm tình gì nữa, hỗn hển tránh ra xa.

Cung Quý Dương vẫn xem thường, một ly lại một ly.....một tư thế rất mơ mơ màng màng.

Khi anh sắp uống đến ly cuối cùng thì đột nhiên có một bàn tay dịu dàng lấy đi ly rượu trong tay anh!

“Anh Quý Dương, không cần phải uống nữa!” Ngải Ân Hà đau lòng nhìn Cung quý Dương, nhẹ nhàng nói.
“Ân Hà? Đến thật đúng lúc, uống rượu với anh nào!” Cung Quý Dương kéo cô xuống, giữa men say lộ ra vẻ quyến rũ chết người.

Ngải Ân Hà lắc lắc đầu, lớn tiếng nói: “Anh Quý Dương, tại sao anh phải khổ sở như vậy chứ? Người cũng đã đi, cho dù hằng đêm anh có mua say, Sầm Tử Tranh cũng không thể biết được!”

“Tử Tranh..... Tử Tranh.....”

Cung Quý Dương thì thầm tên cô: “Ân Hà, em có biết không, anh rất nhớ cô ấy, toàn bộ nơi này đều rất đau!” Ngón tay thon dài chỉ vào lồng ngực mình, khuôn mặt tuấn tú đầy sự nhớ thương!

Đôi mắt dịu dàng của Ngải Ân Hà vụt qua sự đổ kị, bàn tay cô đột nhiên nắm chặt rồi lại mở ra.....

“Anh Quý Dương, anh say rồi, đi, em đưa anh về nghỉ ngơi!” Cô đứng dậy, cố hết sức kéo cơ thể Cung Quý Dương.

“Ân Hà.....”

Dường như Cung Quý Dương không có ý muốn rời đi, anh lôi kéo người cô lại: “Ông trời cũng thật biết đùa giỡn anh, bởi vì mẹ bệnh nặng mà không thể không rời khỏi Tử Tranh, rời khỏi Đài Loan, cha vì lo lắng ẹ mà không có thời gian lo cho Cung thị, hai tháng này anh không thể không thay ông ấy lo mọi việc được, đó là ở vùng núi, anh không có cách nào để liên lạc với Tử Tranh, ngay cả việc muốn nghe giọng nói của cô ấy cũng rất xa xỉ..... Vì sao, chỉ có hai tháng thôi mà không kịp chờ đợi sao?”

Ngải Ân Hà gắt gao cắn đôi môi anh đào, cô chỉ có thể dùng biện pháp này để kiềm chế lửa giận trong lòng..... Sầm Tử Tranh, mày có bao nhiêu tốt đẹp, cho dù đã ra đi rồi mà lại còn mang theo cả lòng của Cung Quý Dương đi?

Cung Quý Dương đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Ngải Ân Hà, gần từng tiếng hỏi: “Ân Hà, em nói với anh đi, tất cả ảnh chụp này đều là thật sao?”

Vừa nghĩ đến sự mờ ám trong tấm hình kia, anh hận không thể ngay lập tức đi tìm Thư Tử Hảo, hung hăng đánh cho hắn ta một trận, sau đó cướp Sầm Tử Tranh về.

“Anh Quý Dương, thật sự là em cũng không biết, dù sao thì em với Tử Tranh cũng không học chung khoa, bình thường cũng rất ít liên lạc, chỉ là có mấy lần em nhìn thấy Tử Tranh và học trưởng Thư đi cùng nhau cười cười nói nói, nhưng có lẽ cũng không đến mức như anh tưởng tượng đâu!”

Ngải Ân Hà khéo léo ra vẻ hào phóng, dịu dàng nói.

Cung Quý Dương sau khi nghe vậy lạnh lùng cười: “Anh mặc kệ là thật hay giả, Sầm Tử Tranh là người phụ nữ của anh, cho dù có phải lật tung tất cả lên, anh cũng muốn tìm thấy cô ấy!”

Ngữ khí kiên định làm cho Ngải Ân Hà không khỏi hoảng hốt, hô hấp cũng trở nên dồn dập!

Tìm cô ta?

Được, để tôi xem anh có hối hận sau khi làm ra chuyện này không, hay là có thể kiên trì với cách sắp xếp của mình không!

“Anh Quý Dương, mỗi ngày anh đều say khướt như vậy thì làm sao có thể tìm Tử Tranh? Nhu vậy đi, em sẽ uống cùng với anh một ly cuối, uống xong rồi nghỉ ngơi, có được không?”

Ngải Ân Hà nhìn Cung Quý Dương, nhân lúc anh cúi thấp đầu, thản nhiên lấy ra một lọ chất lỏng đã được chuẩn bị từ sớm, đổ một giọt vào trng rượu, nhẹ nhàng nói.

“Được!”

Cung Quý Dương đã uống say nên nào có biết điều gì nữa, sau khi nghe vậy liền ngẩng đầu, cầm lấy ly rượu trong tay Ngải Ân Hà mà uống, một hơi cạn sạch, không nhìn thấy được nụ cười giả tạo bên tai cô.

Ánh trăng lặng lẽ chiếu vào trong căn hộ, nơi này không phải là căn hộ của Cung Quý Dương, mà là của Ngải Ân Hà, cô đưa anh từ quán bar về nơi này.

Gió dịu nhẹ, màn đêm rất yên tĩnh, chỉ là.....

Trên chiếc giường to như vậy, đang trình diễn một màn uyên ương của đôi nam nữ.

Một đôi nam nữ quần lầy nhau như dây lei, trên mặt đất là quần áo bị xé nát vừa tán loạn.....

Vào giây phút này hơi thở thô ráp của Cung Quý Dương giống như một loại dã thú, đôi mắt đen như Chúa tể đã lạc lối, người phụ nữ dưới thân mềm mại cùng với hương thơm quyến rũ khiến anh đã mất đi lý trí.

“Anh Quý Dương, dừng mà.....”

Ngải Ân Hà ra vẻ kinh hoàng, nhưng trong lòng đã sớm nở hoa, vừa nãy cô bỏ vào rượu của Quý Dương thuốc kích dục rất mạnh, hơn nữa do anh đang say rượu, nên ham muốn sẽ tự động điều khiển.

“Tử Tranh..... Tử Tranh.....”

Cung Quý Dương đã xem người phụ nữ dưới thân mình là Sầm Tử Tranh, bàn tay to lớn thuần thực chạy dọc trên thân cô gái, xé đi vật che đậy duy nhất.....

“Anh Quý Dương.....”

Âm thanh của Ngải Ân Hà trở nên khàn khàn, đây là kết quả mà bản thân đã phải đợi chờ bao lâu rồi? Từ nhỏ đến lớn, cô luôn ảo tưởng rằng mình sẽ trở thành người phụ nữ của Cung Quý Dương, nhưng thật đáng tiếc, anh chỉ xem cô giống như một người em gái, được lắm, đã sai thì thôi, để mặc cho anh ấy cảm ghét bản thân mình luôn!

Từng cơn sóng mãnh liệt len lỏi trong cơ thể Cung Quý Dương, hơn nữa chất cồn mạnh mẽ, các khiến cho anh trở thành một dã thú đã mất đi hoàn toàn lý trí, mái tóc hỗn loạn, đôi mắt bất cần đời đã bị dục vọng che kín.

“Tử Tranh, anh muốn em.....” Toàn thân Cung Quý Dương đặt ở trên người cô, điên cuồng cắn cắn môi cô.

Nụ hôn của anh dưới tác dụng của thuốc kích dục lại càng trở nên mãnh liệt mà cuồng dã, Ngải Ân Hà tuy chưa biết mùi đời, nhưng lại nhận lấy sự chiếm đoạt của anh trong tình yêu ngập tràn.

“Quý Dương, a.....” Dưới thân đột nhiên được lấp đầy, Ngải Ân Hà đau đón, nước mắt lưng tròng, ngay sau đó, cô gắt gao ôm lấy bả vai Cung Quý Dương, trong lòng tràn ngập hạnh phúc!

Rốt cuộc cô cũng trở thành người phụ nữ của anh!

Con dã thú nam tính thở dốc, đan xen với tiếng thở dốc của người phụ nữ.....

Một đêm âm mưu cũng trôi qua....

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu trên mặt đất, Cung Quý Dương hơi tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, anh lấy tay đỡ lấy cái trán, lại nghe thấy có tiếng khóc nỉ non từ bên cạnh truyền sang.....

Cung Quý Dương đột nhiên bừng tỉnh, bật dậy từ trên giường, đưa mắt nhìn sang người phụ nữ đang nỉ non, khi thấy một màn này, nhất thời sợ!

Ngải Ân Hà tóc tai lộn xộn nằm quay lưng lại với anh, trên cơ thể trắng như ngọc là các dấu hôn và vết cào, hai chân thon dài bất lực co lại, cô mệt mỏi nức nở, nước mắt như hạt trân châu rơi xuống đầu gối, biến mất.....

Hồ hập Cung Quý Dương trở nên dồn dập, nhất là khi anh nhìn thấy vết máu đã khô trên drap giường, trong mắt lại càng hoảng sợ!

Lại nhìn lại bản thân mình, dáng người cao lớn lộ rõ, còn phía dưới giường là quần áo bị xé tan nát của Ngải Ân Hà.

Trời ơi!

Chẳng lẽ tối qua mình lại.....

“Ân Hà.....”

Bàn tay anh chạm vào Ngải Ân Hà có chút run rẩy, khi ngón tay anh chạm vào làn da Ngải Ân Hà, đột nhiên Ngải Ân Hà kêu lên một tiếng kinh sợ.....

“Đừng đụng vào em!” Cô cuộn mình lại sát mép giường, trong đôi mắt rưng rưng là sự oán hận dành cho Cung Quý Dương.

Dường như nước mắt phủ đầy khuôn mặt xinh đẹp, cố gắng biến bản thân đến mức tổn thương cực độ!

Cung Quý Dương ngăn người, rõ ràng tối hôm qua anh nhìn thấy Tử Tranh, tại sao lại là Ân Hà?

Chẳng lẽ bản thân say rượu đến mức xem Ân Hà là Tử Tranh sao?

Một chút nhói đau xâm chiếm toàn bộ Cung Quý Dương, đồng thời còn có chút sự áy náy vô cùng!

“Ân Hà, tối hôm qua, anh....”

“Cung Quý Dương, anh..... uống công tôi xem anh tôn trọng anh như một người anh trai, làm sao anh có thể.....làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?” Ngải Ân Hà lớn tiếng nói, cầm lấy chiếc gối đánh không ngừng vào người Cung Quý Dương.

Trong lòng đã sớm vui như hoa, đối với phản ứng của Cung Quý Dương cô rất thỏa mãn, không sai, điều cô muốn chính là phản ứng này của anh!

Sự áy náy trong lòng, bởi vì cô biết rất rõ ràng rằng Cung Quý Dương chỉ xem cô như một đứa em gái, cho nên sau khi xảy ra chuyện như vậy, anh lại càng không thể tha thứ cho bản thân!

Vì để có được Cung Quý Dương, bước vào Cung gia, cô đã không tiếc mà diễn kịch!

Nhưng, sự áy náy đó của Cung Quý Dương là chưa đủ, vì tình yêu của bản thân, cô không ngại nghĩ ra các biện pháp để ép anh!

“Ân Hà, chẳng lẽ tối qua thật sự là anh đã ép buộc em theo anh.....”

“Tôi không muốn nghe!” Ngải Ân Hà dùng hai tay gắt gao che lỗ tai lại, Ngải Ân Hà cuồng loạn như thế khiến trong lòng Cung Quý Dương dậy sóng!

Đối với cảm giác của tối hôm qua, anh hoàn toàn nhớ, nhưng.....đó không phải là Tử Tranh sao? Chỉ vì Tử Tranh anh mới có thể điên cuồng như vậy mà!

Đối với Ngải Ân Hà, anh chỉ xem cô như một đứa em gái, vì vậy, người phụ nữ nào anh cũng có thể chạm vào, chứ không thể chạm vào cô, nhưng.....anh lại không khác gì một loài cầm thú, cưỡng bạo đứa em gái luôn kính trọng mình!

“Ân Hà, thật xin lỗi!” Cung Quý Dương nhìn thấy bộ dạng xốc xếch của cô, trong lòng càng thêm áy náy, sự đau lòng đôi mắt cũng không cần phải nói ra.

“Anh Quý Dương.....” Ngải Ân Hà thốt ra âm thanh nghe có chút bình tĩnh, giọng nói cô nghẹn ngào, ánh mắt buồn bã nhìn Cung Quý Dương: “Em biết anh xem em như Tử Tranh.....Em không trách anh.....”

“Ân Hà, thật xin lỗi, thật xin lỗi.....” Giờ phút này trong lòng Cung Quý Dương vô cùng rối loạn, ngoài những lời này anh cũng không biết nói gì nữa.

Nếu anh không nhớ nhầm, Ân Hà đã có người đàn ông mình yêu, thế nhưng bản thân mình lại cướp đi lần đầu tiên của cô.....

“Anh Quý Dương, anh không cần xin lỗi em, có lẽ vì tối qua anh uống say mà thôi.....”

Nước mắt Ngải Ân Hà rơi xuống gò má, cô kéo áo ngủ, thất tha thất thiếu rời khỏi phòng ngủ, dường như không muốn nhìn thấy Cung Quý Dương nữa.

“Ân Hà.....” Cung Quý Dương phiền não vô vô tóc, bàn tay to đột nhiên nắm lại, một tiếng ‘Rầm’ nện vào bức tường, dường như bức tường bức tường rắn chắc cũng muốn rung theo.....

Đáng giận!

Anh chưa bao giờ cảm thấy hận bản thân như bây giờ!

Cung thị và Ngải Thị là có mấy đời quen biết với nhau, tuy rằng cha mẹ hai nhà đã làm đám hỏi, nhưng gặp trở ngại là hai đứa con đều không để ý đến, cũng tạm thời bỏ qua, nhưng trải qua chuyện tối hôm qua, anh có thể ăn nói như thế nào với Ân Hà? Ân nói như thế nào với bác Ngải?

Nếu Ân Hà chỉ là một cô gái bình thường thôi, một đêm? Chỉ là chuyện bình thường, nhưng đây lại chính là cô gái mà cha mẹ mình chọn!

Sự buồn phiền vây quanh Cung Quý Dương, đột nhiên từ bên ngoài phòng khách truyền đến tiếng kêu thất thanh của Ân Hà.....

“Anh Quý Dương, cứu em.....”

Sắc mặt Cung Quý Dương nhất thời biến sắc, cầm lấy áo tắm bên cạnh mặc vào, sau đó lập tức chạy tới phòng khách, lại nhìn thấy một màn kinh hãi.....

Chỉ thấy một người đàn ông cao to đang nắm lấy tóc Ngải Ân Hà, những quả đấm rơi xuống cơ thể cô như mưa, trên mặt đều là sát ý, dường như cảm thấy chưa đủ, cuối cùng nhắc chân hung hăng đá vào thân thể cô!

“Uổng công trước đây tao quý trọng mày như vậy, không nghĩ đến mày cũng chỉ là một con đàn bà dâm dăng, tao quý trọng mày để làm gì hả, lại còn giữ gìn cho tên phản bội?” Nói xong, lại hạ xuống khuôn mặt Ngải Ân Hà một bạt tai ngoan độc.....

Lúc hắn đưa tay lên, lại cảm thấy cổ tay rất đau, ngay sau đó, khi hắn còn chưa kịp phản ứng lại, cả cơ thể liền bay ra ngoài.....

Một tiếng ‘Bộp.....’, người đàn ông hung ác bị ném xuống mặt đất!

Ngay sau đó, Cung Quý Dương tức giận đến mức không thể kiềm chế được bước đến, mạnh mẽ đấm hắn ta, mỗi quyền đều mang theo một lực mạnh mẽ, trong ánh mắt đều là sự tàn bạo!

Lời xin lỗi dành cho Ngải Ân Hà bây giờ đều được trút hết ra!

“Anh Quý Dương.....” Ngải Ân Hà khó khăn nhào tới, ôm lấy cánh tay anh: “Đủ..... đủ rồi, đừng đánh nữa, đây là người đàn ông mà em yêu.....”

Một câu nói, khiến Cung Quý Dương đột ngột dừng tay, anh cảm thấy tim đập mạnh và loạn nhịp khi nhìn người đàn ông bị mình đánh đang nằm trên mặt đất, nửa ngày sau, anh mới thì thào nói: “Ân Hà, người đàn ông này đáng để em yêu sao?”

Ngay sau đó ánh mắt anh nhìn người đàn ông kia trở nên sắc bén: “Mày có phải là đàn ông không? Vậy mà lại đi đánh phụ nữ, hơn nữa lại là người phụ nữ mày yêu!”

“Ha ha.....” người đàn ông cười to, trong tiếng cười là sự khinh thường: “Người phụ nữ tao yêu nhất? Đã từng, nhưng đáng tiếc là, tối hôm qua nó lại nằm ở dưới thân của mày!”

“Không phải.....” Ngải Ân Hà lập tức bổ nhào đến bên cạnh hắn, nỉ non nói: “Không phải em cố ý phản bội anh.....Em.....Em thật sự yêu anh, anh đừng rời bỏ em.....”

“Đủ rồi!” Người đàn ông thất tha thất thiếu đứng lên, hung hăng lau đi vết máu ở khóe miệng nói: “Tôi và em kết thúc ở đây!”

Cung Quý Dương đột nhiên đứng lên, bước đến túm lấy cổ áo hắn ta, giọng nói kinh hãi: “Nếu mày vẫn còn là một thằng đàn ông, sẽ không đến để nói những lời thóa mạ Ân Hà như vậy!”

“Hừ!” Người đàn ông dùng ánh mắt khinh thường nhìn hai người ở trước mặt: “Tao không thể chấp nhận một con tiện nhân dâm dăng về làm vợ!”

Nói xong, liền dùng sức thoát khỏi tay Cung Quý Dương, sập cửa đi ra.

Cung Quý Dương nhíu chặt mày lại, anh vừa muốn động tay, lại bị Ngải Ân Hà ngăn lại.

“Anh Quý Dương, thôi đi.....” Âm thanh vô lực ‘Vô cùng thương tâm’.

“Tất cả đều là do em, em hiểu rồi.....”

“Ân Hà.....” Trải qua một màn này, Cung Quý Dương càng thêm áy náy, anh không nghĩ rằng mình lại phá hủy đi hạnh phúc cả đời của Ân Hà!

Toàn thân Ngải Ân Hà đều là vết thương chồng chất, cô mệt mỏi ngẩng đầu, nhìn Cung Quý Dương: “Anh Quý Dương, anh có thể ôm em một chút không? Em rất mệt....”

“Thật xin lỗi, Ân Hà, thật xin lỗi, tất cả đều là lỗi của anh.....” Trong lòng Cung Quý Dương đều bị cảm giác bất lực chi phối, anh chỉ có thể ôm Ngải Ân Hà vào lòng, lẩm bẩm từng lời xin lỗi....

42. Q.3 - Chương 1: Dây Dưa Lăn Nữa

Ngoài cửa xe, trời nhá nhem tối.

Tương lai còn có một người đang đợi chờ

Hướng bên trái, hướng bên phải, rồi nhìn về phía trước

Phải đi qua bao nhiêu khúc ngoặt mới tìm được tình yêu.

Người gặp lại người sẽ phải ăn nói thế nào

Ta chờ người ấy giữa một tương lai xa xôi mờ mịt.

Nghe tiếng gió vi vu đến từ những chuyến xe điện ngầm và giữa biển người vô tận.

Ta đứng đây lặng lẽ xếp những lá bài yêu.

Hồi ức sẽ ngưng đọng....

Mà Sầm Tử Tranh cũng không biết mình về nhà bằng cách nào, cô chỉ biết rằng sau khi mình đụng độ người đàn ông ác ma ấy, hết thấy cảm xúc trong nháy mắt đều trở nên rối ren, hỗn độn.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, cô vốn cho rằng mình có thể bình tĩnh mà đối mặt với người đàn ông ấy, nhưng.....cô vẫn không tài nào làm được.

Sầm Tử Tranh vĩnh viễn không thể quên được cú đả kích trí mạng vào năm mười sáu tuổi ấy, tất cả những đau đớn, tổn thương đã khứa sâu vào tâm can.

Khi mà ngày qua ngày vẫn không nhận được tin tức từ Cung Quý Dương, một tia hy vọng đợi chờ trong lòng cũng dần trở thành tuyệt vọng, mang thai vào năm mười sáu tuổi khiến cô vừa cảm thấy bàng hoàng, vừa không có cách nào để đối mặt. Thêm vào đó, cuộc thi thiết kế càng ngày càng gần, những triệu chứng khi mang thai của cô cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Cuối cùng cũng đến một ngày, Sầm Tử Tranh đứng trước một gian phòng khám bệnh tư nhân, bởi vì chưa đủ mười tám tuổi, đến bệnh viện công cần phải có người đứng ra bảo đảm, mà cô lại không có cách nào nói chuyện mình mang thai cho cha mẹ biết. Thế nên chỉ có thể mạo hiểm tính mạng đi đến trạm y tế này, mục đích chính là muốn từ bỏ sinh linh bé bỏng ấy. Cô rất hận, hận Cung Quý Dương đã đem đến tất cả tổn thương ỉn.

Vậy mà, khi Sầm Tử Tranh vừa chân chính nằm trên bàn mổ, nhìn thấy từng món dụng cụ y tế lạnh lẽo mới đủ tỉnh táo để ý thức được bản thân mình đến tột cùng là đang làm gì. Một khắc ấy, cô phát hiện ra mình vẫn yêu người đàn ông phụ bạc đó, cho dù anh ta có phụ mình thế nào đi nữa, cô vẫn không thể bỏ rơi đứa bé này.

Sau khi rời khỏi phòng khám, Sầm Tử Tranh chính thức bắt đầu suy nghĩ để trở thành một người mẹ, cùng với việc làm sao để dưỡng dục đứa bé thành người, nhưng khi cô đang mải mê suy nghĩ, lại bất giác không biết đèn đỏ vừa sáng, kèm theo từng hồi tiếng thắng xe vang dội, cơ thể của cô chợt ngã xuống....

Đứa bé không còn nữa....

Cuộc thi thiết kế cũng không còn cách nào tham gia.

Sau khi xuất viện, Sầm Tử Tranh mất hết đi ý chí, dưới sự giúp đỡ của Thư Tử Hạo, cô rời khỏi Đài Loan. Cùng lúc đó, cô cũng xin nghỉ tại học viện thiết kế thời trang Paris, không phải cô muốn từ bỏ sự nghiệp trở thành một nhà thiết kế, mà là cô hy vọng mình có thể bắt đầu tìm kiếm một thành công mới, tạm biệt tất cả những nỗi đau trong quá khứ.

Cuối cùng, Sầm Tử Tranh lấy hết can đảm liên lạc với bậc thầy thiết kế John Galli—no, chính thức trở thành học trò của nhà thiết kế mà cô ngưỡng mộ nhất. Ba chữ ‘Sầm Tử Tranh’ kia đã trở thành quá khứ, một lần nữa bậc thầy John Gallino đã hồi sinh nên một con người mới, Leila, mang ý nghĩa là cô gái xinh đẹp với mái tóc đen.

Dưới sự chỉ dạy tận tâm của bậc thầy John Galli—no, quãng đường thiết kế thời trang mà Sầm Tử Tranh đi được càng ngày càng xa, kiến thức ngày càng rộng, cùng với sự thông tuệ trời sinh của cô ở lĩnh vực này, khiến bậc thầy John Gallino hết sức ưu ái.

Cô cũng từ một trợ lý thiết kế không tên không tuổi, dần dần trở thành nhà thiết kế chính, xây dựng nên phong cách thiết kế và ý tưởng cho riêng mình, cuối cùng được ngồi vào vị trí nhà thiết kế thủ lĩnh, mà cái tên Leila của cô cũng trở thành thương hiệu cao cấp được nhiều người yêu thích.

Thương hiệu Leila là tất cả tâm huyết của Sầm Tử Tranh, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã phát triển thành năm dòng chính, bao gồm: quần áo cao cấp, hàng may mặc, quần áo giản dị cùng với quần Jeans, quần áo thoải mái. Không lâu sau đó, Sầm Tử Tranh tiếp tục thúc đẩy dòng thương hiệu cao cấp Leila-J, đây là dòng sản phẩm mũi nhọn và xa xỉ nhất của nữ giới. Khi ấy, cô sẽ tiến hành một buổi truyền hình trực tiếp giới thiệu sản phẩm trên toàn thế giới, đưa dòng sản phẩm cao cấp hoàn toàn mới này ra toàn cầu.

Dòng sản phẩm cao cấp Leila-J vẫn mang những đường nét thiết kế thanh lịch trước sau như một của Sầm Tử Tranh, khuynh hướng tinh tế cùng với những đường cong mô phỏng rõ nét vóc dáng xinh đẹp của nữ giới, chỉ cần những ánh nhìn vô tình cũng có thể thấy rõ vẻ đẹp hoàn mỹ của cơ thể con người. Một khi dòng sản phẩm này được tung ra thị trường, thì nó sẽ trở thành dòng sản phẩm cao cấp thứ sáu trong chuỗi thương hiệu của Leila.

Song, tất cả những khách hàng quen thuộc với thương hiệu Leila đều biết, nhà thiết kế này có một điểm rất kỳ lạ. Từ trước đến nay cô ta chỉ thiết kế những bộ trang phục dành cho phái nữ, chưa bao giờ thiết kế trang phục cho nam giới. Vì vậy, những dòng sản phẩm từ cao cấp đến bình dân của Leila đều là những kiểu dáng dành cho nữ, không hề tồn tại một tia hơi thở nam giới nào cả.

Trong khoảng thời gian tám năm, Sầm Tử Tranh dồn hết tất cả sinh lực của mình vào thiết kế, và cô, cũng không còn là một cô bé ngây thơ như thuở ban đầu. Thành công tốt bậc ở tuổi đời còn quá trẻ, mất đi một phần non nớt, nhưng lại thêm nhiều thêm một phần chín chắn và trưởng thành. Cô không biết mình nên hận, hay là nên cảm ơn Cung Quý Dương, nếu như anh không gây nên cho cô cú sốc kích trí mạng ấy, cô cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Thế nên, Sầm Tử Tranh thà rằng chưa từng biết qua người đàn ông này, dẫu cho gặp mặt lần nữa, cô vẫn sẽ xem anh như người xa lạ, không còn yêu, cũng sẽ không còn hận.

Sầm Tử Tranh đắm chìm sâu trong hồi ức, cuối cùng mệt mỏi nhắm mắt lại, dựa trọn cơ thể vào chiếc ghế sofa yêu thích. Bên trong căn phòng với thiết kế sang trọng trưng bày những thành tựu mà cô đã gặt hái được trong sự nghiệp của mình, thế nhưng khắc họa bên trong lớp kính trước cửa sổ sát đất lại là một khuôn mặt tái nhợt.

Đương lúc cô muốn đứng lên đi gột rửa một thân một mình thì chuông cửa đột nhiên vang lên, Sầm Tử Tranh hơi ngẩn ra, sau khi nhìn qua tấm kính chắn trước cửa, vẻ mặt cô tràn đầy kinh ngạc.

Mở toang cánh cửa, một hương thơm xông thẳng vào mũi, ngay sau đó, một bó hoa to đùng hiện lên ngay trước mắt Sầm Tử Tranh.

“Sầm tiểu thư, đây là hoa tươi của cô, mời ký nhận!”

Sầm Tử Tranh khẽ chau mày, mặc dù những năm vừa qua không thiếu người theo đuổi cô, nhưng chẳng có ai lại thái quá như vậy, cũng đã trễ thế này, còn đi tặng hoa, quan trọng hơn là, có rất ít người biết được địa chỉ của cô.

Sau khi ký nhận xong, Sầm Tử Tranh ôm hoa vào trong ngực, rút tờ giấy tin nhắn bên trong ra.

“Hoa Margaret xinh đẹp thích hợp nhất với những người thanh thuần thoát tục như em. Tranh Tranh, mong em có một giấc mộng đẹp!”

Mấy chữ rồng bay phượng múa, mỗi một đường nét đều rất mạnh mẽ có lực.

Tầm mắt chạy dọc theo lời nhắn, nhìn xuống chỗ ghi tên....

Đột nhiên hiện lên ba chữ Cung Quý Dương.

Margaret, vốn có một tên gọi khác là ‘hoa thiếu nữ’, là đóa hoa mà công chúa Marguerite của xứ sở Na Uy hết sức yêu thích vào thế kỷ XVI, vì vậy nàng đã lấy tên mình đặt cho loài hoa ấy.

Tương truyền Margaret còn là loài hoa có thể dự đoán trước tình yêu, mà ngôn ngữ của loài hoa này cũng là lời tiên tri của tình yêu, thâm mến và vẻ cao quý.

Sầm Tử Tranh không biết Cung Quý Dương tặng bó hoa này ỉn với mục đích gì, nhưng cô biết rõ ý nghĩa của nó, cũng thuận tay ném bó hoa to đùng vào trong thùng rác.

Thiếu nữ? Yêu?

Sầm Tử Tranh hừ lạnh một tiếng, hai từ này đã rời xa dương thế theo vụ tai nạn năm mười sáu tuổi của cô từ lâu rồi!

Đương lúc cô đang khinh thường hành động quá trốn của Cung Quý Dương thì chuông cửa lại vang lên một lần nữa.

Sầm Tử Tranh nhú nhú mày, lại nhìn ra bên ngoài – gần rạng sáng rồi! Đến tột cùng là kẻ nào thất đức như vậy, hôm nay cô đã đủ số con rệp, đủ mệt mỏi.

Cô nổi lên sự thiếu kiên nhẫn, đi đến bên cửa, cũng chẳng thèm nhìn đến tấm kính nhỏ phía trước, bất thành hình mở cửa.

“Đã trễ thế này, là ai vậy?”

“Hello, Tiểu Tranh Tranh!” Cung Quý Dương giờ nụ cười ‘hiền hòa’, sau khi thấy dáng vẻ uể oải của Sầm Tử Tranh, vung tay lên ra dáng chào hỏi cô, trong lời nói cũng mang theo ý cười, cắt đứt lời của cô.

Sầm Tử Tranh trợn tròn mắt, còn chưa kịp khép miệng lại, chỉ có thể nghe thấy trái tim mình đập mạnh và loạn nhịp, đứng ngây người tại chỗ, một lát sau, ánh mắt của cô liền dậy sóng.

“Bùm” Nương theo tiếng vang thật to, cánh cửa bị cô hung hăng đóng sầm lại, nhốt Cung Quý Dương đang đứng tươi cười rạng rỡ ở bên ngoài.

“Leng keng.... leng keng....” Chuông cửa vang lên liên hồi, nương theo tiếng chuông, Cung Quý Dương cất giọng nói siêu cấp hấp dẫn tự phong của mình.

“Tranh Tranh, mở cửa đi, đừng ngăn cách anh ở bên ngoài ngàn dặm, anh sẽ rất đau lòng!”

Sầm Tử Tranh bị âm thanh kia kích thích mà nổi hết da gà da vịt, cô dùng sức bịt lỗ tai lại, tránh việc mình bị âm thanh kia làm kích động đến chết.

Vậy mà, Cung Quý Dương lại có tính nhẫn nại cực kỳ cao, ở bên ngoài vừa nhấn chuông vừa hô to: “Tranh Tranh, em cho anh vào đi mà!”

Thật sự là Sầm Tử Tranh không chịu nổi tiếng ‘quỷ kêu’ của anh, cầm lấy chiếc gối ôm trên ghế sofa ném ra ngoài cửa.

“Có phải anh bị bệnh hay không? Tôi không biết anh.....anh nhanh nhanh đi khỏi đây cho tôi!” Cô hướng về phía cửa, kêu ầm lên.

“Tranh Tranh, em đúng là người không có lương tâm mà, em đã nói em không biết anh, vậy thì tốt, em mở cửa đi, chúng ta đối chất với nhau!”

Giọng nói của Cung Quý Dương vẫn như cũ, không nhanh không chậm, nghe không ra anh đang thật lòng hay giả dối. Truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn lê quý đơn.

Sầm Tử Tranh cố nén cơn kích động muốn mở cửa bay ra đá vào đầu anh một cái, chẳng lẽ anh ta không biết đã trễ thế này sẽ ảnh hưởng đến mấy hộ gia đình khác sao?

Cô vùi mình vào ghế sofa, định dùng bông gòn bịt kín lỗ tai mình lại, mặc kệ anh muốn nhấn chuông hay đập cửa thế nào, cô đều không thèm để ý tới.

“Tranh Tranh” Hình như Cung Quý Dương cũng muốn so găng với cô, tính nhẫn nại tăng lên đến mười phần, vẫn ở bên ngoài ‘nhàn nhã tự đắc’ kêu to.

Cho đến khi....

“Hey, vị tiên sinh này, ở đây là căn hộ cao cấp, cậu đứng đây ầm ĩ hình như không được phải cho lắm?”

Rất dễ nhận thấy, hành động của Cung Quý Dương đã khiến những người hàng xóm chung quanh bất mãn, tiếng kháng nghị tăng dần lên.

Sầm Tử Tranh đang vùi mình trên ghế sofa, thoáng thở phào nhẹ nhõm, xem ra anh ta sẽ phải đi nhanh thôi, ngờ đâu, một giây sau, cô liền nghe thấy giọng điệu ‘tao nhả lể độ’ của Cung Quý Dương.

“Rất xin lỗi vì hành động ban nãy của tôi đã làm phiền đến anh, nhưng mà, bởi vì tôi đã phạm phải lỗi lầm mà ngay cả bản thân mình cũng không biết, khiến người yêu của tôi giận dữ, không cho vào nhà, thế nên tôi chỉ có thể dùng đến cách này.”

Sầm Tử Tranh vừa nghe thấy, sắc mặt xanh mét tựa như vừa ăn phải mù tạt, lập tức phi thân đến cửa, la ầm lên: “Anh nói xong chưa? Ai là người yêu của anh? Nếu anh không đi, tôi lập tức báo cảnh sát.”

Tám năm trước anh ta cũng ngang ngạnh như thế, không ngờ tám năm sau vẫn mặt dày mày dạn thế này, suy cho cùng là anh ta muốn làm gì? Chẳng lẽ không nhìn thấy mình đã tìm đủ mọi cách để cự tuyệt rồi sao?

Sau khi nói xong, cô vô lực tựa người vào cửa, còn cho rằng kế tiếp sẽ là một phen công kích điên cuồng, nào ngờ, chẳng nghe thấy giọng nói đáng ghét ấy đâu nữa.

Bên ngoài cực kỳ yên tĩnh, tựa như này giờ chưa từng có ai ngoài ấy.

Sầm Tử Tranh kinh ngạc đứng dậy, nắm chặt tay, cẩn thận từng li từng tí nhìn vào tấm kính chắn trước cửa - không có một bóng người!

Chẳng lẽ lương tâm bộc phát nên đã đi rồi?

Hàng chân mày của cô nhẹ nhàng nâng lên – chuyện này hình như không giống với tác phong của Cung Quý Dương.

Nhưng mặc kệ là như thế nào, chỉ cần anh ta đi khỏi là được, nếu không cô thật sự phải tính đến việc chuyển nhà để đổi lấy sự yên bình. Mặc dù cô biết, dựa vào thế lực của Cung Quý Dương, bây giờ anh muốn tìm ai đều là chuyện dễ như trở bàn tay, nhất là cô đã đưa đến sự chú ý của anh.

Đương lúc Sầm Tử Tranh mới vừa thở phào nhẹ nhõm, muốn rửa mặt đi ngủ một chút, thì giọng nói quen thuộc đến nỗi không thể quen hơn được nữa, tựa như ‘ma quỷ’ vọng lên từ lầu dưới, điều đáng sợ hơn là – âm thanh kia được truyền đến từ một chiếc loa phát thanh.

“Tranh Tranh, thật sự em muốn quên anh sao? Đã nhiều năm trôi qua rồi, anh vẫn chưa thể quên em, chẳng lẽ em không biết người anh yêu nhất chính là em sao, Tranh Tranh.”

Trong nháy mắt, Sầm Tử Tranh cảm thấy mình lạnh buốt từ đầu đến chân - cái người điên này!

Quả nhiên anh ta không có ý định buông tha! ! !

Nhìn xuyên qua cửa sổ sát đất, đôi mắt Sầm Tử Tranh gần như muốn bốc hỏa, cô cảm hận nhìn Cung Quý Dương với dáng vẻ thâm tình đứng bên dưới, bàn tay nhỏ bé đột nhiên siết chặt, cô hận không thể xé xác tên đàn ông kia ra thành ngàn mảnh.

Cung Quý Dương – tên đàn ông ghê tởm này, rốt cuộc anh ta muốn thế nào? Đã qua nhiều năm rồi, cô không muốn phải tự dày dora mình như trước kia nữa, quyết định quên hết mọi thứ, chính là để đổi lấy sự yên tĩnh, không ngờ, hôm nay cô lại vô tình gặp lại anh!

.....

“Tranh Tranh” Giọng nói nam giới tựa như âm hồn bất tán lại vang vọng lên từ lầu dưới, không ngừng khuếch tán trong không khí, chui vào trong đầu của Sầm Tử Tranh.

Hồ hấp của cô trở nên dồn dập, run rẩy nhấc từng bước chân đến trước cửa sổ sát đất, sau khi cẩn thận từng li từng tí đẩy tấm rèm cửa ra, liền trông thấy Cung Quý Dương đang nhàn nhã tựa người vào thân xe, trong tay cầm cái loa thật to không biết lấy ở đâu ra, hướng lên lầu kêu réo như ma quỷ.

Khi anh trông thấy bóng dáng của Sầm Tử Tranh in lên tấm kiếng thủy tinh, vẻ mặt càng thêm cực kỳ hưng phấn, cánh tay khác còn rất khoa trương, hướng về phía cô không ngừng quơ múa.

Cái người điên này!

Sầm Tử Tranh cắn răng nghiêng lợi nhìn một màn động kinh ở dưới lầu.

Đến tột cùng là anh ta muốn làm cái gì?

Quả thực là điên rồi, sao mà chuyện gì cũng có thể làm được?

Nhìn đồng hồ nhích từng giây, lòng cô lại càng đau hơn, ngày mai cô phải dậy sớm, còn phải trở về phòng công tác gấp rút triển khai kế hoạch thiết kế, vì vậy, tuyệt đối không thể vì cơn tức này mà làm trễ nãi giấc ngủ của mình.

Cô và anh, đã trở thành hai người xa lạ, cần gì phải tiếp tục dây dưa như vậy? Năm ấy, anh suýt chút nữa đã làm ra hành động hủy diệt chính cô, bây giờ, cô chỉ muốn một cuộc sống bình lặng qua ngày, chẳng lẽ cũng khó khăn đến thế sao?

Ở bên dưới, âm thanh quỷ kêu vẫn vang hoai không dứt, Sầm Tử Tranh phiền não gãi gãi đầu, cuối cùng hướng mắt về phía nhà vệ sinh...

Hai mắt đột nhiên sáng lên, lập tức đứng dậy, đi vào bên trong.

Cả căn chung cư bắt đầu lóe lóe ánh đèn, rất dễ nhận thấy, mấy hộ gia đình ở nơi đây đã bị tiếng hét điên cuồng của Cung Quý Dương đánh thức, cũng có một vài hộ hàng xóm thích xem náo nhiệt, mở toang cửa sổ, đưa đầu ra quan sát xem tình hình tiến triển như thế nào.

“Tranh Tranh, đã qua nhiều năm như vậy, anh vẫn còn yêu em, tại sao em lại tuyệt tình như thế? Tranh Tranh.”

“Rào rào.” Cung Quý Dương la to, một thau nước đá đột nhiên dội thẳng xuống bên dưới.

Không nghiêng không lệch, trực tiếp dội anh ướt sũng.

Trái tim của Cung Quý Dương bất thành linh loạn nhịp, cánh tay cầm loa nhất thời cứng đờ, từ bốn phía truyền đến tiếng cười xem náo nhiệt.

Trong phòng, Sầm Tử Tranh ném cái thau xuống đất, bàn tay nhỏ bé che chắn trái tim đang nhảy loạn không dứt.

Tổn sức của chín trâu hai hổ mới có thể hất nguyên một thau nước đầy xuống dưới, đây chính là việc thất đức nhất mà cô đã làm, nhưng cũng hết cách rồi, vì để cho tên đàn ông kia ngậm miệng lại, cô chỉ có thể nhắm mắt làm liều.

Dưới lầu lập tức yên tĩnh, cô tựa lưng vào tường, không khỏi thở phào nhẹ nhõm lần nữa, cô không khó để tưởng tượng ra vẻ mặt khó coi của Cung Quý Dương vào lúc này. Tuy rằng người đàn ông ấy được công

nhận là có da mặt dày, không biết xấu hổ, nhưng công khai khiến anh ta mất mặt trước nhiều người như vậy, ít nhiều gì cũng cảm thấy xấu hổ chứ?

Chỉ có điều, Sầm Tử Tranh lập tức nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, đó chính là ngày mai bác quản lý chung cư sẽ ‘tới cửa viếng thăm’, đòi một lời giải thích cho việc cô hắt nước xuống dưới lầu vào tối hôm nay. Mặc dù bây giờ cô là một nhà thiết kế nổi tiếng, nhưng mà bà ấy cũng sẽ chẳng lưu tình một chút nào đâu.

Chỉ là, cô cũng phải dùng bất cứ giá nào, đuổi người đàn ông kia đi.

Tử Tranh lấy tay vuốt ve trán, đầu óc choáng váng, bây giờ tất cả đành phải vậy thôi, cô chỉ muốn nằm xuống giường nghỉ ngơi, toàn thân đã mỏi nhừ...

A, đúng rồi, ngày mai phải đi đổi xe lại.

Chiếc xe bảo bối của mình bị cái tên Cung Quý Dương chết tiệt kia thay đổi hoàn toàn, nếu như cô lái chiếc xe ấy đi làm thật, nhất định sẽ hù dọa người khác.

Nghĩ tới đây, hàm răng của Sầm Tử Tranh lại bắt đầu ngứa ngáy.

Ông trời phù hộ, khiến tên đàn ông này tránh xa thế giới của con nhanh nhanh lên một chút. Cô thật sự không muốn đi hận một người nào đó, bởi vì cô sợ, còn hận chắc chắn sẽ còn yêu.

Bước chân của Sầm Tử Tranh có chút lảo đảo đi về phía phòng ngủ.

Có thể là do thường ngày cô không có thói quen thắp hương bái Phật, ông trời rõ ràng không nghe thấy lời khẩn cầu từ tận đáy lòng của cô, đương lúc cô muốn bước chân vào phòng ngủ...

“Tranh Tranh, em đành lòng làm vậy với anh sao?”

Giọng nói ma quỷ ở dưới lầu lại vọng lên dai dẳng.

“A...” Sầm Tử Tranh cảm thấy da đầu gần như muốn nổ tung, sau khi cô kịp thở hắt ra một hơi, điên cuồng chạy về phía cửa sổ sát đất, đưa tay kéo rèm cửa qua, ánh mắt mang theo lửa giận nhìn xuống bên dưới.

Chỉ thấy Cung Quý Dương với dáng vẻ quỷ mị đứng trong đêm đen, đáng sợ hơn là...

Rốt cuộc là không biết anh tìm ở đâu ra một cây dù, gương mặt vẫn mang vẻ nhàn nhã tự đắc như cũ, trong đôi mắt hiện rõ hình ảnh của Sầm Tử Tranh.

“Tranh Tranh, bất luận là em mất trí nhớ hay cố tình làm như không quen biết anh, không sao cả, chúng ta bắt đầu một lần nữa.”

“Tranh Tranh, chẳng lẽ làm như vậy vẫn chưa đủ để khiến em trở về bên cạnh anh sao?”

“Tranh Tranh, em muốn anh phải làm sao đây? Em nói đi...”

.....

“Dùng!”

Lần này, theo tiếng hét của Cung Quý Dương không phải là nước nữa, mà là một chậu hoa, chỉ thấy nó bị ném thẳng xuống từ trên cao, ngay bên cạnh Cung Quý Dương, chậu hoa xinh xắn cứ thế mà vỡ nát.

“Oa, Tranh Tranh, em muốn mưu sát chồng hả!” Giọng nói ma mị của Cung Quý Dương chẳng có chút nào gọi là khẩn trương.

“Bùm” Nương theo một tiếng vang thật lớn, Sầm Tử Tranh đứng ở trên cao, lửa giận hừng hực nơi đáy mắt, gần như muốn thiêu đốt cả Cung Quý Dương.

“Vị tiên sinh này, làm ơn tự trọng một chút, ở đây là chung cư, không phải là biệt thự nhà anh, nếu anh còn kêu la như vậy, kế tiếp, tôi không dám chắc rằng chậu hoa này sẽ không rơi vào trên đầu của anh.”

Nói xong, Sầm Tử Tranh hung hăng đóng cửa sổ lại, cầm đầu ngà quý trên giường, dùng chăn phủ kín người, không màng đến giọng nói ma quỷ hò hét bên dưới lầu.

Gặp lại người đàn ông mà mình này một lần nữa, Sầm Tử Tranh liền có dự cảm chẳng lành, thanh danh cả đời của cô rất có thể sẽ bị hủy hoại trong tay anh. Bất quá, cô cũng rất cảm kích các bạn hàng xóm ở trong chung cư này, có thể dễ dàng tha thứ như vậy, nếu như ở khu dân cư khác, cô có thể tưởng tượng ra thảm cảnh bị người ta nhảy vào đánh hội đồng.

Sầm Tử Tranh là người Đài Loan, Trung Quốc, bởi vậy sáng sớm cô có thói quen dùng món ăn Trung Quốc trong nhà hàng nằm ở lầu dưới, nơi đó có tên là ‘Trúc tương uyển’, là nhà hàng dành riêng cho người Trung Quốc, cách bày trí bên trong mang đậm bản sắc dân tộc, là nơi mà những người Trung Quốc sống quanh đây hay gặp gỡ và vun đắp tình cảm.

Hơn nữa Sầm Tử Tranh rất thích dùng bữa sáng ở nơi này, ngoại trừ món bánh quẩy và sữa đậu nành truyền thống, món cháo trắng ở đây cũng cực kỳ ngon miệng, quan trọng hơn là các món ăn vặt bên trong cũng không khác gì so với món ăn trong nước.

Sáng sớm, Sầm Tử Tranh vác đôi mắt gấu trúc, đi đến nhà ăn như thường lệ, theo thói quen ngồi ở vị trí cũ, nhưng mới ngồi xuống chưa được bao lâu, cô liền nhận ra ngay, hôm nay so với mấy hôm trước có gì đó không giống nhau, một loại cảm giác bất chợt nảy sinh.

Suy cho cùng là khác ở chỗ nào?

Sầm Tử Tranh theo bản năng nhìn quanh bốn phía một vòng, lúc này mới ngạc nhiên phát hiện, hôm nay cực kỳ yên tĩnh, ngoài cô ra không còn bất kỳ một người khách nào khác!

Sao lại có thể như thế nhỉ?

Nhà ăn này nức tiếng gần xa, cho dù là bữa ăn sáng cũng được rất nhiều người ‘săn lùng’, thế nào mà hôm nay chẳng có ai đến đây dùng bữa?

Đang suy nghĩ, cô quản lý nhà hàng xinh đẹp mỉm cười bước lên trước.

“Vẫn như cũ!”

Sầm Tử Tranh là nơi khách quen ở đây, về cơ bản bữa ăn sáng cũng chỉ cố định mấy món, hơn nữa, dầu gì cô cũng là nhà thiết kế danh tiếng. Tuy những nhân viên phục vụ ở đây gặp qua không ít người, nhưng bởi vì Sầm Tử Tranh đối đãi với mọi người rất niềm nở tử tế, thế nên tất cả nhân viên trong nhà hàng đều biết đến cô.

Sau khi người quản lý nghe thấy, khẽ mỉm cười, đứng thẳng người, ra lệnh: “Bắt đầu đi!”

Từng nhân viên phục vụ nối đuôi nhau bước ra, trong tay mỗi người bưng một món điểm tâm sáng, từng chiếc đĩa nhỏ tinh tế đặt ngay trước mắt Sầm Tử Tranh.

“Oa ...”

Sầm Tử Tranh ngạc nhiên, thở hổn hển, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn người quản lý, hỏi: “Nơi này là Trúc tương uyển, không sai chứ?”

Quản lý khẽ mỉm cười nói: “Đúng, nơi này là Trúc tương uyển, không sai!”

Sau khi Sầm Tử Tranh đặt tờ báo trong tay xuống, chỉ chỉ móng tay màu xanh nhạt vào bữa sáng rực rỡ muôn màu trên bàn, sau đó chỉ vào mình.

“Lúc nào thì các người đổi thành thế giới thức ăn ngon rồi hả? Đây không phải là bữa ăn sáng mà tôi muốn!”

Trời ạ!

Thật là kinh hãi, nếu như cứ theo đà này mà nói, cô thật sự rất hoài nghi, không biết là mấy người này có muốn mang hết tất cả các món ăn sáng trên toàn thế giới đến trước mặt mình hay không.

“Tiểu thư Leila, đây là bữa ăn sáng của cô, không sai!” Người quản lý lại cất giọng nói dịu dàng, nhắc nhở.

Leila là tên mà Sầm Tử Tranh vẫn hay dùng khi đối ngoại, chỉ có bạn thân và người trong gia đình mới biết tên tiếng Trung của cô, vậy nên, cái tên Leila này vừa là tên tiếng anh, vừa là tên nhãn hiệu tâm huyết của cô.

Sau khi Sầm Tử Tranh nghe thấy nhân viên quản lý nói vậy, gương vẽ mặt kinh ngạc cứ như là cô vừa nuốt chửng một quả trứng gà.

Làm gì đây? Mình chỉ muốn yên ổn dùng một bữa ăn sáng thôi mà, bây giờ cũng quá tốt rồi, chỉ có điều, một bàn đầy thức ăn thế này, cô ăn cả ngày cũng không hết nổi.

“Mấy người....lầm rồi?” Sầm Tử Tranh khó hiểu hỏi lại người quản lý.

Người quản lý cười cười, lại lắc đầu lần nữa, sau đó khe khẽ vỗ tay mấy cái.

Sầm Tử Tranh theo bản năng nghiêng đầu về hướng khác, sau một khắc liền tròn hai mắt, một cảnh tượng khác khiến cho cô kinh hãi hơn nữa đã xuất hiện rồi.

Chỉ thấy một nhóm người mặc áo đuôi én, tạo thành dàn nhạc, ngồi đối diện với cô, chuẩn bị đầy đủ các loại nhạc cụ.

Sầm Tử Tranh cảm thấy, nếu như cô không che miệng mình lại, nhất định sẽ hét lên chói tai.

Chẳng lẽ đám người kia đến đây biểu diễn. nhạc giao hưởng?

Trời ạ!

Quá đáng sợ!

Âm nhạc du dương khe vang lên như những gì Sầm Tử Tranh đã nghĩ, len đến từng góc ngách trong nhà hàng, nếu như không phải bởi vì còn đang khiếp sợ trong lòng, cô tin chắc rằng mình sẽ rất hưng phấn khi thưởng thức giai điệu tuyệt vời như vậy.

Chỉ là, vào một buổi sáng sớm tinh mơ, lại diễn ra một màn trình diễn thế này, sau đó cô tựa như một đứa ngốc ngồi trước chiếc bàn đầy ắp đồ ăn sáng, tất cả nhân viên phục vụ thì đứng xếp hàng ngay bên cạnh mình.

Nếu như nói đây chính là sự lãng mạn, Sầm Tử Tranh tuyệt đối không hưởng thụ nổi.

Lúc cô đang nghĩ ngợi, cả dàn nhạc giao hưởng chợt ngừng lại, một tiếng đàn violin trong vắt truyền đến, phối hợp với tiếng chuông gió réo rắt, quả là một thứ âm thanh rất đánh thức cảm xúc người nghe.

Cái này....có vẻ như kỹ năng rất thuần thục.

Từ trước đến nay cô rất thích tiếng đàn violin, không nghĩ đến hôm nay lại có thể nghe được một âm thanh tuyệt mỹ như thế ở nơi đây, từng giai điệu như có khả năng xuyên thấu tâm hồn của cô, mang theo một lực tác động mạnh mẽ, dần dần thôi miên tất cả các giác quan....

Sầm Tử Tranh nhìn dáo dác chung quanh để tìm kiếm nơi phát ra tiếng violin ấy, khi ánh mắt của cô vừa dừng lại trên bức màn che ở cách đó không xa, vẻ khiếp sợ trên mặt từ từ nhạt đi, tâm tình thưởng thức âm nhạc cũng không còn sót lại chút gì.

Trong nháy mắt, gương mặt của cô trắng bệch hoàn toàn

Tiếng violin du dương, trầm bổng như tơ, ước chừng kéo dài khoảng hai phút, màn che khổng lồ từ từ được kéo ra, mà người đứng chính giữa là Cung Quý Dương, đang nhắm mắt say sưa kéo violin.

“Tranh Tranh, đây là bản nhạc mà anh thích nhất, hôm nay dành tặng cho em.” Vừa nói vừa chậm rãi mở mắt, sau một khắc, lại nuốt ngược lời nói vào trong.

Màn biểu diễn violin dừng lại.

“Cô ấy đâu?” Cung Quý Dương nhất thời sợ hãi kêu lên.

Thật đáng giận, cô bé này lại dám biến mất ngay trước mắt của mình?

Sáng nay anh đã lập kế hoạch rất chu đáo, không chỉ điều tra nhà hàng cô thường lui tới, hơn nữa còn chuẩn bị tất cả các món ăn sáng trên thế giới, không đơn thuần là như vậy, anh còn chủ động “hiến thân” tới trình diễn Violin chào mừng, những tưởng khi anh mở mắt ra sẽ có thể nhìn thấy một đôi mắt nồng nàn tình cảm, nhưng trên thực tế thì – vườn không nhà trống!

43. Q.3 - Chương 2: Mộng Thường

Thật đáng giận!

Cung Quý Dương ném mạnh cây đàn xuống đất....

“Bùm!”

Cây violin đang nguyên vẹn trong nháy mắt ‘tan xương nát thịt.’

“Tiên sinh, này vị tiên sinh kia.”

Chủ nhà hàng bây giờ nhìn không nổi nữa, lập tức đi ra từ đằng sau: “Tiên sinh, đừng nói nhiều, chắc hẳn cậu là người đang theo đuổi tiểu thư Leila phải không?”

Nói tới đây, ông ta không hề bận tâm đến gương mặt xanh mét như tàu lá của Cung Quý Dương, cứ thế tiếp tục nói: “Chỉ là, vị tiên sinh này, tiểu thư Leila là cành vàng lá ngọc, không phải là người mà ai cũng có thể với tới. Bản thân tôi chưa bao giờ gặp qua một cô gái trẻ tuổi nào lại có thể đạt được thành tựu lớn như vậy. Những người theo đuổi cô ấy cũng không ít, nếu như tôi là một chàng thanh niên mười mấy tuổi, chắc hẳn cũng sẽ theo đuổi cô ấy.”

“Ông theo đuổi cô ấy?”

Cung Quý Dương hú lên một tiếng quái dị, sau khi nhìn ông chủ nhà hàng bằng ánh mắt lườm nguýt từ trên xuống dưới, đáy mắt lập tức lóe lên ánh sáng độc chiếm: “Làm mấy người thất vọng rồi, Leila là bạn gái của tôi.”

Rất dễ nhận thấy, ông chủ nhà hàng cũng không xem lời nói của Cung Quý Dương ra phân lượng nào, sau khi nhìn anh một hồi lâu, phất phất tay nói: “Vị tiên sinh này, nếu cậu đã thích nói như vậy, tôi cũng không có quyền can thiệp. Chỉ có điều, cậu làm ơn làm phúc, tôi biết rõ cậu có nhiều tiền bao trọn cả nhà hàng này, nhưng mà, cậu xem xem, tiểu thư Leila cũng đã đi rồi.”

Cung Quý Dương không thèm để ý đến ông chủ đang đứng nói dông dài, mà đi thẳng đến trước mặt cô quản lý, ánh mắt đượm ý cười trước sau như một: “Trước khi đi tiểu thư Leila có nói gì không?”

Đối mặt với nụ cười quyền rũ chết người của Cung Quý Dương, gương mặt của cô quản lý khẽ ửng đỏ, cô gật đầu một cái, nói: “Tiểu thư Leila để lại hai chữ, sau đó đi ra ngoài!”

“Hai chữ? Hai chữ gì?” Tinh thần của Cung Quý Dương phấn chấn hẳn lên, cất giọng hỏi, cực kỳ hưng phấn.

Gương mặt của cô quản lý hơi sượng, dù sao thì người đàn ông này cũng quá xuất sắc, quá hấp dẫn, cô thật sự không muốn đả kích anh ta.

“Thế nào? Nói đi!” Giọng nói trầm thấp khêu gợi của Cung Quý Dương len vào trong tai cô, càng tăng thêm vẻ say mê.

“Cái đó. Ách.” Sau khi cô quản lý ậm ừ mấy câu, rốt cuộc lấy hết dũng khí nói: “Trước khi đi, tiểu thư Leila có nói...’nhàm chán’!”

“Nhàm chán?” vẻ mặt của Cung Quý Dương chỉ có thể dùng hai từ ‘chấn động’ để hình dung.

“Sau đó thì sao?” Anh vội vàng hỏi, nét mặt biểu lộ cảm giác bị thất bại.

“Không có! Tiểu thư Leila chỉ nói hai chữ này rồi rời khỏi.”

Cô quản lý thật sự rất muốn ôm người đàn ông này, an ủi anh ta một chút, nhìn vào ánh mắt ‘điềm đạm đáng yêu’ của anh ta, cảm thấy rất đau lòng!

“Vị tiên sinh này...” Ông chủ nhà hàng lại nhìn sang, đi lên trước, vừa muốn nói chuyện.

“Được rồi được rồi, tôi biết rồi, không cần đuổi đâu!”

Cung Quý Dương không còn chút tâm tình gì để nói, giơ tay lên, thật là kỳ quái, không phải như vậy rất lãng mạn ư, như thế nào lại đổi lấy hai từ ‘nhàm chán’?

Cô ấy rất thích tiếng violin, anh còn nhớ rất rõ, thời còn đi học, chỉ cần cô ấy vừa nghe thấy tiếng violin, tâm tình sẽ trở nên tốt hơn rất nhiều, có phải vì đã lâu rồi anh không luyện đàn, nên kỹ thuật bị mai một đi rồi?

Sầm Tử Tranh luôn cho rằng mình là một người lười nhát, vì vậy, bất luận là thương hiệu của mình có phát triển cách mấy, cô vẫn khăng khăng giữ lấy căn phòng làm việc cũ, không thành lập bất kỳ một công ty trên danh nghĩa nào, mục đích chính là hy vọng mình có thể dựa vào năng lực của bản thân, cũng nhằm mục đích xây dựng một môi trường làm việc tự do, thoải mái cho các bạn đồng nghiệp.

Phòng làm việc của Sầm Tử Tranh được phối hợp những màu sắc làm dịu ánh mắt người xem, mà những bộ quần áo và trang sức rực rỡ sắc màu bên trong lại làm cả căn phòng như bừng sáng, có đầy đủ các mẫu thiết kế thời thượng.

Vào giờ phút này, Sầm Tử Tranh đang đứng giữa phòng thiết kế, nhìn chăm chú vào các mẫu trang phục sắp được đưa ra trưng bày, ánh mắt lóe lên vẻ tinh anh và chuyên nghiệp, sắc mặt hiện rõ sự dày dặn kinh nghiệm và quyết đoán của một nhà thiết kế hàng đầu.

“Cốc cốc cốc” Một chuỗi tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi!” Sầm Tử Tranh đang mải mê suy nghĩ, cũng không quay đầu lại, trực tiếp nói.

“Leila này, ‘Mộng Thường’ của cô đã hoàn thành rồi!” Trong mắt của trợ lý thiết kế Elena không giấu được vẻ tự hào, thò đầu vào dò xét, ngữ điệu cực nhanh.

“Có thật không? Thật tốt quá, mau dẫn tôi đi xem một chút!” Đôi mắt xinh đẹp của Sầm Tử Tranh lấp lánh vui sướng, phần khởi nói.

“Mộng Thường” là mẫu trang phục cao cấp chủ chốt của thương hiệu Leila, cũng là kiểu dáng thời thượng được sản xuất với số lượng có hạn trên phạm vi toàn cầu, mà trong chương trình biểu diễn thời trang sắp tới, chiếc váy này nhất định sẽ gây hấn được thành công đáng kể.

Sở dĩ chiếc váy này có tên là ‘Mộng Thường’, là bởi vì khi Sầm Tử Tranh thiết kế nên nó, đã chọn loại chất liệu liệu bông tơ tằm nhẹ nhất trên thế giới, lấy màu tím làm màu sắc chủ đạo, lớp voan mỏng êm ái, vừa vặn ôm lấy vóc người kiều diễm của phái nữ, làm toát lên nét quyến rũ và xinh đẹp vô ngần, vẽ nên một hình mẫu tinh tế nhưng không kém phần gợi cảm, khiến vô số nam giới phải tơ tưởng và kỳ vọng.

Kiểu cổ chữ V thấp ngực, tôn lên đôi bờ vai mê người, kết hợp với chiếc vòng cổ tinh tế, song song đó đường cong ở phần lưng cũng được lộ ra cực kỳ khêu gợi.

Tà váy dài phía sau, kiểu dáng kéo đất, nếu như phối hợp với bầu không khí lãng mạn trên bục chữ T, Sầm Tử Tranh tin chắc rằng, chỉ với chiếc váy này, cũng có thể mang đến một luồng gió mới, thu hút tất cả ánh mắt người xem.

Người mẫu mặc chiếc váy “Mộng Thường” này, sẽ giống như một vị nữ thần bước ra từ trong thần thoại, một nàng thiếu nữ đứng giữa bức tranh thanh bình, vẽ nên nét lãng mạn trước nay chưa từng có.

Có thể nói, “Mộng Thường” này chính là thiết kế tập trung toàn bộ tâm huyết của Sầm Tử Tranh trong suốt những năm qua. Cô yêu cái tên ‘Mộng Thường’, nếu như có thể, cô hy vọng mỗi người phụ nữ đều có thể sở hữu được một chiếc ‘Mộng Thường’ này.

“Elena, đi vào giúp tôi kéo dây khóa một chút!” Trong buồng thay đồ ở phòng làm việc, giọng nói vui thích của Sầm Tử Tranh truyền ra.

Elena đang thảo luận chi tiết cùng với những chuyên viên thiết kế khác, sau khi nghe thấy tiếng gọi, lập tức đi tới trước buồng thay quần áo, ngay khi cô muốn đẩy cửa bước vào thì cánh tay lại bị một bàn tay to kéo về...

“A...” Elena bị dọa sợ đến nỗi muốn thét to lên, nhưng ngay một giây sau đó lại bị người mà mình vừa trông thấy làm cho ngậm ngẩn cả người.

Trời ạ!

Một người đàn ông đẹp trai lôi cuốn.

“Anh...” Suýt chút nữa Elena đã đánh mất đi hơi thở của mình, cô kinh ngạc nhìn anh, dường như cũng quên mất đi việc hỏi anh ta đã vào nơi này bằng cách nào, muốn tìm ai, ...

“Hello, tiểu thư...” Cung Quý Dương sử dụng chiêu bài là nụ cười quyến rũ chết người của mình, đánh một đòn trí mạng.

“Leila của mấy người, là bạn gái của tôi, đã nhiều năm rồi chúng tôi không gặp nhau, hãy cứ để tôi tự phục vụ cho cô ấy đi.”

Elena như bị hồn bay phách lạc khi nụ cười cực kỳ hấp dẫn ấy đánh trúng, mà các nhân viên thiết kế khác cũng hiển nhiên phát hiện ra có người lạ trong phòng làm việc, ríu rít tiến lên trước, nhưng bởi vì vẻ ngoài của Cung Quý Dương quá ‘mộng mị’, khiến tất cả đều sững sờ.

Lấy tư cách là những nhà thiết kế của một thương hiệu cao cấp, bọn họ thường xuyên nhìn thấy những người có quyền thế, nhưng người đàn ông trước mặt này so với những vị thần trong thần thoại Hy Lạp còn lôi cuốn hơn nhiều, vẻ anh tuấn khiến người ta khó mà cưỡng lại được, tác phong phóng khoáng, thoải mái, mà nhìn vào cách ăn mặc của anh ta, xem chừng lai lịch cũng không hề đơn giản.

“Anh.....hình như anh là.....”

Elena nhìn Cung Quý Dương, gắng sức suy nghĩ.

Người đàn ông này nhìn quen quen, dường như đã gặp ở đâu rồi?

Cung Quý Dương cũng không trả lời vấn đề của cô, khẽ nhếch môi, bàn tay to đẩy một cái, đi vào buồng thay quần áo.

“A, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi!”

Elena bỗng nhiên bình tĩnh, ngay sau đó cô lập tức nói với những chuyên viên thiết kế kia: “Người đàn ông này không phải là người thường xuyên được nằm trên trang nhất của tạp chí giải trí, tổng giám đốc của Cung thị tài phiệt – Cung Quý Dương sao?”

Mọi người vừa nghe thấy, ồn ào hẳn lên.

“Elena, mau giúp tôi kéo cái khóa này một chút, dây kéo bên đây cần phải chỉnh lại!” Sầm Tử Tranh chỉ lo chỉnh sửa chiếc váy trên người, cũng không để ý đến người vừa bước vào là ai.

Để ‘Mộng Thường’ có thể thoải mái với người mặc, cô quyết định mình sẽ là người thử đầu tiên, vậy thì, sau đó có chỉnh sửa gì thêm cũng sẽ dễ dàng hơn.

Một bàn tay chìa ra sau lưng, thô ráp nhưng lại cực kỳ dịu dàng, tựa như đang vuốt ve, lưu luyến trên tấm lưng trắng tuyết của cô.....

Sầm Tử Tranh bất ngờ bị chạm vào, giật nảy mình, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua tấm kiếng liền trông thấy gương mặt anh tuấn đầy ma mị kia.

Cô nhất thời trợn to hai mắt, suýt chút nữa đã hét lên chói tai, ngay sau đó cô bất thành linh lù về phía sau một bước.

Lại đụng phải một bức tường thịt không có kẽ hở. Mà chủ nhân của bức tường kia lại đang nhìn cô với ánh mắt tràn đầy hứng thú, nhìn cô chăm chú từ trên cao xuống, nhướn mi, bờ môi tuyệt mỹ không chê vào đâu được hơi nhếch lên.

“Anh...”

Về mặt của Sầm Tử Tranh tựa như vừa gặp quý, nhìn Cung Quý Dương đột nhiên xuất hiện ngay sau lưng mình, ngón tay màu xanh nhạt khe khẽ run.

Cung Quý Dương không cho cô bất kỳ một cơ hội nào để kháng cự, duỗi tay ra, bịt kín cái miệng nhỏ nhắn toan muốn hét to lên của cô, làn môi mỏng cũng không chút khách khí hôn lên tấm lưng bóng loáng, mềm mại như tơ.

Sầm Tử Tranh bị anh bịt chặt miệng, chỉ có thể ra sức giãy giụa chống cự.

Người đàn ông này tiến vào bằng cách nào?

Tại sao anh ta có thể ra vào phòng làm việc của cô xuất quỷ nhập thần như vậy, hơn nữa còn rất ngông nghênh, giống như đang ở tại công ty của mình?

Ở vào trường hợp này, anh lại chẳng hề bận tâm đến chuyện gì cả, bên ngoài có thể có một nhóm người đang suy đoán bọn họ đang ở bên trong buồng thay đồ làm gì đó.

“Ừm...”

Sầm Tử Tranh càng giãy giụa mạnh hơn, thân thể nhỏ nhắn tựa như một đóa hoa xinh đẹp ở bên trong lồng ngực của Cung Quý Dương, gần như cũng bị cả bóng dáng to lớn cao ngạo của anh bao phủ.

“Tranh Tranh, nếu như em còn vùng vẫy nữa, sẽ khơi dậy lên bản năng đàn ông của anh, có tin bây giờ anh có thể muốn em ngay tại đây không?”

Cung Quý Dương thoáng buông làn môi đỏ mọng của Sầm Tử Tranh ra, lại chôn gương mặt tuần tú vào mái tóc của cô, ngửi nhẹ mùi hương quanh quẩn nơi cổ, hút vào tư vị ngọt ngào mát dịu.

“Cút ngay!” Sau khi nghe thấy, Sầm Tử Tranh quả thật không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ biết lạnh lùng nói ra hai chữ!

Người đàn ông này, cô đã hiểu quá rõ rồi, chỉ cần anh ta thích, anh ta muốn, thì có gì mà làm không được?

“Tranh Tranh...”

Cung Quý Dương không còn tức giận nữa, chỉ là sau khi nghe xong, đôi mắt đen như mực ấy lại nhiễm ý cười: “Em cứ lạnh lùng như vậy, làm anh không khỏi nhớ tới thời đại học của chúng ta. Thời điểm lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, khi đó em xinh đẹp đến nỗi khiến anh động lòng, mà bây giờ lại còn xinh đẹp hơn, làm anh cảm thấy thật khó xử!”

Đôi mắt sáng như ánh sao của Sầm Tử Tranh thoáng qua một tia châm chọc, cô bình tĩnh nhìn Cung Quý Dương, dường như xem lời anh vừa nói chỉ như một trò hề.

“Cung tiên sinh đúng không? Tôi nghĩ rằng, đường đường là một tổng giám đốc của Cung thị tài phiệt nên có lòng tự trọng, tôi không hiểu anh đang đề cập đến thời đại học nào, xin mời đi ra ngoài, bây giờ tôi rất bận.”

Cô vẫn chưa dứt lời, một giây sau liền vị Cung Quý Dương dòn ép vào tường, đưa một tay túm chặt lấy hai cổ tay trắng nõn của cô đặt lên trước ngực.

Cúi đầu xuống, đôi môi mỏng lạnh lẽo trực tiếp đặt lên làn môi đỏ mọng của cô, đem nỗi nhớ nhung hóa thành xúc cảm mãnh liệt, tham lam thưởng thức hương vị mà anh vẫn luôn hoài niệm.

Sầm Tử Tranh đột nhiên trợn to hai mắt, dùng sức đẩy anh ra, nhưng lại không có chút tác dụng nào, sau gáy bị bàn tay to của anh kẹp chặt, nhất thời cũng không thể động đậy!

So với tám năm trước, Cung Quý Dương của ngày hôm nay càng thêm bá đạo và có tính độc chiếm cực cao, không hề sửa đổi.

44. Q.3 - Chương 3: Xông Vào Phòng Thay Quần Áo

Mộng Thường là chiếc váy dài vô cùng mỹ lệ, dưới sự vùng vẫy theo bản năng của cô, có hơi dẫn ra. Vốn dĩ chiếc váy này được thiết kế theo kiểu chữ V thấp ngực, bây giờ lại càng khiến da thịt của cô lộ ra giữa không khí nhiều hơn, làn da trắng tuyết nhẵn mịn nồn nà, quyến rũ gấp bội phần.

Đôi mắt mị hoặc của Cung Quý Dương dần dần trở nên tỉnh mạch, một tia nóng rực từ đáy mắt sâu thẳm thẩm chiếu thẳng vào trên người cô, không hề che giấu, lớn mật mà nồng nhiệt.

Sầm Tử Tranh đột nhiên cả kinh trong lòng, cảm giác được tầm mắt nóng rực kia, cũng ý thức được tình hình hiện tại của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm nghị của cô thoáng ửng hồng.

“Đi ra ngoài...”

Vừa nói vừa muốn đưa tay kéo váy lên, lại bị bàn tay to lớn kia của anh chặn lấy.

Dự cảm xấu chạy vọt vào trong đầu óc của cô.

Người đàn ông này muốn làm cái gì? Hẳn sẽ không...muốn làm gì đó ngay trong buồng thay đồ này chứ?

“Tranh Tranh. Nhiều năm như vậy, rốt cuộc là em đã đi nơi nào.”

Cung Quý Dương không khó để phát hiện ra sự mâu thuẫn và khắt khe trong con người cô, mỉm cười nặng nề vờ tay vào sợi vải, thân hình cao lớn ôm trọn lấy cô. Hơi thở mê người, thì thầm to nhỏ giống như người yêu khiến cho người khác cảm thấy mê muội.

Cô ấy có biết tám năm qua mình bị dày vò như thế nào không? Cái loại nhớ nhung mỗi ngày này giống như dày xéo tâm can, càng dính chặt thì càng đau đớn!

Không ngờ rằng, Sầm Tử Tranh của ngày xưa bây giờ đã trở thành nhà thiết kế Leila nổi tiếng, anh thì cứ trách móc giận hờn cho đến tận bây giờ cũng không nghĩ rằng cô còn có thể kiên trì tiếp tục trên con đường thiết kế thời trang, đã bỏ lỡ mất tám năm!

Sầm Tử Tranh cứng người, một nỗi đau truyền khắp toàn thân..... thực ra rằng bản thân chưa từng quên!

Cảm giác tức giận đột nhiên bùng lên, cảm nhận rõ ràng nhất lực bên hông càng ngày càng mạnh, cô khẽ giương mắt nhìn vào đôi mắt ma mị trong chiếc gương, đột nhiên nâng cao đùi phải, đầu gối hung hăng đụng vào phía dưới anh. Đứng lúc đó....

“A.....” Một tiếng hét thảm thiết từ miệng Cung Quý Dương, anh khom người, có thể là do quá đau, khiến cho trên trán anh xuất hiện những giọt mồ hôi li ti.

“Tranh Tranh.....em muốn đoạn tuyệt của đời sau của anh sao?” Giọng nói của anh khẽ run lên.

Sầm Tử Tranh cười lạnh một tiếng, an tâm vươn tay sửa sang lại mớ hỗn độn trên người, giọng nói tràn đầy châm chọc: “Ngại quá, đây chỉ là phản ứng bình thường để tự bảo vệ bản thân thôi!”

Nghe được lời biện hộ của cô, sắc mặt Cung Quý Dương có chút khó coi, một lúc lâu sau, đau đớn mới chậm rãi biến mất, dáng người đẹp trai của anh đứng thẳng lên, từng bước một đi đến gần cô....

“Nếu em còn nói một câu nữa, anh không thể đảm bảo rằng mình có thể gây ra chuyện bạo lực gì đâu!”

Nhìn thấy khuôn mặt đột nhiên lạnh lùng của anh, tuy trong lòng Sầm Tử Tranh có chút sợ hãi, nhưng ngoài mặt vẫn ung dung tự tại, thậm chí lời nói còn vô cùng mạnh mẽ!

Có thể nhìn thấy rằng cô đang cậy mạnh, rồi Cung Quý Dương đột nhiên cười ha ha, biểu cảm khác thường khiến cho Sầm Tử Tranh phải cảnh giác!

Nhưng trong khi cô còn chưa kịp nghĩ ra phải đối phó với anh như thế nào, thì nụ cười trên khuôn mặt anh dần tắt đi...thay vào đó là đôi mắt tà mị ghê người!

Chuông cảnh báo vang lên trong lòng Sầm Tử Tranh, thông minh như cô cũng biết rằng không thể nào có khả năng người đàn ông này sẽ chủ động rời đi, bản thân chỉ có thể nhanh chân chạy trốn.....cô nghĩ như vậy rồi lập tức đứng lên hành động.

Nhưng mà, khi tay của cô chạm vào tay anh, một cánh tay khác đột nhiên vươn ra dùng sức tóm cô trở lại, ngay sau đó, cô có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể bị siết chặt.

“Buông ra, cái tên sắc lang này!”

Cô sợ hãi kêu lên, vừa định lập lại chiêu cũ, nhưng anh đã nhanh chân tránh được, chân dài duỗi thẳng ra, hoàn toàn đè cơ thể cô lên tường!

“Tranh Tranh, sự ám áp của em khiến anh động lòng mãi không thôi, nhiệt tình của em sau tám năm vẫn khiến anh mất phương hướng....”

Cung Quý Dương cúi thấp đầu, hơi thở mãnh liệt che phủ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bàn tay to lớn không để ý nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, gắt gao nắm lấy rồi lại nhẹ nhàng buông ra....

Sầm Tử Tranh nhắm chặt hai mắt, khi mở mắt ra thì đã đôi mắt đã lạnh băng....

“Tôi nói rồi, tôi không phải là cái gì Tranh Tranh của anh, xin đừng dùng cái tên nghe tởm như vậy để gọi tôi!”

Cô cố gắng khống chế tâm tình đang khủng hoảng của mình, giọng nói lạnh nhạt dường như không thể lay chuyển.

“Đã hiểu, mọi người đều gọi em là Leila, nhưng mà....” Đôi mắt thâm thúy khẽ chớp động đầy đắc ý: “Em chỉ có thể là Tranh Tranh của anh thôi!”

Đôi mắt sâu thẳm khiến cho người ta khó có thể biết được suy nghĩ của anh.

Trong lòng Sầm Tử Tranh khẽ rơi lộp bộp, cô biết người đàn ông này sẽ không buông tha bản thân mình sớm như vậy đâu!

“Cuối cùng là anh muốn cái gì?” Liều mạng để khiến cho bản thân mình có thể tỉnh táo lại, trực tiếp hỏi ra một câu như vậy.

Nụ cười của Cung Quý Dương hết như yêu ma, giữa đôi môi mỏng là những lời nói mê hoặc....

“Yêu nó, vừa rồi em mới đối đãi thô bạo với nó, nó sẽ cảm thấy rất đau lòng!”

Cái gì?

Trong nhất thời Sầm Tử Tranh không kịp phản ứng, sợ sệt ngây ngốc hỏi anh: “Nó? Nó là ai vậy?”

Cung Quý Dương lại cười ha ha, ngay sau đó kéo lấy tay cô đặt lên nơi cứng rắn của bản thân: “Em nói là ai?”

Một câu nói nhẹ nhàng và ánh mắt tràn ngập dự vọng của anh đều lộ ra bên ngoài.

“Anh....”

Sầm Tử Tranh hoảng hốt thở gấp, cô cảm giác như có vật gì cản lấy bàn tay mình nên lập tức rút về, nhưng lại bị bàn tay to lớn của anh nhanh chóng túm chặt, không thể không bao trùm lấy vật to lớn của anh.

“Tranh Tranh không ngoan, em phải trả giá thật nhiều vì hành động lỗ mãng của mình đó!”

Anh áp sát cô, tuy là cách lớp quần áo, nhưng cô vẫn cảm giác được một vật vĩ đại đầy nguy hiểm đang đánh úp về phía mình!

Sầm Tử Tranh buộc bản thân phải tỉnh táo lại, bởi vì cô biết rằng đàn ông luôn muốn tìm kiếm chinh phục cái lạ, nhất là Cung Quý Dương, thói quen được người khác sùng bái thì làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ phản kháng và chống cự lại?

“Thật là tôi không hiểu đường đường là tổng giám đốc Cung Quý Dương tài phiệt phong lưu thành tính, nhưng lại hạ mình khiến cho người khác khinh thường!” Cô phải rất cố gắng để giọng nói có thể bình tĩnh được như vậy.

Suy nghĩ muốn rút tay ra, nhưng không được, lòng bàn tay bị anh ép buộc phủ lên vật cứng rắn nóng như chiếc bàn ủi, dường như muốn thiêu cháy lòng bàn tay của cô.

Cung Quý Dương giận quá hóa cười, kẻ sát vào đường cong quyến rũ của cô, cố gắng tạo nên không khí mê hoặc bên tai cô.....

“Vậy sao, anh phong lưu với những người phụ nữ khác, nhưng riêng em thì anh chỉ muốn ‘hạ lưu’!”

“Khốn kiếp, cút ngay!”

Sầm Tử Tranh phải vất vả lắm mới bình tĩnh được nhưng sau khi nghe được những lời này thì đã tan rã trong nháy mắt, ngay sau đó, cô chỉ muốn nhấc chân lên đá anh....

Khi cô nâng đùi phải lên thì lại bị Cung Quý Dương thoải mái tóm được, ngay sau đó nâng chân cô vòng bên eo cường tráng của mình.....

Sầm Tử Tranh kinh sợ, cái tư thế quá mức ái muội này khiến cô thẹn quá hóa giận!

Bộ dạng tức giận xinh đẹp của cô khiến Cung Quý Dương cười ha ha, “Tranh Tranh, thì ra em lại thích chúng ta ôn chuyện bằng tư thế này nha!”

Sầm Tử Tranh gắt gao cắn môi, hai tay bị anh nắm lấy, còn chân phải thì bị tay trái của anh đặt ra sau, sau lưng là bức tường, như thế này càng khiến cô không có cách nào thoái lui!

Cười đi!

Cười đi!

Cười chết anh đi!

Đôi mắt chớp động của cô không ngừng phẫn nộ, trong lòng thì không ngừng nguyên rủa!

“Hừ, anh thật buồn cười, anh làm như vậy chỉ để muốn chứng minh rằng thể lực giữa nam nữ kém xa nhau sao?”

Đáng chết

Chân phải của cô đã tê mủi, bởi vì Cung Quý Dương thân cao chân dài, chân của cô bị ép phải đưa lên cao đến bên eo anh, đối với Sầm Tử Tranh không có một chút kỹ thuật nào về vũ đạo thì đây đúng là chuyện khó khăn!

Cô bắt đầu lo lắng rằng phần dây chằng ở chân mình có phải bị kéo đến mức bị thương hay không!

Cung Quý Dương nghe thấy cô ‘tổ cáo’, tà mị nhíu mày, có thể nhận thấy rằng cô đang cố hết sức, sự hứng thú trong mắt không ngừng lan rộng đến bên khóe môi.....

Đúng vào lúc này, bên ngoài phòng thay quần áo vang lên tiếng gõ cửa lễ phép mà dè dặt.....

“Ai?”

Sầm Tử Tranh theo bản năng hỏi lại, trời ạ, nếu để người ở bên ngoài xông vào, nhìn thấy bản thân mình như thế này, nhất định sẽ trở thành trò cười sao?

Tư thế ái muội như vậy sẽ khiến người khác hiểu nhầm, đến lúc đó cho dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

“Leila, công ty PR bên kia gửi bản fax dài thiết kế chữ T đến, em muốn..... Ách, chị có muốn xem một chút?” Trợ lý Elena nhỏ giọng nói, giống như sợ quấy rầy hai người trong phòng thay quần áo ‘tương thân tương ái’!

Thật sự là không chỉ có mình Elena, sau lưng cô còn có vài người trong phòng làm việc, trong mắt đều là sự tò mò, chỉ hận không thể nằm sấp lên cửa mà nghe lén thôi.

Cũng không trách được sự tò mò của bọn họ, nhiều năm như vậy, mặc dù có không ít người đàn ông thành đạt theo đuổi Leila, nhưng đều bị cô lạnh lùng từ chối, mà tổng giám đốc Cung thị tài phiệt này lại thừa nhận rằng trước đây hai người đã có tình cảm với nhau, còn ở trong phòng thay quần áo với Leila lâu như vậy mà không bị đuổi ra, xem ra quan hệ của hai người không hề đơn giản!

Sầm Tử Tranh nghe thấy Elena muốn đi vào, lập tức cuống quýt trả lời, “A....không cần, một lát nữa.....Một lát nữa tôi sẽ tự xem, cứ để trong phòng làm việc của tôi!”

Cô vừa nói vừa dùng ánh mắt hung ác nhìn Cung Quý Dương, nhưng người này lại mỉm cười nhìn cô, khiến cô cảm thấy đau mắt muốn chết. đọc chương mới nhanh nhất tại .

Cảm giác Elena đã đi xa, rốt cuộc Sầm Tử Tranh cũng không thể chịu đựng nổi gào to lên.....

“Cuối cùng là anh muốn thế nào? Tôi không có an nhàn sung sướng giống anh, tôi phải làm việc để nuôi sống bản thân, mong anh cách xa tôi một chút, không cần làm lãng phí thời gian của tôi!”

“Chỉ cần em đồng ý một lần nữa làm người phụ nữ của Cung Quý Dương, sau này cũng không cần phải vất vả như vậy!” Cung Quý Dương lập tức nói, giọng điệu và ánh mắt đều sáng quắc đến dọa người.

Sầm Tử Tranh giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất trên thế giới, nụ cười lạnh lùng trên môi càng rõ ràng hơn, “Tiên sinh Cung, tôi hy vọng anh hiểu rõ một chút, tôi có năng lực nuôi sống bản thân, nếu anh rảnh rỗi như vậy, thì phiền anh đi tìm những người phụ nữ khác!”

“Anh chỉ muốn em!”

Lời nói của anh sắc bén là kiên định, trong đôi mắt âm u là sự cố chấp.

Cô hơi ngẩn người, giữa hai hàng lông mày khẽ thoáng qua một tia nghi ngờ, nhưng sau đó liền cười lạnh lùng nói, “Thật xin lỗi, tôi không có phúc hưởng!”

Chân đã tê dại, hơn nữa do lâu không vận động bây giờ đã có chút run rẩy!

Đáng chết, người đàn ông này nhất định phải dùng tư thế này mới có thể nói chuyện với cô sao?

Dường như Cung Quý Dương cũng nhìn ra ý nghĩa của cô, không khỏi mỉm cười, nhẹ buông tay, để cho cô tự do!

Hồ.....

Sầm Tử Tranh âm thầm thở ra một hơi, hai chân chạm đất vẫn có cảm giác an toàn hơn, nếu người đàn ông này mà rời đi, thì cô sẽ cảm thấy không khí ở đây càng thêm trong lòng rồi!

“Tiên sinh Cung, tôi chỉ muốn nói với anh một câu, duyên phận đã hết tức là đã hết, không cần phải cưỡng cầu, bằng không thì chỉ làm người khác bị thương, lại càng làm bản thân bị thương nặng hơn!”

Nói xong, cô liền xoay người đi ra khỏi cửa.

“Em có thể vứt bỏ tình cảm dành cho anh?” Cung Quý Dương cũng không bước lên ngăn cản, chỉ đứng im tại chỗ, thỉnh thoảng hỏi một câu.

Bờ vai nhỏ bé của Sầm Tử Tranh không ngừng run lên, dường như có thể thấy cô đang không ngừng điều chỉnh hô hấp, cô không trả lời lại, bởi vì bản thân cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

Nói không bỏ được, thì cô cảm thấy có lỗi với khoảng thời gian tám năm trước; nói bỏ được, vậy thì ý nghĩ muốn quen biết người đàn ông này, hiệu quả đều giống nhau, đều rất nhớ nhung phần tình cảm này!

Trong lòng không khỏi phẫn hận.....Cung Quý Dương này đúng là lòng dạ đàn ông, ngay cả một câu hỏi thôi mà cô cũng không thể trả lời được!

45. Q.3 - Chương 4: Cố Ý

Thật lâu sau, Sầm Tử Tranh chậm rãi xoay người, nhìn thấy đôi mắt kia đang âm u bỗng nhiên sáng rõ, trong lòng cứng lại, chỉ thấy đôi môi anh đào của cô hé mở, gần từng tiếng một: “Tiên sinh Cung, giữa tôi và anh.....còn có tình cảm sao?”

Tiếng nói vừa dứt, bờ môi của cô hiện lên ý cười châm chọc.

Cung Quý Dương nhìn thấy vẻ mặt này của cô, đột nhiên trong lòng cảm thấy có chút giật mình.....

“Tranh Tranh, có phải giữa chúng ta có hiểu lầm gì không?”

Anh cảnh giác hỏi, rõ ràng lúc trước là do cô không thể chịu nổi sự cô đơn mà rời đi, thậm chí còn yên lặng không một tiếng động, thật ra trong lòng anh luôn hận cô gái này, hận cô tuyệt tình, hận cô bạc tình, nhưng.....

Tám năm trôi qua, Cung Quý Dương mới phát hiện ra rằng cô gái này chưa từng bước chân ra khỏi lòng mình, cô vẫn luôn ở nơi đó, nữ chủ nhân của vị trí đó, cho dù bên cạnh anh có vô số phụ nữ, hàng đêm sênh ca, nhưng vẫn không thể phủ nhận sự thật này!

Khi anh gặp lại Sầm Tử Tranh một lần nữa, anh càng thêm xác định tâm ý của bản thân!

Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy, cảm giác như nghe được câu chuyện buồn cười nhất, trong mắt chỉ còn lại nụ cười lạnh lùng.....

“Giữa tôi và anh sẽ có hiểu lầm gì? Tiên sinh Cung, tôi xin nhắc lại một lần nữa, tôi không biết anh, xin mời anh ra về và cũng đừng quay lại làm phiền tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

Nói xong, không đợi Cung Quý Dương mở miệng, cô liền mở cửa phòng thay quần áo ra.....

Đúng như vậy, giữa anh và cô còn có hiểu lầm gì nữa, nhiều năm như vậy, lịch sử phong lưu trắng hoa của anh chưa từng bị gián đoạn, mỗi khi nhìn thấy tên anh trên những tờ báo giải trí, lòng cô đau như cắt, nhưng nỗi đau này cũng biến thành sự vô cảm!

Sầm Tử Tranh không thể ngờ rằng, khi mở cửa ra thì thấy một đám người ở bên ngoài nghe lén!

“Mấy người.....” Sầm Tử Tranh cau mày, trên mặt xấu hổ muốn chết!

Đám người này thật là vô vị mà!

“A.....chúng tôi, chúng tôi chưa nghe được cái gì hết!”

Elena đứng dậy từ trên mặt đất, vừa cười làm lạnh vừa đẩy mọi người ra khỏi phòng, “Đi đi! Không có gì hay để xem đâu!”

Một đám người cười xấu xa đi ra ngoài, còn Elena chạy đến bên cạnh Cung Quý Dương, nắm tay ra dấu cổ vũ.....

“Tổng giám đốc Cung, cố lên! Đúng rồi, hai ngày nữa chúng tôi sẽ tổ chức lễ công bố trang phục cao cấp, đến lúc đó nhất định phải đến làm khách đặc biệt!”

Cung Quý Dương cười ha ha, trong hình tượng người đàn ông tà mị còn có sự cương quyết thẳng thắn: “Được, nhất định tôi sẽ đến!”

“Elena!” Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy thì tái mặt, cô hét lớn một tiếng, “Em rảnh rồi lắm phải không? Mời anh ta đi làm cái gì?”

Elena lắc lắc đầu, ra vẻ nghiêm trọng đi đến trước mặt Sầm Tử Tranh nói: “Leila, chị thiết kế quần áo nhiều quá nên bị choáng váng phải không, anh ta là ai vậy, anh ta là tổng giám đốc Cung thị tài phiệt Cung Quý Dương tiếng tăm lừng lẫy, chị có biết mời tiên sinh Cung đến là khách quý đặc biệt sẽ có ý nghĩa thành công thế nào không, đây là điều mà bao nhiêu nhà thiết kế đều ước mơ đó!”

“Elena, chẳng lẽ em quên rằng trang phục của chúng ta dành cho nữ giới, anh ta.....”

Sầm Tử Tranh nhìn nhìn khuôn mặt hứng thú của Cung Quý Dương, liếc mắt nhìn rồi lại nói: “Không có tư cách để đến để đánh giá!”

“Tranh Tranh!” Cung Quý Dương sau khi nghe vậy liền kêu lên một tiếng quái dị.....

“Làm ơn, anh cũng có thể đánh giá mà, vì sao lại không có tư cách này!”

Sầm Tử Tranh cảm giác muốn cầm cái ghế bên cạnh đập vào đầu anh, trên khuôn mặt của anh còn có “cười đều”, nhìn thế nào cũng không thấy thoải mái!

Cô tiến lên vài bước, dường như là dùng âm thanh nhỏ nhất hung tợn nói: “Anh muốn phá rồi chương trình của tôi hả? Tôi cảnh cáo anh hãy bỏ ngay cái suy nghĩ này đi, nếu không nhất định tôi sẽ khiến cho anh xấu hổ!”

Nhưng không ngờ, đôi môi mỏng phóng khoáng của Cung Quý Dương khẽ nhếch lên.....

“Trợ lý xinh đẹp của em đã có lòng mời anh, anh không đi, có phải là quá mức hẹp hòi không?”

“Anh.....” Sầm Tử Tranh chỉ hận không thể ngay lập tức bóp chết anh, ngón tay đã rất ngứa rồi nha!

“Mời anh đi ra ngoài, nơi này là phòng làm việc!” Cô chỉ vào cửa, tức giận nói.

Cung Quý Dương ra vẻ bất đắc dĩ thở dài một hơi, chậm rì rì đi ra cửa, tốc độ có thể sánh với một con rùa!

Sầm Tử Tranh muốn chạy đến sau lưng anh, hung hăng đập cho anh một cước để trợ lực!

Người đàn ông đáng chết, lại còn cố ý đi chậm, cũng không phải bảy tám chục tuổi mà!

Thật vất vả kiên nhẫn đợi anh đi ra khỏi cửa, không ngờ anh lại quay lại nhìn cô cười, nói ra một câu khiến người ta chết vì kinh ngạc: “Tranh Tranh, sau khi tan việc thì về nhà sớm nha, anh ở nhà chờ cơm đó!”

Tất cả mọi người đứng ở đây xem trò vui đều hít vào một hơi.....

“Cút!”

Sầm Tử Tranh gầm lên như muốn phá tung cả phòng làm việc!

Rốt cuộc Sầm Tử Tranh cũng đã hiểu gặp nhiều loại đàn ông nhưng không thể chọc vào loại đàn ông ‘yêu tình’, cuối cùng thì hôm nay cô đã được ném quả đắng.

Khi Cung Quý Dương rời khỏi phòng làm việc, suốt cả một ngày, dường như tất cả mọi người trong phòng làm việc đều nhìn cô bằng ánh mắt đầy ái muội.

Giữa những lời xì xào bàn tán đều có mùi vị phán đoán.

Cô sắp điên mất rồi, từ sau khi Cung Quý Dương xuất hiện, cuộc sống của cô đã trở nên rối loạn.

Con người có trí nhớ cũng sẽ quên lãng, nếu không có quên lãng, như vậy con người không thể sinh tồn được, ít nhất là đối với Sầm Tử Tranh, công việc phát triển, tự nhiên cũng sẽ quên đi những chuyện không vui.

Ánh trắng dần dần thay thế ánh nắng, chiếu rọi vào cửa sổ sát đất ở phòng làm việc của Sầm Tử Tranh, ngoại trừ bóng dáng bận rộn của cô, tất cả nhân viên đều đã tan tầm rồi!

Ánh sáng nhàn nhạt dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cây xương rồng ở góc góc càng làm tôn thêm nét mềm mại của cô, mà những gai nhọn của cây xương rồng kia giống như đang đâm ra những ánh bạc lạnh lùng.....

Sầm Tử Tranh không thích trồng cây cối, vì thế chỉ đặt một chậu xương rồng ở cửa sổ sát đất, khi đôi mắt mệt mỏi chỉ cần nhìn một cái thì tâm tình cũng tốt hơn nhiều, quan trọng hơn là.....

Cô phát hiện ra rằng qua nhiều năm như vậy bản thân cũng đã rèn luyện được giống như cây xương rồng, toàn thân đều là gai!

Cầm gác mắt mệt mỏi, đau cổ, Sầm Tử Tranh mới để bản thân mình nằm trên sofa một cách thoải mái.

Ánh sáng càng khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm xinh đẹp, đôi mắt mệt mỏi nhìn về phía cây xương rồng, khuôn mặt tươi cười cùng với bóng dáng tà mị của Cung Quý Dương lại xuất hiện trong đầu Sầm Tử Tranh.

Chết tiệt!

Người đàn ông đó lại nhận lời mời đến tham gia buổi giới thiệu sản phẩm?

Có lẽ là nói đùa, dù sao anh ta cũng là một vị tổng giám đốc, làm sao lại có nhiều thời gian như vậy chứ?

Nhưng mà.....ánh mắt của Sầm Tử Tranh dần dần trở nên tối đi.....

Cung Quý Dương cái người này thường sẽ không làm theo lẽ thường, nói không chừng anh ta sẽ xuất hiện bên trong buổi giới thiệu sản phẩm, nếu thật sự như vậy, chắc chắn cô sẽ điên mất!

Thầm thở dài một hơi, chứng tỏ tâm tình của bản thân không yên ổn.

Nhìn cây xương rồng, Sầm Tử Tranh không khỏi không hâm mộ, dù sao bản thân cũng không phải là cây xương rồng, trên người cũng không có gai nhọn, nếu đúng như thế, cô chỉ hận không thể dùng những chiếc gai này đâm lên người anh!

Nghĩ đến đây, mắt Sầm Tử Tranh đột nhiên sáng rực lên.....

Cô chạy nhanh đến bàn làm việc, cầm lấy giấy bút, nhanh chóng vẽ ra hình dáng một người đàn ông, sau đó dán bức tranh này lên tường, cô nhìn người đàn ông này mà phát ra tiếng cười!

Cô vẽ đó chính là Cung Quý Dương!

Không thể trả thù được, thì cứ dùng cách này để hả giận cũng không sai!

Ngay sau đó, Sầm Tử Tranh nhổ một chiếc gai trên cây xương rồng, đem về hướng ‘Cung Quý Dương’!

“Nhìn thấy cái khuôn mặt tươi cười của anh là thấy chán ghét rồi, cái khuôn mặt đào hoa!” Vừa nói, vừa cầm lấy chiếc gai mà đâm vào mặt ‘khuôn mặt’ anh!

Thật đúng là có chút thoải mái!

Sầm Tử Tranh cảm thấy tâm tình rất tốt, càng chơi càng thêm vui vẻ!

“Tử Tranh!”

Đúng lúc này thì có một âm thanh của đàn ông truyền vào.

Sầm Tử Tranh kinh sợ thở gấp, lập tức xoay người nhìn về phía cửa.....

“Thầy à.....” Giọng nói của cô lập tức trở nên cung kính.

Người đi đến chính là nhà thiết kế John Galliano, cũng là người mà Sầm Tử Tranh luôn luôn sùng bái, cũng là người mà năm đó thu nhận cô làm học trò, (Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn) “Thầy à, mấy hôm nay hội thảo nghiên cứu sắp kết thúc rồi sao?” Sầm Tử Tranh vội vàng rót cho John Galliano một tách café, rồi hỏi.

*Không biết mọi người thì sao chứ nay mình mới tìm hiểu về John Galliano :D chia sẻ luôn ọi người biết thêm nha.

John Galliano tên là Juan Carlos Antonio Galliano-Guillén (Sinh ngày 28 tháng 11 năm 1960) là một nhà thiết kế thời trang người Anh, ông là giám đốc sáng tạo của nhãn hiệu thời trang Christian Dior từ năm 1997 đến ngày 1 tháng 3 năm 2011.

Ngày 25 tháng 2 năm 2011 Dior thông báo đã sa thải nhà thiết kế John Galliano sau khi ông bị bắt vì gây gỗ và xúc phạm người Do Thái tại quán bar La Perle ở Paris. Cùng ngày, đoạn video được quay tại quán bar này được đưa lên mạng, trong video có cảnh John xúc phạm một nhóm phụ nữ người Ý và người Do Thái, trong video John đã có những lời lẽ nặng nề “Tôi yêu Hitler... Những người như bạn sẽ chết. mẹ của bạn, cha ông của bạn tất cả”. Sự việc này xảy ra ngay trước thềm tuần lễ thời trang Paris Fall/Winter 2011 2012.

Đúng dịp John Galliano đến tham gia hội thảo nghiên cứu về những nguyên tố quan trọng trong trang phục, cô và Thầy mới có dịp gặp mặt, cô là học trò mà John Galliano hài lòng nhất, bởi vậy ngoài quan hệ thầy trò, hai người còn là bạn bè.

Đôi mắt màu lam đầy ý cười của John Galliano nói: “Không sai, thầy sẽ đợi buổi giới thiệu sản phẩm của con kết thúc rồi mới đi!”

“Thật vậy sao?”

Sầm Tử Tranh cảm thấy vô cùng phấn khích, vội vàng ngồi xuống bên cạnh John Galliano, giọng nói hết như một cô gái nhỏ: “Vậy thì, nhất định Thầy phải tham gia mới được!”

John Galliano cười ha ha nói: “Đương nhiên, ta là Thầy thì phải tận mắt nhìn thấy thành công của học trò mình chứ!”

“Tốt quá!” Từ đáy lòng Sầm Tử Tranh cảm thấy rất vui, Thầy luôn biết mọi chuyện của cô, cho nên ở trước mặt ông ấy cô cũng không muốn che giấu điều gì.

“Tử Tranh....”

John Galliano nhẹ giọng kêu tên cô, ngay sau đó chỉ lên bức tranh rồi tinh rồi mù ở trên trường.....

“Đây là thế nào?” Anh cảm thấy có chút kỳ quái hỏi.

Vừa rồi anh thấy phòng làm việc mở toang cửa nên trực tiếp đi vào, lại nhìn thấy cảnh Sầm Tử Tranh đang ghim cái gì đó trên bức tranh, một bộ dạng rất thần bí!

Sầm Tử Tranh le lưỡi, lập tức bước đến xe bức tranh xuống, vo thành cục ném vào sọt rác.

“Ách....không có gì, chỉ là buồn chán nên đùa nghịch một chút thôi!” Cô cười ngại ngùng nói.

John Galliano nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mắt tự nhiên của Sầm Tử Tranh, đôi mắt vẫn đầy nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi cái gì.

Đêm, dần dần lâm sâu, một chiếc xe thể thao xa hoa dừng lại ở một nơi tối nhất, chạy rất nhanh, dừng lại trước một căn hộ!

“Thầy, cảm ơn Thầy đã đưa con về!” Bóng dáng khéo léo của Sầm Tử Tranh dưới bóng đêm càng thêm mê người.

John Galliano đứng bên cạnh xe, chỉ về phía căn hộ.....

“Mấy năm nay con luôn chuyển nhà, vì sao có nơi này là ở lâu nhất thế, chẳng lẽ con đã có thể buông mọi chuyện xuống rồi sao?”

Đối với chuyện của Sầm Tử Tranh, anh biết rất nhiều, nhưng còn có một chuyện anh không biết..... cuối cùng thì người đàn ông làm tổn thương Sầm Tử Tranh là ai!

Trên mặt Sầm Tử Tranh có chút mắt tự nhiên, thở dài một cái, thì thầm nói: “Thật ra.....vài ngày trước chúng con đã gặp nhau, hôm nay anh ta còn đến phòng làm việc gây phiền phức!”

“Tại sao lại như vậy?” John Galliano có chút không hiểu.

Đối với người học trò này, anh cho rằng bản thân rất kiêu ngạo, bởi vì anh làm trong giới thiết kế thời trang lâu đến thế, chưa từng thấy một cô gái hoạt bát như vậy, thật sự thì cô chính là sinh ra để thiết kế, cho nên ông hy vọng Sầm Tử Tranh có thể bay cao bay xa, không bị bất cứ chuyện gì gây cản trở.

Nhưng quan trọng nhất là, không bị bất cứ người đàn ông nào làm tổn thương!

46. Q.3 - Chương 5: Quái Dị

“Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa cho anh!” Về mặt tức giận của Cung Quý Dương gần như có thể ăn cả thịt người.

“Anh có yên hay không?”

Sầm Tử Tranh cũng không nhịn nổi nữa, cô đẩy Cung Quý Dương ra, tức điên lên, trừng mắt nhìn anh, lạnh lùng quát: “Anh rất rảnh rỗi có phải không? Thế nào mà bây giờ ngay cả tổng giám đốc cũng nhàm chán như anh vậy? Tôi có qua lại với ai mắc mớ gì đến anh!”

“Đương nhiên có liên quan, bất luận trước đây đã xảy ra chuyện gì, em vẫn là người của anh, kẻ khác đừng mơ tưởng cướp đoạt, đừng hòng mơ tưởng!” Cung Quý Dương càng nổi trận lôi đình, giọng điệu cũng nâng lên theo lửa ghen trong lòng.

Đây là lần đầu tiên anh chính thức tức giận với một người phụ nữ, không phải bởi vì chán ghét, mà là vì không cách nào ngăn nổi cơn ghen và ham muốn chiếm đoạt cho riêng mình. Anh thật sự không hiểu tại sao Sầm Tử Tranh lại đi nói giúp cái tên mặt trắng nhỏ đó?

Còn có....

Tên đàn ông kia vừa nhìn đã có cảm giác hắn là một kẻ đào hoa, nhất định anh phải điều tra cho rõ ngọn ngành hoàn cảnh gia đình của hắn, dám cản trở con đường tình của anh, nhất định hắn sẽ chết không toàn thây!

Sầm Tử Tranh vừa nghe thấy anh nói thế, giận càng thêm giận

“Anh nghe cho rõ đây, ở trong mắt tôi, chẳng qua anh chỉ là một kẻ điên mà thôi!”

Cô thật sự chẳng muốn dây dưa với anh làm gì, xoay người đi về phía căn hộ, tâm tình vốn dĩ đang rất tốt nhưng bây giờ lại bị người đàn ông này làm loạn cả lên, giờ phút này tựa như đang bị quỷ ám, từng chút từng chút một như muốn đòi mạng người!

“Tranh Tranh.” Cung Quý Dương vừa muốn tiến lên kéo lấy cô, Sầm Tử Tranh lập tức quay đầu lại, gương mặt đượm vẻ chán ghét và căm hờn.

“Đừng đi theo tôi nữa, bằng không tôi sẽ càng đáng ghét anh hơn!”

“Tranh.”

Nhìn bóng dáng kiên quyết rời đi của Sầm Tử Tranh, Cung Quý Dương cảm giác như có cơn đau đốn đang cào xé trong lòng. Nếu như dựa vào tính cách trước sau như một của anh, nhất định sẽ cưỡng ép cô mang đi, dùng phương thức trực tiếp nhất giữ cô lại bên mình, nhưng mà....

Anh tinh tường cảm nhận được ánh mắt của Sầm Tử Tranh, khinh thường như thế, phẫn hận như thế, chán ghét như thế.

Trong phút chốc, không biết vì sao, Cung Quý Dương luôn có cảm giác như kẻ phải cảm thấy thẹn thùng năm đó chính là bản thân mình đây?

Thật là đáng chết!

Việc trước tiên mà Sầm Tử Tranh làm là vội vàng chạy vào trong nhà, đóng toàn bộ cửa sổ lại, cửa cũng khóa cho thật chắc. Rút kinh nghiệm từ cái lần Cung Quý Dương đứng ở bên ngoài hô to gọi nhỏ dạo trước, hôm nay cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi.

Vậy mà, điều khiến Sầm Tử Tranh vui hơn hết chính là, mặc dù Cung Quý Dương bị cô mắng ột trận, cũng không còn dám phát huy tinh thần mặt dày của mình nữa. Cô thở phào nhẹ nhõm, bị anh ta dây dưa mãi như vậy, chẳng những cô sẽ bị điên mà ngay cả trái tim cũng sẽ yếu đi rất nhiều.

Tùng đột mùi hương tràn ngập trong không khí, khiến Sầm Tử Tranh hơi ngẩn ra, không phải mùi hoa, mà là....

Mùi hương thức ăn! Mùi hương này tựa như đang kêu gọi cơn đói trong bụng cô.....

Thơm quá đi.

Đợi chút...

Trong nhà mình làm sao có mùi thức ăn được?

Vội vàng chạy đến phòng ăn, ánh đèn thủy tinh thấp sáng tất cả các món ăn nằm trên bàn.

Oa!

Sầm Tử Tranh nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người....cô còn cho rằng mình đang trông thấy Bữa Tiệc Mãn Hân!

Món khai vị, rau cải, món chính, có riêng ba món đã được sắp xếp kín trên bàn, súp nấm thơm ngào ngạt, rượu đỏ thuần túy, còn có ánh nến nhẹ nhàng nhấp nháy, tất cả tạo nên một bầu không gian vừa ấm áp, lại vừa lãng mạn....

Đây là ...

Ai đã chuẩn bị những thứ này ình?

Chẳng lẽ là mẹ tới đây?

Không thể nào, nếu như mẹ đến thật, cũng không thể làm xong một bữa cơm rồi đi ngay? Lại nói, nếu quả thật như vậy, thì chỉ ít cậu em trai hiếu thuận của cô cũng phải gọi điện thoại thông báo một tiếng chứ.

Kể từ khi ba bị bệnh qua đời, mẹ cô vẫn ở yên trong nhà, không chịu chuyển đi đâu cả, rất nhiều lần Sầm Tử Tranh tỏ ý muốn mang mẹ về ở cùng với mình, nhưng mẹ lại đưa ra lý do là – trừ phi cô kết hôn, bằng không bà tuyệt đối sẽ không đến ở nhà cô.

Đây rốt cuộc là cái lý thuyết gì, Sầm Tử Tranh không hiểu lắm, bây giờ sự nghiệp của cô đang trên đà phát triển, vì lý do gì mà cứ thúc giục cô kết hôn?

Sau khi loại trừ giả thiết mẹ đến, nhất thời trong đầu Sầm Tử Tranh nghĩ đến ‘người có khả năng nhất’, nhưng từng người một đều bị loại trừ, mãi cho đến khi, trong đầu cô đột nhiên nhớ đến một câu nói như vậy....

“Tranh Tranh, sau khi tan việc phải về nhà sớm một chút nha, anh ở nhà làm cơm chờ em về!”

Đột nhiên, Sầm Tử Tranh cảm thấy một luồng khí lạnh trực tiếp xỏ xuyên qua sống lưng, lan rộng ra toàn thân!

Những món ăn này không phải đều do Cung Quý Dương làm chứ?

Mang theo nghi vấn này, Sầm Tử Tranh lại nghĩ đến một vấn đề đáng sợ hơn nữa – làm sao anh ta có chìa khóa nhà mình được? Nếu như trong tay anh ta có nó thật, vậy thì chẳng lẽ giờ khắc nào mình cũng phải sống trong tâm trạng lo lắng, sợ rằng anh ta tùy thời sẽ nổi điên chạy đến đây?

Nghĩ tới đây, dường như trước mắt Sầm Tử Tranh vừa xuất hiện một cái hố đen, một cơn lốc xoáy khổng lồ với sức mạnh dữ dội dần dần kéo cô vào trong, muốn giãy giụa nhưng lại không thể làm nên chuyện gì.

Nhìn một bàn đầy thức ăn không hề chớp mắt, mồ hôi lạnh trên trán Sầm Tử Tranh lợ đẫm chảy xuống, bởi vì sau khi nghĩ đến người đã làm nên những món ăn này, thì chúng liền trở thành những con quái thú khiến cô không kịp tránh né.

Nhưng một lát sau, Sầm Tử Tranh lại nhếch môi cười khổ...

Mình đang nghĩ đi đâu vậy?

Làm sao Cung Quý Dương có thể biết làm những món này chứ? Cho dù đã từng qua lại mấy ngày, nhưng cô chưa hề trông thấy anh ta mò xuống phòng bếp, hơn nữa – anh ta đường đường là một tổng giám đốc của Cung thị tài phiệt, sao có thể biết đến những thứ này?

Nhất định là thím giúp việc thấy mình mệt nhọc quá độ mà dày công chuẩn bị, cô nhìn những món ăn ngon trên bàn, tất cả đều là những thứ mà mình thích, xem ra là đi ấy làm rồi, vì đâu sao thì có rất ít người biết được sở thích ăn uống của cô.

Thà cô nói như vậy chứ không hề muốn tin rằng tất cả đều do Cung Quý Dương làm, vậy thì cô mới có thể yên tâm dùng bữa một chút.

Cả một đêm không mộng寐, Sầm Tử Tranh thức dậy giữa mùi hoa thơm ngát, mở mắt ra, trong đôi mắt còn chút mông lung, ngạc nhiên khi phát hiện thấy bản thân mình đang nằm giữa biển hoa!

Cô cho rằng bản thân mình đang nằm mơ, hung hăng véo cánh tay, sau đó mới xác định đây là phòng của mình!

Chuyện gì đang xảy ra?

Ngay khi Sầm Tử Tranh đang nghi ngờ, cửa phòng ngủ bị đẩy ra.....

“Tranh Tranh, em thức rồi sao? Mau rời giường dùng bữa sáng đi!”

Sầm Tử Tranh bị âm thanh quen thuộc này làm cho hoảng hốt, lập tức quay đầu lại, liền nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú đang cười tủm tỉm!

Cung Quý Dương hứng thú ngắm nhìn khuôn mặt hoảng hốt của Sầm Tử Tranh, lại thêm bộ dạng bị động trở thành chủ động: “Anh đã chuẩn bị cho em bữa sáng đẹp nhất, không đứng lên làm sao có thể ăn chứ!”

Nói xong liền xoay người đi ra.

Sầm Tử Tranh vẫn kinh ngạc ngồi trên giường, đầu óc không thể suy nghĩ, dường như cô vẫn không xác định người vừa xuất hiện có phải là Cung Quý Dương hay không!

Một lát sau, bỗng chốc cô phản ứng lại, liều mạng thắt dây lưng áo ngủ chạy đến phòng bếp!

Quả nhiên!

Cô nghe thấy âm thanh khóc thét trong lòng mình đang....

Chỉ thấy Cung Quý Dương đã thay bộ âu phục, mặc bộ quần áo ở nhà màu hồng, còn đeo một cái tạp dề màu vàng nhạt, đang nghiêm túc nấu sữa đậu nành!

Biểu cảm của Sầm Tử Tranh lúc này giống như vừa nuốt phải một quả trứng gà, há to miệng nhìn cảnh tượng trước mắt!

Trời ơi! Anh.....

“Tranh Tranh, đến đây, ngồi bên này.....”

Cung Quý Dương nhìn thấy Sầm Tử Tranh đang trợn mắt nhìn mình, vẫn mỉm cười như trước, đem sữa đậu nành đặt lên bàn rồi nhẹ giọng nói.

Ngón tay Sầm Tử Tranh bám chặt vào cánh cửa, trong lòng khiếp sợ đến mức như nhìn thấy một quả bom nguyên tử.

“Anh.....Anh vào nhà tôi bằng cách nào?” Cô cảm giác bất lực, nên giọng nói cũng mềm mại hơn.

Trong mắt Cung Quý Dương là ý cười, bàn tay ôm lấy eo cô, mang theo lực cưỡng chế ấn cô ngồi xuống, sau đó bày bữa sáng đã chuẩn bị trước lên bàn ăn.

Đây đều là những món mà cô thích ăn!

“Anh còn chưa có trả lời vấn đề của tôi!” Sầm Tử Tranh kìm nén sự kinh ngạc, giọng điệu lạnh lùng hỏi.

Cung Quý Dương ngồi xuống bên cạnh cô, trên trán lộ ra một tia tà mị: “Chìa khóa là do thím giúp việc của em đưa cho anh!”

“Cái gì? Thím giúp việc? Vì sao thím ấy lại đưa chìa khóa cho anh? Thím ấy đâu?” Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy thì cảm thấy khiếp sợ, liên tục hỏi nhiều vấn đề.

Cung Quý Dương cười xấu xa, nhìn chăm chú vào ánh mắt bất mãn của Sầm Tử Tranh, ngược lại anh không có chút hoang mang mức một muỗng sữa đậu nành đưa đến bên môi cô.....

Sữa ấm áp và tràn đầy hương vị của đậu khiến cô khiếp sợ!

Sầm Tử Tranh phản xạ có điều kiện, anh ta muốn làm gì? Muốn dứt sữa ỳnh sao?

Giữa bọn họ đã không còn quan hệ gì, vì sao lại khiến cho nó mập mờ như vậy?

“Tại sao không trả lời!” Cô đột nhiên đứng lên, lạnh lùng hỏi, trong đôi mắt dần dần hiện lên sự tức giận.

Vào giờ phút này, cô mới biết rằng bản thân mình không hề hiểu hết về con người Cung Quý Dương, phần bướng bỉnh của anh, phần xấu xa của anh, anh không có thói quen lộ ra phần tính cách này cho người khác biết, tất cả những điều này cô cũng không hề biết!

Nhìn khuôn mặt Sầm Tử Tranh càng xinh đẹp hơn vì tức giận, trong mắt Cung Quý Dương là ý cười, nụ cười này đối với phụ nữ rất có sức quyến rũ, có chút bồn chồn hấp dẫn trí mạng, anh ngồi ở đó, không thay đổi, vẻ mặt cũng không thay đổi, vẫn cố chấp duy trì động tác trên tay.

Đôi mắt tà mị muốn nói với Sầm Tử Tranh rằng.....em không ngoan ngoãn uống hết, cũng đừng mong biết được đáp án!

Sầm Tử Tranh không khó để nhìn ra ý đồ của Cung Quý Dương, nếu thật sự có khả năng, cô rất muốn sập cửa mà bỏ đi, nhưng đây là nhà của cô, nếu không làm rõ vấn đề, liền nghĩ đến tình huống sau này sẽ có người xâm nhập vào nhà mình!

Mặc dù tức đến mức không chịu nổi, nhưng vẫn không cam tâm tình nguyện ngồi xuống bên cạnh Cung Quý Dương, nhịn xuống tức giận trong lòng uống hết sữa đậu nành, mùi vị sữa đậu nành nồng đậm tràn đầy trong khoang miệng, cô có chút giật mình, cảm thấy từng tế bào trong cơ thể đều cảm nhận thấy hương vị nồng đậm này.

“Bây giờ anh có thể nói chưa?” Cô nuốt xuống sữa đậu nành xuống hỏi anh, trong mắt thoáng nhìn qua ly sữa đậu nành.

Nói thật là cô chưa từng uống một ly sữa đậu nành có hương vị nồng đậm như vậy, giống như từng hạt đậu tan trong miệng, rất lâu sau vẫn còn chút dư vị.

Cung Quý Dương sau khi nghe vậy, cười cười, chuẩn bị mở miệng.....

Ngay khi Sầm Tử Tranh cho rằng rốt cuộc anh cũng trả lời câu hỏi của mình, thì anh lại thốt ra một câu khiến người khác ngạc nhiên: “Sữa đậu nành uống có ngon không?”

“Anh.....”

Sầm Tử Tranh chỉ hận không thể cho anh một đấm, thậm chí còn nghĩ đến việc dùng cây xương rồng ở bàn làm việc, ném vào bản mặt của anh.

Cô đã gấp thành bộ dạng này, mà người đàn ông đáng chết kia còn chậm rì rì như vậy!

Cố ý! Nhất định là anh cố ý!

“Tranh Tranh, đây chính là sữa đậu nành anh đặc biệt làm cho em, vì muốn làm thật ngon, anh đã phải dậy rất sớm, nhưng xem ra em không thích cho lắm, không sao, sáng mai anh sẽ thử thêm một lần nữa!” Cung Quý Dương chậm rãi nói, trên khuôn mặt là nụ cười quyến rũ.

Sầm Tử Tranh vừa nghe thấy thế, trong lòng cảm thấy kinh hãi.....

Cái gì?!!

Sáng mai còn muốn đến sao?

“Ách....uống rất ngon, anh không cần luyện tập nữa!” Cô vội vã hoảng hốt nói bừa, đùa cái gì thế? Đây chính là nhà cô mà, làm sao mà giống như anh mới là chủ thế?

“Thật vậy sao? Thật sự là em rất thích uống sao!”

Cung Quý Dương vừa nghe Sầm Tử Tranh nhận xét thế, đôi mắt lộ ra ý cười, anh đưa đôi môi mỏng quyến rũ đến bên tai cô, ra vẻ ái muội thề non hẹn biển: “Em đã nói thích uống, như vậy sau này mỗi ngày anh sẽ làm cho em uống.....”

“Cung Quý Dương!”

Sầm Tử Tranh không thể nhịn nữa, vỗ bàn đứng lên, gọi cả tên lẫn họ của anh, vào lúc này đôi mắt xinh đẹp lại giống như một thanh kiếm chém thẳng vào khuôn mặt đẹp trai cùng với nụ cười quỷ dị của Cung Quý Dương!

Cung Quý Dương khẽ cười một tiếng, trong lúc đó cũng chậm rãi đứng dậy, bàn tay to lớn lôi kéo ôm Sầm Tử Tranh vào trong lòng, giọng nói tà mị mang theo chút chân tình khác thường:

“Thế nào? Rốt cuộc em cũng nhớ tên của anh rồi sao?”

Nói xong, anh liền trở tay, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, chống lại ánh mắt ‘thiện lương’ mà cười, các khớp ngón tay trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ động, động tác vô cùng thân thiết có chút độc chiếm trong lòng.

“Buông tôi ra!”

Sầm Tử Tranh xoay đầu sang một bên, tránh để cho hơi thở nóng rực của anh xâm nhập vào, hơi thở ái muội này đã khiến bản thân cô vô số lần ảo tưởng về hạnh phúc, nhưng lại cũng cho bản thân cô một đao trí mạng.

“Nhưng anh không muốn buông em ra một chút nào cả.....”

Ngược lại, Cung Quý Dương thì vô cùng mừng rỡ hoa nở trong lòng, thân hình nhỏ bé đang vịn vịn trong lòng mình vô cùng hấp dẫn.

Sầm Tử Tranh ngừng giãy dụa, bởi vì cô biết cô càng giãy dụa lại càng khiến anh làm ra những trò đùa tai quái.

“Tôi mời thím giúp việc đến, kết quả là thím ấy đang ở đâu?” Cô tỏ vẻ bình tĩnh hỏi.

“Bị anh đuổi đi rồi!”

Lần này Cung Quý Dương cũng rất hợp tác, có hỏi cũng có đáp, bàn tay tràn ngập tình yêu say đắm lại tiếp tục di chuyển xuống đường cong duyên dáng của cô.....

“Cái gì? Bị anh đuổi đi rồi? Anh.....anh dựa vào cái gì mà làm như thế hả?”

Sầm Tử Tranh sốt ruột tức giận đỏ cả mắt, nhất thời chưa phát hiện ra một bàn tay đang dịu dàng nhớ lại những mùi hương thơm ngát của cơ thể cô. Mời các bạn sang web . đọc nhé

Cung Quý Dương cười ha ha, nụ cười có chút thành thực và bất cần đời, chỉ lấy anh khẽ cong đuôi lông mày nói: “Dựa vào cái gì? Dựa vào tiền! Chỉ cần đưa cho thím ấy một chút tiền, họ sẽ tự động bỏ đi thôi!”

Ngón tay thon dài thuần thực vuốt ve da thịt cô, mang theo nhiệt độ nóng bỏng và chút tình ý, như một loại hấp dẫn, lại càng giống như một loại hấp dẫn.....

“Anh có tư cách gì mà làm vậy? Anh có biết muốn tìm một người tử mĩ như thím ấy khó khăn biết bao không hả?”

Sầm Tử Tranh cảm thấy mình tức giận mà tóc muốn dựng ngược lên, thói quen tự chủ trương anh người đàn ông này cô hiểu rất rõ, nhưng.....

Bây giờ cô và anh không có chút quan hệ nào, dựa vào cái gì mà muốn can thiệp vào cuộc sống của nhau?

Cung Quý Dương sau khi nghe vậy, nhún vai, đem khuôn mặt đẹp trai dán vào chiếc cổ trắng ngần của cô, âm thanh thì thầm triền miên:

“Vậy thì không cần tìm, sau này anh chính là người giúp việc của em.....”

Hơi thở nam tính cùng với mùi nước hoa dịu nhẹ bao quanh cổ cô, khiến cho cô run sợ, trong lòng giống như đang có từng cơn sóng nổi lên, loại hơi thở quen thuộc này khiến cho cô muốn khóc.....

Vì sao?

Vì sao anh không thể để cho bản thân cô bình an sống qua ngày?

Cô không yêu cầu xa vời điều gì, chỉ hy vọng bản thân có thể sống đơn giản một chút, vui vẻ một chút, quên đi mọi chuyện mà bắt đầu lại từ đầu, vì sao chỉ một yêu cầu nhỏ như vậy mà cũng không thể biến thành hiện thực được chứ?

Đợi đến khi Cung Quý Dương ngẩng đầu lên, Sầm Tử Tranh vô cùng nghiêm túc nhìn anh chằm chằm, đôi mắt vừa muốn khóc đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo:

“Tiên sinh Cung, anh đường đường là tổng giám đốc của Cung thị tài phiệt, không cần phải lãng phí thời gian như vậy đâu?”

Cung Quý Dương sau khi nghe thấy thế, nét mặt biểu lộ một tia không vui, chỉ thấy anh lắc lắc đầu, vô cùng nghiêm túc nói:

“Anh không chấp nhận, làm một bữa sáng hoặc một bữa tối cho người phụ nữ mình yêu đây không phải là một việc lãng phí, ngược lại đây chính là một loại hưởng thụ hạnh phúc!”

Anh vừa nói xong, đôi mắt sáng rực nhìn cô chằm chằm, bên môi hiện lên nếp nhăn phóng khoáng khi cười, nâng tay khẽ vuốt tóc cô, khuôn mặt mê muội, tiếp tục nhả giọng nói:

“Tranh Tranh, em có biết không, tối hôm qua khi anh chuẩn bị bữa tối vì em, trong lòng anh hạnh phúc biết bao!”

Cái gì?

Sầm Tử Tranh nhất thời ngẩn người.....đôi mắt cũng trừng lớn!

Thì ra là bữa tối phong phú tối qua là do Cung Quý Dương làm?

Dường như Cung Quý Dương rất hài lòng với bộ dạng này của cô, vươn ngón tay ra sững nịnh vuốt chóp mũi cô, lại nói:

“Anh nghĩ bữa ăn sáng này cũng đủ để chứng minh năng lực làm người giúp việc của em rồi chứ?”

Sầm Tử Tranh mâu thuẫn muốn quay đầu, cau mày, động tác quen thuộc này trước kia Cung Quý Dương hay làm với mình, bây giờ, động tác này lại được thực hiện trên người cô, trong lòng cô liền nảy sinh những cảm giác lạ lẫm!

“Đến cùng là anh muốn như thế nào?” Âm thanh của cô có chút mệt mỏi, lại không biết phải làm như thế nào.

Cung Quý Dương mỉm cười....

“Rất đơn giản, chính là theo như lời anh nói ngày đó, anh muốn em quay về bên cạnh anh, làm người phụ nữ của anh!” Trong giọng nói có chút kiên định và nghiêm túc.

“Tôi cũng đã từng nói qua, tôi và anh không có quan hệ gì, muốn tôi làm người phụ nữ của anh? Không có khả năng!” Ngoài miệng Sầm Tử Tranh nói như vậy, nhưng trong lòng có chút nhói đau!

Chẳng lẽ bản thân anh bị thương một lần còn chưa đủ sao, vẫn muốn thêm một lần nữa sao?

Vết thương này cả đời cô sẽ không bao giờ quên!

Cung Quý Dương cười cười, dường như anh đang thấy được nha đầu ngang bướng của tám năm trước.....

“Chỉ cần là anh muốn, nhất định có thể được, tám năm trước em đã thuộc về anh, tám năm sau anh sẽ có cách để em quay về lại bên anh!”

“Anh.....đừng có mơ!” Sầm Tử Tranh đột nhiên quay đầu nhìn anh, cắn răng nói ra câu này!

“À? Phải không, vậy thì anh lại càng muốn thử!”

Cung Quý Dương cười tà mị, lời tuyên thệ không ai có thể bì nổi!

“Anh....”

Sầm Tử Tranh tức giận không thể nói gì, người đàn ông bá đạo này không phải lần đầu tiên cô mới thấy, không nghĩ rằng tám năm sau anh vẫn như vậy, thậm chí càng thâm sâu hơn trước kia!

47. Q.3 - Chương 6: Khinh Người Quá Đáng

“Leila, những trang phục cao cấp trong bộ sưu tập này, bởi vì đi theo con đường cao cấp, cho nên tôi cho rằng nên truyền bá rộng rãi thêm, nói cách khác nó là một khái niệm để đề cao thiết kế, dùng một loại khái niệm để khuếch đại thị trường thiết kế!”

Sau giữa trưa yên tĩnh, ve ở trên cây ra sức kêu gào, dùng âm thanh huyền ảo để tô điểm thêm ủa hạ, ánh mặt trời long lanh xuyên qua tấm kính chiếu vào giữa phòng họp.

Trước màn hình lớn trong phòng họp, một nhân viên PR đang nói lên quan điểm của mình, chỉ thấy cô ấy ở một bên không ngừng nói còn một bên không ngừng dùng ánh mắt để liếc nhìn Sầm Tử Tranh đang ngăn người!

Qua một lúc lâu sau, nhân viên PR này rốt cuộc cũng nói xong quan điểm mới của bản thân nói xong, mà tất cả nhân viên cũng đưa ánh mắt sang nhìn Sầm Tử Tranh, lại ngoài ý muốn phát hiện ra, nhà thiết kế chính luôn xem công việc là sinh mệnh của mình lại đang chìm đắm trong suy nghĩ.

“Leila.....”

Elena cảm thấy có chút không bình thường, vội vàng kéo góc áo của cô, những hội nghị truyền bá ý tưởng này Sầm Tử Tranh rất coi trọng, tại sao hôm nay lại mất hồn như vậy?

Hả?

Sầm Tử Tranh bình tĩnh, sau đó cô ý thức được mình đã thất thần trong buổi hội nghị, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt xin lỗi....

“Ngại quá, mời cô nói lại về cái khái niệm vô vừa nói xong, cảm ơn!”

Nhân viên PR và những nhân viên khác trao cho nhau ánh mắt hoang mang, sau đó lại lặp lại quan điểm của bản thân.

Không ngờ, giọng nói của nhân viên PR còn chưa cất lên, Sầm Tử Tranh hơi hơi nhíu mày, rõ ràng đây không phải là khái niệm truyền bá mà cô thích.

“Tôi không đồng ý việc dùng sức mạnh để khuếch đại thị trường, hơn nữa tôi lại càng không đồng ý với việc đem những trang phục Leila – J cao cấp trưng bày theo những sản phẩm Leila dạng trung, những tác phẩm Leila là ý tưởng của tôi, luôn dùng ý tưởng thiết kế tao nhã, những trang phục Leila của cửa hàng đều là những trang phục nữ giới xa xỉ đắt tiền là một mặt, nhưng quan trọng nhất muốn để khác hàng thưởng thức được cái đẹp, tôi nghĩ nên kéo dài những ý tưởng thiết kế trang phục cùng với khái niệm truyền bá!”

Rất nhanh cô đã điều chỉnh được tâm trạng của mình, vội đầu vào công việc quan trọng nhất đó là triển khai quảng bá trang phục, mà quá trình truyền bá vẫn đang trong giai đoạn thảo luận.

Nhân viên PR sau khi nghe như thế, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng đồng ý với ý tưởng của Sầm Tử Tranh, dù sao cô cũng là khách hàng, hơn nữa còn là nhà thiết kế chính, đương nhiên cũng sẽ có quyền lên tiếng!

“Đúng rồi, người mẫu bên đó đã chuẩn bị thể nào rồi?” Sầm Tử Tranh hỏi nhân viên PR.

“Cũng đã vào vị trí rồi, nhưng mà....” Nhân viên PR có chút khó nói.

“Nhưng cái gì?” Sầm Tử Tranh sắc bén hỏi.

“Chúng tôi đã liên lạc với tất cả người mẫu, nhưng chỉ có Ngả Mễ là chúng tôi không mời, bởi vì ngày hôm đó cô ấy bận bay qua Italy để trao giải, chúng tôi đã làm rất nhiều việc, nhưng dường như tiểu thư Ngả Mễ không nể chút tình cảm nào!” Nhân viên PR thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói.

“Cái gì? Ngả Mễ sẽ không đến?”

Trong mắt Sầm Tử Tranh hiện sự bất mãn, người hiểu rõ cô nhìn vào sẽ biết đây chính là dấu hiệu cô sắp nổi giận.

Quả nhiên, chỉ thấy tư liệu đang cầm trong tay cô ném ‘bộp’ một tiếng xuống bàn, giọng nói sắc bén:

“Hắn là mấy người biết Ngả Mễ nên mặc bộ sưu tập nào? Leila – J ‘Mộng Thường’ muốn có số lượng lớn trên toàn cầu, nhưng để có mỹ cảm cùng tính kinh điển thì chỉ có thân phận của Ngả Mễ mới thích hợp, nhưng mà, hôm nay mấy người lại nói với tôi là sẽ không đến? Mấy người nhìn thời gian xem, ngày giới thiệu sản phẩm sắp đến gần rồi!”

Những người biết Sầm Tử Tranh luôn hiểu rõ, cô luôn nghiêm khắc đối với công việc, cố gắng để mọi thứ hoàn mỹ, cô là một người dịu dàng nhưng trong công việc chính là một người nữ cường nhân kiên quyết không bao giờ lùi bước.

“Nhưng mà Leila, chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng người đại diện của Ngả Mễ không chấp nhận, chúng tôi cũng đã làm mọi chuyện, chẳng lẽ đi mời một người mẫu quốc tế nổi tiếng?” Nhân viên PR khó xử nói.

“Không được!” Sầm Tử Tranh bác bỏ, trong mắt là sự kiên trì không nhân nhượng: “Biểu hiện và phong cách của những người mẫu khác trên sàn tôi cũng đã xem qua, chỉ có khí chất của Ngả Mễ là tương đối phù hợp, tôi mặc kệ mấy người dùng cách nào, nhất định phải mời được Ngả Mễ đến!”

“Này.....Leila, không phải tất cả mọi người đều có khả năng mua những sản phẩm của Leila, cô không biết được thái độ của người đại diện Ngả Mễ có bao nhiêu kiên quyết, huống chi ngày đó lại trùng với ngày trao giải, đây là điều quan trọng nhất!” Nhân viên PR có ý muốn thuyết phục Sầm Tử Tranh.

Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy, ánh mắt càng thêm sắc bén....

“Tôi mời công ty PR đến là để giải quyết mọi chuyện, chứ không phải tạo thêm phiền phức cho tôi, nếu việc nhỏ này mấy người không thể giải quyết được, vậy thì tôi cũng nên xem xét có nên hủy bỏ hợp đồng hay không!”

“Leila.....” Trên mặt nhân viên PR lộ ra hoảng sợ, nói quanh co không biết phải làm sao.

Mà Elena cũng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Sầm Tử Tranh.....hôm nay cô ấy làm sao thế? Tại sao hôm nay lại nóng nảy và mất kiên nhẫn như thế? Những từ ngữ uy hiếp này làm sao có thể thốt ra từ miệng Sầm Tử Tranh được?

Không khí phòng họp đang lâm vào tình trạng khẩn trương và lung túng, lại nghe thấy một tiếng cười trầm thấp truyền đến từ cửa!

Mọi người kinh ngạc, đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ nhìn thấy Cung Quý Dương lười biếng dựa vào cửa, tươi cười nhìn Sầm Tử Tranh!

“Oa.....”

Trong phòng họp truyền đến tiếng than thở, bọn họ đều nhận ra người đàn ông cao lớn này chính là tổng giám đốc Cung thị tài phiệt, kích động đứng ngồi không yên.

Mà người đứng ngồi không yên nhất lại chính là Sầm Tử Tranh, cô nhìn bóng dáng yêu mị của Cung Quý Dương, một lực lớn vô hình bao phủ lấy bản thân....

Anh ta lại muốn làm gì?

Cung Quý Dương không khó để nhìn ra vẻ mặt khó chịu và cảnh giác của Sầm Tử Tranh, khuôn mặt dịu dàng tuấn tú của anh khẽ mỉm cười mê người, tao nhã đi lên phía trước.....

Nhưng mà khi anh còn chưa kịp đến gần, Sầm Tử Tranh đã đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: “Elena, thông báo cho bảo vệ mời vị tiên sinh Cung này đi ra ngoài!”

Elena đứng tại chỗ ngây ngẩn cả người.....

Cuối cùng là Leila muốn thế nào? Người ta đường đường là một tổng giám đốc, làm sao có thể kêu bảo vệ đuổi đi được chứ?

“Còn đứng ở đây làm gì?” Sầm Tử Tranh nhìn thấy Elena đứng ngẩn người lại càng thêm tức giận.

“Leila, cái này.....Cái này không được hay cho lắm.....” Elena khó khăn nói.

Sầm Tử Tranh sau khi nghe vậy, vẻ mặt càng thêm khó coi, vừa muốn nói cái gì đó, liền bị giọng nói dịu dàng của Cung Quý Dương cắt đứt.....

“Tranh Tranh, em bắt người của công ty PR làm việc đó là không thể, nếu bọn họ có thể mời đến được, thì đã sớm mới đến rồi!” Trong mắt anh là ý cười, sau khi nói xong câu đó, lại xoay đầu hướng về phía nhân viên PR nói một câu: “Có phải không?”

Nhân viên PR sau khi nghe thế, liên tục gật gật đầu, còn mang theo vẻ mặt vô cùng cảm kích.....thì ra đây chính là tổng giám đốc Cung thị tài phiệt, thật sự là rất đẹp trai, được làm việc dưới quyền anh thì đúng là rất hạnh phúc rồi!

Sầm Tử Tranh quay đầu nhìn bộ mặt háo sắc của nhân viên PR, càng thêm cau mày khó chịu, ngay sau đó, lại nhìn về phía Cung Quý Dương, giọng nói lạnh lùng:

“Tiên sinh Cung, dường như nơi này không phải là Cung thị tài phiệt, không cần anh ở nơi này khoa tay múa chân, mời anh đi ra ngoài cho!”

Một câu vô nghĩa cô cũng không thèm nói với anh, trực tiếp chỉ tay về phía cửa!

Nhưng mà, Cung Quý Dương cũng không nhanh không chậm kéo cánh tay của cô xuống, ngay sau đó liền bao lấy thân hình nhỏ bé của cô, trong nháy mắt áp sát vào da thịt lạnh lẽo của cô.....

“Anh làm gì đấy?” Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, muốn rút tay lại nhưng lại bị nắm thật chặt!

“Buông ra!” Cô tức giận trừng mắt với anh, gò má càng thêm ửng hồng vì hành động không e dè gì của anh.....

Toàn bộ ánh mắt của mọi người trong phòng họp đều dừng lại ở trên hai người!

Cung Quý Dương cười quỷ dị cúi thấp đầu, hơi thở nam tính cao phủ lấy cô, ho hấp nóng bỏng dừng lại bên tai cô.....

“Tranh Tranh, lần này anh đến là để giúp em giải quyết, đuổi anh đi thì em sẽ phải hối hận đó nha!”

Sầm Tử Tranh chột nghiêng người, né tránh khỏi hơi thở khiến cho cô cảm thấy bất an, giọng nói mơ hồ: “Anh có ý gì?”

“Ngã Mễ!” Cung Quý Dương thoải mái nói!

Sầm Tử Tranh chột thở gấp một tiếng, lập tức nhìn về phía Cung Quý Dương, trong ánh mắt có chút vui mừng: “Ngã Mễ? Anh có thể giúp tôi mời Ngã Mễ đến sao?”

Cung Quý Dương nhún vai, anh không trực tiếp trả lời, nhưng đôi mắt nhu7chim ưng sẵn mỗi đánh giá Sầm Tử Tranh từ trên xuống.

“Này, anh đang nhìn cái gì thế hả? Tôi đang hỏi anh đó!”

Sầm Tử Tranh bị đôi mắt đó khiến ất tự nhiên, cảm giác dường như mỗi một chỗ trên cơ thể đều bị nhìn thấu, cô có chút run sợ.

Lời của cô vừa dứt, Cung Quý Dương liền nắm tay cô kéo đến phía trước tấm gương lớn trong phòng họp, đẩy cô về phía trước, còn anh đứng phía sau lưng cô, bàn tay nắm lấy eo.....

Trong gương, Cung Quý Dương cao lớn cùng với Sầm Tử Tranh xinh đẹp nhất thời tạo thành một đôi hoàn mỹ tương xứng.

Nhìn qua gương là đôi mắt thâm trầm tràn ngập tình yêu của Cung Quý Dương, trong lòng Sầm Tử Tranh không khỏi rơi 'lộp bộp' mấy tiếng, vì bản thân quá mệt mỏi mà nhìn nhầm hay sao?"

Đôi mắt đen đó giống như một ngôi sao sáng, lộ ra sắc thái mê người, khiến cho người khác nhìn thấy một loại dịu dàng cùng với tình yêu say đắm chậm rãi chảy ra từ trong đáy mắt, nhẹ nhàng khiến cô cảm thấy đau khổ!

Đây là như thế nào?

Vì sao cho đến tận bây giờ cô vẫn bị loại ánh mắt này lừa dối?

"Thật ra....."

Cung Quý Dương nghiêng đầu, bờ môi khẽ lướt qua gò má non mịn của cô, nhẹ giọng nói: "So với Ngã Mẽ, anh cảm thấy khí chất của em hợp với 'Mộng Thường' nhất, vì sao không tự mình đi lên sân khấu?"

Cái gì.....Cái gì?

Sầm Tử Tranh nhìn Cung Quý Dương như một quái vật.....làm gì có nhà thiết kế nào làm như vậy?

"Đối với trò đùa này của anh tôi sẽ không nhận!"

Sầm Tử Tranh cau mày nhìn cánh tay rắn chắc vẫn đặt trên eo mình, chẳng lẽ anh ta không thể bớt phóng túng một chút sao? Rất nhiều người đang nhìn đó!

"Trò đùa? Đây là những lời nói thật của anh!"

Cung Quý Dương mỉm cười nhìn Sầm Tử Tranh trong gương, sau đó lại chậm rãi cúi đầu, chớp mũi cao thẳng xuyên qua mái tóc mềm mại như lụa, tham lam hít thấy hương thơm quen thuộc trên người cô.....

"Đừng quên, dáng người của em anh là người hiểu rõ nhất, thân hình em cũng do một mình anh khai phá, cho nên, kết quả là em có thích hợp với 'Mộng Thường' hay không, thì chỉ có anh mới có quyền lên tiếng!"

Âm thanh của Cung Quý Dương không to không nhỏ, lại vừa nghe, lời nói ái muội khiến ọi người trong phòng họp có thể nghe được!

Quả nhiên, những lời này của anh vừa nói ra, toàn bộ phòng họp liền truyền đến từng âm thanh hít khí lạnh, dù sao bọn họ cũng không biết quan hệ của Leila và vị tiên sinh Cung này đã tiến triển đến mức nào, nhưng sau khi nghe những lời này, bọn họ đều đã rõ ràng tất cả.....

"Cung Quý Dương, anh.....anh đừng có nói chuyện quá đáng!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh nhất thời tái nhợt, cảm thấy xấu hổ vì lời nói của anh, chẳng lẽ anh lại muốn nhanh chóng phá tan cuộc sống yên tĩnh của cô sao?

"Quá đáng?" Cung Quý Dương ra vẻ không hiểu nói: "Anh chỉ nói sự thật thôi mà!"

Sầm Tử Tranh tức giận trừng mắt nhìn, sức lực bên hông cho cô biết cho dù cô có giãy dụa thế nào thì cũng không thoát được, vì thế liền hít một hơi, kìm nén tức giận trong lòng nói: "Tôi cũng không thừa nhận đây là biện pháp của anh giúp tôi giải quyết chuyện khẩn cấp!"

48. Q.3 - Chương 7: Khinh Người Quá Đáng (3)

Cung Quý Dương cười ha ha nói: “Dĩ nhiên là không phải thế, anh chỉ cố biểu đạt chính xác ý kiến của mình mà thôi, nhưng...” Anh đột nhiên dừng nụ cười lại, mặt đột nhiên biến sắc..

“Để cho em đi tới đài truyền hình T tiếp nhận ánh mắt của nhiều người đàn ông như thế, anh làm sao có thể chịu được, vóc dáng của em chỉ được để dành anh ngắm!” Giọng nói trầm thấp mang theo bá đạo và quái dị.

Sầm Tử Tranh giận đến mặt trở nên tím ngắt

“Được rồi... được rồi, đừng nên tức giận!” Cung Quý Dương giả vờ làm người tốt, giọng nói giống như cưng chiều và dụ dỗ.

Anh không hy vọng toàn thể nhân viên làm việc có thể nhìn thấy bộ dáng của hai người bọn họ vào lúc này, mặc dù anh không hề quan tâm đến ánh nhìn của người khác, nhưng da mặt Sầm Tử Tranh rất mỏng, ở trước mặt mọi người, cô nhất định sẽ thẹn hóa hóa giận.

“Người mẫu Ngả Mễ đã được đưa tới!” Anh trực tiếp nói.

Cung Quý Dương vừa dứt lời, tất cả người trong phòng họp đều im lặng, mọi người dùng đôi mắt khiếp sợ nhìn anh.

Ngả Mễ được mời tới rồi hả? Đó là vinh hạnh tột cùng cho nhà đài? Không phải rất khó thảo luận sao?

Sau khi nghe anh nói xong thì Sầm Tử Tranh cũng ngây ngẩn cả người!

Còn Elena mừng rỡ chạy lên trước mặt Cung Quý Dương nói: “Có thật không? Tiên sinh Cung đã mời được Ngả Mễ đến đây thật sao? thật tốt quá, anh gặp được cô ấy ở chỗ nào vậy?”

Cung Quý Dương nhìn nhóm người đang vui mừng kia, cảm thấy vô cùng tức cười.

Dáng người Ngả Mễ xinh đẹp, đây là sự thật, nhưng có như thế mà mọi người đã cho rằng tốt sao? Khi cô nằm trên giường anh rất điêu luyện, rất thành thực? Cái gì gọi là rụt rè? Cái gì cao nhã? Thấy anh là cô lộ ngay bản chất đậm đặc của mình.

Anh chỉ ra ngoài, nói: “Ngả Mễ đang ở phòng thử quần áo!”

Sau khi Sầm Tử Tranh nghe vậy, giật mình, ánh mắt sáng lên, không nói hai lời lập tức chạy đến phòng thử quần áo, theo sát phía sau còn có Elena cùng những nhân viên khác!

Đoàn người còn chưa tới phòng thử quần áo, liền nghe được tiếng rống giận của một cô gái, giọng nói tuy có êm ái, nhưng có nhiều tia đùa bỡn cùng khó chịu.

“cô làm sao vậy? Sao cho tôi mặc thử quần áo này? Còn đồng trang sức này nữa, có làm không vậy?”

Dáng vẻ kịch cỡm, làm cho Sầm Tử Tranh dừng bước, chân mày cũng nhíu lại đầy căng thẳng.

Đây chính là người mẫu Ngả Mễ mà cô vẫn kiên trì tìm kiếm đó sao? Thứ cô muốn không phải là gương mặt dùng làm bình hoa mà còn cả khí chất bên trong!

Elena đang đi sau lưng cô cũng dừng bước, mặt nghi ngờ nhìn Sầm Tử Tranh hỏi: “Leila, sao thế?”

Sầm Tử Tranh thở dài một hơi, lắc đầu một cái, không nói gì, đi thẳng tới phòng thay quần áo.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, không khó thấy được một cô gái vóc người xinh đẹp, tóc dài đang đứng bên trong, trên người còn là một bộ quần áo hợp thời trang, người con gái xinh đẹp tuyệt mỹ này dường như đang rất tức giận.

Mà Ka Ka đang đứng bên cạnh chỉ biết đưa về mặt bất đắc dĩ nhìn Sầm Tử Tranh, không dám lên tiếng, muốn khóc cũng không dám khóc, cô mới vừa gia nhập công ty chưa được bao lâu, tự nhiên chưa biết ứng biến như thế nào.

“cô – cô là ai? Ai cho cô tiến vào? không nhìn tôi thay quần áo?”

Ngã Mễ vừa thấy cửa phòng bị một cô gái mở ra, cho rằng cô cũng là nhân viên làm việc, lập tức tỏ vẻ bất mãn.

Vốn là cô gái tuyệt mỹ, nhưng giờ phút này lại để ọi người kinh tởm, trong con mắt của Sầm Tử Tranh thì nó vô cùng chói mắt!

“Ka Ka, cô là một nhà thiết kế, không phải là người phải đi hầu hạ người khác thay quần áo, đi mau lên!”

cô đột nhiên nói ra một câu nói, sắc mặt trở nên lạnh lùng, một đôi mắt đẹp sắc bén như thanh kiếm đâm vào mặt của Ngã Mễ.

Sắc mặt Ka Ka trở nên vui vẻ, cô không nghĩ tới Sầm Tử Tranh sẽ tình nguyện như thế, lại dám đắc tội với người nổi tiếng.

Mà hiển nhiên Ngã Mễ cũng sợ hết hồn, lần đầu tiên cô nhìn thấy Sầm Tử Tranh, ánh mắt càng trở nên khó chịu.

“Này, tôi đến đây là để giúp các người, thái độ của các người là sao thế hả?”

Sầm Tử Tranh vừa muốn phản bác.

“Ngã Mễ!”

một giọng nói uy nghiêm vang lên sau lưng Sầm Tử Tranh, Sầm Tử Tranh cũng dần cảm thấy một cổ áp lực đi tới!

Ánh mắt Ngã Mễ nhìn theo hướng của Sầm Tử Tranh, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên sáng lên, ngay sau đó từ ba bước chuyển thành hai bước đi đến trước, trực tiếp lướt qua Sầm Tử Tranh, nhào vào trong ngực Cung Quý Dương!

“Quý Dương...Anh thật đáng ghét, mới vừa rồi anh đi đâu thế, người ta không thích bộ đồ này, ngy cả nhân viên làm việc cũng khi dễ em.”

Giọng nói của cô trở nên vô cùng ỏng ẹo, cổ ý ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, môi anh đào hé ra sự hấp dẫn.

Sầm Tử Tranh đứng đó, cảm thấy tâm đột nhiên bị ai đó dùng tay xe nát – cô lập tức hiểu ra quan hệ của hai người.

Đúng vậy, cho dù đó là người mẫu, là đại minh tinh, có người nào thoát khỏi Cung Quý Dương. Chỉ cần anh nói một câu, cô muốn bắt cứ người mẫu nào, người ta cũng ngoan ngoãn chạy tới!

Thấy một màn trước mắt, cô cảm thấy hô hấp của mình vô cùng khó khăn, anh tự mình đưa cô gái này đến đây là có ý gì?

Là đang hướng về cô, chứng tỏ sức hấp dẫn huyền diệu của anh hay là cố ý muốn đem cô kích thích tới chết?

Bên người Cung Quý Dương chưa bao giờ thiếu phụ nữ, điểm này Sầm Tử Tranh biết, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy, lòng của cô rất đau.

Tại sao có thể như vậy?

Mi mắt cô nhú lại, tay nhỏ bé nắm chặt không chịu buông ra.

cô nào biết rằng tất cả phản ứng của cô đều lọt vào trong mắt Cung Quý Dương, bên mép hiện lên một tia cười hài lòng, bàn tay cổ ý ôm ngang hông Ngã Mễ, cúi đầu thì thầm bên tai cô ta: “Bảo bối, nên hiểu chuyện, cô ấy là nhà thiết kế Leila, anh cũng thấy những thiết kế này rất tốt!”

“Có thật không?”

Ánh mắt Ngã Mễ lập tức sáng lên.

Bất kể cô gái trước mặt là ai, cô chỉ cần một câu nói sau cùng của Cung Quý Dương, để được anh coi trọng! Các bộ quần áo đó sẽ trở thành tác phẩm cao quý nhất thế giới, nó sẽ nâng giá trị của cô lên không ít.

49. Q.3 - Chương 8: Ai Là Tình Nhân Của Ai (3)

Trong lòng Ngải Mễ xẹt qua một tia lo lắng mơ hồ, lập tức không chút do dự vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn sen ra, lần mò xuống hạ thân anh, ý đồ nắm giữ cái gốc tình.

Cung Quý Dương nhanh hơn một bước ngăn cô lại, khuôn mặt tuần tú, ôn hòa như gió xuân thổi qua mặt ao được thay thế bằng vẻ gay gắt, lạnh lẽo. Anh buông tay cô ra, trước sự sững sờ của cô, lạnh nhạt nói: “Hôm nay tới đây thôi!”

Anh thế nhưng lại không có tâm trạng!

Ngay cả chính anh cũng khó mà tin được!

“Quý Dương, anh ——”

Ngải Mễ không tin được đứng dậy, dáng người xinh đẹp được ánh trăng bao phủ sáng rực đến mê người, lại vì câu nói không ngờ của Cung Quý Dương mà khẽ run lên!

“Đây là cho em!” Cung Quý Dương đưa một tờ chi phiếu đã được viết sẵn cho cô, đôi chân dài khai bước, sắp sửa rời đi.

“Quý Dương!”

Lửa giận trong lòng Ngải Mễ tự nhiên muốn bùng phát, nhưng chỉ có thể cố gắng đè nén xuống, thứ nhất cô không muốn chặt đứt đường lui của mình, thứ hai ——

Cô nhìn thấy số tiền trên tờ chi phiếu cơ hồ cao hơn gấp hai mươi lần số thù lao đóng phim của cô!

“Còn có vấn đề gì không?” Cung Quý Dương dừng bước, trong mắt thoáng qua tia không kiên nhẫn.

Trong lòng Ngải Mễ cả kinh, vẻ bất an trên mặt được cô nhanh chóng xóa sạch thay bằng sự tự nhiên, vì vậy lắc lư đi đến trước mặt anh, hai tay nhẹ nhàng quàng qua cổ anh, sau đó đưa cơ thể đầy đặn của mình dính vào trên ngực anh ——

“Quý Dương, em biết hôm nay anh hẳn rất mệt mỏi, em cùng anh vào phòng nghỉ ngơi, tiện tiện pha cho anh một chén pha huyết yến, được không?”

Cố ý giả bộ khéo léo, chỉ sợ Cung Quý Dương đối với mình sinh ra chán ghét!

Chân mày Cung Quý Dương hơi nhíu lại, anh cũng chẳng nói gì, sau khi cảm thấy cơ thể cô khẽ run, anh hơi đẩy người cô ra, cởi áo choàng tẩm trên người mình, bao bọc cơ thể cho Ngải Mễ.

Nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngải Mễ lại giương lên lần nữa, không nghĩ rằng đây chỉ là hành động theo bản năng săn sóc phụ nữ của Cung Quý Dương mà thôi! Đúng lúc này, một cô gái đi về phía bên này, hình ảnh phản chiếu trên mặt nước nhẹ nhàng, như mì, khi cô nhìn thấy một bộ bikini nổi lênh bênh trên mặt nước trong hồ, thì khuôn mặt thoáng biến đổi, nhưng rất nhanh đã được che giấu đi!

“Quý Dương!”

Cô lên tiếng, dừng lại phía sau họ, đôi mắt như nước mùa thu cố gắng đắp lên sự lạnh nhạt.

Cung Quý Dương và Ngải Mễ cùng quay đầu lại nhìn ——

“Ân Hà?” Ánh mắt của anh hiện lên tia nghi ngờ: “Sao em lại đến đây?”

Trong mắt Ngải Mễ thoáng qua tia không vui, nhất là khi nhìn thấy Ngải Ân Hà thong dong, rộng rãi đứng ở đó, trong lòng càng thêm khó chịu, vì vậy càng cố tình dán cơ thể mình vào người anh.

Cô cũng không tin Ngải Ân Hà này không biết quan hệ của cô và Cung Quý Dương.

Tuy cô ấy là vợ chưa cưới của Cung Quý Dương, nhưng như thế thì sao nào, cô cũng chẳng nhìn thấy Quý Dương yêu cô gái này bao nhiêu nha.

“Quý Dương, em có chuyện muốn nói với anh, có thể mời —— vị tiểu thư này tạm thời tránh đi một chút được không?”

Ngải Ân Hà đi lên trước, cố nén ý nghĩ muốn ném cô gái này xuống hồ bơi lại, nhìn Cung Quý Dương nhẹ giọng nói.

Ánh mắt Ngải Mễ cơ hồ có thể giết chết người!

Mà Cung Quý Dương nhìn nhìn Ngải Ân Hà, lại chuyển ánh mắt sang Ngải Mễ, bàn tay ở trên eo cô dùng lực vừa phải, cúi đầu xuống bên tai cô nói giọng vô cùng thân thiết:

“Cục cưng, đến phòng chờ anh!”

Ở trước mặt Ngải Ân Hà, Cung Quý Dương chưa bao giờ che giấu sự phóng đảng của mình đối với đàn bà!

Hành động lúc này của Cung Quý Dương ngay lập tức đã cổ vũ Ngải Mễ, nhất thời hí hửng khiến cô quên mất lúc này mình càng phải dè dặt, cô dí sát vào người anh hơn, yếu đuối làm nũng: “Quý Dương, người ta phải ở đây chờ anh cơ, căn phòng lớn như vậy, người ta sợ nha!”

Vừa nói, vừa đưa tay vẽ vòng vòng trên vòm ngực rộng lớn của anh.

Cung Quý Dương cười cười, sau khi khẽ hôn mỗ một cái lên mặt Ngải Mễ, ngẩng đầu nhìn Ngải Ân Hà, hỏi: “Em muốn nói gì?”

Không phải anh chán ghét cô gái này, mà là anh đang cố ý chạy trốn mối quan hệ này của hai người!

Kể từ tám năm trước sau khi anh mạnh mẽ chiếm đoạt Ngải Ân Hà, không nói đến việc đã hại cô mất đi người đàn ông mình yêu nhất, mà ngay cả chính anh cũng không có cách nào viện cớ từ chối cuộc hôn nhân hào môn này.

Điều làm Cung Quý Dương cảm thấy phiền não chính là, Ngải Ân Hà thế nhưng lại đồng ý cuộc hôn sự này, hành động khác thường của cô khiến cho Cung Quý Dương mãi kinh ngạc, dần dần, theo thời gian, anh không khó mà phát hiện ra, càng ngày Ngải Ân Hà càng không muốn rời xa mình, điều này càng khiến cho anh không thoải mái!

Ngải Ân Hà nhìn trong mắt Ngải Mễ khoe ra ý cười, trong lòng hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó giọng cô chìm xuống:

“Chuyện em muốn nói —— có liên quan đến Tử Tranh!”

Một câu nói, đã khéo léo đảo ngược tình thế bất lợi của mình, cô hiểu rất rõ tính cách và suy nghĩ của Cung Quý Dương, nếu đã gặp lại được Tử Tranh, thì anh đương nhiên sẽ không thể buông tha!

Quả nhiên, Cung Quý Dương vừa nghe đến hai chữ “Tử Tranh”, một luồng giạt mình thoáng qua trông mắt đen, một lúc sau, anh xoay đầu về phía Ngải Mễ nói:

“Hôm nay em hãy về trước, chờ điện thoại của anh!”

“Quý Dương!”

Ngải Mễ không thể tin nổi nhìn Cung Quý Dương, mới vừa rồi còn rất tốt, như thế nào đã trở mặt như lật sách?

Còn nữa, “Tử Tranh” cái quái gì gì đó là ai? Nghe tên như là của phụ nữ, rốt cuộc là loại phụ nữ nào mà có thể làm cho Cung Quý Dương nghe thấy tên xong liền nghiêm túc như vậy?

“Nghe lời!”

Tuy Cung Quý Dương sẽ không chủ động nổi giận với phụ nữ, nhưng cũng sẽ có khó chịu và thiếu kiên nhẫn.

Ngải Ân Hà mắt lạnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngải Mễ dần dần tái nhợt, trong lòng thoáng qua sự châm chọc ——

Cùng đấu với cô? Đúng là quá non nớt!

Ngay lúc đang rất căng thẳng thì quản gia biệt thự đi tới, trên tay cầm chiếc điện thoại di động!

“Cung tiên sinh, ngài có điện thoại!”

Sau khi Cung Quý Dương liếc Ngải Ân Hà một cái, cầm điện thoại xoay người đi tới một chỗ khác nghe.

50. Q.3 - Chương 9: Ai Là Tình Nhân Của Ai (4)

Cung Quý Dương vừa mới tránh ra, cạnh hồ bơi liền chỉ còn lại Ngải Mễ và Ngải Ân Hà. Ngải Ân Hà vẻ mặt ung dung đứng ở đó, bên môi treo nụ cười lạnh nhạt, cô chậm rãi đi tới bên cạnh hồ bơi, ngăn người nhìn mặt nước lăn tăn.

Ngải Mễ nhìn về phía Ngải Ân Hà, lúc này đây cô không cần phải cố tình che giấu tâm trạng bất mãn của mình.

Người phụ nữ này là cô ý, biết rất rõ hôm nay mình cùng Cung Quý Dương ở đây, dám viện cớ đến, cô cũng không muốn cứ như vậy mà rời khỏi đây, bởi vì cô vẫn còn chưa xin Quý Dương tìm cách tranh thủ tình cảm với Leila kia cho cô.

Mặc dù cô không biết tại sao Cung Quý Dương lại đột nhiên nổi hứng thú với ngành thiết kế, nhưng nếu anh đã tự mình liên hệ với sản phẩm nhãn hiệu Leila, điều này chứng tỏ anh rất coi trọng nhãn hiệu đó, huống hồ anh cũng đã thừa nhận rồi.

Cho nên, làm sao Ngải Mễ có thể buông tha lần cơ hội khó có được này?

Cô muốn thừa lúc sau khi hai người đã trải qua một buổi tối lãng mạn, sẽ đưa ra yêu cầu này với Cung Quý Dương, không ngờ toàn bộ kế hoạch lại bị Ngải Ân Hà này phá hỏng.

Nghĩ tới đây, nỗi căm phẫn dâng trào trong mắt cô, chỉ một cái chớp mắt, ánh mắt đã bừng sáng, vì vậy cô đi về phía Ngải Ân Hà!

Lúc này Ngải Ân Hà vừa vặn đứng ở mép hồ bơi, dường như sóng nước trong vát cũng không phản chiếu được suy nghĩ trong lòng cô, Ngải Mễ từ từ đến gần, song trong lòng mừng thầm lại không hề phát hiện ra, từng cử động của mình đã bị Ngải Ân Hà thu hết vào đáy mắt.

Chỉ thấy Ngải Mễ lắc lư đi đến, tiến lên nắm ống tay áo của Ngải Ân Hà, sau một tiếng thét, cơ thể vừa định nghiêng về một bên ——

Đúng lúc này, tình huống lại đột nhiên xảy ra chuyển biến!

Chỉ thấy Ngải Ân Hà đẩy Ngải Mễ ra, còn bản thân lại theo cổ lực này ngã xuống hồ bơi, ngay sau đó, “ùm” một tiếng, trong nháy mắt cả người đã chìm ngấm trong nước ——

“A —— cứu mạng —— anh Quý Dương. Khụ khụ.”

Ngải Ân Hà vừa vùng vẫy, vừa ho khan do sặc nước, gương mặt khốn khổ!

Cả người Ngải Mễ ngẩn ra ——

Cô đứng sững người bên cạnh hồ bơi, nhìn Ngải Ân Hà không ngừng đập loạn trong nước, lòng một hồi hoảng sợ!

Kì thật, nếu theo cô “đạo diễn”, thì người rơi vào trong nước phải là chính cô, có như vậy, Cung Quý Dương nhất định sẽ đứng về phía cô.

Còn bây giờ tình huống xảy ra lại hoàn toàn đảo ngược ——

Ngải Ân Hà trở thành người bị hại, mà bản thân cô lại là người hại, “đẩy” cô ta vào trong hồ bơi!

Điều này —— làm sao có thể?

Khuôn mặt Ngải Mễ tràn đầy kinh sợ!

Thì ra, chính cô đã luôn luôn xem nhẹ cô gái này!

“Xảy ra chuyện gì?”

Trong nháy mắt, tiếng thét chói tai của Ngải Ân Hà đã xuyên qua bầu trời đêm, Cung Quý Dương vốn nói chuyện điện thoại ở một chỗ không xa lập tức xông lại.

Sau khi anh nhìn thấy một màn trong hồ bơi, mặt liền biến sắc, ngay sau đó, vội vàng cởi áo khoác, không chút chậm trễ nhảy xuống hồ.

“Cung tiên sinh, Ngải tiểu thư không có gì đáng ngại, chỉ là bị hoảng sợ, lại thêm ban đêm nước trong hồ hơi lạnh, nhớ cho cô ấy uống ít canh gừng là được!”

Sau khi bác sĩ riêng của gia đình kiểm tra cẩn thận xong, thu hồi ống nghe bệnh nói.

Cung Quý Dương gật đầu một cái, nhìn thấy người Ngải Ân Hà vẫn run như cũ, mày anh chau lại, sự thâm trầm trong mắt khiến người ta lo lắng.

Mà quần gia vội vàng đi lên phía trước nói: “Cám ơn ông, bác sĩ, xin mời qua bên này ——”

Quần gia và bác sĩ vừa mới rời đi, Ngải Ân Hà liền nhào đầu vào lồng ngực Cung Quý Dương, toàn thân run rẩy càng thêm lợi hại ——

“Anh Quý Dương, vừa rồi may nhờ có anh, nếu không em sẽ chết mất!” Cô dịu dàng nói, giống như cô em gái không muốn rời xa, lại như người yêu làm nũng.

“Ân Hà ——”

Cung Quý Dương khẽ đẩy cô ra, nói: “Chỉ là rơi vào trong hồ bơi thôi, người không chết được đâu!”

“Anh Quý Dương.....”

Ngải Ân Hà cắn cắn môi, gục đầu xuống trông vẻ khéo léo mà đáng thương, đôi tay nhỏ bé nắm chặt chần.

Đúng lúc này ——

Cửa đột nhiên bị Ngải Mễ mở ra ——

“Quý Dương, anh đừng tin lời cô ta, vừa rồi rõ ràng là tự cô ta nhảy xuống, cô ta căn bản muốn tranh thủ sự đồng cảm của anh!”

Giọng nói của cô vừa sắc vừa nhọn, ánh mắt lạnh như băng chĩa thẳng về phía Ngải Ân Hà đang ngồi ở trên giường.

Người phụ nữ đáng chết, thế mà lại dễ dàng biết được động cơ của cô, nếu như không phải như vậy, thì giờ phút này, người nằm ở trên giường sẽ là cô chứ không phải Ngải Ân Hà!

Đôi mắt đẹp của Ngải Ân Hà sợ hãi nhìn Ngải Mễ ở cửa, cô không nói gì, càng không ngụy biện gì ỉn, mà giả bộ theo bản năng nép sát vào Cung Quý Dương bên này, giống như bộ dáng thật sự sợ hãi.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng Ngải Ân Hà như vậy, trong lòng Ngải Mễ mới bừng tỉnh hiểu ra, than thầm không được rồi!

Ai cũng đồng cảm với kẻ yếu, nhất là đàn ông thì càng không ngoại lệ, mà Cung Quý Dương cũng chỉ là một người bình thường, hiển nhiên trong lòng sẽ không thể bỏ qua ràng buộc đạo đức này, mình bây giờ đã rõ ràng một vẻ mạnh mẽ, ác liệt, còn bộ dạng của Ngải Ân Hà lại vừa đúng đều sẽ khiến cho nam giới có ý nghĩ muốn bảo vệ.

Chân mày Cung Quý Dương nhíu chặt, trên mặt đã sớm không còn sự tà mị, anh chỉ quay đầu nhìn Ngải Ân Hà, nhân nhạ hỏi: “Ân Hà, điều Ngải Mễ nói có thật không?”

Giọng điệu của anh rất bình thản, không một ai biết trong lòng anh rốt cuộc đang nghĩ gì, chỉ là sự sáng tỏ trong đáy mắt đã được che đậy dưới vẻ lạnh nhạt này. (Ồ ô... Có nghĩa là, anh ý đã biết thừa con mắ m thời này rồi á ^^). Khổ thân ta a a a, mới bắt tay vào làm đã gặp phải cái đoạn lộn tiết như thế này rồi)

Ngải Ân Hà cố ra vẻ sợ hãi nhìn Ngải Mễ một cái xong, giương ánh mắt vô tội trước Cung Quý Dương, ngay sau đó lập tức thu lại, cụp xuống, nhỏ nhẹ nói:

“Em. Có thể là cơ thể của em quá yếu đuối rồi, vừa này chỉ cảm thấy có một cỗ lực vừa lóe lên một cái, là em không tốt, không đứng vững được, cho nên ——”

Giọng nói của cô trở nên nghẹn ngào, sợ hãi, tiếp tục lên tiếng: “Cho nên, mặc dù chuyện tiểu thư Ngải Mễ.”

Một câu nói khéo léo đã nói rõ được tất cả, chính mình mới là người vô tội, đã bị hãm hại, mà câu nói sau cùng lật mềm buột chặt lại càng cao minh hơn

51. Q.3 - Chương 10: Ai Là Tình Nhân Của Ai (5)

“Cô ——” Ngải Mễ không ngờ Ngải Ân Hà có thể diễn kịch được như vậy, quả thật so với xuất thân được đào tạo chính quy còn chuyên nghiệp hơn.

“Quý Dương, anh đừng nghe cô ta nói nhảm, cô ta rõ ràng đang ám chỉ em đã hại cô ta! Cô ta thật sự là tự nhảy xuống đó!” Cô càng thêm nóng ruột, hơn nữa còn bước vội lên phía trước, kéo cánh tay Cung Quý Dương: “Quý Dương, anh phải tin em, anh nhất định phải tin em!”

“Đủ rồi!”

Cung Quý Dương đã không còn nhìn được nữa, anh lạnh lùng rút cánh tay đang bị Ngải Mễ kéo ra, giọng nói không mang theo chút cảm tình nào:

“Tôi biết rõ chuyện này là thế nào, trước tiên em cứ về đi, tôi sẽ bảo tài xế đưa em về.”

“Quý Dương, anh thà rằng tin tưởng cô ta? Anh muốn em phải chứng minh thế nào mới tin em đây ——” Ngải Mễ vẻ mặt vẫn không cam lòng.

Trên mặt Cung Quý Dương sự không kiên nhẫn càng thêm rõ ràng, anh vừa định lên tiếng, lại bị Ngải Ân Hà nhẹ nhàng cắt ngang ——

“Anh Quý Dương, thôi đi, tình huống lúc ấy tương đối hỗn loạn, em nghĩ tiểu thư Ngải Mễ cũng không ý thức được, em cũng đã không sao rồi, không phải sao?”

Tia sáng vung vẩy trong mắt Ngải Ân Hà nhẹ nhàng, nhu hòa, giống như ánh trăng mờ lung mà đẹp đẽ.

Ngải Mễ gắt gao nắm chặt tay —— người phụ nữ này quả nhiên có lớp vỏ bọc ngoài, hôm nay rốt cuộc cô cũng lĩnh hội được điều này!

Nhưng mà —— cô chính là Ngải Mễ, không phải là người phụ nữ có thể tùy tiện quật ngã!

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc hiểm có của Cung Quý Dương, Ngải Mễ thông minh nghe theo lời anh, cô hung dữ lườm trộm Ngải Ân Hà đang vùi trong ngực Cung Quý Dương mấy cái, cô thật hận chết cô ta! Hại cô ăn trộm gà không được còn mất thêm năm gạo, món nợ này cô nhất định phải đòi lại đủ.

Cánh cửa bị Ngải Mễ giận dữ đóng lại ——

Mà trong đôi mắt của Ngải Ân Hà, nụ cười sắc sảo đã được giấu nhem đi ——

Người phụ nữ này đúng là ngực to não nhỏ, thế mà còn muốn nhảy xuống hồ bơi để hãm hại mình, làm cho Quý Dương chú ý, cô ta cũng không mở mắt to ra nhìn xem cô là ai chứ, cô đường đường là thiên kim của Ngải Thị, nếu như không có bản lĩnh, cô làm sao có thể trở thành vợ chưa cưới của Cung Quý Dương?

Chỉ bằng loại như Ngải Mễ này mà muốn hãm hại cô? Cô liền dùng gậy ông đập lưng ông, lật ngược ván cờ của cô ta!

Một lát sau, Cung Quý Dương nhẹ nhàng đẩy Ngải Ân Hà vẫn luôn ru rú ở trong ngực mình ra, nói: “Ân Hà, hiện tại cảm thấy khá hơn chút nào không?”

“Ừm!”

Ngải Ân Hà mong manh khẽ gật đầu, ngay sau đó cắn cắn môi nói: “Anh Quý Dương, em vẫn còn hơi lạnh lạnh, anh —— anh có thể ôm em không?”

Bộ dáng đáng thương có thể làm tan chảy bất kỳ người đàn ông nào trong thiên hạ.

Rõ ràng là sau đó, Cung Quý Dương cũng không giở thói phong tình ra, anh chỉ đứng dậy, bàn tay đỡ người cô, để cô nằm xuống ——

“Em rơi xuống nước bị lạnh là điều rất bình thường, đêm nay ở lại đây nghỉ ngơi cho thật tốt, anh sẽ bảo quản gia nấu chút canh gừng cho em, ngày mai sẽ ổn thôi! Có chuyện gì —— ngày mai rồi nói!”

Nói xong, anh đắp kín chắn lại cho Ngải Ân Hà, xoay người chuẩn bị rời đi, mặc dù anh rất muốn biết Ngải Ân Hà định nói chuyện gì về Tử Tranh với anh, nhưng dẫu sao cơ thể cô cũng đang không khỏe, hơn nữa còn do chính người phụ nữ anh đã dẫn về gây ra, cho nên trong lòng tự nhiên sẽ có chút tình cảm kiểu áy náy! (Aizzzzzzzzzz, ừ hiểu, tưởng anh ý đã nghĩ ra rồi chứ nhỉ :’(

“Anh Quý Dương ——”

Nằm ở trên giường Ngải Ân Hà vừa thấy Cung Quý Dương xoay người sắp rời đi, vẻ mặt lập tức chấn động, cô vội vã xoay người ra khỏi giường, chạy đến phía sau, ôm lấy anh!

“Ân Hà?” Cơ thể Cung Quý Dương cứng lại, anh hơi quay đầu, nhưng không nhìn thấy chút nào vẻ mặt hay ánh mắt của anh.

“Muộn rồi, em nghỉ ngơi đi!”

“Không —— Anh Quý Dương, anh —— có phải anh thật sự rất ghét em không?”

Giọng nói Ngải Ân Hà mềm mỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhẹ nhàng dán vào khoảng lưng rộng lớn của anh, cảm thụ mùi hương long đản từ trên người anh.

“Ân Hà, anh đã nói rồi, trong mắt anh em mãi là cô em gái thân thương, sao có thể ghét em được?” Cung Quý Dương không khó nhận ra sự mềm mại, thơm mát sau lưng.

Ngải Ân Hà dần dần buông lỏng cánh tay, đáy mắt chỉ còn một mảng cô đơn ——

“Đã như thế, tại sao anh không dám quay đầu lại nhìn em?”

Giọng nói của cô đầy ai oán, ngay sau đó, từ sau lưng Cung Quý Dương liền truyền đến một hồi những tiếng sột soạt ——

Cung Quý Dương quay đầu, ánh mắt đột nhiên kinh hãi!

Chỉ thấy Ngải Ân Hà vẻ mặt bi thương, chán nản, trút bỏ chiếc áo sơ mi nam vừa mới được thay ra ——

Áo sơ mi rơi xuống đất, dáng người đẹp đẽ lộ ra nguyên vẹn trong mắt Cung Quý Dương.

Da thị trắng nõn, đẹp đẽ dưới ánh trăng, tản ra sự quyến rũ nữ tính, chỗ đầy đà, no đủ trong không khí khẽ run rẩy, giống như mời mọc anh nhắm nháp.

“Ân Hà, em ——”

Cung Quý Dương từ từ nhắm mắt lại, ánh mắt từ chối nhưng không ngăn chặn được nhịp tim đập nhanh cùng mưa rền gió dữ của Ngải Ân Hà

Thật nhanh cô lao vào ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên chờ đợi: “Anh Quý Dương..... Em đã là người của anh rồi, không phải sao? Tối nay, xin anh yêu em, có được không?”

Giọng nói mềm ngọt mà chan chứa khiến cho đàn ông phải điên cuồng suy đoán, tưởng tượng, vậy mà lọt vào trong tai Cung Quý Dương lại thành kinh hãi vạn phần!

“Ân Hà!”

Anh khẽ kéo cơ thể cô ra, nhìn vào mắt cô nói: “Anh thật sự có lỗi với em, năm đó, không những đã mạnh mẽ cướp đi sự trong trắng của em, lại còn khiến cho người yêu em rời bỏ em, bây giờ, là em đang trừng phạt anh, có phải không?”

Ngải Ân Hà nghe xong, ra sức lắc đầu nói: “Không, không, không phải, anh Quý Dương, anh biết không, chính là vì hành động của anh, mới làm cho em biết rõ được lòng mình, người em yêu chính là anh ——”

Nói xong, giọng cô lại nghẹn ngào, trong hốc mắt, nước mắt chảy ra liên tục, không ngừng.....

“Anh Quý Dương, em không bận tâm anh có bao nhiêu phụ nữ, em chỉ muốn là người phụ nữ của anh.....”

Cô vừa nói, vừa tiến đến, kiễng chân hôn lên môi anh.....

52. Q.4 - Chương 1: Mạnh Mẽ Vào Ổ (1)

Tình, chân thành chính là như vậy

Duyên, khéo léo chính là như vậy

Yêu, sâu nặng chính là như vậy

Ý, nồng đậm chính là như vậy

Nhưng mà một mảnh tình duyên ấy, có bị bụi bặm thời gian che lấp đi hay không

Khiến cho người yêu nhau không thể yêu nhau nữa.

Khiến cho người hận nhau cũng không có cách tranh chấp lại

Tình duyên

Hay là nghiệt duyên

Thời gian không thể xoay chuyển, dường như không nhìn ra được chân tướng.....

Sầm Tử Tranh nắm chặt cổ tay mình, ngón tay thon dài gần như muốn khảm sâu vào tận trong da thịt!

Cô thật sự chán nhìn, tiến lên đột ngột tắt tivi!

Lúc này đây, cô cảm thấy chút thanh tịnh duy nhất mình có được cũng đã bị vấy bẩn, ba từ Cung Quý Dương này, giống như một loại vi khuẩn, chỗ nào cũng nhúng tay vào được, đã phá hỏng hoàn toàn cuộc sống của cô.

Đang suy nghĩ, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên ——

Sầm Tử Tranh theo phản xạ có điều kiện ngồi bật dậy, trời ạ! Đêm hôm khuya khoắt, không phải là... Không phải là Cung Quý Dương chứ?

Nếu quả thật là như vậy, thì đúng là nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo đến rồi.

Cô rón ra rón rén đi tới cửa, tắt hết toàn bộ

Đèn đi sau đó vào ô cửa kính, nhờ ánh đèn ở ngoài hành lang, quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ——

Sầm Tử Tranh đột nhiên bịt chặt miệng, mắt lại nhìn người đàn ông sau ô cửa kính, chỉ thấy, anh giống như cũng nhận ra được Tử Tranh đang nhìn mình, đột nhiên thè lưỡi với ô cửa kính ——

“A——” Sầm Tử Tranh sợ tới mức lập tức chạy trở về trên chiếc ghế sofa, là Cung Quý Dương!

Trời a!

Anh ta quả nhiên như một âm hồn....

Làm sao đây?

Nhất định anh ta đã biết mình có ở trong nhà, nếu không sẽ không làm mặt quỷ với ô cửa kính!

Đang lúc Sầm Tử Tranh nghĩ mình nên làm thế nào cho phải, cô kinh hãi khi nghe thấy tiếng chìa khoá chuyển động truyền tới từ nơi cửa!

Ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên tái nhợt, đúng vậy, Cung Quý Dương có chìa khoá nhà mình, anh ta — anh ta định đi vào!

Sầm Tử Tranh thở hổn hển, đôi mắt sáng như ánh trăng lúc này tràn đầy cảm giác bất an, nhìn chằm chằm nơi cửa, rút cuộc, khi cô thấy cửa bị một bàn tay to lớn đẩy ra, hi vọng của cô đã tan vỡ hoàn toàn!

Cô đột nhiên đứng dậy, ngực cũng bối vì kích động mà phập phồng lên xuống.

“Tách!”

Cùng với tiếng bật đèn, trong nháy mắt toàn bộ phòng khách được thắp sáng, chiếu sáng thân hình to cao của Cung Quý Dương trên sàn nhà trơn bóng.

“Hi, Tranh Tranh, em đang chơi trốn tìm với anh hả? Chẳng lẽ em đã quên, anh có chìa khoá nơi này?” Nói xong, anh giương lên nụ cười “đáng yêu mê người” trước sau như một, khoa trương quơ quơ chiếc chìa khoá trong tay!

“Ai cho anh vào đây? Anh — anh rút ra ngoài cho tôi!”

Sầm Tử Tranh cảm giác tóc đã dựng đứng hết cả lên, người đàn ông này đúng là âm hồn bất tán, phải như thế nào mới buông tha ỉn đây hả?”

Cung Quý Dương sau khi nghe xong, cười xấu xa, trên khuôn mặt một tia tức giận cũng không có, ngược lại, chỉ thấy anh nghiêm túc đưa một tay về phía Sầm Tử Tranh, nói:

“Trước tiên đừng nói nhiều như vậy, qua đây giúp anh một chút!”

nói xong, anh xoay người đi về phía cửa.

Sầm Tử Tranh bị hành động cùng vẻ mặt khác thường của anh làm cho không hiểu gì cả, tạm thời miễn cưỡng dè nén một phần cơn tức giận lại, chạy thành thịch tới, xem rút cuộc anh đang làm gì.

Ai ngờ, lúc Sầm Tử Tranh đứng ở cửa, vẻ mặt khiếp sợ chẳng khác gì nhìn thấy người ngoài hành tinh.

“Anh— anh ——- những thứ này——- là thứ đồ quỷ quái gì đây?” Cô kinh ngạc chỉ vào đồng hồ gần như chắt đầy chỗ cửa, thở phì phò.

Cung Quý Dương chợt nhíu mày, thủng thỉnh đáp: “Cái gì gọi là thứ đồ quỷ quái hả, đây là hành lý của anh!”

Sau khi anh “tốt bụng” giải thích xong, cầm đầu cầm cổ kéo một cái rương hành lý to thùng vào, thậm chí, lúc đến giữa phòng khách, còn đặc biệt khoa trương réo âm lên:

“Tranh Tranh, em nói nên đặt hành lý này ở đâu thì được? Đặt ở phòng ngủ của hai chúng mình hay đặt ở phòng khách?”

không đợi Sầm Tử Tranh trả lời, anh liền kéo rương hành lý vào trong phòng ngủ của cô!

Sầm Tử Tranh đứng tại chỗ sững sờ thật lâu, cô trở mắt nhìn Cung Quý Dương đặt rương hành lý vào trong phòng ngủ của mình xong, sau đó lại đi ra, đứng trước mặt cô, cười híp mắt nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Giúp anh đưa những thứ khác vào đi, không có đi qua đi lại đêm nay lại thức muộn, ngày mai mắt anh bị thâm quầng đó, ngoan nha!”

Nói xong, anh còn đưa tay khẽ vuốt má cái lên má cô, sau đó, lại kéo một rương hành lý khác vào.

“A——” Rút cuộc, Sầm Tử Tranh cũng bùng nổ thét lên một tiếng!

Nhưng ngay sau đó, liền bị Cung Quý Dương dùng tay chặn lại!

“Tranh Tranh, hơn nửa đêm rồi đừng có thét, nơi này không phải biệt thự của anh, em như vậy sẽ làm nững người hàng xóm hiểu lầm đó!” anh nói như thật.

“Ừm——” Sầm Tử Tranh ra sức lắc đầu, không có cách nào nói chuyện cô chỉ có thể dùng ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm anh.

Cung Quý Dương khẽ cười một tiếng: “Anh buông em ra, em không kêu nữa nha, đồng ý không?”

Sầm Tử Tranh tức giận trợn trừng mắt nhìn anh gật đầu một cái.

“Ngoan!”

Cung Quý Dương vừa hôn một cái lên trán cô, vừa buông cô ra, ngay sau đó lại tiếp tục kéo rương hành lí đi về phía phòng ngủ của cô.

“Bộp ——” cửa chính đột nhiên bị Sầm Tử Tranh đóng lại, ngay sau đó, cô chạy thật nhanh vào phòng ngủ của mình, lại kinh hãi nhìn thấy ——

không gian trên giường ngủ vốn thuộc về mình, đều đã bị rải đầy những chiếc áo sơ mi đàn ông, âu phục, quần dài, quần áo thường ngày của Cung Quý Dương, vân vân.... thậm chí còn có —— quần lót khêu gợi....

Sầm Tử Tranh vịn một tay lên cạnh cửa, nếu không làm như vậy, cô thật nghi ngờ, nhất định mình sẽ té xỉu!

“Cung Quý Dương —— anh muốn làm gì?” Thật khó khăn, gian nan, cô mới nặn ra được câu nói như vậy từ trong cổ họng của mình!

53. Q.4 - Chương 2: Mạnh Mẽ Vào Ổ (2)

Cung Quý Dương trái lại không chút hoang mang, bộ dáng đối khách làm chủ, chỉ thấy anh thoải mái lấy tất cả quần áo của mình ra, sau đó đi tới trước tủ treo quần áo, đưa tay kéo mở cửa tủ quần áo ra ——

Sầm Tử Tranh nhất thời cả kinh trong lòng, cô không nói hai lời, chạy đến trước tủ treo quần áo, chắn trước người Cung Quý Dương:

“Này, rút cuộc anh muốn làm gì hả?”

Cùng lúc hỏi câu này, trong lòng cô luôn cảm thấy từng cỗ cảm giác bất an như thủy triều tràn ngập trong cơ thể mình!

Cung Quý Dương không trả lời vấn đề của cô ngay, mà sau khi liếc nhìn số quần áo trong tủ của cô, khoa trương huýt sáo một tiếng, ngay sau đó, bàn tay to chuẩn xác không lầm tí nào ném mấy cái váy áo của Sầm Tử Tranh ra ngoài.

“Đó là quần áo của tôi, tại sao anh động vào?” Cô đoạt lấy quần áo trong tay Cung Quý Dương, gương mặt kinh hãi cùng bất mãn.

Cung Quý Dương dùng ngón cái và ngón trỏ khẽ nhón quần áo của cô lên, vẻ tà mị trước sau như một, bá đạo nói: “Những thứ này em mặc lên người quá lộ liễu, anh làm sao có thể để cho bạn gái mình mặc thành cái dạng này!”

“Này, anh làm rõ ràng đi, đây là nhà của tôi, hơn nữa tôi thích mặc gì thì liên quan gì đến anh!”

Sầm Tử Tranh hỏn hển nói xong, chỉ về phía cửa nói: “Cầm hành lý của anh ra khỏi nơi đây!”

Sự lạnh lùng của cô, ngược lại, khiến cho Cung Quý Dương cúi đầu cười nhạt ——

Chỉ thấy động tác sắp xếp quần áo trong tay anh dừng lại, bỗng chốc nằm trên chiếc giường lớn thoải mái của Sầm Tử Tranh, mang theo một tia “ngây thơ chất phác” như mộng ảo, nói:

“Anh không có ý định đi, bởi vì từ hôm nay trở đi anh muốn ở nơi này! Ừm —— cái này giường vẫn rất thoải mái, nhưng nếu lớn hơn một chút nữa thì càng tốt, em hẳn cũng biết anh luôn thích ngủ trên giường lớn, nhưng mà không sao, mai anh sẽ mua thêm một cái nữa!”

Anh vừa nói, vừa ra sức vỗ vỗ thử độ mềm mại của chiếc giường, như một chuyên gia đánh giá.

Sầm Tử Tranh cảm thấy một hồi tia chớp bổ vào mình, vô cùng khó tin cùng kinh ngạc, ngay sau đó, trên mặt cô lửa giận dâng trào:

“Cung Quý Dương!”

Tiếng rống dữ dội gần như làm cho cả khu nhà trọ chấn động, sụp đổ: “Tôi mới là chủ nhân của cái nhà này, anh đừng có đòi khách làm chủ được không, tôi cho phép anh tới đây ở sao?”

Cô cảm thấy sự kiên nhẫn của mình sắp sửa đã mất hết sạch!

Ai ngờ, Cung Quý Dương sau khi nghe xong, ung dung ngồi dậy, trên mặt không còn nhìn thấy tia cười tà mị, mà ra vẻ nghiêm túc nhìn Sầm Tử Tranh nói:

“Anh đã nghĩ rồi, sau này em chính là chủ nhân của anh!”

“Cái gì? Chủ nhân?”

Một câu nói làm kinh động Sầm Tử Tranh, thiếu chút nữa đã hồn bay phách tán, làm cái gì chứ, cô chỉ nghe nói đàn bà tìm đàn ông làm chủ nhân, làm gì có một đấng mày râu không biết xấu hổ như vậy, tìm một người đàn bà làm chủ nhân?

Anh cũng không phải là thú cưng, cô cũng không có hứng thú nuôi anh.

“Tôi không biết anh đang nói lời điên cuồng gì, cho nên mời anh ra khỏi nơi đây trước khi tôi báo cảnh sát!”

Bây giờ, Sầm Tử Tranh chẳng còn sức để điên cùng anh, vài ngày nữa đã là ngày triển lãm thời trang quốc tế rồi, cô cũng không muốn bị người đàn ông này làm xáo trộn, rối tinh rối mù lên.

Cung Quý Dương cà lơ phát phơ nói: “Đây là quyết định của anh, cho dù cảnh sát có tới anh cũng sẽ không đi!”

“Anh ——”

Sầm Tử Tranh có cảm giác mình đang bị giam hãm trong một cái động tối đen, dần dần bị hút sâu vào, một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Cung Quý Dương nhanh nhẹn đứng thẳng dậy, hai cánh tay lập tức ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh, với tình yêu nồng đậm của mình, hôn lên chiếc cổ mềm mại, trắng như tuyết của cô, giọng nói trầm thấp mà gợi cảm: “Tranh Tranh, em chống đối việc ở cùng một chỗ với anh như vậy, có phải em sợ —— yêu anh?”

Sầm Tử Tranh sau khi nghe xong, tâm trạng kích động ngược lại tỉnh táo hơn phân nửa, cô để mặc cho Cung Quý Dương ôm mình, nhưng giọng nói lại hết sức lạnh lùng:

“Phương pháp kích tướng của anh chẳng có bất kỳ tác dụng gì với tôi, mà tôi cũng không nuôi nổi cái người đường đường là tổng giám đốc của Cung thị tài phiệt!”

Cung Quý Dương cố làm ra vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Hết cách rồi, anh không trở thành chủ nhân của em được, cũng chỉ có thể để em bao nuôi thôi!”

Toàn bộ tính nhẫn nại của Sầm Tử Tranh đã bị anh làm cho kiệt quệ, cô không nói hai lời, liền đi thẳng đến bên cạnh máy điện thoại, cầm điện thoại lên, nghĩa chính ngôn từ (lời lẽ chuẩn mực, ý nghĩa chính đáng) nói:

“Cục cảnh sát ạ, hiện tại trong phòng tôi có một người mắc bệnh tâm thần, các anh cho người tới lôi anh ta đi giữ!”

Nói xong, liền cúp điện thoại, thản nhiên nhìn Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương huyết sáo không cho là đúng, lại bắt đầu thu dọn hành lý của mình.

Không ngờ tốc độ xử lý của cảnh sát rất nhanh, khi hai cảnh sát chạy tới phòng của Sầm Tử Tranh, thì cũng vừa lúc Cung Quý Dương đã thu dọn hành lý xong.

“Anh ta chính là người mắc bệnh tâm thần cô đã nói sao?” Một người cảnh sát trong đó kinh ngạc chỉ vào Cung Quý Dương hỏi.

Người mắc bệnh tâm thần anh ta đã thấy cũng khá nhiều, lại chưa từng có người nào có thần thái phần khởi như vậy, hơn nữa ——

Cách ăn mặc từ trên xuống dưới của anh, nhìn thế nào cũng giống như người có tiền, làm sao mà biến thành tâm thần được hả? Hơn nữa, người đàn ông này hình như trông rất quen, đã gặp qua ở đâu rồi thì phải?

Sau khi Sầm Tử Tranh nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt cảnh sát, rất là khó chịu, cô nói giọng lạnh như băng: “Đúng vậy, người đàn ông này quá nửa đêm chạy đến đây, đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự an toàn của tôi!”

Hai cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, một người cảnh sát trong đó mặt ngó Cung Quý Dương nói: “Vị tiên sinh này, mời anh xuất trình giấy tờ liên quan của mình!”

Ai dè, lời cảnh sát vừa dứt, Cung Quý Dương liền nhào lên trên giường, bả vai run rẩy không ngừng, trong miệng còn phát ra tiếng hức hức, tựa như đang —— khóc!

Hành động khác thường này của anh, không chỉ hù cho cảnh sát choáng váng, ngay cả Sầm Tử Tranh cũng gây người tại chỗ!

Cung Quý Dương mà lại đang khóc?

Một đấng mày râu mà lại đang khóc?

Thấy một màn như vậy, Sầm Tử Tranh càng vô cùng tức giận, cô tiến lên một bước lớn tiếng quát:

“Này, anh đừng có mà giả vờ giả vịt trước mặt cảnh sát, anh cho rằng anh như vậy cảnh sát sẽ tin anh sao?”

54. Q.4 - Chương 03-04

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 03: Vở kịch trăm năm khó được xem

Hành động đột ngột của Cung Quý Dương khiến cho hai vị cảnh sát ngơ ngác nhìn, hai người nhìn nhau, trong chớp mắt tình huống trở nên rất kỳ cục ...

‘Này Cung Quý Dương, anh diễn kịch đủ chưa?’

Sầm Tử Tranh cảm thấy đầu đau quá, cô xoay người nhìn về phía hai vị cảnh sát nói: ‘Hắn rõ ràng là đang diễn trò, hai người chắc là không dễ bị gạt như vậy chứ?’

Một trong hai vị cảnh sát nghe vậy vò vò đầu sau đó bước đến, vỗ vỗ vai Cung Quý Dương nói: ‘Tiên sinh, anh đừng như vậy mà, có thể phối hợp một chút để chúng tôi dễ làm việc không? Với lại nửa đêm nửa hôm anh chạy đến nhà một cô gái để làm gì vậy?’

Như yêu cầu của họ, Cung Quý Dương ngồi thẳng lên, nhưng gương mặt anh tuần vẫn vui thật sâu giữa hai tay, bộ dạng khóc lóc của hắn được khéo léo che giấu giữa những ngón tay thon dài, nhìn không rõ hắn rốt cuộc là khóc thật hay chỉ là giả vờ.

‘Anh cảnh sát, thực ra ... thực ra tôi vẫn luôn ... luôn ở trong nhà này ... bởi vì ... bởi vì tôi là ... tình phu mà vị tiểu thư này ... bao dưỡng ... Tại cô ấy ... thay lòng đổi dạ ... còn đuổi tôi ... ra khỏi nhà này ... thật là ... không có thiên lý ...’

Tiếp theo lại là một tràng tiếng khóc ai oán.

‘Tình phu?’ Hai vị cảnh sát nghe đến ngay người, bọn họ đều bị lời khai của Cung Quý Dương làm cho sững sốt.

Còn Sầm Tử Tranh chỉ cảm thấy chân mình mềm nhũn, nếu như hai vị cảnh sát không có ở đây cô thật sự muốn một cước đá văng cái tên đàn ông mặt dày kia xuống lầu, hần ... lại dám nói hần là tình phu của cô ...

‘Đúng đó ...’ Cung Quý Dương vừa thấy chiêu này có hiệu quả trong lòng vui như mở cờ nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ khổ sở và giọng nói càng thê lương hơn: ‘Tình phu, nói trắng ra là ... chính là ... chính là trai bao mà, các vị làm cảnh sát phải giúp tôi nói một câu công bình, chẳng lẽ làm trai bao thì nhất định phải bị đả ngộ như vậy sao? Cô ấy ... cô ấy đúng là vừa ăn cướp vừa la làng!’

Nói xong hần lại cúi thấp đầu, một ngón tay chỉ về phía Sầm Tử Tranh khiến cho cô sắc mặt chợt trắng chợt đỏ!

Hần thật sự dám tự hủy thanh danh của mình...

Vừa ăn cướp vừa la làng? Người thật sự vừa ăn cướp vừa la làng chính là hần mới đúng, cô còn đang muốn hỏi đạo trời ở đâu đây?

Một vị cảnh sát khác lúc này mới từ từ hoàn hồn lại, anh ta bước đến, chau mày, đôi mắt thâm thúy rõ ràng là đầy bất mãn: ‘Vị tiểu thư này, cô làm vậy không khỏi là quá đáng quá đấy! Tuy rằng chúng tôi không có quyền can thiệp quyền nuôi trai bao của cô nhưng hành vi có mới nới cũ như vậy không phải là chuyện mà một công dân tốt nên làm!’

‘Tôi không có ...’

‘Tiểu thư, tôi biết cô nhất định sẽ không thừa nhận nhưng đàn ông có tôn nghiêm nhất định của mình nếu như không phải cô bức anh ta đến mức không có lối thoát thì sao anh ta lại như thế được chứ?’

Vị cảnh sát đang đứng gần bên Cung Quý Dương vừa an ủi hần vừa ngắt lời Sầm Tử Tranh, nét mặt hết sức bất mãn.

‘Các vị, xin nghe tôi nói ...’

‘Tôi nghĩ cô cũng không cần nói gì thêm nữa, vì chuyện này mà lãng phí nhân lực của cảnh sát chúng tôi, lại thêm hành vi đáng giận của cô tạo thành tổn thương về mặt tinh thần rất lớn cho anh ta, tổng cộng phạt cô mười vạn để cảnh cáo, lần sau nếu có tình huống tương tự xảy ra chúng tôi sẽ trực tiếp đưa cô đến sở cảnh sát xử lý!’

Một vị cảnh sát khác nóng nảy ngắt lời của Sầm Tử Tranh.

‘Cái gì chứ? Mười vạn? Các người đi cướp luôn cho rồi đi!’

CỔ phần hận nhìn hai người cảnh sát không biết phân biệt trắng đen kia, hận đến nỗi không thể sập cửa đuổi ngay hai người kia đi.

‘Sỉ nhục cảnh sát coi chừng tội nặng thêm một bậc nữa!’ Vị cảnh sát còn lại hơi hột nói.

‘Các người ...’

Sầm Tử Tranh không ngờ mình lại “tiền mất tật mang”, cô càng không ngờ Cung Quý Dương lại dùng chiêu hạ tiện này, lần này cô thật đúng là thua tâm phục khẩu phục.

Lúc này Cung Quý Dương mới nghẹn ngào lên tiếng, hai tay hần không ngừng chà lên mặt, nhìn như đang lau nước mắt khiến người khác nhìn liền thấy tội nghiệp.

‘Các vị đừng phạt cô ấy, bằng không ... lát nữa các vị đi rồi ... cô ấy nhất định trút giận lên người tôi ... huhuhu ... tôi đúng là số khổ ... tôi nhận mệnh rồi ... huhuhu ...’

‘Cung Quý Dương, anh có thôi đi không hở?’

Sầm Tử Tranh không thể nhịn nổi nữa, cô rống lớn một tiếng sau đó bước đến định nâng mặt hần lên để cho hai vị cảnh sát nhìn thấy sự giả trang của hần.

Nào ngờ một vị cảnh sát càng nhanh hơn ngăn lại động tác của cô ...

‘Tiểu thư, trước mặt chúng tôi mà cô còn đối xử với anh ta như vậy có thể tưởng tượng thường ngày cô đối xử với anh ta hung hãn đến đâu, bằng không sao anh ta lại khóc thảm thương như vậy chứ? Nếu cô còn tiếp tục làm như vậy, coi chừng chúng tôi tố cáo cô tội cố ý gây tổn thương cho người khác đó!’

Sầm Tử Tranh rốt cuộc đã hiểu mình bị trúng kế của Cung Quý Dương, làm như vậy hẳn sẽ khiến cảnh sát càng đồng tình với hẳn.

Cô cố nén giận, tối nay thật sự quá xui xẻo rồi!

Hai vị cảnh sát nhìn thấy Sầm Tử Tranh dần bình tĩnh trở lại, tưởng rằng lời nói của mình đã trấn áp được cô vì vậy cúi người nhẹ giọng nói với Cung Quý Dương: ‘Anh không nên đau lòng, cũng không nên khó xử, nếu như lần sau cô ấy còn đối xử với anh như vậy, anh hoàn toàn có thể đi báo cảnh sát, tuy rằng chúng tôi không quá ủng hộ đàn ông làm tình phụ gì đó nhưng đó cũng là quyền tự do của anh, cảnh sát chúng tôi sẽ bảo vệ quyền lợi hợp pháp cho anh!’

Câu nói này khiến Sầm Tử Tranh cảm thấy trời đất tối sầm, nhưng lại khiến cho Cung Quý Dương càng cảm động đến không ngăn được nước mắt ...

‘Các vị cảnh sát, cảm ơn các vị ... sau này nếu tôi kiếm được tiền ... nhất định sẽ nộp thuế nhiều hơn ... huhu ...’

Sầm Tử Tranh vô lực vỗ vỗ tay lên trán, cả người mềm nhũn ngã ngồi trên giường, nhìn Cung Quý Dương đang diễn kịch đến cao trào, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn kiếm tiền còn chưa đủ sao?

Mà điều càng khiến cô tức giận là hai vị cảnh sát này rõ ràng là ngu ngốc dễ lừa mà. Hay là bởi vì họ không thường xem mấy kênh kinh tế bằng không tại sao không nhận ra Cung Quý Dương chứ?

Cảnh sát lại mất một lúc an ủi hẳn sau đó rốt cuộc đã rời đi bỏ lại một Sầm Tử Tranh tràn đầy phần nộ trừng mắt nhìn Cung Quý Dương.

Chương 04: Em biết anh nhớ em đến thế nào không?

Sầm Tử Tranh không dám về nhà!

Bởi vì cô thật sự sợ một khi về nhà sẽ nhìn thấy tên yêu nghiệt kia!

Nhưng sau một ngày bận rộn với công việc cô vẫn không tự chủ được mà trở về nhà mình, tối qua vất vả cả một đêm sau cùng mới đuổi được Cung Quý Dương về phòng khách ngủ, hôm nay chỉ mong người đàn ông kia không còn xuất hiện trong tầm mắt cô bằng không chắc cô sẽ điên mất!

Hy vọng hẳn chỉ là nhất thời nổi hứng chứ không phải thực sự muốn ở cùng cô!

Nghĩ như vậy nên bàn tay đang cầm chìa khóa bất giác thả lỏng một chút, cảm giác xâu chìa khóa không nặng đến như vậy.

Chìa khóa vừa xoay, ngay lúc cô đang muốn đẩy cửa bước vào thì cửa đã bị người nào đó từ trong kéo ra ...

Nhất thời Sầm Tử Tranh sợ đến ngất người, ngay lúc cô còn chưa hoàn hồn lại thì chỉ cảm thấy trước mắt lóa lên sau đó hai chân đã rời khỏi mặt đất, cả người cô bị một đôi tay rắn chắc nhấc lên, ôm ngang ...

‘Aaaaa ...’ Rốt cuộc Sầm Tử Tranh cũng thoát được thành lời bởi vì cô đã nhìn thấy gương mặt mang theo nụ cười tà tử của Cung Quý Dương.

Quả nhiên hẳn còn ở lì trong này!

‘Thả tôi xuống!’

Bàn tay nhỏ của Sầm Tử Tranh không ngừng dấn vào ngực hẳn muốn hẳn thả ra, cho đến khi thấy bàn tay cô đánh đến đỏ Cung Quý Dương mới thả cô xuống.

‘Đánh anh như vậy chỉ làm em bị thương thôi!’

Hắn đau lòng vừa nói vừa nâng tay cô lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng giúp cô xoa xoa chỗ đau sau đó đôi môi mỏng đầy sức quyến rũ nhẹ nhàng hôn lên chỗ sưng tấy trên bàn tay.

‘Anh ...’ Sầm Tử Tranh thấy tim mình như bị chấn động mạnh sau đó vội vàng rút tay lại: ‘Buông tôi ra!’

Cả người cô toát ra vẻ cảnh giác rõ ràng hết như một chú nhím đang giương hết những gai nhọn để tự bảo vệ mình.

Nét cười trên mặt Cung Quý Dương không hề giảm, hắn cũng không miễn cưỡng cô làm gì chỉ nhún vai nói: ‘Được, được rồi, em đừng khẩn trương như vậy chứ!’

Sầm Tử Tranh nhìn Cung Quý Dương, thấy hắn đang mặc một bộ quần áo trong nhà liền cả kinh biến sắc mặt: ‘Anh nhàn rồi lắm phải không? Không phải anh ngây thơ đến mức cho rằng tôi sẽ đồng ý cho anh ở lại đây chứ?’

Hắn ăn mặc kiểu quý gì thế này?

Cung Quý Dương nhướn mày cười: ‘Em là cố chủ của anh cho nên anh ở lại đây cũng là chuyện đương nhiên thôi!’

‘Cung Quý Dương, anh ... anh thật là vô sỉ!’

Sầm Tử Tranh vung chiếc túi xách trong tay, trong đầu thực sự có suy nghĩ muốn hung hăng ném chiếc túi xách này vào đầu hắn nhưng nghĩ lại cô thấy đáng tiếc cho chiếc túi của mình nên chỉ đành ném nó xuống sofa.

Cung Quý Dương thấy bộ dạng tức tối của cô thật đáng yêu, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, hắn bước đến hai tay giữ chặt đôi tay cô, dẫn cô đi về phía phòng ngủ ...

‘Này, anh làm gì vậy?’ Sầm Tử Tranh thấy hành động này của hắn, cả người sợ đến co quắp lại.

‘Em yêu, nhỏ tiếng một chút đừng để người ta nghe thấy lại hiểu lầm anh đang cưỡng bức em!’ Cung Quý Dương quay đầu lại người, ‘Vào xem sẽ biết ngay mà!’

Sầm Tử Tranh hung hãn cắn lấy môi mình, cô cảm thấy đầu thật choáng váng, chừng như có muôn ngàn ác ma đang bay lượn trước mắt mình ...

Khi cô bị Cung Quý Dương lôi kéo vào đến phòng ngủ, một mùi hương thơm ngát ập đến khiến toàn thân cô đều chấn động!

Chiếc giường của cô rõ ràng là đã bị đổi thành một chiếc giường thật lớn hình trái tim màu hồng lãng mạn, chiếc giường lớn đến nỗi chiếm gần hết diện tích của phòng ngủ, không chỉ như vậy, hoa Marguerite xinh đẹp như nụ cười của một thiếu nữ bày đầy trên giường, bày cả trên thảm, tô điểm rực rỡ cho cả căn phòng.

Sầm Tử Tranh đưa tay bụm miệng che đi một tiếng kêu kinh ngạc, hai mắt cô tròn to nhìn không rõ là vui mừng hay buồn bã!

‘Thích không?’

Cung Quý Dương vòng tay ôm cô từ phía sau, hơi thở ấm áp phả sau gáy cô như muốn chuyển tải tình ý tràn đầy.

Hơi thở nóng rực thổi đến từ phía sau khiến Sầm Tử Tranh đột nhiên khôi phục lại thần trí, cô giãy dụa một lúc nhưng thấy không có hiệu quả, chỉ đành lạnh giọng nói: ‘Thực xin lỗi, sự lãng mạn này không thích hợp với tôi! Hơn nữa, anh có tư cách gì mà lại đổi giường của tôi chứ?’

Đáng chết thật!

Hắn trang hoàng căn phòng như vậy có khác nào là phòng tân hôn chứ, chẳng lẽ hắn làm tổn thương cô như thế còn chưa đủ hay sao?

Cung Quý Dương nghiêng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp của Sầm Tử Tranh, trên môi câu lên một nụ cười: ‘Bởi vì giường của em nhỏ quá, không đủ cho hai chúng ta ngủ!’

‘Ai muốn ngủ chung với anh chứ ...’

Sầm Tử Tranh nghe vậy càng kích động vừa xoay đầu định phản bác thì nào hay ... động tác này lại vô tình đẩy cô đến gần môi của hắn hơn.

Khi cô ý thức được điểm này thì muốn trốn đi thì đã không còn kịp nữa, bàn tay to của Cung Quý Dương đã đặt ở sau ót cô, cố định nó ...

‘Tranh ...’

Nụ hôn mang theo sức mạnh chừng như có thể hủy diệt quả đất như muốn nuốt lấy Sầm Tử Tranh khiến cô muốn trốn đã không còn kịp nữa, thân thể cao lớn của hắn phủ lên thân thể bé nhỏ của cô, khiến cô hoàn toàn bị lấp mất trong hơi thở của hắn.

‘Ummm...’

Sầm Tử Tranh không khó cảm nhận được trong nụ hôn cuồng dã của Cung Quý Dương mang theo một sức mạnh đủ khiến lý trí của cô bị hủy diệt mà cô chưa kịp đẩy hắn ra thì đã cả người đã bị hắn đẩy đến bên giường.

Trong chớp mắt, Sầm Tử Tranh thấy mình chìm giữa biển hoa Marguerite xinh đẹp, mái tóc dài mượt mà như tơ xỏa tung như ngàn vạn sợi dây trói chặt lấy Cung Quý Dương.

‘Đừng ...’

Cô còn chưa hết kinh hoàng thì Cung Quý Dương đã áp người xuống, hoàn toàn vây lấy cô vào lòng mình.

Hắn cắn nhẹ đôi môi mềm mại của cô, đôi môi đói khát như vừa tìm được nguồn suối mát liền mình hút lấy sự ngọt ngào của cô, chừng như muốn đem cô hút vào trong huyết dịch của mình.

Kích tình điên cuồng giống như một ngọn lửa vừa bùng lên, tản mát khắp toàn thân hắn...

Kích tình như một cơn sóng lớn mang theo sức mạnh dời núi lấp biển, trong chớp mắt nhấn chìm lấy cô ...

Toàn thân Sầm Tử Tranh không kìm được mà khẽ run, ngay lúc cô tưởng rằng mình không thể chống đỡ mà thỏa hiệp với nụ hôn của hắn thì một tia lý trí cuối cùng khiến cô mở mắt ra, lại ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy tình ý của Cung Quý Dương ...

Ngay lúc này hắn như một con báo – xinh đẹp nhưng nguy hiểm, ngũ quan tuần mỹ lại thêm mấy phần dã tính khiến người ta phải nín thở ...

Quyến luyến không rời môi cô ra, hắn chống trán mình lên trán cô, tình tứ đắm đắm nhìn cô, ánh mắt như lửa nóng, thấp giọng thì thầm: ‘Tranh Tranh, em có biết anh nhớ em đến thế nào không?’

Hắn vừa nói vừa cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Sầm Tử Tranh đặt nơi tim mình: ‘Nhiều năm như vậy, nơi này vẫn luôn đau ...’

55. Q.4 - Chương 05-06

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 05: Cô ấy không phải em

Đạo không nổi sức lực với Cung Quý Dương Sầm Tử Tranh không thể không ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, nào hay câu nói của hắn như một mũi dùi hung hăng đâm thẳng vào tim cô, cắm sâu trong đó.

Cô ngây người để mặc cho Cung Quý Dương cầm bàn tay nhỏ nhắn của mình áp lên lồng ngực hắn để cô không thể không cảm nhận được nhịp tim đập hữu lực trầm ổn của hắn.

Vì sao lại thế này?

Vì sao đáng vẻ lúc này của hắn khiến cho cô cảm thấy cực kỳ chân thật vậy?

Không ...

Hắn chỉ là đang diễn kịch mà thôi!

Nghĩ đến đây Sầm Tử Tranh đột nhiên bừng tỉnh, cô dời tầm mắt đi, môi cười lạnh lùng ...

‘Đây là cách mà trước giờ anh dùng để theo đuổi con gái đó sao? Xem ra là rất hữu hiệu bằng không sao anh luôn là tiêu điểm của mấy tạp chí giải trí chứ?’

Không hiểu sao nói câu này cô lại thấy có chút chua xót.

‘Tranh Tranh, em đang quan tâm anh sao?’

Cung Quý Dương nhanh nhạy nắm được lỗ hổng trong câu nói của cô, thân thể nóng rực hơi cúi xuống, đôi người đen híp lại nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, mang theo một cổ dự hoặc trí mạng.

‘Ai thèm quan tâm anh chứ?’

Sầm Tử Tranh không biết vì sao tối nay luôn cảm thấy hoang mang, không biết có phải nguyên nhân là vì thực sự ý thức được phải cùng hắn ở cùng dưới một mái nhà hay không nữa!

Chỉ tiếc là Cung Quý Dương này trời sinh đã có một đôi mắt sắc bén, đôi người sắc như mắt chim cắt chừng như có thể nhìn thấu đến chỗ sâu nhất trong nội tâm cô ...

Thức ra nhiều năm như vậy cô luôn tận lực khắc chế tâm tình vừa yêu vừa hận của chính mình nhưng mỗi lần nhìn thấy những tin tức có liên quan đến Cung Quý Dương trên tạp chí hay trên truyền hình lòng cô vẫn luôn như bị ai lấy dao hung hăng đâm vào, khiến cô đau lòng không thôi.

Nguyên nhân đau lòng rất đơn giản ... bên người Cung Quý Dương không lúc nào không có những gương mặt xinh đẹp khác nhau vây quanh, cực kỳ chói mắt.

Cô hận chính mình không thể quên mối tình kia bởi vậy chỉ đành dùng công việc để xoa dịu nỗi đau vì yêu sinh hận trí mạng từ nơi đáy lòng.

Nhưng, hắn đã quay lại!

Mang theo nụ cười đầy ma lực cùng với thái độ không để tâm đến những chuyện cũ lại một lòng muốn xâm nhập cuộc sống của cô lần nữa khiến cô giống hệt như tám năm trước, phần hận nhưng lại không có biện pháp ...

Người đàn ông này thật đáng sợ, đáng sợ đến mức có thể tùy tiện lưu lại một dấu ấn thật sâu đậm trong tâm hồn của đối phương rồi lại rời đi không hề lưu luyến.

Cô phải giữ trái tim mình thật cẩn thận mới được ...

Cung Quý Dương nghe Sầm Tử Tranh nói vậy lại tà tứ cười: ‘Còn nói là không quan tâm anh? Không quan tâm sao em lại như đang ghen vậy?’

‘Anh thật nhàm chán!’

Sầm Tử Tranh muốn thoát khỏi phạm vi khống chế của hắn nhưng lại kinh hoảng phát hiện ra, cô càng giãy dụa thì ánh mắt của người đàn ông đang áp trên người mình càng thâm thúy.

‘Tranh Tranh, nhiều năm như vậy rồi ... anh thật sự rất nhàm chán, nhàm chán đến nỗi phải tìm những người phụ nữ khác nhau để lấp đầy chỗ trống trong tim mình nhưng khi anh gặp được em lần nữa thì mới hiểu rõ, tất cả đều là uống phí công sức mà thôi ...’

Hơi thở cường hãn nhưng mang đầy sự nguy hiểm bao phủ lấy cô, giọng nói mang theo sự nghiêm túc khiến cho người ta sợ hãi, nụ cười tà tứ trên gương mặt anh tuần đã hoàn toàn biến mất ...

‘Đây là chuyện của anh, không liên quan gì tới tôi!’

Sầm Tử Tranh cố tình không đi tìm hiểu ý nghĩa trong câu nói của cô, cô tận lực che dấu trái tim đang đập thình thịch không ngừng.

‘Anh từng thích một cô gái ...’ Gương mặt Cung Quý Dương tràn đầy tình cảm, hần thì thào tự nói, nỉ non như đang nói với người tình.

Tim Sầm Tử Tranh như lỡ mất một nhịp đập bởi vì phần tình cảm trong lời nói của hần.

Hần nhìn cô gái đang nằm dưới thân, từ mái tóc dài xoa tung trên bờ vai của cô có thể ngửi được một mùi hương thật ngọt ngào...

Không kìm được lòng, bàn tay to quyến luyến vuốt ve gương mặt cô, nhỏ giọng nói tiếp: ‘Cô gái đó sau này gả cho bạn tốt của anh, cũng chính là tổng tài của Lăng thị tài phiệt Lăng Thiếu Đường, trở thành vợ hần!’

Người Cung Quý Dương đang nói đến chính là Kỳ Hinh!

Cả người Sầm Tử Tranh không kìm được run khẽ sau đó cô ngẩng đầu nhìn Cung Quý Dương, trong đôi mắt tràn đầy phần nộ và hổ thẹn ...

‘Anh nói những lời này với tôi để làm gì? Tôi cho anh biết, tôi không phải thể thân của cô gái mà anh yêu gì đó đâu!’

Hần đúng là quá xem thường người khác mà!

Chẳng lẽ không thể chờ thêm mà vội vàng biểu đạt tính tuyệt tình của mình đến thế sao? Nếu hần đã có người trong lòng vì sao lại còn đến trêu chọc cô chứ? Chẳng lẽ là vì người ta đã kết hôn?

Nỗi oán hận và phần nộ như một bàn tay khổng lồ trong chớp mắt đem tim cô xé vụn thành từng mảnh ...

Nhưng Cung Quý Dương đã chế trụ cô, kiên định nói bên tai cô: ‘Người thực sự là thể thân ... là cô ấy!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy lạnh nhạt cười: ‘Cung tiên sinh đúng là thích nói đùa nhưng ... không buồn cười chút nào!’

‘Anh không nói đùa, anh nghiêm túc đó!’ Hần thẳng thắn dứt khoát nói, biểu tình trên mặt cũng trở nên hết sức nghiêm túc.

‘Còn nhớ tám năm trước lúc chúng ta lần đầu tiên gặp nhau không? Ngày hôm đó khi em xuất hiện ở cửa hiệu thời trang đó, trái tim anh bởi vì nụ cười của em mà đập phồng thắc thỏm. Em cười thật ấm áp, hết như ánh mặt trời bao phủ lấy anh, cảm giác ấm áp đó trước giờ anh chưa từng biết đến. Chính vì vậy anh mới không kìm được lòng mình mà mua “Khuyên Tình” vì em, hàm ý chính là vừa gặp em đã khuyên tình ...’

Giọng nói ấm áp trầm thấp của Cung Quý Dương như mang Sầm Tử Tranh trở về lại tám năm trước, cái ngày chủ nhật đầy nắng đó, cái ngày khiến cô cả đời cũng không quên được đó ...

‘Em vô duyên vô cớ biến mất không chút tăm tích khiến anh sắp phát điên, nhiều năm như vậy anh vẫn không ngừng tìm kiếm thật không ngờ em đã đổi tên, đổi thân phận. Tranh Tranh em biết không, khi cô gái kia ngồi trong quán cà phê cũng có ánh mắt ấm áp đó, anh còn tưởng rằng mình thật sự nhìn thấy lại em, cô ấy có đôi mắt ấm áp như em, có hơi thở ấm áp như em, nếu muốn nói anh thích cô ấy chẳng bằng nói anh vẫn luôn nhớ đến sự ấm áp mà em mang lại ... Chỉ tiếc là cô ấy không phải em ...’

Hần nhìn sâu vào mắt cô sau đó cúi thấp đầu, vùi đầu thật sâu vào mái tóc dài của Sầm Tử Tranh, tận tình hít thở sự ấm áp và mùi hương từ cô.

Chương 06: Trở thành bà chủ cho thuê nhà (1)

Sầm Tử Tranh cảm thấy người đều run lên, ngay cả trái tim cũng chấn động đến đau đớn, mà cũng là bị dày vò đến đau đớn.

Cô không biết mình sao lại ngoan ngoãn như vậy nằm dưới thân hần, nghe những lời nỉ non như dành cho người tình của hần ...

Hần có thật là yêu cô đến thế không?

Nếu đã yêu như vậy lúc đó vì sao lại bức cô đến bước đường cùng chứ?

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương nhướn mắt nhìn đôi mắt như bị phủ bởi một tầng sương mù, xinh đẹp đến động lòng người của Sầm Tử Tranh, thâm tình nói: ‘Cho chúng ta một cơ hội bắt đầu lại từ đầu được không? Anh muốn em luôn ở bên cạnh anh, giống như lúc trước vậy, là người phụ nữ của Cung Quý Dương!’

Giọng nói của hắn đầy dụ hoặc và quyến rũ giống như rượu ngon đang tỏa hương thơm nồng nàn, khiến người ta thật dễ say vùi nó.

Tim lại thất lại ...

Hô hấp của Sầm Tử Tranh bắt đầu có chút dồn dập, cô nghĩ người nhìn Cung Quý Dương chừng như muốn nhìn thấu đến nơi sâu nhất trong nội tâm hắn nhưng vừa nhìn cô đã bị đôi mắt đầy thâm tình của hắn dọa đến.

‘Tôi ... tôi nói rồi, tôi không phải ...’

‘Tranh Tranh, nhìn anh!’

Cung Quý Dương chợt ngắt câu nói hoảng loạn của Sầm Tử Tranh đồng thời cũng ngăn chặn ý muốn rời mắt khỏi hắn của cô, giọng điệu vô cùng nghiêm túc ra lệnh cho cô.

Sầm Tử Tranh không tự chủ được lại lần nữa nhìn Cung Quý Dương, ánh mắt đầy hoảng loạn như không biết phải làm sao, cô thừa nhận mình bị những lời vừa rồi của hắn tác động đến, muốn trốn tránh thì phát hiện chính mình đã bị chìm sâu trong đó.

‘Tranh Tranh, em nhất định là còn yêu anh bằng không em cũng sẽ không tìm đủ mọi cách trốn tránh anh!’ Giọng nói trầm thấp của hắn mang theo một nỗi lo sợ mơ hồ.

‘Tôi không có!’

Sầm Tử Tranh cảm thấy chính mình càng lúc càng lún sâu, theo bản năng cô lên tiếng phản bác: ‘Tôi không yêu anh, tôi đã không còn yêu anh nữa. Không yêu!’

Cung Quý Dương nghe vậy không giận mà cười ...

‘Tranh Tranh, em rốt cuộc cũng đã thừa nhận em từng quen với anh rồi!’

Câu nói của hắn khiến Sầm Tử Tranh nhất thời ngây chúng ta, lúc này cô mới nhận ra, mình bất tri bất giác đã mắc bẫy của Cung Quý Dương. Cơ giận bất chợt bùng lên, cô dùng hết sức đẩy Cung Quý Dương ra một chút sau đó thoát ra khỏi hắn.

‘Bất kể là anh có chấp nhận sự thật này hay không chúng ta đều không thể lại ở bên nhau nữa. Xin anh sau này đừng đeo bám tôi nữa!’ Cô xoay lưng về phía cửa, giọng cảnh giác nói.

‘Nói như vậy, nghĩa là em không còn yêu anh nữa?’

Cung Quý Dương chấp hai tay sau lưng, bên môi câu lên một nụ cười bí ẩn khiến người ta không thể nắm bắt.

‘Đúng vậy! Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tôi đã không còn yêu anh, tất cả những chuyện trước đây của chúng ta tôi đều không muốn nhắc đến nữa, cũng không muốn nhớ đến nữa!’

‘Vậy em yêu ai?’

Cung Quý Dương hỏi một câu thật đột ngột, nụ cười trên mặt đã dần trở nên đông cứng lại ...

‘Là người đàn ông đêm đó đưa em về nhà sao?’

‘Nếu vậy thì sao chứ?’

Sầm Tử Tranh bất mãn cất lời, nhìn hắn một cách khiêu khích.

‘Chắc chắc ...’

Cung Quý Dương nhìn không có vẻ gì là tức giận cả, hắn chỉ chậm rãi nói: ‘Nếu như anh không điều tra sai thì hắn chẳng qua chỉ là thầy giáo của em mà thôi, trùng hợp cũng là bạn của Thiếu Đường, theo như anh biết, hắn ta đối với em hoàn toàn chẳng có ý gì khác!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy trên mặt không khỏi lúc trắng lúc đỏ, cái cảm giác bị người ta nhìn thấu này khiến cô rất khó chịu ...

‘Anh còn dám điều tra tôi?’

Lửa giận trong mắt cô càng vượng nhưng lại có một sức hấp dẫn khiến người ta khó quên.

‘Vì sao không được?’

Cung Quý Dương khoanh hai tay trước ngực, nhàn nhã trả lời như thể mình là duy ngã độc tôn, bá đạo mà cuồng dã.

‘Cung Quý Dương, anh ... anh thật quá đáng!’

Sầm Tử Tranh tức đến sắc mặt tái đi, ‘Anh dựa vào đâu mà làm vậy?’

‘Chỉ bằng anh yêu em là đủ rồi!’

Cung Quý Dương chậm rãi trả lời cô, trong giọng nói dễ nghe mang theo một chút trêu chọc.

‘Tôi không yêu anh!’ Sầm Tử Tranh lần nữa nhấn mạnh ý mình.

Người đàn ông này nghe không hiểu tiếng người hay sao ấy? Cô đã nói rõ ràng đến vậy rồi mà.

Cung Quý Dương vẫn thong dong cười, ngang bướng mà bá đạo nói: ‘Nhưng anh vẫn cứ muốn em yêu anh!’

Cô ngẩng lên nhìn hắn, thất thanh kêu lên một tiếng, đôi người đen trong veo nhìn lướt qua cổ hắn, chiếc cằm cương nghị, đôi môi đẹp như cười như không ...

Sau đó ánh mắt rơi thẳng vào một đôi mắt thăm thăm sâu như đầm nước ...

Dưới ánh đèn sáng rõ, đôi mắt sâu thăm của Cung Quý Dương toát ra vẻ dị thường sáng láng, đôi người giống như hai luồng lốc xoáy ...

Sầm Tử Tranh nhất thời cảm thấy đầu mình có chút choáng váng, bất tri bất giác cả người lùi dần về phía cửa ...

‘OK, tôi không muốn tranh cãi với anh nhưng anh phải nhớ kỹ tôi hoàn toàn không có hứng thú cùng anh chơi trò chơi nhảm chán này! Anh muốn ở lại đây cũng được, đưa tiền phòng đây!’

Cung Quý Dương cười càng tà ác, hắn cất giọng nói dễ nghe của mình: ‘Tiền phòng? Được, không vấn đề gì!’

‘Bệnh tâm thần!’

Sầm Tử Tranh sập cửa bước ra, cô thật sự sợ nếu mình còn ở trong này thêm một giây nào nữa tim cô sẽ chịu không nổi mà tức đến vỡ mắt.

Từng tia nước ấm áp phun nhẹ xuống người Sầm Tử Tranh, trượt trên đôi vai mảnh mai, chảy xuống cơ thể hoàn mỹ trắng mịn màng của cô, mái tóc dài cũng ướt đẫm nước xoa tung trên vai càng làm ánh lên màu da trắng nõn của cô, cô đứng ngẩn ngơ dưới vòi sen, chỉ mong làn nước kia có thể giúp cô giải tỏa sự buồn bực trong lòng.

Vừa nãy mình bị điên sao, sao tự dừng lại đồng ý cho hắn ở lại nhà chứ?

Những chuyện xảy ra tối nay quá đột ngột, đột ngột đến gần như khiến cô trở tay không kịp mà Cung Quý Dương người đàn ông này rõ ràng là quá hiểu tâm lý phụ nữ, cô càng muốn trốn tránh thì hắn càng thuận thể tấn công cho đến khi cô bị dồn đến ngõ cụt không thể trốn tránh mà thỏa hiệp thì hắn mới chịu buông tay.

Mình sẽ không lại yêu hấn chứ? Sẽ không tin hấn nữa chứ? Những lời hấn nói vừa nãy mình có thể tin được bao nhiêu?

56. Q.4 - Chương 07-08

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 07: Trở thành bà chủ cho thuê nhà (2)

Một loạt câu hỏi ào đến khiến cô không biết phải làm sao mới tốt mà thái độ của Cung Quý Dương càng khiến cho cô bối rối không biết làm thế nào. Hấn có khí thế trời sinh, có trực giác mạnh mẽ thường thấy ở những loài thú săn mồi, đối với con mồi mà mình đã nhắm trúng thì tuyệt đối sẽ không buông tay, nếu cần thiết hấn sẽ không ngại ngần bài trừ bất cứ đối thủ cạnh tranh nào, rất rõ ràng, hiện giờ hấn đã nhắm trúng cô là con mồi của mình!

Mà vừa nãy cô đã có một quyết định rất nông nổi, không biết ngày tháng sau này nên sống chung thế nào đây?

Nghĩ đến đây lòng của cô phiền não không thôi, bất chợt một tiếng kêu đầy ngạc nhiên vang lên hoàn toàn khiến cô giật mình thoát khỏi luồng suy nghĩ ...

Tiếng kêu này là ...

Sắc mặt Sầm Tử Tranh hoàn toàn biến đổi, cô vội vàng lau khô người, khoác áo tắm lên rồi xông ra ngoài!

Quả nhiên, cô vừa xông ra ngoài đã nhìn thấy em trai mình vẻ mặt hoảng hốt đứng ở ngay cửa phòng ngủ, ngón tay run run chỉ về phía Cung Quý Dương, lắp bắp nói không nên lời ...

Khi hấn nhìn thấy Sầm Tử Tranh khoác áo tắm chạy đến còng kinh ngạc trừng lớn mắt ...

‘Các người ... các người ...’

Hấn lắp bắp nói, cuối cùng mới nói tròn một câu: ‘Chị à, sao ở chỗ chị lại có thêm một người đàn ông?’

‘Hi, chú cảnh sát nhỏ, em không nhận ra anh sao?’

Ngược lại với vẻ khấn trương của Sầm Tử Tranh, vẻ mặt của Cung Quý Dương hoàn toàn là như đang xem kịch vui, hấn lười nhác nói một câu.

Em trai lần nữa chuyển ánh mắt về phía Cung Quý Dương, nhìn kỹ một hồi mới kinh ngạc thốt lên ...

‘Kẻ trộm xe?’

Nói xong hấn liền nhận ra cách nói này không đúng nên vội sửa lại: ‘Ồ, không, là Cung tiên sinh!’

‘Bingo! Anh bây giờ không phải là kẻ trộm xe là là “kẻ trộm trái tim”!’

Cung Quý Dương đứng dậy, ánh mắt rơi trên người Sầm Tử Tranh, nhìn đến nỗi cô dựng cả tóc gáy, không ý thức lùi lại sau mấy bước.

Câu nói này của Cung Quý Dương khiến cho em trai Sầm Tử Tranh càng khó hiểu, hấn cất giọng hỏi: ‘Kẻ trộm trái tim? Trộm trái tim gì?’

Biểu tình trên mặt giống như tên ngốc!

‘Đủ rồi!’

Sầm Tử Tranh rống lên một câu chặn lại nghi vấn của em trai mình, chùng như sợ rằng hấn có thể nhìn ra điều gì, cô có chút không tự nhiên giải thích: ‘Ừmmm, hấn chỉ tạm thời ở đây đêm nay thôi. Mà sao em lại đến đây?’

Em trai cô vò tóc, nói: ‘Vừa hay đi gặp một khách hàng ngang qua đây, vốn định đến chỗ chị ở tạm một đêm, không ngờ ...’

‘Cái này ...’ Sầm Tử Tranh nghe vậy, vẻ thiếu tự nhiên trên mặt chợt biến mất, mắt cô vụt sáng lên: ‘Em có thể ngủ lại đây mà!’

Có em trai ở đây tôi nay cô không cần phải khó xử nữa rồi!

‘Nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng đến hai người, ngủ ở phòng khách cũng không thoải mái, em nghĩ vẫn là em nên đi thôi!’

Em trai cô nhún vai nói, thực ra hẳn không hiểu rõ lắm vị Cung tiên sinh này sao lại đến nhà chị mình ngủ nhưng cũng không tiện hỏi.

‘Haizzz, em đừng đi mà, em có thể ...’

‘Em có thể ngủ ở phòng ngủ cho khách mà!’

Cung Quý Dương chợt lên tiếng ngắt lời Sầm Tử Tranh, dứt khoát trả lời câu hỏi của em trai cô.

‘Gì chứ?’ Sắc mặt Sầm Tử Tranh cực kỳ kinh ngạc.

Cô đúng là chưa từng gặp người khách trọ nào không cần mặt mũi như hẳn, không chỉ bá đạo chiếm lấy phòng ngủ chính, ép cô ra phòng ngủ cho khách ngủ mà bây giờ còn muốn cô và em trai mình ngủ cùng một phòng sao? Thật là quá đáng mà!

Còn em trai cô thì càng kinh ngạc gấp bội ...nhưng hẳn biết phía sau nhất định là có ý khác!

Vị Cung tiên sinh này không phải là thích đàn ông đó chứ? Tuy nói vị Cung tiên sinh này có gương mặt điển trai đủ để nhiều đàn ông ghen tỵ nhưng hẳn tuyệt đối không hề có bất cứ cảm giác khác thường nào đối với anh ta cả.

Hẳn tuyệt đối là một người đàn ông có khuynh hướng giới tính bình thường nha!

Cung Quý Dương nhìn một đôi chị em đang mắt to mắt nhỏ nhìn mình, đôi mắt đen sâu thăm lộ ra một tia sắc bén, hẳn đi đến bên cạnh Sầm Tử Tranh, bàn tay to không chút e ngại vòng qua ôm lấy bờ eo nhỏ nhắn của cô, ý cười trên mặt càng sâu, nụ cười ấm áp như tắm gió xuân nhưng ánh mắt không giấu được một tia quỷ dị ...

‘Ý của anh là, em có thể ngủ ở phòng dành cho khách, anh với chị em ... ngủ ở phòng ngủ chính!’

‘Cái gì?’

Cả hai chị em không hện mà cùng kêu lên.

‘Anh ... các người ... chẳng lẽ ...’ Em trai lần nữa lắp bắp không nói nên lời.

Mà Sầm Tử Tranh mặt đầy tức giận nhìn Cung Quý Dương, chừng như muốn chỉ trích hành động này của hẳn!

‘Thực ra anh và chị em đã bên nhau lâu rồi!’

Hắn cúi đầu, kéo cô càng gần phía mình ...

Bầu không khí trong chớp mắt trở nên cực kỳ ái muội ...

‘Gì chứ? Chị à, chuyện này là thật sao?’

Trong giọng nói của em trai có thể dễ dàng nhận ra sự kinh ngạc và khó hiểu, thế nào mà hẳn chưa từng nghe chị gái nói đến chuyện này chứ?

‘Cung Quý Dương, anh nói nhăng gì vậy?’ Sầm Tử Tranh nghiêng đầu nhìn hẳn, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cung Quý Dương cười ha hả, bàn tay to vẫn đặt nơi eo cô, nóng đến tưởng chừng có thể làm bỏng da cô, hẳn đưa mặt đến gần cô, hơi thở nóng rực thổi qua bên tai cô, trêu chọc sự miễn cảm của cô ...

‘Chẳng lẽ em muốn em trai mình hiểu lầm rằng em là một cô gái tùy tiện sao? Tùy tiện đưa đàn ông về nhà?’

Gì chứ?

Sầm Tử Tranh bị câu nói này của Cung Quý Dương làm cho nghẹn lời.

Đúng vậy, nếu như không nói như vậy em trai khờ khạo của cô sẽ nghĩ lung tung, thậm chí cho rằng tất cả những chuyện xảy ra tối nay, càng nghiêm trọng hơn là ... hấn sẽ thêm mắm dặm muối kể lại ẹ nghe.

Không khó tưởng tượng đến lúc đó mẹ cô nhất định sẽ lập tức chạy đến đây sau đó giảng cho cô một thôi một hồi về chuyện phụ nữ làm thế nào giữ thân trong sạch.

Nghĩ đến đây da đầu cô không khỏi tê dại!

Cung Quý Dương thấy Sầm Tử Tranh không phản đối nữa, biết cô đã chịu thỏa hiệp vì thế nụ cười trên gương mặt anh tuần càng sáng lạn, hấn nhìn em trai cô, nói: ‘Tối nay em ở lại đây đi, có gì cần thì cứ gọi anh, Sầm Tử Tranh cá tính sơ sài, có nhiều chuyện cô ấy suy nghĩ không quá chu toàn!’

Dáng vẻ đầy thâm tình của hấn quả thực làm chấn động em trai của Sầm Tử Tranh, hấn không khỏi thầm khen người đàn ông này quả là quá hiểu chị mình!

Còn Sầm Tử Tranh nghe được câu này liền cảm thấy rất không thoải mái, cô nhú mày, đây là nhà cô vậy mà cái tên này không chỉ đảo khách thành chủ mà còn làm như mình chính là ông chủ nhà, thật sự không chịu nổi!

Chương 08: Đêm mì hoặc (1)

Sầm Tử Tranh trong lòng cực kỳ rầu rĩ, cô ăn mặc thế này nhìn thế nào cũng giống như đưa dê vào miệng cạp. Sao cô có thể mặc thế này chứ?

Bởi né tránh Cung Quý Dương cô đã đem toàn bộ y phục của mình vào phòng ngủ dành cho khách, bây giờ em trai đang ngủ ở đó, cô không thể đi qua cảm về.

Xem tình hình thế này chỉ có cách tự mình phải thật cẩn thận, tên đàn ông này đã có ý đồ sắp đặt vở kịch này nhất định là có mục đích của hấn.

Mang theo cõi lòng đầy bất an, Sầm Tử Tranh cuộn mình co ro trên giường, chiếc giường lớn này đúng là rất thoải mái khiến cô không khỏi thầm muốn nằm trên đó ngủ một giấc thật ngon nhưng mà ...

Đang suy nghĩ thì cửa phòng tắm đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, Sầm Tử Tranh chợt thấy cực kỳ hoảng sợ, thân thể càng co sát lại, vội vàng nhắm mắt vờ như đang ngủ.

A di đà phật, lạy Trời, lạy chúa Jesus, Ngọc Hoàng đại đế, Cứu khổ cứu nạn Quan thế âm Bồ tát ...

Trong lòng không ngừng đem tất cả các vị thần phật trên đời mà cô biết niệm qua một lần, mong rằng họ có thể phù hộ cô bình an vượt qua đêm nay.

Đèn trên tường tối như vậy, cái tên này chắc không phát hiện ra mình giả vờ ngủ đâu, cũng cầu xin hấn đừng nhìn thấy cả người cô bởi vì bất an mà đang phát run.

Thật đáng chết! Cô tự mắng chính mình, có chút tức giận khi thấy chính mình lại sợ hấn như thế!

‘Tranh Tranh, nhanh vậy đã ngủ rồi sao?’ Hấn cất giọng nói trầm ấm dễ nghe của mình, lẩm bẩm nói.

Nhìn thấy tấm đệm giường được đặt sẵn trên thảm, môi Cung Quý Dương khê câu lên một nụ cười, hấn bước thẳng qua tấm đệm giường đó ...

Ngả người xuống giường, thân mật ôm lấy cô, bàn tay linh hoạt thành thực nhấc lên chiếc áo ngủ mềm mại của cô, bắt đầu hạnh kiểm xấu trên chộc thân thể với những đường cong linh lung của cô.

Lòng Sầm Tử Tranh càng lúc càng hoảng, cái tên này ... hấn quả nhiên không đang hoảng chút nào!

Vốn định giả ngủ cho đến cùng nhưng thấy hấn càng lúc càng trên chộc quá đáng, động tác kích tình phạm vi càng lúc càng lớn khiến cô không thể tiếp tục giả ngủ nữa.

Sầm Tử Tranh ngồi bật dậy, vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt mình, ánh mắt thăm dò chùng chùng như có thể thiêu đốt người nhìn thẳng vào Cung Quý Dương!

Không nhìn thì không sao vừa nhìn thì suýt nữa cô kêu thất thanh!

Trên eo hắn chỉ quây một chiếc khăn tắm màu trắng, bởi vì vừa mới tắm xong, nước nhỏ giọt lặn trên khuôn ngực màu mạch nha của hắn, gợi cảm mà nóng bỏng, tóc ướt lòa xòa trước trán lưu lại nơi đó mấy vệt nước.

Không biết vì sao tim Sầm Tử Tranh không tự chủ được mà đập mạnh hơn, dưới mái tóc ẩm ướt kia là đôi mắt mang theo nét bồn chồn pha thêm sự ham muốn không hề che dấu, một loại ham muốn bỏng cháy khó mà tự kiềm chế mà một người đàn ông dành ột người phụ nữ.

Dưới ánh đèn vàng nhàn nhạt, Cung Quý Dương trông càng anh tuấn gợi cảm, mà cô, dưới chiếc áo ngủ có phần xộc xệch lộ ra bờ vai mảnh khảnh trắng nõn cũng khiến cho bầu không khí trong phòng trở nên ái muội cực kỳ.

Sầm Tử Tranh không nhịn được kéo vội chiếc chăn che kín lại chính mình, tuy cô biết rõ hành động này chẳng có tác dụng gì nhiều.

‘Này, anh ... anh không nhìn thấy tấm đệm trên sàn sao, tối nay không được vượt quá giới hạn, anh ... anh chỉ có thể ngủ dưới đất thôi!’ Thật gian nan mới nói trọn một câu, Sầm Tử Tranh khấn trương và đầy cảnh giác nhìn hắn.

Cung Quý Dương nghe cô nói vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười quyến rũ quen thuộc, hắn cúi người đưa mình sát lại gần cô một chút, Sầm Tử Tranh liền co người lại nơi góc giường thêm một chút. Chừng như cảm thấy bất mãn vì cô sợ hãi như vậy, Cung Quý Dương dừng động tác, giọng bồn chồn nói: ‘Nếu như anh cứ muốn ngủ trên giường cùng với em thì sao?’

‘Nghĩ cũng đừng nghĩ!’

Sầm Tử Tranh hít một hơi không khí lạnh, toàn thân vận sức như một chú nhím sẵn sàng bắn ra những gai nhọn.

‘Em đừng quên em sớm đã là người phụ nữ của anh rồi!’ Cung Quý Dương nhìn dáng vẻ như đề phòng kẻ địch của cô trong lòng không khỏi phiền muộn, hắn gầm lên, không giấu được sự tức giận trong giọng nói.

‘Suýt!’

Sầm Tử Tranh cảm thấy da đầu tê dại, cô đưa ngón tay lên môi sau đó khấn trương nhìn về phía cửa phòng ...

‘Anh làm gì mà lớn tiếng quá vậy? Chẳng lẽ muốn em trai tôi nghe được sao?’

Tuy nói những căn hộ trong chung cư này cách âm rất tốt nhưng Sầm Tử Tranh cũng không dám mạo hiểm, cô thật không dám đảm bảo nếu như những chuyện phát sinh tối nay bị em trai mình phát hiện, hắn sẽ thêm mắm dặm muối nói với mẹ thành thể nào nữa!

Sự lo lắng của Sầm Tử Tranh hoàn toàn lọt vào mắt Cung Quý Dương, hắn ngược lại chẳng tiến gần thêm nữa mà xoay người đi về phía một chiếc ghế dựa ở một góc kia của căn phòng ngồi xuống, nhìn Sầm Tử Tranh bằng cái nhìn đầy hàm ý.

‘Qua đây!’ Hắn chậm rãi lên tiếng, giọng lười nhác nhưng lại mang theo một sự bá đạo khiến người ta không thể kháng cự.

‘Tôi ... sao tôi lại phải nghe lời anh chứ?’

Sầm Tử Tranh không biết mình thế nào nữa, lúc đối mặt với một Cung Quý Dương như thế này lòng cô hoảng loạn vô cùng, là bởi vì không gian yên tĩnh của căn phòng đột nhiên có thêm một người nữa sao?

Hay là bởi vì ... hắn so với tám năm trước càng thêm phần nguy hiểm và cứng rắn?

Cung Quý Dương nhìn Sầm Tử Tranh, ánh mắt dần trở nên thâm trầm, trong căn phòng này ngay cả không khí cũng đầy hơi thở và sự ám áp của cô khiến hắn chỉ hận không thể hung hăng ôm chặt cô vào lòng. Hắn như vậy, làm sao có thể cho phép cô dùng thái độ trốn tránh như thế này đối mặt với mình chứ?

‘Nếu như em không muốn em trai mình nghe những lời này thì ngoan ngoãn đến đây!’ Hắn không nhanh không chậm ném lại một câu, thật không tin cô dám chống đối lại.

Quả đúng như hần nghĩ, Sầm Tử Tranh nghe được câu nói này mặt liền tái xanh ... tên này, hần đúng là gian trá mà, chỉ vờ vện mấy câu của hần đã khiến cô bó tay, không có cách nào.

Về mặt cực kỳ không tình nguyện, cô chậm rì rì đi xuống giường về phía hần, đầu óc bởi vì khẩn trương mà chẳng suy nghĩ được gì cả, cứ một bước chân tiến gần đến hần, tim cô lại đập nhanh thêm một lần.

Cô hơi xoay mặt đi hướng khác không muốn nhìn hần, tuy nói đã từng cùng với người đàn ông này vònh tai và tóc mai chạm nhau nhưng cô vẫn cực kỳ ngượng ngùng khi nhìn thấy hần trần trụi chỉ được che lại bởi một chiếc khăn tắm như vậy.

57. Q.4 - Chương 09-10

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 09: Đêm寐 hoặc (2)

Cung Quý Dương trước giờ vẫn là tây trang giày da, tinh thần hăng hái, đầy sức hấp dẫn tuy khiến người khác không dám nhìn thẳng nhưng ít ra cô còn dám hô to gọi nhỏ với hần, nhưng tối nay, một Cung Quý Dương ung dung nhưng lại toát ra khí phách cực độ khiến cho cô thấy sợ hãi ...

Ánh mắt cô hoang mang nhìn tứ phía chỉ riêng không dám nhìn hần, lòng dạ rối bời nên cô không để ý đến chướng ngại vật dưới chân mình.

Đến khi cô nhận ra thì chân đã bị vướng lại ...

‘Aaaaa ...’

Cùng với một tiếng kêu thất thanh, Sầm Tử Tranh cứ thế ngã xuống mà trở trêu thay, hướng cô ngã xuống lại đúng ngay giữa hai chân hần khiến cho cô càng thêm kinh hãi, bàn tay nhỏ nhắn theo bản năng chới với, ý muốn bắt lấy bất kỳ một thứ gì để trụ vững thân mình lại, nào hay, vừa động thì ...

Chiếc khăn tắm vây quanh eo của Cung Quý Dương bị cô nắm chặt lấy ...

Vòng eo rần rỗi ...

Đôi chân dài cường kiện hữu lực ...

Còn có ... vật tượng trưng cho nam tính kia sớm đã kiêu ngạo đứng thẳng ...

‘Aaaaa ...’

Bờ môi non mềm của Sầm Tử Tranh không nghiêng không lệch lại đáp xuống “nó”, ngay lập tức cô cố gượng đứng dậy, đôi mắt bởi vì hoảng hốt mà trừng lớn, lần nữa kêu lên một tiếng thất thanh, thân thể không tự chủ được ngã ngửa về phía sau.

Trời ạ!!!! Thật là xấu hổ chết mất thôi, cô thế mà lại ...

Ông trời ơi, xin ông mau mang con đi thôi, cô quả thật không muốn sống nữa rồi.

Cung Quý Dương thấy vậy vội đỡ cô dậy, lại bởi vì hơi thở ấm nóng lướt qua vừa rồi mà thở rút một hơi.

Cô có biết mình vừa làm gì không?

Cô gái này, đi đường cũng không đi cho dàng hoàng! Hành động bất ngờ ngoài dự liệu của cô khiến cho hần bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, hơn nữa bắt đầu nghĩ bậy nghĩ bạ, ánh mắt nhìn Sầm Tử Tranh hoàn toàn thay đổi ...

‘Xin ... xin lỗi ... tôi không cố ý ...’

Sầm Tử Tranh không thể không xin lỗi hần bằng không hần nhất định sẽ nghĩ cô là sắc nữ siêu cấp vô địch không chừng!

Mình sao lại có những hành động khó tin như vậy chứ?

Cô chết mất thôi!

Sầm Tử Tranh lấp bắp nói câu xin lỗi xong liền ngẩng đầu, bắt ngờ mắt chợt tối sầm lại ...

Cung Quý Dương rút cuộc cũng không nhẫn nại được nữa, hấn cúi thấp đầu, hung hăng phủ môi mình lên đôi môi non mềm của cô, ngay lúc cô còn đang sửng sờ chưa phải ứng kịp thì đã thần tốc tiến quân, đầu lưỡi chiếm cứ khoang miệng cô, tận tình thưởng thức sự ngọt ngào của cô.

Khoang miệng khoang mũi đều tràn đầy hơi thở thô ráp bá đạo của hấn, Sầm Tử Tranh còn chưa hoàn hồn thì cả người đã bị bế bổng lên đi đến bên giường, chỉ một động tác lật người, cả người cô đã bị bao vây chặt chẽ dưới thân.

‘Tranh Tranh, Tranh Tranh ...’

Ánh mắt Cung Quý Dương lúc này cũng trở nên mê ly, không ý thức mà nỉ non gọi tên cô, thật hận không thể ngay lập tức muốn cô!

Đôi mắt đen vẫn luôn điềm tĩnh bởi vì ham muốn mà trở nên lửa nóng, đôi tay đầy ma lực không ngừng trượt trên người cô ý đồ bài trừ lớp áo ngủ đang ngăn trở hấn.

‘Ừm ...’ Miệng đã bị môi hấn chế trụ, cô không phát ra được âm thanh nào nữa.

Sầm Tử Tranh chỉ có thể cố dùng sức đẩy hấn ra nhưng nào ngờ, sức của cô dùng trên người Cung Quý Dương hoàn toàn chẳng có tác dụng gì.

Lòng cô càng lúc càng lúc càng hoảng loạn bởi vì cho dù là người có trì hoãn hơn nữa cũng có thể cảm nhận được bầu không khí không bình thường này ...

Bàn tay to của Cung Quý Dương đang đặt trên chiếc áo ngủ mỏng manh của cô, hung hăng kéo một cái rồi lần nữa phủ người xuống, nụ hôn lửa nóng rơi xuống gương mặt xinh đẹp của cô, hấn gần như không thể khống chế dục vọng của mình nữa, hấn muốn cô, điên cuồng muốn cô!

Cảm giác quen thuộc này khiến hấn khó mà tự kìm chế!

Đúng vậy, đây mới là Tranh Tranh, Tranh Tranh của hấn, chỉ có cô mới giúp hấn tìm lại cảm giác ấm áp đầy hoài niệm mà tám năm trước hấn đã mất đi ...

Sầm Tử Tranh biết mình đã gây ra họa, cô càng liều mình giãy dụa thì thân mình càng bị ép chặt, vật nam tính kiên nghị kia áp sát nơi tư mật của cô khiến Sầm Tử Tranh trừng to đôi mắt đẹp!

Hấn thật sự muốn làm sao?

‘Đừng ...’

Cô còn chưa thốt xong thì lời kêu cứu đã bị môi hấn lấp mất, chỉ còn lại tiếng thở hào hển, dưới sự khống chế của hấn, cô căn bản là không thể động đậy gì!

Ngón tay thon dài thuần thực lướt vào trong chiếc quần lót nhỏ, kéo nhẹ ... ngay lập tức, một mảnh đào nguyên hiện ra trước mắt hấn không chút che đậy ...

Cung Quý Dương say mê nhìn nơi đẹp nhất nữ tính nhất đó rồi thấp đầu, thành kính mà chiêm bái ...

‘Aaaa ... đừng ...’

Sầm Tử Tranh không kìm được thất thanh kêu một tiếng rồi chợt nhớ đến đứa em trai đang ngủ ở phòng kế bên, chỉ có thể đưa tay che lấy miệng mình.

Cả người cô, từng bộ tế bào trong người chừng như đều có thể cảm nhận được tình ý nồng đậm nhưng ... đây không phải là điều cô muốn.

‘Cung Quý Dương, anh trước giờ đều thích cưỡng bức phụ nữ vậy sao?’

Cố nén sự xao động bởi ham muốn mà hấn khơi mào, cô cố dùng giọng lạnh lùng nói bởi Sầm Tử Tranh biết mình càng chống cự thì chỉ càng khơi dậy bản năng chinh phục của hấn.

Nghe cô lạnh lùng nói một câu này, thân hình cao lớn của Cung Quý Dương chợt run nhẹ, hần ngẩng đầu, thân thể cũng nâng lên, ngồi thẳng trước mặt cô, vòng tay ôm lấy cô rồi lần nữa áp xuống ...

‘Để anh cho em biết tám năm qua anh làm sao sống qua ngày ...’ Giọng hần trở nên rất nghiêm túc lại pha thêm một chút ... khổ sở.

‘Tôi không muốn nghe!’

Sầm Tử Tranh vội lắc đầu, vừa định lấy tay che lại tai thì đôi tay đã bị bàn tay to của Cung Quý Dương chế trụ.

‘Em muốn nghe, hơn nữa nhất định phải nghe!’ Hần nghiêm túc nói, trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

Sầm Tử Tranh ngây ngốc nhìn người đàn ông đang phủ trên người mình, chừng như bị ánh mắt của hần làm cho chấn động.

Hần muốn nói gì với mình ...

Ngón tay thon dài của Cung Quý Dương quyến luyến vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, giờ phút này tâm tình của hần thật phức tạp, có chút cảm động, lại có chút không thể tin được, rằng người con gái đang nằm dưới thân lại là Tranh Tranh mà tám năm qua hần ngày nhớ đêm mong.

Bao nhiêu lần nữa đêm tỉnh mộng, còn lại với hần chỉ là sự nhớ nhung và nỗi đau thấu tâm can ...

Chương 10: Đêm mì hoặc (3)

Đôi môi xinh đẹp hồng nhuận, tương phản với làn da trắng nõn dưới ánh đèn nhân nhật càng thêm xinh đẹp động lòng người, cũng đầy vẻ dụ hoặc, cô gái này đích thực là có khả năng khiến cho đàn ông điên cuồng vì mình.

‘Tranh Tranh, tám năm trước, những ngày được sống bên luôn khiến anh nhớ mãi không quên vì vậy khi em rời khỏi anh anh gần như phát điên, không ngừng tìm em, khắp nơi tìm em nhưng em lại giống như bốc hơi khỏi thế giới của anh vậy, thậm chí không có một chút tin tức nào. Sau này khi tiếp quản Cung thị tài phiệt, mấy năm qua anh bận đến nỗi hoàn toàn không có chút thời gian nào suy nghĩ về những thứ khác, lòng anh bởi vì sự ra đi không tin tức của em mà đau đớn không thôi. Em thật nhẫn tâm, nhẫn tâm đến mức tuyệt tình ...’

Cung Quý Dương chậm rãi trần thuật từng câu một, trong đôi mắt đen, vẻ bờn cợt đời đã bị thay thế bởi một nỗi đau khổ đậm sâu ...

Sầm Tử Tranh có chút kinh ngạc nhìn hần, cô lẳng lặng nghe những lời trần thuật không chút dấu điểm của hần mà lòng không khỏi kinh động, nét mặt hần, giọng nói hần sao lại chân thành và tha thiết như thế? Hần thật sự có đi tìm cô sao?

‘Anh ...’ Cô không biết lúc này mình nên nói gì mới phải.

‘Tranh Tranh, anh nên hận em, nên như thế! Nhưng giây phút mà anh gặp lại em đó, nỗi hận vẫn đọng trong lòng anh từ bấy đến giờ không hiểu sao lại bay xa chín tầng mây. Trái tim anh nói rõ với anh, anh cần em, anh muốn em!’

Ánh mắt của Cung Quý Dương nóng rực tràn đầy tình cảm lại pha lẫn một ham muốn độc chiếm cường đại của một người đàn ông dành ột người phụ nữ.

Dưới ánh đèn trên tường nhân nhật, họ nhìn thấu tâm tình của nhau, cơ thể màu mạch nha của hần càng làm nổi bật làn da trắng ngần của cô, tạo nên một bức tranh tương phản tuyệt đẹp.

Sầm Tử Tranh nhìn thấy ánh mắt lửa nóng của hần, không biết nên làm sao chỉ đành xoay mặt sang hướng khác, gương mặt trắng bệch nhiễm lên một tầng hồng, cô bất giác bĩu môi: ‘Anh chẳng qua chỉ là muốn thỏa mãn bản năng chinh phục của mình mà thôi, hơn nữa từ khi gặp lại tôi thấy anh xem tôi chẳng qua cũng giống như những người phụ nữ khác của anh mà thôi!’

Tính phong lưu của hần là điều không thể chối cãi, nếu như nói những tin tức lằng nhằng của hần trên những tạp chí giải trí là giả thì Amy dù sao cũng là một ví dụ thật đi.

Sầm Tử Tranh mãi mãi cũng không thể quên vẻ mặt của Amy khi nhìn thấy Cung Quý Dương xuất hiện, cô thật không tin giữa bọn họ không có chút quan hệ nào.

Gạt quỹ sao?

Ngay cả quỹ cũng không tin nữa là cô!

Cung Quý Dương thấy vậy, khoe môi câu lên một nụ cười, ngón tay thon dài của hắn xoay nhẹ gương mặt đang xoay sang hướng khác của cô lại.

‘Rất thích nhìn bộ dạng em như thế này, nó cho anh biết em đang ghen!’

Nói xong hắn sững nịch đặt nhẹ một nụ hôn lên môi cô, nhìn thấy lửa giận bùng bùng trong đôi mắt đẹp của cô, hắn cất lời, giọng nói trầm thấp nhưng đầy quyền uy: ‘Nghe anh nói xong đã!’

Sầm Tử Tranh thông minh lập tức im lặng, cô biết người đàn ông này không giống như tám năm trước, hắn có thể bốn cọt bát cần đời, cũng có thể cọt nhả lả lời nhưng dù sao hắn cũng là tổng tài của Cung thị, quyền lực và tiền tài mà hắn có khiến người ta không thể xem thường lại có một sự uy nghiêm khiến người ta không dám phản kháng. Nếu như nói tám năm trước hắn chỉ là một chú báo con thì tám năm sau hắn chính là một chú báo đã trưởng thành, toàn thân tản mát một hơi thở nguy hiểm.

Cung Quý Dương si mê nhìn Sầm Tử Tranh, nói tiếp: ‘Đúng vậy, tám năm nay bên người anh có không ít phụ nữ, Amy cũng là một trong số những bạn giường của anh’

Lời nói thẳng không hề che dấu của hắn khiến lòng Sầm Tử Tranh chợt đau nhói, cô cảm thấy máu toàn thân như đông lại ...

Tuy biết những chuyện này đều là thật nhưng từ chính miệng hắn nói ra vẫn khiến cô thấy tổn thương. Từng câu từng chữ của hắn như những mũi dao nhọn hung hăng đâm vào tim cô, mà hắn, như một ác ma đang híp mắt cười nhìn vết thương đang không ngừng rỉ máu của cô ...

Đó chính là Cung Quý Dương!

Đúng vậy, tám năm trước là vậy, tám năm sau vẫn thế!

Cung Quý Dương đưa tay dịu dàng xoa nhẹ nơi đầu mày bởi vì chấn động mà nhúu lại của cô, hắn chỉ có thể nhờ vào động tác nhẹ nhàng này để đè nén dục vọng đang không ngừng dâng trào của chính mình, bằng không hắn nhất định sẽ trở thành một loại dã thú thật sự mà đem con mồi xinh đẹp dưới thân cắn nuốt mất.

Hắn không muốn làm tổn thương cô bằng cách này, ít ra là ngay lúc này!

‘Tranh Tranh, tám năm nay những người phụ nữ ở bên cạnh anh đều có cùng một điểm chung, đó chính là ánh mắt hoặc là miệng hoặc là gương mặt có điểm giống với em, tám năm nay anh vẫn luôn dùng cách này để lừa dối chính mình mà sống tiếp, chỉ là cuộc sống mơ hồ không chân thực. Có thể nói anh giống như một kẻ sưu tập vậy, phàm là những phụ nữ có nét gì đó giống em anh đều không bỏ qua, anh có chút ảo tưởng rằng từ trên người họ có thể tìm được sự ấm áp giống như em, chỉ tiếc là ...’

Cung Quý Dương nói đến đây, chợt cười khẩy một tiếng như tự giễu cợt mình: ‘... chỉ tiếc là, lần nào cũng chỉ là sự thỏa mãn về thể xác nhưng tâm linh vẫn là trống rỗng, nỗi cô đơn và đau đớn sâu sắc đó càng xâm nhập vào tim anh mãnh liệt hơn sau mỗi lần hoan ái!’

Nói đến đây, hắn cúi đầu nhìn xuống Sầm Tử Tranh dưới thân, quyền luyến đặt một nụ hôn dịu dàng lên tóc cô, thấp giọng nỉ non: ‘Trên đời này chỉ có em mới có thể khiến anh thỏa mãn cả về thể xác lẫn tâm hồn ...’

‘Gạt người ... tất cả đều là gạt người ...’

Sầm Tử Tranh không dám tin những lời hắn vừa nói, tám năm trước cô bị tổn thương quá sâu, sao có thể chỉ bằng những lời nói đơn giản kia mà dễ dàng tin tưởng chứ.

Hắn nói nên là hắn hận cô!

Thật là nực cười!

Chẳng phải cô mới là người nên hận sao?

Nếu như không phải là hắn, cô sẽ không ngốc đến nỗi hoàn toàn giao chính mình cho hắn chứ!

Nếu như không phải là hắn, cô sẽ không bất chấp tất cả mà yêu đậm sâu như vậy!

Nếu như không phải là hắn, cô sẽ không nhỏ tuổi như vậy mang thai!

Nếu như không phải tại hắn, cô sẽ không mạo hiểm tính mạng mình đi phá thai mà còn bị tai nạn xe cộ nặng như vậy!

Nếu như không phải tại hắn, sao cô lại phải bỏ học, càng không phải vì thế mà mất đi tư cách tham gia cuộc thi thiết kế!

Nếu như không phải tại hắn, cô sao lại phải mai danh ẩn tích lâu như vậy chứ đừng nói chi còn phải bắt buộc chính mình quên đi tất cả những chuyện quá khứ!

Bao nhiêu cái nếu như đó đều là do người đàn ông trước mặt cô tạo nên, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói hời hợt của hắn mà có thể xóa hết những ân oán của tám năm trước sao?

Không thể nào!

Vĩnh viễn cũng không thể!

Bởi vì không muốn mình trở thành một kẻ mãi đắm chìm trong thù hận cô đã chọn cách quên đi, giờ cô chỉ muốn sống những ngày tháng yên ổn, dùng năng lực của chính mình đi nuôi sống bản thân!

Nhưng hắn ...

Ví sao cứ muốn xông vào cuộc sống của cô?

Vì sao cứ muốn nhắc lại những chuyện năm cũ?

58. Q.4 - Chương 11-12

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 11: Đêm mì hoặc (4)

‘Xin hãy tin anh, anh nói những lời này đều là sự thật. Tranh Tranh, em phải biết, nếu như anh muốn dùng thủ đoạn để ép em trở lại bên cạnh anh, điều này hoàn toàn có thể nhưng ... anh muốn em cam tâm tình nguyện, anh muốn tình cảm thực sự xuất phát từ nội tâm của em!’

Cung Quý Dương nhẹ nâng tay cô đặt lên vị trí nơi trái tim mình, sự tiếp xúc nóng rực như muốn làm bỏng làn da cô!

Sầm Tử Tranh kinh hoảng kêu lên một tiếng, thân mình vì hoảng loạn mà khẽ động dậy nhưng chợt cảm giác được vật gì đang chống giữa hai chân mình, cô lập tức dừng lại động tác.

Mình đúng là đồ ngốc!

Lúc này tuy người đàn ông kia nói như vậy nhưng dù sao cũng rất nguy hiểm, một nụ hôn cũng có thể có tác dụng như một ngòi nổ, nếu như mình không cẩn thận châm ngòi cho nó vậy thì không những thân thể không bảo trụ được mà tim cũng vỡ tan tành ...

Nhưng hắn cũng thật quá đáng, sau khi làm tổn thương mình nặng nề như vậy mà hắn còn dám nhẹ nhàng nói ra câu nói đó sao?

“Cam tâm tình nguyện”?

Sầm Tử Tranh cất lời, giọng nói càng lúc càng lạnh: ‘Anh đừng quên tôi đã không còn là cô nhóc ngây thơ khờ khạo mười sáu tuổi năm đó, đương nhiên sẽ không bởi vì những lời nói này của anh mà cảm động!’

‘Vậy em muốn anh làm thế nào?’

Nếu so sánh bốn người của tứ đại tài phiệt, Cung Quý Dương có thể coi như người có tính nhẫn nại nhất, chỉ là ... hắn không quen nhìn đôi mắt lạnh lùng kia của cô.

Sầm Tử Tranh nghe hắn hỏi vậy, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn sau đó chậm rãi lên tiếng: ‘Cách tôi xa một chút, đừng làm ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi nữa!’

‘Anh đâu chỉ muốn xâm nhập vào sinh hoạt của em, anh còn muốn xâm nhập vào sinh mệnh của em nữa kìa!’

Cung Quý Dương hoàn toàn không có ý định từ bỏ, hắn nói một cách quả quyết.

Sầm Tử Tranh bởi vì câu nói này của hắn mà trợn to hai mắt, cô cũng sờ nhìn hắn chùng chùng như muốn kiểm chứng xem câu nói này có bao nhiêu phần trăm là sự thật nhưng đôi mắt kia quá thâm trầm, nhìn không ra đang suy nghĩ gì khiến cô nhất thời lòng đầy nghi hoặc.

‘Tranh Tranh, tám năm trước chúng ta ở bên nhau rất vui, vì thế anh muốn em quay về bên anh lần nữa, chúng ta bắt đầu lại từ đầu!’ Hắn nói, giọng tràn đầy tình cảm.

‘Chuyện tôi với anh tám năm trước đã là quá khứ, tôi không muốn nghĩ cũng không muốn nhớ lại, tôi thật sự mệt quá, xin anh ... buông tha cho tôi đi!’

Trong giọng nói của cô có thể dễ dàng nghe ra sự lạnh nhạt và mệt mỏi.

Sầm Tử Tranh không thể không thừa nhận những lời vừa rồi của Cung Quý Dương hoàn toàn lay động lòng cô nhưng chính bởi vì như thế nên cô mới càng không dám dễ dàng tin tưởng, cô đã một lần dâng lên tấm chân tình, cô thật không muốn lại bị tổn thương một lần nữa.

Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng!

Sự lạnh nhạt của cô khiến toàn thân Cung Quý Dương khẽ run sau đó là một cảm giác bất lực lan tỏa khắp châu thân, đây là điều hắn không ngờ được. Vì sao hắn đã làm nhiều như vậy, nói nhiều như vậy vẫn không thể lay động được cô? Chẳng lẽ cô thật sự không còn yêu hắn nữa sao?

Một nỗi lo sợ chợt ập đến trong hắn sau đó lập tức biến thành phần nộ ...

Hắn không chút do dự cúi đầu xuống, chuẩn xác phong kín môi cô!

Môi, miệng, mũi thậm chí là toàn thân đều cảm nhận được sự phần nộ của hắn, sự thô lỗ của hắn, sự tàn khốc của hắn, sức nặng từ hắn khiến cô gần như không thở được, theo bản năng Sầm Tử Tranh cắn chặt môi, cho đến khi nếm thấy vị mặn của máu cô mới nhả môi ra.

Nụ hôn của Cung Quý Dương kịch liệt mà cuồng dã còn Sầm Tử Tranh thì không cách nào né tránh chỉ đành nhắm mắt lại, lẳng lặng chịu đựng cơn giận của hắn nhưng khi cô phát hiện đôi chân thon thả của mình bị nhấc lên thì Sầm Tử Tranh không nhịn được nữa mà bắt đầu giãy dụa.

Ánh mắt lửa nóng mang đầy tính xâm lược của hắn nhìn theo những đường cong tinh tế của cô, dục vọng đầy dẫy khiến hắn cực kỳ khó chịu, Cung Quý Dương dễ dàng chế trụ thân thể đang dẫy dụa của cô, một tầng mồ hôi mỏng tinh tế phủ khắp thân thể cao lớn của hắn.

‘Cung Quý Dương, anh làm thế này chỉ khiến tôi càng hận anh hơn ...’

Thân thể nhỏ nhắn bị hắn áp dưới thân bởi vì sợ hãi mà không tìm được khe hở, gương mặt nhỏ nhắn cũng lộ ra một tia kinh hãi, mái tóc dài mềm mượt xỏa tung càng làm nổi bật gương mặt tuyệt đẹp nhưng trắng bệch của cô.

‘Hận anh? Anh yêu em như vậy mà em lại hận anh? Anh muốn anh yêu em, nói, nói em yêu anh!’ Cung Quý Dương nghe vậy càng như lửa đổ thêm dầu, sự kiên trì muốn duy trì cô hoàn toàn bị ném ra sau đầu.

Hắn thô lỗ ra lệnh, đôi mắt đen bởi vì tức giận mà như sắp phun ra lửa.

Cô vốn là người phụ nữ của hần, muốn cô cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa thôi!

Thấy dáng vẻ giống như sắp mất đi lý trí của Cung Quý Dương, Sầm Tử Tranh bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, cô kinh hoàng dùng hai tay chống lên lồng ngực cường tráng đang áp cô quá sát kia dù biết rằng hành động này chẳng có tác dụng gì.

Hần thật muốn cưỡng bức mình sao?

Cảm giác tuyệt vọng càng lúc càng rõ rệt, Sầm Tử Tranh rầu rĩ xoay mặt đi, dù cố nén đến mấy nhưng rốt cuộc lớp sương mù trong mắt không thể khống chế được, nước mắt lặng lẽ rơi trên chiếc gối đầu rồi biến mất không tung tích.

Hần đang làm gì chứ?

Nhìn thấy Sầm Tử Tranh xoay mặt đi che dấu sự tuyệt vọng trong đáy mắt, Cung Quý Dương chợt tỉnh táo lại, trong đôi mắt thâm trầm pha thêm một tia ảo não.

Hành vi cưỡng bức nữ nhân hần trước giờ vốn xem thường, huống gì lại dùng nó với người phụ nữ trong lòng hần? Hần không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương cô nhưng không ngờ người thật sự làm tổn thương cô lại là chính hần.

Đột nhiên tất cả những động tác dừng lại, hần chống hai tay dậy, trên trán mồ hôi toát ra càng nhiều, hơi thở thô ráp dường như vẫn còn quấn quanh trong phòng.

Cung Quý Dương nhìn chăm chăm cô gái yếu đuối như một viên thủy tinh trong suốt, cúi đầu đặt một nụ hôn lên vầng trán trắng bóng của cô, dịu dàng giúp cô lau lệ sau đó vùi đầu vào mái tóc thơm ngát của cô, lắng đọng hít thở hương thơm của cô.

Cô khóc!

Bởi vì hành vi không khác gì dã thú của mình dọa đến phát khóc!

Cô trước giờ vẫn luôn kiên cường vậy mà hôm nay lại ở dưới thân mình lặng lẽ rơi lệ?

Chương 12: Đêm mì hoặc (5)

‘Anh chỉ muốn yêu em, đơn giản vậy thôi. Anh đắp chăn lại cho em, ngủ đi!’

Sầm Tử Tranh sững sờ, mất một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn lại, hành động này của hần là có ý gì?

Buông tha cho cô hay là ... tiếp tục?

‘Anh giúp em đắp chăn lại, ngủ đi, nghe được không?’

Cung Quý Dương rống lên một tiếng, đôi tay nắm lại thật chặt cố nén dục vọng đang trào dâng trong người.

Sầm Tử Tranh trước giờ chưa từng thấy Cung Quý Dương tức giận đến vậy, đôi mắt cô vẫn còn vương lệ, hoảng loạn ngồi dậy mặc vào chiếc áo ngủ rồi nhanh như chớp chui vào trong chăn, đắp kín từ chân đến đầu.

Nhìn cô gái đang nằm trên giường đem mình bọc lại như bánh chưng, Cung Quý Dương đang định bước đến vươn tay ra thì đã vội rút về.

Đầu ngón tay vẫn còn vương lại mùi hương của tóc cô, dáng vẻ yếu ớt vô lực lại động lòng người đến thế khiến hần càng khó trấn định. Cung Quý Dương bực dọc vò mái tóc dày của mình, thở dài một tiếng rồi bước nhanh vào phòng tắm.

Phanh!!!

Cửa phòng tắm vang lên một tiếng sập cửa lớn.

Sầm Tử Tranh ngồi bật dậy ... gương mặt bởi vì những chuyện vừa xảy ra mà đã phiếm hồng.

Sợ!

Vừa nãy hắn thật đáng sợ, chỉ nhớ đến ánh mắt cuồng dã của hắn nhìn chăm chăm cô chừng như muốn nuốt cô vào bụng cô liền phát run.

Cả một đêm dài ngủ cùng với hắn trong một căn phòng, có thật là hắn sẽ buông tha cho cô không?

Tầm mắt cô không tự chủ được quét qua chiếc gương lớn trong phòng sau đó bị dáng vẻ xộc xệch của mình làm cho hoảng sợ!

Đôi cánh môi bị hôn đến sưng đỏ, toàn thân bởi vì hành vi kích tình của hắn vừa nãy mà phớt hồng, cho đến bây giờ cô mới sâu sắc cảm nhận được lực đạo có chút dã man của hắn, thô ráp mà vuốt ve, trên người cô giờ vẫn còn lưu lại hơi thở dương cương lãnh khốc của hắn ...

Cô khê thở dài một tiếng, lần nữa vùi đầu vào trong chăn. Bỏ đi, nhanh ngủ đi, bằng không đêm dài thế này khiến cô cực kỳ lo sợ.

Mở vò sen ở mức lớn nhất, những giọt nước mát lạnh khiến Cung Quý Dương tỉnh táo trở lại, tinh thần cũng sáng khoái hơn, trong đầu chợt thấp thoáng cảnh tượng tám năm trước cùng Sầm Tử Tranh triền miên đẹp dễ khó quên ...

Cô dưới thân hắn không kịp được run rẩy, làn da trắng mịn xúc cảm tốt đẹp như một loại tơ lụa thượng hạng, tiếng rên rỉ cùng hơi thở thơm tho của cô bên tai hắn nghe còn tuyệt vời hơn cả tiếng tơ trời ...

Nước lạnh như băng tưới trên đầu hắn, Cung Quý Dương rẩy mạnh để những giọt nước bắn khỏi tóc mình, đôi mắt thâm thúy nhìn xuyên qua màn nước nhìn vào trong gương. Cô thật nhẫn tâm với hắn nhưng hắn lại không thể đối xử nhẫn tâm với cô. Tuy bên cạnh hắn nữ nhân vô số nhưng hắn vẫn như cũ không thể quên được những điều tốt đẹp mà cô mang đến cho hắn!

Rõ ràng là cô đã phản bội hắn vì sao hắn không thể nhẫn tâm khi thấy những giọt nước mắt của cô. Thân thể nóng bức cực kỳ khó chịu, xem ra hắn cần nhiều thời gian tắm nước lạnh hơn hắn nghĩ để dập tắt dục vọng của mình.

Rốt cuộc cũng có thể đè nén dục vọng của chính mình xuống, Cung Quý Dương bước ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Sầm Tử Tranh đang nằm quay lưng về phía hắn, không khỏi cười khổ một tiếng, Cung Quý Dương lần nữa nằm xuống bên cạnh cô.

Không phải là muốn ép buộc cô làm gì chỉ là muốn ôm cô vào lòng, để hương thơm và sự ấm áp của cô ru hắn vào giấc ngủ dù hắn biết nếu làm như thế hắn có khả năng sẽ mất ngủ cả đêm.

Nhẹ nhàng đặt tay lên eo cô kéo cô vào lòng, cảm nhận được thân thể cô chợt cứng lại, hắn hôn nhẹ lên vành tai cô, giọng nói đã khôi phục lại dịu dàng như cũ: ‘Đừng động đây, anh chỉ muốn ôm em vậy thôi!’

Lưng áp vào lồng ngực tinh trắng của hắn, Sầm Tử Tranh chậm rãi mở mắt, hắn ôn nhu thế này so với hắn lúc này quả thực là một trời một vực nhưng lại khiến cô càng sợ hãi, Sầm Tử Tranh chỉ đành để mặc hắn ôm lấy mình, để thân hình cao lớn của hắn bao vây lấy thân thể nhỏ nhắn của mình.

‘Tranh Tranh, bất luận em cự tuyệt anh bao nhiêu lần anh cũng sẽ khiến em yêu anh lần nữa, nếu em đã không muốn nhớ lại chuyện của tám năm trước vậy thì đừng nhắc nữa, anh chỉ cần em trong mỗi ngày sau này!’

Hắn vò nhẹ mái tóc dài của cô, gương mặt anh tuần vùi thật sâu vào sau gáy cô, thấp giọng nỉ non.

Tim Sầm Tử Tranh chợt thất lại ... hơi thở nóng rực sau gáy khiến cô bội phần lo lắng ...

‘Ừmm, tôi ... vẫn là nên nhường giường cho anh thôi!’

Cô ngồi bật dậy, luống cuống bước xuống giường sau đó chạy nhanh như bay đến bên chiếc đệm đặt dưới thảm, vùi mình dưới tấm chăn đặt trên đệm.

Nghe câu nói này của hắn cô làm sao có thể để mặc hắn ôm mình ngủ chứ? Cô đang sợ, sợ chính mình lần nữa trầm luân!

Cung Quý Dương xoay người nhìn về mặt hoang mang của cô, vô lực mỉm cười, ngoài dự liệu hắn không hề có ý muốn đem cô trở lại giường cũng không hề ngăn cản cô.

Đêm đã khuya, đèn trên tường đã bị tắt bớt, trăng lạnh như nước chiếu nghiêng qua phòng ngủ, chiếu lên hai bóng người đang ngủ trên giường và trên thảm, chừng như muốn cười họ bởi vì ai nấy đều ôm tâm sự riêng ...

Sầm Tử Tranh vẫn luôn nhắc nhở bản thân không được ngủ, cố gắng tỉnh táo nhưng mí mắt càng lúc càng nặng, khiến cô càng lúc càng không chống đỡ nổi mà trầm trầm ngủ mất ...

Đang ngủ say sưa, Sầm Tử Tranh mơ màng cảm giác có một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy mình sau đó cả người cô bị bao phủ bởi một cảm giác mềm mại vô cùng thoải mái ...

Thật thoải mái nha!

Giống như đang vùi mình trên một chiếc đệm thật mềm mại, còn có một cảm giác ấm áp quen thuộc, mùi long diên hương nhàn nhạt giống như những sợi tơ mềm từng lớp từng lớp bao vây lấy cô, hết như một lớp vỏ bảo vệ khiến cô cảm thấy cực kỳ an toàn.

‘Ừm ...’ Cô bắt giác rên khẽ một tiếng, thân thể càng dựa sát vào nơi áp áp và an toàn kia, giống như một đứa trẻ, trầm trầm ngủ tiếp ...

Sầm Tử Tranh có một giấc mơ thật đẹp, trong giấc mơ có một biển hoa lớn, còn có một người đàn ông cao lớn lẳng lặng đứng trong biển hoa, nụ cười trên mặt hân ái ấm áp như ánh mặt trời khiến cô cảm động đến muốn khóc, càng vui vẻ đến muốn kêu lên thật to ...

Người đàn ông kia là Cung Quý Dương sao? Trong giấc mộng cô không có cách nào suy nghĩ được nhiều chỉ muốn đôi cánh tay kia ôm mình thật chặt, một đời một kiếp cũng không buông ra ...

59. Q.4 - Chương 13-14

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 13: Hồi lộ nhạc mẫu tương lai (1)

Không khí của buổi sáng sớm thật tươi mát, cũng không thể phân biệt được là mùi hương ấy từ đâu đến, dù sao thì Sầm Tử Tranh chính là thức giấc trong một buổi sáng đầy nắng thế này.

‘Ummm!’

Cô vươn vai, duỗi người một cái thật thoải mái, cảm giác thoải mái trước giờ chưa từng có tràn ngập trong mỗi tế bào trên người cô, nhất là khi được ngủ trên một tấm đệm thoải mái như vậy ...

Hử???

Hình như có gì đó không đúng!

Sầm Tử Tranh chợt ngồi bật dậy, tấm chăn mỏng đắp trên người bởi vì hành động đột ngột của cô mà trượt xuống thảm. Cô nhìn xung quanh một vòng ... sao cô lại ngủ ở trên giường được nhỉ?

Bất giác tầm mắt cô rơi xuống một mảnh giấy dán nơi đầu giường, sự nghi hoặc trong ánh mắt sau khi nhìn thấy chữ viết cứng cáp mạnh mẽ trên mảnh giấy đó thì trở nên phức tạp, trong lòng như có một góc nhỏ nào đó bị mở ra ...

“Tranh Tranh, vai và ngực anh vẫn luôn sẵn sàng cho em mỗi lúc em muốn dựa vào, nhìn tối qua em ở trong lòng anh ngủ ngon như vậy tình cảm trong lòng anh như nước vỡ đê vậy, anh không thể không thừa nhận mình đã trúng độc của em hơn nữa là trúng độc rất nặng, khó có khả năng tỉnh táo lại ... Em trai em sau khi hung hăng đánh anh một trận đã rời đi. Bữa sáng anh đã làm sẵn, là những món mà em thích ăn nhất, đảm bảo em sẽ hài lòng ...”

Cả một buổi sáng mấy chữ trên mảnh giấy mà Cung Quý Dương để lại vẫn không ngừng chập chờn trong đầu Sầm Tử Tranh, mỗi một chữ đều như một đạo bùa chú vậy lấy cô khiến cô phiền não không thôi.

Xem ra người đàn ông này đã chuẩn bị chiến đấu trường kỳ với cô rồi. Nghĩ đến đây là lòng Sầm Tử Tranh bắt đầu hoảng hốt, thậm chí lúc làm việc cô cũng vẫn luôn nghe thấy, nếu như không phải tiếng chuông điện thoại thì là có người gõ cửa phòng làm việc của cô!

Đã xuất hiện ảo thính rồi sao? Mình chẳng lẽ lại vì cái tên Cung Quý Dương kia mà thần hồn nát thần tính đến mức này?

Cô thật sợ mình không chống cự nổi trước sự tấn công của Cung Quý Dương mà bó tay chịu trói, cô cũng luôn tự hỏi chính mình, còn yêu hắn không? Còn hận hắn không?

Câu trả lời cuối cùng chính là: còn. Nếu như không còn yêu sao cô lại có phản ứng như vậy?

Sầm Tử Tranh cười khổ một tiếng ... Sầm Tử Tranh ơi Sầm Tử Tranh, ngay cả mày còn không gạt được chính mình nói gì là đi gạt người khác?

Nhưng mà ... cô phải bảo vệ trái tim mình mới được, không thể để nó lần nữa bị Cung Quý Dương tóm lấy bằng không cô thật sự là vạn kiếp bất phục rồi ...

Nghĩ đến đây, Sầm Tử Tranh cố lấy lại tinh thần, những chuyện riêng tư ném lại sau đầu chuẩn bị công tác thì lúc này điện thoại của cô lại reo ...

Thật sự là đang reo ...

Sầm Tử Tranh kinh hãi kêu lên một tiếng, tâm trạng vốn đã trở lại gần như bình thường thì bởi vì tiếng chuông này mà lại bắt đầu nhiễu loạn. Cô nhắc điện thoại lên, nhìn lướt qua ...

Lần này chắc không phải là ảo thính đấy chứ?

‘Mẹ?’

Khi Sầm Tử Tranh nhìn thấy cái tên hiện lên trên màn hình điện thoại, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc sau đó vội ấn phím: ‘Mẹ, sao mẹ lại gọi điện thoại cho con?’

‘Bé cưng à, con đoán xem mẹ đang ở đâu?’

Bà Sầm Tử Tranh là người Thượng Hải, nhiều năm trước đây bà theo chồng đến Đài Loan nhưng khẩu âm vẫn còn bị ảnh hưởng bởi tiếng Thượng Hải, đôi phi phát âm sẽ pha một chút thổ ngữ.

‘Cái gì ở đâu? Đương nhiên là ở Đài Loan rồi. Con còn lạ gì, mẹ thế nào cũng không chịu rời khỏi căn nhà cũ ở đó!’

Giọng nói của Sầm Tử Tranh rõ ràng pha thêm một chút nũng nịu của con gái khi nói chuyện với mẹ, cô thật nhớ mấy món ăn mà mẹ làm.

‘Bé cưng, lần này con đoán sai rồi, mẹ bây giờ đang ở khách sạn Stewart đối diện với công ty con đấy!’ Có thể dễ dàng nhận ra sự vui vẻ trong giọng nói của mẹ cô.

‘Khách sạn Stewart?’

Sầm Tử Tranh không khỏi cảm thấy rất kinh ngạc. Mẹ cô trước giờ rất tiết kiệm, dù là sau này cô kiếm được tiền mỗi tháng đều sẽ gửi về nhà, hơn nữa con số cũng không nhỏ nhưng mẹ cô vẫn luôn duy trì tính tiết kiệm của mình.

Vậy mà hôm nay sao mẹ lại đến đây hơn nữa còn không báo gì cho cô biết mà lại còn ở khách sạn Stewart chứ? Khách sạn này trước giờ chỉ tiếp những vị khách quý hoặc những nhân vật nổi tiếng, thông thường đều phải có thể hội viên thì mới có thể vào ở hơn nữa chi phí ở đây cũng cao đến dọa người.

‘Mẹ, có thật là mẹ đến đây không? Sao mẹ lại vào ở khách sạn đó chứ? Mẹ đợi con một chút, con đem thể hội viên đưa ẹ!’

‘Không cần đâu, có một tên nhóc dẫn chúng ta vào đây rồi, bây giờ chỉ thiếu mỗi con thôi!’ Mẹ của Sầm Tử Tranh hào hứng nói.

‘Tên nhóc? Chúng ta?’ Sầm Tử Tranh hoàn toàn bị lời của mẹ mình làm cho hồ đồ, cô vội hỏi lại: ‘Cái tên nhóc kia là ai? Với lại, ngoại trừ mẹ ra còn có người khác nữa sao?’

‘Đương nhiên là em trai con rồi, còn cái tên nhóc kia hử, con đến thì biết ngay thôi mà!’

Bà Sầm Tử Tranh nói giọng bí mật.

Đặt điện thoại xuống, Sầm Tử Tranh có chút hoang mang ...

Người mời mẹ và em trai đến khách sạn rốt cuộc là ai chứ? Thật là thần bí mà!

Chẳng lẽ là ...

Thư Tử Hạo?

Hắn đã từng nói với cô muốn đón mẹ cô qua đây nhưng lúc đó mẹ không đồng ý.

Thôi, không cần nghĩ làm gì, đi xem chẳng phải là biết ngay sao?

Đi vào khách sạn Stewart, được nhân viên phục vụ dẫn đường, theo tiếng nhạc dịu dặt vang khắp hành lang khách sạn, Sầm Tử Tranh bước lên những bậc thang cuốn đèn sáng nhấp nháy đi đến phòng VIP cao cấp ở tầng cao nhất của khách sạn.

Đang lúc cảm thấy kỳ lạ vì sao mẹ mình lại đến tầng này thì Sầm Tử Tranh đã nghe tiếng cười vui vẻ của mẹ còn có một giọng nói quen thuộc với cô đến nỗi không thể quen thuộc hơn ...

‘Bác Sầm, thực ra con đã muốn đến chào hỏi bác từ rất lâu trước đây rồi nhưng Tranh Tranh nói con quá xấu xí, sợ rằng bác gái gặp con rồi sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của ngài.’

‘Ai yo, đứa bé này, lời con nói mới ảnh hưởng đến tâm tình của ta đó. Con cao lớn như vậy, gương mặt lại đẹp trai thế này, lần đầu tiên ta gặp được đứa bé đẹp trai như con đấy nha. Một lát bé cứng tới, ta phải nói rõ với nó mới được, có một bạn trai ưu tú như vậy vì sao không sớm chút mang về cho ta xem chứ!’

Là Cung Quý Dương!

Chương 14: Hồi lộ nhạc mẫu tương lai (2)

Bàn tay Sầm Tử Tranh vừa đưa lên định đẩy cửa vào chợt dừng giữa không trung, giọng nói quen thuộc, đầy ma lực kia lại khiến cô không rét mà run, cô không ngờ Cung Quý Dương lại đón mẹ mình đến đây, hơn nữa còn nói chuyện đến vui vẻ như vậy.

Nhưng không để cô kịp suy nghĩ nhiều, nhân viên phục vụ đứng bên cạnh đã lịch sự gõ cửa, sau đó đẩy cửa phòng ra. Cánh cửa phòng vừa mới mở thì bức tranh gia đình hài hòa đập vào mắt cô khiến Sầm Tử Tranh không thở nổi.

Mẹ cô nét cười đầy mặt còn ở bên cạnh em trai đang vui vẻ cười nói cùng với Cung Quý Dương đang ra sức nịnh nọt ...

Nghe tiếng động, ba người ngồi trong phòng cùng lúc hướng tầm mắt về phía cửa ...

‘Bé cưng, rốt cuộc con cũng đến rồi, mau đến đây ngồi đi!’

Khi mẹ của Sầm Tử Tranh nhìn thấy con gái, trên mặt lộ ra một nét cười hiền hòa, bà vừa nói vừa vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô đến ngồi bên cạnh Cung Quý Dương.

Sầm Tử Tranh hoang mang nhìn mẹ mình, xem ra cô vẫn chưa hoàn hồn lại từ những chấn động mà một màn trước mắt này mang đến.

Mà Cung Quý Dương thì nở nụ cười quyến rũ thường thấy, hắn xấu xa vẫy tay nói: ‘Tranh Tranh, đến chỗ anh này!’

Hồ hấp của Sầm Tử Tranh bắt đầu trở nên gấp gáp, khi cô hoàn hồn lại thì cô chỉ tay về phía Cung Quý Dương, giọng sắc bén nói: ‘Anh đang làm gì vậy? Sao anh lại ở chỗ này? Với lại mẹ tôi và em trai sao lại cũng ở chỗ này?’

Cô hỏi liên thanh một tràng khiến cho Cung Quý Dương bật cười, hất khoanh tay trước ngực, giọng bốn cột nói: ‘Tranh Tranh à, một lúc mà em hỏi anh nhiều câu như vậy, em muốn anh trả lời câu nào trước đây?’

Đôi mắt đẹp của Sầm Tử Tranh bắt đầu bừng lên lửa giận.

Cô vừa muốn phát tiết cơn giận thì biểu tình kích động của cô đã bị một câu nói của bà Sầm áp chế.

‘Bé cưng à, chắc là con không biết đó thôi, đứa bé này rất có lòng nha, chẳng những phái máy bay chuyên dụng đến đón mẹ tới đây hơn nữa còn chuẩn bị ẹ một gian phòng lớn, căn phòng đó thật là đẹp nha, còn có cả hoa viên. Không chỉ vậy thôi mà ngay cả em trai con cũng bị điều từ tổng bộ đến, bây giờ ngay cả cảnh sát trưởng cũng phải nhường nó ba phần nha ...’

Sầm Tử Tranh thực sự không còn lời gì để nói.

Em trai cô thì vừa cười vừa đẩy cô đến bên cạnh Cung Quý Dương còn bà Sầm thì vẫn chưa thôi, vẻ mặt tràn đầy ý cười nhìn Cung Quý Dương, hoàn toàn là dáng vẻ của một bà mẹ vợ vô cùng hài lòng với đứa con rể.

‘Cung tiên sinh năm nay bao nhiêu tuổi?’ Bà nhẹ giọng hỏi.

Cung Quý Dương hơi mỉm cười, cực kỳ lễ phép giúp bà châm một tách trà, giọng lễ độ nhưng không dấu được nét cao nhã quý khí, trả lời: ‘Bác gái, xin đừng khách sáo, gọi con là Quý Dương là được rồi, con năm nay 28 tuổi, lớn hơn Tranh Tranh 4 tuổi.’

Bà Sầm nghe câu trả lời này càng hài lòng hơn, bà vỗ tay, nói: ‘Hai tuổi này thật là xứng, Cung tiên ... ừm, không, Quý Dương, nhìn dáng vẻ của con không phải xuất thân tầm thường, cha mẹ con ở nhà làm nghề gì?’

Tuy đối với đứa con rể tương lai trước mặt này bà cực kỳ hài lòng, vừa nhìn đã biết thằng bé là người không tầm thường nhưng bà Sầm dù sao cũng là người Thượng Hải, vẫn còn sự kiêu ngạo và tâm lý ưu sinh của người Thượng Hải, hơn nữa, con gái của bà dù sao cũng là một nhà thiết kế chủ đạo rất được hâm mộ, thương hiệu thời trang mà cô sáng lập là sự lựa chọn của rất nhiều tiểu thư phu nhân nhà giàu. Chính vì vậy, trong suy nghĩ của bà hoàn toàn không có chút tự ti nào mình là người đẳng cấp thấp.

Sầm Tử Tranh vừa thấy ý đồ của mẹ mình rất lộ liễu lại không có cách nào xen lời vào không khỏi cảm thấy choáng váng.

Còn Cung Quý Dương thì vẫn khiêm tốn ung dung trả lời: ‘Cha cháu chỉ là một người làm ăn, bây giờ thì chỉ ở nhà hưởng phúc còn mẹ thì lo việc nội trợ, cuộc sống cũng tương đối phẳng lặng!’

Sầm Tử Tranh liếc mắt nhìn Cung Quý Dương, lại một lần nữa không còn lời gì để nói.

Hắn ăn nói thực khéo, đem hoàn cảnh nhà mình nói đến khiêm tốn như vậy.

‘Ồ, vậy sao?’

Bà Sầm nhìn Cung Quý Dương, trong ánh mắt có chút nghi hoặc. Dựa vào trực giác của bà, khi vừa nhìn đến đứa bé này bà đã cảm thấy bất luận là gia cảnh hay là năng lực cá nhân đều không đơn giản!

‘Vậy con ...’ Bà vừa định hỏi Cung Quý Dương hiện đang làm gì thì ...

‘Mẹ, được rồi mà, đừng hỏi nữa, món ăn sắp nguội hết rồi kìa ...’ Sầm Tử Tranh vừa nói vừa nhanh tay gấp thức ăn vào trong chén của bà.

‘Haizzz, em nói với chị này, chị có quen bạn trai thì cũng đừng có dấu kỹ như vậy, dù sao thì anh rể tương lai cũng ưu tú như vậy kìa mà!’ Em trai Sầm Tử Tranh nói xong câu này ánh mắt liền xoay về phía bà Sầm ...

‘Mẹ, mẹ không biết đâu, ngồi đối diện với mẹ đây đâu chỉ là một người làm ăn tầm thường, anh ta là tổng tài của Cung thị tài phiệt đó, Cung thị tài phiệt có thể nói là một trong những xí nghiệp lớn mạnh nhất hiện nay, cùng xếp ngang hàng với Lăng thị, Hoàng Phủ và Lãnh thị tài phiệt!’ Hắn nói, giọng sùng bái.

‘Thật vậy sao?’

Bà Sầm vừa nghe vậy lòng vui như mở hội, ‘Con đứa bé này tuổi còn trẻ mà đã có năng lực như vậy nha, à...’ Nói đến đây bà như chợt nghĩ ra điều gì, kêu lên một tiếng.

‘Mẹ, mẹ sao vậy?’ Sầm Tử Tranh bị bà hù đến giật mình, vội vàng định đứng dậy bước đến.

Bà Sầm chỉ tay về phía Cung Quý Dương, về mặt kinh ngạc nói: ‘Con ... con là tổng tài của Cung thị tài phiệt sao? Con thật sự là tổng tài của Cung thị tài phiệt?’

Bàn tay đang chỉ về phía Cung Quý Dương chợt run khẽ, không khó nhận ra sự kích động trong lòng bà Sầm ...

Cung Quý Dương lễ độ gật đầu: ‘Bác gái, đúng vậy!’

‘Ai yo, thật tốt quá, Cung tiên sinh, con không biết đó thôi, những cổ phiếu mà ta mua đều là của quý công ty nha, khó trách sao ta lại cứ cảm giác tên của con quen tai như vậy!’ Bà Sầm vỗ nhẹ tay lên trán, vui vẻ nói.

‘Bác gái, ngài lại quên rồi, ngài là trưởng bối, gọi con là Quý Dương là được rồi. Chẳng lẽ đến giờ bác gái vẫn còn xem Quý Dương là người ngoài sao?’ Cung Quý Dương lễ phép nói.

60. Q.4 - Chương 15-16

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 15: Hồi lộ nhạc mẫu tương lai (3)

Bà Sầm nghe Cung Quý Dương nói vậy nở một nụ cười từ tận đáy lòng, bà nói: ‘Xem đứa bé này kia, thật biết ăn nói, đương nhiên bác gái xem con như người trong nhà rồi!’

Sầm Tử Tranh ... lại lần nữa không còn gì để nói.

‘Cám ơn sự yêu thương của bác gái, để hôm nào con sẽ ra lệnh cho nhân viên tự tay xử lý những cổ phiếu của bác gái, như vậy sau này bác gái sẽ không có bất cứ rủi ro nào nữa!’

Cung Quý Dương lần nữa giúp bà Sầm châm thêm một tách trà, lên tiếng.

‘Vậy thì tốt quá, Quý Dương à, thật là cám ơn con!’ bà Sầm nghe vậy trong lòng càng vui vẻ.

‘Bác gái quá khách sáo rồi, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà!’

Lúc này thì Sầm Tử Tranh không còn nhịn nổi nữa, cô vội lên tiếng: ‘Mẹ, từ lúc nào mẹ bắt đầu chơi cổ phiếu vậy?’

‘Bé cưng à, mẹ cũng chỉ là nhàn rỗi không việc gì làm nên theo bạn bè chơi cho đỡ buồn thôi mà, trước đây thì chỉ là đánh bậy đánh bạ nhưng bây giờ thì tốt rồi, có Quý Dương, cổ phiếu của công ty mình thế nào cũng sẽ có khả năng khổng chế thị trường nhất định!’

Bà Sầm vừa uống trà vừa nói.

‘Mẹ ...’ Sầm Tử Tranh cảm thấy hết sức vô lực, chiều này của Cung Quý Dương quả thật hết sức thâm độc, rõ ràng là nhắm vào sở thích của người khác mà ra tay.

Bà Sầm buông chén trà trên tay xuống, nhìn hai người trẻ tuổi đang ngồi đối diện mình, trong lòng cảm thấy đôi trẻ nhìn thế nào cũng rất xứng đôi, con gái thì xinh đẹp tài giỏi còn con rể tương lai thì tuấn tú lịch sự, càng xem càng ưa thích.

‘À này Quý Dương, con với bé cưng thế nào mà quen biết nhau vậy?’ Bà có chút tò mò hỏi.

Trong mắt Cung Quý Dương tràn đầy ý cười, hần nhẹ vòng tay khoác lên vai Sầm Tử Tranh, cố ý không nhìn đến vẻ bất mãn trong mắt cô, trả lời: ‘Con với Tranh Tranh quen nhau từ lúc học ở đại học Đài Loan, lúc đó con và Tranh Tranh đều là sinh viên trao đổi, lúc đó con đối với Tranh Tranh vừa gặp đã yêu!’

Sầm Tử Tranh xoay mặt nhìn Cung Quý Dương, thấp giọng hung hăng cảnh cáo hần: ‘Đủ rồi, Cung Quý Dương, tôi không biết anh rốt cuộc định làm gì nhưn mau ngừng lại những hành động ngu xuẩn của mình đi!’

Nhưng đáp lại vẻ giận dữ của cô là nụ cười sáng lạn của Cung Quý Dương.

‘Sinh viên trao đổi à ...’ Bà Sầm nghe vậy vội hỏi lại, ‘Con là ...’

Cung Quý Dương mỉm cười: ‘Con là sinh viên trao đổi đến từ đại học Haward!’

‘Đại học Haward?Ồ, trường đại học này rất có danh tiếng nha!’ Bà Sầm quả thực cho rằng lần này mình nhặt được vật báu, cười đến không thể khép miện được.

Trong lòng Sầm Tử Tranh không khỏi một trận ảm đạm ... cô quá h mẹ mình, mẹ là người sùng bái những người tài cao học rộng điển hình, vừa gặp được người như vậy tâm tình của mẹ liền trở nên siêu cấp tốt, hơn nữa cho rằng chỉ cần là người đã từng học ở những trường đại học danh tiếng tương lai nhất định sẽ là một nhân tài.

Trước tình hình này cô đoán chắc mẹ mình hoàn toàn sẽ đứng về phía Cung Quý Dương, mà Cung Quý Dương cái tên đàn ông đáng ghét này quả thực đã thành công mua chuộc mẹ mình mà không chỉ có vậy, ngay cả em trai hình như cũng đã bị mua chuộc mất rồi.

‘Mẹ, đừng vội nữa mà, mẹ đừng sợ xa xôi đến đây, đợi lát nữa ăn cơm xong con đưa mẹ về nhà con nha, đã lâu rồi không được gặp mẹ, con nhớ mẹ lắm!’ Sầm Tử Tranh vội vàng lên tiếng chặn lại mẹ mình.

Bà Sầm nghe vậy ánh mắt đầy yêu thương nhìn con gái mình: ‘Bé cưng à, cũng là con nói đúng, người già chỉ mong luôn được ở bên cạnh con cái, lần này mẹ nghĩ thông suốt rồi, nếu đã đến đây thì mẹ sẽ không vội trở về!’

‘Thật sao mẹ? Mẹ quyết định ở lại đây rồi sao?’

Trên mặt Sầm Tử Tranh lập tức lộ ra vẻ vui mừng, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

‘Đương nhiên rồi, mẹ gạt con làm gì. Với lại mẹ đã xem qua căn nhà mà Quý Dương mua rồi, mẹ thích lắm nên quyết định sẽ ở chỗ đó!’ Bà Sầm hài lòng nói.

‘Mẹ ...’ Sầm Tử Tranh cảm thấy cực kỳ khó xử, cô vội nói: ‘Thực ra con có thể mua ẹ một căn nhà tốt hơn mà, mẹ, hay là mẹ đừng ở chỗ kia!’

‘Sao vậy?’ Bà Sầm thấy con gái không vui lại nói chuyện áp a áp úng liền đặt đôi đũa xuống bàn, nhìn hai người trẻ tuổi đối diện bằng ánh mắt là lạ.

‘Ồ, bác gái xin đừng hiểu lầm. Tranh Tranh mấy ngày nay đang giận đối với con cho nên mới nói vậy thôi!’

Cung Quý Dương vội lên tiếng giải thích với bà Sầm, sau đó xoay về phía Sầm Tử Tranh, thân thiết nói: ‘Tranh Tranh, đừng giận nữa mà, anh cũng hy vọng những ngày sau này của bác gái được thoải mái một chút, hơn nữa, em mua hay anh mua thì có khác gì đâu, dù sao chúng ta cũng sắp kết hôn rồi mà!’

‘Cái gì? Kết hôn?’

Ngoại trừ Cung Quý Dương ra, Sầm Tử Tranh, bà Sầm và cả em trai đều cùng lúc kinh ngạc kêu lên.

‘Cung Quý Dương, anh điên đủ chưa? Ai nói là chúng ta sắp kết hôn chứ?’

Sầm Tử Tranh tức tối trừng mắt nhìn Cung Quý Dương sau đó vội nói với mẹ mình: ‘Mẹ, đừng tin lời hần nói, giữa con với hần vốn chẳng có gì cả!’

‘Không đúng nha, chị à, nếu như thật sự không có gì vậy tối hôm qua sao hai người lại ở cùng với nhau? Hơn nữa còn ngủ chung trong một căn phòng?’

Em trai vò đầu vẻ không hiểu hỏi lại.

‘Em im miệng cho chị!’

Sầm Tử Tranh hận không thể dán miệng em trai mình lại được. Đáng chết thật! Sớm đã biết em trai cô trời sinh nhiều chuyện, chuyện gì cũng không giữ bí mật được!’

Trời ạ, thế này thì nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không hết tội rồi.

Mà bà Sầm chừng như cũng bị chuyện của Cung Quý Dương và con gái mình dọa đến, bà sững sờ một lúc lâu mới nhẹ giọng hỏi Sầm Tử Tranh: ‘Bé cưng à, con với Quý Dương bây giờ ... đang ở chung sao?’

Tuy bà biết chuyện của giới trẻ bây giờ mình không tiện can thiệp nhưng dù sao cũng là con gái của bà, còn chưa kết hôn mà đã ở chung với nhau khiến cho người có tư tưởng truyền thống như bà có chút không tiếp nhận nổi.

‘Mẹ ...con không có ...’

Chương 16: Đánh cuộc (1)

‘Bác gái!’

Cung Quý Dương vừa vặn lên tiếng ngắt lời Sầm Tử Tranh, hất buông đôi đũa trên tay xuống, nhẹ nâng chiếc khăn ăn nhả nhận lau miệng, nhất cử nhất động đều mang theo khí phách và sự tao nhã: ‘Nếu như bác gái cho phép con với Tranh Tranh định cuối năm nay sẽ kết hôn!’

Sầm Tử Tranh trừng to đôi mắt đẹp sau đó đập mạnh chân dưới bàn mà đích đến là chân của Cung Quý Dương ...

‘Ồ ...’

Bị đau hấn liền lên tiếng: ‘Tranh Tranh, anh cũng chỉ là nói lời thật thôi mà, em đừng kích động quá như vậy!’

‘Kích động?’

Sầm Tử Tranh gần như nghiêng răng nói: ‘Tôi chỉ hận không thể giết anh ngay tại đây thôi!’

Nào hay Cung Quý Dương chỉ khẽ nhếch môi, nói: ‘Em giết anh rồi ai cưới em đây?’

‘Anh ...’

Lửa giận trong mắt Sầm Tử Tranh đã rất rõ ràng nhưng mẹ và em trai đang ở đây nên cô không dám quá vụng động.

Nhưng một màn này lọt vào trong mắt bà Sầm thì lại mang một hàm ý khác, nét mặt hài lòng bà nhìn hai trẻ đang “tán tỉnh” nhau: ‘Bé cưng nhà bác chắc là bị bác nuông chiều riết rồi hư, sau này Quý Dương con phải vất vả rồi!’

‘Mẹ!’

Cô bắt mắt lên tiếng kháng nghị, trong lòng càng lúc càng chán nản, tiêu rồi, xem ra mẹ đã hoàn toàn đứng về phía Cung Quý Dương rồi.

Cung Quý Dương nghe vậy, môi nhẹ câu lên: ‘Nói như vậy là bác gái đã đồng ý rồi?’

‘Đồng ý, đương nhiên là đồng ý rồi. Nghĩ xem, con là một đứa bé xuất sắc như vậy, thật là đốt đèn lồng cũng tìm không thấy, bé cưng có con chăm sóc người làm mẹ như bác đã mãi nguyện lắm rồi!’

Bà Sầm vội gật đầu nói, đang nói mất chợt đỏ lên ...

‘Mẹ, mẹ sao vậy?’

Sầm Tử Tranh bị vẻ mặt của mẹ mình dọa giật mình, cô vội bước đến dùng khăn giấy lau nước mắt cho bà, ‘Đang yên đang lành sao mẹ lại khóc?’

Nhìn thấy mắt mẹ hồng hồng, lòng cô cũng khổ sở theo.

Bà Sầm trùi mền đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, ánh mắt nhu hòa nói: ‘Haizzz, mẹ trông ngày trông đêm chính là mong con tìm được một người đàn ông vừa ý, hôm nay rốt cuộc cũng để mẹ chờ được rồi, chỉ là ... cha con ông ấy ... ông ấy không đợi được ngày này ...’

Nói đến đây giọng bà nghẹn lại nhưng vẫn cố nén không cho nước mắt rơi nữa ...

‘Mẹ ...’

Sầm Tử Tranh đau lòng vô cùng, cô không biết nên nói với mẹ thế nào, thừa nhận thì không thể mà không thừa nhận thì mẹ sẽ chịu không nổi đả kích này.

Mẹ cô chỉ là một người mẹ bình thường đến không thể bình thường hơn, không khác gì tất cả những bà mẹ khác trên đời này, đều hy vọng con trai con gái mình có một kết cuộc tốt đẹp, bây giờ cô nở lòng chặt đứt hy vọng của mẹ không?

‘Quý Dương à ...’ Bà Sầm nhìn Cung Quý Dương.

‘Bác gái, xin cứ nói!’

Bà Sầm trùi mền nhìn con gái sau đó nhìn về phía Cung Quý Dương nói tiếp: ‘Về phần con, đứa bé này, bác gái thật sự rất thích con, bé cưng của bác, nha đầu này từ hôm nay bác giao cho con, con nhất định phải đối xử thật tốt với nó mới được!’

‘Bác gái, xin người yên tâm!’ Hấn nhướng mày, đáy mắt toát ra một tia chân thành và nghiêm túc, thần thái đầy tự tin và bá đạo như một vị vua.

‘Tranh Tranh là đứa con gái yêu quý mà ta yêu thương nhất trên đời, ta sẽ không để cho nó chịu chút uất ức nào!’

Đối mặt với khí thế mạnh mẽ của Cung Quý Dương bà Sầm không khỏi sợ sệt, chừng như bị ánh mắt của hấn làm cho chần động ...

Qua ngữ điệu và thần thái của người thanh niên này, bà dám khẳng định hấn là thật lòng với con gái bà.

Đối mặt với phần tình cảm nóng bỏng không chút che giấu này, Sầm Tử Tranh chợt không biết nên có phản ứng gì mới phải, cô nhìn Cung Quý Dương, ngây người tại chỗ ...

Hấn đang làm gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn diễn kịch nữa sao?

Sắp xếp chỗ nghỉ ẹ xong rồi, Sầm Tử Tranh về mặt mệt mỏi dựa vào lưng ghế xe, vừa định đưa tay day day huyệt Thái Dương đang đau đốn thì trên trán có thêm mấy ngón tay ấm áp đang giúp cô xoa nhẹ chỗ đau.

Cô hoang mang mở mắt ra sau đó chau mày hất tay Cung Quý Dương xuống.

‘Nếu như anh không định đưa tôi về công ty thì tôi tự đi về!’ Về mặt không kiên nhẫn cô cást lời.

Cung Quý Dương cười nhẹ, cúi người giúp cô cài dây an toàn thuận tiện thổi khí bên tai cô: ‘Sao vậy? Giận sao?’

Cô co người lại, cố tránh khỏi đôi môi lửa nóng của hấn, lạnh lùng nói: ‘Căn nhà đó bao nhiêu tiền tôi sẽ trả lại cho anh, coi như tôi mua tặng ẹ tôi. Với lại, xin anh từ đây về sau đừng can thiệp vào chuyện của gia đình tôi nữa!’

Cô không biết mình hôm nay là tức giận hay là kinh ngạc nữa! Cung Quý Dương lần này đúng là đùa quá mức rồi!

‘Đây là món quà gặp mặt anh tặng cho bác gái, món quà nhỏ không đủ thể hiện tâm ý của anh vì vậy Tranh Tranh, em đừng quá để ý!’ Cung Quý Dương cười khê, chuẩn bị nổ máy xe.

Phanh!!!

Sầm Tử Tranh vỗ mạnh tay lên vô lăng, ánh mắt sắc bén nhìn Cung Quý Dương, lạnh giọng nói: ‘Anh là muốn thể hiện năng lực của mình trước mặt tôi sao? Hay là thể hiện sự giàu có của mình? Tôi cho anh biết, anh làm vậy thực sự là rất ngu xuẩn, mẹ tôi sẽ tưởng là thật đó!’

Tay Cung Quý Dương đổi thế thành vòng qua ôm lấy eo cô, không thèm để ý đến sự giãy dụa của cô, ái muội nói: ‘Tưởng thật thì cứ tưởng thật thôi, đây cũng là kết quả mà anh muốn mà!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy cơn tức trong lòng càng lớn, cô lớn tiếng nói: ‘Tôi đã nói rồi, tôi với anh vĩnh viễn cũng không có khả năng, tôi đã có người trong lòng rồi, xin anh về sau đừng đến làm phiền tôi và người nhà tôi nữa!’

Vì có thể thoát khỏi hấn cô chỉ đành mở to mắt nói dối!

Đôi mắt đen của Cung Quý Dương chợt toát lên một tia lạnh lùng, hấn nhướn mày nói, ‘Em đã có người mình thích rồi? Là ai? Chắc không phải là Thư Tử Hạo chứ? Anh có thể đoạt lấy em từ tay hấn một lần rồi, anh không ngại làm thêm một lần nữa!’

‘Anh ...’ Sầm Tử Tranh tức đến nỗi không nói trọn câu, một lúc lâu sau cô mới lạnh lùng nói: ‘Nói trắng ra, anh cũng chỉ dựa vào sự giàu có của nhà mình, anh bây giờ so với nửa năm trước thì có gì khác nhau? Chẳng qua cũng chỉ là một tên ăn bám nếu không có tiền của nhà thì cái gì cũng không làm được thôi sao?’

Cung Quý Dương nghe câu này sắc mặt càng trở nên khó coi ...

‘Ý của em là sao?’

Sầm Tử Tranh nhếch môi, nói từng tiếng một: ‘Ý của tôi đơn giản thôi, anh chỉ là một tên ăn bám, nếu như không có gia đình chống lưng, anh không làm được cái gì cả!’

61. Q.4 - Chương 17-18

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 17: Đánh cuộc (2)

Cung Quý Dương nhướn mày, rõ ràng câu nói này của Sầm Tử Tranh khơi dậy hứng thú rất lớn của hấn. Hấn lười lỉnh tựa thân hình cao lớn của mình vào lưng ghế, cười nói: ‘Xem ra ấn tượng mà anh để lại cho em là rất tệ. Trong mắt em anh chẳng qua chỉ là một kẻ ăn bám hay một tên phá gia chi tử không làm được tích sự gì đúng không?’

‘Đúng vậy!’ Sầm Tử Tranh nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của hấn, lạnh giọng nói: ‘Tôi dám cá, nếu không có tiền anh không thể làm được chuyện gì cả!’

‘Ồ!’ Cung Quý Dương không giận mà cười, ‘Xem ra anh chắc là phải cực với em ván này, bằng không em cứ mãi hiểu lầm anh như vậy cũng không tốt lắm đâu!’

‘Tốt thôi! Chuyện này là chính miệng anh nói đấy nhá, đến lúc đó đừng có hối hận là được!’ Sầm Tử Tranh vẫn chưa hết tức giận, nói.

Cung Quý Dương nhún vai, nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực: ‘Những lời mà Cung Quý Dương anh đã nói thì chưa từng có ý định thu về!’

‘Vậy được!’ Sầm Tử Tranh suy nghĩ rất nhanh rồi nói tiếp: ‘Thế này đi, chúng ta đánh cuộc một ván. Anh xuất phát từ Bắc Mỹ, đi đến miền Nam châu Âu sau đó quay lại, anh chỉ có thể mang theo lộ phí đủ đi đường, không được mang thêm một đồng nào nữa. Nếu như anh có thể hoàn thành chuyến đi vậy coi như anh thắng cuộc.’

Cung Quý Dương suy nghĩ rất nhanh rồi lười nhác nói: ‘Anh đồng ý cực ván này với em nhưng ... anh có điều kiện!’

‘Điều kiện gì?’ Sầm Tử Tranh không ngờ Cung Quý Dương lại nhanh chóng và thoải mái chấp nhận ván cược này như vậy, cô sững sốt một chút rồi hỏi lại. Thực ra những lời cô nói lúc nãy chỉ là do nóng giận nhất thời mà thôi, không ngờ tên điên kia lại xem là thật.

Thân thể cao lớn của Cung Quý Dương bỗng đổ về phía cô, ‘Nếu như anh làm được thì em ... phải trở về bên cạnh anh!’ Hắn tà tứ cười, ngữ điệu cực kỳ ái muội.

‘Anh ...’ Theo bản năng Sầm Tử Tranh cố né tránh hơi thở nóng rực đang phả về phía mình nhưng vô dụng, vòng eo cô đã bị đôi tay rắn như hai gọng kìm chế trụ, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

‘Yêu cầu của anh thật quá đáng!’ Sầm Tử Tranh trừng hắn.

‘Lần cá cược này được lập trên cơ sở hoàn toàn bất bình đẳng vì thế anh không cho rằng đề xuất của anh quá đáng đến mức nào!’ Cung Quý Dương ý cười tràn ra cả khoe mắt, nói.

‘Tôi không đồng ý!’ Sầm Tử Tranh lạnh lùng cự tuyệt.

Cung Quý Dương nghe vậy mặt càng đưa sát mặt cô rồi đặt nụ hôn nóng rực lên chiếc gáy trắng như tuyết, nụ hôn chớp nhoáng khiến cho cả người Sầm Tử Tranh khẽ run ...

‘Tranh Tranh à ...’ Giọng nói trầm ấm của hắn cất lên, mang theo vô vàn âu yếm, ‘Em đừng quên anh là người làm ăn, trước khi có bất cứ quyết định nào thì cũng phải suy nghĩ đến lợi ích trước đã. Anh sợ dĩ muốn cùng em cược ván này hoàn toàn là vì muốn lần nữa có được em!’

‘Cung Quý Dương, anh cũng quá tự tin rồi đó!’ Sầm Tử Tranh áo não nói, cô có cảm giác như mình vừa đào hố để tự nhảy vào vậy.

‘Tự tin dù sao cũng tốt hơn nhiều so với tự ti. Dù sao trong từ điển của Cung Quý Dương này trước giờ chưa từng có bốn chữ “không đánh mà lui”. Riêng với em ... anh luôn chấp nhất như vậy!’

Môi Cung Quý Dương khẽ cau lên một đường cong, hắn ngồi thẳng dậy, khởi động xe, lái đi.

Sầm Tử Tranh sững sốt nhìn Cung Quý Dương, lời của hắn nhất thời khiến cô mờ mịt. Người đàn ông này ... rốt cuộc hắn đang nghĩ gì chứ?

Ngày hôm sau, Cung Quý Dương bắt đầu thực hiện cuộc cá cược giữa hai người. Hắn không mang theo nhiều tiền lắm, ngoài ra chỉ có một chiếc máy ảnh, theo lời hắn nói chính là đi đến nơi nào hắn đều sẽ chụp ảnh lại để làm bằng chứng.

Cuộc sống của Sầm Tử Tranh trở lại tĩnh lặng như trước chỉ có điều, mỗi lần trở về nhà nhìn thấy hành lý và quần áo mà Cung Quý Dương để lại, không hiểu sao trong lòng cô lại dậy lên một cảm giác buồn bã mơ hồ.

Trong lòng có chút rầu rĩ, lại có chút khổ sở, chẳng lẽ ... đó chính là tương tư sao?

Không!

Không thể nào!

Cô sao lại có cảm giác tương tư hắn được chứ?

Thật nực cười!

Hãy để tất cả khôi phục lại như bình thường đi, lúc này cô không dám suy nghĩ nhiều quá. Buổi trình diễn thời trang càng lúc càng đến gần rồi, cô phải lấy lại tinh thần tập trung vào công việc mới được

Nhưng mà ...

Có phải lần này cô hơi quá đáng không?

Muốn Cung Quý Dương trên người không một phân tiền đi từ châu Mỹ sang đến châu Âu rồi quay trở lại, cuộc cá cược này có phải là quá lớn rồi không?

Bàn tay đang cầm bút của Sầm Tử Tranh lần nữa dừng lại. Lỡ như ... lỡ như hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?

Lòng thật loạn! Nhất thời cô chợt có suy nghĩ, hay là hủy bỏ cuộc cá cược này!

Cô thật sự không muốn trở thành một hung thủ giết người dù là gián tiếp nha!

Nghĩ là làm, Sầm Tử Tranh lập tức nhấc điện thoại lên, nhấn số sau đó khẩn trương chờ điện thoại kết nối.

Điện thoại reo lên mấy hồi rồi cuộc cũng có người tiếp.

‘Hi ...’ Sầm Tử Tranh chợt cảm thấy rất vui, cô vội vàng lên tiếng ...

‘Xin chào!’ Đầu bên kia truyền đến giọng của một cô gái.

Hả???

Số điện thoại này không phải là số của Cung Quý Dương sao? Sao lại có cô gái nào nghe chứ?

‘Xin chào? Xin hỏi ngài tìm Cung tiên sinh sao?’ Bên đầu bên kia vẫn là một giọng nữ, nhỏ nhẹ mà lễ phép hỏi.

‘À ... ừm ... Đúng vậy. Số này ... không phải số điện thoại của anh ta sao?’ Sầm Tử Tranh điều tiết lại tâm tình của mình, ngập ngừng lên tiếng hỏi.

‘Đúng vậy. Đây là số của Cung tiên sinh. Tôi là thư ký của tổng tài. Bởi vì mấy ngày gần đây Cung tiên sinh không đến công ty vì vậy các cuộc gọi đến số máy của ngài ấy đều được chuyển đến phòng thư ký. Xin hỏi ngài tìm Cung tiên sinh có chuyện gì gấp không ạ?’ Cô gái cực kỳ lễ độ giải thích.

Chương 18: Một cơn sóng tình khác (1)

‘Ồ, không có gì, cảm ơn!’ Sầm Tử Tranh vội trả lời rồi ngắt điện thoại.

Xem ra Cung Quý Dương thực sự nghiêm túc thực hiện cuộc cá cược, hơn nữa điện thoại cũng không mang theo!

Trong lòng Sầm Tử Tranh không khỏi sợ run.

Mình sao thế này? Hắn muốn đi thực hiện cuộc cá cược là chuyện của hắn, có liên quan gì đến mình đâu mà phải lo lắng chứ!

Chừng như nhận ra chính mình quá dễ tâm đến Cung Quý Dương, cô cực kỳ ách nã vội điều tiết lại tâm trạng, tập trung tinh thần xem xét những văn kiện có liên quan đến buổi trình diễn.

Thời gian từng giây từng phút lặng lẽ trôi ... Sáng đến trưa, trưa lại đến tối mãi đến khi gió đêm thổi lạnh từng cơn ...

Sầm Tử Tranh là một người cuồng công việc điển hình, có lúc vì quá mải mê công tác mà ba bữa ăn cũng thường bỏ qua cho đến khi bụng đói kêu vang ngẩng lên nhìn thì mới phát hiện trời đã tối.

Đang lúc chuẩn bị hoàn tất những việc cuối cùng thì chợt một mùi thơm thoang thoang ập đến khiến Sầm Tử Tranh ngẩng vội đầu lên nhìn.

Một người đàn ông cao lớn đang mỉm cười đứng ngay cửa nhìn cô, ánh mắt tràn đầy tình ý, một tay hắn cầm một bó hoa lớn còn tay kia đang kéo một chiếc va ly.

‘Tử Hạo?’ Khi Sầm Tử Tranh nhìn rõ bóng người mới đến, cô nở một nụ cười hiền hoà, cất tiếng gọi.

‘Đóa hoa đẹp nhất dành tặng cho thiên sứ xinh đẹp nhất!’ Hắn đưa bó hoa cho cô, những bông hoa thật đẹp càng làm nổi bật gương mặt xinh đẹp của Sầm Tử Tranh.

‘Cảm ơn!’ Sầm Tử Tranh đưa tay nhận bó hoa, cô mỉm cười hỏi: ‘Anh vừa xuống máy bay sao?’

Thư Tử Hạo gật đầu, ‘Đúng đó. Ở bên đó chán lắm, cũng may là đã xong. Rồi cuộc anh cũng có thể toàn tâm toàn ý cho sự nghiệp thiết kế của mình rồi.’

Sầm Tử Tranh cười khê: ‘Anh nha, đúng là sống trong phúc mà không biết phúc. Anh không biết có bao nhiêu nhà thiết kế muốn được đi tham gia cuộc thi giành giải thưởng lớn này mà chỉ vì không đủ tư cách nên chỉ đành đứng ngoài cuộc không? Anh nên biết thỏa mãn chứ!’

‘Nếu như có lần sau anh nhất định sẽ không tham gia.’ Thư Tử Hạo nói giọng kiên định.

‘Tại sao chứ? Anh không phải biết rất rõ là đề cử này đối với danh tiếng của một nhà thiết kế mà nói là quan trọng đến mức nào sao?’

Trên mặt Sầm Tử Tranh lộ rõ vẻ khó hiểu, giải thưởng lớn này có không biết bao nhiêu nhà thiết kế muốn tham gia mà không được vậy mà Thư Tử Hạo này dường như không có chút hứng thú nào.

Thư Tử Hạo nhìn Sầm Tử Tranh, trong đôi mắt đen phát ra một tia dị thường, hần chậm rãi nói: ‘Bởi vì anh đã chịu đủ những ngày phải sống xa em rồi, Tử Tranh, những ngày này đối với anh mà nói thật là khổ sở, mỗi ngày hình bóng em đều quần quanh trong đầu anh ...’

‘Tử Hạo ...’

‘Được rồi được rồi, anh biết em sẽ nói là em chưa sẵn sàng ột cuộc tình mới, anh chỉ là than thở một tí thôi ...’ Thư Tử Hạo thông minh thấy bầu không khí ngưng ngừng liền vội chuyển đề tài: ‘Đã muộn thế này rồi, chắc là em cả ngày chưa ăn gì, đi thôi, anh mời em ăn một bữa ngon!’

Sầm Tử Tranh ngưng ngừng cười: ‘Tử Hạo, hôm nay phải là em mời anh ăn cơm mới đúng, coi như là tẩy trần cho anh đi!’

‘Ồ’ Thư Tử Hạo sảng khoái cười, ‘Vậy thì anh phải “bóc lột” em một bữa lớn mới được!’

Hai người vừa cười vừa nói rời khỏi văn phòng!

Ánh sáng hiền hoà soi rọi hoàn cảnh tao nhã của nhà hàng, mỗi ngọn đèn thủy tinh đều chiếu ra ánh sáng mê người.

‘Ừm, thật nhớ bút tết của nhà hàng này, Tử Tranh em không biết đó thôi, mấy ngày anh ở bên đó tham gia cuộc thi, muốn ăn nhất chính là món bút tết của nhà hàng này, đáng tiếc là chỉ có thể tưởng niệm hương vị của nó. Thật là tội nghiệp nha!’

Thư Tử Hạo cẩn thận cắt bút tết thành từng miếng nhỏ rồi đẩy đĩa đến trước mặt Sầm Tử Tranh, vừa cười vừa nói.

‘Đường đường là nhà thiết kế quyền uy không ngờ lại dẽ miệng đến vậy!’ Sầm Tử Tranh tao nhã hớp một ngụm rượu đỏ, nói giọng trêu chọc.

Thư Tử Hạo cố tình làm ra vẻ kinh ngạc: ‘Làm ơn đi Tranh Tranh, nhà thiết kế cũng là người mà!’

Sầm Tử Tranh mỉm cười, rồi như nhớ ra điều gì cô lại nâng cốc lên: ‘Đúng rồi, em còn chưa chúc mừng anh, giải thưởng lớn kỳ này anh độc chiếm nha, đúng là làm người ta hâm mộ chết mất!’

Thư Tử Hạo cũng nâng cốc lên, hai chiếc cốc thủy tinh xinh đẹp chạm khê vào nhau vang lên một tiếng thanh thúy, hần cố tình làm ra vẻ oán giận nói: ‘Tử Tranh, em từ lúc nào học người ta châm chọc người khác vậy? Nếu như không phải vì bước phát triển thương hiệu tiếp theo thì anh thật sự lười để ý mấy cuộc thi này. Vậy mà em còn dám cười anh?’

‘Em nào dám cười nhạo anh? Em nói đều là lời thật lòng mà!’ Sầm Tử Tranh cực kỳ nghiêm túc nói.

Thư Tử Hạo cười, lắc đầu không nói.

Đúng lúc này quản lý của nhà hàng chợt tiến đến nhã nhận nói: ‘Thực xin lỗi, làm phiền hai vị dùng bữa!’

‘Quản lý, có chuyện gì sao?’ Thư Tử Hạo ngạc nhiên hỏi lại.

Quản lý nhà hàng khẽ mỉm cười: ‘Là thế này, tin tức hai vị ở đây dùng cơm không hiểu sao giới truyền thông lại biết, hiện giờ có rất nhiều ký giả đang tụ tập trước nhà hàng vì vậy tôi đến đây nhắc nhở hai vị một tiếng, lát nữa dùng bữa xong hai vị nên đi ra bằng cửa sau!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy, thở phào một hơi nhẹ nhõm: ‘Quản lý, cảm ơn anh. Nếu không có anh nhắc nhở lát nữa chúng tôi nhất định sẽ bị những ký giả đó làm phiền chết.’

‘Chỉ là chuyện nhỏ thôi. Hai vị xin cứ tự nhiên, tôi sẽ không làm phiền nữa!’ Quản lý nói xong liền rời đi.

Thư Tử Hạo hơi hé rèm cửa nhìn ra ngoài ...

‘Ký giả quả nhiên đến không ít nhưng thật kỳ lạ, hôm nay sao lại có nhiều ký giả đến thế chứ? Giới thiết kế thời trang cũng không được truyền thông quan tâm mấy, sao hôm nay họ lại rầm rộ thế này?’ Hần nghi hoặc thấp giọng hỏi.

62. Q.4 - Chương 19-20

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 19: Một cơn sóng tình khác (2)

Sầm Tử Tranh cũng nhoài đầu ra nhìn sau đó mặt lộ ra chút khó xử, cô rầu rĩ nói: ‘Ký giả không phải như thế đâu!’

Thực ra trong lòng cô biết rất rõ hôm nay có nhiều ký giả đến đây như vậy chẳng qua là vì Cung Quý Dương mà thôi. Cung Quý Dương trước giờ luôn là tiêu điểm của các tạp chí giải trí, sở dĩ hôm nay ký giả đến đông như vậy nhất định là vì tưởng rằng người dùng cơm với cô là Cung Quý Dương.

Xem ra cô đã hại Thư Tử Hạo không có được một bữa cơm an ổn rồi!

Nhưng Thư Tử Hạo hoàn toàn chẳng nghi ngờ gì vẫn thản nhiên thưởng thức một ngụm rượu đỏ, nhẹ giọng nói: ‘Tử Tranh, quãng thời gian này anh vẫn luôn suy nghĩ về chuyện hợp tác giữa anh và em.’

‘Hợp tác? Ý anh là sao?’ Sầm Tử Tranh không hiểu hỏi lại.

‘Là thế này, Tử Tranh, những lời này chắc em nghe cũng nhàm rồi nhưng anh vẫn nói. Anh thấy em đối với thời trang Nam giới rất có tài năng. Nếu như thương hiệu thời trang cao cấp Leila của em kết hợp với thương hiệu của anh, chúng ta hoàn toàn có khả năng phát triển một thương hiệu thời trang Nam cao cấp. Sự hợp tác này đối với chúng ta mà nói là đôi bên cùng có lợi!’

Thư Tử Hạo nhìn Sầm Tử Tranh, giọng cực kỳ nghiêm túc nói.

Sầm Tử Tranh nghe vậy, đôi mày xinh đẹp khẽ nhíu lại: ‘Tử Hạo, em không phủ nhận lời đề nghị của anh rất có giá trị về mặt lợi ích nhưng trước giờ em không thiết kế thời trang Nam, hơn nữa sau này cũng sẽ không đi con đường này. Sản phẩm chủ đạo của Leila là thời trang nữ giới, tạm thời em không có ý định khai thác mảng thị trường thời trang Nam giới vì vậy thực xin lỗi, em sẽ không hợp tác với anh trong lĩnh vực này.’

Ánh mắt Thư Tử Hạo dần trở nên ảm đạm. Hần buông ly rượu trên tay xuống, bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh...

‘Tử Hạo, đừng ... đừng như thế!’ Sầm Tử Tranh cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng. Theo phản xạ tự nhiên cô nhìn xung quanh một vòng rồi rút tay lại.

‘Anh biết em đang né tránh cái gì!’ Thư Tử Hạo không hề có ý định buông tay cô ra, hần thấp giọng nói, trong giọng nói pha thêm chút khổ sở.

‘Tử Tranh, anh biết em nhiều năm như vậy, trong lòng em suy nghĩ gì anh biết rất rõ, em thích thiết kế thời trang nam giới thậm chí em đã từng hỏi anh rằng vì sao phụ nữ không thể trở thành nhà thiết kế thời trang nam giới hàng đầu? Mà em thì vẫn luôn muốn trở thành nhà thiết kế nữ đó. Những lời này chẳng lẽ em đã quên rồi sao?’

‘Em ...’ Sầm Tử Tranh có chút không biết nói sao, trên mặt cô có chút không tự nhiên, ấp úng nói: ‘Niềm đam mê của con người sẽ thay đổi theo thời gian mà. Hơn nữa bây giờ em không phải đã là nhà thiết kế cấp cao về thời trang nữ rồi sao? Vậy còn chưa đủ sao?’

‘Em nói dối!’ Thư Tử Hạo nói một cách dứt khoát, vạch trần tâm tư cô, ‘Không phải em không thích thiết kế thời trang Nam nữa mà là em không muốn. Từ sau khi Cung Quý Dương làm tổn thương em đến nay em

liền không đụng đến thời trang Nam giới mà chỉ tập trung vào thời trang nữ giới. Tử Tranh, vì một người đàn ông mà từ bỏ niềm đam mê của mình có đáng không?’

‘Không ... Không phải vậy!’ Theo bản năng Sầm Tử Tranh lớn tiếng kháng nghị, cô lắc đầu, nét mặt khổ sở nói: ‘Em không phải vì Cung Quý Dương, không phải!’

‘Vậy được, nếu như em hợp tác với anh thì sẽ chứng minh được em không phải vì Cung Quý Dương mà từ bỏ niềm đam mê thiết kế thời trang Nam. Em cũng biết đó, lần hợp tác này đối với danh tiếng hay thành tích kinh doanh của em đều có lợi mà thương hiệu Leila cũng sẽ vì thế mà trở nên phong phú hơn!’ Thư Tử Hạo phân tích kỹ lưỡng cho cô nghe.

‘Tử Hạo, hai thương hiệu hợp tác với nhau cũng không phải trò trẻ con, đương nhiên là phải qua nhiều lần thương thảo mới tốt, hơn nữa, tạm thời em không có ý định khai phá mảng thời trang Nam giới!’ Sầm Tử Tranh càng lúc càng cảm thấy không được tự nhiên, cô không biết nên nói gì mới phải.

Thư Tử Hạo nghe vậy cũng không nói gì thêm, hất buông bàn tay nhỏ nhắn của cô ra, hất lấy từ trong va ly ra một tập văn kiện thật dày, đẩy đến trước mặt Sầm Tử Tranh.

‘Tử Hạo, đây là ...’

Sầm Tử Tranh nghi hoặc lật lật mấy trang xem thử sau đó ngạc nhiên hỏi: ‘Đây là kết quả nghiên cứu thị trường?’

‘Đúng vậy! Nói chính xác hơn thì là kết quả báo cáo kết quả nghiên cứu thị trường về sự phân bố khu vực tiêu thụ của thương hiệu Leila. Trong đó viết rất tường tận về hướng phát triển trong tương lai, phân khúc thị trường và phân tích tiềm năng. Em chắc là sẽ tự tin hơn khi biết thương hiệu của mình có tiềm lực phát triển lớn đến đâu!’ Thư Tử Hạo nói một cách rất chuyên nghiệp.

Sầm Tử Tranh nhìn phần báo cáo đặt trước mặt mình, trong lòng buồn vui lẫn lộn. Cô không ngờ Thư Tử Hạo lại giúp mình làm một phần báo cáo chi tiết và phức tạp như vậy. Báo cáo này không biết tốn của hắn bao nhiêu thời gian và tinh lực đây?

‘Còn nữa ...’ Thư Tử Hạo đặt một phần văn kiện khác trước mặt cô, ‘Đây là báo cáo phân tích của thương hiệu của anh. Tử Tranh, anh không yêu cầu em phải trả lời cho anh ngay, dù sao thì anh cũng sẽ không ép em làm bất cứ chuyện gì mà em không muốn. Hai phần báo cáo này em cứ mang về xem kỹ, tin rằng sau khi xem xong em sẽ suy nghĩ nghiêm túc về lời đề nghị của anh.’

Bàn tay nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh đặt lên hai phần văn kiện thật dày kia, vẻ mặt có chút khó hiểu, hỏi lại: ‘Tử Hạo, thực ra em không hiểu cho lắm, thương hiệu của anh đã nổi tiếng như vậy, anh hoàn toàn không cần mạo hiểm vì thương hiệu của em!’

‘Bởi vì anh yêu em!’ Thư Tử Hạo lời lẽ đanh thép nói.

Thân thể Sầm Tử Tranh khẽ run, cô rũ mi nhẹ thở dài: ‘Cho dù là vậy anh cũng không nhất định phải làm như vậy!’

Cô biết Thư Tử Hạo trước giờ chưa từng bỏ cuộc, từ đại học đến bây giờ, từ lúc cô và Cung Quý Dương yêu nhau cho đến lúc hai người chia tay, người đàn ông này trước giờ chưa từng từ bỏ ý định theo đuổi cô. Thực ra Sầm Tử Tranh cũng đã từng cảm động, cũng đã từng động lòng, dù sao trong những lúc cô khó khăn nhất người đàn ông này vẫn luôn ở bên cạnh cô, chiều cố, giúp đỡ cô.

Nhưng mà ... cô thực sự không được. Đã từng được Cung Quý Dương yêu thương, tổn thương, trong lòng cô sớm đã không thể dung nạp người khác, không thể mở lòng đón nhận một tình yêu khác.

Chương 20: Một cơn sóng tình khác (3)

Thư Tử Hạo thấy dù sao cũng đã nói đến đây rồi, hắn cũng không muốn dè nén nữa, thẳng thắn nhìn Sầm Tử Tranh nói: ‘Tử Tranh, trước khi anh đi tham gia cuộc thi giành giải thưởng lớn, anh đã từng nói với em mong em trong khoảng thời gian đó có thể suy nghĩ lại về mối quan hệ giữa anh và em. Hôm nay anh chính thức tỏ tình với em, anh thật hy vọng em có thể trở thành bạn gái của anh, anh muốn yêu em một cách đường đường chính chính chứ không phải trong sự phỏng đoán hoặc nghi ngờ của giới truyền thông.’

Trên mặt Sầm Tử Tranh sự mất tự nhiên càng rõ rệt, cô cầm ly rượu lên như muốn dùng động tác uống rượu để che dấu tâm trạng ngại ngùng của mình, cô nhìn Thư Tử Hạo nói: ‘Tử Hạo, thực ra chúng ta làm bạn với nhau không phải tốt lắm sao? Hơn nữa bây giờ anh đang là một nhà thiết kế nổi tiếng, đáng lý nên tìm một người yêu có thể giúp đỡ anh nhiều trong sự nghiệp mới đúng!’

‘Tử Tranh, em phải hiểu, người anh muốn tìm là một người vợ chứ không phải một trợ thủ!’

Thư Tử Hạo ngắt lời cô, trong mắt tràn đầy vẻ kích động: ‘Chẳng lẽ em dám khẳng định em chưa từng động lòng vì anh?’

‘Tử Hạo, em ...’ Sầm Tử Tranh vừa định nói gì đó thì chuông điện thoại chợt reo lên, cô nhấc điện thoại lên, ngượng ngùng nói với Thư Tử Hạo, ‘Thật ngại quá, em nghe điện thoại một lát!’

Thực ra lúc chuông điện thoại vừa reo Sầm Tử Tranh đã thầm cảm ơn người gọi đến bởi vì ít ra cú điện thoại này đã giúp cô né tránh giây phút ngượng ngùng này, nào hay vừa nghe đến giọng nói quen thuộc truyền đến từ đầu dây bên kia thì cô lại càng khấn trương hơn.

‘Tranh Tranh!’

Nghe giọng nói kia, Sầm Tử Tranh giật mình, cô vội đưa tay lên chỉ sợ lỡ mình không cẩn thận sẽ phát ra một tiếng kêu thất thanh.

Tên này sao bỗng dưng lại gọi ình chứ?

‘Tranh Tranh? Sao không lên tiếng? Nhất định là vì nghe được giọng nói của anh nên kích động quá rồi phải không? Ha ha, có nhớ anh không?’ Giọng nói có phần lười nhác của Cung Quý Dương truyền qua điện thoại vọng thẳng vào tai Sầm Tử Tranh.

‘Sao anh lại gọi điện thoại cho tôi?’ Qua một lúc lâu Sầm Tử Tranh mới thốt được một câu.

‘Ha ha, em đừng hiểu lầm, tiền gọi điện thoại là anh tự kiếm được, tuyệt đối không có đụng đến một đồng tiền riêng nào của anh!’ Cung Quý Dương “tốt bụng” giải thích với cô.

Sầm Tử Tranh có chút ngượng ngùng liếc mắt nhìn Thư Tử Hạo đang ngồi đối diện với mình sau đó đứng dậy đi đến một góc khác, tận lực đè thấp giọng nói: ‘Này, anh làm gì vậy? Sao bỗng dưng lại gọi điện thoại cho tôi?’

Làm như vậy chỉ khiến cho sự tình càng phức tạp thêm!!!

‘Anh đoán, theo sự sai biệt múi giờ thì bên đó chắc phải là giờ cơm tối rồi cho nên mới đặc biệt gọi điện đến nhắc nhở em một chút bằng không em cứ mãi lo làm việc rồi lại quên ăn quên ngủ!’

Câu nói không đoán trước được này của Cung Quý Dương khiến cho toàn thân Sầm Tử Tranh phát run, cô ngây ngốc tại chỗ, không biết nên trả lời thế nào, chỉ cảm thấy một góc nào đó trên bức tường thành kiên cố ở nơi sâu nhất trong nội tâm mình đang bị sự ầm ập đó hòa tan ...

Giây phút sau cô mới nói được nên lời, trong giọng nói mang theo một tia nhu hòa mà ngay chính cô cũng không phát hiện ra được: ‘Anh lo lắng nhiều quá rồi, tôi hiện giờ đang dùng bữa!’

‘Ồ, vậy sao? Một người ăn cơm hay là còn có ai khác?’ Cung Quý Dương lại hỏi tiếp.

‘Này, anh cũng lo nhiều quá rồi đấy! Tôi ăn cơm một mình cũng được mà ăn cơm chung với người khác cũng thể thôi. Chuyện này có liên quan gì đến anh chứ?’ Sầm Tử Tranh nghe vậy liền chau mày, bắt đầu lên tiếng.

‘Đương nhiên là có liên quan đến anh rồi, em là bạn gái của anh cho nên em phải ngoan ngoãn một chút, đừng chọc anh tức giận mới đúng!’

Ở đầu bên kia vọng đến tiếng cười sáng láng của Cung Quý Dương nhưng giọng nói thì lại cực kỳ bá đạo.

‘Anh ... anh đang nói nhảm gì đấy?’

Sầm Tử Tranh nhất thời nghẹn giọng, “ngoan ngoãn”? Thế nào mà cô bây giờ ăn cơm cùng Thư Tử Hạo lại khiến cô sản sinh cảm giác tội lỗi thế này?

Loại cảm giác này khiến cô cảm thấy cực kỳ không thoải mái!

‘Được rồi được rồi, nhớ kỹ, anh không ở bên cạnh em em phải nhớ ăn cơm đúng giờ, anh phải tiếp tục cuộc lữ hành của mình rồi, Tranh Tranh, đợi anh!’ Bên đầu kia vang lên tiếng một nụ hôn gió của Cung Quý Dương rồi điện thoại bị ngắt mất.

Còn Sầm Tử Tranh thì cầm điện thoại đứng đó ngẩn người một lúc sau đó mới cất điện thoại đi, thở dài một tiếng thật sâu như muốn đem cảm giác không thoải mái vừa nãy trút ra ngoài.

Cô xoay người nhưng bất thành linh lại chạm phải đôi mắt tràn đầy đau khổ của Thư Tử Hạo.

‘Tử Hạo?’ Trong chớp mắt, đôi mắt xinh đẹp của cô xẹt qua một tia hoảng hốt, ‘Sao anh lại đứng sau lưng em?’

Vừa nãy những lời cô nói trong điện thoại có phải hắn đã nghe hết rồi không?

‘Anh thấy em lâu như vậy mà còn chưa trở lại bàn ăn, lo lắng cho em nên bước qua xem thử!’ Thư Tử Hạo nở một nụ cười miễn cưỡng, kéo tay Sầm Tử Tranh cùng nhau đi về phía chỗ ngồi.

Sau khi ngồi xuống, hắn đẩy một phần điểm tâm đến trước mặt cô, nhẹ giọng nói: ‘Đây là món bánh Tiramisu mà em thích ăn, lần nào đến đây anh thấy em cũng đều đặt một phần, hôm nay anh đã đặt dùm em rồi này!’

‘Cám ơn anh!’

Mùi thơm nồng đượm nhưng dễ chịu của bánh Tiramisu thấm vào mũi Sầm Tử Tranh khiến cô càng cảm thấy áy náy hơn, Sầm Tử Tranh nhẹ giọng nói: ‘Vừa nãy anh đã nghe hết rồi sao?’

Thư Tử Hạo tao nhã cắt một miếng bít tết sau đó nhìn cô, nói: ‘Tử Tranh, anh thừa nhận mình có chút tò mò, cũng rất muốn biết người vừa gọi điện thoại cho em là ai nhưng nếu như em không muốn nói anh cũng tuyệt đối không miễn cưỡng em!’

Sầm Tử Tranh cầm chiếc muỗng nhỏ bằng bạc tinh xảo, bắt đầu nếm thử món Tiramisu, hương vị món bánh vẫn thơm ngon như thường nhưng hôm nay cô lại cảm thấy đặc biệt vô vị. Buông chiếc muỗng xuống, cô nhìn Thư Tử Hạo, nói: ‘Tử Hạo, thực ra ...’

Cô ấp úng một lúc lâu vẫn chưa nói hết câu, nhiều năm qua Thư Tử Hạo vẫn luôn âm thầm chiếu cố cô cho nên, cho dù không thể trở thành tình nhân cô vẫn luôn dành một tình cảm vượt lên trên tình bạn cho hắn nên cô không muốn dấu giếm Thư Tử Hạo điều gì bởi điều này đối với hắn không công bằng.

63. Q.4 - Chương 21-22

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 21: Nguyên nhân không thiết kế thời trang nam

Thư Tử Hạo thấy vậy liền đặt dao nĩa trên tay xuống, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nhìn Sầm Tử Tranh, hắn không hồi thúc cô nói ra mà cực kỳ keien nhẩn lảng lạng chờ cô lên tiếng.

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng thật sâu, mắt nhìn hắn, nói rành mạch từng chữ: ‘Thực ra, người vừa nãy gọi điện thoại cho em anh cũng biết, hắn là ... hắn là Cung Quý Dương!’

‘Cái gì?’ Thư Tử Hạo nghe vậy liền đứng bật dậy, thân hình cao gầy rõ ràng là hơi run rẩy ...

‘Tử Hạo, anh đừng kích động như vậy, ngồi xuống trước đã!’ Sầm Tử Tranh ngượng ngùng nhìn xung quanh, vội vàng lên tiếng.

Cử chỉ khác thường của hắn thu hút không ít sự chú ý của những vị khách đang dùng bữa.

Thư Tử Hạo lúc này không còn tâm trạng đầu mà để ý đến hình tượng nữa, hần ngồi xuống, trong ánh mắt vẫn đầy vẻ kinh ngạc như cũ, hần kéo tay Sầm Tử Tranh, thấp giọng nói: ‘Em vừa nói người kia là Cung Quý Dương? Anh không nghe lầm đấy chứ?’

Sầm Tử Tranh nhẹ lắc đầu, lại thở dài một tiếng: ‘Không đâu, anh không có nghe lầm, là anh ấy, sau khi anh đi mấy ngày thì em gặp lại anh ấy!’

Sắc mặt Thư Tử Hạo chợt trở nên cực kỳ khấn trương, hần vội hỏi: ‘Hắn nhất định là cứ bám em riết không buông đúng không? Hắn có làm gì em chưa?’

Sầm Tử Tranh nhẹ rút tay về, cô rũ mi: ‘Hắn ... không có!’

Ánh mắt Thư Tử Hạo chợt xẹt qua một tia nghi vấn, hần nhìn Sầm Tử Tranh một lúc mới lên tiếng: ‘Tử Tranh, em ... không phải lại động lòng vì hắn nữa chứ?’

Câu hỏi này như một quả bom ném vào lòng Sầm Tử Tranh, cô chợt ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đau khổ: ‘Chẳng lẽ em bị tổn thương một lần còn chưa đủ sao? Vẫn còn muốn em phải khổ sở thêm lần thứ hai? Lần thứ ba?’

‘Vậy thì tốt rồi!’ Thư Tử Hạo cũng không muốn ép cô, nhưng Cung Quý Dương ba chữ này giống như một đòn trí mạng đánh mạnh vào tim hần, khiến hần cực kỳ khó chịu.

‘Tử Tranh, anh muốn em chính miệng nói, em cự tuyệt tình cảm của anh không phải là vì sự xuất hiện của Cung Quý Dương? Đối với hần, tình yêu của em đã sớm không còn tồn tại nữa rồi!’

‘Tử Hạo ...’ Sầm Tử Tranh bất giác chau mày, cô thì thầm nói: ‘Sao anh lại phải khổ thế! Anh quá nhạy cảm rồi!’

‘Em nói xem anh có thể không nhạy cảm được sao?’ Trong mắt Thư Tử Hạo như bùng lên lửa giận, ‘Cái tên Cung Quý Dương lúc đó làm em tổn thương thế nào cho đến bây giờ anh nhìn rõ rành rành. Nếu như tên đó đứng trước mặt anh bây giờ, cho dù phải đền mạng anh cũng phải dạy dỗ hần một phen, giúp em trả thù cho những tổn thương mà em phải chịu tám năm trước!’

‘Bỏ đi Tử Hạo, đó đều là chuyện quá khứ cả rồi. Em không muốn nghĩ lại nữa. Nếu như mãi không quên được chuyện của tám năm trước, em nghĩ mình sẽ sống rất khổ sở. Em chỉ muốn một cuộc sống đơn giản, thoải mái mà thôi!’ Sầm Tử Tranh day day huyết Thái dương đang ầm ầm đau, nhẹ giọng nói.

Thư Tử Hạo ngược lại không có cách nào bình tĩnh lại, hần thực sự sợ, thật sự sợ Cung Quý Dương lại lần nữa cướp đi Sầm Tử Tranh bên người hần, tuy bây giờ Tử Tranh còn chưa đáp ứng lời tỏ tình của hần nhưng hần tin tưởng, chỉ cần bản thân cố gắng thì sớm muộn gì Tử Tranh cũng sẽ động lòng. Nhưng ... sự xuất hiện của tên Cung Quý Dương kia như gióng lên một hồi chuông cảnh báo trong lòng hần.

‘Tử Tranh, anh mong em có thể nhận rõ lòng mình bằng không em nhất định sẽ rất đau khổ!’ Hần đau lòng nhìn cô, thấp giọng nói.

‘Nhận rõ lòng em?’ Trên mặt Sầm Tử Tranh hơi lộ ra vẻ kinh ngạc sau đó cô cười khổ một tiếng, ‘Chẳng lẽ anh cho rằng sau khi Cung Quý Dương làm tổn thương em sâu như vậy mà em còn như con thiêu thân cứ lao đầu vào lửa, cứ tiếp tục yêu anh ấy sao? Em nghĩ em đã nhận rất rõ lòng mình rồi!’

‘Em đang nói dối, Tử Tranh!’

Thư Tử Hạo không đồng ý với cách nói của cô, hần nói: ‘Nếu như thật sự em có thể quên đi quá khứ vậy tại sao cho đến bây giờ em vẫn không chịu thiết kế thời trang nam?’

Câu nói này chạm thẳng vào nỗi đau và gút mắc trong lòng cô bấy nhiêu năm qua.

‘Tử Hạo, em ... em không hiểu ý của anh!’

Giọng Sầm Tử Tranh hơi run, trong đôi mắt đẹp như đang nổi lên những gợn sóng ...

Thư Tử Hạo thở dài một tiếng thật sâu: ‘Thực ra anh vẫn luôn không dám thừa nhận sự suy đoán của mình nhưng hôm nay anh rất cuộc cũng phải đối mặt. Em vẫn luôn có niềm đam mê nồng nhiệt với thiết kế thời trang nam nhưng vẫn luôn từ chối đề cập đến nó nhất định là có nguyên nhân của nó mà nguyên nhân này

không thể tách rời khỏi Cung Quý Dương. Từ khi em bị Cung Quý Dương làm tổn thương, em liền không thiết kế thời trang nam nữa!

‘Không ... em không có ...’

Sầm Tử Tranh thất thanh phủ nhận, nhưng bởi vì phản ứng của cô quá rõ rệt, tâm tư rối bời của cô sớm đã bị Thư Tử Hạo nhìn thấu.

‘Em có!’ Hần đành thép nói, từng bước ép cô: ‘Nếu như sự thật giống như lời em nói, rằng em muốn có một cuộc sống hoàn toàn mới vậy vì sao em không thiết kế thời trang nam? Thương hiệu Leila toàn bộ chỉ thiết kế cho nữ giới, em chẳng thà buông tha ột khoản lợi nhuận khổng lồ cũng không chịu đi thiết kế thời trang nam! Vì vậy, tên đầu sỏ khiến em không muốn thiết kế thời trang nam chính là ... Cung Quý Dương!’

Thư Tử Hạo gần như là nghiêng rằng thốt ra ba chữ sau cùng.

‘Đủ rồi, đừng nói nữa!’

Sầm Tử Tranh quả thực không thể nghe tiếp được nữa, cô chợt thấy thật phiền, lòng dạ rối bời, theo bản năng cô đưa tay bịt hai tai lại, vừa thét lên vừa đứng bật dậy, sau đó nhặt vội túi xách chạy về phía cửa ...

‘Tử Tranh ...’

Thư Tử Hạo sắc mặt thay đổi hẳn, hần vội rút trong ví ra vài tờ tiền lớn đặt lên bàn sau đó vội vàng đuổi theo cô.

Nhưng khi hần đuổi đến cửa sau của nhà hàng thì lại nhìn thấy Sầm Tử Tranh đã sớm ngồi lên taxi chạy lướt qua người hần.

‘Tử Tranh ... Tử Tranh ...’

Thư Tử Hạo nét mặt đầy thất vọng ngồi sụp bên vệ đường, trong đáy mắt xẹt qua một tia đau khổ.

Chương 22: Kế hoạch trộm con (1)

Vốn đang tránh nắng dưới một gốc cây to, Cung Quý Dương đúng là bị tiếng ve làm ồn đến không chịu nổi. bất đắc dĩ hần đành tránh khỏi tán cây, phơi mình dưới ánh nắng mặt trời. Trời ạ, vốn muốn tiêu sái chụp mấy tấm ảnh chứ hần nào muốn để Sầm Tử Tranh nhìn thấy bộ dạng thê thảm hiện giờ của hần.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà Cung Quý Dương đã sắp thành người da đỏ rồi, không cần đi tắm nắng làm gì nữa, bây giờ làn da của hần đã là màu đồng cổ đậm rồi.

Nhưng mà ... điều khiến hần cảm thấy an ủi chính là rất nhanh, nỗi khổ này sẽ không còn nữa!

Không lâu nữa hần sẽ đến một căn biệt thự sang trọng, trên mặt Cung Quý Dương lộ ra một nụ cười thật đẹp, trong căn biệt thự này, màu xanh của trúc đã làm giảm đi cái nóng của buổi chiều hè không ít, lưu lại một cảm giác mát mẻ thật thư giãn, thoải mái.

Căn biệt thự quen thuộc này chính là Thanh Vận Viên ... là nhà cũ của Lăng Thiếu Đường.

Cung Quý Dương ngay cả chuông cửa cũng chẳng buồn ấn mà trực tiếp đập thùng thùng lên cửa ...

Dưới lực đập của hần, toàn bộ hệ thống cảnh báo đều hú lên thậm chí hần có thể nhìn thấy nơi cửa lớn của căn biệt thự, hệ thống camera đang xoay về phía mình.

Ngay lúc Cung Quý Dương đang hướng về phía camera làm mặt xấu thì cửa lớn biệt thự chợt mở ra...

‘Xin hỏi ...’ Từ trong biệt thự một người bảo an trẻ tuổi bước ra, nhìn thấy một người đàn ông đang hướng về phía camera làm những động tác kỳ lạ, anh ta thoáng sững sốt rồi vội hỏi: ‘Vị tiên sinh này, xin hỏi ngài tìm ai?’

Cung Quý Dương vẫy tay về phía camera lần nữa rồi mới xoay người lại ...

‘Ồ, anh là người mới tới phải không?’ Hần vòng qua bên người người bảo an trẻ tuổi, tò mò hỏi.

Anh ta lại sững sốt một lúc mới hắng giọng nói: ‘Chuyện này cũng không liên quan gì đến ngài. Xin hỏi ngài định tìm ai?’

Cung Quý Dương nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực nhìn anh ta cười, ngay cả Cung Quý Dương hấn mà còn không biết, khẳng định là người mới đến rồi!

‘Ồ, người tôi muốn tìm đến rồi!’ Hấn chỉ tay về phía dì Phùng, quần gia ở đây đang mặt đầy lo lắng bước vội đến.

Người bảo an nhìn thấy dì Phùng, vội bước đến nói: ‘Dì Phùng, người này ...’

‘Được rồi, tôi biết rồi! Để anh ta vào đi. Lãng tiên sinh đã biết rồi!’ Dì Phùng vội nói.

Người bảo an không dám chậm trễ, vội vàng mời hấn vào.

‘Dì Phùng, con nhớ đi quá đi mất!!!’ Cung Quý Dương cho dì Phùng một cái ôm đầy nhiệt tình, cười híp mắt nói.

‘Con đó, còn có thời gian đi nhớ bà già này sao? Nếu thật sự nhớ dì thì đã sớm đến thăm dì Phùng này rồi!’ Dì Phùng cố tình làm ra vẻ tức giận, đánh hấn mấy phát, nói.

Giống như đi Trần, dì Phùng là quần gia cho Lãng gia đã nhiều năm, bốn người bọn họ bà xem từ nhỏ cho đến lớn, tình cảm đương nhiên là rất sâu sắc.

‘Haizzz, dì Phùng tức giận rồi, phải làm sao bây giờ đây? Dì mà tức giận thì con đau lòng lắm đó!’ Cung Quý Dương cười nhìn dì Phùng nhưng giọng nói thì cố làm ra vẻ rầu rĩ.

‘Cung thiếu gia từ lúc nào mà biết lấy lòng người khác thế, hử?’

Dì Phùng hơi đẩy hấn ra, nhìn hấn lúc rồi đau lòng nói: ‘Con làm gì mà nhìn đáng thương thế này? Đúng rồi, con đi bộ đến đây sao? Xe đâu? Vệ sĩ đâu? Chẳng lẽ con gặp cướp sao?’

Một loạt câu hỏi đầy quan tâm khiến Cung Quý Dương nhin không nổi nữa, hấn vội lên tiếng chặn lại dì Phùng: ‘Dì à, con tốt lắm, chỉ là muốn đi du lịch một mình mà thôi. Vừa hay đi ngang qua nơi này nên ghé vào một lát thôi. Dì đừng lo lắng.’

‘Đi du lịch một mình?’ Dì Phùng nghe hấn nói vậy kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó ai oán nói: ‘Trong số bốn đứa con là đứa thích làm những chuyện khác người nhất, con không nghĩ đến thân phận tổng tài của Cung thị tài phiệt hiện giờ của con sao? Lỡ như gặp chuyện nguy hiểm gì thì sao? Ta nghĩ Cung lão gia và phu nhân nhất định là không biết con làm vậy, bằng không họ sẽ lo lắng chết mất!’

Bà vừa lên tiếng là liên miên không dứt.

Trên mặt Cung Quý Dương lộ ra một nụ cười, hấn vừa đẩy nhẹ dì Phùng về phía trước vừa kiên nhẫn nói: ‘Được rồi, dì Phùng, con biết rồi mà! Con đây không phải đến mượn vệ sĩ của Thiếu Đường đây sao?’

Dì Phùng xua xua tay: ‘Haizz, thật là không biết mấy người thanh niên bọn con đang làm gì nữa, đúng rồi, con cứ vào thẳng bên trong đi, đại thiếu gia đã biết con đến rồi!’

‘Được rồi, lát nữa gặp, dì Phùng!’

Cung Quý Dương nghịch ngợm hôn má dì Phùng một cái sau đó đi xuyên qua thảm hoa lớn đi về phía biệt thự.

‘Đứa bé này!’ Dì Phùng cười hiền hòa, lắm bầm, sau đó vội đi bận những việc khác.

Cánh cửa mở ra phòng khách lớn sớm đã mở rộng, khi bóng dáng cao lớn của Cung Quý Dương xuất hiện trong phòng khách lớn, các vệ sĩ đứng ở hai bên cửa cung kính nói: ‘Xin chào ngài, Cung tiên sinh!’

‘Xin chào, xin chào!’

Cung Quý Dương xua xua tay sau đó nhìn về phía Lãng Thiếu Đường đang ngồi trên sofa trong phòng khách lớn: ‘Hello, người anh em!’

Hấn vừa lên tiếng chào hỏi vừa không chút khách sáo quăng mình lên sofa.

Ừm, trời nóng bức thế này được ngồi trong phòng máy lạnh thực là thoải mái!’

‘Cậu là Cung Quý Dương sao?’ Lăng Thiệu Đường nhàn nhã ngồi thẳng dậy, vừa đẩy một ly rượu đỏ về phía hắn, vừa hỏi.

Cung Quý Dương lười nhác đưa tay đón lấy ly rượu, nhướn mày nói: ‘Mình chắc còn không đến nỗi nhếch nhác đến độ cậu không nhận ra mình đấy chứ?’

Nói xong hắn hớp một ngụm rượu, chau mày nói: ‘Nói thực, lúc này cậu nên chuẩn bị ỉnh một ly nước lạnh thì tốt hơn!’

Trên gương mặt chính trực của Lăng Thiệu Đường không giấu được nụ cười, hắn ra lệnh cho người làm đi chuẩn bị nước sau đó nhìn Cung Quý Dương nói: ‘Nếu như cậu không lên tiếng mình còn cho rằng cậu là người làm Philipine đến nhà mình để ứng tuyển!’

64. Q.4 - Chương 23-24

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 23: Kế hoạch trộm con (2)

‘Làm ơn đi, mình đây là “đen một cách khỏe mạnh” nha!’

‘OK, hắc vương tử, xin hỏi điện hạ ngài là đặc biệt đến đây thăm hạ thần hay chỉ là trên đường ngang qua, thuận tiện ghé qua nhà của hạ thần vậy?’ Lăng Thiệu Đường đẩy ly nước lạnh đến trước mặt Cung Quý Dương, cười hỏi.

Nói thực, hắn thực sự rất tò mò về chuyến xuất hành lần này của Cung Quý Dương, không những là không ngồi máy bay tư nhân mà ngay cả xe cũng không có, vệ sĩ cũng không. Chuyến này quả thực quá kỳ quái! Tuy tên này trước giờ vẫn luôn hành động khác người nhưng lần này Lăng Thiệu Đường thực sự không đoán ra được hắn đang mưu tính gì nữa.

‘Haizzz, nói ra thì có chút ảnh hưởng đến tình anh em của chúng ta nhưng mình vẫn sẽ thành khẩn nói cho cậu biết!’ Cung Quý Dương nói đến đây hơi ngừng lại một chút, uống một ngụm nước lớn, trên gương mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười thỏa mãn, hắn thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, lười nhác nói tiếp: ‘Lần này mình chỉ là đi ngang nhà cậu thôi!’

‘Cậu muốn đi đâu?’ Lăng Thiệu Đường càng thêm nghi hoặc, hỏi lại.

‘Hy Lạp, sau đó từ Hy Lạp trở về Mỹ!’ Cung Quý Dương trả lời.

Lăng Thiệu Đường nghe vậy sự nghi hoặc càng lớn, hắn vội hỏi tiếp: ‘Cậu cứ một người mà đi như vậy sao?’

Cung Quý Dương nhướn mắt nhìn hắn, vẻ mặt cực kỳ khẳng định.

‘Không mang theo gì cả?’ Lăng Thiệu Đường lại hỏi tiếp.

‘Ừm!’ Cung Quý Dương vờn vai, duỗi người, trả lời ngắn gọn.

Biểu tình trên mặt Lăng Thiệu Đường chỉ có thể dùng hai chữ “chấn động” để hình dung. Hắn không nói gì thêm mà đứng dậy đi thẳng về phía Cung Quý Dương, bàn tay to đặt vội lên trán hắn sau đó nói: ‘Nóng thật. Đúng là đang có bệnh mà!’

Cung Quý Dương cười hất tay Lăng Thiệu Đường ra, ‘Làm ơn đi người anh em, ngoài trời nóng như lò than vậy, mình vừa mới từ ngoài vào, nhiệt độ thân thể cao cũng là bình thường thôi ...’

Nói đến đây, hắn có ý làm ra vẻ ai oán nhìn Lăng Thiệu Đường: ‘Cậu vẫn tưởng là mình nói đùa sao?’

‘Mình còn tưởng rằng cậu bị mặt trời ngoài kia thiêu hồng não mất rồi. Xem ra cậu nên giải thích rõ ràng với mình mới được, bằng không mình sẽ cho rằng cậu mắc một chứng bệnh lạ nào đó!’

Lăng Thiệu Đường ngồi lại xuống sofa, nhìn Cung Quý Dương bằng ánh mắt bốn cột.

Cung Quý Dương xua tay: ‘Mình chỉ là đánh cược với người ta thôi mà, chẳng có gì mà ngạc nhiên đến vậy cả. Ván cược là là trong tình huống không có tiền có thể xuất phát từ bắc Mỹ đi khắp châu Âu một vòng sau đó quay trở lại Mỹ!’

Động tác cầm ly rượu nhàn nhã của Lăng Thiệu Đường chợt dừng lại trên không trung, trên gương mặt chính trực lộ rõ vẻ kinh ngạc như nhìn thấy quái vật, qua một lúc lâu hắn mới hoàn hồn lại, giọng nói trầm thấp vốn có có chút thay đổi: ‘Quý Dương, mình chỉ có thể nói cuộc đánh cược này của các cậu cũng đủ biến thái đấy!’

Không phải là hắn không tin Cung Quý Dương không có năng lực làm được chuyện này mà chỉ là hắn thấy Cung Quý Dương đã lớn thế này rồi mà lại còn đánh cược kiểu trẻ con này, thật sự lãng phí bộ óc thiên tài và chỉ số thông minh của hắn.

‘Này này Thiệu Đường, đổi một góc độ khác để nhìn, nếu như Kỳ Hinh đánh cược với cậu giống vậy thì cậu tiếp nhận hay cự tuyệt?’ Cung Quý Dương lên tiếng hỏi.

‘Đương nhiên là tiếp nhận rồi! Gì??? Đợi đã ...’ Lăng Thiệu Đường vừa trả lời xong thì mới phản ứng lại kịp, trên gương mặt cương nghị như đao khắc kia chợt lộ ra một ý cười xấu xa, nói một câu đầy hàm ý: ‘Nói như vậy, người cá cược với cậu là một phụ nữ rồi!’

Đôi mắt của Cung Quý Dương lóe lên một tia tà tứ, nụ cười tràn từ khóe môi đến tận đầu mày cuối mắt: ‘Nói một cách chính xác hơn, là một người phụ nữ rất quan trọng với mình! Những người phụ nữ bình thường có năng lực vậy sao?’

Câu trả lời của hắn ngược lại lại khơi dậy sự hứng thú của Lăng Thiệu Đường, hắn biết Cung Quý Dương trước giờ nổi tiếng phong lưu nhưng có thể khiến hắn hao tâm tổn trí như vậy tin chắc rằng chỉ có thể là người phụ nữ trong lòng hắn.

‘Mình rất muốn biết rốt cuộc người phụ nữ có khả năng đó là ai mà lại có thể làm cho Cung đại tổng tài không màng an nguy của bản thân đi thực hiện cuộc cá cược!’

Nụ cười trên mặt Cung Quý Dương dần dần bị thay thế bởi một sự nghiêm túc còn trong đôi mắt đẹp chợt xẹt qua một tia cô tịch, điều này rơi vào đôi mắt tinh tường của Lăng Thiệu Đường khiến hắn cực kỳ kinh ngạc.

Một lúc sau Cung Quý Dương mới chậm rãi thốt ra ba chữ: ‘Sâm Tử Tranh!’

Lăng Thiệu Đường nghe được cái tên này rõ ràng là sống sót một hồi nhưng rất nhanh, hắn lại nở nụ cười: ‘Cậu rốt cuộc đã tìm được cô ấy rồi!’

Cung Quý Dương nở một nụ cười khổ, ánh mắt đầy phức tạp: ‘Cậu muốn cười thì cứ cười đi, mình thừa nhận lúc cô ấy mới rời khỏi mình, đúng là mình rất hận cô ấy thậm chí đã từng nghĩ, nếu như gặp lại được cô ấy nhất định sẽ tìm cách trả thù một phen nhưng tiếc là ...’

‘Nhưng tiếc là, cậu không thắng được trái tim mình!’ Lăng Thiệu Đường vừa nói đã trúng tâm tư của hắn.

Cung Quý Dương không trả lời chỉ có điều, biểu tình bông lơn trên mặt che dấu không được sự cô đơn tịch mịch trong lòng.

‘Người phụ nữ này ... đáng để cậu vì cô ấy bỏ ra lần nữa không?’ Lăng Thiệu Đường nhin không được hỏi.

Thân là bạn tốt, hắn sao lại không hiểu rõ Cung Quý Dương chứ?

Nghĩ lại năm đó, Quý Dương vì xử lý sự nghiệp của gia tộc mà trì hoãn thời điểm trở lại trường, sau đó lại phải đối mặt với sự thay lòng đổi dạ mà rời đi của Sâm Tử Tranh, tuy rằng hắn không biết giữa hai người cụ thể phát sinh chuyện gì nhưng sự đau khổ vì thất tình của Quý Dương hắn xem rành rành trong mắt. Nhiều năm như vậy, Quý Dương vẫn là hằng đêm chơi bài, có thể là vì muốn quên đi mối tình ấy.

Cung Quý Dương nghe vậy, đôi mày rậm hơi nhíu lại: ‘Mình vẫn luôn cảm thấy chuyện xảy ra năm đó không đơn giản như vậy!’

‘Ý cậu là sao?’ Lăng Thiệu Đường không hiểu hỏi lại.

‘Chỉ là trực giác thôi, hơn nữa thái độ và vẻ mặt của cô ấy khiến mình có cảm giác không đúng!’

Cung Quý Dương thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra tràn đầy tình cảm khiến phụ nữ nhìn thấy có thể không kìm chế được mà điên đảo thần hồn.

Chương 24: Kế hoạch trộm con (3)

Lăng Thiệu Đường càng lúc càng khó hiểu, nếu theo như tính cách của Cung Quý Dương, hẳn không nên để tình cảm làm cho bản thân hồ đồ vậy mới đúng chứ.

Cung Quý Dương ngẩng mặt nhìn Lăng Thiệu Đường, giọng nói trầm thấp mang theo một nỗi bất lực vô hạn: ‘Đường như Tử Tranh đối với chuyện năm đó rất phản cảm hơn nữa khi nhắc đến chuyện tám năm trước, tâm trạng cô ấy cực kỳ kích động. Huống gì hiện giờ cô ấy rất chống đối mình, vì vậy mình muốn hỏi chuyện năm đó cô ấy cũng không chịu nói. Sầm Tử Tranh không giống những cô gái khác, mình không thể dùng bất cứ thủ đoạn xấu nào để ép buộc cô ấy làm chuyện gì!’

Lăng Thiệu Đường nhìn bạn tốt, bất lực lắc đầu.

‘Được rồi được rồi, cậu nhiều chuyện quá! Giữa đàn ông với nhau cứ nói chuyện tình cảm hoài không cảm thấy lạ sao. Thiệu Đường, tối nay cậu phải mời mình một ly đó, coi như giúp mình tẩy trần!’

Cung Quý Dương xua xua tay, trên mặt đã khôi phục lại vẻ bông lơn như trước giờ.

Lăng Thiệu Đường cười khổ một tiếng, cái tên Cung Quý Dương này, rõ ràng là hấn nhắc đến chủ đề tình cảm trước giờ lại quay trở lại trách mình!

Màn đêm chậm rãi buông xuống, đây là lúc mà cuộc sống về đêm bắt đầu nhộn nhịp, ánh đèn màu muôn hồng nghìn tía như tô điểm thêm màu sắc ăn đêm, rực rỡ chiếu sáng cả thành phố khiến nó trở nên có chút không chân thực, mang một vẻ xa hoa lộng lẫy.

Cung Quý Dương cầm ly rượu đỏ trên tay, ánh mắt lơ đãng nhìn cảnh tượng xung quanh mình, gương mặt anh tuần đầy mị lực dưới ánh đèn mờ ảo càng mang một nét gì đó không chân thật.

‘Thiệu Đường, có câu rượu ngon gặp được bạn hiền thì ngàn chén không say...’ Thân hình cao lớn của hấn lười nhác dựa sát vào người Lăng Thiệu Đường, lẩm bẩm.

‘Quý Dương, đừng có làm ra vẻ như uống say kia nữa!’ Lăng Thiệu Đường buồn cười nhìn dáng vẻ lơ đãng như có chút say của Cung Quý Dương, tên kia trước giờ tửu lượng luôn rất khá, chắc sẽ không vì uống mấy ly rượu đỏ mà say chứ? Hay là ... không phải say rượu mà là say tình?

Cung Quý Dương nhếch môi, động tác tao nhã nhưng dường như đã có vài phần men say: ‘Nhưng mà ... người không hợp nhau, nói nửa câu cũng là nhiều ...’

Cổ họng Lăng Thiệu Đường bật ra một tiếng cười khẽ, hấn nâng ly lên hộp một ngụm rượu, mùi thơm dịu dịu mà nồng nàn của loại rượu ngon dường như vẫn còn lưu lại trong miệng, thật lâu vẫn chưa tan hết.

Quán bar vốn là nơi giải sầu, tìm vui mà hai người đàn ông khí chất khác nhau nhưng anh tuần chẳng ai kém ai đương nhiên dễ dàng thu hút sự chú ý của các cô gái.

Lăng Thiệu Đường gương mặt chính trực cương nghị còn Cung Quý Dương thì tuần suất đầy mị lực, tuy rằng quán bar huyền ảo hỗn loạn nhưng vẫn ngấm tỏa ra một sức thu hút cực lớn nhưng trên mặt hai người lộ vẻ xa cách như đang treo một biển báo “đừng đến gần” khiến cho những cô gái đang muốn tiếp cận bắt chuyện nhìn thấy mà chùn bước.

Nhưng vẫn có một loại phụ nữ “biết rõ trên núi có cọp nhưng vẫn cứ muốn lên”, dưới ánh mắt theo dõi của mọi người thản nhiên bước đến ngồi bên cạnh Cung Quý Dương.

Lúc này Cung Quý Dương vẫn như không thấy gì cứ tiếp tục theo đuổi ý thơ của mình ...

‘Chớ ngừng tay, rót nữa đừng thôi

Vì mình, ta hát khúc chơi

Vì ta, mình hãy lắng lời mà nghe ...’

‘Oa ... anh giỏi thật đấy!’

Cô gái vẽ mặt đầy hăm mộ không ngừng vỗ tay sau đó tình tứ liếc mắt nhìn hai người đàn ông ưu tú trước mặt: ‘Hai anh đẹp trai, có thể mời em một ly không?’

Lăng Thiệu Đường nhướng mày không nói gì, theo tên Cung Quý Dương nà ra ngoài là biết sẽ chọc vận đào hoa ngay mà, nếu như bên cạnh mình lúc này là Lãnh Thiên Dục thì nhất định sẽ không ai dám đến bắt chuyện cả, nhất là phụ nữ bởi chỉ riêng nhìn đến đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục thì đã sợ đến cách xa ba thước không dám đến gần rồi.

Đang lúc suy nghĩ thì Cung Quý Dương chợt nâng ly rượu lên, một tay kia khoác vào cánh tay của Lăng Thiệu Đường, “yêu kiều” lên tiếng: ‘Thật là đáng ghét chết đi được, em với Darling (anh iu) ra đây uống rượu ngâm thơ, sao lại có người chạy đến làm mất hứng hết vậy chứ?’

Trời ạ!

Câu nói này của hắn khiến cho cô gái trẻ ngồi bên cạnh chấn động chẳng khác nào động đất cấp chín, không chỉ cô ta mà ngay cả những cô gái khác đứng ở gần đó đang nhìn ba người như hổ rình mồi cũng giật mình nhảy dựng, hai anh đẹp trai kia không phải là ... không phải là cái loại đó chứ?

‘Cậu thật biết diễn trò!’ Tính tình thẳng thắn, Lăng Thiệu Đường hoàn toàn không hề có ý hợp tác diễn kịch với hắn, ngược lại lại là vẽ mặt chờ xem kịch vui.

‘Darling, anh chúc người ta say như vậy rồi mà còn trêu người ta sao? Em mặc kệ anh, tối nay anh phải theo người ta ...’

Cung Quý Dương ngả đầu, gối đầu lên bờ vai rắn chắc của Lăng Thiệu Đường, đôi mắt đào hoa mơ mơ màng màng, mênh mông như không có tiêu điểm.

Mấy lời ớn lạnh của hắn nhất thời làm cho Lăng Thiệu Đường nổi cả da gà.

Mà cô gái trẻ bên cạnh nghe được lại cảm thấy tim mình vỡ vụn từng mảnh ...

‘Anh yêu, anh lạnh sao? Đừng sợ nha, lát nữa anh đưa người ta về nhà rồi người ta giúp anh làm ấm ...’

Ngón tay thon dài đặt lên lồng ngực của Lăng Thiệu Đường, xoa nhẹ một cách ái muội, nói giọng trêu ghẹo.

Đôi mắt có chút men say sau khi nhìn thấy các cô gái bởi vì hành động ớn lạnh của hắn mà đều bỏ đi hết thì lại chợt xẹt qua một tia sắc bén. Cuối cùng rồi cũng được yên tĩnh một chút!!!

‘Được rồi, người ta đi hết rồi, hạ màn được chưa?’ Lăng Thiệu Đường không hổ là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của hắn, hiểu ra ngay ý định của tên kia.

Trở lại trạng thái bình thường, Cung Quý Dương gọi một loạt n loại rượu, không ngừng mà tự chúc say mình, Lăng Thiệu Đường cũng không cản hắn, chỉ chậm rãi uống ly của mình, quan sát từng cử động của bạn tốt.

‘Tối nay cậu trả tiền đấy nhé, trên người mình chẳng có đồng nào đâu!’

Cung Quý Dương cực kỳ không biết ngại ngùng lên tiếng, vẽ mặt chán chường lúc này gần như không còn nữa, tinh thần lại trở lại cực kỳ hăng hái.

Lăng Thiệu Đường trầm ngâm một lúc sau đó ánh mắt sắc bén nhìn hắn, tỏ vẻ như biết rõ nội tình, sau đó điềm đạm nói: ‘Xem ra lần này cậu thực sự đổi tính rồi!’

Cái tên này trước giờ luôn thích tìm vui, thích chơi bời vậy mà bây giờ cái tính trăng hoa này cũng thay đổi luôn rồi!

Cung Quý Dương mỉm cười, nụ cười thật mê người, đôi mắt đen như hai viên hắc bảo thạch sáng loáng nhìn hắn: ‘Phải cũng thế mà không phải cũng thế, ngày mai mình phải tiếp tục lên đường rồi!’

‘Mình sẽ giúp cậu chuẩn bị mọi thứ ...’ Lăng Thiệu Đường vừa nói đến đây thì Cung Quý Dương đã xua tay, ngắt lời hắn.

‘Cậu không tin mình sao?’

65. Q.4 - Chương 25-26

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 25: Kế hoạch trộm con (4)

‘Quý Dương, cậu đâu phải trẻ con nữa, mình biết rất rõ năng lực của cậu nhưng với thân phận hiện giờ của cậu rất dễ gặp nguy hiểm!’ Lăng Thiệu Đường ít có lúc nào nghiêm túc khuyên hấn như bây giờ.

‘Cậu nói cũng đúng, mình không phải là trẻ con nữa cho nên gặp vấn đề thì giải quyết vấn đề thôi.

Mạch suy nghĩ của Cung Quý Dương dần trôi xa, hấn thờ ơ nhìn chất lỏng trong ly, ngón tay thon dài chậm rãi miết trên miệng ly.

Có một loại cô độc khó mà nói thành lời bao vây hấn, chỉ là, cảm giác này chỉ thoáng qua trong chớp mắt rồi Cung Quý Dương lại trở lại về bất cần đời như trước.

Lăng Thiệu Đường thở dài một hơi thật sâu, thôi đành vậy, mỗi người đều có cách theo đuổi hạnh phúc của riêng mình, hấn là bạn tốt của mình, nếu hấn đã kiên quyết như thế thì cũng không tiện áp đặt suy nghĩ của mình lên hấn.

Sáng sớm tỉnh lại , Cung Quý Dương cảm thấy đầu đau như búa bổ, hấn lắc lắc đầu gượng ngồi dậy mới nhớ ra tối hôm qua đúng là hấn uống hơi nhiều.

Lại là một ngày mới, ánh mặt trời rực rỡ chiếu những tia sáng ấm áp qua cửa sổ.

Lúc Kỳ Hinh đang vui vẻ chơi đùa với đôi long phụng thai, thì bóng dáng cao lớn của Cung Quý Dương xuất hiện nơi cầu thang, nhìn thấy người phụ nữ tràn đầy tình mẫu tử kia, trên mặt hấn hiện ra một chút phức tạp.

Trên người Kỳ Hinh luôn có một nét gì đó giống với Tử Tranh, giống như bây giờ vậy, sự ấm áp trong từng cử chỉ của cô luôn khiến hấn không tự chủ được mà nhớ đến Tử Tranh. Thì ra lúc đầu hấn điên cuồng như vậy nguyên nhân chỉ là vì xem Kỳ Hinh như là thể thân của Tử Tranh.

Có lẽ là do Lăng Thiệu Đường tối hôm qua hiểu được điểm này bằng không hấn nhất định sẽ đuổi cổ hấn ra khỏi biệt thự.

Đang suy nghĩ miên mang thì Kỳ Hinh nhìn thấy hấn, cô cất giọng dịu dàng hỏi: ‘Quý Dương, tỉnh rồi sao? Dì Phùng đã chuẩn bị sẵn bữa sáng, nhanh xuống lầu ăn sáng đi!’

Cung Quý Dương mỉm cười, cứ để nỗi áy náy trong lòng biến thành bí mật của riêng hấn. Hấn xuống lầu, ngồi xuống đối diện với Kỳ Hinh, nhìn đôi song bào thai đang nằm trong xe đẩy, mắt hấn chột bùng sáng ...

‘Thiệu Đường sớm vậy đã đi rồi sao?’

Kỳ Hinh nở nụ cười thật tươi, ý cười tràn cả trong mắt: ‘Anh ấy trước giờ vẫn là người cuồng công việc. Nhưng mà, tối qua là thế nào? Em chỉ trở về nhà mẹ một chuyến thôi mà các anh, hai người đàn ông đều uống say đến thế chứ?’

Hai người đàn ông lại uống say đến mức đó quả thực khiến cô cực kỳ kinh ngạc.

Cung Quý Dương vươn vai, đuổi người, đưa tay nghịch ngợm mặt của hai đứa bé, ánh mắt tràn đầy ý cười: ‘Tối qua Thiệu Đường rất “sung”, muốn đấu rượu với anh, cho nên anh chỉ liều mình tiếp chiêu thôi!’

Hai đứa bé này đáng yêu quá đi mất!

‘Gì chứ? Nhưng Thiếu Đường nói với em là anh cứ bắt buộc anh ấy đầu rượu, anh ấy không còn cách nào nên mới phải liều mình tiếp chiêu. Lời của hai anh sao lại không giống nhau chút nào vậy?’ Trên gương mặt xinh đẹp của Kỳ Hinh lộ ra vẻ nghiêm túc.

Cung Quý Dương vừa thấy vậy trong lòng thầm than một tiếng ... tiêu rồi. Hắn bán đứng Thiếu Đường như vậy, xem ra đợi hắn trở về lại không tránh được bị bà xã trừng phạt một trận. Không được, nhân lúc Lăng Thiếu Đường còn chưa trở về phải chuồn nhanh mới được!

‘Haha, ai chủ động đầu rượu cũng giống nhau cả thôi, tóm lại, bạn tốt gặp nhau đương nhiên là Happy rồi!’

Hắn chợt dạ chuyển ánh mắt về phía hai đứa bé, nhìn vào đôi mắt đen sáng long lanh của hai đứa bé.

‘Ya ya ...’

Tiểu Lăng Triệt vẫy vẫy bàn tay nhỏ nhắn mập mạp về phía Cung Quý Dương, miệng i a liên hồi, khiến hắn bật cười khanh khách.

‘Ha ha ... Kỳ Hinh, em xem nè, hắn ... hắn cười với anh, trời ạ, thật là kỳ diệu!’

Cung Quý Dương mặt đầy kinh ngạc chỉ tay về Tiểu Lăng Triệt, nói.

Kỳ Hinh bụm miệng cười: ‘Không phải anh luôn đòi phải làm cha nuôi của chúng nó sao, xem ra Tiểu Lăng Triệt thích anh lắm đấy!’

‘Trời ơi ...’ Cung Quý Dương kêu lên một tiếng kinh ngạc. Đứa bé nhỏ thế này đã biết nhận người quen rồi sao? Thật khiến hắn cảm động chết đi được!

Hắn đưa một ngón tay qua, Tiểu Lăng Triệt liền ngay lập tức nắm chặt không buông, thậm chí còn hào hứng khua tay múa chân, hai bàn chân nhỏ bé không ngừng quẫy đạp trong không khí.

Tiểu Lăng Lạc nằm bên cạnh cũng dùng đôi mắt trong veo nhìn Cung Quý Dương, không ngừng chớp mắt, hoàn toàn thừa hưởng hết sự xinh đẹp và tính cách ưu nhã mà nhu mì của Kỳ Hinh.

‘Nếu như anh hôm chúng nó, chúng nó có khóc không?’ Cung Quý Dương thật thích hai đứa bé, hai đứa bé này xinh đẹp như búp bê khiến người lạnh lùng nhìn vào cũng không khỏi động lòng.

Kỳ Hinh trầm ngâm một lúc rồi mới nói: ‘Em không biết, nhưng hai đứa bé này ngày thường không thích bị người lạ bế, hôm nay thấy anh lại không khóc không quấy, em cũng cảm thấy rất lạ!’

Mắt Cung Quý Dương chợt bừng sáng, hắn vội nói: ‘Nhanh, nhanh lên, dạy anh làm sao bế chúng nó đi. Hai đứa nó còn bé quá, anh rất sợ mình không cẩn thận làm chúng nó bị thương!’

Kỳ Hinh thấy dáng vẻ khẩn trương của hắn thì bật cười, cô cúi người ôm lấy Tiểu Lăng Triệt lên, nhẹ nhàng đặt vào lòng Cung Quý Dương, nhẹ giọng nói: ‘Thực ra chúng nó không yếu ớt đến thế đâu, xem này, anh chỉ cần cố định đầu của nó là được rồi!’

Cung Quý Dương ôm lấy đứa bé, gương mặt anh tuần lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc ...

‘Nó thật đáng yêu quá!’ Nói xong liền không kìm lòng được cúi đầu đặt lên đôi má núng nính của Tiểu Lăng Triệt một nụ hôn.

‘Ya ya ...’

Tiểu Lăng Triệt lại cười, hơn nữa còn vươn đôi tay mũm mĩm ra miệng liên tục i i ya ya giống như muốn sờ gương mặt của Cung Quý Dương.

Không kìm được hắn cúi thấp đầu, bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Lăng Triệt liền dễ dàng chạm vào gương mặt hắn, trong miệng vừa phát ra âm thanh vừa sờ mặt hắn giống như rất tò mò, lại giống như đang nghiên cứu một “vật thể lạ”.

Kỳ Hinh nhìn một màn này cũng cực kỳ ngạc nhiên, hai đứa bé này từ sau ngày đầy tháng đã không gặp lại Cung Quý Dương, vậy mà bây giờ chẳng những không khóc không quấy hơn nữa còn đặc biệt vui vẻ, xem ra Cung Quý Dương cũng khá là có duyên với trẻ con.

‘Tiểu Lăng Lạc, búp bê xinh đẹp của ta, đến đây, đến lúc bế con rồi!’

Cung Quý Dương dè dặt đặt Tiểu Lăng Triệt trở lại xe nôi sau đó học theo cách của Kỳ Hinh vừa mới làm mà bé Tiểu Lăng Lạc lên, trù mền nhìn vào đôi mắt trong veo của nó.

Chương 26: Kế hoạch trộm con (5)

Đôi mắt trong veo của Tiểu Lăng Lạc nhìn Cung Quý Dương không chớp mắt, nó không khóc cũng không cười, chỉ dùng ánh mắt tò mò nhìn hấn, giống như đang nghiên cứu hấn vậy.

‘Tiểu Lăng Lạc, con đúng là một thiên sứ đáng yêu!’

Cung Quý Dương thấy con bé như vậy, trái tim như bị mềm hóa, hấn dè dặt cẩn trọng đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng cọ cọ mũi của con bé, trên mặt hiện ra vô tận nhu hòa và trù mền.

Cả một buổi sáng Cung Quý Dương rất vui vẻ, nhanh chóng ăn bữa sáng xong hấn hoàn toàn tập trung tinh lực chơi đùa với hai đứa bé.

Khoảng một giờ chiều, trong Thanh Vận Viên cực kỳ yên tĩnh, thời gian này là giờ ngủ của hai đứa bé vì vậy ngoại trừ những người phụ trách trực ban, những người làm khác ai nấy đều đi nghỉ trưa.

Lăng Thiệu Đường vẫn luôn bận việc công ty còn Kỳ Hinh cũng bởi vì đột xuất có việc gấp nên giao hai đứa bé cho vú nuôi còn Lăng Diệu Hồng trước giờ luôn yêu hai đứa cháu còn hơn tính mạng bởi vì tuổi đã cao nên cần phải nghỉ trưa nhiều một chút.

Cung Quý Dương từ chối lời đề nghị đưa tiền của Lăng Thiệu Đường, vốn hấn định buổi chiều sẽ rời đi Lăng gia nhưng sau khi đi đến phòng khách, trong đầu quần quanh chỉ là bóng dáng của Tiểu Lăng Triệt và Tiểu Lăng Lạc, hấn lại đổi hướng, chân bước nhanh về phía phòng trẻ em.

Phòng trẻ em bố trí rất đẹp, không gian rộng rãi, toàn bộ dùng những màu nhạt để trang trí, đồ vật trong phòng cũng màu nhạt, xem ra hai vợ chồng Lăng Thiệu Đường dành rất nhiều tâm tư cho đôi long phụng thai này, không chỉ dành cho hai bé một không gian đẹp đẽ như trong truyện cổ tích mà ngay cả đồ chơi cũng toàn bộ là những đồ cao cấp số lượng hạn chế toàn cầu, quan trọng hơn là, trên mỗi món đồ chơi hoặc vật dụng trong phòng đều dán nhãn tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, cùng những ngôn ngữ khác nữa.

Cung Quý Dương có chút tò mò đếm thử, sau đó nhìn về phía đôi long phụng thai, trong ánh mắt mang theo sự đồng tình và yêu mền. Tên Lăng Thiệu Đường này và Kỳ Hinh thật sự là mong con trai thành rồng, mong con gái thành phụng bởi vì trên mỗi tấm nhãn đều in tổng cộng bảy ngôn ngữ khác nhau.

Thật là một hành vi hủy hoại những mầm non của Tổ Quốc mà!

Vú nuôi không biết đi đâu mà không có ở trong phòng. Tiểu Lăng Lạc thì đang ngủ rất say chỉ có mỗi Tiểu Lăng Triệt vẫn đang i i a a nhìn mấy món đồ chơi treo trên đầu mình, không biết đang nói cái gì.

‘Tiểu Triệt, đến đây, cha nuôi ôm một chút ...’

Cung Quý Dương không định đánh thức Tiểu Lăng Lạc đang ngủ rất say, hấn thấy Tiểu Lăng Triệt đã thức hấn hào hứng đi đến trước xe đẩy của thằng bé.

Vốn đang i i a a không dứt, Tiểu Lăng Triệt chợt ngừng bắt, hấn nhìn chăm chăm người đàn ông đang đứng trước mặt mình, đôi mắt đen trong veo như đang đánh giá Cung Quý Dương.

Đối với Cung Quý Dương mà nói lúc này đôi mắt của Tiểu Lăng Triệt thuần khiết và thâm thúy hơn bất kỳ đôi mắt nào khác, tản mát ra một mị lực vô cùng.

‘Tiểu Triệt, có biết cha nuôi hay không?’

Hấn dè dặt cẩn trọng bế Tiểu Lăng Triệt vào lòng, đôi tay to vĩ nhẹ sau lưng của đứa bé, không phải là hấn sợ gì khác mà là sợ lỡ không cẩn thận làm đứa bé khóc.

Nào hay Tiểu Lăng Triệt lại cực kỳ hợp tác với hấn, không khóc cũng không quấy, chỉ hào hứng nằm trong lòng hấn i i a a liên tục không ngừng, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười khanh khách khiến cho Cung Quý Dương càng đắc ý.

‘Đến nào, đi với cha nuôi đi thăm Tiểu Lạc nha!’

Cung Quý Dương nhìn Tiểu Lăng Lạc đang nằm ngủ say sưa trong một chiếc xe nôi khác, trong lòng ngứa ngáy không thôi, con bé thật đáng yêu quá khiến người ta chỉ muốn nựng nịu một hồi.

Nhưng ngay lúc hắn đang ôm Tiểu Lăng Triệt đi về phía Tiểu Lăng Lạc thì chân phải của hắn không cẩn thận đạp trúng một cái lúc lắc đồ chơi, ngay sau đó tiếng lanh lảnh vang lên thật lớn.

‘Reng reng!’

Trong biệt thự, bầu không khí vốn cực kỳ yên tĩnh bình hòa nhất thời bị một tràng tiếng lanh lảnh chói tai kia phá hỏng, điều này không nghi ngờ gì nữa là một viên đá ném thẳng vào mặt hồ yên tĩnh.

‘Chết tiệt!’ Cung Quý Dương thấp giọng rủa thầm một câu, nét mặt cực kỳ khấn trương.

‘Oa ...’ Vốn đang ngủ say sưa Tiểu Lăng Lạc rõ ràng là bị đánh thức đột ngột sau đó gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhăn lại, bắt đầu khóc oa oa.

‘Trời ơi!’ Cung Quý Dương thấy như có một đám mây đen đang bay qua đầu mình, vẻ mặt bất cần đời trước giờ ngay lúc này chợt trở nên cực kỳ bất lực, đôi mắt điềm tĩnh cũng lộ ra nét hoảng hốt.

Cung Quý Dương vội chạy đến bên chiếc nôi của Tiểu Lăng Lạc, chỉ dùng một tay phải để bế Tiểu Lăng Triệt còn tay trái thì đang bận bịu với Tiểu Lăng Lạc, hết xoa trán rồi lại xoa bụng, vỗ má, nắm tay đủ các kiểu cùng lúc đó miệng không ngừng dỗ dành Tiểu Lăng Lạc: ‘Ngoan đi, đừng khóc, đừng khóc ...’

Trời ạ! Dỗ trẻ con đang khóc bằng cách nào mới được đây? Chẳng lẽ vỗ về như vậy cũng không ngừng khóc sao?

Không có tác dụng!

Thấy không có hiệu quả, Cung Quý Dương càng khấn trương hơn. Không phải bởi vì hắn không chịu nổi tiếng khóc của Tiểu Lăng Lạc mà là Tiểu Lăng Lạc vừa khóc lên thì lòng hắn cũng đau theo, những giọt nước mắt rơi trên má Tiểu Lăng Lạc giống như những ngọn dao đâm vào tim hắn vậy.

Dưới tình thế cấp bách, Cung Quý Dương chỉ đành dùng tay trái bế Tiểu Lăng Lạc lên, sau đó cùng lúc nhún nhảy thân mình, cả bên trái lẫn bên phải.

Bởi trong ấn tượng của hắn, hình như muốn dỗ cho trẻ con đừng khóc thì người ta thường dùng cách này.

Tiểu Lăng Lạc sau khi bị hắn bế vào lòng, vẻ mặt của con bé trong chớp mắt đã trở lại bình thường, ngay cả tiếng khóc cũng ngừng lại, cùng lúc đó đôi mắt thuần khiết mà tràn đầy mị lực bắt đầu nhìn Cung Quý Dương như đánh giá.

‘Ha ha! Thật không ngờ chiêu này lại có tác dụng!’ Cung Quý Dương không khỏi mừng thầm trong lòng.

Hắn vừa cười vừa ôm hai đứa bé thông thả nhún nhảy trong phòng.

Thì ra dỗ trẻ con cũng không phải là chuyện lớn lao gì, nhất là khi đối tượng lại là hai đứa bé xinh như thiên thần thể này, dỗ chúng nó cũng khá là vui.

Hai đứa bé nhìn Cung Quý Dương như đang nghiên cứu “sinh vật lạ”, vừa tò mò vừa nghi hoặc, trong miệng không ngừng bi ba bi bô giống như đang muốn cùng hắn giao lưu vậy.

66. Q.4 - Chương 27-28

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 27: Kế hoạch trộm con (6)

Nhưng dần dần Cung Quý Dương chợt phát hiện, thì ra chuyện này cũng không dễ dàng như hắn tưởng, trẻ con chỉ ngoan ngoãn được một lúc thì lại bắt đầu nghịch ngợm ...

Tiểu Lăng Triệt giống như rất có hứng thú với tai phải của hắn, bàn tay mồm mồm không ngừng bầu lấy, vừa bầu chiếc miệng nhỏ vừa phát ra những âm thanh bi ba bi bô kỳ quá, giống như cho rằng tai phải của hắn là một món đồ chơi mới vậy, không ngừng nghiên cứu.

Còn bên trái, Tiểu Lăng Lạc thì lại giống như bị lạnh, đột nhiên hắt hơi một cái, nước mũi cùng nước bọt toàn bộ đều phun lên bên mặt bên trái của Cung Quý Dương.

Cái hắt hơi này khiến cho Cung Quý Dương rất lo, hắn vội vàng đặt hai đứa bé trở lại trên giường, nhưng khi Cung Quý Dương vừa định giúp hai đứa bé đắp chăn lại thì không hện mà cả Tiểu Lăng Triệt lẫn Tiểu Lăng Lạc đều khóc thét lên ...

Cầm giắc khẩn trương và bất lực lần nữa trở lại với Cung Quý Dương.

Không có cách hắn đành bế hai đứa bé lên lại, thật kỳ lạ, khi hắn vừa bế hai đứa bé lên thì nét mặt của hai đứa bé lại khôi phục lại như bình thường.

‘Không ngờ mình cũng có duyên với trẻ con quá chứ!’ Cung Quý Dương suýt nữa đã bật cười thành tiếng.

Nhưng hắn biết, mình không có cách nào dính với hai đứa bé này suốt ngày được, bản thân còn có chuyện phải làm. Nghĩ đến đây hắn có chút hối hận đã đi đến đây bằng không cũng sẽ không khiến bản thân lưu luyến không rời.

‘Tiểu Triệt, Tiểu Lạc, cha nuôi chỉ có thể ở bên các con đến đây thôi. Ta biết các con không muốn cha nuôi đi nhưng mà không còn cách nào khác. Các con đó nha, ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ, đợi cha nuôi từ Hy Lạp trở về sẽ đón các con qua nhà cha nuôi chơi, được không? Vậy nha, cha nuôi đặt hai con xuống, các con không được khóc nữa, nghe rõ chưa?’

Cung Quý Dương thâm tình dặn dò một tràng, biểu tình trên mặt chừng như có chút thất lạc.

Hắn dè dặt đặt hai đứa bé xuống ... một giây, hai giây, ba giây ...

Tiểu Lăng Triệt và Tiểu Lăng Lạc quả nhiên không khóc nữa. Lúc này Cung Quý Dương mới dám thở phào một hơi, nhưng hai đứa bé vẫn dùng ánh mắt đầy ngây thơ nhìn Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương mắt vẫn không rời hai đứa bé, nhẹ nhẹ bước lùi về phía cửa phòng, nhẹ nhẹ xoay người mở cửa, vừa định bước đi ...

‘Ya ... đi...’ Tiểu Lăng Triệt đột nhiên lẩm bẩm mấy tiếng trong miệng, sau đó Tiểu Lăng Lạc cũng lên tiếng, giống Tiểu Lăng Triệt, kêu lên một tiếng “đi”.

Hai đứa bé vừa phát ra những âm thanh mơ hồ không rõ vừa đưa đôi bàn tay nhỏ bé mồm mồm về phía Cung Quý Dương như muốn nắm lấy hắn, đôi mắt sáng trong veo cũng cùng nhìn về phía hắn, sau đó miệng lại bắt đầu i i a a.

Oanh!!!!

Cả người Cung Quý Dương như vừa bị sét đánh, hai chân hắn như nhũn ra sau đó “phịch” một tiếng, té ngồi trên sàn nhà, miệng há hốc thật lớn còn trên trán trong chớp mắt nhỏ xuống những hạt mồ hôi lớn.

Mình không có nghe lầm đấy chứ?

Vừa nãy hai đứa bé có phải là đang gọi mình hay không?

Tuy âm thanh phát ra không rõ ràng cho lắm nhưng ... hắn dám xác định đó không phải là tiếng i i a a mà nghe như là “Gan đi”(cha nuôi) vậy!

Điều này sao có thể chứ?

Hai đứa bé còn nhỏ như thế, lại chừng như nhận ra được hắn là ai hơn nữa, xem bộ dáng của chúng nó, chừng như là không muốn hắn rời đi thì phải?

Nhưng điều khiến Cung Quý Dương càng thêm kinh ngạc đó là Tiểu Lăng Triệt lại lần nữa lẩm bẩm: ‘Ya ... đi ... đi ... ya!’ Tuy âm thanh phát ra không trọn vẹn nhưng rõ ràng là đang phát ra tiếng “Gan đi”!

Cung Quý Dương mắt trở to, hần vội vàng chạy đến bên cạnh hai đứa bé, trong lòng hần cực kỳ rõ ràng, Tiểu Lăng Triệt và Tiểu Lăng Lạc ngay cả “cha”, “mẹ” còn chưa từng kêu vậy mà lần đầu tiên tập nói chúng nó lại kêu “cha nuôi”?

Ngay lúc này lòng hần vui sướng như điên, niềm vui này không có cách nào so sánh được. Đứa bé thông minh như vậy thật sự là lần đầu tiên hần gặp được. Tuy hần có nghe nói trẻ con biết nói từ rất sớm nhưng hai đứa bé này lại chỉ mới biết hần hôm nay ...

Một niềm hạnh phúc lớn lao nhấn chìm Cung Quý Dương trong đó. Hần thật kiêu ngạo vì chúng!

Vì sao lúc này Lăng Thiếu Đường không có ở đây chứ? Vì sao Kỳ Hình không có ở đây chứ? Vì sao Hoàng Phủ Ngạn Tước, Lãnh Thiên Dục đều không có ở đây chứ? Vì sao Tử Tranh không có ở đây ...

‘Lát nữa gặp được cha của các con, nhó nói lại lần nữa trước mặt hần nhé, nhất định phải nói một lần, biết chưa?’

Cung Quý Dương cười đến không khép miệng lại được, hần còn muốn Lăng Thiếu Đường phải tận mắt chứng kiến một màn khiến hần kiêu ngạo này vì vậy hần ôm hai đứa bé lên, đi tìm Lăng Thiếu Đường.

Nhưng vừa đi đến cửa phòng, hần lại ngừng bước, một tia quỷ dị chợt xẹt qua mắt hần rồi tràn ra cả trên gương mặt anh tuấn.

Hần nhẹ nhàng khép cửa lại, chống lưng lên cửa, đôi mắt tà tứ nhìn Tiểu Lăng Triệt và Tiểu Lăng Lạc.

Xem ra hai đứa bé này thực thích mình, mà mình cũng cực kỳ thích hai đứa bé, chi bằng ...

‘Cuộc đời con người có rất nhiều lần phải lựa chọn, cha nuôi cho rằng bất kể chọn cái gì cũng không có phân biệt đúng hay sai, nhưng nhất định phải chọn thứ mình muốn. Bây giờ đây cha nuôi để cho hai con lựa chọn. Các con không được làm cho cha nuôi thất vọng đó nha!’ Cung Quý Dương cười xấu xa nói.

Tiểu Lăng Triệt và Tiểu Lăng Lạc vẫn nhìn hần đăm đăm, giống như nghe hiểu được lời hần lại giống như nghe không hiểu.

‘Các con nghe kỹ đây, cha nuôi bây giờ phải lên đường đi du lịch mà lần du lịch này sẽ rất rất rất vui, cha nuôi muốn đem hai con theo cùng, các con có muốn đi cùng với cha nuôi không? Nếu như muốn thì kêu lên một tiếng cho cha nuôi biết, được không?’

Cung Quý Dương nhìn hai gương mặt mũm mĩm non nớt kia, nói. Rất rõ ràng, hần vốn chưa nghĩ đến hậu quả chỉ tùy hứng mà làm, đây chính là phong cách làm việc, làm người của hần.

‘Khách khách ...’

Tiểu Lăng Triệt lên tiếng trước, chú bé bật cười khanh khách giống như vừa gặp được chuyện gì rất thú vị vậy, sau đó nó lại bắt đầu i i a a, bi ba bi ba khua tay múa chân, bàn tay nhỏ nhắn không ngừng bầu lấy mũi của Cung Quý Dương.

Còn Tiểu Lăng Lạc rõ ràng là cũng bị anh trai ảnh hưởng, con bé cũng bắt đầu đưa bàn tay nhỏ nhắn nín lấy người Cung Quý Dương, trong miệng cũng phát ra tiếng cười khanh khách nghe thật vui tai.

Chương 28: Kế hoạch trộm con (7)

‘Hai đứa tiểu quỷ này, có muốn đi với cha nuôi không nè?’ Cung Quý Dương dù sao cũng là đàn ông, tuy thân thể cường tráng nhưng cũng không thể cứ bế mãi hai đứa bé trong lòng nhún nhảy suốt được vì vậy hần chỉ đành đặt hai đứa bé xuống.

‘Này, cha nuôi rất muốn mang hai con đi du lịch, các con cùng đi với cha nuôi đến Hy Lạp được không? Các con nghĩ xem, cha nuôi một người đi du lịch rất cô đơn nha, nếu như các con đi với cha nuôi, thứ nhất vừa được xem phong cảnh nè, thứ hai có thể nói chuyện với cha nuôi, như vậy rất vui, được không?’

Cung Quý Dương hào hứng nhìn hai đứa bé nói, như đang cùng bọn chúng thương lượng đại sự vậy.

Hai đứa bé không hẹn mà cùng phát ra tiếng cười thanh thúy.

‘Cha nuôi bây giờ phải đi, nếu như các con muốn cùng cha nuôi đi thì lại kêu một lần nữa, nếu như không kêu thì cha nuôi đi thật đó nha!’ Cung Quý Dương nói xong liền chậm rãi đứng lên.

Hắn thấy lòng mình rất khẩn trương và sợ hãi. Trời ạ! Cho dù hắn đối diện với những nguy cơ thương nghiệp lớn đến đâu cũng đều chưa từng sợ hãi và khẩn trương như vậy.

Cung Quý Dương mắt vẫn dán vào hai đứa bé, chân bắt đầu bước lùi về phía sau ...

‘Ya ... đi ... ya ... đi ...’ Lại là Tiểu Lăng Triệt bắt đầu lên tiếng mặc dù âm thanh vẫn là mơ hồ nghe không rõ như trước, chừng như cảm giác được Cung Quý Dương cách mình càng lúc càng xa, gương mặt nhỏ nhắn bắt đầu nhăn lại, giống như muốn khóc vậy.

Còn Tiểu Lăng Lạc cũng giống như anh trai mình, bắt đầu lên tiếng bi ba bi bô lần nữa, đôi chân nhỏ không ngừng quấy đạp nhưng sau đó lại hắt hơi một tiếng nữa!

Cung Quý Dương vui vẻ chạy đến, bàn tay to nhẹ nhàng xoa đầu hai đứa bé ...

‘Cha nuôi thích nhất là những thần đồng nhỏ như các con, hai đứa thật ngoan. Vậy được rồi, cha nuôi nhất định sẽ mang con đi theo!’

Nói dứt lời, hắn bắt đầu hành động mà hai đứa bé thì cực kỳ ngoan ngoãn giống như nghe hiểu lời hắn nói vậy, vui vẻ bi ba bi bô khua tay múa chân không dứt.

Nhìn hai tiểu quỷ đáng yêu kia, toàn thân Cung Quý Dương tràn đầy sinh lực và động lực, nhưng mà ...

Hắn ôm Tiểu Lăng Triệt vào lòng, đau lòng và lưu luyến xoa đầu của Tiểu Lăng Lạc: ‘Tiểu Lạc, không phải cha nuôi không muốn mang con đi nhưng mà vừa nãy con hắt hơi mấy cái liên, cha nuôi sợ con chịu không nổi vất vả trên đường mà sinh bệnh. Tiểu Lạc ngoan nha, phải ở bên cạnh cha mẹ để hồi phục sức khỏe, đợi con khỏe rồi, cha nuôi nhất định sẽ mang con đi du lịch thế giới!’

Tiểu Lăng Lạc không khóc mà chỉ mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Cung Quý Dương một cách tò mò khiến hắn nhìn mà không đành lòng, sau đó Cung Quý Dương nhét một món đồ chơi vào tay con bé.

Lòng tò mò của trẻ con vốn không mạnh mà sức chú ý cũng rất dễ bị dời đi, không lâu sau Tiểu Lăng Lạc đã quên mất Cung Quý Dương mà mãi mê với món đồ chơi mới.

‘Tiểu Triệt, hành trình tiếp theo là đến Hy Lạp, chỉ có con đi cùng với cha nuôi thôi đó nha!’ Hắn kích động tuyên cáo.

Chỉ mất nửa phút, Cung Quý Dương, Tiểu Lăng Triệt, một cái lục lạc và một quả banh da nhỏ đã biến mất khỏi căn phòng.

Không lâu sau đó, Cung Quý Dương loạng choạng chạy trở lại, cầm lấy hai túi tơ giấy đặt ở đầu giường sau đó biến mất lần nữa ...

Cung Quý Dương trộm đi Tiểu Lăng Triệt rất thuận lợi, từ đó trên suốt con đường đến Hy Lạp người ta luôn nhìn thấy một người đàn ông cao to ôm lấy một đứa bé. Có Tiểu Lăng Triệt làm bạn đồng hành, cuộc lữ hành của Cung Quý Dương chưa bao giờ có hứng thú như lúc này ...

Qua hai ngày nữa đã là ngày hội công bố thương hiệu Leila-J, Sầm Tử Tranh mấy ngày này bận tới mắt tới mũi, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có. Cũng còn may là có bà Sầm ở bên cạnh cô, tranh thủ những lúc rảnh rỗi nấu canh dinh dưỡng cho cô uống hơn nữa còn thỉnh thoảng mang những món điểm tâm ngon lành đến cho cô khiến cô ăn được nhiều món ngon.

Chỉ là, điều khiến Sầm Tử Tranh luôn cảm thấy không thoải mái đó là bà Sầm lần nào cũng nhắc đi nhắc lại cái tên Cung Quý Dương, mỗi lần thấy cô đều quan tâm truy hỏi xem giữa hai người bọn họ phát triển đến đây khiến cho Sầm Tử Tranh càng khổ sở.

Hôm nay, khi Sầm Tử Tranh đã ăn no căng bụng những món ngon mà mẹ mình tự tay làm thì bà Sầm lại bắt đầu nhắc nhở: ‘Bé cưng à, lần trước Quý Dương nói cuối năm nay sẽ kết hôn, ngày tháng các con đã xác định chưa vậy?’

‘Mẹ ...!’ Sầm Tử Tranh thầm rên một tiếng, lại bắt đầu nữa rồi!

Sầm Tử Tranh cảm thấy đầu đau quá, cô vội chạy đến đóng cửa văn phòng lại, lầu bầu nói: ‘Mẹ có thể đừng nhắc đến con người này được không? Phiền chết đi được!’

‘Bé cưng, Quý Dương là con rể tương lai của mẹ, mẹ không nhắc đến nó thì nhắc đến ai đây? Mà nhắc mới nhớ, sao gần đây mẹ không thấy Quý Dương, hai đứa cãi nhau sao?’ Bà Sầm quan tâm hỏi.

‘Ai ya, mẹ, con đã nói qua mấy ngàn lần rồi, con với hắn không có chút quan hệ nào cả, trước đây không có, bây giờ không có, sau này cũng không có. Mẹ muốn con nói bao nhiêu lần nữa mẹ mới tin đây?’ Sầm Tử Tranh chống tay lên trán, rầu rĩ nói.

Nét mặt bà Sầm hoàn toàn không tin tưởng: ‘Sao có thể không có chút quan hệ nào chứ? Bé cưng, mẹ là người từng trải, nhìn người cực kỳ chuẩn. Quý Dương đứa bé này vừa nhìn đã biết là nó thích con bằng không vì sao lại đón mẹ đến đây, lại mua nhà ẹ, lại giúp em trai con chuyển công tác. Nó làm nhiều như vậy hoàn toàn là để lấy lòng con mà thôi!’

‘Mẹ!’

Trên mặt Sầm Tử Tranh bắt đầu lộ vẻ nghiêm túc: ‘Riêng về căn phòng mẹ đang ở, mua bao nhiêu tiền con sẽ trả lại cho Cung Quý Dương, còn về công việc của em trai, cứ coi như con nợ hắn một ân tình đi, sau này con nhất định sẽ trả lại!’

‘Con đó, mẹ thật không hiểu nổi con đang nghĩ gì nữa, nhất định là vì con quá chú trọng đến sự nghiệp mà không chịu kết hôn ngay. Nhưng là phụ nữ thì vẫn nên xem gia đình là trọng, hơn nữa, sự nghiệp của Quý Dương đã thành công như vậy rồi, con chỉ cần làm một người vợ hiền của nó là được rồi!’ Bà Sầm lại bắt đầu lên lớp cho Sầm Tử Tranh một bài.

67. Q.4 - Chương 29-30

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 29: Bà Sầm ra mặt (1)

Sầm Tử Tranh cảm thấy nhức đầu quá, xua tay nói: ‘Mẹ, phụ nữ cũng có thể có sự nghiệp mà, sao lại phải nhờ đàn ông nuôi chứ? Con có năng lực, có thể tự mình kiếm tiền nuôi sống bản thân, có gì không đúng chứ?’

Bà Sầm nghe cô nói câu này liền nói: ‘Bé cưng, mẹ không có nói cách nghĩ của con không đúng. Đúng vậy, các cô gái thời nay đều rất mạnh mẽ, thậm chí còn làm tốt hơn đàn ông nữa. Nhưng mà, nha đầu, con có từng nghĩ qua, loại con gái nào mới cần phải cố gắng làm việc đến vậy không? Không phải là không gả đi được mà là đã từng bị đàn ông làm tổn thương. Dù sao thì, chỉ cần có một người chồng thương yêu mình thì phụ nữ đương nhiên không cần phải vất vả nữa!’

‘Mẹ, cách nghĩ này của mẹ đã lạc hậu lắm rồi, chẳng lẽ là phụ nữ thì không thể cùng lúc lo cho sự nghiệp và gia đình sao?’ Sầm Tử Tranh không đồng ý với cách nói của mẹ mình, không nhịn được mà lên tiếng phản đối.

Bà Sầm biết con gái mình bắt đầu nổi tính bướng bỉnh lên, bà thở dài một tiếng: ‘Những người phụ nữ khác có thể cùng lúc làm tốt sự nghiệp và gia đình hay không thì mẹ không biết nhưng mẹ biết rất rõ, nếu như con gả vào Cung gia, tuyệt đối không thể tiếp tục làm nhà thiết kế gì đó nữa. Cung gia là hào môn mà Quý Dương là con một, con nghĩ xem ba mẹ nó có chịu cho con dâu mình đi thiết kế trang phục cho người khác không? Hơn nữa còn là xuất đầu lộ diện bên ngoài nữa chứ!’

‘Ai ya, mẹ, sao vòng một vòng vẫn quay về đề tài Cung Quý Dương này vậy? Con đã nói với mẹ rồi, con với hắn không có gì cả, càng không có khả năng gả cho hắn!’

Sầm Tử Tranh đặt đĩa điểm tâm trên tay xuống, day day huyết Thái Dương, mệt mỏi trả lời.

‘Mẹ thích thằng bé kia lắm, con không thích nó vậy con thích ai? Chẳng lẽ là cái tên nhóc vẫn luôn theo đuổi con sao?’ Bà Sầm đi thẳng vào trọng tâm.

Sầm Tử Tranh vô lực thở dài một tiếng: ‘Mẹ, Tử Hạo không phải là tên nhóc gì cả, người ta nổi danh toàn thế giới, là ...’

‘Mẹ biết chứ, là nhà thiết kế nổi tiếng!’ Bà Sầm ngắt lời Sầm Tử Tranh, trên gương mặt hiện từ lộ ra một chút suy tư: ‘Bé cưng à, cái tên Thư Tử Hạo đó nói trắng ra còn không phải là một người chế quần áo thôi sao? Phải, mẹ thừa nhận là nó có thành tựu nhưng bé cưng, mẹ chờ mong ở con nhiều hơn nữa, một đứa con gái ưu tú như con nên gả cho người đàn ông như Cung Quý Dương mới xứng đôi chứ!’

‘Con trèo cao không nổi!’ Sầm Tử Tranh nói một cách giễu cợt.

‘Ai nói chứ? Mẹ thấy con gái mẹ có thể trèo cao lắm nha!’ Bà Sầm nhìn con gái mình, ánh mắt âu yếm.

Sầm Tử Tranh nhú mày, cô không nói gì nữa chỉ lẳng lặng nhìn mẹ.

Bà Sầm bị cô nhìn đến rợn người, vội hỏi: ‘Sao vậy?’

‘Mẹ ...’ Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, ‘Mẹ, mẹ đừng có như muốn bán con đi vậy được không?’ Chẳng lẽ trên đời này chỉ có Cung Quý Dương là đàn ông thôi sao?’

‘Nha đầu này, mẹ là vì suy nghĩ cho hạnh phúc nửa đời sau của con mà. Con lại nói mẹ như thế ...’

‘Ai ya, mẹ à, con chỉ nói đùa thôi mà, mẹ đừng tức giận!’ Sầm Tử Tranh ôm lấy bà, nũng nịu nói.

Thực ra cô rất hiểu suy nghĩ của mẹ mình, có bậc làm cha mẹ nào mà không muốn con gái được gả ột nhà giàu hoàng chứ, chỉ tiếc là ... đoạn tình cảm giữa cô và Cung Quý Dương đã chấm dứt rồi, sao lại có thể tiếp tục được chứ?

Mà quan trọng hơn là ... cho dù yêu nhau thì lại thế nào?

Cho đến bây giờ cô vẫn nhớ những lời lần đó mẹ của Cung Quý Dương gọi điện thoại nói với cô, không phải là những lời cay độc, cũng không phải là tức giận mắng nhiếc mà cực kỳ lịch sự và ung dung, nhưng sự lịch sự và ung dung đó lại khiến người nghe cảm nhận được sự lạnh lùng và xa cách không dám đến gần.

Cô không khó nhận ra thông tin mà mẹ của Cung Quý Dương muốn truyền đạt lại ình qua từng câu chữ - Cô không xứng trở thành con dâu của Cung gia!

Không xứng?

Không xứng làm con dâu thì không cần làm nha. Sầm Tử Tranh cô còn chưa đồng ý gả, người đàn ông giống như Cung Quý Dương mới không xứng là chồng cô nha!

Vừa nghĩ đến điều này, lòng Sầm Tử Tranh lại như tích tụ một nỗi phiền muộn, Cung Quý Dương có gì tài giỏi chứ? Chỉ giỏi dựa vào tiền của trong nhà mà dương oai điều võ mà thôi!

Bà Sầm rõ ràng là không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, bà thở dài một tiếng: ‘Nha đầu, mẹ là muốn tốt cho con thôi, mẹ là vì hạnh phúc của cả đời con mà suy nghĩ mà. Con phải chọn đúng người!’

‘Được rồi được rồi, con biết rồi mà!’ Sầm Tử Tranh phiền não lên tiếng.

‘Haizzz, đứa bé này ...’ Bà Sầm thấy cô như vậy, không biết nên khóc hay cười.

Ngay lúc này, trợ lý của Sầm Tử Tranh, Alina, gõ cửa bước vào ...

‘Leila, nhà thiết kế Sun đến rồi. Anh ta nói nhất định phải gặp được chị, hình như là có chuyện quan trọng gì đó!’

‘Sun?’

Trong mắt Sầm Tử Tranh lộ vẻ sững sờ, sau đó ánh mắt nhìn mẹ mình có chút không được tự nhiên bởi vì Sun không phải là người xa lạ gì, hẳn chính là Thư Tử Hạo.

Năm đó Thư Tử Hạo cũng giống như cô, đều dùng tên tiếng Anh của mình để làm thương hiệu, cũng giống như cả giới thiết kế thời trang đều không biết tên thật của cô, rất nhiều người không biết Thư Tử Hạo chính là nhà thiết kế Sun.

Nhưng cô biết, mẹ biết Sun chính là Thư Tử Hạo, vừa nãy mới vừa nhắc đến hắn, bây giờ hắn lại không mời mà đến, thật không biết mẹ sẽ nghĩ thế nào đây? Xem tình hình thế này, tai cô chắc còn phải chịu khổ dài dài rồi!

‘Hử???’

Sầm Tử Tranh nhìn Alina đang đứng đó chờ câu trả lời của mình, do dự một lúc rồi mới nói: ‘Mời anh ấy vào phòng họp đi!’

‘Dạ!’ Alina trả lời.

‘Đợi đã!’ Sầm Tử Tranh vừa nói dứt lời thì bà Sầm đã lên tiếng gọi Alina lại.

‘Bác gái, có gì dặn dò ạ?’ Alina tươi cười hỏi.

‘Mẹ ...’ Trong lòng Sầm Tử Tranh bắt đầu cảm thấy bất an.

Chương 30: Bà Sầm ra mặt (2)

Bà Sầm xua tay ra hiệu cho Sầm Tử Tranh đừng xen lời...

‘Alina, bác cũng lâu rồi chưa gặp nhà thiết kế Sun, cứ mời anh ta đến thẳng phòng làm việc của con gái bác đi!’

‘Cái này ...’

Trên mặt Alina lộ ra vẻ khó xử: ‘Bác gái, Sun dù sao cũng là nhà thiết kế, như vậy đối với anh ta hình như có chút thất lễ!’

Tuy rằng trong phòng làm việc luôn xôn xao tin đồn rằng nhà thiết kế Sun này vẫn luôn theo đuổi Leila, hơn nữa tin đồn còn nói giữa hai người có quan hệ rất mật thiết nhưng tin đồn dù sao cũng là tin đồn, Sun dù sao cũng là một nhà thiết kế tầm vóc quốc tế, được đối xử tôn trọng cũng là điều đương nhiên thôi.

‘Mẹ, Tử Hạo đến tìm con nhất định là có chuyện quan trọng cần thương lượng, mẹ đi về trước được không?’ Sầm Tử Tranh cũng khó xử nói.

Bà Sầm nghe vậy sắc mặt liền thay đổi ...

‘Bé cưng à, chẳng lẽ con sợ mẹ ăn thịt nó sao? Mẹ chỉ muốn gặp nó thôi mà!’

Sầm Tử Tranh nghẹn lời không biết nói gì, cô vô lực lắc đầu sau đó nhìn Alina nói: ‘Vậy hãy mời Sun vào phòng làm việc của chị đi!’

Alina gật đầu, đi ra khỏi phòng.

Sầm Tử Tranh đi đến trước mặt mẹ mình, trên đôi mày đẹp hơi chau kia lộ ra một tia khó hiểu và lo lắng, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng có chút khấn trương: ‘Mẹ, mẹ sao nhất định muốn gặp Tử Hạo chứ? Con với Tử Hạo cũng không phải loại quan hệ như mẹ tưởng tượng đâu!’

Cô phát hiện ra mẹ mình lúc này giống như một con gà mẹ lúc nào cũng muốn bảo vệ sự an toàn cho con mình vậy.

‘Bé cưng, nếu như con với nó là loại quan hệ kia vậy mẹ sẽ không ở đây đợi nó làm gì mà trực tiếp đến gặp nó, bảo nó rời khỏi con rồi. Con với nó có quan hệ trên công việc mẹ không phản đối nhưng nó nhất định phải biết quan điểm của mẹ!’ Giọng bà Sầm sắc bén nói.

‘Mẹ làm vậy sẽ khéo quá hóa vụng đấy, mẹ, đây là chuyện của con, mẹ đừng chen vào có được không?’

Sầm Tử Tranh thấy mình như bị một tảng đá nặng ngàn cân đang đè xuống vậy.

Bà Sầm kéo Sầm Tử Tranh để cô ngồi xuống bên cạnh mình, thở dài một tiếng thật sâu, vừa vỗ vỗ bàn tay cô vừa nói một cách thâm thúy: ‘Bé cưng à, thực ra nếu như mẹ chưa gặp qua Quý Dương thì cũng sẽ đồng

ý cho con và Tử Hạo ở bên nhau thôi, dù sao Tử Hạo cũng là một người đàn ông có tài, nhưng ... điều kiện của Quý Dương tốt hơn Tử Hạo rất nhiều ...’

‘Mẹ ...’

‘Con đừng ngắt lời mẹ, nghe mẹ nói hết!’

Bà Sầm lên tiếng: ‘Mẹ biết con nhất định sẽ cho rằng mẹ là người tham lợi ích nhưng bé cưng là, làm người nhất định phải thực tế một chút mới được, nhất là phụ nữ. Mẹ cũng vì hạnh phúc sau này của con mà suy nghĩ thôi. Chẳng lẽ con còn muốn giẫm vào vết xe đổ của mẹ hay sao? Con cũng biết cha con nghèo khó cả đời, đã vì hai chị em con mà dốc hết sức lực, sinh bệnh rồi ra đi rồi còn để lại một món nợ lớn, cũng may là con có khả năng nên mới trả hết số nợ kia ...’

Nói đến đây mắt bà Sầm đã long lanh lệ, mỗi lần nghĩ đến những ngày tháng gian khổ kia lòng bà liền không kìm được chua xót, bà thật không muốn con mình cũng trải qua những ngày tháng như vậy.

‘Mẹ, mẹ yên tâm đi, con tuyệt đối sẽ không ...’

Lời của Sầm Tử Tranh còn chưa nói hết thì mấy tiếng gõ cửa lễ độ vang lên.

Bà Sầm vội đưa tay lau đi nước mắt, đem nỗi xúc động vừa nãy cố nén xuống.

Sầm Tử Tranh đi ra mở cửa, đối diện với cô là gương mặt tươi cười của Thư Tử Hạo.

‘Tử Hạo ...’

Cô nhẹ thở dài một tiếng, thầm than trong lòng hấn đến thật không đúng lúc chút nào nhưng cũng đành nghiêng người để hấn đi vào.

‘Bác Sầm, chào bác!’

Khi Thư Tử Hạo nhìn thấy bà Sầm đang ngồi nơi sofa liền bước vội đến, cung kính hỏi thăm một câu.

Lúc này tim của Sầm Tử Tranh chùng như sắp vọt lên đến cổ họng rồi, cô thật sợ mẹ mình sẽ nói những lời khó nghe khiến hấn khó xử.

‘Tử Hạo, thật bất ngờ là cháu còn nhận ra được bác Sầm này!’

Ngoài suy nghĩ của Sầm Tử Tranh, bà Sầm nở nụ cười, chỉ tay sang bên cạnh ra hiệu cho Thư Tử Hạo ngồi xuống.

‘Bác gái, thật ra con nên đến Đài Loan thăm bác, chỉ đợi Tử Tranh sắp xếp được thời gian là con với cô ấy sẽ cùng đi!’ Thư Tử Hạo hơi mỉm cười, trả lời một cách thỏa đáng.

Lúc này Alina bê một chiếc khay với hai ly cà phê và một ly trà bước vào ...

‘Bác gái, xin mời dùng trà!’ Cô đặt chén trà trước mặt bà Sầm, nhẹ giọng nói.

‘Cám ơn cháu, Alina!’ Bà Sầm hớp một ngụm trà, cười nói.

Alina bước đến trước mặt Sầm Tử Tranh, tâm tư tinh tế, cô liền cảm nhận ra bầu không khí có điều gì đó kỳ lạ, cô thấp giọng kề bên tai Sầm Tử Tranh, hỏi nhỏ: ‘Leila, không có chuyện gì chứ?’

Ngay cả cô là người ngoài cũng cảm thấy có chút bất an.

Tiếng thở dài ngừng lại bên miệng Sầm Tử Tranh, cô lắc đầu ra hiệu cho Alina ra ngoài làm việc.

Cửa đã được Alina chu đáo đóng lại, khép lại một không gian đầy bất an.

‘Bác Sầm, bác ở đây đã quen chưa? Nếu như có cần gì xin cứ lên tiếng, nếu Tử Tranh không có thời gian, con có thể ...’

‘Ta nghĩ Tử Hạo chắc còn bận hơn bé cưng nữa chứ!’

Trên mặt bà Sầm lộ ra một nụ cười hiền hòa, bà chậm rãi lên tiếng ngắt lời hấn, sau đó nhìn hấn nói tiếp: ‘Tử Hạo, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là vào tám năm trước đúng không? Lúc đó cháu và bé cưng đều

là sinh viên trao đổi, không ngờ lâu ngày không gặp cháu đã trở thành một người đàn ông tuấn tú thế này, hơn nữa sự nghiệp cũng rất thành công!’

Thư Tử Hạo bị bà Sầm cắt lời, trên gương mặt vốn có chút không được tự nhiên nhưng nghe được câu này, trên môi hẳn câu lên một nụ cười, khiêm tốn nói: ‘Bác Sầm, bác quá khen rồi. Thực ra Tử Tranh cũng rất ưu tú, qua hai ngày nữa là ngày công bố sản phẩm cao cấp của thương hiệu Leila của cô ấy, con nghĩ không lâu nữa Tử Tranh cũng sẽ có được một vị trí nhất định trong ngành thiết kế thời trang quốc tế!’

68. Q.4 - Chương 31-32

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 31: Bà Sầm ra mặt (3)

Bà Sầm cười gật đầu nói: ‘Đúng vậy, bác trước giờ luôn không tiếc lời khen con gái mình nhưng ta nghĩ, bé cũng có thể có được thành tựu này, cũng nhờ nhiều vào sự giúp đỡ bao nhiêu năm qua của cháu!’

‘Bác Sầm, bác quá lời rồi, đây đều là do Tử Tranh có một sự nhạy cảm bẩm sinh đối với thiết kế mà thôi!’ Thư Tử Hạo cười nói.

Bà Sầm chợt kéo tay Thư Tử Hạo, cười nói: ‘Tử Hạo à, bác gái biết cháu vẫn luôn quan tâm bé cưng, nhiều năm qua bác không ở bên cạnh nó, cũng may là có con chăm sóc, con cũng biết bé cưng chỉ có một đứa em trai, từ nhỏ nó đã luôn muốn có một người anh trai. Theo ta thấy, Tử Tranh có con bên cạnh cũng giống như có được một người anh trai vậy!’

‘Bác Sầm ...’ Thư Tử Hạo nghe được câu này nhất thời ngẩn người.

Anh trai?

Sao bác gái lại nghĩ như thế được chứ?

Còn Sầm Tử Tranh thì cũng ngây ngốc tại chỗ, cô vốn cho rằng mẹ sẽ trực tiếp nói rõ với hẳn để hẳn đừng cố dây dưa với cô nữa, không ngờ mẹ lại dùng cách này.

Đây là ... ý gì chứ?

Bà Sầm nhìn thấy vẻ mặt ngây ngẩn của Thư Tử Hạo, bên môi câu lên một nụ cười, nói: ‘Tử Hạo, bác Sầm rất thích cháu, sau này sẽ đối đãi với cháu như với con cháu trong nhà vậy. À này, lúc rảnh rồi con có thể đến nhà mới của bác chơi, ở đó ngồi nói chuyện rất thoải mái!’

‘“Nhà mới”? Bác gái không phải đang ở cùng với Tử Tranh sao?’ Thư Tử Hạo như rơi vào sương mù.

Sao lại có “nhà mới” xuất hiện ở đây chứ? Chẳng lẽ bà định định cư ở đây sao?

Bà Sầm liếc mắt nhìn Sầm Tử Tranh sau đó cười nhìn Thư Tử Hạo: ‘Các con làm công việc sáng tạo, dù sao cũng cần có một không gian riêng để phát huy sức sáng tạo của mình cho nên bác nào dám đến làm phiền bé cưng chứ, với lại bác muốn ở đây để dưỡng lão, đương nhiên phải tìm nơi có hoàn cảnh tốt một chút mới được!’

‘Vậy sao? Bác không trở lại Đài Loan nữa đương nhiên là tốt rồi, sau này Tử Tranh sẽ không cần cứ phiền não không có thời gian đi thăm bác!’ Thư Tử Hạo mỉm cười nói, tuy trong lòng hẳn vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc là có chuyện gì nhưng trong lòng hẳn thực sự hy vọng điều đó.

Chỉ là ... lời của bác Sầm khiến hẳn có chút không hiểu, dù sao từ trước đến giờ hẳn cũng chưa từng đối xử với Tử Tranh như là em gái mà trong lòng hẳn, Tử Tranh chính là người vợ mà hẳn muốn cưới về, thế nào mà lại trở thành em gái được chứ?

Điểm này hẳn phải giải thích rõ với bác Sầm mới được.

‘Bác à, thực ra có một chuyện con muốn nói rõ với bác, sở dĩ con quan tâm Tử Tranh là bởi vì con ...’

‘Bác biết, con vẫn luôn xem Tử Tranh như em gái, yêu thương, bảo vệ cho nó cho nên, hôm nay bác Sầm có chuyện muốn nhờ con!’ Đúng lúc quan trọng, bà Sầm chợt lên tiếng ngắt lời Thư Tử Hạo.

‘Mẹ ...’

Sầm Tử Tranh ngồi bên cạnh không nhin được nữa, cô vội lên tiếng: ‘Mẹ, con với thỏ dài một tiếng còn phải bàn bạc một chút về những chi tiết của buổi công bố thương hiệu, mẹ trở về trước, được không? Có chuyện gì hôm khác nói sau nha!’

Cô biết trong lòng mẹ mình đang nghĩ gì nhưng cách làm này đối với Tử Hạo mà nói là không công bằng, dù sao hẳn cũng là thật lòng quan tâm cô, cho dù không thể làm tình nhân thì cũng không cần làm cho quan hệ giữa hai người trở nên căng thẳng.

‘Ai ya, bé cưng à, các con thảo luận công việc thì có gấp gáp gì đâu, đợi mẹ nói xong thì đương nhiên sẽ đi rồi. Tử Hạo ...’

Bà xoay đầu về phía Thư Tử Hạo, hỏi: ‘Con sẽ không cho rằng bác gái dài dòng quá chứ?’

Thư Tử Hạo cười nhẹ, ‘Không đâu ạ!’

Nói xong hắn nhìn Tử Tranh, nói: ‘Tử Tranh, bác gái khó mà có được một lần đến chơi, hơn nữa anh với bác gái lâu lắm mới được gặp nhau, cứ để bác nói hết đi!’

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, ngón tay thon dài nhẹ day day huyệt Thái Dương.

Thư Tử Hạo thấy cô lặng im không nói, ánh mắt đầy ý cười nói với bà Sầm: ‘Bác gái, nếu như bác có chuyện gì muốn Tử Hạo làm, xin cứ nói!’

Bà Sầm cười ha hả, lần nữa vỗ vỗ lên tay hắn, nói: ‘Bác gái đúng là không có nhìn lầm người mà. Là vậy, bé cưng thời gian này đang chiến tranh lạnh với Quý Dương, con giúp bác gái khuyên bảo nó đi, lúc này bác cũng đã khuyên nó lâu lắm mà không được, bác nghĩ nó sẽ nghe lời con, con giúp bác lần này đi!’

‘Quý Dương?’ Thư Tử Hạo lại một lần ngây ngốc tại chỗ. Trong mắt hắn chỉ còn nỗi chần chừ và không thể tin được.

‘Mẹ, được rồi, đừng nói nữa mà!’ Sầm Tử Tranh không ngờ mẹ cô lại ra chiêu này, sao mẹ cô lại có thể can thiệp vào chuyện của mình như thế được chưa?

Bà Sầm không vui, mày hơi chau lại, nói: ‘Bé cưng, nếu như con che mẹ phiền thì mẹ sẽ lập tức trở về Đài Loan!’

‘Mẹ, con không phải có ý này!’ Sầm Tử Tranh cảm thấy đầu mình càng lúc càng đau.

Còn Thư Tử Hạo cũng không còn tâm tư nào nghe tiếp nữa, hắn sững sờ nhìn bà Sầm, hỏi lại: ‘bác gái, bác vừa mới nói tới Quý Dương? Chẳng lẽ là ... Cung Quý Dương?’

Trong ấn tượng của hắn, bác Sầm chắc không biết sự tồn tại của Cung Quý Dương mới đúng chứ. Sao hôm nay đột nhiên lại nhắc đến hắn?

‘Đúng đó, chính là Cung Quý Dương. Thằng bé là tổng tài đương nhiệm của Cung thị tài phiệt, tuổi tác còn nhỏ mà đã có năng lực như vậy thật khiến cho người ta hâm mộ nha!’ Bà Sầm cố tình nhấn mạnh ý mình.

Sầm Tử Tranh vô lực ngả người trên ghế dựa, ngón tay xuyên qua mái tóc dài mượt xoa nhẹ đầu mình. Trời ạ! Mẹ rốt cuộc muốn làm gì giờ cô đã biết rồi!

Thư Tử Hạo nghe nói vậy quả nhiên sắc mặt trở nên rất khó coi nhưng hắn vẫn lễ độ hỏi lại: ‘Bác Sầm sao lại biết anh ta?’

Bà Sầm cười dịu dàng, sau đó trả lời: ‘thương hiệu, Quý Dương là con rể tương lai của bác, trên đời này làm gì có mẹ vợ nào không biết con rể của mình chứ?’

‘Gì chứ?’

Sắc mặt Thư Tử Hạo cả kinh, hần đứng bật dậy, trong mắt chỉ thấy một nỗi chấn động ngập tràn.

Chương 32: Còn chưa bỏ cuộc

Nhìn thấy cử chỉ kinh ngạc của Thư Tử Hạo, trong lòng bà Sầm biết rõ mọi chuyện nhưng trên mặt lại tỏ vẻ ngờ ngác.

‘Tử Hạo, con sao vậy?’

Mày Thư Tử Hạo chau thật chặt, có thể nhìn ra hần đang cố nén lại nỗi kinh ngạc và khó thể tin được trong lòng.

‘Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?’ Sầm Tử Tranh cũng đứng bật dậy, bước nhanh đến trước mặt bà Sầm.

Ngược lại với hai người, bà Sầm rất ung dung: ‘Sao vậy? Mẹ nói gì sai sao? Quý Dương đã nói với mẹ là trong năm nay sẽ hoàn tất hôn lễ của hai đứa sao? Nó dĩ nhiên là con rể tương lai của mẹ rồi. Nếu nó không thật lòng yêu con thì sao lại phải đặc biệt đón mẹ từ Đài Loan sang đây, hơn nữa còn mua nhà ẹ, giúp em trai con chuyển công tác chứ?’

Bà nói lại một lần những lời đã nói lúc nãy với Sầm Tử Tranh, nhưng người sáng mắt vừa nhìn đã biết, những lời này bà không phải là nói cho cô nghe mà là cố ý nói cho Thư Tử Hạo nghe.

‘Được rồi được rồi. Mẹ, con biết rồi, mẹ trở về trước đi, được không? Con còn phải làm việc nữa!’ Sầm Tử Tranh vội hối thúc bà.

Bà Sầm thấy mục đích của mình đã đạt được rồi nên cũng không muốn ở lại đây lâu hơn nữa. Bà đứng dậy, tươi cười nhìn Thư Tử Hạo: ‘Tử Hạo à, nếu con đã coi Tử Tranh là em gái, có thời gian thì con giúp bác gái khuyên Tử Tranh thêm mấy câu, bác thật không muốn trở mặt nhìn Quý Dương đứa bé ưu tú như vậy bị nó đuổi đi mất!’

Nói xong bà vỗ nhẹ lên tay hần mấy cái sau đó rời khỏi văn phòng.

Trong cả quá trình, nét mặt của Thư Tử Hạo chỉ có thể dùng hai chữ “chấn động” mà hình dung. Hần gần như là ngẩn người tại chỗ, rõ ràng là những lời của bà Sầm đã đả kích hần không nhẹ.

Một tiếng thở dài phát ra từ đôi môi hồng nhuận của Sầm Tử Tranh, sự chấn kinh của Thư Tử Hạo hoàn toàn lọt vào mắt cô, cô bước nhẹ về phía trước ...

‘Tử Hạo, xin lỗi anh, mẹ em ...’

‘Những điều bác gái nói là thật sao?’

Lúc này Thư Tử Hạo mới tỉnh táo lại đôi phần, hần ngắt lời cô, trong đôi mắt lộ rõ sự bức thiết muốn biết được sự thật.

Trên gương mặt xinh đẹp của Sầm Tử Tranh lộ ra một tia ngượng ngùng, cô bước đến gần khung cửa sổ sát đất, nhìn người xe đạp diu dưới lầu, nhẹ giọng nói: ‘Đúng như lời mẹ em nói, trước đó Cung Quý Dương đúng là đã làm những chuyện ngu xuẩn kia!’

‘Hần đúng thật là có tâm cơ, quả nhiên đúng như dự liệu của hần, bác gái rất vui!’

Thư Tử Hạo không ngờ Cung Quý Dương lại dùng chiêu này, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

‘Thật là ngại quá, hôm nay mẹ em lại lôi kéo anh vô chuyện nhắm nhí này!’

Chỉ nghĩ đến những chuyện vừa nãy mẹ mình làm với Thư Tử Hạo thì lòng cô có chút không thoải mái, mẹ rõ ràng đã xem Thư Tử Hạo là đối tượng công kích của mình, mục đích chính là muốn đả kích ý chí của hần.

Thư Tử Hạo sao lại không biết ý đồ của bà Sầm chứ, nhưng hần vẫn cười dịu dàng: ‘Thực ra những lời bác gái nói với anh hôm nay ngược lại làm anh rất vui!’

‘Vui?’ Sầm Tử Tranh không hiểu nhìn lại hần, thực sự không ngộ ra được hàm ý trong câu nói của hần.

Thư Tử Hạo bước nhẹ về phía trước đến trước mặt Sầm Tử Tranh, khoảng cách giữa hai người gần đến nỗi hần chùng như có thể ngửi được mùi thơm thanh mát trên tóc cô ...

‘Tử Hạo ...’

Cô cũng cảm thấy bầu không khí bắt đầu dần trở nên ngột ngạt và ái ngại, cả người cô không ý thức lùi về sau, nhưng bởi vì đường lui của cô bị chiếc bàn chặn lại nên cô không thể di động thêm chút nào nữa.

Ánh mắt Thư Tử Hạo dần trở nên nóng bỏng đầy thâm tình, hần vuốt nhẹ mái tóc dài đang xoa tung trên vai cô giống như đang đùa nghịch một món đồ chơi quý giá.

‘Anh vui là bởi vì trong lòng bác gái, người theo đuổi em không chỉ có mỗi Cung Quý Dương. Đối với anh, bác gái đề phòng cũng được, muốn nhắc nhở cũng được nhưng anh muốn chứng minh cho bác gái, người có thể được chọn để trở thành con rể tương lai của bác gái cũng không phải chỉ có mỗi Cung Quý Dương!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy, đôi mày liễu xinh đẹp nhẹ chau lại, đôi mắt long lanh như thủy tinh chợt xẹt qua một tia lúng túng, cô rũ mi, nhẹ giọng nói: ‘Tử Hạo, anh nên biết, hiện giờ em hoàn toàn không muốn yêu đương, xin anh đừng mãi đặt hy vọng vào em nữa ...’

‘Anh biết, ngày mốt đã là buổi lễ công bố thương hiệu của em, Tử Tranh, em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không ép em làm bất cứ điều gì. Nhưng em biết rõ lòng anh, anh yêu em, từ tám năm trước cho đến bây giờ, mỗi phút mỗi giây anh đều chưa từng từ bỏ phần tình cảm này, anh không ngại trong lòng em có ai khác, anh chỉ mong có thể chờ được đến một ngày em thật lòng tiếp nhận anh!’

Một ngón tay của Thư Tử Hạo đặt nhẹ lên bờ môi đầy đặn của cô, chặn lại câu nói của cô, hơn nữa rất kiên định như muốn biểu đạt quyết tâm của mình.

Sự nhẫn nại của hần chỉ dành riêng cho Sầm Tử Tranh, hần tin tưởng sâu sắc rằng có một ngày cô nhất định sẽ bị tình yêu sâu đậm của mình làm cho cảm động.

Những lời bày tỏ của hần khiến cho Sầm Tử Tranh có chút bối rối, cô ngẩng mắt nhìn vào đôi mắt đen láy đầy ý cười của hần, trong đôi mắt đó cô hoàn toàn có thể nhìn ra một tình yêu sâu đậm. Người đàn ông này, cô đã từng động lòng vì hần, nhưng lòng cô hiện giờ lại bay đến một nơi khác rồi.

Mấy năm qua, Thư Tử Hạo trước sau vẫn luôn dịu dàng như nước, lúc cô yếu đuối nhất, hần dịu dàng mà chu đáo sưởi ấm tâm hồn cô, bảo vệ cô. Một người đàn ông dịu dàng như hần, hoàn toàn không giống với Cung Quý Dương, luôn có phần tà tứ khiến cô sợ hãi, thâm thúy khiến cô muốn né tránh.

Cung Quý Dương????!!!

Cái tên này như một tia sét đánh tới khiến cho Sầm Tử Tranh tỉnh táo lại, mình sao tự dưng lại nhớ đến tên kia chứ?

‘Tử Hạo, tình yêu của anh khiến em có chút lo lắng, em không biết nên trả lời anh thế nào ...’

‘Không biết trả lời thế nào thì tạm thời đừng trả lời!’ Thư Tử Hạo bá đạo mà đầy nhu tình lên tiếng, giọng nói trầm thấp của hần vang lên bên tai cô: ‘Ngày mốt là một ngày quan trọng nhất của em, anh không muốn ép em có bất cứ quyết định gì. Em hãy nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai và ngày mốt anh sẽ đến đây để giúp em!’

Nói xong hần mỉm cười, nụ cười ôn hòa như nước gợn mặt hồ, tạo nên những cơn sóng lăn tăn trong lòng Sầm Tử Tranh.

69. Q.4 - Chương 33-34

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 33: Ai đang lăng nhăng??? (1)

Cung Quý Dương đi hơn nửa tháng, mấy ngày đầu tiên còn mỗi ngày gọi điện cho cô nhưng mấy ngày gần đây hầu như chẳng có tin tức gì của hắn, Sầm Tử Tranh không biết bây giờ hắn đã đi đến đâu, giống như một loại ảo tưởng bị sụp đổ khiến cho con người ít nhiều cũng có chút mất mát.

Trong lòng có một chút áy náy, dù sao lúc đầu chỉ vì cô nhất thời lệ miệng và háo thắng, không ngờ Cung Quý Dương lại tưởng là thật còn thật sự tuân thủ đúng điều kiện, Sầm Tử Tranh không muốn suy đoán xem mục đích chân chính khiến hắn muốn thực hiện cuộc cá cược là gì. Là vì muốn chứng minh với cô năng lực của hắn là không thể xem thường hay là vì điều gì cô không thể biết được. Chỉ là ... ngày mai đã là ngày công bố sản phẩm rồi, lòng cô lại có chút mâu thuẫn.

Không biết vì sao cô vẫn luôn hy vọng có một người để chia sẻ niềm vui thành công của mình ...

Nhẹ thở dài một tiếng, trong lòng Sầm Tử Tranh lại dậy lên một nỗi lo lắng.

Tất cả nhân viên có mặt trong phòng họp đều bị tiếng thở dài của Sầm Tử Tranh làm cho sững sờ, bọn họ ai nấy đều mắt to mắt nhỏ nhìn cô, nhất thời không hiểu được vì sao đang yên đang lành Leila lại phân tâm trong cuộc họp, hơn nữa còn vô tình phát ra tiếng thở dài?

‘Leila ...’ Ngồi ở bên phải của Sầm Tử Tranh là trợ lý đắc lực Alina, cô khẽ chạm vào người Sầm Tử Tranh, thấp giọng gọi cô.

Sầm Tử Tranh chợt tỉnh lại từ cơn suy tư, khi cô nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ mà tất cả những người trong phòng họp đang hướng về phía mình, cô vội vàng điều hòa lại cảm xúc của chính mình, ánh mắt trong trẻo mà đầy trí tuệ nhẹ chớp.

‘Mọi người có thể tiếp tục phát biểu cách nghĩ của mình!’ Cô hắng giọng nói.

Ngày mai đã là ngày công bố thương hiệu, ai nấy đều đã chuẩn bị từ nhiều tháng qua, bất luận là trong công việc hay là tâm lý đều đã rất thành thục. Cuộc họp hôm nay chính là để hoàn thiện một bước cuối cùng của buổi công bố ngày mai.

Lúc này, nhân viên chuyên phụ trách TH I dùng giọng Anh thuần túy bắt đầu báo cáo. Anh ta là người gốc Anh, từ trong xương cốt đã có sẵn cốt cách quý tộc và phong thái ưu nhã của người Anh.

‘Liên quan đến báo cáo nghiên cứu thị trường về xu hướng thời trang toàn cầu mà nhà thiết kế Sun (Thư Tử Hạo) đưa cho chúng ta, mấy ngày gần đây chúng tôi đã nghiên cứu kỹ báo cáo này, anh ta quả không hổ là người cẩn thận, bất kể là từ góc độ thị trường hay góc độ thương hiệu đều thu thập thông tin hết sức đầy đủ. Hơn nữa những quan điểm mà anh ta đề cập đến đều rất chuyên nghiệp vì thế chúng tôi đa số đều cho rằng có thể tiếp nhận đề nghị của bên phía nhà thiết kế Sun, tiến hành hợp tác giữa hai thương hiệu, cùng tiến công thị trường thời trang nam giới. Quan điểm của chúng tôi là, tiến vào thị trường thời trang Nam giới có thể mang tính chuyển hướng, có thể bắt tay từ thời trang công sở!’

‘Đúng vậy Leila, theo xu hướng thị trường hiện nay, nếu như hợp tác với thương hiệu của nhà thiết kế Sun để kinh doanh, điều này đối với chúng ta mà nói, không chỉ giúp tiết kiệm nguồn vốn đầu tư, hơn nữa còn tăng thêm cơ hội mở rộng phát triển thương hiệu.’ Alina cũng đồng ý với quan điểm của mọi người.

Sắc mặt của Sầm Tử Tranh chợt trở nên có chút ngưng trọng, cô xem xấp tư liệu trong tay, đây đã là một phần tư liệu điều tra rất có giá trị mà cách nghĩ của mọi người đều xuất phát từ suy nghĩ muốn phát triển thương hiệu, điều này cô không phải không biết nhưng muốn cô tiếp nhận lĩnh vực thiết kế thời trang Nam, điều này đối với cô mà nói là một chuyện rất khó làm được.

‘Leila, thực ra thương hiệu Leila không chỉ là kết tinh tâm huyết nhiều năm qua của chị mà chúng tôi cũng vì nó bỏ ra rất nhiều, tôi cũng tán đồng mở rộng thêm lĩnh vực mới vào lúc này.’ Một nhà thiết kế khác lên tiếng, giọng cực kỳ nghiêm túc.

Những người khác cũng đều gật đầu tán thành, xem ra mọi người đều rất hào hứng có được cơ hội hợp tác cùng Thư Tử Hạo. Điểm này Sầm Tử Tranh sao lại không hiểu được chứ.

Trầm ngâm một lúc lâu sau Sầm Tử Tranh mới quét mắt nhìn về phía mọi người, lên tiếng: ‘Về việc hợp tác giữa hai thương hiệu, tối nay tôi sẽ suy nghĩ thật cẩn thận, bất kể là tiếp nhận hay không tiếp nhận hợp tác tôi đều sẽ ọi người một câu trả lời.’

Màn đêm dần buông xuống, những vì sao xinh đẹp nhấp nháy trên bầu trời đêm thay thế cho những ồn ào náo nhiệt của một ngày dài, làm tăng thêm một phần lãng mạn và thi vị.

Trong một nhà hàng Pháp, Thư Tử Hạo và Sầm Tử Tranh đang dùng bữa. Về ngoài xuất chúng của hai người gần như thu hút được sự chú ý của tất cả thực khách trong nhà hàng.

‘Tử Hạo, cảm ơn anh!’ Sầm Tử Tranh mỉm cười nhìn Thư Tử Hạo nói, trên tay là một ly rượu đỏ.

Thư Tử Hạo cũng mỉm cười, ánh mắt sáng rỡ, hần cũng ưu nhã nâng chiếc ly trong tay lên: ‘Tử Tranh, em nói vậy là quá khách sáo với anh rồi!’

Đôi môi hồng nhuận của Sầm Tử Tranh câu lên một đường cong thật đẹp: ‘Tử Hạo, đây là lời thật lòng của em. Ngày mai đã là ngày công bố thương hiệu rồi, nếu như hai ngày qua không có sự giúp đỡ của anh thì công tác chuẩn bị cũng không tiến hành được thuận lợi như vậy, cho nên em phải cảm ơn anh mới đúng!’

Nói xong cô nâng ly, nhấp một ngụm rượu để hương rượu nồng nàn lan tỏa trong miệng mình như một loài hoa trong chớp mắt nở rộ ra, bày ra vẻ xinh đẹp nhất của mình.

Mùi thơm của rượu đỏ cũng lan tỏa trong miệng của Thư Tử Hạo, nhìn qua chất lỏng màu đỏ thắm kia, gương mặt của Sầm Tử Tranh càng thêm xinh đẹp. Từ thuần khiết đến thành thực, từ tràn trề nhiệt tình đến trầm ổn bình tĩnh, cô, bất kể là tám năm trước hay bây giờ đều mang đến cho hần một sự rung động mãnh liệt.

‘Bất luận thế nào, anh muốn chúc mừng cho buổi công bố thương hiệu ngày mai thành công tốt đẹp trước!’ Hần nói lời từ đáy lòng.

Mắt Sầm Tử Tranh tràn đầy ý cười: ‘Lời chúc này em sẽ không khách sáo mà tiếp nhận!’

Nói xong hai người đều vui vẻ cười.

Sau đó Sầm Tử Tranh lấy từ trong túi xách ra một xấp văn kiện dày, đặt nó trước mặt Thư Tử Hạo, nhẹ giọng nói: ‘Tử Hạo, những tư liệu mà anh đưa cho em em đều đã xem qua cả rồi, về việc hợp tác để mở rộng sang lĩnh vực thời trang Nam, em cho rằng ...’

Lời của cô còn chưa nói dứt thì đã nghe ngoài đại sảnh xôn xao cả lên sau đó không hiểu vì sao cô cảm thấy có một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống rồi xuyên suốt toàn thân.

Sau đó Sầm Tử Tranh nhìn về phía đang xôn xao kia, không nhìn thì không sao, vừa nhìn thấy cô suýt nữa thì sợ đến hồn vía lên mây...

Chương 34: Ai đang lằng nhằng??? (2)

Người vừa xuất hiện ở đại sảnh của nhà hàng không phải ai xa lạ mà chính là người Sầm Tử Tranh tưởng đã biến mất - Cung Quý Dương! Hần ăn mặc thật chỉnh chu, lịch sự, tây trang trắng thớm, dưới ánh đèn nhu hòa càng lộ ra vẻ anh tuấn phi phàm. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho rất nhiều thực khách không kìm được phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Đi cùng với hần vào nhà hàng còn có một người đàn ông, rất rõ ràng, hai người đàn ông có quan hệ hợp tác với nhau, nhưng cái làm Sầm Tử Tranh nhức mắt nhất đó là một cô gái gương mặt tươi cười rạng rỡ đứng bên cạnh Sầm Tử Tranh, không khó nhận ra tình ý tràn đầy trong mắt cô ta.

Ba người cùng đi về hướng khu vực dành cho khách VIP mà điều trùng hợp đó là khu vực này lại vừa hay đối diện với chỗ Sầm Tử Tranh ngồi.

Sầm Tử Tranh tưởng rằng mình nhìn nhầm, người đàn ông này thật sự là Cung Quý Dương sao?

Hần đã trở về rồi sao?

Vì sao lâu như vậy không hề nhận được chút tin tức nào từ hần, thậm chí cũng không hề có tin rằng hần đã trở về, hần rốt cuộc có đi hay không, hay là ... hần đã bỏ cuộc rồi?

Hàng loạt câu hỏi quanh quẩn trong đầu Sầm Tử Tranh. Tâm trạng vốn đang tĩnh như mặt nước hồ lúc này bắt đầu dậy sóng.

Cô gái kia là ai?

Là thư ký của hần hay là một trong số hàng vạn đóa hoa vẫy quanh hần?

Sầm Tử Tranh vừa nghĩ đến đây lòng không hiểu sao lại thấy chua xót, ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập, bàn tay đang cầm dĩa bắt giắc nắm lại thật chặt.

‘Tử Tranh, em sao vậy?’

Thư Tử Hạo không nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi bởi vì hần ngồi quay lưng về phía cửa, vì vậy đối với sự thay đổi nét mặt rõ rệt của Sầm Tử Tranh hần cảm thấy có chút kỳ lạ và lo lắng.

‘Ừm, không ... không có gì, em chỉ ...’

Sầm Tử Tranh vội dời đi ánh mắt, biểu tình trên mặt có chút ngượng ngập, đang lúc cô muốn nói tiếp thì chợt cảm thấy toàn thân không được tự nhiên giống như có hai luồng ánh mắt nóng rực đang soi về phía mình.

Không tự chủ được, Sầm Tử Tranh ngẩng đầu lên lần nữa nhìn qua ... thì bất thành linh chạm phải đôi mắt thâm u mà tà mị của Cung Quý Dương...

Ánh mắt Cung Quý Dương nhìn cô vừa thâm thúy lại pha chút phức tạp, Sầm Tử Tranh nhất thời cũng không biết nên dùng tâm tình gì để đối diện với đôi mắt kia.

Chỉ thấy nụ cười trên môi hần chợt trở nên lạnh như băng nhưng sau đó khi hần xoay mặt lại lần nữa, thì hoàn toàn không thể nhìn thấy sự thay đổi nét mặt vừa nãy nữa mà bắt đầu định đặc nói chuyện với người kia, nghiêm túc như một thương nhân xuất sắc.

Thình thịch ...!!!

Theo tiếng tim đập như sấm, Sầm Tử Tranh chợt cảm thấy có chút bất an, mà cụ thể vì sao lại bất an thì cô lại không biết, chỉ đột nhiên nhớ đến Cung Quý Dương đã từng dẫn dò mình qua điện thoại, phải ngoan ngoãn!

Ngoan ngoãn???

Vậy một màn mà hần nhìn thấy tối nay rõ ràng là không phải trong phạm vi mà hần cường điệu nhắc nhở rồi! Nhưng mình sao lại chợt dạ chứ? Không phải bên cạnh hần cũng đang có một người đẹp đang cười tươi như hoa sao?

Xem như là có qua có lại đi! Dù sao hần cũng không phải là người nào của mình, mình sao lại phải đắn đo nhiều thế chứ?

Thư Tử Hạo thấy sắc mặt của Sầm Tử Tranh càng lúc càng khó coi, hần cũng không nhận được quay đầu lại nhìn, vừa nhìn liền hiểu rõ nguyên nhân vì sao sắc mặt cô trở nên trắng bệch.

‘Tử Tranh, chúng ta ... đổi một nhà hàng khác đi!’ Trong giọng nói của hần mang theo một chút do dự và thương lượng, sắc mặt cũng có chút không tự nhiên.

Gì chứ???

Lời của Thư Tử Hạo kéo Sầm Tử Tranh ra khỏi cơn suy tư ...

‘Đổi nhà hàng?’

Cô vội điều chỉnh lại cảm xúc có chút không khống chế được của mình, cố lấy giọng bình thường nói: ‘Sao chúng ta lại phải đổi nhà hàng chứ?’

Thư Tử Hạo thấy vẻ mặt của cô như vậy, trong lòng thầm cảm thấy bất an, hần không kìm được nhẹ giọng hỏi: ‘Tử Tranh, em ... em không sao chứ?’

‘Có thể có gì chứ?’

Sầm Tử Tranh cố nặn một nụ cười trên gương mặt xinh đẹp, khi cô nhìn thấy Thư Tử Hạo cũng chú ý đến Cung Quý Dương, cô hiểu ngay ý hẩn, mỉm cười: ‘Tử Hạo, em biết anh đang dẫn đi đâu nhưng chúng ta không cần phải đi đâu cả, nhà hàng này cũng không phải là của hẩn, chúng ta cũng không cần trốn tránh hẩn làm gì!’

Thư Tử Hạo thấy vẻ mặt thoải mái của Sầm Tử Tranh, hẩn cũng không miễn cưỡng cô nữa. Vừa nãy hẩn nói vậy cũng là vì sợ Tử Tranh không được tự nhiên và không thoải mái bởi vì cả hai đều không ngờ, trong bầu không khí dùng cơm ấm cúng kia thì lại gặp Cung Quý Dương.

Bữa cơm này ăn chẳng ngon lành gì, tuy trong suốt cả quá trình dùng bữa Sầm Tử Tranh đều đang nói nói cười cười nhưng cô cũng không khó cảm nhận được thì thoảng có một tia nhìn nóng bỏng hướng về phía mình, ánh mắt đó như tia X, gần như xuyên qua người cô khiến cô cảm thấy rất không thoải mái.

Ánh trăng dịu dàng soi ánh sáng mờng lung xuống thế gian...

‘Tử Hạo, cảm ơn anh đưa em về!’

Khi Sầm Tử Tranh đến cửa nhà mình, cô cười nhìn Thư Tử Hạo, nói: ‘Thực ra em cũng không phải trẻ con, anh không cần phải lo lắng như vậy!’

‘Không phải anh xem em như trẻ con mà là sợ em bị người khác làm phiền!’ Thư Tử Hạo nói một cách đầy ẩn ý.

Sầm Tử Tranh hiểu rõ hàm ý trong câu nói của hẩn, cô mỉm cười: ‘Được rồi, bây giờ anh cũng đã thấy em an toàn trở về nhà rồi phải không? Anh có muốn vào nhà uống một ly cà phê không?’

Thư Tử Hạo vươn tay giúp cô vén những sợi tóc đang lòa xòa trước ngực ra sau tay, ôn nhu nói: ‘Trễ lắm rồi, anh không muốn làm phiền em nghỉ ngơi. Ngày mai là ngày rất quan trọng đối với em, em phải thật tỉnh táo mới được!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy rất cảm động, cô nhẹ gật đầu. Thư Tử Hạo trước giờ vẫn luôn đối xử với cô dịu dàng và chu đáo như vậy khiến cô càng cảm thấy áy náy nhiều hơn.

‘Vậy anh lái xe cẩn thận đấy!’ Cô nhẹ giọng nói.

Trong đôi mắt sáng ngời của Thư Tử Hạo tràn ngập ý cười, hẩn gật đầu, vừa định xoay người bước đi thì chợt dừng lại, nhìn Sầm Tử Tranh, hỏi: ‘À này, Tử Tranh, vừa nãy ở nhà hàng em hình như vẫn chưa nói cho anh biết quyết định của mình!’

Hẩn nhớ cô chỉ nói đến một nửa thì câu nói đã bị sự xuất hiện của Cung Quý Dương làm gián đoạn.

70. Q.4 - Chương 35-37

Quyển 4: Tình duyên - Nghiệt duyên

Chương 35: Ai đang lằng nhằng??? (3)

‘Ừm, chuyện đó ...’

Sầm Tử Tranh cũng nhớ việc này, cô cắn môi, suy nghĩ một lúc rồi thở dài một tiếng: ‘Thực ra chúng em cũng đã họp để thảo luận về việc này, mọi người đều cho rằng đây đúng là thời cơ thích hợp để họp tác ột lĩnh vực mới. Tử Hạo, anh nói đúng lắm, trước đây em chưa có chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho việc này, tuy cho đến bây giờ em cũng không thật sự nắm chắc mình sẽ làm được nhưng em nghĩ nếu như có anh giúp đỡ, chắc là em không cần lo lắng nhiều nữa!’

‘Tử Tranh, nói như vậy là em ... đồng ý hợp tác với anh sao?’ Thư Tử Hạo nét mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng, hỏi lại.

Thực ra hợp tác chỉ là chuyện nhỏ bởi tiền hần kiếm được cũng đã nhiều rồi, nếu phải so sánh, thì nên nói là hần quan tâm đến Sầm Tử Tranh nhiều hơn là lợi ích kinh tế.

Tám năm trước Sầm Tử Tranh đã chứng tỏ mình có tài năng bẩm sinh về thiết kế thời trang nam hơn nữa có thể không chế một cách chuẩn xác, tinh tường rằng cái gì mới là tinh túy của thời trang nam nhưng trong tám năm qua cô vẫn luôn né tránh không nhắc đến thời trang nam, không tiếp xúc với thời trang nam. Trong lòng Thư Tử Hạo biết rất rõ nguyên nhân khiến cô trở nên như thế là vì sao, điều này khiến hần rất đau lòng và khổ sở.

Nhưng hôm nay cô lại chủ động muốn bước một bước này, rõ ràng là đã hạ quyết tâm rất lớn. Thấy cô có thể thoát ra khỏi cái bóng của Cung Quý Dương, điều này khiến hần rất vui.

Nụ cười của Thư Tử Hạo ấm áp lại dịu dàng như ánh mặt trời soi đến chỗ tối tăm, lạnh lẽo nhất trong nội tâm cô khiến cô cảm thấy rất an tâm và thoải mái.

Sầm Tử Tranh khẽ gật đầu, nói: ‘Em cũng phải thử những cái mới, không phải sao?’

Câu nói này hình như Sầm Tử Tranh là đang nói cho Thư Tử Hạo nghe mà cũng giống như đang nói cho chính mình nghe.

Nhưng Thư Tử Hạo nghe được câu này lại càng cao hứng gấp bội, hần tưởng chừng như nhìn thấy tia sáng cuối đường hầm, cũng tưởng chừng như nhìn thấy hạnh phúc đang đến gần mình.

Nhẹ đóng cửa lại, nụ cười trên mặt Sầm Tử Tranh dần biến mất, cô mệt mỏi cởi đôi giày cao gót ra, tìm một tư thế thoải mái vùi thân thể kiệt sức của mình vào sofa, trong đầu không tự chủ được lại hiện ra cảnh tượng trong nhà hàng khiến cô không biết nên làm sao kia.

Ánh mắt Cung Quý Dương thâm thúy như đầm nước khiến người ta không thể dò được hần đang nghĩ gì, còn cô gái xinh đẹp thân mật ngồi kề bên cạnh hần kia, trong chớp mắt, hình ảnh đó như một mũi dùi đâm thẳng vào tim cô khiến cho nỗi đau chạy xuyên suốt khắp toàn thân khiến cô suýt nữa không thở nổi.

Vì sao lại như thế?

Cho dù thấy được, cho dù đó là sự thật thì lại thế nào chứ?

Hần lẳng lặng trở về, cũng không nói trước với mình một tiếng, cái cảm giác mất mát kinh khủng này khiến cô cực kỳ phiền não.

Bỏ đi, không cần suy nghĩ thêm nữa. Từ trước đến nay, không phải hần đi đường hần cô đi đường cô sao? Ai nấy nước sông không phạm nước giếng, có thể phân rõ giới tuyến sớm thì tốt hơn.

Có lẽ Cung Quý Dương sớm đã nghĩ đến điều này vì vậy sự hào hứng từ lúc bắt đầu dần trở thành tê nhạt vô vị, điều này không phải chưa từng xảy ra với hần, cô hoàn toàn không muốn bản thân rơi vào nỗi đau khổ và tuyệt vọng như tám năm trước nữa.

Đang suy nghĩ thì chuông cửa chợt vang lên ...

Tuy chỉ vang lên một tiếng dứt khoát nhưng trong buổi tối thế này nghe lại rất chói tai khiến Sầm Tử Tranh đang miên man suy nghĩ không khỏi sợ run.

Theo bản năng cô nhìn về phía cửa nhưng sau đó lại không kìm được cười khổ một tiếng ... Sầm Tử Tranh à, mày có phải là quá nhạy cảm rồi không?

Chắc lại Thư Tử Hạo muốn quay lại tìm mình để bàn chuyện gì đó thôi.

Nghĩ như vậy, Sầm Tử Tranh liền lê tấm thân mệt mỏi của mình lười nhác đi đến cửa, mở ra ...

Cửa chậm rãi mở ra nhưng xuất hiện trước mặt Sầm Tử Tranh lại không phải là nụ cười tươi tắn như ánh mặt trời của Thư Tử Hạo mà là ...

Một gương mặt nam tính âm trầm như đang báo hiệu một cơn bão sắp đến!

Cung Quý Dương!

Sầm Tử Tranh như bị sét đánh, ngây người đứng tại chỗ, cô đứng yên bất động nhìn vào đôi mắt tà tứ mà cuồng dã đó, đôi mắt như mắt chim ưng phát ra những tia nhìn lạnh như băng khiến người ta không rét mà run.

‘Là anh sao?’

Qua một lúc thật lâu, Sầm Tử Tranh mới cất được tiếng nói, sau đó cô mới có phản ứng, vừa định sập cửa lại thì cửa đã bị bàn tay to của Cung Quý Dương chặn lại ...

Tức giận!

Hắn đang tức giận!

Không hiểu vì sao Sầm Tử Tranh cảm nhận rất rõ ràng mỗi một tế bào trên người Cung Quý Dương đều như phát ra tín hiệu rằng hắn đang tức giận khiến tim cô như bị bóp chặt khiến cô không tự chủ được buông tay ra.

‘Anh ... trẻ thế này rồi anh sao lại đến chỗ tôi? Không phải là đến để cho tôi biết anh đã chiến thắng trở về đây chứ?’

Giọng nói bình đạm của cô lúc này chợt trở nên có chút không được tự nhiên, thậm chí là có lúc lấp bắp.

Một Cung Quý Dương như bây giờ khiến cô có chút sợ hãi, mà lúc này đêm đã khuya, một Cung Quý Dương âm trầm, phần nộ như vậy Sầm Tử Tranh chưa từng gặp qua. Biểu tình trên mặt hắn lúc này hết như bắt được vợ mình ngoại tình vậy.

Hắn dường như không hề có ý định trả lời Sầm Tử Tranh nhưng bàn tay đã nắm chặt hai cổ tay cô, thân hình cao lớn cũng cùng lúc đó tiến vào, một bàn tay kia chợt đưa lên ...

Phanh!!! Một tiếng sập cửa thật lớn.

Tiếng sập cửa thật lớn kia dường như làm chấn động cả căn hộ mà Sầm Tử Tranh sau khi nghe được tiếng động kia, trong lòng nổi bất an càng lớn bởi biểu tình trên mặt hắn lúc này giống như muốn ăn thịt người vậy.

‘Anh ... anh muốn làm gì? Chẳng lẽ anh không biết bây giờ là mấy giờ rồi sao?’

Sầm Tử Tranh lớn tiếng quát như muốn dùng cách này để tăng thêm can đảm finh.

Cho đến hôm nay cô mới biết sự nguy hiểm trên thân người đàn ông này tản mát ra đáng sợ đến mức nào, đúng vậy, hắn trước giờ vẫn luôn nhận được sự ưu ái của phụ nữ, sớm đã quen với sự kiêu ngạo, hô đến gọi đi, vì vậy hôm nay cho dù có tính nhẫn nại hơn nữa cũng sẽ nổi giận.

‘Vì sao không nghe lời anh?’ Cung Quý Dương lúc này mới lên tiếng, trong giọng nói trầm thấp lại mang theo một sự nguy hiểm như dã thú.

‘Em ...’ Mắt Sầm Tử Tranh mấp máy, thông minh như cô đương nhiên sẽ không chọc giận hắn vào lúc này, người đàn ông này lúc bình thường thì hiền hòa dễ nói chuyện như một chú cừu nhưng trên thực tế hắn chính là một con sư tử, nếu như lại cố tình chọc giận hắn, người chịu thiệt chắc chắn sẽ là cô thôi.

‘Tôi không biết anh đang nói gì!’ Cô bất giác muốn rút tay về nhưng lại tuyệt vọng phát hiện ra sức lực của mình so với hắn quả thực là một trời một vực.

Chương 36: Tôi là người phụ nữ thế đấy (1)

Về tà tứ trước giờ trên gương mặt của Cung Quý Dương bởi vì sự phần nộ cực điểm mà trở nên dữ dằn, hắn dán sát mặt mình vào mặt cô, nghiến răng nói: ‘Sầm Tử Tranh, hình như em đã quên anh đã từng nói gì với em qua điện thoại, em đúng là không chịu nổi cô đơn mà!’

Giọng hắn dần trở nên lạnh như băng, nhưng trong lòng một mảnh trống rỗng. Khi hắn nhìn thấy Sầm Tử Tranh tươi cười rạng rỡ cùng với người đàn ông kia dùng bữa trong nhà hàng, hình ảnh mà hắn nhìn thấy trong tấm ảnh tám năm trước lại lần nữa xuất hiện trong đầu.

Người đàn ông kia ... nếu như hắn nhớ không lầm thì chính là Thư Tử Hạo, không ngờ hai người họ vẫn còn liên hệ, mà điều nực cười là cô ta lại ở sau lưng mình làm điều đó.

Nghĩ đến đây, lửa giận cùng sự ghen tức trong lòng Cung Quý Dương chợt bùng phát. Khi nhìn thấy hai người rời khỏi nhà hàng thì hắn cũng chẳng còn tâm tư nào để ý khách hàng đang nói gì nữa, ngồi đứng không yên nên chỉ đành giao cho thư ký tiếp đón khách hàng, một đường đuổi về đến đây.

Nhưng khi hắn gần như vượt rất nhiều đèn đỏ chạy một lèo về chung cư của Sầm Tử Tranh lại vừa hay nhìn thấy Thư Tử Hạo rời đi. Nói như vậy, này giờ tên kia vẫn luôn ở bên cạnh Sầm Tử Tranh, thậm chí là vào căn hộ của cô!

Nhìn sắc mặt của Cung Quý Dương càng lúc càng xanh mét, trong lòng Sầm Tử Tranh cũng chợt bùng giận, nhất là khi cô nghe những lời kia của Cung Quý Dương thì cơn tức trong cô càng lớn hơn nữa.

Nhưng cô nghĩ lúc này cũng đã khá khuya rồi nên đành nén lửa giận trong lòng xuống, liếc mắt nhìn hắn: ‘Cung Quý Dương, bây giờ cũng đã khuya lắm rồi, tôi không muốn cãi nhau với anh, anh buông tôi ra, tôi muốn nghỉ ngơi!’

Cái tên đàn ông đáng chết kia, nếu như hôm nay cô không được ngủ đàng hoàng ảnh hưởng đến buổi công bố thương hiệu ngày mai của cô, cô nhất định băm hắn thành thịt vụn!

Cung Quý Dương nghe câu nói này của cô vẻ mặt càng trở nên âm trầm nhưng ngoài dự đoán của cô, hắn buông cổ tay cô ra ...

‘Sao? Em cũng biết đêm đã khuya rồi sao? Vừa này em với cái tên kia đã làm những gì?’

Hắn vừa nghĩ tới khả năng cái tên đáng chết kia đã chạm vào Tử Tranh thì cơn tức đến muốn giết người lại bùng lên trong hắn.

‘Anh ... đúng là bệnh tâm thần mà!’

Sầm Tử Tranh lười để ý đến, coi hắn như người vô hình, cô xoay người đi trở về phòng của mình sau đó “phanh” một tiếng, sập cửa phòng lại.

Sầm Tử Tranh biết mình không đuổi hắn đi được, cho dù có đuổi hắn đi thì trong tay hắn không phải có chìa khóa nhà của cô sao?

Đang định khóa cửa lại thì đã thấy cửa phòng bị đẩy ra một cách thô lỗ ...

Sầm Tử Tranh bất mãn trừng mắt nhìn thủ phạm ...

‘Anh không biết trước khi bước vào thì phải gõ cửa sao?’

Cung Quý Dương không nói chỉ dựa thân hình cao lớn bên cửa, dùng ánh mắt sắc bén, thấu triệt nhìn cô đăm đăm.

‘Anh nhìn tôi như vậy là có ý gì?’

Giọng điệu của Sầm Tử Tranh không dễ nghe chút nào, cô thật ghét cái tên bá đạo đáng ghét này! Nếu như có thể cô thật muốn móc cặp mắt như chim ưng kia xuống!

Xem ra hôm nay đúng là ngày xui xẻo của cô, ngay từ lúc nhìn thấy hắn ở nhà hàng cô đã biết người đàn ông này tuyệt đối sẽ không dừng tay.

Ngay lúc này, sự tức giận rõ ràng trên mặt hắn có vẻ như đã giảm bớt chút ít nhưng không khó nhận ra ánh mắt của hắn càng trở nên âm trầm ...

‘Sầm Tử Tranh, thực không ngờ chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà bản tính của em đã lộ ra hết, bản lĩnh của em chính là mê hoặc đàn ông, đúng không?’

Hắn thông thả châm một cây xì gà, nói giọng cực kỳ chậm chọc, thế nào cũng che đậy không được sự nguy hiểm đang chờ chờ bùng phát.

Vừa nghĩ đến mình ngu ngơ lên đường đi thực hiện cuộc cá cược giữa hai người còn cô ở nhà lại gặp riêng nhân tình thì hấn cảm thấy mình sắp điên mất rồi. Cô gái này thì ra vẫn luôn lừa gạt hấn, làm tổn thương hấn.

‘Cung Quý Dương, tôi khuyên anh nói chuyện nên chú ý một chút bằng không tôi sẽ kiện anh tội phỉ báng đây! Tôi không có thời gian nghe những lời điên khùng của anh, đã muộn lắm rồi, tôi muốn nghỉ ngơi. Xin mời anh ra khỏi phòng tôi!’

‘Nghỉ ngơi? Em mệt lắm sao?’

Cung Quý Dương ngênh ngang ngồi nơi ghế sofa, liếc mắt nhìn cô vẻ khinh thường.

‘Xem ra cái tên Thư Tử Hạo kia đã cho em thỏa mãn rồi, phải không?’ Lời của hấn sắc bén mà tàn nhẫn.

‘Cung Quý Dương, những lời điên khùng của anh nói đủ chưa vậy? Anh đừng có quá mức như vậy!’ Chịu không nổi những lời châm chọc của hấn, Sầm Tử Tranh phẫn nộ trừng mắt nhìn hấn, quát.

‘Em thật đúng là giỏi làm bộ làm tịch ...’

Vẻ mặt của Cung Quý Dương càng lạnh hơn: ‘Hôm nay anh rút cuộc đã tin em thực sự là người phụ nữ không chịu nổi cô đơn. Ngoại trừ tiền em còn phải có đàn ông nữa, đúng không? Chỉ có điều, cái tên Thư Tử Hạo kia có gì tốt đâu mà khiến em vì cái tên đó hết lần này đến lần khác phản bội lại anh? Hay là bởi vì hấn có thời gian cùng em đêm đêm vui vẻ?’

‘Anh ...’

Nghe hấn nói vậy, Sầm Tử Tranh tức đến nổi suýt ngất đi, cô nghiêng răng nghiêng lợi mắng: ‘Cung Quý Dương, anh đúng là đồ khốn! Anh tưởng rằng tất cả đàn ông đều hạ lưu giống như anh sao?’

‘Anh hạ lưu?’ Cung Quý Dương ngẩng đầu lên, cười, trong tiếng cười đầy vẻ trào phúng, châm chọc.

‘Sầm Tử Tranh, anh hôm nay mới biết ai mới là cao thủ thật sự, tám năm trước như vậy, tám năm sau cũng như vậy. Điều nực cười là anh lại bị em đùa bốn xoay quanh, người có lòng dạ độc ác và thủ đoạn阴险 như em thật khiến người ta khâm phục!’

Hấn đứng lên khỏi sofa tiến đến gần bên người cô, sự lạnh lùng tỏa ra từ người hấn gần như xâm nhập vào trong người cô ...

‘Anh ...’ Sầm Tử Tranh chợt cảm thấy rất tuyệt vọng.

‘Cung Quý Dương, anh còn mặt mũi nhắc đến chuyện tám năm trước sao? Nếu như anh đã cho rằng tôi là người có thủ đoạn阴险 vậy được thôi, anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Tôi cho anh biết, Thư Tử Hạo mạnh hơn anh gấp ngàn lần gấp vạn lần. Tôi với anh ta có gì thì liên quan gì đến anh? Anh có tư cách gì ở đây khua môi múa mép chứ?’

Cung Quý Dương nghe câu này của cô, bàn tay to chợt nắm chặt lại, hấn bước từng bước đến sát bên cô, sự tức giận trong nét mặt như lần nữa bùng lên ...

‘Em rút cuộc cũng đã thừa nhận rồi!’ Hấn cảm thấy tim mình như bị một thanh dao nhọn đâm vào, máu tươi chảy đầm đìa.

Sầm Tử Tranh không hề có ý muốn né tránh, đôi mắt trong veo của cô không chút sợ sệt nhìn thẳng vào đôi mắt màu đen âm u của hấn, cả người tức đến phát run, trong nháy mắt đó cô cảm thấy mình thật mệt mỏi, không muốn giải thích thêm gì với hấn nữa, cũng lười phải đi giải thích với hấn.

‘Đúng vậy đó, tôi chính là người phụ nữ tâm cơ như vậy đó. Tôi không chỉ yêu tiền mà càng thích đùa bốn đàn ông trong lòng bàn tay mình. Nói như vậy anh vừa lòng rồi chứ? Có thể buông tha cho tôi được rồi chứ?’

Chương 37: Tôi là người phụ nữ thế đấy (2)

‘Buông tha em? Chắc chắn, trước mắt tôi chưa có ý định đó!’

Biểu tình lúc này trên mặt hần Sầm Tử Tranh chưa bao giờ nhìn thấy qua, không ngờ tám năm sau, khí phách trên người người đàn ông này càng khiến người ta khó dò, hần dường như là hoàn toàn khác với tám năm trước, Cung Quý Dương trước giờ chưa từng tức giận với phụ nữ đã không còn nữa, thay vào đó là một tổng tài của Cung thị tài phiệt tự đại lại bá đạo.

‘Cung Quý Dương, anh đừng nên quá đáng như vậy. Từ lúc bắt đầu đến giờ thái độ của tôi luôn rất rõ ràng, tôi với anh vốn không có khả năng, vĩnh viễn cũng không có khả năng!’

Sầm Tử Tranh cảm thấy hơi thở của mình theo từng bước chân đến gần của hần mà trở nên hỗn loạn, cô không biết trong lòng mình vì sao cứ dâng lên một nỗi bất an, chỉ muốn rời xa mối nguy hiểm kia.

‘Quá đáng? Cung Quý Dương anh trước giờ không biết thế nào là quá đáng! Bởi vì ...’

Đôi mắt đen của hần toát ra một tia sắc bén, đáng sợ như dã thú ...

‘Bởi vì chuyện có quá đáng hơn nữa anh cũng có thể làm được, chỉ cần anh vui!’

‘Anh ... anh muốn làm gì?’ Sầm Tử Tranh cảm thấy da đầu mình tê dại, cô bắt giắc lùi về sau mấy bước.

Mỗi bước Cung Quý Dương tiến đến gần thì cô lại lùi lại một bước cho đến khi bị hần ép đến lưng chạm vào bàn trang điểm thì mới bất tri bất giác phát hiện ra mình đã không còn đường lui nữa rồi!

Một luồng khí thức ma mị chạy suốt trên thân người đàn ông khiến cô càng lúc càng sợ hãi, cô cảm thấy mình như đang bị một tấm lưới khổng lồ vây chặt lấy, sau đó càng thít càng chặt cho đến lúc cô không thể hô hấp ...

‘Em nói xem?’

Sự khấn trương của cô không qua mắt được Cung Quý Dương, nghe câu nói này hần gửi cho cô một nụ cười đầy ái muội, hài lòng nói: ‘Anh nghĩ em càng như thế thì anh càng cảm thấy hứng thú, em gấp gáp muốn rơi vào vòng tay của Thư Tử Hạo như thế vậy tốt thôi, anh sẽ chặt đứt tiền đồ của hần khiến hần không còn chỗ đứng trong giới thời trang, đến lúc đó để anh xem hần còn dám đến tìm em không?’

‘Cung Quý Dương, anh thật đúng là đồ tồi. Chẳng lẽ anh cho rằng mình có tiền có quyền thì giỏi lắm sao?’ Sầm Tử Tranh nhịn không nổi nữa, cô lớn tiếng rống lên.

Sao hần lại có thể làm thế được chứ? Chẳng lẽ đây chính là thủ đoạn ép buộc trước giờ của hần sao? Giờ lại dám dùng tiền đồ của Thư Tử Hạo để uy hiếp cô. Hần còn có nhân tính không?

Càng nực cười hơn là loại thủ đoạn này trước giờ cô vốn không thèm để ý, không ngờ hôm nay hần lại dùng nó trên người cô thì cô mới biết mùi vị của sự uy hiếp là thế nào.

‘Đúng vậy, anh thích dùng tiền dùng quyền chèn ép người đó, vậy thì thế nào?’ Cung Quý Dương kéo Sầm Tử Tranh vào lòng, giọng điệu cuồng ngạo đến cực điểm.

‘Quyền thế và tiền tài đó đều là do một tay Cung Quý Dương anh tạo nên, vấn đề có thể giải quyết bằng tiền thì không còn là vấn đề nữa, bất luận là em hay Thư Tử Hạo đều giống nhau cả!’

‘Vô sỉ!’ Sầm Tử Tranh bị những lời lẽ khó nghe của hần làm cho tức điên lên. Theo phản xạ bản năng cô vung tay lên, bàn tay không nghiêng không lệch giáng xuống gương mặt tuần tú của hần lưu lại năm dấu ngón tay mờ mờ.

Bầu không khí trong chớp mắt như đông lại. Sắc mặt Cung Quý Dương chợt thay đổi hần đi, gương mặt cương nghị trở nên càng ma mị, lửa giận bùng bùng trong mắt hần chừng như có thể thiêu cháy Sầm Tử Tranh.

Ngay cả Sầm Tử Tranh cũng hoàn toàn bị chấn động bởi hành động của chính mình. Thực ra ... cô không hề muốn làm như vậy. Cô càng không ngờ Cung Quý Dương lại đứng yên như tên gỗ để cho cô đánh.

Sầm Tử Tranh gian nan nuốt một ngụm nước bọt, thân thể không ý thức co rúm lại.

‘Tử Tranh, điều duy nhất không thay đổi ở em chính là sự quyết tuyệt!’ Hần cười lạnh một tiếng, tay vươn ra bầu chặt lấy cổ cô.

‘Chỉ có điều, trước khi em làm điều đó em có nghĩ đến hậu quả chưa?’ Người phụ nữ to gan này, cô thật sự chẳng nề tình chút nào, vì một người đàn ông khác mà đánh hấn?? Từ nhỏ đến lớn chưa có người phụ nữ nào dám làm điều đó với hấn, cô là người đầu tiên và có lẽ, cũng là người cuối cùng!

‘Hậu quả? Cung Quý Dương, từ đầu đến cuối đều là anh quá đáng với tôi, tôi có làm gì sai sao?’

Nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh băng tà mị của hấn, Sầm Tử Tranh cố nhin những cơn đau đang truyền đến từ cảm mình, lên tiếng. Dù cho trên người hấn tỏa ra một luồng lạnh khí khiến người ta sợ run nhưng Sầm Tử Tranh cố bắt mình có thêm dũng khí. Chỉ tiếc là ...

Cùng với vẻ mặt ngày càng trở nên khác lạ của hấn cô càng lúc càng không khống chế được ý muốn kêu thét lên.

‘Bây giờ anh sẽ để em biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì!’

Cung Quý Dương nói xong câu này, ánh mắt chợt trở nên sáng quắc như một loại vũ khí sắc bén lập tức làm trái tim cô rướm máu.

‘Anh muốn làm gì? Anh mà dám làm vậy tôi sẽ kêu cứu đấy!’

Hấn áp cô ngã trên bàn trang điểm, nửa thân trên của cô bị áp đến phải ngã ngửa ra sau thân hình cao lớn của hấn đồng thời cũng áp xuống, một nỗi bất an khủng khiếp bao vây lấy Sầm Tử Tranh khiến cô chùng như có thể nghe được tiếng tim mình đang đập thình thịch trong lồng ngực.

‘Kêu cứu?’

Cung Quý Dương nở một nụ cười như vừa nghe được một câu chuyện rất buồn cười nhưng nụ cười của hấn khiến người ta không rét mà run.

‘Em muốn thì cứ kêu đi. Anh xem ai đến cứu em, Thư Tử Hạo sao? Hay là những người đàn ông khác?’

Hấn vừa nói vừa dùng sức bấu lấy cảm cô, một bàn tay khác lại càn rỡ lướt vào trong áo cô ...

‘Thế nào, tình yêu của anh chỉ để đổi lấy sự phản bội em dành cho anh sao?’ Cơn ghen khiến hấn giống như mất đi lý trí, chỉ muốn điên cuồng cướp đoạt mọi thứ từ cô.

‘Cung Quý Dương, anh ngừng tay ...’ Nhìn thấy tình thế nguy cấp, Sầm Tử Tranh đã không còn sức lực suy nghĩ nhiều về câu nói của hấn nữa, một ý nghĩ chợt lóe qua đầu, xem ra chỉ còn cách này ...

‘Anh đoán không sai chút nào, tối nay Thư Tử Hạo đã chạm qua tôi rồi đấy, chẳng lẽ anh thích người phụ nữ mà anh ta đã chạm qua đến thế sao?’

Cô vốn là không muốn nói những lời nói dối kiểu này nhưng hành động của Cung Quý Dương khiến cô không thể không liều một phen.

Quả nhiên, câu nói này lập tức có hiệu quả, cả người Cung Quý Dương run mạnh rồi cứng đờ ...

Rất nhanh hấn buông cô ra: ‘Chạm vào cô? Ha ha ...’ Hấn ngẩng đầu cười to mấy tiếng, tiếng cười chọc vào màng nhĩ của Sầm Tử Tranh lại trở thành một cảm giác tê lương và đau khổ.

‘Sầm Tử Tranh, em nhớ kỹ, anh nhất định sẽ để em vì câu nói hôm nay mà trả một cái giá rất lớn!’ Ánh mắt hấn tràn đầy sự khinh thường, từng câu từng chữ không khác gì những mũi tên sắc nhọn đâm vào tim cô.

Lạnh lùng nói dứt lời hấn xoay người bước thẳng ra khỏi phòng.

Sầm Tử Tranh đổ sụp xuống, cuộn mình nơi chân chiếc bàn trang điểm, không hiểu vì sao cô thấy đau, đau quá, nước mắt không khống chế được cuộn cuộn chảy như vỡ đê ...

71. Q.5 - Chương 01-02

Quyển 5: Biến cố

Chương 01: Buổi trình diễn thời trang kinh điển toàn cầu (1)

Buổi công bố sản phẩm của thương hiệu Leila hoành tráng chưa từng có từ trước đến nay. Thông thường buổi công bố của một thương hiệu có thể kéo dài được hai ngày cần phải có sự chuẩn bị thật kỹ lưỡng và sự tự tin rất lớn, Sầm Tử Tranh vừa khéo là một người như thế, cô đem sự thành bại của cả đời mình toàn bộ đặt vào lần buổi trình diễn thời trang này.

Buổi công bố sản phẩm thời trang dự định kéo dài suốt hai ngày. Vốn là hai ngày này Sầm Tử Tranh định dùng một ngày để trình diễn các sản phẩm bao gồm: quần áo may sẵn cao cấp, quần áo may sẵn, thời trang dạo phố, thời trang Jeans và thời trang dạo phố Jeans, tổng cộng năm dòng sản phẩm còn ngày thứ hai là để công bố những sản phẩm của dòng sản phẩm Leila-J, một dòng sản phẩm thời trang cao cấp thuộc thương hiệu Leila, cũng là dòng sản phẩm mà cô muốn đưa vào hệ thống thời trang xa xỉ, trong số đó có một sản phẩm chính số lượng hạn chế toàn cầu – “Mộng Thường”!

Nhưng đến gần ngày công bố sản phẩm, cuối cùng Sầm Tử Tranh đã thay đổi ý định bởi cô nghĩ một thương hiệu nếu muốn có chỗ đứng trên thị trường thì tính đa dạng và sự phong phú của nó là rất quan trọng nhất là nếu thương hiệu Leila muốn được xếp ngang hàng với những thương hiệu xa xỉ nổi tiếng toàn cầu khác thì chỉ mỗi thời trang nữ và những món đồ trang sức nữ tính là quá đơn độc, cần phải có thêm những sản phẩm khác để làm phong phú thêm cho thương hiệu và để chống đỡ nó.

Vì vậy Sầm Tử Tranh quyết định nghe theo lời đề nghị của Thư Tử Hạo, ngày đầu tiên cô sẽ dùng để trình diễn thời trang nữ, còn ngày thứ hai thì sẽ là lần đầu tiên công diễn công khai những mẫu thời trang nam đặc sắc, đồng thời trong ngày hôm đó sẽ tuyên bố với giới truyền thông của toàn cầu kế hoạch hợp tác giữa Leila với thương hiệu của nhà thiết kế Sun.

Mười giờ sáng, cả hội trường biểu diễn đã chuẩn bị đâu vào đấy, tất cả những người mẫu và nhân viên công vụ đang bận rộn hoàn tất những bước chuẩn bị cuối cùng. Các ký giả của các tạp chí truyền thông toàn cầu đều hướng ánh mắt về phía hội trường. Có thể nói, Sầm Tử Tranh chính là tổng đạo diễn và tổng giám chế của cả buổi công bố này, cô không chỉ tự mình tuyển chọn từng người mẫu mà ngay cả từng chi tiết nhỏ nhất nhất trên đài catwalk cũng là do cô tự mình thẩm định.

Thương hiệu Leila trước giờ luôn theo xu hướng đẹp một cách tao nhã vì vậy tuân thủ theo những tuyên ngôn mà thương hiệu muốn truyền đạt, những thiết kế mà Sầm Tử Tranh trình diễn trong buổi công bố này đều đi theo xu hướng đó, trên sàn catwalk, những thiết kế đẹp như mộng, một giấc mộng đầy màu sắc, một giấc mộng của cả nữ giới và nam giới.

Ánh đèn rực rỡ chiếu trên sàn catwalk khiến nó đẹp như trong mơ, âm nhạc dịu dặt thay đổi theo từng chủ đề, phối hợp một cách hoàn hảo, không chê vào đâu được. Sau khi người dẫn chương trình tuyên bố mở màn buổi trình diễn, các người mẫu lần lượt nối đuôi nhau bước ra sàn catwalk. Ánh sáng huỳnh quang không ngừng chiếu sáng, tiếng máy chụp hình cũng không ngừng vang lên.

‘Tử Tranh!’

Phía sau hậu trường, Thư Tử Hạo bước đến trước mặt Sầm Tử Tranh, đưa cho cô một ly cà phê, ân cần nói: ‘Thả lỏng một chút!’

Sầm Tử Tranh hướng ánh mắt về phía Thư Tử Hạo, cô mỉm cười đưa tay đón lấy ly cà phê: ‘Xem ra em tỏ ra rất khẩn trương thì phải!’

‘Thực ra nhìn em mệt mỏi thì đúng hơn. Tối qua ngủ không ngon sao?’

Thư Tử Hạo nhìn cô, trong đôi mắt vốn trong trẻo của Sầm Tử Tranh lúc này lại lộ vẻ uể oải khiến hắn không kìm được lên tiếng hỏi.

Câu hỏi của hắn khiến Sầm Tử Tranh nhất thời nhớ lại mọi chuyện xảy ra tít qua nhất là những lời mà Cung Quý Dương đã nói trước khi rời đi, cả người cô không không chế được mà khẽ run.

Thư Tử Hạo thấy vẻ mặt của cô như vậy, trái tim không khỏi “thình thịch” đập vang, hắn nhớ tới qua ở nhà hàng nhìn thấy Cung Quý Dương, chẳng lẽ tối qua hắn ta ...

‘Tử Tranh, em nói thật cho anh biết, tối qua lúc anh đi rồi Cung Quý Dương có đến làm phiền em không?’

Bàn tay cầm ly cà phê của Sầm Tử Tranh khẽ run, cô rĩ mi giấu đi vẻ u sầu trong đáy mắt, môi khẽ câu lên một nụ cười nhàn nhạt: ‘Không có, có lẽ là vì hôm nay là ngày công bố sản phẩm, em hơi lo lắng nên ngủ không ngon thôi, dù sao cũng đã chuẩn bị lâu như vậy rồi, khẩn trương cũng là đương nhiên thôi!’ Cô không trả lời thẳng vào vấn đề mà nói vòng vo.

Tuy cô không biết Cung Quý Dương rốt cuộc định làm gì nhưng đây là chuyện giữa cô với hắn, chỉ hai người, Thư Tử Hạo vốn chỉ là một người không liên can, Sầm Tử Tranh không muốn hắn bị cuốn vào cơn phong ba này.

‘Tử Tranh, em thật sự không sao chứ?’ Thư Tử Hạo vẫn không yên tâm hỏi lại lần nữa.

Sầm Tử Tranh mỉm cười lắc đầu.

Thư Tử Hạo cũng không tiện miễn cưỡng cô tiết lộ điều gì nên hắn chỉ làm ra vẻ thoải mái nói: ‘Hắn không làm phiền em thì tốt rồi, hôm nay và ngày mai hai ngày này là thời điểm quan trọng nhất với em, đừng bởi vì người nào đó mà để tất cả bị hủy trong chốc lát!’

‘Yên tâm đi, Tử Hạo!’ Sầm Tử Tranh trấn an hắn mà cũng là trấn an chính mình.

Lúc này trợ lý của cô, Alina, bước đến nói khẽ với Sầm Tử Tranh: ‘Leila, em đã sắp xếp chuyên gia trang điểm đến giúp chị trang điểm ngày mai, trước giờ trình diễn tiết mục cuối cùng một tiếng!’

Sầm Tử Tranh nhẹ gật đầu.

‘Trang điểm? Tử Tranh, chuyện này ...’ Thư Tử Hạo ngơ ngác hỏi lại.

Alina vội giải thích cho hắn: ‘Là thế này, “Mộng Thường” là trang phục trọng điểm của buổi trình diễn thời trang này, vốn Leila muốn mời Amy làm người mẫu biểu diễn nó nhưng sau lại phát hiện cô ấy không thích hợp, rất nhiều người mẫu cũng đã thử qua nhưng đều không mang lại hiệu quả mong muốn cho nên Leila sẽ tự làm người mẫu, mặc “Mộng Thường” bước lên sàn catwalk, cùng lúc đó sẽ tuyên bố quyết định hợp tác giữa Leila và Sun.’

Thư Tử Hạo nghe xong những lời Alina nói, trong lòng đã hiểu rõ nên mỉm cười: ‘Tử Tranh, anh nghĩ hành động này của em vào ngày mai sẽ khiến cho giới truyền thông của toàn thế giới biết đến em!’

Sầm Tử Tranh cười lắc đầu: ‘Tử Hạo, em không muốn để ai nhận ra em hoặc là nhớ đến em cả, chỉ là ... “Mộng Thường” là tâm huyết của em cho nên em nhất định phải khiến nó trình diễn một cách đẹp đẽ nhất trước mọi người!’

‘Anh nghĩ không có người nào thích hợp hơn em để trình diễn “Mộng Thường”. Em nhất định sẽ thành công!’ Thư Tử Hạo nói một cách chân thành.

Chương 02: Buổi trình diễn thời trang kinh điển toàn cầu (2)

Alina nghe vậy liền cười nói: ‘Thì ra nhà thiết kế Sun cũng nghĩ như thế. Anh biết không, Cung tiên sinh cũng từng nói như vậy!’

Câu nói của cô như đánh một hồi chuông cảnh báo trong đầu Thư Tử Hạo, hắn lập tức hỏi lại: ‘Cung tiên sinh? Cung Quý Dương?’

Không khí chợt như đông cứng lại, bầu không khí cũng trở nên ngưng ngùn.

Alina vừa định trả lời thì đã bị Sầm Tử Tranh lên tiếng chặn lại: ‘Alina, em nhanh đi lo việc đi, bằng không không chừng những người mẫu sẽ mặc nhầm trang phục mất!’

Alina nhún vai rồi đi.

Thư Tử Hạo thấy vậy trong lòng chợt ần ần dâng lên một nỗi bất an, hắn cất giọng hỏi: ‘Tử Tranh, em ...’

‘Tử Hạo ...’

Sầm Tử Tranh ngắt lời hắn, cô biết hắn muốn hỏi điều gì, nhưng mà cô mệt mỏi quá, cô không muốn nhắc đến bất cứ điều gì có liên quan đến người đàn ông kia.

‘Chúng ta đến phòng khách VIP đi!’

Thư Tử Hạo nghe cô nói vậy chỉ đành gật đầu, tuy trong lòng hẳn có rất nhiều nghi vấn nhưng Tử Tranh đã nói vậy hẳn chỉ đành nén những câu hỏi xuống.

Những nhà thiết kế trước giờ đều là những người dẹt nên những giấc mộng, Sầm Tử Tranh cũng không phải là ngoại lệ. Trên sàn catwalk, tiết mục mở màn cho buổi trình diễn hôm nay được cô lấy ý tưởng về những bước chân thời gian làm bối cảnh, những điểm nhấn trong lịch sử được chuyển tải một cách uyển chuyển bằng những màu sắc rực rỡ trên những bộ trang phục trên thân những người mẫu.

Những nét cắt tinh tế trên cổ áo và tay áo cùng phần chít eo cổ điển phối hợp với nhau cực kỳ hoàn mỹ, những đóa uất kim hương đang nở rộ cùng với những hoa văn trên gốm sứ Thanh Hoa của thành phố Delft được dùng để trang trí nơi gấu váy như đưa người xem trở lại với một nước Hà Lan của thế kỷ mười bảy, trong tư thái xinh đẹp và nhu hòa của một thiếu nữ, cô người mẫu cuối cùng chậm rãi bước ra từ sau tấm màn điện tử trên sân khấu, trên người là một bộ lễ phục màu đỏ rực kết thúc phần mở màn của buổi diễn.

Một màn này khiến cho tất cả người của giới truyền thông và khách mời đều lớn tiếng hoan hô và chấn động không thôi, có thể thiết kế sàn catwalk như một sự chuyển giao không gian thời gian như thế này, buổi biểu diễn của Sầm Tử Tranh xem như đã thành công được một nửa.

‘Tử Tranh, màn mở màn quả thực quá đặc sắc!’ Thư Tử Hạo cất lời khen tự đáy lòng.

Ngồi ở trong phòng dành cho khách VIP, Sầm Tử Tranh mỉm cười, khi một người tập trung hết tinh thần và sức lực để làm một việc gì đó xong, sự hưng phấn và tinh lực sẽ dần biến mất từng chút một.

Năm dòng sản phẩm được Sầm Tử Tranh chia thành năm chủ đề khác nhau, sau khi phần mở màn kết thúc, mỗi chủ đề sẽ bắt đầu phần trình diễn của mình.

Ánh đèn bắt đầu tối lại, sau đó một luồng ánh sáng dần dần chiếu thẳng đến sàn catwalk, chia sàn catwalk thành một thế giới với hai màu đen - trắng.

Theo tiếng nhạc dìu dặt, du dương, ánh đèn dần sáng trở lại, từng người mẫu nối bước nhau bước ra, thể hiện những sản phẩm theo ý tưởng trắng - đen của Sầm Tử Tranh. Chất liệu vải sang trọng, những đường cắt tinh tế và đầy tính nghệ thuật, nghệ thuật thêu tay hoa mỹ, nghệ thuật đan, bện tinh xảo đến từng milimet, khiến cho toàn trường cảm nhận được cái gì được gọi là xa xỉ “một cách khiêm tốn”, cũng hoàn toàn thể hiện được hết những ma lực mà thời trang cao cấp mang lại.

Ngày xuân với ánh nắng mặt trời ấm áp và tiếng cười vui vẻ là chủ đề tiếp theo sẽ lên sàn catwalk trình diễn. Khi âm nhạc vang lên, màu sắc và phong cách trong cả hội trường bắt đầu thay đổi, cả hội trường nhất thời tràn ngập hơi thở mùa xuân, những chiếc khăn bằng lụa nhiều màu sắc như những đóa hoa nở rực rỡ trên mái tóc của những người mẫu.

Những bụi hoa nhỏ chập chùng khắp núi đồi được thể hiện trên những bộ lễ phục cung đình, những nếp gấp màu vàng, những chuỗi dây đeo sáng loáng, những hoa văn ngang dọc đan xen nhau dập dờn theo từng bước đi uyển chuyển của những người mẫu xinh đẹp ...

Những thiết kế hoàn mỹ và đầy sức sáng tạo của Sầm Tử Tranh khiến cho quan khách và giới truyền thông toàn cầu nín thở vì kinh ngạc.

Nét mặt của Thư Tử Hạo cũng đầy vẻ kinh ngạc trước cái đẹp của những mẫu thiết kế kia, hẳn luôn cho rằng một thương hiệu nếu kéo dài liên tục hai ngày trình diễn thì cần rất nhiều tâm huyết và dũng khí cùng một sự đa dạng trong các dòng sản phẩm, mà hôm nay Sầm Tử Tranh dùng năm chủ đề khác nhau để chuyển tải ý tưởng thiết kế đặc thù của năm dòng sản phẩm khác nhau trong thương hiệu của mình khiến mỗi dòng sản phẩm đều mang một ý vị riêng nhưng không mất đi sự liên kết giữa chúng bởi vì tất cả đều đang có chung một sứ mệnh đó là chuyển tải khái niệm “đẹp tao nhã” của thương hiệu Leila.

Quả thật là một buổi trình diễn thời trang lay động lòng người, Sầm Tử Tranh đúng là một người rất thông minh, cũng rất tài hoa giống như trời sinh đã có tiềm chất là một nhà thiết kế vậy, cô không chỉ có một sự nhạy cảm đặc biệt giúp cô khai thác hết những xu hướng thời trang khác nhau mà còn biết làm cách nào để tận dụng chúng một cách hoàn hảo trên những thiết kế của mình.

Chủ đề thứ ba đã bắt đầu, đối với chủ đề này, Sầm Tử Tranh sử dụng một cách khéo léo rất nhiều nguyên liệu phổ thông như ren, lụa, voan, vải Taffeta v.v. những nguyên liệu mà giới thời trang lúc nào cũng có sẵn, toàn cảnh của chủ đề thứ ba lúc này như là một sự trở về cái gốc của trang phục.

Rải khắp sàn catwalk màu đen là những cánh hoa hồng đỏ thắm, những người mẫu thể hiện ý tưởng quay về quá khứ bằng những bộ trang phục đầy màu sắc cổ điển, tôn vinh cái đẹp từ nơi sâu nhất trong tâm hồn một cách toàn diện nhất.

Tâm hồn ca hát là một chuyện có thể làm chấn động toàn hội trường, trong chủ đề trình diễn thời trang thứ tư, Sầm Tử Tranh đã loại bỏ rất nhiều những yếu tố chỉ để khoe khoang vẻ ngoài trong trang phục đạo phổ mà thay vào đó là tăng thêm rất nhiều yếu tố thuộc về cái đẹp của tâm hồn.

Một số lượng lớn đá Swarovski được dùng trên những bộ trang phục của chủ đề này cùng với chất liệu vải dệt bằng kim tuyến và lụa xốp, lụa mỏng với những hình ảnh lập thể 3D khiến cho cả hội trường như bừng sáng, tin rằng sau khi chủ đề này kết thúc, những trang phục thiết kế theo phong cách này sẽ rất nhanh được các nữ minh tinh tậu về tủ quần áo của mình.

Chủ đề cuối cùng của buổi biểu diễn trang phục hôm nay rõ ràng là sẽ càng đẹp để bắt mắt hơn những chủ đề trước, in lụa, ren, lông vũ, thêu, voan mỏng, tất cả những cách chế tác đơn giản này đều được Sầm Tử Tranh kết hợp một cách khéo léo vào trang phục để khi mặc vào hoàn toàn có thể triển lộ cái đẹp của cơ thể nữ tính.

Những cánh hoa hồng, màu đỏ thắm tao nhã, lụa mỏng trong suốt với những đồ hình được thêu tay, tất cả các thiết kế đều cực kỳ tỉ mỉ mang theo sự xa hoa mà cao quý vốn là linh hồn của thương hiệu Leila, mỗi một thiết kế mặc trên người của người mẫu đều gần như trở thành mẫu trang phục kinh điển.

Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, buổi biểu diễn trên sàn catwalk dài khoảng hai giờ, một khoảng thời gian không dài cũng không ngắn, thời điểm kết thúc cũng là lúc thị giác của con người bắt đầu mệt mỏi, khiến cho người xem có cảm giác buổi biểu diễn dường như vẫn chưa kết thúc, đây rõ ràng là một quyết định khôn ngoan của người tổ chức chương trình.

Vì vậy khi Sầm Tử Tranh, với tư cách là nhà thiết kế tiến ra sàn catwalk cùng với nhóm người mẫu, tiếng vỗ tay vang lên như chấn động cả hội trường, thậm chí có nhiều người còn đứng lên lớn tiếng khen ngợi. Tiếng vỗ tay, lời ngợi khen và những bó hoa như vậy phủ lấy Sầm Tử Tranh.

Ánh đèn không ngừng chớp lóe, tiếng máy chụp ảnh cũng vang lên không ngừng, ngày đầu tiên trên sàn catwalk rõ ràng là đã đạt được sự thành công và thu hoạch thật lớn.

72. Q.5 - Chương 03-04

Quyển 5: Biến cố

Chương 03: Buổi trình diễn thời trang kinh điển toàn cầu (3)

‘Tử Tranh, đến nơi rồi, có muốn anh ...’

Khi xe dừng trước chung cư nơi Sầm Tử Tranh ở, Thư Tử Hạo xoay người nhìn về phía Sầm Tử Tranh đang ngồi ở ghế lái phụ thì mới phát hiện ra cô đang ngủ say sưa.

Xem ra cô thật sự mệt quá rồi bằng không sao lại ngủ say đến thế chứ.

Thư Tử Hạo không nỡ gọi cô dậy, hẩn dụi dằm nhìn cô gái đang ngủ rất say kia, tình ý trong ánh mắt lúc này hoàn toàn không hề che dấu.

Ánh trăng bàng bạc chiếu nghiêng trên gương mặt xinh đẹp của cô, dưới ánh trăng làn da cô nhìn càng trắng sáng, không một chút tì vết, đôi mi thật dài như hai cánh quạt nhỏ đang rũ xuống, làn môi anh đào cong nhẹ, xem ra là đang mơ một giấc mộng đẹp.

Không tìm được lòng, ngón tay thon dài của hắn vuốt nhẹ lên gương mặt mịn màng của cô, trong mắt Thư Tử Hạo tràn đầy tình ý, người con gái đáng yêu này, cô có biết bao nhiêu năm qua, giấc mộng đẹp nhất của hắn chính là cô không? Mà giấc mộng này, hắn tình nguyện mãi không tỉnh lại.

Gương mặt an tường trong giấc ngủ ngọt ngào khiến hắn yêu mến không nỡ rời tay, giống như bị một loại ma thuật điều khiển, ngón tay của Thư Tử Hạo nhẹ trượt xuống đôi môi hồng nhuận của cô, âu yếm vuốt ve sau đó hắn từ từ khuyếch người xuống ...

Một mùi hương con gái thanh mát hòa quyện với hơi thở nam tính rồi tản mát trong xe. Mặt hắn càng lúc càng gần với đôi môi hồng nhuận của cô, lại có cảm giác như càng lúc càng gần với tim cô ...

Nhưng chính ngay thời khắc Thư Tử Hạo đặt môi mình lên môi cô thì Sầm Tử Tranh chợt ập ừ một tiếng, chừng như có chút không thoải mái, cô chậm rãi mở mắt ra.

Mà Thư Tử Hạo ngay lúc cô mở mắt ra đó cũng ngồi thẳng dậy, trong lòng không khỏi thán chán ghét chính mình.

‘Thật ngại quá, em vừa ngủ quên mất phải không?’ Sầm Tử Tranh lúc này mới nhận ra xe đã đậu ở chung cư nhà mình, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng.

‘Bạn rộn cả một ngày chắc là em mệt lắm rồi phải không? Tối nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai sau khi kết thúc buổi công bố thời trang nam, anh nghĩ giới truyền thông càng có nhiều vấn đề muốn hỏi em!’ Thư Tử Hạo chu đáo giúp cô cởi dây an toàn, đau lòng nói.

Có trời mới biết trải qua những giây dựa trong nội tâm của mình hắn rốt cuộc cũng nén xuống được nỗi xúc động muốn ôm chầm lấy cô.

Sầm Tử Tranh xoa xoa hai vai, giọng đầy cảm kích nói: ‘Tử Hạo, cảm ơn anh đưa em về nhà!’

Hôm nay Thư Tử Hạo đã ở bên cạnh cô suốt một ngày, giúp cô không ít việc khiến cô càng thấy ngại ngùng.

Thư Tử Hạo cố ý làm ra vẻ tức giận, nói: ‘Tử Tranh, nếu như em còn nói với anh mấy câu khách sáo như vậy nữa thì anh sẽ giận thật đấy!’

Sầm Tử Tranh nghe hắn nói vậy, tâm trạng ngượng ngùng cũng được thả lỏng đôi chút, cô cầm túi xách lên, cười nói: ‘Tử Hạo, anh cười nhìn đẹp hơn nha!’

Nói xong cô mở cửa xe nhưng trước khi cô chào tạm biệt hắn thì Thư Tử Hạo đã gọi cô lại: ‘Tử Tranh ...’ Nét mặt hắn như có gì muốn nói lại thôi, bàn tay thuận thế nắm lấy tay cô.

Sầm Tử Tranh chần chờ một chút sau đó mở cửa xe, nhẹ giọng hỏi: ‘Tử Hạo, anh có chuyện muốn nói với em sao?’

Trong mắt Thư Tử Hạo xẹt qua một tia phức tạp sau một lúc chần chờ rốt cuộc hắn cũng cất lời: ‘Tử Tranh, từ lúc em quyết định hợp tác với anh để phát triển thị trường thời trang nam giới, có phải em đã quyết định quên hắn sao?’

Giọng của hắn rất nhẹ nhưng lại khiến cả người Sầm Tử Tranh run lên, nụ cười nhàn nhạt trong chớp mắt như đông cứng lại trên môi cô.

‘Tử Tranh, anh biết muốn em quên đi một người là chuyện không dễ dàng, chỉ là anh rất muốn biết, anh cách hạnh phúc còn bao xa, anh muốn bảo vệ em, che chở em, cho em hạnh phúc cả đời!’

Thư Tử Hạo nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô trong tay mình, giọng vừa nhỏ vừa nhẹ nhưng ánh mắt nhìn cô thì như sáng ngời, tản mát ra một luồng ánh sáng khiến người ta lóa mắt.

‘Tử Hạo ...’

Lòng Sầm Tử Tranh có chút xao động, nhưng trong ánh mắt mờ mịt thoáng hiện một chút hoảng loạn: ‘Em nghĩ, đồng ý hợp tác với anh cùng Cung Quý Dương là hai chuyện khác nhau, tình cảm và công việc em phân biệt rất rõ ràng, còn về Cung Quý Dương, em không muốn nhắc đến nữa!’

‘Vậy thì nói về hai chúng ta đi!’ Tâm tình Thư Tử Hạo có chút kích động, hắn đã đợi cô bao nhiêu năm rồi, hắn không muốn buông tha cho bất cứ cơ hội nào.

‘Tử Hạo ...’ Sầm Tử Tranh không khó nhận ra tình ý trong mắt hắn, trên mặt cô lộ ra vẻ không được tự nhiên.

‘Tử Tranh, anh biết tám năm trước em cũng từng thích anh, điểm này em không thể gạt được anh. Vậy tám năm sau thì sao? Anh không muốn giống như xem em như em gái như bác gái đã từng nhắc đến, anh muốn em thuộc về anh!’ Thư Tử Hạo thấp giọng nói, giọng nói không dấu được sự khổ sở.

‘Tử Hạo, anh ... sao anh lại phải khổ thế chứ? Em không đáng cho anh làm vậy đâu!’

Trong mắt Sầm Tử Tranh xẹt qua một tia đau lòng, nếu như không có Cung Quý Dương, tám năm trước nói không chừng cô và hắn đã ở bên nhau rồi, chỉ là ... tám năm qua cảnh còn người mất, mọi việc đã thay đổi.

‘Xứng đáng!’ Thư Tử Hạo trả lời một cách kiên định.

Sự kiên định của hắn càng làm nội tâm Sầm Tử Tranh kinh hoàng, càng có chút luống cuống không biết làm sao nhìn hắn, đối với chuyện này cô tuy rằng muốn trốn tránh nhưng rõ ràng là có quá ít kinh nghiệm.

‘Tử Tranh, tấm lòng của anh chắc em đã rõ, anh cũng không muốn ép em có bất kỳ quyết định nào, anh chỉ muốn mang đến niềm vui cho em mà thôi!’ Thư Tử Hạo không kìm được lòng đưa tay vuốt nhẹ gương mặt cô, dịu dàng nói.

Đôi mắt đen của hắn trong bóng đêm càng sáng lóa động lòng người mà phần tình ý trong đó hoàn toàn không chút che dấu mà triển lộ ra hết.

Sầm Tử Tranh có chút mờ mịt vô thức, cô rũ mắt cố che đi sự mâu thuẫn trong mắt mình.

Thư Tử Hạo cũng không miễn cưỡng cô bởi vì hắn sợ nếu mình quá nóng nảy có thể sẽ dọa đến cô.

‘Được rồi, Tử Tranh, anh biết lúc này không nên phân tán tinh thần của em, như vậy đi, đợi buổi công bố kết thúc, anh đi du lịch với em một chuyến cho khuây khỏa nhé!’

‘Đi du lịch cho khuây khỏa?’ Sầm Tử Tranh nghe câu nói này của hắn mới chợt nhận ra mình đã rất lâu chưa được đi ra ngoài chơi một chuyến cho thoải mái.

Thư Tử Hạo lấy từ trong áo vest ra hai vé máy bay, lấy ra một vé nhét vào tay cô.

‘Vé máy bay anh cũng đã lấy rồi, chỉ cần em gạt đầu chúng ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào!’

Nhìn tấm vé máy bay trong tay, Sầm Tử Tranh im lặng không nói, cô biết Thư Tử Hạo muốn cô nhận lấy, đâu chỉ là một tấm vé máy bay

Chương 04: Biến cố kinh người trong ngày công bố (1)

Ngay trong tiết mục áp chót của ngày công bố thứ hai, trong ngày này giới thời trang, giới truyền thông, các đài truyền hình, các nhà báo kinh tế từ sáng sớm đã có mặt ở hội trường, mục đích chính là tìm được vị trí thích hợp nhất để sắp đặt những máy chụp hình, máy quay phim để có được những hình ảnh đẹp nhất của buổi công bố.

Không nghĩ ngờ gì nữa, buổi công bố thời trang nam hôm nay giống như một mũi thuốc kích thích làm hưng phấn cả giới thời trang, nhất là khi đã có tin đồn nhà thiết kế Leila và nhà thiết kế Sun lần đầu tiên công bố việc hợp tác để tiến vào lĩnh vực thời trang nam. Chỉ riêng tin tức này cũng đã đủ để gây xôn xao với rất nhiều đề tài để nói.

Buổi công bố về thời trang nam lần này chủ yếu là để công bố những khái niệm ban đầu, nhưng tất cả mọi người đều rất rõ ràng rằng, qua bước đệm hôm nay, khái niệm về thời trang nam sẽ dần dần xu hướng thời trang nam toàn cầu, thay đổi hoàn toàn những khái niệm về thời trang nam trước đây mà cũng giúp cho thương hiệu Leila trước giờ chỉ chuyên về thời trang nữ trở nên càng đa dạng hơn.

Sầm Tử Tranh cũng sớm đã ngồi sẵn ở phòng VIP, không biết vì sao hôm nay vừa lúc sáng sớm cô đã cảm thấy có chút bất an, thậm chí trong bữa điểm tâm cô còn làm vỡ một cái bát, vốn là một người rất tin vào trực giác và giác quan thứ sáu, Sầm Tử Tranh luôn cảm thấy sẽ có một chuyện gì đó trọng đại sắp xảy ra hôm nay.

Khi bàn tay run run của cô cầm ly cà phê lên thì một bàn tay to chộp nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, hơi ấm của nó mang lại cho cô một chút cảm giác an tâm.

‘Tử Tranh, đừng khẩn trương, hôm nay nhất định sẽ rất thành công!’ Thư Tử Hạo mỉm cười nói.

Sầm Tử Tranh thở sâu một hơi, gạt đầu sau đó chuyển ánh mắt về phía sàn catwalk.

Phần trình diễn trang phục mùa hè luôn mang lại hơi thở nhiệt tình, khi những nốt nhạc mạnh mẽ vang lên khắp sàn catwalk, huyết dịch của mọi người cũng sôi sục lên.

Chủ nghĩa thực dụng đan xen với phong cách nóng bỏng của miền nhiệt đới trong khái niệm của những mẫu thời trang nam xuyên suốt phần trình diễn, những người mẫu nam với thể hình cực chuẩn bắt đầu chuyển tải những khái niệm thời trang nam mới nhất.

Trước tiên, Sầm Tử Tranh thiết kế hội trường này theo phong cách nhiệt tình của miền Đông Nam Á, nơi đây có những quốc gia đầy màu sắc thần bí và gợi tình, những bộ Tây trang bằng lụa mang màu xanh của hoa cỏ, những chiếc mũ rộng vành đan bằng cỏ, những chiếc khăn choàng in hoa văn của vùng Thái Bình Dương, mang lại ọi người một khái niệm về thời trang nhiệt tình và mạnh mẽ.

Mùa hè rực rỡ chính là chủ đề của lần trình diễn thời trang này, những loài hoa trong rừng rậm nhiệt đới, hình vẽ của những động vật hoang dã được in hoặc thêu một cách sinh động trên trang phục, phối với những đường cắt tinh xảo trên thân áo và những nét vẽ linh lung, mang hơi thở thời thượng đến với vải jeans truyền thống trong những thiết kế áo jacket.

Những khái niệm mới trong buổi công bố này khiến cho giới truyền thông càng thêm quả quyết rằng nhất định sẽ lay động cả giới thời trang.

Tỉ mỉ đến từng chi tiết vẫn luôn là cách tốt nhất mà Sầm Tử Tranh dùng trong những thiết kế của mình, những bộ đồ vest màu xanh lam với đường cắt tinh tế phối hợp với khăn choàng khổ hẹp và dây lưng được bện bằng thủ công, gấu quần được gấp lên và giày lười là một sự phối hợp không đồng điệu nhưng lại mang đến một mỹ cảm rất khác biệt, lúc này đây đã hòa tan sự mạnh mẽ nam tính khiến nó mang thêm một chút mềm mại và thời thượng.

Còn phần biểu diễn thời trang cuối cùng là thuộc về Thư Tử Hạo với ý tưởng hình tượng nam với khí chất mềm mại đẹp đẽ mà cao quý, phong cách trung tính với một chút bất cần đời, đây rõ ràng là ý tưởng thiết kế mới nhất của hắn.

Trên người người mẫu, áo khoác có nón là tham khảo theo những thiết kế của thời trang nữ với thiết kế phần eo nâng cao, nơi vai có dây đai nhưng hoàn toàn không mất đi vẻ tao nhã.

Thiết kế đầy tính đột phá của Thư Tử Hạo khiến cho người xem có chút khó hiểu, càng lay động thị giác của cả hội trường, thể hiện cá tính hoàn toàn mới của phái nam thời đại mới.

Sầm Tử Tranh phối hợp với ý tưởng thiết kế trang phục của Thư Tử Hạo, triển khai và chuẩn bị những phụ kiện theo ý tưởng thời trang trung tính, dùng hình tượng một người đàn ông đẹp, hơi gaayflam đối tượng triển khai.

Những chiếc khăn choàng cổ bản nhỏ được gấp lại khoác hờ nơi cổ với những chiếc áo thun cổ thấp khoe ra xương quai xanh gợi tình. Những chiếc áo thun làm bằng chất liệu da dê và những chiếc áo sơ mi với hoa văn chạm rồng, áo khoác ngoài dài mà mềm mại cùng với quần dài ống hẹp càng làm tăng thêm cảm giác trung tính của những thiết kế thời trang nam.

Ngoài điều đó ra, chất liệu mềm mại và màu sắc đã được điệu thấp được dung hợp trong các thiết kế tiên phong, đây chính là điều mang đến sức hấp dẫn của những thiết kế được trình diễn trên sàn catwalk hôm nay.

Khi màn trình diễn cuối cùng kết thúc, bầu không khí trong hội trường chợt trở nên mong lung như mộng ảo, tất cả bối cảnh lần lượt được thay đổi, những ngọn đèn cao áp chiếu ra những tia sáng như sao ánh lên trần nhà, khi mỗi ngọn gió nhẹ lay động nhìn đẹp như đang ở trên tiên cảnh.

Các người mẫu đều đã lùi lại sau sàn catwalk, lúc này trên sàn catwalk một làn khói nhẹ lan tỏa thoát nhìn như một đám mây, Sầm Tử Tranh mặc “Mộng Thường” chậm rãi bước ra, những ngôi sao lấp lánh trên đầu,

chân lại như đang nhẹ bước trên một đám mây.

Trong chớp mắt, cả hội trường chợt im bật, mỗi người có mặt nơi đây đều bị cô gái xinh đẹp trước mặt đoạt đi hô hấp...

“Mộng Thường” đẹp một cách hoàn mỹ được mặc trên người Sầm Tử Tranh khiến cô như một thiên sứ với đôi cánh bằng lông vũ mềm mại.

Màu tím nhạt như chỉ thuộc riêng về tiên cảnh, những lớp lụa mỏng phiêu dật dán trên những đường cong linh lung của cơ thể cô, triển lộ ra hết cái đẹp đầy sức quyến rũ của người phụ nữ khiến cho đàn ông nảy sinh vô hạn hoan tưởng và chờ mong.

Với thiết kế cổ chữ V trễ ngực được cắt một cách tinh xảo để lộ ra bờ vai mảnh khảnh, đồng thời, những dây đai vòng quanh cổ tinh mỹ tuyệt luân khiến cho bờ lưng mảnh dẻ lộ ra một cách đầy quyến rũ.

Chiếc váy có gấu rất dài, là loại váy dài quét đất ngay lúc này mới hoàn toàn hiển lộ ra nét tao nhã và vẻ đẹp độc hữu của mình. Cùng với “Mộng Thường”, Sầm Tử Tranh như nữ thần mặt trăng yên tĩnh đứng trên sàn catwalk nhìn xuống mọi người, nhìn xuống vạn vật, gương mặt được trang điểm tỉ mỉ để phù hợp với chiếc váy càng khiến cô trở nên xinh đẹp đến không thể tưởng tượng.

Ngồi ở trong phòng khác VIP Thư Tử Hạo cũng không kìm được mà đứng bật dậy, trong mắt hấn lúc này chỉ có nữ thần mặt trăng xinh đẹp kia.

Giới truyền thông cũng điên cuồng với một màn này, khi bọn họ biết đây chính là chiếc váy chủ đạo trong bộ sưu tập các sản phẩm cao cấp của Leila-J thì không kìm được thán khen một tiếng, mà khi họ phát hiện ra người đang mặc chiếc váy kia bước trên sàn catwalk là nhà thiết kế Leila thì sự thán khen ấy đã trở thành cực kỳ phấn khích.

Lễ công bố dòng sản phẩm cao cấp của Leila đạt được thành công không tiền khoáng hậu mà Sầm Tử Tranh trong một khoảnh khắc đó đã trở thành đối tượng được quan tâm của rất nhiều tạp chí và giới truyền thông.

Sầm Tử Tranh nhìn ánh đèn rực rỡ trên sân khấu sau đó nhẹ xoay người, theo chương trình đã được tập luyện từ trước, cô sẽ được một người mẫu nam nổi tiếng dẫn cô rời khỏi sân khấu mà trên người người mẫu đó sẽ mặc là bộ tây trang chủ đạo của lần công bố này, cả hai sẽ cùng trình diễn ý tưởng mới về thời trang nam.

Sau đó cô sẽ nhân dịp này mà tuyên bố với giới truyền thông toàn cầu về kế hoạch hợp tác.

Ánh đèn dần tối lại, âm nhạc cũng dần chậm lại, đây là tiết mục cuối cùng của buổi công bố sản phẩm này.

Sầm Tử Tranh theo tiếng nhạc chậm rãi đưa tay lên, sau đó ánh đèn như ánh trăng soi sáng trên sàn catwalk đang chìm trong bóng tối, toát ra ánh sáng lạnh lạnh cũng ánh lên người người mẫu nam khiến anh ta toát ra mị lực đến động lòng người.

73. Q.5 - Chương 05-06

Quyển 5: Biến cố

Chương 05: Biến cố kinh người trong ngày công bố (2)

Trên sàn catwalk đã tắt hết đèn, chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn cao áp chiếu thẳng lên đó, soi sáng một thân hình cao lớn trắng kiện.

Người mẫu này thoát nhìn không giống với những người mẫu khác, ánh mắt có chút lười linh, ngạo đời, đôi mày kiếm đầy anh khí, sóng mũi cao thẳng phối hợp với thân hình và khí phách của một người mẫu, người mẫu này gọi tình đến cực điểm, lại tà tứ đến khiến người ta ngợp thở.

Đôi môi mỏng như tạc của anh ta nhẹ câu lên một đường cong tuyệt mỹ, chỉ cần một khoảnh khắc đó, sự mỉa mai của anh ta khiến cho cả khán phòng phấn khích kêu đến chói tai.

Anh ta tiến từng bước tao nhã chậm rãi đi về phía Sầm Tử Tranh không chút để ý đến những tiếng thét chói tai đầy phấn khích dưới sân khấu, trong đôi mắt thâm trầm phản chiếu bóng dáng kiều diễm của Sầm Tử Tranh.

Đây không phải là người mẫu nổi tiếng mà cô sắp xếp!!!

Khi Sầm Tử Tranh nhìn thấy đôi mắt tà tứ kia, cả người đều ngây ngốc tại chỗ, ngay cả hô hấp cũng trở nên cực kỳ khó khăn, sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Cô chừng như có thể nghe được tiếng máu mình đang chảy ngược ...

Sao lại có thể chứ?

Sao lại là hắn chứ?

Còn ở trong phòng khách VIP, Thư Tử Hạo cũng sửng sốt đến đờ người bởi vì hắn nhìn thấy, lúc này, người mẫu đang đứng hiên ngang trên sân catwalk không phải là ai khác mà chính là Cung Quý Dương.

Mỗi một bước Cung Quý Dương đến gần cô là Sầm Tử Tranh càng thêm xác định mình không phải là đang hoa mắt, Cung Quý Dương lúc này đúng là người mẫu trong tiết mục cuối cùng này. Đúng vậy, ngay lúc này trên người hắn đang mặc bộ trang phục dành riêng cho thời khắc công bố này.

Chỉ có điều ...

Dù đang chấn động và kinh ngạc đến cực độ nhưng Sầm Tử Tranh cũng không thể không thừa nhận, bộ trang phục này mặc trên người hắn quá thích hợp, hết như là nó được đặt làm riêng cho hắn vậy, sự hoà cố và hiện đại giao thoa với nhau hoàn toàn triển lộ ra hết mị lực của một người đàn ông thành đạt và giàu có.

Sự phối hợp hết sức tùy tính lại phát huy hết tác dụng của nó, đem thân hình cao lớn rắn rỏi của hắn triển lộ ra hết, bộ Tây trang chất liệu vải sáng loáng kết hợp với áo thun tùy tiện kéo cao cổ, thoát nhìn liền có thể hình dung đến một người đàn ông đang tùy hứng hưởng thụ ánh mặt trời rực rỡ, sáng lạn.

Ngoài những điều này, những đường cắt cực kỳ khéo léo và những đường may kỹ thuật cao, phong cách nghiêm túc và tùy tính kết hợp lại với nhau một cách hoàn mỹ, quả thực đã phá vỡ sự khô khan, cứng nhắc và thiết kế đơn điệu, làm tăng thêm một chút phá cách.

Một Cung Quý Dương lúc này trước mắt Sầm Tử Tranh là một hình ảnh hoàn toàn mới, chẳng trách cả khán phòng đều sôi sục vì hắn.

Nhất cử nhất động của “người mẫu” Cung Quý Dương đều dẫn đến sự chú mục của cả khán phòng, khi có người tinh mắt nhận ra người trên sân khấu không phải là người mẫu mà là tổng tài của Cung thị tài phiệt đỉnh đỉnh đại danh thì giới truyền thông càng thêm náo loạn, cũng may là xung quanh khán phòng các vệ sĩ được bố trí đã kịp thời ra tay bảo trì trật tự.

Theo mỗi bước hắn tiến đến gần, Sầm Tử Tranh càng cảm thấy có một cảm giác bất lực thật sâu bao vây lấy cô, cả sân catwalk rộng lớn chỉ có mỗi cô với hắn mà ánh mắt của toàn trường đều tập trung trên hai người, thậm chí nhiều người còn xôn xao bàn tán về mối quan hệ giữa hai người.

Cung Quý Dương đi đến trước mắt Sầm Tử Tranh, đôi môi mỏng nhẹ câu lên một nụ cười nhưng nụ cười ấy lọt vào mắt của Sầm Tử Tranh lại khiến cô không rét mà run.

‘Tranh Tranh, xem ra bộ trang phục này của em riêng vì anh mà thiết kế rồi!’ Hắn cực kỳ thân mật kề miệng sát tai cô, hơi thở nóng rực quần quanh bên tai cô, bá đạo tuyên bố.

‘Anh ... rốt cuộc là muốn làm gì? Đây là buổi công bố sản phẩm của tôi, anh điên rồi mới tới đây làm loạn!’

Trên mặt Sầm Tử Tranh vẫn duy trì nụ cười thấp giọng nói nhưng từ giọng nói của cô không khó nhận ra sự tức giận trong đó, chỉ có điều, trước công chúng và giới truyền thông cô không có cách nào phát tiết nổi phần hận trong lòng.

Cung Quý Dương thong thả duỗi tay ra, trong tiếng nhạc dặt dìu nhẹ khoác lấy eo nhỏ của Sầm Tử Tranh, cử chỉ này trong mắt của khán chúng chỉ là một cử chỉ của người mẫu trên sàn catwalk nhưng trong mắt Sầm Tử Tranh, đây đúng là một sự công nhiên khiêu khích.

‘Tranh Tranh, em sai rồi, anh đến đây không phải để làm loạn mà là muốn giúp em một tay thôi!’ Cung Quý Dương mặt đầy ý cười, nói.

‘Vậy người mẫu kia đâu?’ Sầm Tử Tranh chợt nhớ ra, vội hỏi.

‘Em quan tâm hần ta đến thế sao?’ Cung Quý Dương đột nhiên dí gương mặt anh tuần sát vào mặt cô, gần đến nỗi chừng như có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, động tác của hần lại lần nữa lại gây nên tiếng thét phấn khích trong hội trường.

‘Những lời em muốn nghe, anh đương nhiên sẽ từ từ nói cho em nghe, chỉ có điều, sợ là thời gian của buổi công bố này không đủ!’ Nụ cười quyến rũ của hần dần mở rộng ra trên khóe môi rồi lan khắp đầu mày cuối mắt mang theo một nỗi dụ hoặc trí mạng.

‘Đây là cái giá phải trả mà anh đã nói sao?’ Sầm Tử Tranh nhất thời chợt nhớ ra câu nói của hần. Chẳng lẽ hôm nay hần đến là muốn phá hoại buổi công bố sản phẩm của cô sao?

Cung Quý Dương mỉm cười, vừa định lên tiếng thì chợt nhìn thấy Thư Tử Hạo từ lúc nào đã xông ra đứng cùng với mọi người trong khán phòng, vẻ mặt đầy lo lắng thì ý cười trong chớp mắt trở nên lạnh lùng, đôi môi mỏng vẫn nhếch lên nhưng tràn đầy hàn ý.

‘Tranh Tranh, nếu như em muốn trì hoãn thời khắc công bố của mình anh cũng không ngại em cứ tiếp tục hỏi anh nhưng giới truyền thông hình như đang chờ em tuyên bố tin tức mới nhất kia!’

Sầm Tử Tranh biết lúc này nếu như mình không kìm chế được mà giằng co với hần thì tất cả những nỗ lực của bản thân trong thời gian qua đều coi như đổ sông đổ biển hết. Cô hướng ánh mắt về phía Thư Tử Hạo đang đứng phía dưới sân khấu, trong ánh mắt đầy khẩn trương của hần không khó nhận ra sự quan tâm và lo lắng dành cho cô.

Cô hướng về phía hần, nhẹ nở một nụ cười như trấn an hần.

Nhưng một màn này lọt vào mắt Cung Quý Dương lại dẫn đến một cơn ghen tức tràn ngập nội tâm, hai người kia lại dám trước mặt mọi người công nhiên liếc mắt đưa tình!

Bàn tay hần chợt nắm lại thật chặt rồi thả lỏng trở lại, bởi vì mục đích hôm nay hần đến chính là để xem một vở kịch vui.

Sầm Tử Tranh hít thở sâu một hơi, khi âm nhạc ngừng lại, cô đứng trước mặt Cung Quý Dương thấp giọng cảnh cáo hần: ‘Tôi không biết hôm nay anh đến là có mục đích gì nhưng nếu như anh muốn phá hỏng buổi lễ công bố của tôi, tôi nhất định sẽ cho anh biết tay!’

Nói xong cô nhẹ bước những bước yếu điệu đến phía trước sàn catwalk, sau khi điều hòa tâm tình của mình, cô mỉm cười với mọi người dưới sân khấu. Lúc này tất cả ánh mắt đều tập trung trên người cô.

‘Các vị bạn hữu của giới truyền thông, cảm ơn mọi người hai ngày nay đã quan tâm theo dõi, như mọi người đều biết, lần tổ chức biểu diễn thời trang này đã được truyền hình trực tiếp trên nhiều kênh toàn cầu là bởi vì Leila dự định đưa ra thị trường dòng sản phẩm thời trang cao cấp Leila-J thuộc thương hiệu Leila. Đây là dòng sản phẩm thời trang nữ cao cấp và xa xỉ nhất trong các dòng sản phẩm của thương hiệu Leila. Tất cả những sản phẩm trong dòng sản phẩm này đều thiên về thiết kế tao nhã nữ tính, tinh tế với những đường trang trí giản đơn nhưng không làm mất đi nét đẹp nữ tính quyến rũ và sự diêm lệ, xa hoa và cao quý. Những đường cắt khéo léo, đường may tinh tế sẽ tôn lên nét đẹp của cơ thể người mặc, đây chính là yếu tố dẫn đến sự thành công của dòng sản phẩm này, cũng chính là dòng sản phẩm cao cấp nhất, dòng sản phẩm thứ sáu của thương hiệu Leila!’ Giọng nói dịu dàng dễ nghe nhưng rành mạch và dứt khoát của cô vang lên khắp khán phòng.

Chương 06: Biến cố kinh người trong ngày công bố (3)

Giọng nói dịu dàng đầy biểu cảm của Sầm Tử Tranh vang lên trong khán phòng, mỗi cử chỉ hành động của cô đều toát ra khí phách của một nữ cường nhân khiến cho toàn trường vỗ tay rào rào, khắp nơi xôn xao lời

ngợi khen sự thành công của buổi công bố sản phẩm thời trang cao cấp của Leila.

Thư Tử Hạo ở dưới sân khấu nhìn thấy tất cả, trong lòng vì tất cả những điều hắn nhìn thấy mà lo lắng đến toát mồ hôi, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt thâm sâu khó dò của Cung Quý Dương khi đứng trên sàn catwalk thì nổi bất an trong lòng hắn càng trở nên rõ ràng hơn nhưng dưới ánh mắt của tất cả giới truyền thông có mặt trong khán phòng, hắn không tiện biểu đạt điều gì.

Sầm Tử Tranh nói xong phần mở đầu, không tự chủ được liếc mắt nhìn sang Cung Quý Dương đang đứng bên cạnh. Còn may, xem ra hắn hình như không có động tĩnh gì, chẳng lẽ đây lại là những gì hắn nói, chỉ đến đây để chúc mừng?

Sao lại có thể chứ? Câu nói này của hắn gạt quỷ còn không tin. Tối hôm đó cô nói những câu quyết tuyệt như vậy, nếu theo tính cách trước giờ mà cô biết về hắn, Cung Quý Dương tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, thậm chí là sẽ liên lụy đến cả Thư Tử Hạo.

Điều này về sau cô mới nghĩ đến nhưng càng nghĩ cô càng phiền bởi Sầm Tử Tranh không muốn Thư Tử Hạo bởi vì mình mà chịu bất cứ tổn hại nào.

Cõi lòng đầy mâu thuẫn, Sầm Tử Tranh hít một hơi thở sâu sau đó bắt đầu tuyên bố kế hoạch hợp tác tiếp theo của thương hiệu Leila.

‘Tin rằng các bạn hữu hiểu biết về thương hiệu Leila đề biết, thời trang nữ trước giờ là lĩnh vực duy nhất mà Leila khai thác mà hôm nay mọi người đều đã thấy, trên sàn diễn vừa rồi trình bày ý tưởng về thời trang nam là bởi vì bắt đầu từ hôm nay, Leila sẽ kết hợp với một đối tác khác, chính thức mở rộng thị trường thời trang nam, ở đây, tôi tuyên bố ...’

Sầm Tử Tranh vừa bắt đầu lên tiếng nói về phương hướng kinh doanh đã được quyết định từ trước.

‘Kể từ hôm nay, Cung thị tài phiệt sẽ tiến hành hoạt động thu mua thương hiệu Leila, sau đó tiếp nhận những công tác khai phá thị trường của Leila!’

Ngay giây phút mà Sầm Tử Tranh chuẩn bị tuyên bố quyết định của mình thì giọng nói trầm thấp yêu mị của Cung Quý Dương vang lên, vừa đúng lúc tiếp lời cô.

Lời của hắn vừa nói dứt thì toàn hội trường bắt đầu huyền ảo cả lên, không chỉ là Sầm Tử Tranh và Thư Tử Hạo ngây ngốc tại chỗ mà cả những ký giả của các tập đoàn truyền thông có mặt tại đó cũng bị lời tuyên bố ngoài ý muốn này làm chấn động đến ngẩn người.

Đợi đến lúc cả hội trường yên tĩnh trở lại, ngay cả âm nhạc cũng ngừng lại thì trong hội trường tưởng chừng một tiếng kim rơi cũng nghe thấy được.

Nhưng rồi rất nhanh sau đó giới truyền thông có mặt trong hội trường bắt đầu bùng nổ như ong vỡ tổ, hầu như là đồng thời tất cả ống kính máy quay phim và máy chụp hình đều hướng về phía Cung Quý Dương.

Tổng tài của Cung thị tài phiệt giúp thương hiệu Leila trình diễn thời trang trên sàn catwalk đã khơi dậy sự hứng thú rất lớn của giới truyền thông, mà câu nói này của hắn, quyết định này của hắn càng khiến họ chú ý nhiều hơn, các ký giả ai nấy đề lộ ra sự hưng phấn đến cực điểm.

Nhưng trong mắt Sầm Tử Tranh chỉ có chấn động và kinh ngạc, khi cô hoàn hồn lại từ sự chấn động và kinh ngạc thì trong lòng chỉ còn phần nộ.

Quả nhiên!

Người đàn ông này rốt cuộc đã hành động rồi!

Đây là cách trả thù mà hắn muốn dùng với cô đó sao? Trước mặt giới truyền thông toàn cầu tuyên bố thu mua Leila?

‘Cung Quý Dương, anh quậy đủ chưa?’

Sầm Tử Tranh đi đến trước mặt Cung Quý Dương thấp giọng quát, tuy vẫn cố bảo trì nụ cười nhàn nhạt trên môi nhưng rất rõ ràng, nụ cười này như đông cứng trên mặt, trong đôi mắt vốn trong trẻo của cô không khó nhìn ra nội tâm đang dậy sóng của cô.

Thư Tử Hạo cũng bị lời tuyên bố của Cung Quý Dương làm cho chấn động, nhìn nụ cười gương gạo trên mặt Sầm Tử Tranh hẳn chỉ hận không thể nhảy lên trên sân khấu lý luận với Cung Quý Dương một phen.

Lúc này một ký giả đã không nhịn nổi nữa, bắt đầu lên tiếng hỏi: ‘Cung tiên sinh, về lời tuyên bố về quyết định vừa rồi của ngài, xin hỏi có thể nói thêm một chút về những nội dung có liên quan hay không? Với lại, hôm nay ngài tự thân lên sân khấu biểu diễn có phải là có liên quan đến quyết định thu mua lần này không?’

Người vốn thích đi theo phong trào, vị ký giả kia vừa lên tiếng thì các ký giả khác đều nhao nhao nêu câu hỏi.

‘Cung tiên sinh, Cung thị tài phiệt cho đến bây giờ chưa đầu tư về lĩnh vực thiết kế thời trang bao giờ, vậy quyết định lần này của ngài ý nghĩa có phải là sau này Cung thị sẽ bắt đầu tiến quân vào ngành thời trang hay không? Như vậy có phải sẽ có xung đột lợi ích với Lăng thị tài phiệt không?’

Đối với loạt câu hỏi ồ ạt của các ký giả, Cung Quý Dương chỉ nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng của hắn quét về gương mặt gần như trắng bệch của Sầm Tử Tranh sau đó mới chậm rãi lên tiếng với giới truyền thông: ‘Liên quan đến những chi tiết về quyết định thu mua này, Lăng thị sẽ tiến hành các buổi họp báo và chiêu đãi ký giả để thuyết minh tất cả!’

Hắn hướng về phía ký giả gửi đến họ một nụ cười đầy mỉa mai, nhưng khi xoay về phía Sầm Tử Tranh lại là một vẻ mặt lạnh lùng. Lời vừa nói dứt thì Cung Quý Dương cũng xoay người rời khỏi sân catwalk.

‘Cung tiên sinh ... Cung tiên sinh ...’

Các ký giả còn đang hứng thú dạt dào nhìn thấy Cung Quý Dương định rời khỏi sân khấu thì vội vàng xoay ống kính về phía người duy nhất còn đứng lại trên sân khấu - Sầm Tử Tranh!

‘Nhà thiết kế Leila, xin hỏi thương hiệu Leila toàn bộ bị Cung thị thu mua hay chỉ là Cung thị rót một nguồn vốn vào để vận hành việc kinh doanh của Leila mà thôi? Còn vị trí của ngài trong Cung thị là gì?’ Một ký giả xoay mũi dùi về phía Sầm Tử Tranh.

Còn Sầm Tử Tranh thì im lặng không nói một lời, cô đã sớm bị cảm giác choáng váng vây phủ lấy, nhìn cô như hoàn toàn không nghe được những câu hỏi của ký giả, trong đầu chỉ còn lại ánh mắt lạnh lùng của Cung Quý Dương nhìn cô trước khi rời khỏi sân khấu.

Là ánh mắt đó!

Bá đạo mà quyết tuyệt của người có đầy quyền thế trong tay, người đàn ông này ... còn là Cung Quý Dương mà cô từng biết sao?

Thấy cô không nói lời nào các ký giả đều khó hiểu nhìn nhau nhưng khi họ nhìn thấy Thư Tử Hạo xuất hiện ở trong hội trường thì ánh mắt lại sáng lên, một loạt câu hỏi bắt đầu xoay quanh hắn.

‘Xin hỏi nhà thiết kế Sun, ngài là một người có danh vọng trong giới thiết kế, nghe nói rất nhiều trong số những ý tưởng thiết kế thời trang nam trong buổi diễn hôm nay đều là ý tưởng của những thương hiệu của ngài, xin hỏi ngài có thể giải thích một chút quan hệ giữa mình với thương hiệu Leila không? Với lại, liên quan đến quyết định thu mua lần này của Cung thị, xin hỏi cách nhìn của ngài là thế nào?’

Nhất thời Thư Tử Hạo trở thành nhân vật tiêu điểm của giới truyền thông.

Hắn cũng im lặng không nói mà chỉ bước nhanh về phía sân catwalk, đi đến trước mặt Sầm Tử Tranh, nét mặt đầy lo lắng và quan tâm.

Tách tách tách ...

Toàn hội trường chỉ còn lại tiếng máy chụp hình không ngừng vang lên, ai nấy đều đang suy đoán quan hệ thực sự giữa hai người.

‘Các vị, buổi công bố sản phẩm của thương hiệu Leila đến đây là hết, riêng về chuyện hôm nay, như Cung tiên sinh đã tuyên bố, chúng tôi sẽ sớm tổ chức họp báo và chiêu đãi ký giả, đến lúc đó sẽ cho các vị những câu trả lời khiến các vị hài lòng!’ Trơ lý Alina vừa thấy tình hình có biến hóa liền từ phía sau sân khấu bước lên, gương mặt tươi cười nhìn xuống giới truyền thông bên dưới, nói.

74. Q.5 - Chương 07-08

Quyển 5: Biến cố

Chương 07: Biến cố kinh người trong ngày công bố (4)

‘Cung Quý Dương ...’

Cửa phòng thay đồ chợt bị đánh mạnh ra, Thư Tử Hạo mặt bừng bừng lửa giận đứng nơi cửa lớn giọng quát. Khi hắn nhìn thấy Cung Quý Dương đang ưu nhã cài từng nút áo thì cơn giận càng không thể át bước nhanh về phía hắn.

Nhưng ngay lập tức mấy vệ sĩ đã tiến đến chặn hắn lại.

Phản chiếu trong gương là nụ cười tà mị thường thấy ở Cung Quý Dương ánh mắt hắn không hề liếc qua Thư Tử Hạo một cái, chỉ hơi hột hột: ‘Thư học đệ, chúng ta đã lâu không gặp, không ngờ em cũng có mặt ở trong buổi phát biểu này, thật là có duyên!’

Thư Tử Hạo thấy bộ dạng không hề để ý chút nào của hắn thì cười lạnh một tiếng: ‘Cung Quý Dương, anh đừng giả vờ nữa. Tôi đến đây là muốn lên tiếng nói thay cho Tử Tranh, anh dựa vào cái gì mà có quyết định đó chứ?’

‘Dựa vào cái gì?’

Lời của Thư Tử Hạo như khơi lên hứng thú của Cung Quý Dương, hắn hơi nghiêng đầu về phía Thư Tử Hạo, bên môi câu lên một nụ cười xán lạn, chậm rãi mà kiên định trả lời: ‘Dựa vào Sầm Tử Tranh là người phụ nữ của tôi!’

Câu trả lời bá đạo mà ngông cuồng của Cung Quý Dương khiến cho Thư Tử Hạo cả người đều phát run, bàn tay hắn nắm chặt lại ...

‘Cung Quý Dương, anh cũng quá tự phụ rồi, tôi bất kể anh có lý do gì, hãy buông tha cho Tử Tranh, đừng bám riết cô ấy nữa!’

Sự quan tâm của hắn nhất thời khiến cho từ nơi sâu thẳm trong nội tâm của Cung Quý Dương bùng lên lửa giận, đôi mắt đen thẳm trầm trầm thường phát ra mị lực nhiếp hồn lúc này chỉ còn lại sự lạnh lùng.

Hắn bước nhanh về phía trước ...

‘Các người lui xuống!’

Ra lệnh cho những người vệ sĩ lùi xuống sau đó ánh mắt Cung Quý Dương hướng về phía Thư Tử Hạo, nhìn đăm đăm.

Các vệ sĩ nghe lệnh hắn ai nấy đều lui khỏi phòng thay quần áo.

Lửa giận của Cung Quý Dương không hề che dấu, bàn tay to lớn của hắn vươn ra, rất nhanh liền bắt chặt lấy cổ áo của Thư Tử Hạo, mạnh đến nỗi gần như làm hắn nghẹt thở.

‘Thư Tử Hạo, nói cho người biết, Cung Quý Dương ta làm chuyện gì không cần người dạy!’

Cái tên này đúng là nhìn chướng mắt tới cực điểm, vừa nghĩ đến đêm đó Sầm Tử Tranh nói với hắn những lời kia thì Cung Quý Dương gần như không khống chế được ý muốn giết người. Tuy hắn cũng hoài nghi đây chỉ là lời nói dối của Sầm Tử Tranh nhưng vừa nghĩ đến cái tên Thư Tử Hạo này có thể đã từng đụng đến cô thì lại hận đến nỗi muốn giết chết tên kia mới thôi.

Thư Tử Hạo lại không hề có ý giãy ra, hắn chỉ lạnh lùng nhìn Cung Quý Dương, trong đáy mắt xẹt qua một tia thương cảm: ‘Cung Quý Dương, anh không cảm thấy mình rất đáng thương sao? Cứ mãi theo đuổi những gì không thuộc về mình. Anh cho rằng dùng cách này thì có thể có được Tử Tranh sao? Thật nực cười, anh làm như thế chỉ làm cho cô ấy thêm hận anh thôi!’

‘Hận ta? Không sao cả! Thử học đệ, xem ra hình như người quá quan tâm đến Tranh Tranh của ta rồi. Người muốn giành nữ nhân với ta? Nghĩ cũng đừng nghĩ!’

Cung Quý Dương lạnh lùng “hừm” một tiếng, trong ánh mắt tà mị xẹt qua một tia tà ác, hất rút mạnh tay về, ngay lập tức Thư Tử Hạo như một bao cát bị hung hăng đẩy ngã nhào trên mặt đất ...

Thật không dễ dàng gì mới thoát khỏi đám ký giả khó chịu kia, Alina rút cuộc cũng có thể thở phào một hơi nhưng khi nhìn thấy Sầm Tử Tranh về mặt thất thần ngã ngồi trên sàn catwalk, cô vô lực lắc đầu đi đến bên cạnh cô.

‘Leila ...’ Alina hươ hươ tay trước mặt cô cho đến lúc Sầm Tử Tranh chịu nhìn mình mới lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

‘Alina ...’

Sầm Tử Tranh rút cuộc cũng nói nổi thành lời, giọng vừa khàn vừa vô lực, ánh đèn chiếu lên sàn catwalk khiến cho làn da của cô trông càng như trong suốt, cô gấp rút lên tiếng: ‘Alina, nói với chị, những chuyện vừa xảy ra toàn bộ đều là giả, là giả mà thôi!’

Cô quả thật không thể tiếp thu quyết định của Cung Quý Dương, cũng không thể tưởng tượng con đường tương lai của mình sẽ đi như thế nào.

Cánh tay của Alina bị bắt thật chặt, cô định rút tay về nhưng không được chỉ đành thở dài một tiếng: ‘Chị không cần phải trốn tránh không muốn đối mặt với thực tế như thế, tất cả những điều này đều là sự thật, Cung tiên sinh đúng là đã tuyên bố trước công chúng về quyết định thu mua thương hiệu Leila!’

Sầm Tử Tranh lắc đầu, cô bất giác lên tiếng thì thào: ‘Không thể nào, thương hiệu Leila là tâm huyết của chị, chị tuyệt đối sẽ không để Cung Quý Dương làm điều đó!’

Thở dốc một hơi như trút bỏ tâm sự nặng nề bởi cô cảm thấy nếu cô không làm như vậy sẽ bị nỗi phiền muộn trong lòng làm cho phát điên.

Trong mắt Alina xẹt qua một tia nghi hoặc, cô nhẹ giọng nói: ‘Leila, bị Cung thị hu mua là một chuyện tốt mà bởi vì như vậy chúng ta sẽ không phải lo lắng không đủ nguồn vốn để khai thác thị trường mới nữa!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy không khỏi nhìn Alina với am lạ lẫm, nhìn đến mỗi toàn thân Alina nổi gai ốc.

‘Leila... em ... em có nói gì sai sao?’ Alina bất an hỏi lại.

Sao chứ? Bị Cung thị tài phiệt thu mua không phải là một chuyện tốt sao? Nói sao thì lúc đầu quyết định hợp tác cùng nhà thiết kế Sun cũng là vì có được nhiều nguồn vốn để kinh doanh hơn mà, bây giờ không phải là vừa hay sao, nhất cử lưỡng tiện!

Sầm Tử Tranh không khó lý giải suy nghĩ của Alina, nhưng cô chỉ lạnh lùng hỏi lại: ‘Em sẽ đem đứa con của mình hai tay dâng lên cho người khác chứ?’

Câu nói này khiến cho Alina ngây người không biết nên nói sao!

Sầm Tử Tranh đứng dậy, sự đả kích hôm nay gần như đã làm sụp đổ tất cả sự kiên trì của cô, chợt cả người Sầm Tử Tranh lảo đảo như không đứng vững được nữa, cũng may là có Alina nhanh tay đỡ cô lại.

‘Leila, thực ra qua tiếp xúc em cảm thấy Cung tiên sinh không giống như người ngang ngược không nói lý, hay là chị thử thương lượng lại với ngài ấy xem!’

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng thật sâu, thương lượng với hắn? Nếu như có thể thương lượng thì hôm nay sự tình cũng sẽ không đi đến bước này.

‘Alina, chị hỏi em, Cung Quý Dương sao lại xuất hiện trên sàn catwalk? Người mẫu mà chị đã chọn đâu?’

Trên mặt Alina lộ ra một chút khó xử, cô nhẹ giọng nói: ‘Leila, chị đừng quên Cung tiên sinh là người có tiền có quyền, không chỉ là em, ngay cả người mẫu đó cũng không dám đắc tội với ngài ấy. Cung tiên sinh

kiên trì muốn lên diễn, em cũng không ngăn cản được ...’ Giọng của cô càng lúc càng nhỏ nhưng câu nào cũng là sự thực.

Sầm Tử Tranh mệt mỏi xua tay ra hiệu cho cô ngừng lại sau đó nhìn xung quanh một vòng lúc này mới phát hiện ra một điều, vội vàng hỏi lại: ‘Nhà thiết kế Sun đâu?’

Alina chỉ tay về phía sau sân khấu, ‘Vừa nãy em thấy anh ta nét mặt hầm hầm đi về phía sau sân khấu!’

Nghe vậy mặt Sầm Tử Tranh lập tức biến sắc, cô không nói tiếng nào mà đi nhanh về phía Alina vừa chỉ.

Chương 08: Cái giá phải trả (1)

Trong phòng thay áo sớm đã đầy mùi thuốc súng.

Thư Tử Hạo từ trên mặt đất gượng đứng dậy, hần cười lạnh: ‘Cung Quý Dương, anh đang sợ hãi. Anh ra tay thu mua thương hiệu thời trang của Leila mục đích chẳng có gì ngoài chuyện muốn cô ấy ngoan ngoãn quay trở lại bên cạnh anh. Anh làm như vậy vốn chẳng phải là yêu cô ấy mà chỉ là muốn thỏa mãn thói hư vinh của mình!’

Nghe tiếng cười lạnh của hần, đôi mắt đẹp của Cung Quý Dương híp lại đầy vẻ nguy hiểm ...

‘Thư học đệ thân ái, người thật là quan tâm Tranh Tranh, xem ra ta cũng nên cùng người tính toán món nợ của tám năm trước!’

Nói xong hần vung một tay qua, sức lực cực kỳ dũng mãnh đánh một quyền lên mặt Thư Tử Hạo!

Một quyền này, hần đã muốn đánh từ lâu lắm rồi!

‘Ồ ...’ Thư Tử Hạo rên lên một tiếng, thân hình cao lớn lao đảo, lần nữa ngã nhào trên mặt đất.

‘Thư Tử Hạo, ta cho người một cơ hội cuối cùng, tránh Tử Tranh xa một chút, không được tiếp cận cô ấy nữa, bằng không đừng trách ta không nhớ đến tình bạn học cũ!’

Cung Quý Dương khí thế rào rạt nhìn Thư Tử Hạo, lạnh lùng nói.

Thư Tử Hạo hung hăng lau đi vết máu trên khóe môi, nổi tức giận trong lòng như bắn ra từ trong khóe mắt: ‘Cung Quý Dương, anh muốn tính món nợ tám năm trước với tôi sao? Năm đó là ai làm cho Tử Tranh đau khổ? Là ai một đi không trở lại? Nếu như không phải là vì anh, Tử Tranh cũng sẽ không phải chịu nhiều nỗi khổ như vậy ...’

‘Cho nên người mới nhân lúc ta rời đi mà chen chân vào? Thư Tử Hạo, thật không ngờ người tâm cơ như vậy, miệng nói những lời ngọt ngào để dụ cô ấy ngã vào vòng tay người!’ Cung Quý Dương nghĩ đến đây thì lửa giận trong mắt chùng như thiêu cháy được Thư Tử Hạo.

Sầm Tử Tranh, chẳng lẽ em không chịu nổi tịch mịch sao? Lúc đó anh chỉ rời đi mấy tháng thôi mà, chẳng lẽ thời gian mấy tháng em cũng không chờ nổi sao?

Lòng hần chột đau như dao cắt, càng nghĩ lại càng thống hận Thư Tử Hạo trước mặt này!

Cơn giận của Thư Tử Hạo cũng không hề kém hơn hần chút nào, hần nói thẳng, giọng sắc bén: ‘Cho dù Tử Tranh chọn tôi thì cũng tốt hơn là chọn anh nhiều, anh mang đến cho Tử Tranh không chỉ là đau khổ không mà thôi. Tám năm trước cũng vậy mà tám năm sau cũng vẫn như vậy. Chẳng lẽ anh không biết thương hiệu Leila là sinh mạng của Tử Tranh sao? Anh muốn tôi rời khỏi Tử Tranh, Cung Quý Dương, tôi cho anh biết, không thể nào, vĩnh viễn cũng không thể, Tử Tranh đến cuối cùng vẫn sẽ thuộc về tôi thôi!’

‘Người, cái tên khốn kiếp này!’ Lửa giận trong Cung Quý Dương càng bùng lớn, hần bước đến lần nữa nắm lấy cổ áo của Thư Tử Hạo, trong giọng nói tràn đầy hàn ý khiến người ta lạnh người: ‘Đây là người tự chuốc lấy, ta sẽ cho người biết, đắc tội với Cung Quý Dương kết quả sẽ là thế nào!’ Nói xong tay hần lại vung lên lần nữa ...’

‘Cung Quý Dương, anh dừng tay!’

Ngoài cửa truyền đến một giọng khàn khàn, sau đó cửa phòng thay đồ bị đẩy ra lần nữa.

Cung Quý Dương và Thư Tử Hạo cùng nhìn về phía cửa, chỉ thấy Sầm Tử Tranh đang đứng đó, trên mặt cũng đầy tức giận, cô giãy dụa muốn bước vào nhưng bị vệ sĩ chặn lại.

‘Buông cô ấy ra!’ Cung Quý Dương vừa ra lệnh thì các vệ sĩ lập tức buông tay!

Sầm Tử Tranh có lại sự tự do, khi nhìn thấy Thư Tử Hạo ngã nhào trên đất thì sắc mặt đầy kinh hãi, chạy vội vào phòng ...

‘Tử Hạo, anh chảy máu sao?’

Cô bùm miệng che đi một tiếng kêu sợ hãi, nhìn thấy khoe môi và lưng bàn tay của Thư Tử Hạo đều có dấu máu lòng cô kinh hoàng đến cực điểm.

Sau đó Sầm Tử Tranh hung hăng trừng mắt nhìn Cung Quý Dương, ‘Cung Quý Dương, anh thật quá đáng mà, tôi là người đắc tội với anh, sao anh lại phải kéo anh ta vào cục diện rồi ren này?’

Cung Quý Dương thấy cô như vậy cơn tức trong lòng hần càng lớn, ánh mắt hần cũng càng lúc càng lạnh, hần chợt bước nhanh về phía trước, ôm cả người cô vào lòng.

‘Buông tôi ra!’ Sầm Tử Tranh thấy vai mình bị hần bóp đến phát đau.

‘Cung Quý Dương, anh buông cô ấy ra!’

Thư Tử Hạo gượng đứng dậy, vừa định đi đến gần Cung Quý Dương thì đã bị mấy người vệ sĩ nhanh hơn một bước chặn lại trước mặt.

Đối với mấy tiếng kêu to gọi nhỏ của hần, Cung Quý Dương hoàn toàn chẳng để tâm đến, hần chỉ cúi đầu, nhìn một cách kỹ lưỡng người phụ nữ trong lòng mình, ngón tay nhẹ nhàng trượt qua gương mặt trắng mịn của cô, đem cơn giận đang bùng cháy trong lòng dần dập tắt ...

‘Tranh Tranh, là anh quá dung túng cho em đúng không? Bất luận là tám năm trước hay tám năm sau người em quan tâm vẫn chỉ là tên vô dụng kia đúng không? Anh cho em biết, em càng quan tâm hần thì anh sẽ khiến hần chết càng thảm!’

‘Rốt cuộc là anh muốn thế nào?’

Sầm Tử Tranh nhướng mắt nhìn vào đôi mắt đen lóa ra những tia dọa người của hần, vẻ mặt quyết tuyệt hỏi.

Có lẽ là Cung Quý Dương nói đúng, khi gặp lại lần nữa hần sẽ dùng chiêu “bám riết” này để khiến cuộc sống của cô bị đảo lộn, nhưng bây giờ hần nhất định là đã hết kiên nhẫn vì thế muốn dùng thủ đoạn ác liệt hơn.

Trên môi Cung Quý Dương nhẹ câu lên một nụ cười nhàn nhạt, hần nói rành mạch từng chữ: ‘Anh muốn em ... cầu xin anh!’

Nói xong hần buông cô ra, ngón tay chỉ về phía Thư Tử Hạo, lạnh giọng nói: ‘Chỉ dựa vào người mà muốn đấu với ta? Người có khả năng sao?’

Ánh mắt âm hiểm quét qua hai người rồi Cung Quý Dương cười lạnh một tiếng, rồi đi.

Sầm Tử Tranh sững sờ đứng ngây tại chỗ, không hiểu vì sao người đàn ông kia rõ ràng là đáng ghét như vậy nhưng khi nhìn thấy bóng lưng của hần khi rời đi luôn có một cảm thấy cô độc và tịch mịch thì cô lại đau lòng.

Là ảo giác thôi!??

Nhưng giọng nói lạnh lùng của hần như vẫn còn vang bên tai cô ... cầu xin hần? Cầu xin thế nào?

Hần làm vậy chỉ vì muốn trả đũa những hành động và lời nói của mình buổi tối hôm đó phải không?

‘Tử Hạo ...’ Cô xoay người lại, giọng đầy quan tâm hỏi hần: ‘Anh sao rồi?’

‘Tử Tranh ...’ Thư Tử Hạo kéo cô lại gần, không thêm để tâm đến vết thương đang ỉn ỉn đau, lo lắng hỏi: ‘Em tuyệt đối đừng đi cầu xin hần, Cung Quý Dương nhất định sẽ đề xuất những yêu cầu càng vô lý hơn!’

Sầm Tử Tranh nhìn gương mặt đầy vẻ khấn trương của hắn, trong lòng nổi áy náy càng sâu, cô thấp giọng nói: ‘Tử Hạo, thực ra hôm nay mọi chuyện thành ra thế này đều là tại em hết!’

‘Tử Tranh, em đâu có làm sai cái gì, người làm sai là Cung Quý Dương kia!’ Thư Tử Hạo không ngờ cô lại nói thế, hắn vội lên tiếng phản bác.

Sầm Tử Tranh nhẹ lắc đầu, cô nhìn Thư Tử Hạo: ‘Trước ngày công bố sản phẩm một ngày Cung Quý Dương có đến tìm em!’

‘Cái gì? Nhưng rõ ràng em đã nói ...’

‘Tử Hạo, xin lỗi, em đã giấu anh sự thật! Tối hôm đó Cung Quý Dương rất tức giận hơn nữa hắn còn muốn ép em ... em không còn cách nào chỉ đành nói dối hắn. Lúc đó em ... chỉ vì sự tình cấp bách, không ngờ hôm nay hắn thật sự ...’

Sầm Tử Tranh nói không nên lời nữa, trên gương mặt trắng bệch hiện rõ sự bất lực.

75. Q.5 - Chương 09-10

Quyển 5: Biến cố

Chương 09: Cái giá phải trả (2)

Thư Tử Hạo đau lòng nhìn cô, hắn kìm không được hỏi lại: ‘Ý của em chính là, hành động hôm nay của hắn có liên quan đến lời nói dối tối hôm đó của em?’

Sầm Tử Tranh vô lực gật đầu.

‘Em nói dối chuyện gì?’

‘Em ... em nói với Cung Quý Dương ... em với anh ... em với anh phát sinh quan hệ!’ Cô cắn cắn môi, mãi mới nói được trọn câu, giọng nhỏ như muỗi kêu, nét mặt đầy vẻ ngượng ngùng.

Chính bởi vì câu nói đó nên mới khiến cho Cung Quý Dương có phản ứng lớn như vậy???!! Chỉ là, Sầm Tử Tranh không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy.

Thư Tử Hạo nghe vậy trên mặt lộ ra một vẻ dụi dằm khó hiểu, hắn nhẹ vòng tay ôm cô vào lòng, giọng hắn vang bên tai cô: ‘Cảm ơn em!’

Lời của hắn càng khiến Sầm Tử Tranh khó hiểu gấp bội, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt tươi cười của hắn hỏi lại: ‘Cảm ơn em? Em làm anh bị liên lụy đến thế này anh còn cảm ơn em?’

Chẳng lẽ là bị Cung Quý Dương đánh đến não hồng mất rồi sao???

Cung Quý Dương người đàn ông này bình thường hi hi ha ha nhưng ra tay nặng đến thế nào cô là người hiểu rõ ràng hơn ai hết, tin rằng vừa nãy hắn đánh Thư Tử Hạo cũng không nhẹ chút nào.

Nhưng Thư Tử Hạo lại cho cô một câu trả lời mà cô không thể nào tưởng tượng ra được: ‘Anh chỉ muốn cảm ơn em vào giờ phút đó lại có thể nhớ đến anh!’

‘Tử Hạo ...’

Sầm Tử Tranh không ngờ hắn lại nói như thế, trong lòng càng thêm áy náy: ‘Em ... xin lỗi!’

‘Tử Tranh ...’ Thư Tử Hạo dịu dàng gọi cô: ‘Đừng nói xin lỗi với anh, anh không ngờ Cung Quý Dương ở buổi công bố sản phẩm hôm nay lại làm ra chuyện này, trong chuỗi các ngành thuộc sản nghiệp của Cung thị tài phiệt không có ngành thời trang, hắn làm như vậy rõ ràng là nhằm vào anh và em thôi!’

Sầm Tử Tranh sắc mặt ngưng trọng, cô đi đến một chiếc ghế gần đó ngồi xuống, trong giọng nói lộ rõ sự mệt mỏi.

‘Cung Quý Dương người đàn ông này tuy nhìn có vẻ lỏng lẻo nhưng trong chuyện kinh doanh không thể không thừa nhận sự nghiêm cẩn của anh ta, em nghĩ lần này anh ta tuyên bố chuyện này trước giới truyền thông, rõ ràng là có chuẩn bị sẵn rồi!’

‘Vậy em định làm thế nào?’ Thư Tử Hạo lo lắng hỏi cô, hẳn chỉ sợ cô nhất thời mềm lòng.

Câu hỏi của hẳn được đáp lại bằng một sự im lặng, chỉ có ánh mắt tiết lộ nội tâm đang khổ sở của cô.

‘Tạm thời em còn chưa nghĩ ra, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi, nước đến đâu thuyền theo đến đấy nhưng em nhất định sẽ cố hết sức mình để giữ lại thương hiệu Leila bởi nếu như thực sự bị hẳn thu mua thành công, chịu ảnh hưởng không chỉ có em mà cũng không thiếu phần anh!’

Sầm Tử Tranh tựa nhẹ đầu vào lưng ghế, một sự bất lực trước nay chưa từng có bao vây lấy cô, tâm càng thêm hỗn loạn.

‘Tử Tranh ...’

Thư Tử Hạo nhẹ thở dài một tiếng, trong lòng mang theo vô hạn thương mến và xót xa. Dù sao hẳn cũng là một người đàn ông, sao lại có thể hy sinh một phụ nữ để bảo toàn sự nghiệp của mình? Loại chuyện này hẳn tuyệt đối hẳn không làm được.

‘Anh biết thương hiệu Leila là sinh mạng và tâm huyết của em, nhưng anh hoàn toàn không hy vọng em đi cầu xin hẳn, cái hẳn muốn chỉ là cảm giác chinh phục, em cầu xin hẳn ngược lại càng thêm cần quấy!’

Trong nội tâm của hẳn có một sự mâu thuẫn trước giờ chưa từng nếm trải qua, theo nhận định của hẳn, Cung Quý Dương chuẩn bị tiến hành một trò chơi, vốn thích thống trị mọi thứ, hẳn đương nhiên rất thích hưởng thụ cảm giác đối thủ đang chịu nỗi đau khổ dày vò, nhưng, đối thủ lần này là Tử Tranh, Cung Quý Dương không biết sẽ làm ra chuyện gì với cô nữa, cũng không biết hẳn sẽ đề ra yêu cầu quái lạ gì. Chỉ sợ là ...’

Cô lần nữa bị luân hãm!

Lúc này Sầm Tử Tranh hoàn toàn không có tâm tình nào đi phân tích sự lo lắng trong lòng Thư Tử Hạo, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cuộc sống phồn hoa dưới chân mình cô chợt cảm thấy ngột thở!

Thế giới và không gian này chỉ có người có tiền có quyền mới có thể thống trị, thế giới, mỗi ngày đều đang diễn một vở kịch buồn cười dưới sức ảnh hưởng của quyền lợi và thế lực, nhưng những người bất lực lại không có cách nào thay đổi được điều đó còn người có khả năng thì vẫn đang hưởng thụ những đặc quyền đó. Trời đất bao la, chẳng lẽ không có một khung trời riêng nào ỉn sao?

Cung Viên

Buổi đầu xây dựng Cung Viên, mẹ của Cung Quý Dương – Trình Thiển Tây đặt tên cho nó là “biệt thự Windsor Mucho” nhưng về sau cha của Cung Quý Dương, cũng chính là Lãng lão gia tử Cung Doãn Thần chê cái tên này không thuận miệng, mỗi lần nhắc tới nhà mình đều gọi nó là Cung Viên, vì vậy, qua một thời gian dài, mọi người đều quen gọi nơi đây là Cung Viên, hoàn toàn quên mất cái tên vốn có của nó.

Có thể nói Cung Viên là một căn biệt thự sang trọng, chỉ riêng nơi xây dựng nên nó đã tràn đầy sự lãng mạn rồi.

Căn biệt thự được xây dựng ở nơi vừa có biển vừa có núi, lợi dụng một cách linh động địa thế một mặt dựa núi phía sau nhìn ra biển, người ở trong biệt thự có thể đem cảnh đẹp núi rừng và biển rộng đều thu hút vào trong tầm mắt. Đây có thể gọi là mảnh đất địa linh nhân kiệt.

Điểm thành công nhất của Cung Viên là kiến trúc theo phong cách có hư có thực, có sự giao thoa giữa các cảnh trí thiên nhiên như sườn núi, rừng cây, dòng nước, kiến trúc và thiên nhiên giao hòa lẫn nhau, kết hợp thành một thể nhưng lại làm nổi bật lẫn nhau.

Khi bước vào Cung Viên lần đầu tiên sẽ có cảm giác như bước vào một mê cung khổng lồ, nếu như không có người dẫn đường, người lần đầu tiên bước vào Cung Viên nhất định sẽ mất phương hướng.

Trong Cung Viên chỉ riêng phòng ốc đã có hơn năm mươi căn phòng, ba hồ bơi ngoài trời lớn lại thêm hai hồ bơi trong nhà, có một rạp chiếu phim mini có sức chứa khoảng năm mươi người, phòng sách được mạ vàng với những hành lang được ốp đá đại lý sáng loáng, lộ rõ sự xa hoa nhưng không kệch cỡm.

Ngoài những điều này, bởi vì Cung Quý Dương bình thường cực kỳ thích vận động bởi vậy trong căn biệt thự còn có sân bóng quần, sân golf mini, phòng chơi bowling, sân tennis, tất cả đều được trang bị đầy đủ, một vườn hoa rộng hơn mười mẫu được thiết kế quy mô, lại thêm một mảnh vườn hoa chuyên trồng hoa oải hương rộng lớn cực kỳ lãng mạn khiến cho cả Cung Viên như được tô điểm thêm không ít màu sắc.

Chuồng ngựa, hầm chứa rượu, bãi đáp trực thăng cũng được bố trí chu toàn, không chỉ như thế, trong Cung Viên còn có riêng một bãi chuyên dụng để đậu những xe thể thao F1 mà Cung Quý Dương sử dụng, còn có những phòng thực nghiệm để hẳn thí nghiệm những phát minh cơ giới, súng ống, đạn dược.

Trong Cung Viên rộng lớn này toàn bộ sử dụng một lượng lớn hệ thống máy móc kỹ thuật cao hỗ trợ, ngoại trừ Cung lão gia và Cung Quý Dương và mẹ hẳn thì người hầu cũng có không ít.

Chương 10: Thăng thấn (1)

Khi Cung Quý Dương dừng xe xong đi vào phòng khách chính thì đã thấy một bóng dáng quen thuộc của một cô gái, trong một chớp mắt đó, mày hấn hơi nhú lại.

‘Thiếu gia, lão gia và phu nhân đã đợi ngài rất lâu rồi, hôm nay Ngài tiểu thư đến chơi!’

Quản gia dì Kỳ vừa đưa tay đón lấy áo vest trong tay Cung Quý Dương, đưa cho người làm dọn họ đem cất vừa lên tiếng chào.

Dì Kỳ là quản gia lâu năm trong Cung Viên, là vào Cung Viên cùng với mẹ của Cung Quý Dương – Trình Thiển Tây, vì vậy đối với Trình Thiển Tây một lòng trung thành, dì Kỳ làm việc cẩn thận chu đáo, nghiêm túc không qua loa, ngay cả biểu tình trên mặt cũng là nghiêm cẩn cực kỳ, nụ cười mỗi ngày lại một ít thêm, suy nghĩ, quản giáo người làm cũng rất nghiêm khắc.

Nghe nơi cửa có tiếng nói, Ngài Ân Hà đang ngồi trên sofa lập tức đứng dậy, khi cô nhìn thấy bóng của Cung Quý Dương, trên mặt liền lộ ra nụ cười tươi tắn mà lúc này ngồi ở phòng khách chính còn có Cung Doãn Thần, Trình Thiển Tây và cha mẹ của Ngài Ân Hà.

Trên gương mặt anh tuấn của Cung Quý Dương chợt có chút sừng sốt hấn không ngờ cả nhà Ngài Ân Hà đều ở đây, bởi vì hai người tuy nói rằng có hôn ước nhưng nhiều năm qua Cung Quý Dương vẫn chưa từng dẫn cô đến Cung Viên. Xem ra hôm nay đã có chuyện không tầm thường xảy ra.

‘Quý Dương ca, anh về rồi!’ Ngài Ân Hà tươi cười bước đến, cô thay người hầu đón lấy chiếc cặp táp trên tay hấn.

Một màn này lọt vào mắt của Trình Thiển Tây khiến bà thêm phần phấn khởi, bà nhìn Cung Doãn Thần, nói: ‘Có thấy chưa, hai đứa đúng là có tướng vợ chồng, còn chưa kết hôn mà đã tình cảm thế kia rồi!’

Cung Doãn Thần cũng rất hài lòng gật đầu, từ vẻ mặt quắc thước của ông hoàn toàn không nhận ra tuổi tác thực.

‘Bà Cung, Quý Dương đứa bé này ngày càng cứng chạc, cùng với Ân Hà nhà chúng tôi đúng là trời sinh một đôi. Theo tôi thấy, hôn lễ của hai đứa bé này vẫn nên tổ chức sớm một chút thôi!’ Mẹ của Ngài Ân Hà cười híp mắt nói.

‘Đúng đó, tôi cũng đồng ý cách nói của bà thông gia tương lai, hai đứa bé này dù sao cũng đã có hôn ước, kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!’ Trình Thiển Tây gật đầu nói.

Lúc này cha của Ngài Ân Hà mới lên tiếng: ‘Theo tôi thấy, con cháu tự có phúc của con cháu, chúng ta mấy người già vẫn là ít xen vào chuyện của lớp trẻ thôi, bằng không sẽ tạo nên gánh nặng cho chúng nó!’

Từ lời nói và cử chỉ của ông Ngài có thể dễ dàng nhận ra ông là người trung thực phúc hậu, về ngoài chính khí lắm lắm.

‘Đúng vậy, tôi đồng ý cách nói này, chỉ cần hai đứa bé vui vẻ là được rồi, chúng ta là bậc làm cha mẹ thấy cũng sẽ vui thôi!’ Cung lão gia Cung Doãn Thần đồng ý với cách nói của ông thông gia, chậm rãi lên tiếng.

Trình Thiến Tây khẽ cầu ông một cái ...

‘Ông đó, đúng là càng già càng hồ đồ rồi!’

Bà thật hy vọng con trai có thể nhanh chóng kết hôn với Ngải Ân Hà, từ xưa đến nay, câu nói “thành gia lập nghiệp” không sai chút nào, chính là nói “thành gia” xong mới “lập nghiệp”. Tuy con trai lại làm ngược lại nhưng bây giờ kết hôn cũng không muộn mà.

Cung Quý Dương nghe xong mấy câu này quả thực cảm thấy rất chói tai, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ phối hợp của Ngải Ân Hà thì càng khiến hắn khó hiểu. Cung Quý Dương kéo cô qua một bên, hỏi: ‘Sao em lại đến đây?’

Ngải Ân Hà cười dịu dàng, nghiêng đầu nhìn hắn, nói về trách móc: ‘Anh thật là quý nhân hay quên nha, hôm nay là sinh nhật của em mà, cũng chỉ có bác gái Cung nhớ đến nên bác đề nghị tối nay giúp em tổ chức sinh nhật. Với lại cha mẹ em cũng cùng đến chung vui!’

Trên mặt Cung Quý Dương lộ ra một tia áy náy: ‘Ồ, em không nói anh thật sự quên mất. Thật ngại quá, Ân Hà!’

‘Không sao đâu, chỉ có điều tối nay anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt mới được!’ Ngải Ân Hà làm ra vẻ chu đáo nhắc nhở hắn.

Cung Quý Dương nghe cô nói như vậy, đôi mày lại nhíu lại, ‘Nghĩa là sao?’

Ngải Ân Hà thần bí chỉ tay về phía cha mẹ hai bên đang ngồi nói chuyện nơi ghế sofa sau đó nhón chân nói khẽ bên tai hắn: ‘Vừa nãy những lời họ nói anh đều nghe cả rồi đấy, còn chưa hiểu nghĩa là gì sao?’

Cung Quý Dương mày nhíu càng chặt, hắn liền hiểu ra ngay ... vì Ngải Ân Hà tổ chức sinh nhật chỉ là cái cớ, thực ra là đến bức hôn mới đúng.

Nghĩ đến đây là nỗi bất mãn lộ rõ trên mặt hắn.

‘Hai đứa chúng con thì thăm điều gì mà không thể cho người già chúng ta nghe được vậy? Quý Dương, vào nhà lâu như vậy còn chưa chào bác Ngải trai, bác Ngải gái sao?’

Trình Thiến Tây nhìn thấy hai người thân thiết như vậy, trong lòng càng lúc càng vui vẻ.

Theo phép lịch sự, Cung Quý Dương vẫn bước đến, chào hỏi cha mẹ của Ngải Ân Hà.

‘Ông Cung, Quý Dương có thể nói là “con hơn cha” nha, Cung thị tài phiệt dưới sự quản lý của nó càng lúc càng khởi sắc!’ Cha của Ngải Ân Hà khen một câu từ đáy lòng.

Ông thật sự hâm mộ Cung Doãn Thần có được một đứa con trai ưu tú như vậy, chỉ tiếc rằng ông chỉ có một đứa con gái, không thể giúp ông quản lý sự nghiệp của mình.

Nhưng nếu như Cung Quý Dương trở thành con rể của ông, vậy thì lại khác rồi!

‘Ha ha, ông quá khen rồi, đứa con này của tôi tuổi còn nhỏ, vẫn còn phải học hỏi các bậc trưởng bối nhiều!’

Cung Doãn Thần cười sảng khoái, ngoài miệng tuy là nói vậy nhưng trong lòng vì con trai mà cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo.

Mẹ của Ngải Ân Hà nghe vậy cũng cười nói: ‘Tôi thấy Quý Dương đứa bé này đúng là nhân tài hiếm có, còn không thì nên nói là Ân Hà nhà chúng tôi tốt số, vừa ra đời đã có thể cùng nhà anh chị định hôn sự, Quý Dương là con trai một, đợi Ân Hà được gả vào nhà họ Cung thì coi như nhà anh chị có thêm một đứa con gái!’

‘Đúng đó, đúng đó. Tôi rất thích Ân Hà nha đầu này, không chỉ xinh đẹp dịu dàng mà còn đứng đắn đáng hoàng, một cô gái như vậy mới xứng với nhà họ Cung chúng ta, thật là vừa nhìn đã thích!’ Trình Thiến Tây trong giọng nói không giấu được sự tán thưởng đối với Ngải Ân Hà.

Ngồi nhìn mọi người anh một câu tôi một câu, mày Cung Quý Dương càng nhíu chặt lại. Hắn vừa định lên tiếng thì chợt quản gia dì Kỳ đã bước đến lên tiếng.

‘Lão gia, phu nhân, buổi tối đã chuẩn bị xong rồi, xin mời mọi người đến phòng ăn!’

76. Q.5 - Chương 11-12

Quyển 5: Biển cổ

Chương 11: Thăng thần (2)

Trong suốt bữa ăn tối, bầu không khí cực kỳ vui vẻ, nhất là khi nhắc đến chuyện cưới xin giữa hai nhà, bốn người già càng nói càng hào hứng, Ngải Ân Hà chuyển ánh mắt nhìn về phía Cung Quý Dương đang ngồi bên cạnh, trong lòng tuy bị lời nói của hai bên cha mẹ làm cho vui như mở cờ trong bụng nhưng cô vẫn cứ nên quan sát sắc mặt và lời nói của Cung Quý Dương thì tốt hơn.

Không nhìn thì không phải lo, nhưng nhìn thấy Cung Quý Dương mặt mày sớm đã tối sầm lại thì trong lòng Ngải Ân Hà lập tức suy sụp, bàn tay cầm ly rượu cũng khê run. Không biết vì sao nhìn thấy vẻ mặt của hắn như vậy lòng cô chợt dậy lên một nỗi bất an.

Nhưng rất nhanh cô cố gắng đè nén nỗi bất an trong lòng xuống, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi tắn, thân thiết khoát cánh tay Cung Quý Dương, giọng dịu dàng nói: ‘Quý Dương ca, vừa nãy em đi ngang qua vườn hoa nhìn thấy mảnh vườn hoa oải hương đang nở rộ, lát nữa anh đưa em đi xem, được không?’

Biểu tình này trên mặt cô khiến Cung Quý Dương có chút nghi hoặc ... hắn chợt cảm thấy có điều gì đó không thích hợp!

Lúc này mẹ của Ngải Ân Hà mới lên tiếng: ‘Con thật là ... Con với Quý Dương đều sắp thành vợ chồng rồi còn gọi Quý Dương ca gì nữa, để người ngoài nghe được còn ra thể thống gì!’

Ngải Ân Hà rụt lưỡi, cười không nói.

‘Xem ra Ân Hà phải tập thay đổi cách xưng hô đi!’ Cung lão gia Cung Doãn Thần cười nói.

Trên bàn ăn rộ lên một trận cười.

‘Đúng rồi, nhân lúc hai đứa đều ở đây chúng ta mau bàn chuyện hôn sự của hai đứa đi!’ Trình Thiển Tây đề xuất ý kiến.

Ba người còn lại đều gật đầu đồng ý còn Ngải Ân Hà thì xấu hổ cúi đầu che đi đôi má đỏ hồng.

Lúc này Cung Quý Dương ưu nhã buông dao nĩa xuống, đưa mắt nhìn hai bên cha mẹ, thấy ai nấy đều mặt mày rạng rỡ, hắn chậm rãi lên tiếng: ‘Con không có ý định kết hôn!’

Câu nói này của hắn như một quả bom, ngay lập tức phá vỡ bầu không khí ấm cúng vui vẻ trên bàn ăn.

Bốn người lớn giống như nghe được một chuyện lạ, ai nấy đều sững sờ còn Ngải Ân Hà cũng xoay qua nhìn Cung Quý Dương, bàn tay run càng lợi hại.

Một lúc lâu sau Trình Thiển Tây mới hoàn hồn lại, bà nhìn con trai với ánh mắt bất mãn: ‘Quý Dương, con không phải là uống say mới về nhà đó chứ?’

Ý bà muốn nói là hắn đang uống rượu nói nhảm!

Cung Quý Dương ưu nhã lấy khăn lau miệng sau đó ra hiệu cho người làm thu dọn, không kiêu không nịnh nói: ‘Con tưởng rằng con đã biểu đạt rõ ràng ý của mình!’

Sắc mặt của Trình Thiển Tây chợt trở nên rất khó coi, bà chau đôi mày đẹp, nói: ‘Quý Dương, con đã không còn nhỏ nữa rồi sao lại còn không muốn kết hôn? Chẳng lẽ con định để cho Ân Hà chờ con thêm mấy năm nữa sao?’

Đối mặt với câu chất vấn của mẹ, Cung Quý Dương chỉ mỉm cười, trong đôi mắt tà tứ mang theo một tia nghiêm túc trước giờ chưa từng có.

‘Mẹ à, mẹ hiểu lầm ý của con rồi. Mà con cũng nên nói cho rõ lại, con sẽ kết hôn, chỉ có điều ... đối tượng kết hôn không phải Ân Hà!’

Giọng nói của hắn trầm thấp nhưng lại đủ khiến cho lòng mọi người dậy sóng!

‘Cái gì?’ Trình Thiển Tây ngây người tại chỗ.

Còn cha mẹ của Ngải Ân Hà bốn mắt nhìn nhau, Cung Doãn Thần nhú mày thật chặt: ‘Quý Dương, thu hồi những lời con vừa mới nói đi. Lập tức xin lỗi Ân Hà!’ Giọng của ông đầy uy quyền, ra lệnh cho con trai.

Cung Quý Dương nhìn gương mặt trắng bệch của Ngải Ân Hà, sau đó nhìn về phía cha mẹ của cô, rồi đứng dậy cung kính nói: ‘Bác Ngải trai, bác Ngải gái, xin lượng thứ cho con không thể tiếp nhận cuộc hôn nhân này. Đây là lỗi của con vì đã tạo thành hiểu lầm lớn như vậy nhưng trước giờ con chỉ xem Ân Hà như em gái mình, sao lại có thể cưới cô ấy làm vợ được chứ?’

Sau đó hần nhìn về phía Ngải Ân Hà, nhẹ giọng nói: ‘Ân Hà, xin lỗi em. Lúc đầu là anh có lỗi với em, khiến em mất đi người mình yêu nhất nhưng nếu như hôm nay không nói rõ với cha mẹ hai bên vậy chúng ta chính là biết sai cứ làm!’

Bàn tay Ngải Ân Hà đặt dưới bàn ăn chợt bấu chặt lại, cô không trả lời hần.

Phanh!!!

Một tiếng động lớn vang lên từ phía Cung lão gia, ông đặt dao nĩa xuống bàn, qua tiếng động vừa rồi có thể thấy được, Cung Quý Dương làm ông tức giận không nhẹ.

‘Quý Dương, con nói bấy đủ chưa? Hôm nay là sinh nhật của Ân Hà, cùn khó có được dịp bác Ngải trai và bác Ngải gái đến nhà làm khách, con đừng làm mọi người mất hứng!’

Cung Quý Dương nghe vậy lãnh đạm nói: ‘Con đã nói rõ lập trường của mình rồi. Con xin lỗi nếu làm mọi người mất hứng!’ Nói xong hần xoay người muốn rời khỏi bàn ăn.

‘Quý Dương, con ...’ Nét mặt Trình Thiển Tây lộ rõ sự kinh ngạc, sao lại thế được nhỉ?

Còn trên mặt cha mẹ của Ngải Ân Hà cũng lộ vẻ ngượng ngùng, họ hoàn toàn không thể ngờ hôm nay lại gặp phải tình huống thế này.

Cung Doãn Thần thấy vậy cơn giận trong lòng càng không thể át, ông quát lớn: ‘Quý Dương, con đứng lại cho cha!’

Cung Quý Dương ngừng bước chân nhưng không ngồi xuống trở lại mà chỉ đứng nguyên tại chỗ, xoay người về phía cha mình.

‘Cha, nếu như là về chuyện hôn sự thì con sợ rằng chỉ có thể khiến cha thất vọng thôi!’

Cung Doãn Thần thở sâu một hơi, trong đôi mắt tinh anh lộ rõ sự bất mãn, ông chỉ tay về phía con trai, quát lớn: ‘Quý Dương, trên thương trường con có thể muốn làm sao thì làm, có bất kỳ hành vi hoang đường nào cũng được bởi vì ta đã đem toàn bộ Cung thị giao cho con nắm quyền có nghĩa là đã trao cho con toàn quyền tự quyết nhưng ... Ân Hà với con từ nhỏ đã có hôn ước, vậy mà hôm nay con có quyết định như vậy, không thấy là quá đáng lắm sao?’

Cung Quý Dương nghe vậy trong mắt chợt lộ ra vẻ lạnh lùng cùng khó hiểu nhìn cha mình: ‘Cha, hành động hoang đường mà cha nói là gì vậy?’

Về hôn sự, hần đã nói rõ quyết định của mình, đương nhiên là không cần tìm hiểu gì thêm nhưng cha nói quyết định thương nghiệp hoang đường là ý gì? Điều này khiến hần thật khó hiểu.

Trên thương trường hần làm việc nghiêm túc lại rất có tầm nhìn, hần rất cuộc đã làm ra hành vi hoang đường gì chứ?

Chương 12: Thăng thấn (3)

Từ trong ánh mắt của Cung lão gia có thể nhìn ra tâm tình xao động đang cố nén xuống của ông.

‘Chị Kỷ!’

‘Dạ, lão gia!’ Dì Kỷ nghiêm cẩn đặt một xấp báo giấy dày trước mặt Cung lão gia rồi lẳng lặng lui xuống.

‘Quý Dương, tuy cha không can thiệp vào chuyện kinh doanh của Cung thị nhưng cha hy vọng con có thể cho ta một lời giải thích rõ ràng.’

Cung lão gia ném xấp báo xuống trước mặt Cung Quý Dương. Tuy rằng ông chưa bùng phát cơn giận nhưng có từ giọng nói có thể nghe ra, tâm tình của ông chẳng tốt tí nào.

Cung Quý Dương nhặt tờ báo lên. Đó là tờ báo kinh tế buổi chiều và một số tờ báo khác. Trên mỗi tờ báo đều đăng tiêu đề, hình ảnh và tin tức có liên quan đến chuyện Cung thị tại buổi lễ công bố sản phẩm của thương hiệu Leila tuyên bố thu mua thương hiệu này.

‘Chuyện con muốn giả làm người mẫu biểu diễn trên sân khấu cha không một truy cứu nữa nhưng thu mua thương hiệu Leila lại là một chuyện thế nào đây?’ Cung Doãn Thần nghiêm khắc chất vấn.

Cung Quý Dương nhún vai, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc: ‘Thì đúng như những gì cha xem trên báo thôi, sắp tới Cung thị sẽ tổ chức họp báo và chiêu đãi ký giả để chính thức tuyên bố về quyết định này của con!’

‘Loạn rồi! Đúng là loạn rồi!’ Cung lão gia vỗ mạnh tay lên bàn: ‘Cung gia chúng ta trước giờ thiên về các ngành cơ khí và vũ khí, cho dù con muốn khai thác các lĩnh vực kinh doanh khác thì cũng phải chọn ngành nào có liên quan đến sản nghiệp của chúng ta. Giờ con lại muốn khai thác một lĩnh vực hoàn toàn xa lạ, làm vậy sẽ khiến các cổ đông dao động!’

‘Cha, từ khi con tiếp quản Cung thị đến nay, đối với bất cứ quyết định nào của con cha đều không có ý kiến, mà mấy năm gần đây cổ phiếu của Cung thị cũng chỉ có tăng không giảm. Lần này, thu mua Leila là chuyện con đã quyết định rồi. Con tin tưởng cổ phiếu của Cung thị cũng sẽ không vì thế mà rớt giá.’

Trên mặt Cung Quý Dương là vẻ tự tin đĩnh đạc như trước giờ, trong từng hành động lời nói của hắn đều toát ra vẻ thành thực ổn trọng đúng phong cách của một nhà quản lý doanh nghiệp thành đạt.

Sự tranh chấp giữa hai người khiến cho Trình Thiển Tây cảm thấy tò mò, bà đoạt lấy tờ báo trên tay Cung Quý Dương, làu bàu nói: ‘Cái gì thời trang với thương hiệu? Cha con hai người cũng thật là, lúc này là lúc nào mà còn cãi nhau vì công sự chứ?’

Nói xong bà cúi đầu đọc bài báo một cách cẩn thận từ đầu đến cuối một lượt, nhưng khi lật đến trang sau là phần giới thiệu chi tiết về thương hiệu Leila thì tầm mắt bà chợt rơi trên một tấm ảnh, trong mắt chợt lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng sau đó nó được thay thế bằng một sự chấn động.

‘Quý Dương, trên báo kia có phải là nhà thiết kế Leila không?’ Trình Thiển Tây chỉ tay về phía tấm ảnh, hỏi.

‘Đúng vậy! Cô ấy là một nhà thiết kế rất có tài!’ Cung Quý Dương trên mặt không lộ ra vết tích gì, nhàn nhạt trả lời.

Sắc mặt của Trình Thiển Tây chợt trở nên có chút khó coi, nhưng bà vẫn dịu dàng hỏi tiếp: ‘Từ lúc này thì con biết cô gái kia? Cô ta xem ra tuổi còn khá nhỏ, xem ra cũng chẳng có bao nhiêu tài năng thiết kế đáng kể!’

‘Con và Leila tám năm trước đã biết nhau rồi, tài năng và khả năng của cô ấy về thiết kế con rõ hơn ai hết cho nên con muốn tiến thêm một bước, phát triển mở rộng thương hiệu này!’ Cung Quý Dương kể một cách sơ sài.

Lúc này Trình Thiển Tây trầm ngâm không nói gì nhưng đôi mày bắt giắc chau càng chặt, nếu như bà không nhớ lầm thì cô gái kia chính là Sầm Tử Tranh, là người tám năm trước khiến cho con mình yêu đến điên cuồng. Tuy bà chưa từng gặp qua Sầm Tử Tranh cô gái này nhưng lúc đó bà đã được xem ảnh của cô, hôm nay được nhìn thấy cô lần nữa bà không khỏi kinh ngạc một phen.

‘Nói như vậy là con muốn đầu tư vào thương hiệu này?’ Bà hỏi lại con trai mình, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Con trai bà sinh ra bà làm sao không hiểu nó được chứ, sợ rằng chỉ là mượn danh nghĩa đầu tư để muốn nổi lại tình xưa mà thôi.

‘Mẹ à. Đây là quyết định thương nghiệp, xin mẹ nhận rõ điểm này!’ Cung Quý Dương trả lời một cách dứt khoát, ý của hắn qua câu nói này đã nói rất rõ ràng.

Ngải Ân Hà này giờ vẫn luôn đứng sau lưng Trình Thiển Tây sắc mặt cũng chẳng dễ xem chút nào, riêng về Leila cô đương nhiên biết người đó là ai, chỉ là ngàn vạn không ngờ rằng Cung Quý Dương lại thông qua cách này để tiếp cận với Sầm Tử Tranh.

Xem ra Cung Quý Dương không hề suy nghĩ đến cảm nhận của mình!

Nghĩ đến đây tay của Ngải Ân Hà bất giác nắm chặt lại, trong mắt lộ ra một vẻ nguy dị.

‘Quý Dương, nếu như con vẫn kiên quyết tiếp tục thì cha cũng không có cách ngăn cản, nhưng ... nếu như có một ngày chuyện này gây ra bất cứ tổn thất nào cho Cung thị thì cha cũng sẽ thu hồi lại chức vụ và quyền hạn của con!’ Cung Doãn Thần ra tối hậu thư.

Cung Quý Dương mỉm cười đầy vẻ tự tin: ‘Xin cha yên tâm, con sẽ không để cha chứng kiến ngày đó xảy ra đâu!’

Nói xong hắn xoay người về phía cha mẹ của Ngải Ân Hà, lễ phép nói: ‘Bác Ngải trai, bác Ngải gái, thật xin lỗi đến hôm nay Quý Dương mới nói rõ quyết định của mình với hai bác. Còn ...’ Hắn lại xoay về phía Ngải Ân Hà, ‘Ân Hà, còn về phần em, anh càng thấy có lỗi nhiều hơn. Hôm nay là sinh nhật em nhưng anh không có cách nào tiếp tục, hôm khác anh nhất định sẽ bù cho em!’

Nói xong hắn bước nhanh ra khỏi phòng ăn.

‘Quý Dương... Quý Dương ... Con quay lại ẹ!’ Trình Thiển Tây vội gọi con trai mấy tiếng còn Cung Doãn Thần thì vẻ mặt bất lực ngồi xuống trở lại.

Bầu không khí trong phòng ăn chợt trở nên hết sức ngưng ngập, nhất là cha mẹ của Ngải Ân Hà, chuyện xảy ra đến nước này bọn họ cũng chưa biết phải làm sao, tất cả đều thay đổi so với dự tính của họ, vốn là một vở kịch đã được bố trí hoàn hảo vậy mà bỗng chốc đi chệch đường ray hết thấy!

‘Quý Dương đây là ...’

Sau cùng vẫn là cha của Ngải Ân Hà lên tiếng, nhưng mới nói được mấy chữ thì đã nghẹn lời, nếu quá tích cực thúc đẩy chuyện này thì lại giống như muốn bán con gái mình vậy, mà không nói thì không cam lòng.

‘Ai ya, ông thông gia, ông nói xem làm sao mới tốt đây? Ân Hà, con còn không mau đuổi theo nó đi?’ Trình Thiển Tây xởi lởi nói như muốn làm giảm đi sự ngưng ngập.

‘Đuổi theo gì nữa bây giờ? Người đã đi xa rồi!’ Nét mặt của Ngải Ân Hà cực kỳ khổ sở, giọng nói tràn đầy sự bất lực và yếu đuối, cô rũ mắt, dáng vẻ bội phần ủy khuất.

Trình Thiển Tây thấy Ngải Ân Hà như vậy đương nhiên là càng đau lòng vì cô. Từ lâu bà đã nhắm trúng đứa bé này cho con mình, không ngờ đứa con trai vẫn luôn làm bà kiêu ngạo kia hôm nay lại chẳng cho bà chút mặt mũi nào, nói đi là đi.

77. Q.5 - Chương 13-14

Quyển 5: Biến cố

Chương 13: Lời tuyên bố chấn động

‘Ân Hà con yên tâm, bác trai và bác gái sẽ ra mặt dùm con. Con qua đây giúp ta nhìn một chút!’ Trình Thiển Tây ra hiệu cho Ngải Ân Hà đi đến bên cạnh mình, mở ra tờ báo lần nữa.

‘Nếu ta không nhớ lầm thì cô gái này chính là Sầm Tử Tranh, con với nó là bạn học, chắc là còn nhớ rõ gương mặt nó chứ?’

Ngải Ân Hà bước đến nhìn lướt qua tờ báo rồi nhẹ gật đầu, trên mặt cổ tình làm ra vẻ ủy khuất.

‘Quý Dương thật là quá đáng, ta biết ngay mà, thu mua chỉ là giả thôi, muốn nói lại tình xưa mới là thật!’

Trên gương mặt vẫn còn phong vận của Trình Thiến Tây lộ ra một tia giận dữ, nhất là khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của Sầm Tử Tranh thì cơn giận lại càng lớn.

‘Ta thật muốn xem cô gái kia sẽ dùng thủ đoạn gì tiếp theo. Thật không ngờ, qua tám năm rồi mà cô ta vẫn có thể làm cho Quý Dương mất đi lý trí!’

Lời của bà khiến cho cha mẹ của Ngải Ân Hà dậy lên sự tò mò.

‘Đây là nhà thiết kế gì? Là người thế nào?’ Mẹ của Ngải Ân Hà lên tiếng trước.

Ở đâu lại xuất hiện thêm một cô gái nữa thế này?

Nếu như thật là như vậy, vậy Ân Hà không phải là không còn hy vọng nữa rồi sao?

Trình Thiến Tây ném tờ báo lên bàn, chỉ vào bức hình của Sầm Tử Tranh nói: ‘Cô ta tên là Sầm Tử Tranh, tám năm trước cứ bám riết theo Quý Dương không buông, tuổi nhỏ như vậy mà không lo học hành, học theo người ta muốn bay lên cành cây làm phượng hoàng, không ngờ tám năm sau cô ta lại tìm tới Quý Dương nữa, lại còn dụ dỗ con trai tôi đầu tư cho nó, đúng là đáng ghét mà!’

Cha mẹ của Ngải Ân Hà nghe vậy không khỏi giật mình còn Ngải Ân Hà thì trong lòng thầm cười lạnh một tiếng.

Lúc này Cung Doãn Thần mới lên tiếng: ‘Thiến Tây, em nói nhà thiết kế này là cô gái mà Quý Dương đã quen biết lúc làm sinh viên trao đổi ở trường đại học Đài Loan sao?’

‘Đúng vậy! Ông à, chuyện này không thể để mặc cho Quý Dương làm gì thì làm được, con trai rõ ràng đã bị Sầm Tử Tranh gì đó mê hoặc rồi!’ Trình Thiến Tây vẻ mặt lo lắng nói.

Cung Doãn Thần không nói gì thêm nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia âm trầm như đã biết điều gì đó.

Ngải Ân Hà thấy vậy trên mặt lộ ra một vẻ xảo trá, vẻ trầm mặc của Cung Doãn Thần khiến trong lòng cô dậy lên một nỗi bất an, vì vậy cô vội bước đến, nở một nụ cười khổ sở, nhỏ giọng nói: ‘Bác gái, xin bác đừng nóng vội, riêng về chuyện này con cũng không rõ ràng lắm. Hay là bác để con thử tìm hiểu tình hình hư thực ra sao trước. Bác đừng vội tức giận, được không?’

Trình Thiến Tây nghe Ngải Ân Hà nói vậy cũng chỉ đành gạt đầu.

Phòng làm việc của Leila.

Giữa trưa ánh mặt trời thật nóng bức, Sầm Tử Tranh cảm thấy có một điều gì đó không bình thường đang ập đến với cô nhất là khi cô bước chân vào phòng làm việc thì cảm giác bất an này càng như sóng triều cuộn đến.

Trước tiên là ở ngoài cửa có thêm sáu người vệ sĩ, sau đó là thêm hơn mười công nhân vận chuyển đang bận rộn chuyển dời những mô hình người mẫu trong phòng làm việc còn tất cả nhân viên trong phòng làm việc ai nấy đều mặt mày vui như Tết đứng yên nhìn những người kia làm việc.

‘Các người là ai? Vì sao lại dọn đồ đạc của chúng tôi? Này, đứng lại, đây là phòng làm việc của tôi mà!’

Khi thấy một công nhân vận chuyển bước về phía phòng làm việc của Sầm Tử Tranh, cô nhin không nổi nữa, quát to một tiếng.

Ánh mắt của các đồng nghiệp lúc này mới chuyển hướng về phía Sầm Tử Tranh đang đứng ở cửa, nhìn thấy cô, nụ cười trên mặt họ càng thêm rạng rỡ.

‘Leila, rốt cuộc cô cũng đến rồi. Xem ra lần này buổi công bố sản phẩm của chúng ta rất thành công, cô xem, chúng ta sắp được chuyển đến chỗ mới rồi!’ Một nhà thiết kế làm việc dưới tay cô hào hứng nói.

‘Chuyển đi? Chúng ta chuyển đi đâu? Với lại những người này là ai? Mọi người sao lại để cho những người lạ tùy tiện tiến vào còn tự tiện chuyển đồ đạc của chúng ta nữa chứ?’ Sầm Tử Tranh bất mãn nói, đôi mày xinh đẹp cũng nhíu lại.

Biểu tình trên mặt cô lúc này khiến cho đồng nghiệp ráng nghi hoặc, một nhân viên kế toán lên tiếng hỏi: ‘Sao vậy? Chị không xem tin tức hôm nay sao?’

Sầm Tử Tranh lúc này so với họ càng nghi hoặc: ‘Tin tức? Tin tức gì?’

Không biết vì sao nỗi bất an kia lại cuộn cuộn dâng trong lòng cô, cô cảm thấy sức lực toàn thân dần rút hết.

Lúc này Alina đi đến trước mặt Sầm Tử Tranh, cô lộ chút khó xử nhìn cô sau đó cầm lấy điều khiển từ xa bật TV lên.

‘Biết chị chắc chưa xem nên em lưu bản tin này lại, chị xem trước rồi nói sau!’

Màn hình dần sáng lên, vừa thoát nhìn Sầm Tử Tranh đã giật mình, đây là tin tức về buổi họp báo sáng nay của Cung thị.

Phòng họp cấp cao của Cung thị tài phiệt có quy mô hơn 300 mét vuông, thừa sức để tổ chức một cuộc họp báo long trọng. Tham gia họp báo lần này có hơn một trăm cơ quan truyền thông, máy chụp ảnh không ngừng lóe sáng chụp Cung Quý Dương đang ở ngồi ở vị trí chủ tọa.

Khi những hình ảnh này lướt qua mắt Sầm Tử Tranh, cô cảm thấy cơ hồ hít thở không thông, hoàn toàn không nghe lọt tai giọng nói đĩnh đạc của Cung Quý Dương cho đến khi một câu nói của hắn lọt vào tai cô ...

‘Từ hôm nay, Cung thị sẽ bắt đầu thu mua toàn bộ những dòng sản phẩm thuộc về thương hiệu Leila, bao gồm cả Leila-J, dòng sản phẩm cao cấp vừa được Leila tung ra thị trường, chính thức trở thành người nắm quyền cao nhất của thương hiệu này!’

Sầm Tử Tranh giống như bị sét đánh, nhất thời cả người mềm nhũn ngã nhào trên ghế, mắt vẫn không rời khỏi người đàn ông đang cười như ác ma trên màn hình, giờ phút này cô cảm thấy một nỗi đau tê tâm liệt phế xuyên qua người!

Quả nhiên, hắn không nói đùa. Không ngờ chỉ cách có một buổi tối mà hắn đã làm được nhiều việc thế này!

Nhìn gương mặt tuấn tú đến khiến người ta ngạt thở kia đang đĩnh đạc tuyên bố quyết định thu mua Leila, Sầm Tử Tranh rốt cuộc đã hiểu, người đàn ông trong màn hình kia sớm đã không còn là anh sinh viên trao đổi tám năm trước nữa. Tám năm sau hắn đã thực sự trở thành một người đàn ông bản lĩnh, quyết đoán, dám nói dám làm, người dám đối đầu với hắn sẽ ném phải thống khổ vô hạn.

‘Cung tiên sinh, theo tin nhận được người sáng lập Leila vốn định hợp tác với nhà thiết kế Sun để thâm nhập thị trường thời trang nam, không biết quyết định thu mua Leila của Cung thị hôm nay có phải mang ý làm lung đoạn thị trường không?’ Trong TV truyền đến giọng của một ký giả.

‘Anh nhầm rồi. Thương hiệu Leila vẫn sẽ hợp tác với nhà thiết kế Sun, không chỉ như thế, tôi sẽ rót thêm nguồn vốn để hỗ trợ cho việc hợp tác giữa hai bên tiến hành càng thêm thuận lợi!’ Giọng nói trầm thấp của Cung Quý Dương vang lên trả lời cho câu hỏi kia.

Sầm Tử Tranh chợt ngẩng đầu nhìn lên màn hình, trái tim bởi vì câu nói kia của hắn mà run lên ... Cung Quý Dương rốt cuộc định làm gì đây?

Chương 14: Xông vào Cung thị tính sổ (1)

Tọa lạc ở vành đai vàng của giới thương nghiệp, tòa nhà của tập đoàn Cung thị tài phiệt bất luận là từ góc độ kiến trúc và độ cao hay là tầm vóc của nó đều khiến người ta lóa mắt, mang theo một loại uy lực khiến người ta trợn mắt lú lỏi.

Giống như tòa nhà của Lãnh thị, Lăng thị và Hoàng Phủ tài phiệt, ngoại trừ độ cao, tòa nhà của Cung thị ngoài phong cách thiết kế còn có nhiều điểm thật tương đồng, xứng hợp nhau, cả tòa nhà được sơn màu sáng theo phong cách nhất quán của Cung thị vẫn dùng, thay vì nói tòa nhà này là một công ty, chẳng bằng nói đây là một tòa nhà trưng bày nghệ thuật cực kỳ tao nhã còn đúng hơn.

Từ phong cách thiết kế của tòa nhà Cung thị tài phiệt không khó nhận ra sự giản đơn nhưng không mất đi khí phách, phối hợp với kiến trúc mái bằng, trên đỉnh là một tấm thủy tinh công nghiệp cường lực hình gợn sóng.

Cả tòa nhà sử dụng khoảng một trăm nghìn tấm kim loại titan và vô số những tấm thủy tinh công nghiệp tạo thành, bởi vì các loại vật liệu này đều là vật liệu phản sáng cho nên cả tòa nhà nhìn càng có vẻ cực kỳ hoành tráng, chói mắt.

Bên trong tòa nhà lại sử dụng những bức tường nước để ngăn cách, cả những lối đi trong tầng trệt đều thiết kế theo dạng tường nước như vậy, trên đỉnh đại sảnh dùng pha lê làm trần, những bức tường nước phản chiếu trong những tấm pha lê khiến cho người vừa bước vào có cảm giác như bước vào một thế giới thủy cung như ảo như mộng.

Đi hết hành lang với những bức tường nước là sảnh bầu dục, hai cửa của sảnh bầu dục nặng nề nhưng không kém phần tao nhã, phía trên là những thanh sắt tạo thành những hình bầu dục nhô ra để trang trí, phía trên đỉnh của sảnh này được trang trí bởi những phiến gỗ đỏ quý hiếm của Brazil, độc đáo mà đầy khí phách.

Đây là nguyên nhân khiến cho Sầm Tử Tranh cảm thấy hoàn toàn bị chấn động và kinh ngạc khi bước vào tòa nhà Cung thị tài phiệt, cô không ngờ một tập đoàn kinh tế có thể sánh ngang hàng với ba tập đoàn tài phiệt kia lại có thiết kế độc đáo như vậy, không có chút cảm giác nặng nề, không có chút cảm giác cứng nhắc nào, có chăng chỉ là cảm giác thoải mái và đầy hơi thở nghệ thuật.

Chừng như phong cách đầy nghệ thuật này ảnh hưởng đến tâm trạng của Sầm Tử Tranh đôi chút nên tâm trạng nôn nóng của cô khi bước vào đây dần dịu bớt ...

Khi cô xem hết phần ghi lại về buổi họp báo đáng giận kia, lại thêm câu nói kỳ lạ của Cung Quý Dương, Sầm Tử Tranh càng không thể nén được cơn tức nữa, rốt cuộc lửa giận bùng bùng một đường chạy thẳng đến Cung thị tài phiệt, cô nhất định phải tự mình lý luận với người đàn ông đáng ghét kia một phen mới cam lòng!

Xông bậy xông bừa lên tầng 99 nơi đặt văn phòng của tổng tài, tầng 99, người đàn ông này đúng là đủ biến thái mà!!!!

Ngay lúc thang máy vừa dừng lại, Sầm Tử Tranh tinh thần hăng hái chuẩn bị xông vào trong thì đã bị thư ký của tổng tài chặn lại.

‘Vị tiểu thư này, xin dừng bước!’

‘Tránh ra! Tôi muốn tìm Cung Quý Dương tổng tài của các người!’

Đối mặt với Sầm Tử Tranh khí thế hăm hở, thư ký tổng tài có chút sững sốt, cô định thần nhìn lại sau khi nhận ra người đến là Sầm Tử Tranh, trong ánh mắt như lóe sáng: ‘Cô là ... nhà thiết kế Leila?’

Nếu như cô không nhớ lầm, buổi họp báo gần đây nhất mà Cung thị mở chính là vì tuyên bố quyết định thu mua những dòng sản phẩm thuộc thương hiệu của nhà thiết kế này!

Sầm Tử Tranh không ngờ mình lại bị nhận ra nhưng vẫn lạnh giọng nói: ‘Tôi chính là Leila, xin cô giúp tôi chuyển lời với Cung đại tổng tài của các người, tôi muốn gặp anh ta!’

Trên mặt của thư ký của tổng tài có chút khó xử, ‘Cô Leila, thực ngại quá, tổng tài đang họp, cô phải đợi thêm chút nữa. Nhưng nếu như cô không có hẹn trước thì tôi không có cách nào để cô vào gặp tổng tài cả!’

Tuy người phụ nữ trước mặt cô chính là nhà thiết kế Leila nhưng mỗi ngày người muốn tìm tổng tài quả thực quá nhiều, nếu không có hẹn trước thì cô thật không dám tùy tiện cho vào. Tuy ngày thường Cung tiên sinh khá là dễ tính nhưng lúc tức giận cũng rất đáng sợ.

Sầm Tử Tranh nghe vậy cố nén lửa giận trong lòng đang dần bùng lên trở lại: ‘Tôi mặc kệ anh ta đang họp hay đang làm gì, hoặc là cái gì hẹn trước hay không hẹn trước, tôi nhất định phải gặp được anh ta, ngay lập tức!’

‘Cô Leila, nếu như cô cứ kiên quyết như thế, tôi chỉ đành gọi bảo an lên đây!’ Thư ký của tổng tài cũng không chút nhượng bộ, ý muốn áp xuống khí thế của Sầm Tử Tranh.

Sầm Tử Tranh cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ trào phúng: ‘Thật là nực cười, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng mà. Tôi thật sự muốn xem thử nếu như tôi kiên quyết muốn xông vào thì Cung thị của các người có thể làm gì được tôi?’

Thương hiệu của mình sắp bị cướp đi rồi, cô còn điều gì đáng lo lắng nữa chứ?

‘Haizzz, cô Leila ... không được đâu!’

Mắt thấy Sầm Tử Tranh dùng dùng xông về phía cửa phòng tổng tài, thư ký của Cung Quý Dương nôn nóng nên vội vàng đuổi theo.

‘Cô Leila, cô không thể vào!’ Rất nhanh cô thư ký của tổng tài đã đuổi kịp rồi chắn trước mặt Sầm Tử Tranh, tay nắm chặt tay cô.

‘Buông tôi ra!’

Sầm Tử Tranh bị cô thư ký tổng tài hết lần này đến lần khác chặn lại, nên lập tức giãy ra. Có lẽ vì cả hai đều dùng hết sức nên khi một người kéo một người đẩy, cả người cô chợt loạng choạng, rồi đứng không vững sau đó ngã nhào về phía sau ...

‘Aaaaa ...’ Người phát ra tiếng kêu kinh hãi không phải là Sầm Tử Tranh mà là thư ký của Cung Quý Dương.

Một cánh tay mạnh mẽ ngay lập tức đỡ lấy vùng eo thon của Sầm Tử Tranh...

Sau đó cô thấy mình rơi vào trong một lồng ngực vừa rắn rỏi vừa cường tráng, mùi hương quen thuộc trong chớp mắt vây phủ lấy cô, cái mùi long diên hương nhàn nhạt đó giống như một liều thuốc mê không ngừng xông vào trong từng hơi thở của cô.

‘Sao lại không cẩn thận như thế chứ?’ Giọng nói trầm ấm dễ nghe quen thuộc vang lên bên tai.

Sầm Tử Tranh vội ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đôi mắt cô đang nhìn vào một đôi mắt sâu không thấy đáy quen thuộc, tim chợt đập thành thịch liên hồi.

‘Cung ... Cung tiên sinh ... Cô Leila cô ấy ...’ Thư ký của Cung Quý Dương vừa nãy kêu lên kinh hoảng là bởi vì nhìn thấy Cung Quý Dương vừa bước ra từ phòng họp.

‘Sau này Leila muốn gặp tôi thì không cần phải hẹn trước!’ Cung Quý Dương lên tiếng hạ lệnh cho thư ký của mình.

‘Dạ, Cung tiên sinh!’

Thư ký của Cung Quý Dương vội đáp lời, trong lòng bắt đầu không khỏi tự hỏi về mối quan hệ giữa hai người. Nhìn động tác thân mật của hai người lúc này thật giống như tình nhân.

Tình nhân??? Cung tiên sinh cũng không thiếu, nói không chừng đây chỉ là một người phụ nữ chủ động đưa lên tận cửa mà thôi.

Nghĩ đến đây trong lòng cô không khỏi dâng lên một nỗi khinh thường đối với nhà thiết kế Leila này. Thì ra cô là loại phụ nữ chỉ dựa vào đàn ông để thành công!

78. Q.5 - Chương 15-16

Quyển 5: Biến cố

Chương 15: Xông vào Cung thị tính sổ (2)

Bàn tay to của Cung Quý Dương dán tại eo cô khiến cô cảm nhận được một nguồn nhiệt nóng toát ra từ lòng bàn tay kia, lúc này động tác của hắn quả thật quá mức ái muội.

‘Cung Quý Dương, anh buông tôi ra!’ Sầm Tử Tranh lạnh giọng quát.

Cung Quý Dương nhún vai, trái với suy nghĩ của cô, hắn cực kỳ phối hợp ý cô, buông tay ra.

‘Em rốt cuộc cũng chịu đến tìm anh rồi sao? Vào văn phòng của anh nói chuyện đi!’ Nói xong hắn không nhìn cô mà đi thẳng vào văn phòng tổng tài.

Sầm Tử Tranh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của mình, không nói tiếng nào mà bước theo chân hắn.

Đây là lần đầu tiên Sầm Tử Tranh bước vào văn phòng của Cung Quý Dương, khi cửa văn phòng từ từ đóng lại, trong chớp mắt đó, cô có cảm giác mình thật nhỏ bé.

Bị vây hãm trong cả một không gian rộng lớn, đó có lẽ là cảm giác của cô lúc này. Nơi đây từ trần nhà cách mặt đất khoảng sáu, bảy mét, cả một căn phòng rộng lớn, từ chiều rộng đến chiều dài đều chỉ có thể dùng hai chữ “khổng lồ” để hình dung.

Phía bắc của văn phòng tổng tài là một phòng khách nhỏ, phía sau và hai bên, ba mặt là cửa sổ sát đất với những cánh cửa bằng kính, ngoài những thiết kế mang đầy hơi hướm nghệ thuật, nơi đây trước sau còn có tổng cộng bốn cánh cửa khác.

Phía đông là một vườn hoa tư nhân, phía tây thông với một phòng bếp chuyên dụng cho tổng tài, phía tây thông với một lối đi dẫn đến thang máy chuyên dụng còn phía đông bắc là một phòng nghỉ riêng của tổng tài.

Sầm Tử Tranh cảm thấy sức lực của mình giống như đang bị sự xa hoa và bề thế nơi này dần hút đi hết, chỉ riêng khí thế của nơi này đã khiến cô có cảm giác chưa đánh đã thua trận!

Mà lúc này Cung Quý Dương đang điềm nhiên ngồi nơi chiếc ghế tổng tài, nhìn dáng vẻ của hắn lúc này hoàn toàn không có chút gì của sự bông lơn thường thấy, thân hình cao lớn phối hợp với bộ Tây trang sẫm màu được cắt may thủ công một cách khéo léo càng toát lên vẻ hấp dẫn của hắn, trên gương mặt sáng láng của hắn có thể dễ dàng nhận ra sự thành thực và khí phách của một người thành công trên thương trường.

Sầm Tử Tranh nhìn có chút xuất thần, cô không thể không thừa nhận, Cung Quý Dương người đàn ông này bất luận là tiền tài, quyền thế hay ngoại hình đều có sức hấp dẫn thật lớn khiến cho nhiều phụ nữ khao khát có được, chỉ tiếc là, trong số đó không có Sầm Tử Tranh cô.

‘Tranh Tranh, anh nghĩ là em đã nhận được thông báo di dời phòng làm việc!’

Cung Quý Dương nhàn nhã dựa lưng vào chiếc ghế tổng tài, nhất cử nhất động đều cực kỳ phóng khoáng, tự nhiên.

Nghe câu này của hắn, sắc mặt của Sầm Tử Tranh chợt trở nên khó coi, cô mặc kệ khí thế của mình so với hắn thua kém đến mức nào, cô chỉ biết nếu như lúc này mình không đấu tranh thì sự vất vả, mồ hôi nước mắt của cô bao năm qua đều bị người đàn ông kia cướp đi hết.

‘Cung Quý Dương, anh không có quyền làm như vậy!’

Cô bước nhanh về phía trước, tay đập lên chiếc bàn làm việc bằng đàn hương đang tỏa mùi hương thật dịu, trong đôi mắt là lửa giận không hề che giấu.

Cung Quý Dương nhìn vào đôi mắt đầy sự tức giận của cô, nhẹ nở một nụ cười. Từ sau khi gặp lại cô hắn mới nhận ra một điều, thì ra một người phụ nữ trong lúc giận dữ cũng có thể xinh đẹp đến nhường này.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy dài đơn giản màu trắng, những đường cắt may khéo léo hoàn toàn tôn lên những đường cong hoàn mỹ của cô, tin chắc rằng chiếc váy này là thiết kế của cô, trong lòng không khỏi thầm khen tài năng thiết kế của cô.

Trong văn phòng ngập tràn ánh sáng chiếu qua những tấm thủy tinh, ánh lên người cô như một vầng hào quang, chiếc váy nhu hòa màu trắng khiến cô phiêu diêu như một tiên nữ, như một đóa hoa mai trong tuyết trắng, thanh lệ tao nhã, cô đẹp nhưng kiêu ngạo, thanh cao thoát tục, đẹp đến cực điểm!

Trên gương mặt thanh lệ kiều diễm không tô điểm chút son phấn nào, đây cũng chính là điểm khiến Cung Quý Dương say mê thật sâu, bất luận là trên người cô, trên tóc cô đều tỏa mát ra một mùi hương u nhã như tinh hoa của trăm loại hoa, hoàn toàn không giống những người phụ nữ khác, nếu không phải tô son trát phấn thật nhiều thì trên người cũng nồng mùi nước hoa.

Cô đang nhú chặt đôi mày liễu, đôi mắt đen lầy trong veo như một hồ nước, không có chút ý cười nào, trong mắt chỉ có một sự lạnh lùng xa cách khiến người ta có cảm giác không dám đến gần.

‘Tranh Tranh ... hôm nay em thật đẹp!’

Đôi mắt càn quấy của hắn lướt theo chiếc váy trắng như tuyết của cô trượt xuống phía dưới, bởi vì Sầm Tử Tranh đang nghiêng người về phía trước nên ánh mắt của Cung Quý Dương thật dễ dàng lần đến nơi khe rãnh mê người như ẩn như hiện của cô.

‘Bất lịch sự!’

Sầm Tử Tranh lúc này mới phát hiện ra điều này, cô vội đứng thẳng người dậy, bàn tay nhỏ nhắn không tự chủ được đưa lên điều chỉnh một chút cổ áo.

Cung Quý Dương chậm rãi đứng lên, bước những bước đầy tự tin đến bên cạnh Sầm Tử Tranh, đôi tay đột nhiên vòng qua, ôm lấy cô từ phía sau, quyến luyến hít thật sâu mùi hương thanh mát từ cô.

‘Em sớm đã là người của anh rồi, anh còn hiểu rõ cơ thể em hơn cả em, còn xấu hổ gì?’

Giọng nói trầm thấp thật dễ làm say lòng người như một loại rượu lâu năm thì thảo bên tai cô khiến cho cả người Sầm Tử Tranh chợt run lên.

‘Anh ... Cung tiên sinh, tôi hôm nay đến đây là vì chuyện của thương hiệu Leila, xin anh tự trọng!’

Sầm Tử Tranh cảm thấy từ người hắn tỏa ra một loại áp lực rất nhanh bao phủ lấy cô, cái cảm giác bị bức bách từ tận đáy lòng khiến cô thật không thoải mái, dù rằng cảm giác này cũng khiến cô có chút mê say.

Nhưng cô là người bị hại, không nên có cảm giác mình là người yếu thế này mới phải chứ, nhưng vì sao trong lòng vẫn luôn có chút sợ hãi.

‘Ôm em thế này không thể bàn công việc được sao?’

Gương mặt anh tuấn của Cung Quý Dương vùi vào trong mái tóc dài của cô, đôi mắt thâm thúy hít lại một cách nguy hiểm, ánh mắt phát ra càng lúc càng thâm trầm ...

Người đẹp trên đời này hắn gặp qua cũng không ít, những bóng hồng bên người hắn đương nhiên cũng có thể xem như người đẹp trong số những người đẹp nhưng đó chỉ là cái đẹp trần tục chỉ khiến người ta mê mẩn nhất thời còn cái đẹp của Sầm Tử Tranh thì những phụ nữ kia không có cách nào so sánh được. Cô tuy không phải là tuyệt thế giai nhân nhưng cả người toát ra một loại khí chất trời sinh khiến cho đàn ông không thể không động lòng.

Có lẽ hắn bị trúng tà cũng nên, bằng không sao cứ mãi để người phụ nữ kia chi phối tâm tình, thậm chí không hề để tâm đến sự phản bội của cô tám năm trước cùng tám năm sau.

Cứ như vậy ôm lấy cô, cảm thụ khí chất thuần khiết thoát tục từ cô ...

Nhất là có một cảm giác cô độc trộn lẫn với kiều ngạo, khí chất thanh thuần tụ lại nơi đầu mày cuối mắt khiến cho cô có một vẻ đẹp khó có thể hình dung.

Nhìn gương mặt thanh lệ của, trong lòng Cung Quý Dương chợt có một nỗi rung động rất vi diệu, huyết dịch toàn thân chảy rần rật, trong mắt lộ ra một nỗi ham muốn không hề che dấu.

Sầm Tử Tranh cô gái này ... chỉ có thể thuộc về Cung Quý Dương hắn!

Chương 16: Xông vào Cung thị tính số (3)

Chừng như cảm giác được Cung Quý Dương đang siết chặt lấy mình, Sầm Tử Tranh biết có dây dưa hơn nữa thì cũng chỉ phí công, cô cứ để mặc hắn ôm lấy mình, giọng lạnh lùng nói: ‘Cung Quý Dương, xin anh buông tha cho thương hiệu Leila!’

Cô cố nén cơn giận trong lòng, nhưng thật ra, sự đau lòng còn vượt xa cả cơn giận, thương hiệu Leila trong lòng cô cũng như đứa con ruột thịt vậy, cô sao có thể trơ mắt nhìn nó rơi vào tay người khác được chứ?

Môi Cung Quý Dương nhẹ câu lên một nụ cười, hần nhìn thấy sự ảm nẫn trong mắt Sầm Tử Tranh, nhẹ giọng nói: ‘Tranh Tranh, đây đã là điều đã được quyết định rồi, sẽ không có bất cứ thay đổi gì!’

‘Anh ...’ Sầm Tử Tranh tức giận nhìn gương mặt tươi cười của Cung Quý Dương, cô hận không có cách nào tiêu trừ nụ cười đĩnh đạc mà tự tin đó.

‘Thương hiệu Leila là tâm huyết của tôi, anh cho rằng anh chỉ mở một cuộc họp báo là có thể đạt được ý đồ sao? Thật là nực cười, Cung đại tổng tài, anh đừng quên, Leila không phải là thương hiệu đã lên sàn chứng khoán, chỉ cần tôi không gật đầu thì không ai có thể thu mua được nó!’ Cô khịt mũi, lạnh lùng nhìn Cung Quý Dương, lời nói trên môi càng lạnh hơn.

‘Chắc chắc ...’ Cung Quý Dương nghe vậy lại càng cười một cách xảo trá, hần vòng đến trước mặt Sầm Tử Tranh, đưa tay nâng cằm cô lên để mắt cô nhìn thẳng vào mắt hần, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thụ sự mịn màng của làn da cô, trong đôi mắt đen tinh anh xẹt qua một tia sắc bén ...

‘Tranh Tranh, nếu như em thật sự có tự tin như vậy, sao lại phải đến tìm anh làm gì? Tin rằng em cũng biết, chỉ cần anh nói ra, anh nhất định sẽ có cách thực hiện được!’

Ánh mắt sắc bén của hần như một mũi kiếm sắc đâm thẳng vào tim Sầm Tử Tranh, cô không khỏi tức giận cho sự bất lực của mình bởi vì ... tâm tư của cô toàn bộ bị hần nhìn thấu...

Người đàn ông này trước giờ giao hoạt có thừa, hơn nữa, có thể ngồi vững vàng ở vị trí tổng tài của Cung thị tài phiệt đương nhiên là có thủ đoạn và bản lĩnh hơn hần người thường, cô thật sự ...

Không nắm chắc phần thắng!

Nhìn thấy gương mặt dần tái đi của cô, Cung Quý Dương chợt mỉm cười, hần buông cô ra, thông dong đi đến bên chiếc ghế sofa gần cửa sổ, nhàn nhã ngồi xuống, hai chân bắt chéo nhau, đôi mắt sắc sảo, tinh anh vẫn đắm đắm nhìn cô không nói một lời.

Sầm Tử Tranh thầm thở dài một tiếng, cô biết hôm nay đến đây là khó tránh khỏi một cuộc chiến không thuốc súng, đấu với Cung Quý Dương người đàn ông này cô cũng không biết khả năng giành phần thắng của mình là bao nhiêu.

‘Cung Quý Dương, tôi biết anh vẫn canh cánh bên lòng những lời tôi nói tối hôm đó, nếu như anh có thành kiến với tôi thì cứ đối phó với một mình tôi thôi, đừng đem tương lai của Leila ra đùa. Cung thị trước giờ không kinh doanh trong lĩnh vực thời trang, Leila về với Cung thị không chừng sẽ bị những ngành kinh doanh khác làm mai một. Tôi tuyệt đối sẽ không nhượng bộ đâu!’

Cô bước vội đến bên cạnh Cung Quý Dương, đôi mắt trong trẻo nhìn thẳng vào đôi mắt tà tứ của hần không chút sợ sệt, lời nói đường hoàng đĩnh đạc.

Cung Quý Dương rót ỉnh một tách trà, ưu nhã nhấp một ngụm rồi nói: ‘Về điểm này em không cần lo lắng, thu mua Leila chính là một bước đệm để tôi tiến vào ngành thời trang, tôi nghĩ có Cung thị tài phiệt làm chỗ dựa, tương lai và kết quả kinh doanh của thương hiệu Leila sẽ càng thuận buồm xuôi gió, tin rằng chỉ trong một thời gian ngắn là có thể có được một vị trí tương đối trong ngành thời trang xa xỉ.’

‘Anh đúng là nằm mơ ban ngày, Leila là do một tay tôi sáng tạo nên, cho dù muốn phát triển nó thì cũng là tôi làm điều đó, anh bằng vào điều gì mà đi can thiệp?’ Sầm Tử Tranh quát khê.

‘Bằng vào điều gì? Bằng vào anh chính là cấp trên trực tiếp của em!’

Nụ cười trên môi Cung Quý Dương có chút lạnh lùng, hần dù sao cũng là một người đàn ông có ý thức chiếm hữu mãnh liệt, đương nhiên luôn có chút không giận mà nghiêm.

‘Cấp trên trực tiếp?’

Sầm Tử Tranh như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, cô cười lạnh: ‘Tôi nghĩ tôi còn chưa chuẩn bị tốt để tiếp nhận một người đàn ông người đầy hơi tiền làm cấp trên của mình!’

Cung Quý Dương không giận mà cười, hắn không đồng tình với câu nói của cô, lắc đầu: ‘Đúng là cô gái ngây thơ! Mong em nhớ kỹ điều này, nếu như không có anh - loại đàn ông người đầy hơi tiền này chống đỡ cho em, thương hiệu của em không đi được bao xa đâu, thậm chí ... nếu như em trở mặt với Cung thị, anh có thể đảm bảo với em, thương hiệu của em sẽ chết rất thảm!’

‘Anh dùng chuyện công để báo thù riêng!’ Sầm Tử Tranh không cam tâm chịu thua nhưng nói không lại hắn, chỉ đành tức giận nói một câu.

‘Đúng vậy. Em nói đúng. Anh chính là đang dùng chuyện công báo thù riêng. Không chỉ với em, còn có nhà thiết kế Sun kia nữa! Ồ, không đúng, nói một cách chính xác thì phải là Thư học đệ mới đúng!’

Trong thái độ lười lỉnh của Cung Quý Dương toát ra một vẻ nguy hiểm tiềm tàng, khiến cho bầu không khí trong phòng chợt lạnh hẳn xuống.

‘Cung Quý Dương, anh đừng tưởng rằng mình có tiền thì giỏi lắm. Tôi cảnh cáo anh, đừng có đụng đến Thư Tử Hạo!’ Sầm Tử Tranh nghe hắn nói vậy không khỏi hoảng hốt, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng.

Nhìn thấy thái độ quan tâm của cô đối với Thư Tử Hạo, một nỗi ghen tức lại ồ ạt dâng lên trong lòng Cung Quý Dương, đôi mắt thâm thúy của hắn lóe lên một tia âm trầm pha lẫn với giận dữ.

‘Anh sao nở lòng đụng đến hắn chứ? Chẳng lẽ em quên rồi sao, anh đã từng tuyên bố trong buổi họp báo rằng hy vọng có thể hợp tác cùng với Thư học đệ nha!’

‘Anh rốt cuộc là có ý đồ gì chứ?’ Sầm Tử Tranh thật không tin hắn tốt bụng như vậy.

CÓ thể nói, lúc đầu cô nhận lời hợp tác với thương hiệu của Thư Tử Hạo chính là vì hai bên cùng có lợi, muốn cùng nhau đánh vào thị trường thời trang nam, đối với cô, điều này có nghĩa là có thêm một nguồn vốn giúp cô mở rộng việc kinh doanh tốt hơn, còn đối với Thư Tử Hạo, đây coi như là một bước chuyển biến lớn trong sự nghiệp của hắn.

Nhưng Cung Quý Dương lại chọc gậy bánh xe, cố tình muốn phá hoại! Mục đích của hắn còn không phải là ngăn cản sự hợp tác giữa hai thương hiệu sao? Nhưng vì sao hắn lại tuyên bố muốn cùng Thư Tử Hạo hợp tác chứ?

Hành động khác thường của hắn khiến cho Sầm Tử Tranh suy nghĩ mãi mà vẫn không hiểu.

Cung Quý Dương trầm ngâm không nói, chỉ nhìn cô chăm chú, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, cả người toát ra một loại mị lực khiến người ta khó mà bỏ qua, nguy hiểm mà mang đầy tính xâm lược. Bị một ánh mắt như vậy nhìn mãi, Sầm Tử Tranh không tự chủ được rung mình, sờn cả gai ốc....

79. Q.5 - Chương 17-18

Quyển 5: Biến cố

Chương 17: Bị uy hiếp

Một lúc sau, Cung Quý Dương mới nhàn nhạt lên tiếng, nhưng giọng nói trở nên quá mức lạnh lùng: ‘Em quan tâm hắn đến thế sao?’

Trong giọng nói thâm trầm mang theo sự bất mãn và ý cảnh cáo rất rõ rệt.

Sầm Tử Tranh cho dù có ương ngạnh đến mấy lúc này cũng không dám chọc đến người đàn ông này một cách quá mức, tối hôm đó chỉ vì một câu nói của cô mà hắn đã có phản ứng lớn thế này, nếu như hôm nay cô còn nói những câu không thích hợp thì rất có khả năng sẽ làm liên lụy đến Thư Tử Hạo .

‘Anh ta là bạn của tôi, nếu như anh thật sự muốn hận thì cứ hận tôi, đừng đụng đến người vô can!’

Cung Quý Dương nghe vậy ánh mắt càng lạnh, hắn cố tình làm ra vẻ đáng tiếc, lắc đầu: ‘Tranh Tranh, đây chính là thái độ cầu xin người khác của em sao?’

‘Anh ...’ Bàn tay nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh nắm chặt lại, ‘Cung Quý Dương, anh đừng nên quá đáng quá!’

Cô đã quá nhường nhịn hắn rồi, hắn còn muốn cô phải thế nào nữa?

‘Quá đáng?’ Cung Quý Dương nhướn mày cười, ánh mắt lạnh băng lóe ra một tia như câu hồn nhiếp phách người khác: ‘Thật là lạ nha, anh giúp em có tiền để kinh doanh thương hiệu Leila, cũng cho Thư Tử Hạo một cơ hội để nổi tiếng, thế nào mà anh lại phải mang tội danh “quá đáng” chứ?’

‘Cung Quý Dương, nếu như anh cứ nhất quyết làm như thế, tôi chỉ có thể nhờ pháp luật can thiệp thôi. Nhưng anh phải nhớ, người sáng tạo ra thương hiệu Leila là tôi, bất luận anh muốn dùng thủ đoạn hạ lưu nào để có được nó tôi đều sẽ không để cho anh được toại nguyện đâu!’

Sầm Tử Tranh không còn cách nào để thuyết phục hắn, chỉ đành bám víu vào một chiếc cốc cuối cùng này, cô phải nói cho hắn hiểu, bất luận thế nào cô cũng sẽ không buông tay.

‘Cung tiên sinh, nếu như phải nhờ đến pháp luật giải quyết tôi nghĩ khó xử nhất là Cung thị chứ không phải là Sầm Tử Tranh tôi. Mong anh suy nghĩ kỹ lại!’ Sầm Tử Tranh nói xong câu này liền xoay người định rời đi.

‘Thật là đáng yêu!’

Lúc này câu nói kỳ lạ của Cung Quý Dương chợt khiến Sầm Tử Tranh ngừng bước chân, cô không tìm được xoay người lại, nhìn về mặt đầy thâm ý của Cung Quý Dương ...

Cung Quý Dương thấy cô ngừng bước, ý cười trong mắt đã dần lan đến bên khóe môi, hắn bước đến bàn làm việc, rút từ trong ngăn kéo ra một phần văn kiện vẩy vẩy về phía cô.

‘Tranh Tranh, nếu như em cứ nhất quyết muốn nhờ tới pháp luật, anh thật sự không dám đảm bảo đến lúc đó em sẽ hối hận đến mức nào!’ Hắn chậm rãi lên tiếng nhắc nhở cô.

‘Ý của anh là sao?’ Không biết vì sao trong lòng Sầm Tử Tranh chợt dâng lên một nỗi bất an.

Cung Quý Dương làm ra vẻ thản nhiên hỏi lại: ‘Em bước đến xem không phải là sẽ biết ngay thôi sao?’

Sầm Tử Tranh sững sờ trong giây lát như đang suy nghĩ xem lời nói của Cung Quý Dương thực sự đáng tin đến mức nào nhưng một lúc sau cô thở dài một tiếng thật sâu, về mặt hồ nghi đi đến cầm lấy phần văn kiện lên xem.

Xấp văn kiện chậm rãi được mở ra, không phải là tư liệu gì cả mà chỉ là ... một bản thiết kế nháp.

Khi bản nháp này lộ ra trọn vẹn trong mắt Sầm Tử Tranh, cô nhất thời ngây ngốc tại chỗ, gương mặt nhỏ nhắn mất hết huyết sắc, bàn tay cầm nó cũng khẽ run ...

Phanh!!!

Theo một tiếng vang, cô ném mạnh bản thiết kế nháp lên bàn trà, ánh mắt vốn đầy sự kinh ngạc chợt trở nên phần nộ và khó hiểu. Cô ngẩng lên nhìn Cung Quý Dương bằng ánh mắt như nhìn một người xa lạ, giọng nói cũng trở nên bén nhọn ...

‘Cung Quý Dương, anh sao lại có bản thiết kế nháp này?’

Cung Quý Dương thấy có hiệu quả, đắc ý hỏi ngược lại: ‘Thế nào? Bản thiết kế nháp này đối với em mà nói là rất quen thuộc, phải không?’

‘Đây rõ ràng chính là bản nháp những mẫu thiết kế của năm sau của dòng sản phẩm cao cấp Leila-J, sao lại rơi vào tay anh?’

Cảm giác bất an quấn quanh trong lòng Sầm Tử Tranh càng lúc càng rõ rệt, rốt cuộc hắn định làm gì đây?

Cung Quý Dương đứng dậy, bước từng bước về phía Sầm Tử Tranh, không gian trong phòng rõ là cực lớn vậy mà theo từng bước chân của hắn tiến đến gần, cô cảm thấy có một áp lực vô hình dần ập đến với mình khiến cô cơ hồ hít thở không thông.

Đôi tay rần rở của hắn mặc kệ sự phản đối của cô, vòng qua eo lưng nhỏ nhắn của cô, chiếc mũi cao thẳng cọ nhẹ lên vành tai mẫn cảm của cô khiến cả người Sầm Tử Tranh khẽ run lên.

‘Vật nhỏ đáng thương, những vật mà anh muốn có được đương nhiên sẽ bắt chấp thủ đoạn để có được nó. Chỉ đơn giản vài trang bản nháp thì có gì khó khăn đâu. Em vốn thông minh, chắc phải biết tình thế hiện giờ của mình bất lợi đến mức nào rồi chứ?’

Nói dứt lời, bàn tay to của hắn nhẹ áp lên gương mặt nhỏ nhắn của cô, động tác tuy cực kỳ dịu dàng như lại mang đến cho cô cảm giác lạnh như băng.

Suy nghĩ của cô lúc này hoàn toàn đình trệ rồi. Sự xuất hiện của những trang nháp này khiến cô hoàn toàn mất đi lòng tự tin!

Cung Quý Dương nói không sai, hắn hoàn toàn có thể tuyên bố với ngoại giới rằng những khái niệm thiết kế của Leila-J là sao chép của Cung thị, không chỉ là những thiết kế đã được công diễn trong buổi công bố vừa rồi mà cả ý tưởng trong những thiết kế năm sau mà cô đang muốn thực hiện cũng đều là sao chép cả.

Một khi bị gán cho tội danh này, Sầm Tử Tranh không khó tưởng tượng thương hiệu Leila sẽ chết thảm đến mức nào. Không chỉ là như thế, nếu như Cung Quý Dương tuyên bố với ngoại giới tin tức này, người bị liên lụy không chỉ có cô mà đến lúc đó Thư Tử Hạo, người đang chuẩn bị hợp tác với cô cũng khó mà tránh khỏi tai ách, nói không chừng sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thương hiệu của riêng hắn.

Chuyện này thật quá đáng sợ!

Chuyện này đáng sợ, không sai, nhưng người làm ra chuyện này càng đáng sợ hơn!

Nhìn vẻ trầm mặc và suy tư của cô, Cung Quý Dương biết, người thông minh như cô nhất định sẽ cân nhắc hậu quả nặng nhẹ. Nụ cười đắc ý lại nở trên môi hắn, bàn tay to men theo xương quai xanh của cô, lướt xuống dưới ...

Sầm Tử Tranh lách người tránh khỏi bàn tay hắn, gian nan cất lời, trong giọng nói là vô hạn khổ sở và phiền muộn ...

‘Cung Quý Dương, anh thật là bỉ ổi! Không ngờ anh lại sử dụng thủ đoạn thấp hèn như vậy để đối phó tôi. Anh đúng là ác độc mà!’

Chương 18: Đau lòng hay tuyệt vọng?

Điều duy nhất mà Sầm Tử Tranh nghĩ được lúc này là ... làm thế nào để giữ lại danh dự cho Leila. Tuy cô rất phẫn nộ, rất giận dữ nhưng bây giờ chuyện đã đến nước này cô còn có thể làm gì? Chẳng lẽ cô phải đi tố cáo Cung Quý Dương tội ăn cắp bản thảo của cô?

Bằng vào quyền thế của Cung thị tài phiệt, tin rằng đến lúc đó người chịu thiệt vẫn chính là cô thôi!

‘Tranh Tranh, em đừng quên, thương trường là chiến trường, anh trước nay cũng không tự nhận mình là quân tử hay người tốt gì cả, riêng về phần em, nếu em muốn giữ lại tâm huyết của mình, thì hãy suy nghĩ thật kỹ xem là em nên ngoan ngoãn đến Cung thị của anh làm việc hay là muốn tranh chấp với anh đến cùng!’

Thân hình cao lớn đỉnh đặc của Cung Quý Dương đang dán sát vào người cô, giữa hai người gần như không còn khoảng cách. Hắn cúi thấp đầu, thì thầm bên tai cô, cảnh tượng này thân mật như một đôi tình nhân vành tai và tóc mai chạm nhau mà trên người cô, hương thơm thanh mát chỉ riêng thuộc về cô vẫn quấn quanh trong từng hơi thở của hắn.

Động tác ái muội như vậy lại không làm cho Sầm Tử Tranh có chút cảm xúc nào ngược lại, cô càng có một cảm giác nguy hiểm như đang đi trên băng mỏng, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Người đàn ông này trước giờ vẫn tà tử như thế, cô hoàn toàn không biết bước tiếp theo hắn sẽ làm gì.

‘Cung Quý Dương, anh vốn không có ý tốt như vậy. Đúng vậy, tôi thừa nhận với anh, anh đúng là đã bắt được điểm yếu của tôi nhưng tôi nghĩ, cho dù thương hiệu Leila thật sự bị anh thu mua thì nó chẳng qua cũng chỉ là một món đồ chơi trong bộ sưu tập của anh thôi!’

‘Tranh Tranh, em phân tích rất có lý, nếu em đã biết đây là cơ hội duy nhất để em có thể bảo vệ danh tiếng của Leila thì em nên tranh thủ lấy lòng anh, nếu như anh vui, thương hiệu này nếu muốn trở thành một trong những thương hiệu hàng đầu cũng không phải là chuyện khó khăn gì!’

Giọng của Cung Quý Dương nghe qua có vẻ hơi hột nhưng nghĩ kỹ lại, câu nào cũng mang ý ép buộc, lời lẽ sắc bén khiến Sầm Tử Tranh không biết nên đối diện thế nào.

Hắn chỉ có thể làm như thế thôi sao?

Câu hỏi này vẫn luôn quẩn quanh trong đầu Cung Quý Dương, nhưng câu trả lời vẫn luôn là ... hắn phải làm như vậy. Nếu như cuộc đời đã tạo nên một nút thắt giữa hai người vậy thì cứ để hắn dùng thủ đoạn cực đoan đi cởi nút thắt đó đi!

Sầm Tử Tranh nghe câu nói này thì lòng như chìm xuống đáy cốc, môi cô khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, gương mặt xinh đẹp lại lần nữa trở nên trắng bệch ...

‘Tranh thủ lấy lòng? Anh ép tôi đến Cung thị, nói trắng ra là muốn tôi trở thành công cụ để anh phát tiết mà thôi, đây mới là sự trả đũa của anh đúng không?’

Cô sao lại nghe không hiểu ý ngầm trong câu nói của hắn chứ!!!

‘Ha ha, Tranh Tranh, anh chỉ là luyện tiếu em thôi chứ sao lại là trả đũa được ...’

Giọng nói trầm ấm đầy sức hút của hắn khẽ thì thầm bên tai cô mang theo một sự dụ hoặc khiến người ta khó mà chống đỡ: ‘Em vốn là người của anh kia mà!’

Gương mặt thanh tú chợt mất hết huyết sắc, như một đoá hoa mất hết sức sống!

Tuyệt vọng, Sầm Tử Tranh rũ đôi mi dài, cố không để ý đến hơi thở nam tính nóng rực bên tai. Thì ra ra cô nghĩ sai rồi.

Cô cho rằng đây chẳng qua chỉ là trò chơi của người có tiền, rất nhanh rồi hắn sẽ mất đi hứng thú.

Hoặc nói cách khác, cô chẳng tha tin rằng đây chỉ là một trò chơi của Cung Quý Dương!

Nhưng sự thật đã chứng minh hắn không phải nhất thời cao hứng, hắn là nghiêm túc!

Nghiêm túc tìm cách hủy đi ý chí và lòng tin của cô từng chút một, dùng quyền uy và thế lực mà cô vẫn xem thường để hủy diệt tất cả của cô!

Khoảng cách giữa hai người gần đến như thế, hơi thở Sầm Tử Tranh như hoa lan, ngấm vào tận tâm can khiến Cung Quý Dương nhất thời có cảm giác mình bị vây trong hương thơm, hắn không thể không thừa nhận, những ảnh hưởng của cô đối với hắn đậm sâu hơn hắn tưởng tượng nhiều lắm.

Cho dù trong lòng cô không có hắn, cho dù cô phản bội hắn thì có phải là hắn vẫn không có cách nào khống chế trái tim mình thôi nghĩ về cô không?

Cũng đang chìm trong đau khổ nên Sầm Tử Tranh không nhìn ra được sự buồn bã trong mắt Cung Quý Dương ...

‘Cung Quý Dương ...’

Rốt cuộc Sầm Tử Tranh cũng lên tiếng, trên gương mặt trắng bệch của cô hoàn toàn không nhìn thấy chút cảm xúc nào: ‘Đối với tôi mà nói, Leila là toàn bộ tâm huyết của tôi, nhưng đối với anh, nó chẳng qua chỉ là một cái tên tầm thường đến không thể tầm thường hơn. Tôi cầu xin anh, buông tha cho nó đi, cũng như xin anh buông tha cho tôi vậy. Ở bên anh có nhiều phụ nữ đến vậy, anh sao lại cứ phải ép tôi làm gì?’

Cô không thể giống như những người phụ nữ bên cạnh hắn, lúc nào cũng tìm cách lấy lòng hắn, khiến hắn vui vẻ, vừa nghĩ đến miệng lưỡi của những người phụ nữ kia thì cô đã thấy buồn nôn nhưng khi nghĩ đến Cung Quý Dương vẫn luôn lưu luyến những phụ nữ kia thì lòng cô chợt quặn đau ...

‘Ha ha, em sẽ, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện nữa kia!’

Cung Quý Dương chợt hạ thấp giọng khiến giọng nói đã trầm lại còn tăng thêm một phần dụ hoặc: ‘Tranh Tranh, em biết anh vẫn luôn nhớ về em, nhất là em của tám năm trước ... Mỗi đêm trước khi đi ngủ anh đều không tự chủ được mà nhớ về em của tám năm trước dưới thân anh xinh đẹp đến mức nào. Nhớ mỗi anh từng tác từng phân khám phá làn da nõn nà của em, nhớ đến đôi ngực đầy đặn của em nở rộ trong miệng anh thế nào, nhớ đến vị ngọt tư em, nhớ em đã từng thế nào năn nỉ xin tha ...’

‘Đủ rồi, anh im đi! Im đi! Tôi không muốn nghe nữa!’

Sầm Tử Tranh tức đến cơ hồ không thở nổi, cô như một đứa trẻ đưa hai tay bịt chặt tai lại, lừa chính mình rằng không nghe được gì cả.

Lời của hắn khiến cô nhớ đến tám năm trước, lúc đó hai người họ quả thật rất vui vẻ, hai người lúc đó như cá gặp nước, không hề có cảm giác mệt mỏi, vui vẻ bơi lội trong dòng sông tình yêu của chính họ ...

Nhưng ... tất cả đều đã là quá khứ!

‘Được rồi! Không nghe! Không nghe!’ Hắn nói giọng hệt như đang dỗ một đứa bé, cố nén tiếng cười khê trong cổ họng, lúc này giống như hắn đang lấy lòng cô vậy: ‘Tranh Tranh, đừng vọng tưởng muốn giãy dụa, trên thế giới này chỉ có Cung Quý Dương anh có thể cứu được Leila!’

Câu nói như lời kết án cuối cùng, tự tin mà đầy cuồng ngạo, chắc trên đời này cũng chỉ có hắn có thể dùng giọng điệu thông dong mà bá đạo như vậy nói ra câu nói này khiến Sầm Tử Tranh vốn rất vất vả mới lấy lại được chút kiên trì trong chớp mắt lại bị phá tan.

Dài như một thế kỷ, cuối cùng hô hấp của Sầm Tử Tranh cũng thông thuận trở lại, cô rút cuộc cũng có thể nói nên lời, tuy rằng giọng nói còn lắp bắp: ‘Xin anh ... cho tôi thêm thời gian suy nghĩ!’

Ánh mắt cô mờ mịt như chưa biết nên làm thế nào, giọng nói yếu ớt như cành hoa trong gió ...

80. Q.5 - Chương 19-20

Haizzz, tình địch thứ hai của anh Dương xuất hiện ...

Quyển 5: Biến cố

Chương 19: Gặp lại người quen cũ

Cung Quý Dương thấy cô như vậy trong mắt tràn ngập một sự sùng nịch và triu mến mà hắn chưa bao giờ dành cho bất cứ người phụ nữ nào khác.

‘Được! Nhưng anh chỉ có thể cho em hai ngày để suy nghĩ, sau hai ngày nếu anh không thấy em xuất hiện ở Cung thị vậy thì tin rằng ngày thứ ba sẽ là một ngày buồn cho thương hiệu Leila!’ Đôi môi hoàn mỹ của hắn nhẹ câu lên một đường cong, giọng nói quá mức nhu hòa kia lại mang theo một sự lạnh lùng khiến người ta không rét mà run ...

Hô hấp của Sầm Tử Tranh bắt đầu trở nên dồn dập, cô ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt nhìn Cung Quý Dương, nếu như ánh mắt có thể giết chết người, không biết hắn đã chết bao nhiêu lần rồi!

Cố nén xuống nỗi xúc động muốn đánh cho hắn một tát tai, cô nắm chặt bàn tay mình, nắm rồi lại mở sau cùng cũng nén được cơn tức trong lòng xuống, vội vàng rời khỏi Cung thị!

Lòng đầy phẫn nộ, Sầm Tử Tranh căn bản không hề quay đầu nhìn lại nếu không cô đã nhìn thấy một đôi mắt đen thâm thúy buồn bã dõi theo dáng cô.

Gần như dần dần, ngày ngọ qua một ngày, Sầm Tử Tranh tắt di động, rút dây điện thoại, cắt đứt hết mọi liên lạc, việc chuyển dời phòng làm việc vẫn còn đang tiếp tục, cô không có cách nào ngăn cản được. Thư Tử Hạo nhất định là đang nóng lòng tìm cô khắp nơi nhưng lúc này cô không biết nên đối mặt với hắn thế nào.

Trốn tránh lúc này là chuyện duy nhất mà Sầm Tử Tranh có thể làm!

Trên đường lớn người đi nườm nượp, ai nấy đều có vẻ bận rộn, người ra kẻ vào trung tâm thương nghiệp như mắc cửi chỉ có một người sắc mặt tái nhợt ừ ừ đi như kẻ mất hồn qua những con đường, xuyên qua

những con hẻm, cho đến khi đến một con đường, nhìn thấy một đoàn người đang tham gia lễ hội rước xe hoa.

Nụ cười trên mặt mỗi người trong đoàn rước xe hoa đều xuất phát từ niềm vui tận đáy lòng, bọn họ mặc những bộ quần áo đầy màu sắc, nhảy những điệu múa khiến người ta hoa mắt, trong mỗi cử chỉ đều cho thấy một bầu không khí vui vẻ.

Còn cô thì sao? Như một đứa bé u sầu nhìn thấy niềm vui phía trước nhưng lại không thể đưa tay chạm đến.

Hạnh phúc thì không giống nhau như nỗi đau thì chỉ có một!

Thấy bản thân không hòa nhập với không khí vui vẻ xung quanh, Sầm Tử Tranh cảm thấy rất ngượng ngùng, những nơi vui vẻ như thế này hình như không thích hợp với cô lắm, nghĩ vậy nên Sầm Tử Tranh vội vã xoay người rời đi nhưng bất ngờ có một bàn tay vỗ nhẹ lên vai cô.

‘Sầm Tử Tranh? Là Tử Tranh phải không?’ Phía sau lưng cô truyền đến giọng của một cô gái, không khó nhận ra là người kia đang rất kích động.

Sầm Tử Tranh nghi hoặc giật mình, cho đến hôm nay, tám năm trôi qua, người biết cô tên là Sầm Tử Tranh đã ít lại còn ít hơn ngoại trừ ... người quen cũ của tám năm trước ...

Cô chậm rãi quay đầu lại sau đó ánh mắt nhìn đến một gương mặt cực kỳ quen thuộc!

‘Tình Nghiên...’ Vừa quay đầu, Sầm Tử Tranh đã kích động kêu lên.

Khương Tình Nghiên, người bạn tốt nhất cô có khi làm sinh viên trao đổi lúc còn ở đại học Đài Loan, không ngờ rằng hôm nay lại gặp được cô ở đây, nhưng nhìn kỹ lại bạn tốt thì thấy cô đang mặc quần áo sắc sỡ, vừa nhìn đã biết mới tham gia lễ hội rước xe hoa lúc này.

‘Aaaaa ... Tử Tranh, thật sự là bạn, thật sự là bạn ...’

Tình Nghiên nhảy đến ôm chầm lấy Sầm Tử Tranh, vừa nhảy vừa reo lên: ‘Tốt quá rồi, Tử Tranh, mình rốt cuộc cũng gặp lại bạn rồi!’

Có trời mới biết cô bạn kia của cô đang làm cái gì, học được một nửa thì không thấy tung tích đâu cả, không có cách nào liên lạc được, cũng may ông Trời có mắt, để cho bọn họ gặp được nhau ở một nơi xa lạ thế này.

‘Tình Nghiên, nhiều năm không gặp, bạn có khỏe không?’ Sầm Tử Tranh cũng kích động nhìn cô, nhìn ánh mắt quan tâm tràn đầy ý cười của cô.

‘Khỏe, đương nhiên là khỏe rồi, mình là Tình Nghiên siêu cấp vô địch kia mà, sao lại ủy khuất chính mình được chứ! Nhưng còn bạn, thế nào mà vẫn không có chút tin tức nào của bạn vậy, thật đáng thét nha!’ Tình Nghiên cố ý nhăn mặt nhủu mảy nói.

Sầm Tử Tranh thấy cô như vậy không khỏi bật cười, thật không ngờ nhiều năm không gặp, bạn cô vẫn lạc quan như vậy, nếu như mình có được một nửa sự lạc quan của Tình Nghiên thì tốt quá, như vậy có phải chuyện gì cũng sẽ không trở thành như hôm nay không?

Nhiều năm qua, toàn bộ tinh lực của cô đều tập trung vào việc xây dựng Leila, không nhắc đến quá khứ, không nói chuyện tình cảm, cô sống cuộc sống giống như một người máy, gần như sắp quên mất cảm giác vui vẻ là thế nào.

Vì vậy khi nhìn thấy gương mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời kia của Tình Nghiên cô quả thực hâm mộ đến cực điểm.

‘Đúng rồi Tình Nghiên, sao bạn ăn mặc như thế này? Giống như diễn trò vậy?’

Sầm Tử Tranh kéo kéo y phục trên người cô, bộ y phục đầy vẻ phong tình của dân tộc thiểu số, nhìn rất xinh đẹp.

Tình Nghiên che miệng cười, chỉ tay về phía cách đó không xa: ‘Hôm nay mình đến giúp việc thôi, là giúp anh trai mình, đợi lát nữa mình giới thiệu cho hai người biết nhau nha!’

‘Anh trai bạn?’

Sầm Tử Tranh không hiểu hỏi lại: ‘Mình nhớ bạn có nói với mình anh trai bạn học luật kia mà, sao bây giờ lại đi tham gia đoàn rước xe hoa này?’

Khương Tĩnh Nghiên làm ra vẻ rầu rĩ, thở dài một tiếng nói: ‘Anh trai mình đúng là luật sư không sai nhưng gần đây không biết bị bệnh gì, cứ muốn làm cái gì mà triển lãm về phong tục của các dân tộc thiểu số, còn muốn kéo mình đi nghiên cứu cái gì mà đặc thù của trang phục gì đó, thật là chịu không nổi mà!’

Sầm Tử Tranh mỉm cười, cô ngược lại rất hâm mộ cách sống thoải mái, tự do tự tại như vậy. Nếu như có thể, cô cũng muốn sống cuộc sống bình thường, thậm chí là tầm thường ...

‘À này Tử Tranh, từ khi bọn mình tách rời đến nay hoàn toàn không có tin tức gì của bạn, rốt cuộc là bạn bận rộn chuyện gì? Thật là thần bí nha!’

Tĩnh Nghiên ngoài miệng bắt măn làu bàu nhưng trong mắt không giấu được sự quan tâm, lo lắng.

‘Mình ...’

Sầm Tử Tranh vừa định nói nhưng cô suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nói: ‘Không có gì, chỉ là bận một số việc vặt thôi!’

‘Gạt người! Bạn nhất định là lén lút lấy chồng đúng không? Để mình đoán thử xem, là Phương học trưởng hay là ... người kia, là Cung học trưởng phải không? Nghe nói nhà anh ta có rất nhiều tiền nha, về sau mình mới biết, thì ra anh ta là tổng tài của Cung thị tài phiệt, thật khiến người ta kinh ngạc nha! Tử Tranh, mình hâm mộ cậu chết mất!’

Tĩnh Nghiên bô lô ba la một tràng không hề chú ý đến vẻ mặt không được tự nhiên của Sầm Tử Tranh.

‘Tĩnh Nghiên, bạn hiểu lầm rồi, mình với Cung Quý ... Cung học trưởng chẳng có quan hệ gì hết!’ Cô ngượng ngập nói nhưng trong giọng nói nghe kỹ sẽ thấy được có chút thê lương ...

Chương 20: Người đàn ông tên Khương Ngự Kinh (1)

‘Tử Tranh, hai người thế nào?’

Tĩnh Nghiên dè dặt lên tiếng hỏi, thực ra cô biết không nên tìm hiểu chuyện tình cảm của người khác nhưng Tử Tranh là bạn tốt của cô, cô vẫn luôn muốn quan tâm người bạn này.

Sầm Tử Tranh cười khổ một tiếng, đôi môi hồng nhẹ nhếch lên: ‘Mình với hắn ... vĩnh viễn cũng không có khả năng!’

‘Sao lại thế được chứ, hai người lúc đó rất yêu thương nhau kia mà ...’

‘Mình chỉ hận không thể giết chết hắn!’ Sầm Tử Tranh tâm tình có chút kích động, lớn tiếng ngắt lời Tĩnh Nghiên.

‘Tử Tranh ...’ Tử Tranh thấy trong mắt bạn mình toát ra một tia phẫn hận, sợ đến giật mình, cô không có nhìn lầm đấy chứ?

Chừng như nhận ra mình biểu hiện quá lộ liễu, Sầm Tử Tranh vội điều hòa lại tâm tình, dù sao người biết được chân tướng của câu chuyện cũng không có mấy người.

‘Đừng nói mình nữa, nói về bạn đi. Bạn sao rồi?’ Cô vội lên tiếng hỏi, hy vọng dời đi sự chú ý của bạn mình.

Tĩnh Nghiên biết mình cũng không tiện hỏi nhiều vì vậy nở nụ cười, nói: ‘Mình hả, về cơ bản thì vẫn như vậy, đi làm mấy năm cảm thấy rất chán vì vậy từ lúc hết hạn hợp đồng đến giờ mình là người làm việc độc lập. Cũng may là có anh trai làm chỗ dựa bằng không thì chắc chỉ có nước uống gió Tây Bắc!’

Nói dứt lời cô che miệng cười.

Sầm Tử Tranh cũng cười, sự lạc quan của Tĩnh Nghiên trước giờ vẫn giữ nguyên, xem ra cô không hề thay đổi gì cả.

‘À này, vừa nãy bạn nói anh trai bạn đang làm luật sư?’ Cô chợt nghĩ đến một chuyện.

‘Đúng đó, hơn nữa còn là kim bài luật sư đánh đầu thắng đó, Khương Ngự Kinh, có nghe qua cái tên này chưa?’ Khương Tĩnh Nghiên vẻ mặt kiêu ngạo nói.

‘Khương Ngự Kinh? Tĩnh Nghiên, anh trai cậu đúng là đại luật sư Khương Ngự Kinh sao?’

Đôi mắt trong trẻo của Sầm Tử Tranh chợt lóe lên một tia kích động, cô giống như người chết đuối vừa vớ được chiếc cọc.

‘Đương nhiên là thật rồi, Tử Tranh, sao nhìn bạn lại có vẻ kỳ lạ thế? Có điều ...’

Trong mắt Tĩnh Nghiên lộ ra một chút xảo quyết: ‘Ha ha, mình nói cho bạn biết, anh trai mình cho đến bây giờ vẫn còn độc thân nha, mà bạn thì cũng đang cô đơn, mình rất sẵn lòng làm bà mai cho hai người nha!’

‘Tĩnh Nghiên, nói nhảm gì vậy?’ Sầm Tử Tranh vô lực lắc đầu, nha đầu này, từng tuổi này mà vẫn như thế, sao lại nghĩ đến chuyện vô bổ đó chứ.

Khương Ngự Kinh, là người châu Á duy nhất có thể đứng vững trong giới luật quốc tế, nghe nói tính tình nghiêm túc cẩn mật, ngôn hành sắc bén, tâm tư tỉ mỉ, nghe nói những vụ án anh ta thụ lý đều chưa từng thất bại bao giờ, nếu như có thể nhờ anh ta giúp đỡ, nói không chừng có thể giữ lại Leila cũng nên.

Nghĩ đến đây, cô như thấy được ánh sáng cuối đường hầm!

Rất trùng hợp, khi hai cô gái đang nói nói cười cười thì từ sau lưng Sầm Tử Tranh truyền đến một giọng trầm ấm của nam giới ...

‘Tĩnh Nghiên, nha đầu này, mới được một lát thì đã không thấy người đâu, lại trốn việc nữa chứ gì!’

‘Anh ...’ Tĩnh Nghiên vui vẻ gọi.

Sầm Tử Tranh cũng không nén được sự tò mò xoay đầu lại nhìn ...

Cô nhìn thấy một đôi mắt thâm trầm, đôi mắt đó như sâu thăm dò không thấy đáy mang theo một sự thông thái và điềm tĩnh khiến người ta không thể xem thường.

Anh ta có thân hình cao lớn không kém gì Cung Quý Dương, trên người mặc một chiếc sơ mi sẫm màu, cổ áo hơi mở ra để lộ làn da rám nắng. Có thể dễ dàng nhận ra, người này rất thích phơi nắng và vận động bằng không làn da cũng không có màu nâu khỏe mạnh và cơ thể rắn rỏi như vậy.

Sầm Tử Tranh cũng khiến người đàn ông kia sững sốt một chút, đôi mắt thâm thúy của anh ta xẹt qua một tia kinh ngạc, lại có một chút như là tán thưởng, bốn mắt nhìn nhau khiến cho không gian có chút ngưng đọng.

Một lúc sau Sầm Tử Tranh mới phản ứng lại, cô vội xoay đầu lại không nhìn tiếp nữa, cô vì chính hành vi có chút lỗ mãng của mình mà cảm thấy hơi ngượng.

Tĩnh Nghiên nhảy chân sáo đến bên cạnh người đàn ông, cười vẻ trêu chọc: ‘Anh, anh nhìn bạn em như vậy sẽ làm bạn em rất xấu hổ đấy!’

‘Nha đầu này!’ Người đàn ông cười khẽ một tiếng, bàn tay to vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Tĩnh Nghiên, động tác đầy sủng nịch.

‘Đến đi, em giới thiệu một chút!’

Tĩnh Nghiên hào hứng kéo tay anh trai đến trước mặt Sầm Tử Tranh, lớn tiếng nói: ‘Anh à, đây là Sầm Tử Tranh mà em vẫn thường nhắc với anh đó, bạn ấy là người bạn tốt nhất của em đó nha. Tử Tranh, đây là anh trai mình Khương Ngự Kinh, anh ấy là luật sư!’

‘Chào cô!’ Khương Ngự Kinh lịch sự chìa tay ra, từng cử chỉ hành động đều có vẻ khiêm tốn nhu hòa nhưng lại không mất phong độ.

‘Rất vui được gặp anh!’ Sầm Tử Tranh vươn tay ra bắt tay hắn, lịch sự nói, ngay lúc định rút tay về thì lại phát hiện tay mình đang bị hắn nắm chặt lấy.

‘Khương tiên sinh, anh ...’ Sầm Tử Tranh hơi sững sốt, cô ngẩng đầu lên nhìn Khương Ngự Kinh, đôi mày hơi nhíu lại rồi lại hòa hoãn trở lại ...

Khương Ngự Kinh không lên tiếng, chỉ có ánh mắt vẫn nhìn cô chăm chú giống như đang suy nghĩ điều gì đó, đôi mày rậm của hắn hơi nhíu lại sau đó trên mặt lộ ra vẻ chợt nghĩ ra điều gì đó, khi hắn nhận ra hành vi của mình có chút thất lễ, liền vội buông tay cô ra.

‘Sầm tiểu thư, thật ngại quá!’ Lúc này gương mặt của hắn đã lấy lại vẻ tươi cười như lúc nãy, trong mắt cũng đầy ý cười giống như muốn che đi một điều gì đó mà hắn không muốn cho người khác biết.

Không hổ danh là đại luật sư, ngay cả ánh mắt cũng không giống người thường!

‘Ai ya, hai người đó, cái gì mà Khương tiên sinh với Sầm tiểu thư chứ, một người là bạn tốt của em, một người là anh trai em, hai người sao lại khách sáo như thế chứ!’ Tình Nghiên chịu không nổi nữa, vội cao giọng cầu nhàu.

Khương Ngự Kinh nghe vậy cười nói: ‘Tình Nghiên nói đúng đó, em dù sao cũng là bạn tốt của em gái anh, vậy về sau anh gọi em là Tử Tranh nhé, em không ngại chứ?’

81. Q.5 - Chương 21-22

Quyển 5: Biến cố

Chương 21: Người đàn ông tên Khương Ngự Kinh (2)

Sầm Tử Tranh cười lắc đầu tỏ vẻ cô không ngại, nhìn nụ cười hòa nhã của hắn cô chợt nhớ tới sự thất thân vừa nãy của hắn, lúc nãy dường như hắn nhìn cô rồi suy tư điều gì đó, vậy là sao chứ?

‘Anh Khương, danh tiếng của anh em đã nghe thấy từ lâu rồi, tuy rằng thật ngại vì gặp thì đã nhờ giúp đỡ nhưng ... em đúng là có một chuyện khó khăn muốn nhờ anh Khương giúp đỡ!’

Sầm Tử Tranh đi thẳng vào vấn đề, nếu như Khương Ngự Kinh chịu giúp cô, nói không chừng thật sự có thể xoay chuyển cục diện, tin rằng lúc đó Cung Quý Dương nếu muốn gỡ chiêu trò gì ra cũng vô dụng thôi.

Khương Ngự Kinh nghe vậy mỉm cười nhưng nụ cười này ... dường như có chút khó xử và áy náy ...

‘Anh à, nếu như Tử Tranh đã lên tiếng nhờ giúp đỡ vậy anh nhất định phải giúp bạn ấy nha, bằng không em mặc kệ anh!’ Tình Nghiên khoắc tay lên cánh tay anh trai, nũng nịu nói.

Khương Ngự Kinh nhìn Tình Nghiên, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ sau đó hắn lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Sầm Tử Tranh.

‘Tử Tranh, đây là danh thiếp của anh, ngày mai vào giờ này em đến địa chỉ trên danh thiếp tìm anh!’

‘Cảm ơn anh, anh Khương!’ Sầm Tử Tranh như nắm được chiếc phao cứu sinh, cười đáp lời.

Môi Khương Ngự Kinh khẽ nhếch lên, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra một chút phức tạp, không biết hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Phòng làm việc của Sầm Tử Tranh cơ bản đã bị dọn gần hết, buổi tối muộn, khi Sầm Tử Tranh rốt cuộc có đủ dũng khí trở về đó thì tất cả đồng nghiệp đều ngừng công việc đang bận trên tay lại, nhìn cô.

‘Mọi người ... sao vẫn còn chưa xuống ca?’ Cô ngạc nhiên hỏi lại.

Sở dĩ cô quay lại đây vào lúc muộn như thế này là vì sợ phải đối mặt với đồng nghiệp, không biết mình nên giải thích sao với họ. Đối mặt với họ, Sầm Tử Tranh có cảm giác như mình là một tội phạm vậy!

Thương hiệu bị thu mua rồi, những người này phải làm sao? Cô tuyệt đối không tin Cung Quý Dương tốt bụng đến nỗi lưu lại hết những người này làm việc cho hắn. Ở đây toàn là người của cô, người tinh ranh như hắn chắc chắn sẽ phái thêm người đến đây để giám sát mới đúng chứ?

Nghe đến đây lòng Sầm Tử Tranh lại ần ần đau, ngay cả cổ họng cũng như bị nghẹn lại.

Alina thấy Sầm Tử Tranh cứ đứng thẫn thờ ngay cửa, cô vội bước đến nói: ‘Leila, các đồng nghiệp đang đợi chị về, mọi người đợi cả ngày rồi đó!’

Từ lúc Cung thị họp báo tuyên bố thu mua thương hiệu Leila, thì cô như rỗng thấy đầu không thấy đuôi, cả phòng làm việc đều rất hoang mang, điện thoại của Leila thì vẫn luôn tắt máy, muốn tìm cô cũng không tìm được khiến tất cả mọi người ai nấy đều lo lắng đến chết đi được, cũng may, rốt cuộc cô cũng trở về rồi.

Sầm Tử Tranh nhìn thật kỹ gương mặt của từng người sau đó chuyển ánh mắt nhìn một vòng xung quanh, thủ hạ của Cung Quý Dương đúng là làm việc hiệu suất rất cao, nhanh như vậy đã dọn gần xong phòng làm việc rồi!

Chợt một nỗi thê lương dâng lên trong lòng Sầm Tử Tranh, đây là tâm huyết do một tay cô gây dựng nên nhưng lại bị hủy trong tay người khác một cách dễ dàng như vậy, chuyện này bảo cô làm sao cam lòng chứ?

‘Mọi người về nghỉ ngơi cho sớm đi, đã muộn thế này rồi!’

Thật lâu sau cô mới nén được nỗi xúc động muốn khóc kia xuống, nói với các đồng nghiệp, sau đó cô bước vào phòng làm việc của mình, sắc mặt tiêu tụy cô đẩy cửa bước vào, bên trong cũng là một cảnh hỗn độn ...

Nỗi đau lòng sớm đã thay thế cho cơn tức giận, cô thấy mình sắp không chịu đựng nổi. Chán nản ngồi phịch xuống chiếc sofa trong phòng, ánh mắt mờ mịt nhìn đèn điện sáng choang bên ngoài khung cửa sổ, mỗi một lần hít thở đều là nỗi đau.

Sao sự tình lại diễn biến thành thế này chứ?

Đúng ra phải là cô hận Cung Quý Dương mới đúng, vì sao lại đổi lại là bị hận?

Khi cô quyết định quên đi quá khứ, khi cô quyết định không muốn tiếp tục yêu ai, không muốn tiếp tục hận ai thì hận lại xuất hiện với tư thái của một vị Chúa cứu thế nhưng lại dùng sự tà tử và tàn nhẫn đến để hủy diệt cô?

Tám năm trước rốt cuộc là ai có lỗi với ai? Cho dù tám năm sau cô ở bên cạnh người đàn ông nào thì cũng có liên quan gì đến hận thù?

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng thật sâu, cô đặt tay lên trái tim đang đập những nhịp đau đớn, nếu như không làm dịu nó, cô thật hoài nghi mình có phải sẽ đau đến vỡ tim mà chết đi không?

Tám năm trước! Nếu có thể cô thật không muốn nhớ đến bất cứ điều gì có liên quan đến tám năm trước nữa! Khi cô bị xe đụng phải, đứa bé cũng vì vậy mà mất đi thì cả thế giới của cô đều hóa hư không, trong một khoảnh khắc đó cô mới nhận ra một điều, cho dù Cung Quý Dương phụ bạc cô, có lỗi với cô nhưng cô vẫn không có cách nào quên đi mối tình này.

Bởi vì nếu không như vậy, vì sao lúc đó cô cứ mãi chần chừ không chịu bỏ đứa bé chứ?

Chính bởi vì yêu sâu đậm nên mới hận sâu đậm như vậy!

Đạo lý này Sầm Tử Tranh hiểu, Cung Quý Dương cũng hiểu cho nên cô chẳng thà tất cả đều quên lãng để bắt đầu một cuộc sống bình đạm, bởi vì cô không muốn để trái tim mình lần nữa phải chịu nỗi đau tê tâm liệt phế kia.

Vậy mà vẫn sai sao?

Cô nên cố gắng đến cùng mới phải! Chỉ tiếc là, Cung Quý Dương của tám năm sau thủ đoạn càng ác liệt, càng cẩn mật khiến cô cho dù muốn hận, muốn phản kháng thì cũng chỉ đành nhẫn nhịn nuốt xuống.

Sầm Tử Tranh ừ ừ khép mắt lại, nhưng khi cô mở mắt ra, ánh mắt đã sắc bén trở lại, bàn tay nhỏ nhắn chợt nắm chặt lại ...

Cô thật không tin người đàn ông kia có thể một tay che trời!

‘Cộc cộc cộc ...’

Đang lúc Sầm Tử Tranh chìm trong suy nghĩ miên man thì từ cửa truyền đến mấy tiếng gõ nhẹ, chừng như người gõ cửa sợ làm đánh động bầu không khí yên tĩnh trong phòng.

Nghe tiếng gõ cửa, Sầm Tử Tranh cố lấy lại tinh thần, điều hòa lại nhịp thở sau đó nói khẽ: ‘Vào đi!’

Alina bưng một tách cà phê bước vào, mùi thơm nồng nàn của cà phê trong chớp mắt tràn ngập cả căn phòng. Đây là espresso mà cô thích uống nhất, không thêm đường, không thêm sữa!

Từ khi trở thành Leila, cô đã bắt đầu quen với loại cà phê này rồi!

Cái đắng của loại cà phê này cũng giống như nỗi cay đắng trong lòng cô. Mỗi một ngụm cà phê uống vào đều cảm nhận được vị đắng đến tận cùng, như vậy mới có thể giảm bớt đi nỗi cay đắng trong lòng!

Chương 22: Sự kiện bất ngờ (1)

‘Leila, em nghĩ chị nên ra giải thích với mọi người một chút!’

Alina nhẹ giọng nói, nhìn vẻ hoảng hốt và tiêu tụy trên mặt Sầm Tử Tranh, cô thoáng có chút đau lòng: ‘Mọi người đều đang đợi chị trở lại!’

Thực ra cô không hề muốn ép Leila làm như vậy, tâm tình bây giờ của Leila cô rất hiểu, chỉ là ... không nên để mọi người chờ mãi!

Trước mặt Sầm Tử Tranh là ly cà phê bốc khói, hương thơm của nó như bao phủ lấy cô. Chậm rãi cầm ly lên nhấp một ngụm cà phê, vị đắng lan dần trong miệng, theo đó nụ cười khổ cũng tràn trên gương mặt.

‘Alina, chị rất thất bại, đúng không? Lúc này chị thật không biết làm sao đối mặt với mọi người nữa!’ Cô rầu rĩ lên tiếng.

Alina nhẹ thở dài một tiếng, cô không trả lời câu hỏi của Sầm Tử Tranh mà hỏi ngược một câu không ăn nhập gì: ‘Leila, thực ra có lúc mọi chuyện không giống như chị tưởng tượng đâu. Chị không hỏi làm sao biết mọi người đang nghĩ gì?’

‘Em muốn chị nói gì với mọi người đây? Nói chị vô dụng đến mức nào, ngay cả đứa con tinh thần của mình cũng không giữ được mà để cho Cung thị thu mua sao?’

Nụ cười khổ trên gương mặt Sầm Tử Tranh càng sâu.

Alina nhìn Sầm Tử Tranh, lúc này cô mới nhận ra một điều, một người cho dù kiên cường đến đâu cũng sẽ có lúc yếu ớt, như Leila chẳng hạn, từ khi cô quen biết Leila thì đã biết cô gái này như một dũng sĩ vậy, không ngừng chiến đấu, chiến đấu với bản thân, chiến đấu với đối thủ cạnh tranh, chiến đấu với hoàn cảnh!

Cô chưa gặp được người phụ nữ nào có thể làm cho sự nghiệp của mình khởi sắc đến như vậy. Sự chuyên nghiệp và chuyên tâm của Leila luôn khiến cho tất cả đồng nghiệp khâm phục, hơn nữa, tài năng thiết kế bẩm sinh của cô khiến cho những nhà thiết kế khác đều hâm mộ. Vì vậy mấy năm nay, Alina nhìn thấy luôn là một Leila xinh đẹp, thần thái sáng láng, sự nghiệp vẻ vang.

Hôm nay sự tiêu tụy và bất lực của Leila khiến cho Alina có chút không thích ứng kịp. Nhiều năm như vậy, cô rốt cuộc đã đỡ xuống lớp vỏ bọc kiên cường rồi sao?

‘Leila, thực ra chị không cần giải thích gì với mọi người cả bởi vì ...’

Alina muốn nói lại thôi, biểu tình trên mặt có chút không được tự nhiên.

‘Bởi vì sao?’ Sầm Tử Tranh hỏi lại.

Alina hít sâu một hơi, lấy can đảm nói: ‘Mọi người đều ở phòng họp, Leila, chị qua thì sẽ biết thôi!’

Trên gương mặt âu sầu của Sầm Tử Tranh hiện lên một chút nghi hoặc, một chút tức giận nhưng biểu tình đó lướt qua rất nhanh, cô đặt tách cà phê xuống, đứng dậy nhẹ giọng nói: ‘Đi thôi!’

Bất luận là thế nào, nên đối mặt thì cũng phải đối mặt thôi, không phải sao? Dù bây giờ cô đã sắp ngã quỵ rồi!

Phòng họp rất yên lặng, khi Sầm Tử Tranh lấy hết dũng khí bước vào, nhìn từng gương mặt thân quen của mỗi người, nước mắt suýt nữa không nhận được mà rơi xuống!

Cô lặng lẽ bước đến vị trí của mình, ngồi xuống, ngay lúc cô định lên tiếng thì bất ngờ, cả phòng họp rộ lên những tràng vỗ tay! Trước mắt Sầm Tử Tranh lúc này là những gương mặt tràn đầy hưng phấn.

Hành động và biểu tình ngoài sức tưởng tượng này của mọi người khiến cho Sầm Tử Tranh ngây ngẩn cả người, cô sững sờ nhìn từng gương mặt tươi cười kia, bất chợt có cảm giác như mình đang nằm mơ.

‘Mọi người ... sao vậy?’ Cô kinh ngạc hỏi.

Lúc này còn chuyện gì có thể khiến ọi người vui vẻ đến vậy sao?

Hình như có gì đó không thích hợp!

‘Leila, nghe nói chúng ta sắp vào Cung thị làm việc, trở thành một nhân viên của Cung thị, đúng không?’ Một nhà thiết kế có thâm niên kích động hỏi.

‘Leila, chị thật tài giỏi nha. Em nghĩ sau này chúng ta có Cung thị làm chỗ dựa vậy thương hiệu Leila có thể hoàn toàn phát huy được rồi!’ Một nhân viên phòng kế hoạch hưng phấn tiếp lời.

‘Em cũng thấy mình rất may mắn, mới làm việc chưa bao lâu thì đã được gia nhập vào Cung thị rồi, Leila, chị đúng là đại ân nhân của em, sau này em quyết một lòng theo bên cạnh chị!’ Trợ lý thiết kế mới đến mắt lờ lờ sáng, trên mặt tràn đầy vẻ cảm kích nhìn Sầm Tử Tranh nói.

Nhất thời cả phòng họp xôn xao cả lên, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ vui mừng gần như tạo thành một vẻ hoàn toàn đối lập với vẻ u sầu trên mặt Sầm Tử Tranh.

Lúc này trên mặt Alnia cũng đầy ý cười, cô dựa sát vào Sầm Tử Tranh, thì thào bên tai cô: ‘Thế nào? Phản ứng của mọi người không giống như chị tưởng tượng đúng không?’

Sầm Tử Tranh lại lần nữa ngây người tại chỗ, cô thấy mình sắp không hòa nhập được với bầu không khí vui vẻ này.

Sao thế nhỉ?

‘Mọi người đối với quyết định thu mua của Cung thị vui vẻ vậy sao?’ Rốt cuộc cũng có thể cất nên lời, Sầm Tử Tranh lên tiếng hỏi, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ không thể tin được, nhìn mọi người.

‘Leila, thực ra lúc đầu chúng ta quyết định hợp tác với nhà thiết kế Sun là bởi vì cần thêm nguồn vốn để phát triển thương hiệu của chúng ta, bây giờ không phải là tốt rồi sao? Cung thị tài phiệt là chỗ dựa cho chúng ta, điều này đối với thương hiệu Leila mà nói chỉ có lợi không có hại!’ Một đồng nghiệp của cô cũng cười, nói.

‘Đúng đó, so với nhà thiết kế Sun, hợp tác với Cung thị rõ ràng là có lợi hơn nhiều, tôi nghĩ không lâu nữa đầu thương hiệu Leila nhất định sẽ trở thành một trong những thương hiệu thời trang cao cấp nổi tiếng toàn cầu!’ Nhân viên phòng kế hoạch hào hứng vạch ra tương lai.

Hồ hấp của Sầm Tử Tranh càng lúc càng dồn dập, cô nhìn mọi người sau cùng quả thực không nhận nổi nữa, lên tiếng: ‘Mọi người đừng lạc quan quá như vậy. Nếu một khi thương hiệu Leila bị Cung thị thu mua vậy tương lai của thương hiệu Leila nằm trong sự khống chế của người khác, tôi không thấy tương lai có gì tốt đẹp cả. Cung thị có nhiều sản nghiệp như vậy, nếu như họ không chú ý phát triển ngành thời trang, vậy chúng ta cũng không có cách nào!’

Cô cần phải nói rõ tiền căn hậu quả ọi người hiểu!

‘Leila, tôi cảm thấy đây chỉ là do cô quá lo xa thôi. Nếu như Cung thị đã quyết định thu mua thương hiệu của chúng ta vậy chẳng phải là tổng tài của Cung thị đã nhìn ra tiềm lực phát triển của thương hiệu này sao? Nếu không phải như vậy ngài ấy sao lại phí tiền đi thu mua thương hiệu Leila làm gì?’ Một nhà thiết kế khác phân tích một cách rành mạch.

82. Q.5 - Chương 23-25

Quyển 5: Biển cổ

Chương 23: Sự kiện bất ngờ (2)

Lời của vị kia ngay lập tức nhận được sự đồng tình của các đồng nghiệp khác, nhìn thái độ lạc quan và hào hứng với tương lai của mọi người, lòng Sầm Tử Tranh lại lần nữa ầm ầm đau.

Một lúc lâu sau cô mới gian nan thốt ra lời: ‘Thực ra ... mọi người có bao giờ nghĩ đến, Cung thị lần này quyết định thu mua là một thương hiệu thời trang chứ không phải là phòng làm việc của chúng ta, chính vì vậy, tôi thật sự rất lo cho tương lai của mọi người ...’

Nói đến đây, Sầm Tử Tranh không biết tiếp theo nên nói những gì, nếu như nói với họ có khả năng mọi người không thể tiến vào Cung thị làm việc, vậy chẳng phải là dội nước lạnh vào sự hưng phấn của mọi người sao?

Cô thật sự rất sợ nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của mọi người, dù sao tất cả những chuyện này đều là do cô mà ra, Cung Quý Dương hẳn vốn không có tâm tư tiến vào ngành thời trang thì sao lại ọi người được toại nguyện chứ?

Tất cả dường như đều không hợp lý!

Lời của Sầm Tử Tranh lại chẳng khiến mọi người lo lắng gì cả, ai nấy ngược lại đều thêm phần kích động cười lớn, một người trợ lý hào hứng nói: ‘Leila, sự lo lắng của cô chúng tôi đều hiểu cả, chính vì cô lo nghĩ đến điều đó nên mới thương lượng với Cung thị giữ lại toàn bộ chúng tôi, đúng không?’

‘Leila, thật cảm ơn cô, tình hình bên ngoài lúc này không được tốt lắm, cạnh tranh rất lớn, nếu như không phải vì cô nỗ lực ra mặt giúp chúng tôi, chỉ sợ chén cơm của chúng tôi sớm đã mất rồi!’

‘Đúng đó đúng đó! Cảm ơn cô, Leila!’

...

Mọi người đều thốt lên lời cảm ơn từ đáy lòng khiến cho Sầm Tử Tranh cực kỳ ngạc nhiên, cô không kìm được thì thào: ‘Mọi người ... mọi người đang nói gì vậy? Sao tôi nghe không hiểu?’

Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ? Hình như là đã xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết chẳng?

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi sao mọi thứ đều thay đổi cả thế này?

Lúc này Alina mới bật tiếng cười khẽ, cô vỗ nhẹ lên cánh tay Sầm Tử Tranh, nói: ‘Leila, tất cả chúng tôi đều biết cả rồi, là cô vì tương lai của mọi người nên mới đến Cung thị tài phiệt tìm Cung tổng tài đúng không?’

Câu hỏi này của Alina khiến cho Sầm Tử Tranh càng thêm mờ mịt, cô chỉ tay vào mũi mình, hỏi ngược lại: ‘Em nói chị hả?’

Cô đúng là có đi Cung thị tìm Cung Quý Dương không sai nhưng Cung Quý Dương cũng không nhắc đến chuyện này chính vì vậy mới khiến cô luôn lo lắng suy tư về vấn đề này!’

‘Leila, cô đừng đùa với chúng tôi nữa mà. Chuyện này chiều hôm nay chúng tôi mới biết. Cung thị cho người đến thông báo với mọi người cái tin này, rằng sẽ giữ lại tất cả mọi người trong phòng làm việc này.’

‘Thật sao?’ Sầm Tử Tranh gần như không tin nổi những điều mình vừa nghe được. Điều này ... điều này sao có thể chứ?

Cung Quý Dương cho cô hai ngày để suy nghĩ, điều kiện là sự phát triển trong tương lai của thương hiệu Leila, sao hẳn vào lúc này lại quyết định tiếp nhận những người này chứ? Hay là ở giữa phát sinh thêm chuyện gì mà cô không biết?

‘Leila, chị làm chuyện tốt mà cứ thích giấu giếm làm gì, người bên Cung thị đã nói hết cả rồi, chị với Cung tiên sinh luôn có giao tình rất tốt đúng không mà chị thì hết lần này đến khác nài nỉ Cung tiên sinh giữ lại

tất cả nhân viên, chỉ suy nghĩ cho chúng tôi như vậy, chúng tôi thực sự rất biết ơn!’ Một nhân viên thốt lên lời từ đáy lòng.

Tình hình thay đổi quá đột ngột khiến cho đầu óc Sầm Tử Tranh choáng váng!

Cung Quý Dương thực sự giữ lại tất cả mọi người sao?

Hơn nữa còn cho người đến nói rõ đây là do cô giúp mọi người tranh thủ cơ hội???

Người đàn ông này rốt cuộc đang suy tính điều gì?

Sầm Tử Tranh nghĩ mãi mà không hiểu, theo lý mà nói, nếu như Cung thị thu mua thương hiệu Leila hơn nữa còn có kế hoạch phát triển thì chẳng phải nên chiêu mộ thêm nhiều nhà thiết kế tài năng khác sao? Nhiều nhân viên trong phòng làm việc cũng chưa xứng tầm với Cung thị, hẳn vì sao lại làm như vậy?

Nghi vấn trùng trùng cộng với mỗi một cực độ dần bao vây lấy Sầm Tử Tranh, nhìn gương mặt tươi cười của các đồng nghiệp, cô cảm thấy mình giống như đang rơi vào một cái bẫy tinh vi đã được Cung Quý Dương thiết kế sẵn. Cô như một con mồi đang dần rơi vào bẫy, hơn nữa còn không có cách nào dây giũa.

Văn phòng luật sư của Khương Ngự Kinh rất khang trang, thoạt nhìn hết như chính con người của hắn vậy, đầy tính chuyên nghiệp và giỏi giang.

Khi Sầm Tử Tranh bước vào trong, nhân viên tiếp tân lập tức tươi cười bước ra tiếp đón, sau khi hỏi rõ nguồn cơn, cô lịch sự nói với Sầm Tử Tranh: ‘Sầm tiểu thư, Khương luật sư đang đợi cô, xin cô theo tôi!’

Nói dứt lời cô liền dẫn đường cho Sầm Tử Tranh cùng tiến vào thang máy đi đến phòng làm việc của Khương Ngự Kinh.

‘Khương luật sư, Sầm tiểu thư đã đến!’ Sau khi thư ký hỏi rõ nhân viên tiếp tân liền lễ độ gõ cửa sau đó tiến vào phòng làm việc của Khương Ngự Kinh, thông báo.

‘Mời cô ấy vào đi!’ Khương Ngự Kinh dời mắt khỏi xấp văn kiện rên tay, đôi mắt thâm thúy lộ ra một chút phức tạp, điềm đạm cất lời.

‘Được!’

Thư ký lui ra không bao lâu thì Sầm Tử Tranh tiến vào văn phòng của Khương Ngự Kinh.

‘Tử Tranh, ngồi đi!’

Trên mặt Khương Ngự Kinh lộ ra một nụ cười ấm áp như ánh nắng mặt trời, hắn đứng dậy, tự tay giúp cô pha một ly cà phê.

Một ly cà phê được đặt trước mặt Sầm Tử Tranh, mùi cà phê thơm nồng hòa quyện với mùi sữa khiến cô vừa nhìn đã biết, người đàn ông này nhất định là một người rất chú trọng chất lượng cuộc sống.

Chỉ có điều ...

Cô đón lấy ly cà phê sau đó đặt lên bàn trà bên cạnh sofa, nhìn Khương Ngự Kinh nói: ‘Anh Khương, không biết lần này em đến có làm phiền anh lắm không?’

Khương Ngự Kinh nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của cô, bên môi nhẹ câu lên một nụ cười ưu nhã, hắn nhẹ giọng nói: ‘Không đâu, anh muốn giúp em, hơn nữa đây cũng là một cách để anh chuộc tội mà!’

‘Chuộc tội? Chuộc tội gì?’

Sầm Tử Tranh nhảy cảm hỏi lại, người đàn ông này mới gặp cô ngày hôm qua mà thôi nhưng nếu như cô không nhìn nhầm trên mặt anh ta luôn lộ ra vẻ khó xử và áy náy tuy nó chỉ là thoáng qua mà thôi!

Chương 24: Ai mới là đầu sỏ gây nên tội? (1)

Đôi mày rậm của Khương Ngự Kinh khẽ nhíu lại, anh ta là một người đàn ông tuấn tú, tin rằng một người đẹp trai, tài năng lại nhiều tiền như anh ta cũng là đối tượng theo đuổi của không ít cô gái đi. Nhưng về

anh tuấn của Khương Ngự Kinh mang theo một cảm giác chính khí lẫm lẫm, không giống như Cung Quý Dương, lúc nào cũng mang đến một cảm giác tà tử, ngạo đời.

Cũng cùng là cái đẹp nhưng lại rất khác nhau!

Thấy hần có vẻ muốn nói lại thôi, trong lòng Sầm Tử Tranh chợt vang lên một hồi chuông cảnh giác: ‘Anh Khương, anh có lời gì muốn nói thì cứ tự nhiên!’

Mấy ngày nay chuyện gì cô cũng trải qua cả rồi, gặp thêm một chuyện khó khăn nữa thì có sao đâu chứ?

‘Tử Tranh ...’ Một lúc lâu sau Khương Ngự Kinh mới lên tiếng, trên mặt hần lộ ra một tia khổ sở: ‘Anh nên gọi em là Tử Tranh hay là ... Leila đây?’

Câu hỏi của hần khiến Sầm Tử Tranh ngay lập tức giống như một khúc gỗ, cả người cứng đờ, cô hoang mang nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của hần, đầu bắt đầu có cảm giác choáng váng.

‘Anh biết em sao?’

Mất một lúc lâu cô mới hoàn hồn lại, giọng nói có chút mờ mịt và nghi hoặc.

Khương Ngự Kinh thở dài một tiếng thật sâu, hần nhẹ giọng nói: ‘Ngày hôm qua anh mới biết thì ra nhà thiết kế Leila nổi tiếng lại chính là bạn tốt của em gái anh, Sầm Tử Tranh ...’

‘Anh Khương, hình như anh có điều gì áy náy với em?’

Sầm Tử Tranh dứt khoát hỏi thẳng vào vấn đề, ánh mắt đăm đăm nhìn hần.

Người đàn ông này, từ hôm qua vừa gặp mặt cho đến bây giờ đều như có gì đó đang giấu diếm cô.

‘Tử Tranh, thực ra từ lần đầu tiên anh gặp em hôm qua, anh đã biết em muốn anh giúp em chuyện gì ...’

Nói đến đây hần lại thở dài một tiếng, nâng ly cà phê lên nhấp một ngụm, trong giọng nói và trên gương mặt đều có chút ngưng trọng.

‘Anh Khương, ý của anh là ...’

Sầm Tử Tranh nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của hần, trái tim chợt đập thành thịch, cô hít sâu một hơi, nói tiếp: ‘Ý của anh là, anh biết chuyện có liên quan đến việc thu mua thương hiệu Leila?’

‘Đúng vậy!’ Khương Ngự Kinh gật đầu, thẳng thắn nói.

Hồ hấp của Sầm Tử Tranh bắt đầu trở nên khó khăn, cô vội hỏi tiếp: ‘Vậy anh nhất định là biết tường tận sự việc phải không? Anh Khương, Leila là do một tay tôi sáng tạo nên, xin anh nhất định phải giúp tôi chuyện này. Tôi không thể mất đi nó!’

Khương Ngự Kinh nhượng mắt nhìn cô, không thể không thừa nhận, cô gái trước mặt hần thật sự rất đẹp, hơn nữa lại có thông minh, cá tính, trên người toát ra một sự ấm áp khiến cho người khác rất thích đến gần. Hần chỉ không biết vì sao Cung Quý Dương cứ muốn tìm cách làm khó cô.

‘Tử Tranh, nghe Tĩnh Nghiên nói em đã từng có giao tình rất tốt với tổng tài của Cung thị Cung Quý Dương nhưng về sau giữa hai người nảy sinh vấn đề?’ Khương Ngự Kinh đột ngột hỏi một câu không ăn nhập gì đến câu chuyện này giờ.

Hả???

Cả người Sầm Tử Tranh chợt run nhẹ, cô rũ mắt, đôi mi thật dài cũng khẽ run rẩy như muốn giúp cô che đi nỗi khổ sở và ngỡ ngàng lúc này.

‘Anh Khương, quan hệ giữa tôi với anh ta bây giờ ... rất đơn giản!’

Cô không biết nên giải thích thế nào với hần!

Đây là một câu chuyện cũ ngay cả cô cũng không có cách nào kể cho rõ ràng thì giải thích với hần thế nào đây?

‘Anh chỉ tò mò muốn biết vì sao anh ta lại cứ nhắm vào thương hiệu của em thôi, hay là anh ta đang nhắm vào em?’

Khương Ngự Kinh nhìn gương mặt tuy lộ vẻ khổ sở nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người của cô, lòng chợt hơi thất lại.

‘Anh Khương, nếu như anh đã biết chuyện này vậy thì anh có cách gì giúp được em không?’ Cô cố che dấu sự thiếu tự nhiên của mình, hỏi vội.

‘Đúng là ông trời trêu người ...’

Sự bất lực toát ra từ trong câu nói của Khương Ngự Kinh, trên gương mặt cương nghị lộ ra một vẻ khó xử.

‘Tử Tranh, xin lỗi em. Trong chuyện này anh không thể giúp gì được cho em ...’ Hắn thấp giọng nói, cả người lộ ra vẻ thiếu tự nhiên.

‘Anh Khương ...’

Sầm Tử Tranh nhìn hắn bằng ánh mắt khó mà tin được, hắn là kim bài luật sư kia mà, vì sao ngay cả hắn cũng không thể giúp được cô chứ?

Một lúc lâu sau Sầm Tử Tranh mới điều hòa được tâm tình rồi ren của mình, dù sao người ta cũng đã biểu đạt rõ ràng ý tứ rồi, cô có năn nỉ thì cũng vô ích thôi.

Hoang mang nhắc túi xách lên, Sầm Tử Tranh cười gượng: ‘Anh Khương, cảm ơn anh, bận rộn như vậy mà vẫn sắp xếp thời gian gặp em!’ Thần sắc ảm đạm cô xoay người bước về phía cửa.

‘Tử Tranh ...’ Người đàn ông sau lưng cô chợt cất tiếng gọi nhưng lại ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

Sầm Tử Tranh quay đầu lại, trong mắt đầy vẻ chờ mong nhìn Khương Ngự Kinh nhưng khi cô nhìn vào đôi mắt tràn đầy ý xin lỗi kia thì liền biết, chuyện này không có hy vọng gì.

‘Anh Khương, tạm biệt!’ Cô cố nặn ra một nụ cười, đưa tay cầm lấy nắm cửa.

‘Tử Tranh ...’

Sau lưng cô chợt có tiếng gió rồi cô chợt nhận ra cổ tay mình đã bị bàn tay to của Khương Ngự Kinh nắm chặt.

Thời gian bỗng như ngừng lại, đông lại cả sự áy náy của Khương Ngự Kinh cùng sự bất an và tuyệt vọng của Sầm Tử Tranh ...

‘Anh Khương, anh ...’

Sầm Tử Tranh ngập ngừng lên tiếng, nhìn bàn tay rám nắng đang nắm lấy cổ tay mình, sự tương phản của hai màu da nhìn thật chói mắt.

Hành động bất ngờ của hắn khiến Sầm Tử Tranh không kịp trở tay.

Nhận ra sự nghi hoặc trong mắt cô nhưng Khương Ngự Kinh không hề có ý định buông tay, hắn kéo Sầm Tử Tranh xoay cô đối diện với mình, thở dài một tiếng rồi nói: ‘Tử Tranh, thực ra ... anh có điều này cần phải cho em biết, bằng không trong lòng anh rất bất an!’

Sầm Tử Tranh nhìn hắn, trái tim vì lời nói và biểu tình này của hắn mà rung động: ‘Được thôi, anh Khương, có gì xin anh cứ nói!’

Cô lấy hết dũng khí nói ra câu này bởi vì cô chợt có cảm giác, chuyện hắn nói ra đây hoàn toàn không đơn giản.

Chương 25: Ai mới là đầu sỏ gây nên tội? (2)

Khương Ngự Kinh khép mắt lại, hít sâu một hơi, từ động tác của hắn có thể dễ dàng nhìn ra nội tâm của hắn đang dằn dụa và đẩy áy náy.

Một lúc sau hắn mới mở mắt rau, nhìn Sầm Tử Tranh, nói rành mạch từng chữ: ‘Thực ra ... đến chuyện thu mua thương hiệu Leila vẫn luôn là do văn phòng luật sư của anh thụ lý, hơn nữa, người luật sư đó ... chính là anh!’

Thật vất vả Khương Ngự Kinh mới nói hết câu nói này!

Lúc đầu hắn hoàn toàn không biết Leila chính là Sầm Tử Tranh, Sầm Tử Tranh chính là Leila, huống gì hắn chưa từng được thấy qua mặt cô hay là xem ảnh của cô, thì hắn làm sao mà kết nối hai cái tên này lại với nhau được chứ.

Hôm qua khi hắn biết thân phận thực sự của nhà thiết kế Leila thì chợt có cảm giác như ông Trời đang trêu người, tất cả những chi tiết về chuyện thu mua thương hiệu Leila đều là do một tay hắn ra sách lược, điều này bảo hắn làm sao đối mặt với cô được chứ?

Rất rõ ràng, tin tức này hoàn toàn làm Sầm Tử Tranh chấn động, đôi mắt đẹp của cô trừng lớn, nhìn Khương Ngự Kinh với vẻ không thể tin được, hơi thở dần trở nên dồn dập.

‘Vì sao? Vì sao lại như thế? ... Vì sao?’

Cô không tìm được, lẩm bẩm liên tiếp mấy câu vô nghĩa, một cảm giác bất lực chợt ập đến, ngay lập tức, cô thấy mình đầu vầng mắt hoa, thân hình không ngừng lắc đảo, sau đó được Khương Ngự Kinh đỡ lấy người cô.

‘Tử Tranh, nghe anh nói, lúc đó anh thật sự không biết em chính là Leila, anh chỉ cho rằng đây là một trong những hạng mục kinh doanh của Cung thị mà thôi. Sau khi biết được thân phận thật sự của em, anh mới biết chuyện này thật không đơn giản!’

Hắn vội vàng giải thích cho cô nghe, nhìn thấy dáng vẻ như sắp ngất đi của cô, cảm giác tội lỗi trong lòng hắn càng dâng cao.

Sầm Tử Tranh đặt tay lên ngực, như cố xoa dịu cơn đau trong lòng, nhìn Khương Ngự Kinh hỏi: ‘Anh Khương, em hỏi anh, anh với Cung Quý Dương trước giờ vẫn luôn có quan hệ hợp tác hay chỉ là ... lần này?’

‘Đây là lần đầu tiên bọn anh làm việc với nhau!’ Khương Ngự Kinh trả lời thẳng thắn.

Sầm Tử Tranh gượng ngồi dậy, lưng tựa vào bức tường lạnh như băng như muốn mượn sự kiên cố của bức tường để chống đỡ cho cơ thể mình.

‘Nói như vậy, là Cung Quý Dương chủ động tìm đến anh?’ Cô chợt nghĩ ra điều gì, hỏi tiếp.

Khương Ngự Kinh cũng cẩn thận suy nghĩ một hồi rồi gật đầu: ‘Đúng vậy. Lúc đó trợ lý đặc biệt của Cung thị tài phiệt đến tìm anh, muốn anh hợp tác giải quyết case này, lúc đó anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, Cung thị không thiếu gì những cố vấn pháp luật, vì sao lại đặc biệt đến tìm một văn phòng luật để giải quyết một hạng mục thu mua đơn giản, nhưng dù sao đây cũng là việc riêng của khách hàng, anh không thể hỏi nhiều quá nhưng anh vẫn tiếp nhận vụ này!’

Tim đau như bị ai bóp chặt khiến Sầm Tử Tranh cơ hồ không thể hô hấp được, khi cô nghe hết những lời mà Khương Ngự Kinh nói thì nỗi tuyệt vọng trong lòng càng thêm sâu!

Cung Quý Dương!

Hắn không hổ là người am hiểu sâu sắc về thương trường, xem ra hắn sớm đã biết Khương Ngự Kinh là anh trai của Tỉnh Nghiên, cũng có lẽ là đoán được họ sẽ có một ngày biết nhau vì vậy mới đem hạng mục này giao cho Khương Ngự Kinh, mục đích chính là để hắn không có cách nào xen vào quản chuyện của cô. Thân là một luật sư có tính chuyên nghiệp và đạo đức nghề nghiệp, bất luận là về mặt đạo đức hay là chức nghiệp Khương Ngự Kinh đều không được phép cũng không thể giúp đỡ cô làm bất cứ chuyện gì trong thương vụ thu mua Leila.

Điều cô nghĩ đến, Khương Ngự Kinh cũng nghĩ đến, hắn không khỏi cười khổ một tiếng, không ngờ hắn lẫn lộn nhiều năm trong nghề như vậy đến cuối cùng lại bị người ta thiết kế, để chính mình rơi vào tình huống khó xử thế này.

Những tay sành sỏi trên thương trường không phải là hần chưa gặp qua nhưng ... nhìn xa trông rộng như Cung Quý Dương này thì hần cũng là lần đầu tiên gặp được, người đàn ông này đúng là tâm tư quá sức cẩn mật, trước khi làm điều gì anh ta đều đã nghĩ đến tất cả các khả năng và kế sách đối phó.

Sự thận trọng và tầm nhìn của Cung Quý Dương khiến cho người ta khó mà đề phòng được!

Nỗi tức giận và đau khổ như sóng triều nhấn chìm lấy Sầm Tử Tranh, cô cảm giác mình càng lúc càng khó thở, giống như có một bàn tay đang hung hăng bóp lấy cổ cô khiến cô ngay cả ý muốn chết cũng có!

Tám năm trước hần đã từng một lần giết chết trái tim cô!

Tám năm sau, hần vẫn còn ý định lặp lại điều này lần nữa sao?

Cung Quý Dương, anh thật quá đáng!

Anh tưởng làm vậy tôi sẽ hoàn toàn khuất phục dưới tay anh sao? Được thôi, tôi sẽ đấu với anh đến cùng, tôi muốn xem, anh sẽ mãi may mắn như vậy hay là tôi sẽ chiến thắng!

Nghĩ đến đây, Sầm Tử Tranh liền đẩy Khương Ngự Kinh ra, xô cửa chạy ra.

‘Tử Tranh ...’

Khương Ngự Kinh thấy sắc mặt cô càng lúc càng kém, hần không khỏi thầm lo lắng thay cho cô, cô gái này lúc nghe những lời thú nhận của hần thái độ lại quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm cho hần sợ hãi.

Nếu như cô thật sự xảy ra chuyện gì vậy hần thật có lỗi với cô và em gái mình!

Sầm Tử Tranh lúc này đã không nghe được bất kỳ âm thanh gì, bước chân của cô hơi lảo đảo, rồi cả thân người cũng bắt đầu loạn choạng, cô cắn môi cố nén cảm giác choáng váng trong đầu, bước lê từng bước ra ngoài.

Lần này nỗi tuyệt vọng không kém gì so với tám năm trước, cũng là một nỗi đau khổ tuyệt vọng khiến người ta không thể thở nổi ...

Nhưng ... cô, Sầm Tử Tranh, trái tim cô đã chết một lần rồi, lần này cô tuyệt đối không thỏa hiệp!

Cung Quý Dương người đàn ông này muốn dùng tất cả năng lực và quyền thế chỉ để đánh ngã cô sao? Cô sẽ để hần thấy được thế nào mới là bản năng sinh tồn và ý chí thực sự.

‘Tử Tranh, em ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi!’

Khương Ngự Kinh vẫn luôn đuổi theo sau cô, nhìn thấy cô lảo đảo bước đi trong lòng càng vạn phần bất an, một nỗi áy náy càng dâng cao trong lòng hần.

‘Anh Khương, cảm ơn anh ... em có thể ...’

Sầm Tử Tranh quay đầu lại, môi nở một nụ cười kiên định nhưng khi cô quay đầu lại lần nữa thì cảm giác đầu váng mắt hoa lại ập đến ...

Trong chớp mắt, lớp vỏ bọc kiên cường của cô gần như bị phá vỡ, mắt Sầm Tử Tranh chợt tối sầm lại sau đó cả người mềm nhũn ngã nhào xuống ...

‘Tử Tranh ...’

Mắt Khương Ngự Kinh xẹt qua một tia hoảng sợ, hần vươn tay, vừa hay đón được cơ thể mềm nhũn của Sầm Tử Tranh vào lòng, thấy cô đã mất đi ý thức, ánh mắt hần chợt xẹt qua một tia phức tạp: ‘Em sao lại phải khổ thế chứ? Tuy anh không biết em với Cung Quý Dương rốt cuộc có ân oán gì nhưng ... em sao có thể đấu lại được với hần chứ?’

Nhẹ thở dài một tiếng, Khương Ngự Kinh bế Sầm Tử Tranh lên đi về phía phòng nghỉ của mình, xem ra cô cần phải nghỉ ngơi một lúc mới được! Là hần khiến cô mệt mỏi, suy sụp như thế này phải không?

83. Q.6 - Chương 01-02

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 01: Cô ta xứng sao? (1)

Trái tim chua xót, lệ cũng khô rồi!

Mối thâm tình đó, còn vương vấn mãi

Đã từng có nhau, tưởng mãi dài lâu

Nào hay không thể, sớm sớm chiều chiều.

Mối thâm tình đó, còn vương vấn mãi

Chỉ mong đời này, lần nữa có nhau ...

Yêu một người ...

Làm sao để được bên nhau mãi?

Làm sao để đối mặt tất cả?

Em không biết!!!

Nhớ về quá khứ

Không quên được nỗi khổ tương tư

Vì sao anh lại đến, làm xao động lòng em?

Yêu anh? Sao có thể?

Anh, đêm nay anh nên biết

Duyên chưa dứt...

Tình còn vương ...

Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa, bóng nắng phản chiếu trên cánh cửa kiếng lấp lánh những màu sắc thật đẹp, trong chiếc ghế dài đặt cạnh hồ bơi trong nhà, Cung Doãn Thần đang nhàn nhã uống trà. Bơi lội xong ngồi thưởng thức một tách trà thơm là thói quen trước giờ của ông. Mùi trà thoang thoảng lan tỏa trong từng góc nhỏ của căn phòng.

Nhưng rất nhanh, bầu không khí yên tĩnh đó đã bị một tràng tiếng giày khua phá hỏng, sau đó cánh cửa kiếng bị đẩy ra, Trình Thiển Tây đi vào trong phòng, tuy tư thế vẫn ưu nhã như trước giờ nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ lo lắng rõ rệt.

‘Ai ya, ông còn tâm trí ở đây xem báo sao?’

Khi bà nhìn thấy bộ dạng thong dong của chồng mình, lửa giận trong lòng càng lớn, lên tiếng lầu bầu.

Cung Doãn Thần đặt tờ báo trên tay xuống, chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi mới lên tiếng: ‘Tôi bây giờ chỉ là một ông già về hưu hưởng phước, không xem báo thì làm gì để giết thời gian?’

Tuy ông tự nói mình là một ông già nhưng thực ra Cung Doãn Thần sức khỏe còn rất tốt, lúc tuổi trẻ ông là người thích vận động, sau khi rời khỏi chức vị, ngày thường ông vẫn luôn rất chú trọng sức khỏe và luyện tập vì vậy tuy tuổi không còn trẻ nhưng thần thái vẫn sáng láng như xưa, trên mặt không hề có dấu hiệu già nua vì tuổi tác.

Trình Thiến Tây nghe vậy liền lắc đầu, bà đi đến trước mặt ông giật lấy tờ báo trên tay ông xuống sau đó ngồi xuống đối diện với ông: ‘Tôi hỏi ông một câu, về việc Quý Dương định thu mua thương hiệu Leila, ông rốt cuộc có muốn nhúng tay vào hay không?’

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi bà đã thấy tim mình sắp có chuyện rồi, chỉ cần nghĩ đến thương hiệu đó là của Sầm Tử Tranh thì cơn tức trong bà lại bùng phát.

Người phụ nữ kia sao lại mặt dày như thế, chuyện đã qua tám năm rồi mà cô ta vẫn còn chủ động tìm đến, không chỉ là muốn Quý Dương để ý đến cô ta mà còn muốn gạt tiền của con trai bà nữa.

Nghe vợ mình hỏi vậy, Cung Doãn Thần chậm rãi đặt tách trà xuống, trầm giọng nói: ‘Tuy tôi cũng phản đối con trai làm như vậy nhưng bây giờ Quý Dương dù sao cũng là tổng tài của Cung thị tài phiệt, tôi vẫn nên tôn trọng cách làm của nó!’

‘Ông ...’ Trình Thiến Tây không ngờ chồng mình lại trả lời như thế, sắc mặt bà chợt trở nên thật khó coi.

‘Hôm đó nếu như ông cực lực phản đối, Quý Dương tuyệt đối sẽ không làm tiếp tục, nghe ông nói như vậy, có phải là ông quyết định thỏa hiệp với nó không?’

Cung Doãn Thần suy tư một lúc rồi cười nói: ‘Thiến Tây, bà phải tin con trai của chúng ta chứ. Từ nhỏ đến lớn nó làm việc luôn là như thế, nhưng có lúc nào Quý Dương làm cho chúng ta thất vọng chưa? Lần này nó có quyết định như vậy tôi tin nó cũng đã suy nghĩ rất cẩn thận rồi, Cung thị mở rộng thêm ngành nghề kinh doanh cũng chưa chắc là một chuyện xấu!’

‘Ông xã, ông già hồ đồ rồi phải không? Hôm đó ông cũng phản đối Quý Dương kia mà sao bây giờ lại biến thành ủng hộ nó vậy?’

Trình Thiến Tây thấy chuyện càng lúc càng không theo ý bà, trên mặt vẻ ưu tư càng đậm.

Cung Doãn Thần thoải mái dựa lưng vào ghế, thở dài một tiếng: ‘Thực ra tôi phản đối chủ yếu là để cho con nó biết, xâm nhập vào một ngành nghề mới sẽ có rủi ro nhất định nhưng nhìn Quý Dương kiên quyết như vậy tôi cũng yên tâm!’

‘Yên tâm? Ông yên tâm nhưng tôi thì không!’

Trình Thiến Tây kích động đứng dậy nói. Bà còn cho rằng chồng mình sẽ đứng về phía mình, như vậy hai vợ chồng cùng tạo áp lực, tin rằng Quý Dương sẽ suy nghĩ lại. Nhưng bà hoàn toàn không nghĩ đến Cung Doãn Thần lại có thái độ trung lập, thậm chí là hơi nghiêng về phía Quý Dương, điều này làm bà thấy thật khó chịu.

Cung Doãn Thần nhìn vợ mình đang kích động như vậy, ông đưa tay ra hiện cho bà ngồi xuống, điều hòa lại tâm trạng.

‘Thiến Tây, bà ngồi xuống trước đi. Tôi có chuyện muốn hỏi bà!’

Trình Thiến Tây tuy có chút không bằng lòng nhưng vẫn ngồi xuống trở lại, dù sao bà cũng là một quý phụ nhân, tuy tức giận nhưng vẫn không mất đi nét thanh lịch tao nhã.

‘Nếu như ông muốn thuyết phục tôi đồng ý với quyết định của Quý Dương vậy thì miễn đi, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý!’

‘Không đồng ý thì thế nào? Quý Dương cũng không còn là đứa trẻ con nữa, nó làm việc gì trước giờ đều rất chừng mực!’

Ngược lại với vợ mình, Cung Doãn Thần thái độ rất ôn hòa, ông nói một cách nhẹ nhàng mà trí tuệ.

Trình Thiến Tây lạnh giọng hừm một tiếng: ‘Tôi muốn đến công ty một chuyến, xem Quý Dương thăng bé này muốn làm cái gì. Tôi không thể trở mắt nhìn một cuộc hôn nhân tốt đẹp cứ thế mà không còn! Nhà họ Ngải người ta tuy không nói gì nhưng đứng trên lập trường của họ mà nghĩ thì chuyện này đúng là Quý Dương không đúng rồi!’

Đây mới là mục đích chính của bà! Nghĩ đến tình cảnh hôm đấy bà liền tức đến không thở nổi.

Câu nói này của Trình Thiển Tây vốn chỉ để trút giận nhưng lại khiến cho Cung Doãn Thần rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau ông mới lên tiếng: ‘Thiển Tây tôi hỏi bà, cô gái tên Sầm Tử Tranh này là người như thế nào?’

Câu hỏi này của ông khiến cho Trình Thiển Tây có chút bất mãn, bà nhìn đôi mắt trí tuệ của chồng mình, bực mình nói: ‘Cô ta chính là người phụ trách của thương hiệu Leila, điểm này không phải ông biết rõ rồi sao?’

Đối với câu trả lời này của vợ mình, Cung Doãn Thần rõ ràng là không bằng lòng, ông trầm giọng nói: ‘Ý của tôi muốn hỏi là cô ấy với Quý Dương nhà mình có quan hệ gì?’

‘Cái gì quan hệ?’ Trình Thiển Tây cười lạnh một tiếng, ‘Cô ta cho dù muốn có quan hệ cũng phải xem mình có xứng không cái đấy!’ Trong lời nói tràn đầy sự châm biếm và bất mãn!

Chương 02: Cô ta xứng sao? (2)

Cung Doãn Thần nhìn vợ mình đang nhăn mặt nhíu mày, ông không kìm được thở dài một tiếng, từ xưa đến nay bà vẫn luôn như vậy, lúc nào cũng dùng tư thái gà mẹ bảo hộ cho con mình, không có lúc nào là không nhìn chăm chăm vào con trai. Cũng may là Quý Dương không vì thế mà bị chiều thành hư bằng không thì đúng là trở thành một thằng phá gia chi tử chính hiệu.

Nhớ lại lúc đó khi Quý Dương được mười tuổi ông cùng ba người bạn hữu cùng đi đến một quyết định chính là gửi con trai mình đến tổ chức để chịu huấn luyện đặc biệt, dùng gian khổ huấn luyện để tôi luyện ý chí và bản lĩnh của những đứa con.

Những đứa con này chính là người kế nghiệp tương lai của ông và bạn ông, từ nhỏ chúng đã phải hiểu rõ một chuyện ...

Tiền tài là phải nhờ vào chính mình kiếm được, là con trai của nhà giàu có nhất là như chúng thì càng phải đối mặt với nhiều khó khăn và nguy cơ hơn, thậm chí, cuộc sống hoàn toàn không dễ chịu hơn những người bình thường chút nào.

Chỉ có trong gian khổ thì mới hiểu được làm thế nào để sinh tồn và trưởng thành, mới có tư cách ngồi ở vị trí tổng tài, cũng mới có thể có đủ năng lực ứng phó với đủ mọi loại thủ đoạn trên thương trường.

Ông nhớ lúc đó khi ông quyết định chuyện này, vợ ông gần như muốn đoạn tuyệt quan hệ với ông, bà trước giờ quá thương yêu con mình, thấy con mình chịu khổ bà làm sao có thể chịu đựng được. Hơn nữa trong một đoạn thời gian không cho phép Quý Dương cùng Thiên Dục, Thiệu Đường và Ngạn Tước qua lại với nhau khiến cho Quý Dương một thân một mình rất không tự tại.

Mà hôm nay, liên quan đến chuyện hôn nhân của Quý Dương bà lại có cùng một tâm tình như vậy. Nhưng với cương vị là nữ chủ nhân của cái nhà này, là mẹ của Quý Dương, đối với chuyện đính hôn từ nhỏ mà bà quyết định ông cũng không ngăn cản, không phản đối, đàn ông thành gia lập nghiệp là chuyện rất bình thường, kết hôn cũng không phải chuyện gì xấu, có thể khiến đàn ông yên tâm tập trung vào sự nghiệp.

Chỉ tiếc là đứa con trai này của họ không có ý định lập gia đình với cô gái mà vợ ông chọn. Thấy con trai lúc còn đi học công khai kết giao với những cô gái khác thì ông đã biết con trai mình muốn dùng cách này để thể hiện sự phản kháng của mình. Chỉ có một điểm Cung Doãn Thần không hiểu đó là ... sau khi Quý Dương đến đại học Đài Loan làm sinh viên trao đổi quay trở lại thì con trai ông đã hoàn toàn thay đổi.

Trước đây Quý Dương tuy kết giao với nhiều cô gái nhưng tuyệt đối không khoa trương như vậy. Trong dòng máu của Cung gia không có “phong lưu” hai chữ này nhưng hai chữ này lại hoàn toàn phát huy trong tính cách của Quý Dương.

Bắt đầu từ tám năm trước, tình sử phong lưu của Quý Dương gần như trở thành tâm điểm của giới truyền thông, nữ nhân bên người đổi hết người này đến người khác, thân phận cũng rất khác nhau, sinh viên đại học thanh thuần cũng có, nhân viên cũng có, chủ quản cao cấp cũng có, minh tinh diễn viên cũng có, thậm chí càng khoa trương hơn, người của hoàng thất Anh, công chúa Á rập gì đó cũng có, không ai thoát được lưới tình của nó.

Ông không biết con trai mình vì sao đối với phụ nữ lại có nhiều hứng thú như vậy, nhưng đó chỉ là hứng thú mà thôi, tuy con trai phong lưu nhưng trước giờ chưa từng để chuyện nam nữ ảnh hưởng đến Cung thị, ngược lại, Cung thị tài phiệt dưới sự dẫn dắt của Quý Dương liền giống như mặt trời ban trưa vậy, thành tích rất tốt.

Đối với tính phong lưu của con trai Trình Thiển Tây cũng không can thiệp đến, chỉ cần Quý Dương chịu cưới Ngải Ân Hà thì bà có thể mắt nhắm mắt mở, đàn ông mà, ai mà chẳng phong lưu hưởng gì là người có tiền lại tuấn tú như Quý Dương.

Nhưng khi vợ ông phát hiện ra sự xuất hiện của Sầm Tử Tranh cô gái này, phản ứng dữ dội của bà khiến cho Cung Doãn Thần chú ý. Bên người Quý Dương có không ít phụ nữ nhưng ông chưa từng thấy Trình Thiển Tây kích động đến thế bao giờ, vì sao duy chỉ có Sầm Tử Tranh này lại khiến bà có phản ứng như vậy? Vì sao đặc biệt như vậy?

Xem ra là có chuyện gì đó mà ông không biết!

‘Thiển Tây, xem ra em với cô gái kia có quen biết sao? Trước đây cô ấy là bạn học của Quý Dương phải không?’ Cung Doãn Thần hỏi dò.

‘Doãn Thần, tôi nói ông nghe, đứa con gái này rất có tâm cơ, thân là một sinh viên trao đổi nhưng lại không lo chuyên tâm học hành mà suốt ngày cứ mơ tưởng chìm đắm thành phượng hoàng, tôi sao có thể để cho Quý Dương với cô ta ở chung một chỗ được?’ Trình Thiển Tây bắt đầu lên tiếng.

‘Nói như vậy năm đó Quý Dương với cô gái kia đã từng yêu đương sao?’ Cung Doãn Thần lên tiếng chất vấn.

‘Hừm, yêu đương thì lại thế nào? Bạn gái của Quý Dương trước giờ cũng không ít, cô ta thì có đáng gì!’

Trình Thiển Tây thấy Cung Doãn Thần hỏi như vậy vội điều chỉnh lại tâm tình, trả lời.

Cung Doãn Thần không nói gì nữa, ông chỉ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn vợ mình nhưng đang suy xét xem câu nói của bà có bao nhiêu phần trăm là sự thật.

Quý Dương đúng là từng kết giao với nhiều bạn gái nhưng nếu như kết hợp chuyện yêu đương với hành động thu mua lần này của con trai thì nhất định là Quý Dương nhắm vào cô gái kia rồi, làm ra loại hành vi này chỉ có hai nguyên nhân ...

Thứ nhất, là yêu!

Thứ hai, là hận!

Nhưng yêu và hận chỉ cách nhau một đường tơ, không có yêu thì hận đến từ đâu?

Nếu theo lối suy đoán này thì Quý Dương năm đó đúng là đã thực sự động chân tình vì cô gái kia, hơn nữa đến bây giờ phần tình cảm đó con trai vẫn nhớ mãi không quên bằng không nếu như Sầm Tử Tranh này chỉ là một khách qua đường trên con đường tình của con trai thì theo tính cách của Quý Dương, con trai tuyệt đối sẽ không bởi vì một cô gái mà đem Cung thị ra đùa.

Tình cảm của đàn ông trước giờ luôn rất vi diệu nhưng cũng rất trực tiếp, không phức tạp như của phụ nữ. Tuy nói nữ nhân tình thâm nhưng lòng dạ đàn bà như kim đáy biển câu nói này hoàn toàn không sai chút nào.

Nếu như một cô gái bị tổn thương hoặc là bị bỏ rơi mà bên cạnh mình xuất hiện một người đàn ông có điều kiện và năng lực tốt hơn hẳn người đàn ông trước của cô ta thì qua một thời gian, nói không chừng tình cảm của cô ta sẽ dần dần chuyển biến, hướng về phía người sau.

Còn đàn ông thì khác, khi anh ta thật lòng yêu một cô gái thì phần tình cảm đó vĩnh viễn cũng không thay đổi, bất luận là bên người anh ta có bao nhiêu cô gái khác, bất luận là anh ta phong lưu đến đâu thì đời này cũng không thể nào quên cô gái kia, cũng sẽ không tìm một người nào khác đến thay thế vị trí của cô gái kia trong lòng anh ta.

Quý Dương chính là điển hình của kiểu đàn ông như vậy!

‘Thiên Tây, tuy tôi không biết năm đó bà với cô gái kia rốt cuộc có khúc mắc gì nhưng tôi khuyên bà một câu, tạm thời đừng quấy nhiễu Quý Dương, tất cả cứ để thuận theo tự nhiên!’ Một lúc lâu sau Cung Doãn Thần mới lên tiếng.

‘Tại sao chứ?’ Trình Thiên Tây khó hiểu hỏi lại.

Cung Doãn Thần nhìn vợ, nói rành mạch từng chữ: ‘Tôi không muốn nhìn thấy Quý Dương hận bà!’

84. Q.6 - Chương 03-04

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 03: Tiến vào Cung thị

Cung thị tài phiệt, mười rưỡi sáng!

Cung Quý Dương dành riêng cả tầng tám mươi để làm phòng làm việc cho thương hiệu Leila, không gian rộng lớn của cả tầng lầu khiến cho tất cả nhân viên của Leila đều kích động không thôi!

‘Alina, mau qua đây xem nè, oa, cao thật đó. Nếu như từ chỗ này mà ngắm cảnh đêm thì đúng là một loại hưởng thụ!’ Nhân viên thiết kế mới đến hào hứng nói.

Alina cũng đi đến bên cửa sổ sát đất nhìn xuống, vừa nhìn đã choáng váng: ‘Nếu như em thích, vậy thì thường xuyên tăng ca đi, sẽ được ngắm cảnh đêm thôi!’

Cô nói rồi vỗ nhẹ cánh tay của cô nhân viên, thật là không hiểu vì sao người thời nay lại thích mấy tòa nhà cao tầng đến thế! Cô thì vẫn thích hoàn cảnh của phòng làm việc cũ hơn, phòng làm việc đặt ở tầng hai mươi bảy, tuy không phải thấp nhưng cũng không kể là cao.

Nơi đây lại khác, tầng tám mươi nha, nghĩ đến đã thấy sợ!

Ngay lúc mọi người còn đang kích động và tò mò tìm hiểu hoàn cảnh làm việc mới thì thư ký của tổng tài đã lễ độ gõ cửa, bước vào.

‘Đây là nơi Cung tiên sinh đặc biệt dặn dò chúng tôi chuẩn bị ọi người, hy vọng sau này mọi người có thể cố gắng làm việc, vì bộ phận thời trang của Cung thị mà góp một phần sức!’

Alina nghe vậy bước đến, vẻ mặt tươi cười chỉ tay một vòng xung quanh hỏi: ‘Cả tầng tám mươi này đều thuộc về thương hiệu Leila sao?’

Thư ký tổng tài mỉm cười gật đầu: ‘Tổng tài dặn như vậy, tình hình cụ thể thì tôi không rõ cho lắm nhưng nếu như nhà thiết kế Leila có đến đây thì xin chuyển lời lại, mời cô ấy đến phòng tổng tài một chuyến, Cung tiên sinh sẽ nói rõ với cô ấy!’

Nói xong cô điều đến mấy người lao công giúp họ quét tước và bố trí văn phòng.

Nhân viên phối màu vẽ mặt tò mò nhìn Alina, nhỏ giọng hỏi: ‘Leila đâu? Đây là lúc nào rồi mà còn không thấy bóng cô ấy?’

‘Đúng đó đúng đó. Cô ấy có phải không biết chúng ta đã dọn đến đây rồi không? Điện thoại của Leila đã thông chưa?’ Nhân viên phòng kế hoạch cũng khẩn trương tiếp lời.

Alina lắc đầu ra vẻ không biết, cô liếc nhìn đồng hồ trên tay, nhẹ thở dài một tiếng: ‘Hai ngày nay tâm tình chị ấy chắc rất tệ, mọi người cứ làm chuyện của mình đi! Với lại, nơi đây là Cung thị, chúng ta dù sao cũng là bị điều sang đây nên lời nói và cử chỉ của mọi người tốt nhất là nên chú ý một chút, tránh những phiền phức không đáng có!’

Quả nhiên, đúng như Alina nói, các bộ phận khác trong Cung thị tài phiệt chừng như đều rất có hứng thú đối với đoàn “lính nhảy dù” này. Tầng tám mươi nha, ngoại trừ các chủ quản cao tầng, các bộ phận khác ngay cả mơ cũng không dám mơ bởi vì nơi đó chỉ cách tầng cao nhất hai mươi tầng mà thôi, nói một cách khác, làm việc ở đó chẳng khác nào rất gần với tổng tài nha.

Nhưng điều làm họ thấy hứng thú hơn cả chính là nhà thiết kế Leila trong truyền thuyết, nghe nói ngày đầu tiên đi làm cô ấy đã chẳng cho Cung tiên sinh chút mặt mũi nào, đến trưa rồi mà vẫn không thấy bóng dáng, ngay cả một tiếng chào hỏi cũng không có, đúng là một người phụ nữ có cá tính!

Lúc này cả Cung thị như sôi sùng sục, ai nấy đều mong mỗi được nhìn thấy chân diện mục của nhân vật huyền thoại kia - người sáng lập nên thương hiệu Leila!

Nhưng mấy tin đồn nhảm này chỉ ngừng lại ở những tầng dưới, các nhân viên cấp cao không ai có gan đi làm những chuyện vô bổ này.

Cộc cộc cộc!

Mấy tiếng gõ cửa nhẹ vang lên bên ngoài văn phòng tổng tài.

‘Vào!’ Đang vui đầu vào xấp văn kiện, Cung Quý Dương chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ ra lệnh ngắn gọn.

Thư ký tổng tài bước những bước ưu nhã vào phòng, nhìn thấy gương mặt anh tuấn cùng dáng người cao ngất của sếp mình, trong mắt cô lại lộ ra vẻ si mê. Nếu như người đàn ông này là của mình thì tốt biết mấy!

Chỉ tiếc rằng cô chỉ là một thư ký, tuy Cung tiên sinh có tính phong lưu nhưng trước giờ chưa từng trêu đùa người trong công ty, cho dù nhân viên cấp dưới xinh đẹp đến đâu, quyến rũ đến đâu, nếu như không có năng lực thì cũng sẽ bị loại bỏ không thương tiếc.

Cung Quý Dương thấy thư ký tiến vào một lúc lâu mà vẫn không nói gì, hần ngẩng đầu lên hỏi: ‘Có việc gì?’

Câu nói này khiến cho cô thư ký tỉnh táo lại ngay. Trời ạ! Mình sao lại phạm vào sai lầm cơ bản thế này chứ?

Cung tiên sinh tối kỵ nhất là những nhân viên làm việc không nghiêm túc, nghe đồn cô thư ký tiền nhiệm chính bởi vì đối với Cung tiên sinh có ý nghĩ không chính đáng, suốt ngày lợi dụng công việc để liếc mắt đưa tình, thậm chí có một hôm còn chủ động quyến rũ tổng tài, kết cuộc là bị Cung tiên sinh đuổi việc không chút lưu tình.

Cô tuyệt đối không thể dẫm vào vết xe đổ kia!

‘Ừm... Cung tiên sinh, tôi đến để nhắc ngài còn mười phút nữa là đến giờ họp!’ Cô vội điều hòa lại tâm tình, trở lại vẻ chuyên nghiệp của mình.

Cũng khó trách cô, đối mặt với một người đẹp trai quyến rũ như vậy, hơn nữa sớm chiều kề cận bảo sao cô không động lòng cho được chứ!

Cung Quý Dương gật đầu rồi hỏi: ‘Phòng làm việc của Leila chuẩn bị thế nào rồi?’

‘Cung tiên sinh, theo lời ngài dặn, đã bố trí tầng tám mươi làm phòng làm việc của họ, sáng hôm nay họ đã đến Cung thị báo danh rồi!’ Thư ký vội trả lời.

‘Tốt. Gọi nhà thiết kế Leila đến gặp tôi!’ Cung Quý Dương nói ngắn gọn.

Không biết hai hôm nay cô suy nghĩ đến đâu rồi, chỉ mới hai ngày không gặp mà hần phát hiện ra bản thân nhớ cô đến cồn cào, chính vì lẽ đó nên hần lạm dụng một chút quyền lực, sắp xếp để cho phòng làm việc của cô gần với hần nhất có thể, mục đích chính là để mỗi ngày có cơ hội được nhìn thấy cô!

Thật nực cười, cô gái này đối xử tệ bạc với hần, lúc nào cũng cự tuyệt hần nhưng hần vẫn không thể không chế bản thân thôi nghĩ về cô!

Thư ký của tổng tài nghe vậy trên mặt lộ ra một vẻ khó xử, cô ấp a ấp úng không biết nên trả lời thế nào.

Cung Quý Dương ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén quét qua vẻ khó xử của thư ký, hỏi thẳng: ‘Sao? Cô ấy vẫn chưa đến?’

‘Dạ đúng, Cung tiên sinh, nhà thiết kế Leila vẫn chưa đến công ty!’ Cô thư ký dè dặt trả lời

Chương 04: Chỉ là muốn em nghe lời

Vẻ mặt của Cung Quý Dương chợt trở nên âm trầm và lạnh lùng.

‘Cung tiên sinh, điện thoại của cô Leila vẫn luôn tắt máy, chúng tôi không có cách nào liên lạc được với cô ấy!’ Thư ký của tổng tài vội lên tiếng giải thích.

Trời ạ! Sắc mặt của tổng tài nhìn thật dọa người!

Nhà thiết kế Leila này cũng thật biết làm cao, hại cô không biết ăn nói thế nào với tổng tài!

‘Lưu lại một tin nhắn cho cô ấy, nói nếu hôm nay cô ấy không đến vậy ngày mai sẽ dỡ bỏ phòng làm việc của Leila ở tầng tám mươi!’ Cung Quý Dương lạnh lùng buông một câu.

‘Dạ, Cung tiên sinh!’ Thư ký lưng toát mồ hôi lạnh, vội lên tiếng đáp lời.

Trời ạ! Cô Leila, cô đúng là một người phụ nữ đáng khâm phục nha, dám công nhiên chọc tức tổng tài!

Cuộc họp này không phải cuộc họp cổ đông mà là một cuộc họp báo cáo thành tích kinh doanh, người phụ trách các bộ phận đến từ khắp nơi trên thế giới và các quản lý cấp cao đều tề tựu trong phòng họp lớn.

Cung Quý Dương sau khi nghe các đơn vị báo cáo xong liền đưa xấp tư liệu trên tay cho thư ký đang ngồi bên cạnh, thư ký hiểu ý đứng dậy nói: ‘Bây giờ tôi tuyên bố quyết định mới nhất của Cung tiên sinh, bắt đầu từ hôm nay, thương hiệu Leila chính thức trở thành một bộ phận mới của Cung thị!’

Liên quan đến tin tức này, những gì cần biết ai nấy đều biết cả rồi, quyết định của Cung tiên sinh trước giờ họ luôn ủng hộ nhưng ...

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là người phụ trách thương hiệu Leila tại sao lại không có mặt trong cuộc họp chứ?

Ngay lúc mọi người đang suy đoán nguyên nhân thì cửa phòng họp chợt bị đẩy mạnh ra, người đến ngay cả lễ tiết cơ bản nhất là gõ cửa cũng bỏ qua!

Phanh!!!

Một tiếng động lớn vang lên trong phòng họp khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía người vừa xông vào!

Là một phụ nữ!

Là một phụ nữ mặt đầy vẻ tức giận!

Người phụ nữ này không phải ai khác, chính là người mà hai ngày nay Cung Quý Dương luôn nhớ đến - Sầm Tử Tranh!

Cô nhìn một vòng khắp phòng họp, sau đó ánh mắt rơi trên gương mặt anh tuấn của Cung Quý Dương, một ngọn lửa như bùng cháy trong mắt cô. Sầm Tử Tranh không nói lời nào, bước nhanh về phía trước, không thêm để tâm đến đây là lúc đang họp.

Phanh!!!

Lại một tiếng động lớn, Sầm Tử Tranh vỗ mạnh tay lên mặt bàn.

‘Cung Quý Dương, ngoại trừ thủ đoạn uy hiếp anh còn chiêu trò gì khác không? Anh đúng là ti tiện mà!’ Cô phẫn nộ cất tiếng.

Cả phòng họp chợt vang lên tiếng thở rút của mọi người, ai nấy đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Sầm Tử Tranh – cô gái này đúng là không đơn giản, dám ở trước mặt mọi người mắng tổng tài chẳng chút kiêng nể gì thật sao?

‘Xem ra cũng chỉ có những người kia mới có thể khiến em động tâm!’

Cung Quý Dương ngược lại chẳng tị hiềm gì câu mắng mỏ của cô, lại càng chẳng có ý muốn rời đi, hắn nhàn nhả tựa lưng vào ghế dựa, trong mắt lộ ra ý cười cùng với một chút đắc ý vì mưu kế đã đạt được.

‘Cung Quý Dương, anh làm việc cũng đừng nên quá đáng như vậy! Cấp dưới của tôi cũng không phải là con cò của anh, muốn lợi dụng lúc nào là lợi dụng!’ Sầm Tử Tranh kích động cao giọng nói.

Khi cô tỉnh lại trong phòng nghỉ của Khương Ngự Kinh mới bàng hoàng nhận ra một sự thật, thế giới này là một thế giới cá lớn nuốt cá bé đúng nghĩa, ai chống đỡ nổi mới có thể sinh tồn. Cô rốt cuộc cũng hiểu, người như Cung Quý Dương đã quen làm chủ tể của người khác, nếu cô muốn đấu với hắn thì chỉ có thể cố gắng hết sức, dựa vào chính mình.

Cô tuyệt đối không thể cho hắn thấy sự yếu đuối của mình!

Tự nhủ lòng như thế nhưng hôm nay khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu qua khung cửa phòng ngủ của cô, cô vẫn không tránh khỏi lo lắng. Một cách vô thức, Sầm Tử Tranh đi đến phòng làm việc cũ của mình, nhìn thấy trong phòng làm việc chỉ là một mảnh trống rỗng, cái cảm giác trống trải đó ngấm sâu trong nội tâm khiến cô thấy thật bất lực.

Sầm Tử Tranh ngồi ngơ ngác một mình trong phòng, ngồi thật lâu cho đến khi sức nhớ ra, cô vội mở điện thoại thì nhận được tin nhắn của Cung thị!

Ý chí chiến đấu lần nữa lại được nhen nhóm!

Cung Quý Dương hí mắt, trên môi câu lên một nụ cười đầy thâm ý ... kiểu cười đắc ý của một thợ săn nhìn thấy con mồi dần rơi vào bẫy!

‘Anh chỉ muốn em hiểu rõ một điều, tương lai của họ hoàn toàn nằm trong tay em, xem em quyết định thế nào thôi!’

Sầm Tử Tranh bỗng nhiên bình tĩnh, cô cười lạnh một tiếng: ‘Tôi rốt cuộc đã hiểu vì sao anh đồng ý lưu họ lại, mục đích chính là muốn kèm chế tôi, muốn tôi nghe theo sự sắp đặt của anh mà thôi, đúng không?’

Thật nực cười! Sao cô có thể ngây thơ cho rằng Cung Quý Dương có lòng thương người chứ?

Cung Quý Dương nhìn thật sâu vào đôi mắt trong veo của cô như muốn nhìn thấu cả linh hồn cô: ‘Kèm chế em không phải là mục đích của anh. Mục đích của anh chỉ có một, đó là ...’

Môi hắn câu lên một nụ cười tà tứ: ‘... muốn em càng nghe lời anh mà thôi!’

Câu nói này được thốt ra một cách thản nhiên mà đầy bá đạo khiến cho tất cả những người trong phòng họp đều không ngừng suy đoán xem giữa hai người có quan hệ như thế nào.

‘Anh ...’

Sầm Tử Tranh vừa thẹn vừa giận, nhất là khi cô nhìn thấy ánh mắt mọi người đều hướng về mình, thì trên mặt càng lộ ra vẻ ngượng ngùng.

Đối mặt với một Sầm Tử Tranh như vậy trong lòng Cung Quý Dương chợt dâng lên một nỗi thương mến nhưng chỉ lóe lên rất nhanh rồi biến mất trong đáy mắt thâm trầm, sau đó hắn quay về phía mọi người đang tò mò dòm ngó, lạnh giọng nói: ‘Mọi người rảnh rồi lắm phải không?’

Câu nói của hắn khiến cho ai nấy đều hoảng hốt vội vàng thu dọn tài liệu rồi nhanh chóng rời khỏi phòng họp.

‘Theo anh đến văn phòng!’

Cung Quý Dương đứng dậy, bàn tay to nắm chặt lấy cổ tay cô, trên gương mặt tuấn tú như một bức tượng được điêu khắc tinh xảo lộ ra vẻ uy nghiêm thường thấy.

‘Buông tay!’

Sầm Tử Tranh cố giãy thoát khỏi bàn tay hắn, ngẩng đầu nghênh ngang nhìn hắn, giọng nói lạnh lùng mà kiêu ngạo: ‘Tôi tự biết đi, đừng đến anh tôi đúng là xui xẻo mười năm chưa hết!’

85. Q.6 - Chương 05-06

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 05: Em dám không?

Cánh cửa dày nặng nề ngăn cách mọi âm thanh với bên ngoài. Trong văn phòng tổng tài được cách âm một cách tuyệt hảo này, Sầm Tử Tranh tức giận nhìn Cung Quý Dương, lửa giận trong mắt cô bùng như có thể thiêu cháy được hắn!

Cung Quý Dương không chút để ý đến cơn giận của cô, ngược lại nở một nụ cười rất tiêu dao, đôi mắt thâm sâu như đầm nước mang theo một mị lực nhiếp hồn chăm chú nhìn cô. Hắn ung dung bước đến sofa ngồi xuống, điềm nhiên hỏi: ‘Hai ngày nay em suy nghĩ đến đâu rồi?’

Sầm Tử Tranh chỉ lạnh lùng cười: ‘Cung Quý Dương, tôi thừa nhận thương hiệu Leila đã bị anh thu mua, đối với sự phát triển của nó coi như là có lợi nhưng anh cũng không thể bỏ mặc nó như thế được, nếu anh nghĩ như vậy, những cổ đông khác sẽ có lời ra tiếng vào. Hơn nữa tôi cũng không cần phải hứa với anh chuyện gì, nói một cách khác, anh muốn dùng tương lai của thương hiệu Leila đến uy hiếp tôi, tôi nói cho anh biết ... không thể nào!’

Cô tuyệt đối sẽ không trở thành công cụ làm ấm giường cho hắn, người đàn ông đáng ghét này! Chẳng lẽ hắn hại cô trở thành thế này còn chưa đủ sao?

‘Chắc chắc ...’

Trong đôi mắt thâm thúy lóe lên một tia tà tứ, ngang theo một khí thế ngang ngược, hùng hổ đến dọa người, hắn áp sát cô: ‘Xem ra Khương Ngự Kinh cũng không có giải thích rõ với em!’

Sầm Tử Tranh chợt thấy như sét đánh bên tai.

Hắn biết!

Hắn biết mình đi tìm Khương Ngự Kinh sao?

Biết từ lúc nào?

Một loạt câu hỏi ngổn ngang trong đầu Sầm Tử Tranh khiến cô nhất thời ngẩn người.

Cung Quý Dương híp đôi mắt thúy như muốn đem dáng vẻ yếu đuối vô lực của cô khóa chặt trong đáy mắt mình ...

‘Tranh Tranh, em cho rằng luật sư có thể giúp được em sao? Hay là cho rằng họ sẽ là Chúa cứu thế của em?’

Đôi môi gợi cảm của hắn khẽ nhếch lên: ‘Không ngại nói cho em biết, Chúa cứu thế của em chỉ có thể là anh!’

Lời nói cuồng vọng, tự đại của hắn khiến cho Sầm Tử Tranh bùng lên cơn tức: ‘Cung Quý Dương, anh sớm đã biết Khương Ngự Kinh là anh trai của Tĩnh Nghiên đúng không?’

‘Biết cũng là bình thường thôi, anh là người làm ăn, đương nhiên sẽ vận dụng mọi cách có thể để đạt được mục đích!’

‘Anh thật vô lại!’

Sầm Tử Tranh thấy mình đang bị từng lớp từng lớp lưới bủa vây.

Cung Quý Dương nhún vai: ‘Anh chưa từng nhận mình là quân tử hay cao thượng gì cả, chỉ tiếc là Khương Ngự Kinh còn chưa nói cho em biết, một khi em cự tuyệt thì hậu quả sẽ như thế nào!’

‘Anh muốn thế nào chứ?’ Sầm Tử Tranh bắt buộc bản thân phải trấn tĩnh lại, cô buộc mình không được nét rảnh mà phải dũng cảm đối diện với ánh mắt càn rỡ của hắn, vẻ mặt này của hắn cho cô biết, tâm tình của hắn lúc này không tốt lắm!

‘Em nói thử xem?’ Cung Quý Dương cười hỏi lại. Hắn bước đến gần cô, ngón trỏ lướt theo những đường nét tinh tế trên gương mặt cô, vuốt ve nó khiến cô chợt thở rút một hơi.

‘Cách để em ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ có rất nhiều, chẳng hạn như sự nghiệp của đám người kia, tương lai của thương hiệu Leila, còn có ...’

Ánh mắt hắn hơi tối lại: ‘...tương lai của Thư Tử Hạo ... Như vậy có đủ để em ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh không?’

Nói dứt lời, ánh mắt tà tứ của hắn lại quét qua gương mặt xinh xắn của cô một cách đầy ẩn ý.

Tim Sầm Tử Tranh đập thành thạch liên hồi, trên mặt như bị rút hết huyết sắc, cô cắn môi phẫn hồng ...

‘Cung Quý Dương, anh đã nói là anh sẽ không ép tôi!’

Những lời này hắn chính miệng nói với cô, vì sao lại không tuân thủ chứ?

‘Đó là vì anh phát hiện thì ra Leila nhà chúng ta thích chơi kích thích một chút vì vậy anh chỉ chiều theo ý em thôi!’

Gương mặt anh tuấn của hắn kề sát mặt cô, trên môi lộ ra một nụ cười mê người ...

Sầm Tử Tranh trào phúng trả đũa: ‘Đây chính là trò bịp của anh đó sao? Anh cho rằng làm như vậy thì có thể khống chế được nhược điểm của tôi?’

‘Thử xem không phải sẽ biết thôi sao?’

Cung Quý Dương hời hợt nói nhưng trong giọng nói mang theo một sự tàn nhẫn khiến người nghe không rét mà run. Nhưng liền sau đó nụ cười lại lần nữa nở trên môi hắn: ‘Hay là nói, em vốn không có lòng tin?’

‘Ý của anh là sao?’ Sầm Tử Tranh tức giận hỏi lại.

Cô không có lòng tin? Thật nực cười!

‘Thực ra em nói không sai, anh có thể cho em một liều thuốc an thần đây – Anh sẽ tập trung phát triển Leila, không chỉ như thế, anh sẽ làm cho nó phát triển thật tốt, chỉ còn phải xem em có cam đảm tiếp nhận khiêu chiến hay không thôi. Em cứ luôn cự tuyệt anh nên anh cho rằng em sợ anh. Leila cũng không phải không có em thì không sống được. Bên ngoài nhiều nhà thiết kế như vậy, anh tùy tiện tìm cũng dễ dàng tìm được người thay thế vị trí của em, điều quan trọng là ... nếu em muốn nhường lại thì anh tùy em thôi!’

Lời vừa dứt hắn chợt buông tay cô ra, tay vòng qua bờ eo nhỏ ôm cô vào lòng, giam cô trong đôi cánh tay rắn chắc của mình.

Đôi môi tà ác lướt qua vành tai mẫn cảm của cô mang theo hơi thở nóng rực đầy nguy hiểm thổi qua vùng gáy tuyết trắng của cô.

‘Hừm!’ Tim Sầm Tử Tranh rút lại, cô cười lạnh: ‘Đây là phép khích tướng của anh đấy sao?’

Cung Quý Dương nhướng mày, cười: ‘Em nghĩ vậy cũng chẳng sao cả, xem em can đảm đến mức nào thôi!’

Cả người Sầm Tử Tranh cứng đờ như khúc gỗ, cô đứng là rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, đồng ý với quyết định của Cung Quý Dương tức là đồng ý hắn là cấp trên của cô, nếu như không đồng ý vậy thương hiệu mà cô vất vả tạo dựng nên lập tức mất vào tay hắn.

Bất luận lựa chọn thế nào cô cũng không cam lòng!

Trong đáy mắt cô xẹt qua một tia khổ sở, thật lâu sau cô rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt như cười như không của Cung Quý Dương, cắn răng nói: ‘Được, tôi đồng ý với anh nhưng anh phải hứa không được can thiệp vào bất cứ quyết định nào của tôi về thương hiệu Leila!’

Chương 06: Sự tấn công của dã thú (1)

Tuy Cung Quý Dương đã từng tuyên bố trong buổi họp báo rằng vẫn duy trì kế hoạch hợp tác với thương hiệu của Thư Tử Hạo nhưng ...

Với sự hiểu biết của cô về hần, Sầm Tử Tranh biết rõ một điều, mỗi một câu hần nói, mỗi một quyết định hần làm ra đều bắt đối phương phải trả một cái giá xứng đáng.

Ánh mắt mang theo ý cười của Cung Quý Dương lướt qua Sầm Tử Tranh đang chờ người đứng đó, đôi môi chẳng buồn nhếch lên, chừng như đã nhìn thấu suy nghĩ ấu trĩ của cô.

Trên gương mặt tuần tú xẹt qua một tia tà tứ, hần suồng sã lướt môi trên vùng gáy và vành tai trắng nõn của cô mang đến từng cơn tê dại dị thường ...

Bất ngờ môi hần ngậm lấy vành tai của cô, hơi thở nóng rực không ngừng trêu chọc nơi sâu nhất trong tâm linh cô mang theo một nỗi tê dại vừa dễ chịu lại vừa thống khổ.

Sầm Tử Tranh sợ run cả người, cô muốn tránh đi nhưng hần đã nhanh hơn một bước: ‘Tranh Tranh, em bây giờ chỉ có hai sự lựa chọn, đó là lưu lại hay là rời đi. Ngoài hai điều này ra ...’

Hần khê thì thào, mang theo một sự lạnh lùng và uy nghiêm khiến người ta không rét mà run: ‘... không thể thương lượng!’

Cách nói độc đoán của hần lập tức dậy lên trong lòng Sầm Tử Tranh cơn giận nhưng cô biết, cứ mãi bùng phát cơn giận căn bản là không thể giải quyết vấn đề vì vậy chỉ cười lạnh một tiếng: ‘Cung Quý Dương, anh làm như vậy cũng chỉ vì muốn ngăn cản sự hợp tác giữa tôi với Tử Hạo, nếu đã như vậy anh cần gì phải làm bộ làm tịch chứ. Anh không dám thừa nhận năng lực và tài hoa của Tử Hạo nên chẳng thà tìm mấy người không ra gì đến hợp tác, thật là hèn hạ, thật là nực cười!’

Cung Quý Dương nghe câu này, ánh mắt mang theo ý cười dần biến mất, hần đẩy cô ra, giọng thật đáng sợ: ‘Em nói cái gì? Em nói lại lần nữa xem?’

Một Cung Quý Dương như vậy Sầm Tử Tranh chưa từng thấy qua, nhìn trong mắt hần đang dần nảy sinh biến hóa, cô thực sự cảm thấy sợ hãi, đôi mắt trong veo như nước của Sầm Tử Tranh lộ ra một tia hoảng loạn, giống như một cánh hoa tàn trôi nổi trong cơn mưa rền gió dữ ...

Nhưng cô vẫn bất buộc chính mình không được chùn bước ...

‘Ý của tôi rất rõ ràng, anh chẳng qua chỉ là một người ghen ghét tài năng không biết nhìn xa trông rộng mà thôi!’

Nhường mắt nhìn hần, thực ra cô có thể dừng cảm hơn một chút, biểu hiện ra ngoài phóng khoáng hơn một chút nhưng tiếc là đối mặt với một Cung Quý Dương như vậy, cô không khỏi cảm thấy rất khẩn trương.

Quả như cô nghĩ, Cung Quý Dương nghe xong câu này, bàn tay đang đặt ở eo cô liền buông ra, đưa lên vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô, bên môi lần nữa nhếch lên nụ cười lạnh lùng: ‘Thật đúng là một cô gái can đảm!’ Hần thốt lên lời từ đáy lòng.

‘Xem ra em không chỉ đơn giản là hiểu Thư Tử Hạo không thôi mà em là thương thức hần, đúng không? Cũng là vì rất hâm mộ tài hoa của hần cho nên mới yêu hần, thậm chí là bất chấp tất cả, trước mặt người yêu cũ bảo vệ tiền đồ của hần?’

‘Tôi hâm mộ tài hoa của Tử Hạo thì thế nào? Cho dù tôi là người phụ nữ của anh ta thì cũng không liên quan gì đến anh. Nếu so với Tử Hạo, anh chẳng qua chỉ là một thương nhân khắp người đầy mùi đồng mà thôi!’

Cô lấy hết dũng khí gân cổ nói, đôi tay nhỏ nắm chặt lại. Vốn cô tưởng mình đã rất can đảm rồi nhưng khi cảm giác được bầu không khí áp bách và nguy hiểm càng lúc càng mãnh liệt, sau khi lấy hết dũng khí nói xong mấy lời kia thì cô thấy thân thể mình chợt mềm nhũn, cả người như bị rút hết sức lực.

Ánh mắt sâu thẳm khó dò của Cung Quý Dương quét qua gương mặt xinh xắn của cô: ‘Tranh Tranh, có những lời có thể nói nhưng có một số lời tuyệt đối không được nói, nếu như đã không có ai nói cho em biết điều này vậy để hôm nay anh cho em biết!’

Hắn suông sã và ngạo mạn nhìn cô, tư thái như một vị hoàng đế.

‘Anh dựa vào cái gì ...’

Lời của cô chưa nói hết thì Sầm Tử Tranh đã thấy mình như bay trên không ...

Bàn tay to của hắn không chút khách khí vòng qua bờ eo mảnh khảnh của cô sau đó cổ tay khẽ nâng lên, dễ dàng nhấc cô lên vai như vác một túi bông đi về phía phòng nghỉ của mình.

Sầm Tử Tranh chợt thấy trời đất đảo lộn, đầu văng mắt hoa, hai chân rời khỏi mặt đất khiến cô cảm thấy hoàn toàn mất cảm giác an toàn, vừa muốn dấy dựa thì cả người đã bị hắn dễ dàng chế trụ bằng một cánh tay.

Chóng mặt quá ... cô cảm thấy máu như dồn hết lên đỉnh đầu!

‘Buông tôi ra!’

Sầm Tử Tranh thấy mình chóng mặt buồn ói nhưng lời của cô còn chưa dứt thì đã nghe một giọng nói tà tứ vọng đến từ phía dưới ...

‘Buông em ra?’

Cung Quý Dương cười khẩy một tiếng, trong tiếng cười mang theo một sự gợi cảm không chối bỏ được khiến người ta không khỏi thần hồn xao động:

‘Chuyện này vĩnh viễn không thể xảy ra. Hôm nay anh sẽ kết thúc mối quan hệ giữa em với Thư Tử Hạo ... Tranh Tranh, em chỉ có thể thuộc về anh!’

Tiếng hắn càng lúc càng nhỏ, nhẹ như lông hồng lướt qua vành tai mẫn cảm của cô nhưng đầy thâm ý lại mang một chút tà mị, lọt vào tai cô lại mang đến một áp lực nặng như núi khiến cô không thể hô hấp.

Hắn tức giận! Hơn nữa là rất, rất tức giận!

Sầm Tử Tranh, người phụ nữ nhẵn tâm này, lại dám công nhiên khiêu chiến tính nhẫn nại của hắn, hắn đã nhường nhịn cô nhiều rồi nhưng cô vẫn còn tơ tưởng đến tên Thư Tử Hạo kia sao?

Thư Tử Hạo! Thư Tử Hạo!!!

Cái tên này thật giống như một tên ôn thần! Nếu hắn muốn tên kia biến mất trên cõi đời này tin rằng là một chuyện dễ dàng đến không thể dễ dàng hơn.

Còn với Sầm Tử Tranh, hắn đã dùng không biết bao nhiêu sự nhẫn nại và sùng nịch thậm chí không tiếc dùng thời gian quý báu của mình đi thực hiện cuộc cá cược nhằm chán vì cô.

Nhưng hắn phát hiện, cho dù hắn thực sự làm được điều đó thì cô vẫn xem thường hắn, vẫn muốn trốn khỏi hắn. Nếu cô đã nói mà không giữ lời, vậy hắn sao lại phải e dè nhiều quá chứ?

Hắn không muốn tiếp tục lãng phí thời gian chờ đợi cô cảm động vì hắn nữa, nếu như người phụ nữ này thích khiêu chiến với tính nhẫn nại của hắn như vậy, vậy hắn cũng chỉ còn cách cùng cô chơi trò chơi này thôi!

c cũng ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt như cười như không của Cung Quý Dương, cắn răng nói: ‘Được, tôi đồng ý với anh nhưng anh phải hứa không được can thiệp vào bất cứ quyết định nào của tôi về thương hiệu Leila!’

86. Q.6 - Chương 07-08

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 07: Sự tấn công của dã thú (2)

‘Cung Quý Dương, anh rốt cuộc muốn thế nào? Chẳng lẽ anh làm tổn thương tôi còn chưa đủ sao? Anh thật sự muốn nhìn tôi chết mới cam lòng sao?’

Dưới ánh mắt như ưng như sói của hắn, Sầm Tử Tranh cảm thấy thật bất lực, trong giọng nói mang theo vô hạn khổ sở và đau lòng.

Người đàn ông này sao cứ như hồn ma bám theo cô không rời thế này?

Đúng! Tám năm trước cô đã biết điều này! Hắn không cần làm gì cả, chỉ cần lẳng lặng đứng đó nhìn cô như vậy là đã đủ khiến cô cảm thấy hoảng loạn rồi.

Thấy vậy Cung Quý Dương dịch sát về phía cô, gương mặt có chút thương xót khuynh xuống, ngón tay thon dài nâng mặt cô lên, đôi môi mỏng lần nữa nhếch lên, nhưng lần này là một nụ cười khó hiểu khiến người ta không nắm bắt được.

‘Tổn thương em?’

Hắn thấp giọng hỏi lại, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc nhưng trong một khoảnh khắc tiếp xúc với đôi mắt phần hân của cô, vẻ thương xót kia lập tức biến mất không chút tăm hơi ...

‘Anh thương em còn không kịp, sao nỡ lòng tổn thương em chứ?’

Nói dứt lời hắn đẩy nhẹ cô ngaz xuống tấm thảm mềm mại, thân hình cao lớn phủ lên cơ thể nhỏ nhắn của cô, hoàn toàn vây hãm cô trong phạm vi của riêng hắn.

‘Ồ ...’

Bất ngờ bị hôn, Sầm Tử Tranh kinh hoảng kêu lên một tiếng ngay lập tức tạo cơ hội cho đầu lưỡi hắn tiến vào ...

Cung Quý Dương ngậm cánh môi mềm mại của cô, trần trọc mà tham lam hút lấy như người lữ hành trên sa mạc tìm thấy nguồn nước cứu mạng rồi nụ hôn trở nên cuồng dã mà kích tình giống như muốn đem cô hút vào trong người hắn, hòa tan trong máu hắn.

Đẩy ra hắn, cô muốn kêu to lên nhưng hắn lần nữa cường thế hôn sâu, lần nữa trần trọc dây dưa, lần nữa lửa nóng duyên hôn giống như muốn hút đi hết khí lực toàn thân cô làm cho cô mất đi sức chống cự, chỉ có thể để mặc hắn muốn sao thì làm vậy cho đến lúc hắn chịu buông cô ra, gương mặt nhỏ nhắn của cô đã bừng đỏ, thở hổn hển không thôi.

Sao lại thế được chứ?

Sầm Tử Tranh muốn đẩy hắn ra nhưng mùi long diên hương quen thuộc lần nữa vây phủ lấy cô khiến cho sức phản kháng của cô gần như là không còn, trong lòng không khỏi ảo não không thôi!

Bàn tay với những ngón thon dài thành thực luồn dưới lớp vải áo mỏng manh, sự mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay khiến hắn khó mà nhần nhịn nữa, dễ dàng cởi ra chiếc khóa của áo lót, ngón tay tà ác bắt đầu trêu chọc nụ hoa anh đào ...

Một cơn tê dại lập tức truyền đến từ nơi tiếp xúc với bàn tay hắn rồi lan ra khắp toàn thân. Nụ hoa bị bàn tay thành thực trêu chọc rất nhanh đã nở rộ trong tay hắn ...

‘Cung ... Cung Quý Dương ...đừng ...’

Sầm Tử Tranh run giọng kêu lên nhưng chưa nói hết câu tiếng kêu đã ngưng bật vì cô kinh hoảng phát hiện ra chiếc váy của mình đã bị một cái váy tay khê khàng của hắn làm cho rách toạc.

‘Đừng ...’

Cảm giác lạnh lẽo khiến cô bừng tỉnh. Hắn đang cưỡng bức cô vậy mà lúc này cô còn mê muội trong cảm giác đó ...

Không, cô không muốn như thế!!!

Cô hận hắn kia mà, sao lại để cho hắn lần nữa có được thân thể cô chứ?

‘Thân thể em rõ ràng là có cảm giác với anh, vì sao lại muốn kháng cự?’

Chừng như bất mãn với sự dầy dụa của cô, Cung Quý Dương ôm cô lên, đặt cô lên giường sau đó dứt khoát tháo chiếc cà vạt trên cổ xuống, trói hai tay cô lại ...

‘Đừng ...’

Sầm Tử Tranh biết rõ ý đồ của hắn, ngay lập tức máu huyết toàn thân như đông cứng lại, gương mặt nhỏ nhắn dần trở nên trắng bệch ...

‘Tranh Tranh ...’

Trong mắt Cung Quý Dương đậm đặc ham muốn chiếm hữu, hắn cố định hai tay cô nơi đầu giường, ngón tay dịu dàng vuốt ve gương mặt cô, trong mắt xẹt qua một tia đau khổ ...

‘Em biết không, trước giờ anh chưa từng ép buộc bất cứ người phụ nữ nào, em là người đầu tiên khiến anh làm như vậy mà có lẽ cũng là người cuối cùng. Em luôn là người mà anh yêu nhất ...’

Hắn mỉm cười với cô nhưng trong nụ cười không che dấu được sự mất mát và tịch liêu ...

Cả người Sầm Tử Tranh chợt run lên, tâm tư bởi vì câu nói của hắn mà chấn động không thôi!

Tuy cô biết có thể những lời kia chỉ là những lời ngon ngọt khiến cô xiêu lòng nhưng ... ánh mắt ấy không gạt được ai!

Không biết vì sao trái tim cô bởi vì câu nói kia của hắn mà đau thắt lại, cảm giác đau đến không thở nổi lần nữa lại ập đến với cô!

Thân thể bị chế trụ, không thể động đậy, Sầm Tử Tranh tuy muốn phản kháng nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể mình dần nở rộ dưới tay hắn, cô bị đặt nằm trên giường, như một thánh nữ chờ bị đưa đi tế thần.

Không để ý đến tiếng kêu thất thanh của cô, hắn bắt đầu cởi áo sơ mi của Sầm Tử Tranh ...

Yên lặng thu hết bóng hình xinh đẹp vào đáy mắt, ngón tay hắn triu mến vuốt ve cô, trân trọng như cô là một bảo vật trân quý nhất.

‘Cung Quý Dương, đủ rồi ...’

Sầm Tử Tranh cảm thấy cả người như bị điện giật, ngay cả giọng nói cũng trở nên run rẩy.

‘Tranh Tranh, em thật đẹp ...’ Hắn lờ đi tiếng kêu của cô, thàn thán một câu từ đáy lòng.

Chiếc cổ mảnh khảnh với đường cong mỹ miều, làn da trắng như sữa, đôi vai gầy gò cảm, cánh tay trắng nõn như ngó sen, vòng eo nhỏ nhắn, thân hình yếu điệu như nhành liễu trong gió.

Gò ngực đầy đặn, mềm mại như một loại tơ lụa thượng hạng, những đường cong linh lung nữ tính thật dễ dàng dụ dỗ người ta phạm tội cũng được hắn dùng ánh mắt chiêm ngưỡng nhìn không sót chút gì.

Không kìm lòng được hắn thấp người xuống, bắt đầu hôn lên từng tác da thịt trắng mịn kia, nụ hôn nhẹ nhàng như gió xuân mơn man cánh hoa, mỗi một động tác đều mang theo vô hạn triu mến!

‘Tranh Tranh ... tám năm, đã tám năm rồi, hương vị của em dày vò anh suốt tám năm ...’

Không kìm chế được, Cung Quý Dương bật thốt lên những lời tâm tình hắn chôn tận đáy lòng, đôi môi mang theo vô hạn quyến luyến dịu dàng rải xuống những nụ hôn ...

Ý thức của Sầm Tử Tranh dần trở lại, cô muốn giãy dụa thoát khỏi nụ hôn của hắn nhưng lại không nỡ rời đi cảm giác ấm áp, được triu mến, được nâng niu kia, điều này khiến lòng cô hoảng loạn.

Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lại, gương mặt nhỏ nhắn nóng lên, cảm giác xấu hổ khiến cho cả vùng cổ của cô cũng phỉm hồng, cô cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, mặc hắn muốn làm sao thì làm, không còn sức dầy dụa.

Hình ảnh này đập vào mắt hắn khiến cho đôi mắt đen thâm thúy trở nên đỏ rực, hắn vong tình cúi đầu, rất nhanh, những dấu hôn nóng bỏng đã in dấu trên khắp làn da trắng nõn của cô ...

Chương 08: Trầm luân?

Môi Cung Quý Dương lướt trên da cô, mỗi một nụ hôn đều mang một sức mạnh khủng khiếp không ngừng xao động nơi sâu nhất trong tâm linh cô!

Như một nhạc trưởng kỳ tài, hắn dễ dàng kích thích từng dây thần kinh mẫn cảm của cô, mang đến từng đợt cảm giác vừa thống khổ lại vừa thoải mái.

Sầm Tử Tranh nằm trên giường lớn, cả người mềm mại vô lực thừa nhận những nụ hôn của hắn, để mặc hắn tùy thích khiêu khích cô, để mặc cảm giác tê dại xâm lấn mọi giác quan khiến toàn thân cô run lên.

Gương mặt thanh lệ bởi vì kích tình mà nhiễm lên một tầng hồng mang một vẻ dụ hoặc nói không nên lời. Đôi mắt trong veo cũng như bịt kín một tầng sương mờ, đôi môi đã bị hôn đến sưng đỏ, khó chịu cố nén nhưng không nén nổi một tiếng rên rỉ yếu ớt, thoát nhìn kiều mỵ mà đầy dụ hoặc ...

Trong đời cô chỉ biết đến một người đàn ông, kinh nghiệm ít ỏi đến đáng thương như cô làm sao chịu được sự trêu chọc tà ác mà lão luyện kia?

‘Cung ... Quý Dương ... đừng ...’

Cô xoay đầu qua một bên, định vùi mặt vào trong chăn nhưng lại bị đôi tay cứng như thép kia giữ chặt khiến cô tuyệt vọng phát ra một tiếng nức nở.

Vì sao? Vì sao vẫn không thể chống cự trước sự tấn công của hắn?

Thấy cô như vậy, ánh mắt Cung Quý Dương có chút biến hóa ...

Đôi người thâm trầm chợt co rút lại như muốn thu hết vẻ xinh đẹp quyến rũ của cô vào trong đáy mắt ...

Cảm thấy sắp không khống chế nổi sự ham muốn đang gào thét nơi đáy lòng, ngón tay Cung Quý Dương thành thực gầy nhẹ, kéo xuống vật che chắn cuối cùng trên người cô ...

Những tấm kiếng dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu lại những luồng ánh sáng đầy màu sắc, ánh lên cơ thể ngọc ngà không chút tỳ vết, ánh lên những đường cong linh lung hoàn mỹ, đôi chân thon dài, làn da trắng bóng, mượt mà đến không thể tưởng tượng, tất cả đều được thu hết vào trong đáy mắt không giữ lại chút gì ...

Trong lòng hắn chợt dâng nên một nỗi ngứa ngáy khó nhịn, đôi mắt vốn thâm thúy lại càng trở nên âm trầm.

Hắn vuốt nơi mềm mại rất tròn của cô, bàn tay miêu tả sự hoàn mỹ không tỳ vết của cô, nụ hôn của hắn một đường trượt xuống phía dưới, hôn qua chiếc gáy tuyết trắng với đường cong tao nhã, hôn qua xương quai xanh xinh đẹp rồi sau đó dừng lại nơi bộ ngực cô, đem nụ hoa đã nở rộ ngấm vào miệng mình, bàn tay to nhẹ tách hai chân cô ra, mạnh mẽ kéo cô về phía mình.

‘Cung Quý Dương, xin anh, đừng như vậy ...’

Sầm Tử Tranh trừng to đôi mắt đẹp, cô giãy dụa muốn khép chân lại nhưng tất cả chỉ phí công vô ích ...

‘Vật nhỏ, em vẫn mãi cảm như tám năm trước!’

Cung Quý Dương hài lòng nhìn cô gái đang run khê dưới thân, hắn thấp giọng tán thưởng rồi như bị một sức mạnh vô hình nào đó khống chế, hắn cúi người càng thấp, chiêm bái nơi thần bí kia ...

Không ...

Không thể ...

Cô muốn kêu lên, muốn phản kháng nhưng lại hoảng sợ phát hiện ra, phát ra từ cổ họng mình lại là một tiếng ngậm nga ...

‘Không muốn sao, Tranh Tranh? Em đừng quên, anh hiểu cơ thể em còn hơn cả em ...’

Lời lẽ tà tứ, hành vi phóng túng của hắn khiến cô còn chưa biết phản ứng thế nào thì ngón tay tà ác đã xâm nhập.

‘Aaaa...’

Sầm Tử Tranh kinh hoàng kêu lên một tiếng, dị vật xâm nhập khiến cô khó chịu chau mày.

‘Đừng, không muốn ...’

‘Rồi em sẽ muốn thôi bởi vì thân thể em sớm đã là của anh rồi!’

Cung Quý Dương vừa nói vừa suồng sã trêu chọc nơi tư mật của cô, từng chút một dầy vò cô ...

Sầm Tử Tranh cảm thấy như bị một cơn sóng nhiệt tấn công, cô liều mình dẩy dụa nhưng không có cách nào kháng cự khoái cảm trí mạng kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn từ phiếm hồng chuyển sang đỏ ửng, ánh mắt mờ mịt, làn da tuyết trắng như nhuộm lên một tầng hồng nhạt, thần trí dường như đã bay rất xa rất xa, toàn thân càng lúc càng nóng như đang trong một lò lửa mà hần cố tình châm lên.

‘Umm ... ngừng ... ngừng lại ... tôi không muốn ...’

Cô càng lúc càng thấy sợ, cái cảm giác quen thuộc trí mạng này khiến cô không khỏi nhớ lại tình cảnh tám năm trước khi họ còn là của nhau.

‘Không muốn? Tranh Tranh, thân thể em thành thực hơn miệng em nhiều. Anh nghe thấy nó đang không ngừng kêu muốn anh, muốn anh ...’

‘Không ...’ Sầm Tử Tranh không ngừng lắc đầu, cô không cho phép bản thân sa ngã ...

Nụ cười trên môi Cung Quý Dương càng tà mị khiến cho gương mặt anh tuấn đến khiến người ta ngạt thở kia có một vẻ mê người đến đáng sợ ...

‘Tranh Tranh, còn nhớ tám năm trước em đã từng nhiệt tình thế nào đáp lại anh không? Anh nhớ, anh vẫn nhớ từng khoảnh khắc khi chúng ta bên nhau, từng tiếng ngậm nga của em khi ở dưới thân anh ...’

‘Đủ, đủ rồi, ngừng tay. Mau ngừng lại!’

‘Nếu như anh cứ muốn thì sao?’ Ngón tay tà ác tiếp tục tấn công nơi mẫn cảm của cô ...

Không tự chủ được môi cô bật ra một tiếng rên rỉ yếu đuối nhưng vẫn cố cứng rắn quát lên: ‘Cung Quý Dương, anh chỉ có mỗi bản lĩnh cường bức phụ nữ này thôi sao? Tôi hận anh, hận anh!’

Nghe vậy sắc mặt Cung Quý Dương không khỏi trầm xuống, âm trầm mà đầy nguy hiểm như một chú báo đang ngủ bị đánh thức.

‘Hận anh?’

Bất thành lời, thêm một ngón tay xâm nhập vào nơi tư mật của cô, mang theo một sức mạnh và tần số như trừng phạt cơn tức mà cô vừa gây ra cho hắn, dẫn dắt lý trí rời xa thân thể cô.

Không giữ lại chút gì!

Nếu lúc này trong đầu hắn còn một ý niệm thì đó chỉ có thể là ... có được cô! Điên cuồng mà giữ lấy cô!

Sự rung động quá lớn khiến Sầm Tử Tranh không tự chủ được, móng tay cô khảm thật sâu vào lòng bàn tay như muốn làm ình tỉnh táo lại nhưng giây dụa thế nào cũng không thoát thân được.

Bàn tay to của Cung Quý Dương nhẹ tách từng ngón tay cô ra, dù cho đang chìm trong ham muốn tột cùng, hắn vẫn để ý cô, hắn chẳng thà cô bầu lấy tay mình còn hơn là nhìn thấy cô làm chính mình bị thương.

Sầm Tử Tranh không tự chủ được, cả thân hình như căng ra, ngón tay khảm thật sâu vào tay hắn như muốn tìm một lực lượng để bám víu.

87. Q.6 - Chương 09-10

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 09: Cầu xin anh (1)

‘Aaaaa!’ Cô không được một tiếng kêu, dưới kỹ xảo tán tỉnh cao siêu của hắn, cao trào đưa cô đến với một cảm giác tiếp cận với cái chết.

‘Hận anh?’

Giọng nói của Cung Quý Dương bởi vì dục vọng mà trở nên thô ráp, mang theo một chút trêu chọc: ‘Anh thấy hình như không phải vậy ...’

Sầm Tử Tranh vô lực nằm dưới thân hắn, toàn thân tưởng như bị hút hết sức lực.

Một tầng mồ hôi mỏng toát ra trên trán cô, cao trào dần lui đi để lại trong cô một cảm giác trống rỗng ...

Những giọt nước mắt tuyệt vọng và tủi hổ rơi từ khóe mắt cô xuống ...

Một giọt ... lại một giọt ...

‘Đừng khóc. Nhìn thấy em khóc anh sẽ càng muốn giữ lấy em nhiều hơn!’

Cung Quý Dương vừa nói vừa tảo nhả thoát đi quần áo của chính mình ...

Thân thể tinh tráng không kém gì một nam người mẫu, bởi vì cá tính thích vận động nên ẩn dưới làn da rám nắng là lớp cơ bắp rắn chắc, đôi chân thon dài mà hữu lực ... từng bộ phận trên người hắn đều mang theo sức quyến rũ đủ để phụ nữ kêu thét lên.

Nỗi tuyệt vọng và bất lực lần nữa ập đến với Sầm Tử Tranh, lúc này cô không giận Cung Quý Dương mà hận chính mình. Vì sao rõ biết hắn chỉ mang lại tổn thương cho cô mà cô lại không cách nào kháng cự sự tấn công của hắn chứ?

Nam tính dục vọng sớm đã kiêu ngạo đứng lên khiến Sầm Tử Tranh ngượng ngùng không dám nhìn thẳng.

‘Nói, Thư Tử Hạo có chạm đến em chưa?’

Hắn xoay gương mặt nhỏ nhắn của cô lại, để ánh mắt cô chính diện nghênh đón ánh mắt hắn.

Sầm Tử Tranh hung hăng cắn chặt môi, trong ánh mắt mê ly thoáng qua một tia oán hận.

Cung Quý Dương cười lạnh một tiếng, sự ngoan cố của cô khiến cho lòng trắc ẩn nơi hắn biến mất không còn một mảnh.

Hắn ngồi dậy, nửa quỳ nửa đứng, bàn tay to vịn chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, vận sức tiến vào ...

‘Aaa ...’

Cơ thể đột nhiên bị lấp đầy khiến Sầm Tử Tranh đau đớn kêu to một tiếng, nước mắt lập tức tràn ra hốc mắt, rơi xuống khóe mắt rồi biến mất trong làn tóc dày.

Tuy rằng tám năm trước cô là người của hắn nhưng tám năm qua chưa có người đàn ông nào được chạm đến cô, nay cảm giác thân thể kết hợp chặt chẽ này trở lại, suýt nữa đoạt đi hô hấp của cô!

Động tác tiến vào hung mãnh cho thấy Cung Quý Dương đang tức giận nhưng khoảnh khắc khi hắn tiến vào đó, hắn rốt cuộc nhận ra một điều: Cô đang nói dối!

Sầm Tử Tranh đang nói dối!

Cô quá chặt, cảm giác này không lừa được ai, nếu như cô thật sự có quan hệ Thư Tử Hạo thì tuyệt đối sẽ không chặt như một xử nữ thế này. Điều này càng khiến cho dục hỏa trong Cung Quý Dương như lửa cháy lan ra đồng cỏ, thiêu đốt sự nhẫn nại của hắn, cũng khiến hắn phần nộ vô cùng.

Cô sao cứ phải cật mạnh như thế?

‘Nếu như em đã nói mình có quan hệ với tên kia, vậy anh thực sự muốn biết, anh với hắn, ai có thể thỏa mãn em nhiều hơn!’

Cung Quý Dương chợt bế bổng cô lên, để cô ngồi vắt ngang đùi mình, để đôi chân thon thả của cô vòng qua vòng eo tinh tráng của hắn, mỗi một lần rút ra tiến vào đều có thể mang lại vô hạn thống khổ lẫn thích thú.

Dày vò vẫn chưa kết thúc!

Sầm Tử Tranh không dám kêu ra tiếng cô ghét tiếng ngâm nga phóng dăng của mình, cô không muốn giống như những người phụ nữ bên cạnh hắn, thuần phục dưới thân, yêu kiều rên rỉ, chỉ dành liều mạng áp chế cảm xúc, răng cắn chặt môi, nhắm nhin theo từng nhịp luật động có chút thô lỗ của hắn.

Lắc mạnh đầu như thức tỉnh bản thân, sự tấn công mạnh mẽ của hắn khiến cô yếu ớt bấu chặt lấy hắn bởi nếu không làm vậy, cô nghĩ mình sẽ vì động tác quá kịch liệt mà hôn mê mất.

Hắn đang đợi, đợi cô mở miệng xin tha, đợi cô nói lời thật lòng.

Nào ngờ, cô của tám năm sau càng khó khuất phục hơn so với tưởng tượng của hắn. Thô ráp gầm lên một tiếng, hắn lần nữa vùi sâu vào nơi ẩn mật của cô, dày vò cô, mà cũng là dày vò chính mình.

‘Không ... đừng ... Cung Quý Dương ...’

Cô run giọng cầu xin, đôi mắt trong veo sớm đã phủ một tầng sương mù nhưng cô không cho phép mình khuất phục, hắn quá cuồng dã, quá lớn, kích tình mãnh liệt như vậy cô thừa nhận không nổi, đã mấy lần cô tưởng mình cứ thế mà chết đi!

‘Nói anh nghe, em với hắn có quan hệ hay không? Nói!’ Cung Quý Dương hoàn toàn không có ý định buông tha không tìm hiểu sự thật, hắn quát khế.

Vì sao hắn cứ muốn ép cô chứ? Vì sao?

Chịu không nổi loại tra tấn thống khổ mà vui sướng này, Sầm Tử Tranh run giọng: ‘Không có ... không có ...’

Nước mắt cô rơi theo từng nhịp luật động của hắn...

‘Ngoan!’

Lời thú nhận của cô khiến cơn tức trong lòng hắn giảm hơn phân nửa, hắn cúi xuống trườn mền hôn lên đôi má đầm nước mắt của cô, động tác bất giác hòa hoãn lại ...

Yếu đuối mà kiên cường, cô luôn khiến cho người ta có một nỗi xúc động muốn hung hăng ôm chặt cô vào lòng mà tận tình yêu thương.

Trong đáy mắt âm trầm xẹt qua một tia trườn mền, hắn vòng đôi tay rắn chắc ôm lấy cơ thể mềm mại kia vào lòng, chậm rãi cúi đầu, dịu dàng hôn lên vành tai mẫn cảm của cô, trượt xuống vùng cổ đang tản mát mùi hương thanh mát của riêng cô, xương quai xanh xinh đẹp rồi lần nữa chiêm bái nụ hoa phấn hồng đang nở rộ.

Sự dịu dàng bất ngờ của hắn khiến Sầm Tử Tranh không biết làm sao, dưới đôi tay có chút thô ráp nhưng mang theo ma lực của hắn, mặc kệ cô cố gắng khống chế thế nào, cắn môi mạnh đến mức nào đều không ngăn được tiếng rên rỉ kích tình.

Cung Quý Dương rất đặc ý với phản ứng của cô, môi nhẹ câu lên một đường cong hoàn mỹ, đưa tay giúp cô cởi bỏ chiếc cà vạt đang trói chặt đôi tay cô, giải phóng cho nó ...

‘Umm ...’

Sầm Tử Tranh không kìm được bấu chặt vai hắn, ngón tay khảm sâu vào da thịt hắn, dưới sự dẫn dắt đầy kỹ xảo của hắn, cô thả lỏng chính mình yêu kiều ngâm nga.

Khoái cảm mãnh liệt khiến cho tiếng rên rỉ cô kìm nén đã lâu rốt cuộc cũng thoát ra khỏi yết hầu, cô cảm giác thân thể mình đang trôi bồng bềnh trong biển tình. Mỗi một tác da thịt đều đang gào thét, mỗi một

dây thần kinh đều đang rung động, rốt cuộc cơ bắp ở nơi sâu nhất trong cơ thể bắt đầu co rút, cực hạn khoái cảm như sóng cuồng vùi lấp lấy cô.

Chương 10: Cầu xin anh (2)

Cánh tay trắng nõn không tự chủ được bám chặt nơi gáy hần, hơi thở dồn dập ầm ập quấn quanh bên tai hần ...

Nghe tiếng thở dốc của cô, Cung Quý Dương cười đầy ý xấu: ‘Thật sự muốn anh dừng lại?’

Nói dứt câu hần thực sự dừng lại thể công, nhưng ngón tay tà ác càng thêm kỹ xảo trên chọc nhụy hoa của cô.

Sầm Tử Tranh suýt nữa thì không thể hô hấp, cô nhịn không được khẽ nấc ra tiếng: ‘Anh ... Quý Dương ...’

‘Nói anh nghe, em muốn anh!’

Hần thì thảo bên tai cô, ánh mắt lửa nóng như muốn thiêu cháy cô, lúc này hần không khát vọng gì hơn là được nhìn thấy cô phóng xuất tất cả nhiệt tình, trở lại là cô của tám năm trước.

Đặt đôi chân dài của cô lên vai, ngón tay hữu lực của hần bắt đầu khiêu khích vùng da thịt non mịn trên đùi cô sau đó tao nhã cúi đầu, đầu lưỡi ẩm ướt nhẹ nhàng phủ lấy u huyết non mềm.

Cảm giác tê ngứa khó chịu cùng với cảm giác hư không ập tới nhất thời truyền khắp người cô.

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh gần như quên mất người đàn ông kia đã từng làm tổn thương mình thế nào, giờ phút này chỉ có một cảm giác duy nhất, chỉ có hần mới cứu vớt được cô!

Nghe tiếng cô gọi hần như tám năm trước, trong mắt Cung Quý Dương tràn đầy sự triu mến và sùng nịnh, hần hơi nhón người, đặt một nụ hôn dịu dàng lên vùng cổ tuyết trắng của cô, thấp giọng nỉ non.

‘Tranh Tranh, em có biết anh yêu em nhiều đến thế nào không?’

Lời thì thầm của hần như sợi tơ quấn quanh lòng cô, cô ôm hần càng chặt hơn, cả người toát ra một vẻ quyến rũ mê người.

Hần đang nói gì vậy?

‘Tranh Tranh ...’

Chỉ còn một điều duy nhất mà hần muốn biết ...

‘Ngày đó vì sao em phản bội anh? Hần thật sự là tốt đến vậy sao? Tốt đến nỗi em bất chấp tất cả để rời khỏi anh mà đến với hần?’

Càng hỏi hần càng thêm kích động, ngón tay không ngừng kích thích nơi mẫn cảm của cô như trừng phạt khiến cả người cô không ngừng run rẩy.

‘Không có ... không có ... ô ...ô...’

Sự hư không trong cơ thể lần nữa được lấp đầy khiến cô suýt nữa ngất đi, lần này không mãnh liệt như lần trước nhưng sự ôn nhu của hần càng khiến cô khó mà nhả nhịn.

‘Cầu xin anh, cầu xin anh muốn em!’

Dục hỏa khó nhịn trong người khiến Cung Quý Dương không còn tâm tư đâu đi phân tích tỉ mỉ câu nói của Sầm Tử Tranh, giọng thô ráp bảo cô.

Hần biết, biết rõ lúc này cô khó chịu đến thế nào!

‘Ừm!’ Hàm răng trắng cắn chặt đôi môi hồng nhuận, Sầm Tử Tranh rốt cuộc không kìm chế được, nỉ non: ‘Xin anh ...’

‘Tranh Tranh, Tranh Tranh của anh ...’

Cung Quý Dương cũng chẳng dễ chịu hơn cô là mấy, hẳn biết cô luôn rất ngượng ngùng, biểu hiện ra như vậy đã là không dễ dàng gì. Lúc hắn tiến vào cô một khoảnh khắc kia, hai người đều không tìm được một tiếng kêu mất hồn.

Cô từ thiên đường rơi xuống địa ngục rồi lại từ địa ngục bay lên thiên đàng, chìm chìm nổi nổi, thân thể cảm quanh bị thiêu đốt mãnh liệt, ý thức dần trở nên mơ hồ, mấy lần hoài nghi chính mình sẽ bởi cơn sóng tình kịch liệt này làm cho ngất đi.

Bình thường vốn cẩn trọng nhưng lúc này Cung Quý Dương gần như bỏ qua phòng hộ thi thố, để mặc chính mình như một chú ngựa hoang rong ruổi trên người cô để rồi khi hai người cùng đạt đến cao trào, tận tình phóng xuất chính mình.

Trầm trầm chìm vào giấc ngủ, Sầm Tử Tranh không hề hay biết lớp mồ hôi toát ra trên trán mình đã được bàn tay to của Cung Quý Dương dịu dàng lau đi, nhìn đôi mi dài của cô bất an run rẩy, tim hắn chợt quặn đau!

Chẳng lẽ trong giấc mộng cô cũng cảm thấy bất an như thế sao?

Mang theo triu mến vô hạn, hắn nhẹ vuốt ve cơ thể đang cuộn mình trong lòng hắn, không tìm lòng được nhớ lại một màn hoan ái vừa rồi, môi hắn câu lên một nụ cười khổ!

Cô gái này, đúng là một tiểu yêu tinh, đối với cô hắn muốn bao nhiêu cũng không đủ, tình yêu dành cho cô sớm đã hòa nhập vào máu hắn, muốn dứt bỏ cũng không cách nào dứt bỏ.

Chỉ là ... quan hệ giữa hai người họ sao lại trở thành như thế này?

Nhẹ vuốt mái tóc dài của cô, những sợi tóc trước trán đã sớm bị mồ hôi làm ẩm ướt, hắn triu mến đặt một nụ hôn lên trán cô, chợt mấy câu Sầm Tử Tranh nói lúc này vang bên tai hắn ...

‘Ngày đó vì sao em phản bội anh? Hẳn thật sự tốt đến thế sao? Tốt đến nỗi em bất chấp tất cả để rời xa anh mà đến với hắn?’

‘Không có ... không có ...’

Không có?

Không có cái gì?

Vừa này cô định nói điều gì?

Bàn tay đang dịu dàng vuốt tóc cô chợt dừng lại trong không trung ...

Không phản bội hắn???

Điều cô muốn nói có phải là ý này không?

Tim Cung Quý Dương chợt run lên. Bàn tay đang dừng trong không trung cũng run lên.

Mắt hắn không thể dời khỏi mặt cô, nhìn gương mặt thân thương đang ngủ say kia, ánh mắt hắn chợt trở nên phức tạp và ngưng trọng ...

Khi hắn đang chìm sâu trong cơn suy tư thì Sầm Tử Tranh rên khẽ một tiếng rồi chậm rãi mở mắt.

Khi mắt cô tiếp xúc với đôi mắt đen thâm thúy của Cung Quý Dương cô giật mình vội ngồi thẳng dậy, trong chớp mắt, những hình ảnh lữ lượt kéo về trong đầu ...

Sắc mặt Sầm Tử Tranh lập tức trở nên trắng bệch!

‘ Tỉnh rồi sao?’ Cung Quý Dương vươn tay định kéo cô vào lòng nhưng lập tức bị đẩy ra!

Sự lãnh đạm và kháng cự của cô khiến Cung Quý Dương nhú mày lại, hắn chậm rãi mặc lại quần áo, từng cử động vẫn tao nhã và quyến rũ như trước giờ.

Chiếc áo sơ mi chất liệu tuyệt hảo được cắt may khéo léo chỉ được tùy tiện cài hai ba khuy hơi lộ ra lồng ngực rần rỏ khiến người ta thật dễ nảy sinh ảo tưởng.

Hắn thở dài, vươn tay nhẹ vuốt gương mặt tái nhợt của cô, thấp giọng gọi: ‘Tranh Tranh ...’

Cảm thấy độ ẩm từ bàn tay hắn truyền sang ình nhưng Sầm Tử Tranh như bị rần độc cắn vội vàng lùi lại, trong chớp mắt lưng toát mồ hôi lạnh, bản năng khiến cô muốn trốn tránh ...

‘Có thể để tôi đi chưa?’

Giọng của cô cực kỳ lạnh lùng, đôi mắt đẹp đảo một vòng như muốn tìm kiếm y phục của mình nhưng rất nhanh, ánh mắt trở nên ảm đạm. Quần áo rách rồi làm sao có thể mặc ra ngoài chứ?

Đang áo nào không thôi thì Cung Quý Dương đã đặt một bộ quần áo trước mặt cô.

‘Mặc cái này đi!’ Hắn trầm giọng nói, trong giọng nói có chút ảm nhĩn và sủng nịch.

Sầm Tử Tranh do dự một chút rồi nhận lấy. Nhìn hắn hoàn toàn không có ý định rời đi, cô chau mày, lạnh nhạt nói: ‘Tôi muốn thay quần áo!’

88. Q.6 - Chương 11-12

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 11: Bắt đầu nghi ngờ (1)

Cung Quý Dương nhìn vẻ đề phòng của cô, không nói gì chỉ cười, hắn ngồi xuống chiếc sofa đối diện với giường, nhàn nhả tựa lưng vào ghế, ung dung nói: ‘Em cứ thay đi!’

‘Ạnh ...’

Sầm Tử Tranh nhìn trừng trừng đôi mắt đầy ý vị của hắn, nhúu mày. Hắn cố ý, không phải sao?

Tức tối nhưng không biết làm sao, chỉ đành lấy tấm chăn mỏng che thân, cầm lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm.

Phanh!!!

Một tiếng sập cửa thật lớn như tiết lộ cơn giận của Sầm Tử Tranh.

Nhìn cửa phòng tắm vừa bị sập lại, nụ cười trên mặt Cung Quý Dương dần biến mất, thay vào đó là vẻ trầm tư suy nghĩ ...

Nước ấm từ vòi sen phun rào rạt trên đỉnh đầu, làm ấm lại cơ thể lạnh như băng của cô ...

Khép mắt lại, đầu ngẩng cao như một tín đồ đang chờ mong những giọt nước thánh tẩy rửa mình, để mặc những giọt nước bắn tung tóe trên người rồi Sầm Tử Tranh chậm rãi mở mắt ra.

Đôi cánh tay mảnh khảnh vòng qua ôm lấy chính mình, cả người cô không ngừng run rẩy, từ một cơn lạnh từ đáy lòng khiến toàn thân cô toát mồ hôi lạnh.

Nhìn chính mình trong gương, cô chợt cảm thấy mình rất dơ bẩn, vô lực lại tuyệt vọng, linh hồn một khi đã vẩn đục cho dù thật sự tắm nước thánh cũng không thể cứu chuộc nổi.

Trên làn da trắng mịn như tuyết trải đầy những dấu hôn, vết tích mà Cung Quý Dương lưu lại trong cơn kích tình như không ngừng nhắc nhở cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chân trần bước trên sàn phòng tắm lát gạch Đại lý lạnh lẽo cô bước sát lại gần tấm gương lớn đặt trong phòng tắm, tỉ mỉ quan sát chính mình.

Mái tóc dài ẩm ướt lỏa xỏa trên vai, làn da trắng nõn, thân thể với những đường cong quyến rũ, đôi chân thon dài ... cô gái trong gương thanh xuân dào dạt...

Nhưng những điểm này cô hoàn toàn nhìn không thấy, cô chỉ thấy cô gái trong gương không biết xấu hổ nghênh hợp người kia như thế nào, phóng túng như thế nào...

Trong đôi mắt trong veo lộ ra một tia bi thương và bất lực.

Mình rốt cuộc là sao thế này?

Cô bụm miệng, nước mắt không hề báo trước rào rạt rơi xuống, thấm ướt đôi má cô rồi bắn tung tóe trên sàn phòng bằng gạch Đại lý.

Cô tẩy, tẩy không ngừng nhưng thế nào cũng không tẩy được mùi vị của Cung Quý Dương trên người cô, không tẩy được những dấu hôn trên da thịt, không tẩy được dấu vết hằn lưu lại trong người cô ...

Sự tổn thương hằn gây cho cô tám năm trước khiến cô gần như không có dũng khí để sống tiếp. Còn hôm nay...???

Cuộn mình cô ngồi co ro trước gương.

Nhìn gương mặt không chút huyết sắc của chính mình phản chiếu trong gương, cô chợt cảm thấy chán ghét chính mình!

Đây là một thủ đoạn khác của Cung Quý Dương đúng không?

Sau khi tổn thương cô lại đem toàn bộ tội lỗi trút lên đầu cô!

‘Lúc đó sao em lại phản bội tôi? Hẳn thật sự tốt đến vậy sao? Tốt đến mức em bất chấp tất cả rời xa tôi để đến với hắn?’

Phản bội?

Thật nực cười ...

Tám năm trước, là ai phản bội ai?

Hắn bây giờ lại tìm đến cô hỏi tội, chẳng lẽ nhìn thấy cô với Thư Tử Hạo thân thiết với nhau thì hắn lại tùy tiện tìm lý do để phủi sạch tội lỗi năm đó?

Nước ấm vẫn lặng lẽ phun hòa tan nước mắt cô, cửa phòng tắm bị đẩy ra nhưng tiếng nước chảy đã che mất tiếng động nơi cửa ...

‘Tranh Tranh ...’

Nhìn thấy Sầm Tử Tranh cuộn mình trong một góc của phòng tắm, trên mặt Cung Quý Dương chợt hiện ra vẻ lo lắng, hắn vội bước nhanh đến ôm cô vào lòng.

‘Sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?’

Hắn khẩn trương hỏi rồi mặc kệ ánh mắt phản đối của cô, kiểm tra một lượt trên người cô.

‘Xin lỗi, anh làm đau em phải không?’

Ngón tay hắn nhẹ lướt qua những dấu hôn xanh tím trên người cô, trong mắt xẹt qua một tia đau lòng. Đáng chết thật! Hắn sớm đã đoán được là cô nói dối, vì sao lúc này lại không thể kìm chế mà muốn cô một lần lại một lần, khiến cô phải chịu khổ thế chứ!

Sầm Tử Tranh trừng mắt nhìn hắn như không thể tin được câu nói vừa được nghe, hoàn toàn không nhớ ra mình đang trần trụi lộ ra trước mặt hắn ...

Hắn? Cung Quý Dương? Nói xin lỗi cô?

Người tự cao tự đại như hắn lại biết nói xin lỗi sao? Hay là hắn chỉ muốn cười nhạo cô vừa nãy dưới thân hắn nghênh hợp cùng phóng túng?

Cung Quý Dương nhẹ hôn lên trán cô một nụ hôn, nhìn đôi mắt vẫn còn mang chút sưng sốt của cô, vẻ mặt hần lại trở lại vẻ ngưng trọng ...

Lúc này Sầm Tử Tranh mới phát giác tư thế của hai người thật quá ái muội vì vậy cô vội đẩy hần ra, kéo áo choàng trùm phủ lên người.

‘Tôi ... tôi còn chưa tắm xong. Anh ra ngoài đi!’

Nhưng Cung Quý Dương chẳng những không nghe lời cô mà còn mặc kệ những giọt nước vẫn còn đọng trên người, từ phía sau vòng tay ôm chặt lấy cô.

‘Tranh Tranh, anh nghĩ không ra chuyện tám năm trước, vì sao lúc đó em rời khỏi anh?’

Trong chớp mắt Sầm Tử Tranh như biến thành người gỗ, cả người cứng đờ. Cô hoang mang nhìn hình bóng phản chiếu của cô và hần trong gương, ánh mắt hần thâm sâu khó dò, đôi mắt nóng bỏng vẫn đang nhìn cô đắm đuối, ánh mắt nóng rực như lửa.

‘Tôi cũng nghĩ không ra, vì sao năm đó anh nhẫn tâm như vậy ...’

Trong đầu cô thấp thoáng hiện ra hình ảnh của tám năm trước, hần luôn miệng nói yêu cô, muốn kết hôn với cô nhưng thực tế lại làm ra những chuyện khiến cô đau khổ và tuyệt vọng đến không chịu nổi.

Cô hận! Hận hần!

Bàn tay nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh không kìm được nắm chặt lại!

‘Anh nhẫn tâm?’

Trong mắt Cung Quý Dương càng lộ rõ một tia nghi hoặc: ‘Tranh Tranh, đây là suy nghĩ của em về tình yêu của hai chúng ta?’

Sầm Tử Tranh nghe vậy liền cười khẩy ...

‘Tình yêu? Giữa anh và tôi có tình yêu sao? Đó chỉ là trò chơi xa xỉ của những người có tiền các anh thôi!’

Sầm Tử Tranh thấy hần lặng yên không nói, cơn tức trong lòng càng lớn.

Hần muốn chơi trò mất trí nhớ với cô sao?

‘Trò chơi?’

Cung Quý Dương nhướn mày cố dần xuống cơn giận, bàn tay to xoay người cô lại để cô nhìn thẳng vào mắt hần ...

‘Em dám nói tình yêu anh dành cho em là trò chơi sao?’

Chương 12: Bắt đầu nghi ngờ (2)

Tiếng rống bất mãn của Cung Quý Dương ong ong bên tai cô, nhìn sâu vào đôi mắt quá mức nghiêm túc của hần, cô có chút bối rối, vừa định nói gì thì một nỗi đau như xuyên thấu qua trái tim yếu ớt của cô.

‘Tình yêu anh dành cho tôi?’

Một lúc sau cô mới nhàn nhạt lên tiếng, trong giọng nói không khó nhận ra một tia trào phúng, ‘Tôi nghĩ tôi không đủ sức đón nhận tình yêu của Cung đại tổng tài!’

‘Ý của em là sao?’

Không phải Cung Quý Dương không hiểu hàm ý trong câu nói của cô nhưng điều làm hần khó hiểu là vì sao trong mắt cô lại tràn ngập phần hận và căm thù.

Vì sao lại như thế?

Nào ngờ Sầm Tử Tranh nghe Cung Quý Dương hỏi câu này, nét trào phúng càng hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp.

‘Ý của tôi đơn giản lắm, hôm nay của tám năm sau tôi đã không cần tình yêu của anh nữa bởi vì tình yêu của anh sẽ khiến người ta mất mạng!’

Mày Cung Quý Dương hơi nhú lại: ‘Tranh Tranh, em ...’

‘Bỏ đi, không cần nói gì thêm nữa. Cung Quý Dương, nếu tôi đã chấp nhận sự khiêu chiến của anh, vậy đương nhiên tôi sẽ cố hết sức vận hành việc kinh doanh của thương hiệu Leila. Về những chuyện khác tôi mong anh đừng can thiệp đến, cũng đừng đến làm phiền tôi!’

Sầm Tử Tranh sốt ruột ngắt lời Cung Quý Dương, cô đẩy dựa khỏi sự ôm ấp của hắn, nhặt lấy quần áo mặc vào rồi bước ra ngoài.

Chuyện ngoài ý muốn lần này khiến cô rất hoảng loạn, phòng tuyến mà cô dựng lên ỉnh đang từ từ sụp đổ, điều này khiến cô hết sức bất an.

Còn về phần Cung Quý Dương, những lời cô nói và thái độ của cô khiến hắn rơi vào cơn suy tư miên man!

Bận rộn suốt cả một ngày phòng làm việc của thương hiệu Leila rốt cuộc cũng có thể bắt đầu đi vào hoạt động nhưng không gian rộng lớn của cả một tầng lầu khiến cho Sầm Tử Tranh có chút khó xử. Dù sao trước đây thương hiệu Leila cũng chỉ là một văn phòng làm việc nhỏ hơn nữa cô chính bởi vì không thích quản lý nghiệp vụ nên mới không mở rộng thành công ty mà giữ nguyên hiện trạng phòng làm việc.

Bây giờ thì khác rồi, xem ra phải đưa phòng làm việc đi theo khuôn khổ của một công ty lớn thì mới được.

Cộc cộc cộc!

Một tràng tiếng gõ cửa vang lên kéo Sầm Tử Tranh trở về với hiện thực.

‘Vào đi!’

Alina tươi cười đẩy cửa phòng làm việc của Sầm Tử Tranh, nghiêng đầu nhìn vào: ‘Leila, chúng tôi tan sở, chị có về cùng không?’

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, lắc đầu: ‘Chị còn một số việc phải làm, mọi người về trước đi!’

Alina cười một cách thần bí sau đó lấy từ trong túi ra một chiếc khăn lụa đi vào đưa cho Sầm Tử Tranh.

‘Cho chị hả?’

Sầm Tử Tranh nghi hoặc nhìn cô, tự dưng lại đưa cho cô khăn lụa làm gì?

Ý cười trên mặt Alina càng sâu, cô hắng giọng nói: ‘Tuy rằng chúng ta đều là người trưởng thành, vừa nhìn đã biết nhưng chị tan sở cũng phải đi ra ngoài, bị người khác nhìn thấy thì không tốt lắm đâu. Em đây là lo cho chị đó!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy càng như rơi vào trong sương mù, nổi nghi hoặc càng lúc càng sâu.

‘Alina, em đang nói gì vậy?’

Alina khoác khăn lụa lên cổ cô sau đó chỉ tay về phía cổ mình như ra dấu, cười một cách ái muội rồi đi.

Sầm Tử Tranh hơi sững sốt nhưng sau đó chợt nghĩ ra điều gì, cô chạy như bay đến phòng vệ sinh thì mới hoảng hốt phát hiện ra trên cổ mình có một dấu hôn thật rõ ràng, dấu hôn như một đóa hoa mai đỏ rực nổi bật trên làn da tuyết trắng.

Sắc mặt cô bỗng chốc tái nhợt!

Sao lúc mặc quần áo cô không hề để ý đến điểm này chứ?

Trời ạ, thật xấu hổ. Các đồng nghiệp đều nhìn thấy cả rồi, họ sẽ nghĩ thế nào đây?

Ai cũng biết cô vừa nãy bước ra từ phòng của tổng tài!

Thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào!

Khi tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, Sầm Tử Tranh mới hoàn hồn lại, cô vội đem khăn lụa thắt ên cổ rồi bước ra phòng vệ sinh.

‘Vào đi!’

Cô ngồi lại xuống ghế, không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: ‘Alina, sao em còn chưa về?’

Alina nha đầu này, chắc là đến nhìn xem cô xấu hổ đến mức nào đây!

Nào ngờ ...

‘Có một cặp trên chu đáo như em, cặp dưới của em chắc rất hạnh phúc!’

Một giọng nói trầm ấm đầy từ tính chợt vang lên.

Sầm Tử Tranh vội ngẩng đầu lên, khi cô nhìn thấy Cung Quý Dương nhàn nhã tựa lưng vào cửa phòng mình, trên mặt liền lộ ra một tia chán ghét.

‘Tôi nghĩ có cặp trên xuất quỷ nhập thần như anh, cặp dưới của em chắc rất xui xẻo!’

Hắn là quỷ sao? Từ sáng tới tối cứ bám theo cô!

Cung Quý Dương không giận mà cười: ‘Đừng quên, em bây giờ là cặp dưới của anh đó!’

‘Đây là điều khiến tôi cảm thấy sỉ nhục nhất trong đời mình!’

Sầm Tử Tranh cay độc trả đũa. Cô hoàn toàn không sợ đắc tội hắn, ngược lại còn hy vọng hắn nổi cơn tức mà bỏ đi, như vậy sẽ không còn quanh đi quẩn lại trước mặt cô nữa.

Cung Quý Dương tỏ vẻ không tán đồng câu nói của cô, hắn tức cười lắc đầu nói: ‘Tranh Tranh, không lâu nữa đâu em sẽ hiểu, ở bên cạnh anh em sẽ rất hạnh phúc!’

Phanh!

Một tiếng động thật lớn vang lên, Sầm Tử Tranh ném mạnh xấp văn kiện lên bàn.

‘Cung đại tổng tài, xin mời anh ra ngoài. Tôi không biết sao anh lại rảnh rỗi như vậy nhưng tôi bận lắm, không có thời gian đầu vô mồm với ngài!’

Môi Cung Quý Dương nhẹ câu lên một nụ cười như có như không, hắn không nói gì thêm chỉ bước đến trước mặt cô, đôi tay hữu lực chống lên mặt bàn làm việc bằng gỗ đàn, dáng vẻ như một con chim ưng đang dương cánh, tuy cách một cái bàn nhưng áp lực từ hắn gần như vây phủ lấy Sầm Tử Tranh.

‘Anh ...’

Sầm Tử Tranh bắt đầu cảm thấy như thiếu không khí, hô hấp chợt trở nên thật khó khăn.

Tuy phòng làm việc mà Cung thị bố trí cho cô rất lớn nhưng hắn vừa đến gần cô liền cảm thấy không gian trở nên rất chật chội, giống như chỉ đủ chứa hai người bọn họ.

89. Q.6 - Chương 13-14

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 13: Bắt đầu nghi ngờ (3)

‘Hôm nay không cần tặng ca, em thu dọn một chút rồi chúng ta trở về nhà mẹ em!’

Câu nói của hắn thoát nghe có vẻ hời hợt nhưng khẩu khí mang theo một loại mệnh lệnh không cho người ta kháng cự!

‘Ai nói là sẽ cùng anh đi chứ?’

Sầm Tử Tranh nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt ngờ vực. Hắn rốt cuộc định làm gì?

Thấy vẻ sững sờ của cô, Cung Quý Dương chỉ cười khê: ‘Trước khi anh đến đây đã gọi điện thoại trước cho bác gái, nói tối nay chúng ta sẽ về thăm bà, Tranh Tranh, nhanh dọn dẹp đồ đạc đi, chúng ta đi kéo muộn!’

Giọng điệu của hắn hết như một người chồng nói với vợ mình khiến Sầm Tử Tranh nghe xong không khỏi rợn cả người.

‘Anh gọi điện thoại ẹ tôi? Anh bằng vào cái gì mà gọi điện thoại ẹ tôi?’ Cô kích động hỏi lại.

Người đàn ông này hành động đúng là ngoài sức tưởng tượng của cô mà. Nhưng thái độ cao cao tại thượng này của hắn khiến cô cảm thấy rất không thoải mái!

So với tám năm trước Cung Quý Dương càng trở nên bá đạo, bá đạo đến nỗi khiến cô tức đến nghiến răng nghiến lợi. Vì sao sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy thái độ của hắn vẫn là thản nhiên như không, hơn nữa còn từng bước từng bước muốn xói mòn ý chí của cô?

Sự điềm tĩnh nhưng ép người một cách bá đạo khiến cô có chút hoang mang, lại có chút sợ hãi.

Cung Quý Dương thấy vậy ngược lại vẫn rất thản nhiên, hắn vòng qua bàn làm việc, thân hình cao lớn hơn cúi xuống, đôi tay vòng qua hai bên người cô, đem cô vây lấy trong phạm vi của riêng hắn.

Đôi mắt sắc sảo mang theo ý cười lại có thêm một sự linh lợi khiến người ta không dám xem thường.

Sầm Tử Tranh không khó cảm nhận thấy một sự nguy hiểm có thể ập đến bất cứ lúc nào, cô không khỏi có chút ảo não. Vẫn là nên ngoan ngoãn nghe lời, nơi đây là địa bàn của hắn, là vương quốc của hắn, nếu như lỡ kích động hắn, hậu quả nhất định chỉ có mình cô chịu.

Cô không ngốc như vậy, đấu với hắn lúc này chẳng khác nào lấy trứng chọi đá!

Chỉ là ... hơi thở của hắn cứ quấn quanh bên cô, quen thuộc mà trầm ổn khiến cô có một cảm giác khác thường, hơn nữa rất bất an.

Yên lặng! Hai người ai nấy lòng mang tâm sự khiến cho bầu không khí trong phòng chợt yên lặng một cách đáng sợ!

Sầm Tử Tranh không nói tiếng nào mà Cung Quý Dương cũng im lặng, hắn chỉ yên lặng nhìn gương mặt xinh đẹp của cô.

Sự yên lặng đáng sợ đó như tiềm ẩn một loại nguy cơ, giống như có một con dã thú đang rình rập, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra, cắn nuốt cô vào bụng xương cốt không thừa!

Tuy Sầm Tử Tranh không ngăn đầu nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ cho cô biết ...

Hắn đang nhìn cô, hơn nữa nhìn rất chăm chú! Hai luồng ánh sáng như có điện không ngừng bắn về phía cô, mang theo một ý muốn chiếm hữu không thể xem thường.

Loại cảm giác này khiến cho cô rất không thoải mái, càng cảm thấy không được tự nhiên, cô không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn thì vừa hay đối mặt với đôi mắt mang theo ý cười như có như không của hắn, đôi mắt đó, sáng đến dọa người lại mang theo một vẻ đặc ý khi thấy âm mưu được thực hiện và một sự khiêu khích.

Sầm Tử Tranh càng lúc càng đứng ngồi không yên, trong mắt cũng lộ ra một chút hoang mang cộng thêm một chút không được tự tại! Bị một loại ánh mắt như tia X nhìn thăm dò vào như muốn soi thấu nội tâm cô, điều này thật không thoải mái!

‘Anh ... anh nhìn tôi thế làm gì? Chẳng lẽ tôi nói gì sai sao?’

‘Không, không nói sai!’

Nơi khóe miệng hắn ý cười càng sâu, miệng nói nhưng mắt vẫn không quên nhìn cô, trong đôi mắt thâm thúy mang theo một sự triu mến khó mà phát hiện, giọng nói trầm ấm đầy sức hút mang theo một chút tà tử khiến người nghe không khỏi phát run: ‘Vật nhỏ, em đang sợ cái gì?’

‘Sợ? Thật tức cười, tôi có cái gì phải sợ chứ?’

Sầm Tử Tranh hơi co người về sau một chút, rũ đôi mi dài như che dấu nội tâm hoang mang của mình nhưng miệng vẫn mạnh dạn nói.

Thấy vậy, vẻ trù miến trong mắt Cung Quý Dương càng sâu, hần sùng nịch nhìn cô từ từ cúi thấp người xuống, một tay vòng qua eo nhỏ của cô, giữ cô chặt chẽ trong vòng tya mình, đôi môi tà ác phủ lên vành tai mẫn cảm của cô: ‘Không có gì phải sợ? Vậy vì sao không dám nhìn anh?’

Hơi thở nóng rực đầy nguy hiểm phớt qua tai cô khiến cho lòng Sầm Tử Tranh nhẹ run rẩy ...

Đang lúc cô ngẩng đầu lên muốn giải thích cho phản ứng vừa rồi của mình thì mắt lại tiếp xúc với ánh mắt nóng bỏng như muốn thiêu đốt người khác của hần, trong lòng chợt ồ ồ, lời đã đến bên môi cũng như nghẹn lại, không có cách nào nói ra được ...

Tuy đã xa cách tám năm nhưng Sầm Tử Tranh vẫn rất rõ ràng cá tính hay thay đổi thất thường của hần, vẻ mặt hần càng ôn nhu, nụ cười càng rạng rỡ thì càng có khả năng hần đang tức giận.

Lúc này nếu như cô một mực kháng cự chỉ càng khiến hần có phản ứng mãnh liệt hơn ...

Hay là, hần vốn là có ác ý, chờ sự phản kháng không lường sức mình của cô... để rồi sau đó hần có thể hưởng thụ quả ngọt của sự chiến thắng ...

Giống như ... trước đó hần đem cô ăn sạch vậy!

‘Tôi không biết anh đang nói gì!’

Cô nói xong câu này liền im lặng, lúc này, vẫn là nên im lặng tốt hơn!

Đôi môi mỏng đẹp như được tạc thành bắt đầu hạnh kiểm xấu lướt trên chiếc cổ mảnh khảnh thơm tho và vành tai trắng nõn của cô, mang đến từng cơn tê dại khó chịu dị thường ...

Sầm Tử Tranh run rẩy muốn tránh thoát khỏi hần nhưng Cung Quý Dương đã nhanh hơn một bước chế trụ: ‘Tranh Tranh, ngoan ngoan nghe anh nói!’

Trong giọng nói ôn nhu lại mang theo một chút lạnh lùng khiến người ta không thể không nghe theo.

‘Thực ra anh nên biết em đang sợ điều gì ...’

Bởi vì câu nói của hần cả người Sầm Tử Tranh cứng đờ, cô không nhận được vội đuổi người, cố gắng trấn định lại nội tâm hoảng loạn của mình.

‘Cung Quý Dương, trò xiếc của anh đã chơi xong chưa? Buông tôi ra!’

Ánh mắt Cung Quý Dương quét qua gương mặt dần trở nên trắng bệch của cô một cách đầy ý xấu, một vẻ như ta muốn là được.

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu một cách cao ngạo nhìn thẳng vào đôi mắt đầy ý cười của hần, cô nghĩ kỹ rồi, cô càng nhượng bộ hần sẽ càng lấn tới, tuyệt đối không thể tiếp tục nhượng bộ!

Ý cười trên môi Cung Quý Dương càng sâu hơn, hần duỗi ngón tay, nhẹ nhẹ vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô, vuốt theo đường cong ưu nhã của chiếc cổ cao khiến cho cô không khỏi thở rút một hơi.

‘Tranh à, em đang sợ ... em đang sợ mình sẽ ... yêu anh lần nữa!’

Chương 14: Bắt đầu nghi ngờ (4)

Câu nói của hần như quả bom vào lòng Sầm Tử Tranh, ngay lập tức khiến tim cô vỡ tung thành từng mảnh.

Ngược lại với cô, tên đầu sỏ là hần vẻ mặt rạng rỡ, biểu tình ôn nhu như đang nói chuyện với người tình, môi nhẹ câu lên, hần lười lười nói: ‘Tranh à, có biết vì sao anh nhất định phải để em đến Cung thị làm việc không?’

Sầm Tử Tranh không trả lời hần, cô tận lực tìm lại sự bình tĩnh bởi vì câu nói của hần mà sắp biến mất không dấu vết thì ánh mắt lại lần nữa nhìn thấy đôi mắt đầy ý cười của hần, ánh nhìn suông sã mà nóng bỏng lại mang theo một chút chờ mong của kẻ đi săn ...

‘Anh muốn em nhìn thấy chồng tương lai của em lúc làm việc là như thế nào, muốn em biết, một người đàn ông như anh có đáng để được em yêu hay không?’

‘Tôi sẽ không lấy anh!’ Sầm Tử Tranh không cần suy nghĩ, trả lời dứt khoát.

‘Vô ích thôi ...’

Cung Quý Dương thở dài một tiếng, lắc đầu đáng vẻ như bất lực: ‘Không sai, em quyết định không gả cho anh chỉ đáng tiếc là, anh sẽ không chấp thuận điều đó!’ Về giáo hoạt trong đáy mắt hần không che dấu được.

Nói dứt lời hần nhanh nhẹn cởi chiếc khăn lụa trên cổ cô ra, chùng như bất mãn với sự dẫu diễm của cô, trên gương mặt anh tuấn lộ ra một vẻ không vui rõ rệt nhưng rất nhanh, sự không vui bị thay thế bằng một nụ cười mỉm ...

‘Tranh Tranh, thứ anh lưu lại cho em, không cho phép em che đi!’

Nói dứt lời hần không nhanh không chậm cúi đầu xuống, tinh chuẩn đặt một nụ hôn lên môi cô ...

Đầu lưỡi cuồng dã mà bá đạo xâm nhập ...

Bàn to to không chút khách khí cách lớp vải áo mỏng manh xoa nắn gò ngực rất tròn của cô ...

Sầm Tử Tranh cố sức giãy dụa nhưng trong mỗi hơi thở của cô đều là hương vị của hần ...

Đôi tay muốn chống cự cũng dễ dàng bị một bàn tay to của hần chế trụ, ngoặt ra sau lưng.

Trí nhớ về cơn kích tình ban trưa lại lần nữa tràn vào trong đầu rồi xuyên khắp tứ chi, cô không có cách nào ngăn được sự suồng sã trêu chọc của đầu lưỡi hần, để mặc hần trong khoang miệng mình công thành đoạt đất. Cả người cô yếu ớt chỉ có thể tựa vào người hần để đứng vững, dùng hết tự chủ để không thoát ra một tiếng ngậm nga.

‘Đừng làm vậy ... buông tôi ra ...’

Đôi mắt mơ màng, tiếng nỉ non đầy bất lực khiến cho lời cự tuyệt của cô nghe chẳng có chút sức thuyết phục nào.

Nghe như không nghe, môi hần vẫn di chuyển nơi chiếc gáy tuyết trắng của cô, chuyên tâm chế tạo ra một dấu ấn khác của riêng hần ...

Cảm giác tê dại, ngứa ngứa lại có chút đau, cảm giác phức tạp như một món ăn có đủ vị chua cay mặn ngọt làm đầu óc cô hỗn loạn ...

Cả người Sầm Tử Tranh run khê, mà dường như, không còn chút sức lực nào để run rẩy.

Vì sao lại như thế chứ?

Vì sao mình không có cách nào cự tuyệt hần?

Một lúc lâu sau Cung Quý Dương mới ngẩng lên, tay cũng buông ra để cô được tự do ...

Trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy sự hài lòng và tán thưởng đối với “thành quả” của mình - một đóa hoa mai đỏ rực kiêu ngạo nở trên làn da tuyết trắng của cô!

‘Tranh Tranh!’ Giọng đầy thỏa mãn lại có chút bá đạo hần gọi tên cô, ‘Em là của anh!’

‘Tôi không phải ... tôi không phải là của anh ...’ Lại một lời thì thào đầy bất lực nhưng đó là ý niệm mà cô luôn theo đuổi.

‘Tranh Tranh, gặp lại anh em chỉ có thể chấp nhận số phận!’

Hần thấp giọng tuyên cáo bên tai cô, ánh mắt sáng như sao càng tôn lên vẻ tuấn tú trên gương mặt hần, ngũ quan tinh xảo như một bức tượng được điêu khắc một cách hoàn mỹ mang theo một vẻ tà tử khiến người ta khó mà chống đỡ.

Sầm Tử Tranh nghẹn giọng, cô cảm giác như có một đám mây đen đang dần ép xuống cô, ép đến cô cơ hồ không thể hô hấp.

Buổi tối, khi ánh đèn xe quét qua bóng một người đàn ông đang đứng trong vườn hoa, chiếc xe đột ngột dừng lại ...

Cái bóng dài của người kia dưới ánh đèn xe trông càng dài hơn, cũng hiện rõ sự cô độc của anh ta.

Chiếc xe chưa dừng hẳn lại thì Sầm Tử Tranh đã vội đẩy cửa xe bước nhanh về phía người đàn ông, thấy hành động của cô, trong đôi mắt Cung Quý Dương xẹt qua một tia âm trầm!

‘Tử Hạo?’

Sầm Tử Tranh dè dặt kêu lên, lúc này cô chợt có cảm giác như mình đang mắc nợ Thư Tử Hạo, cô biết hẳn tìm cô chắc sắp điên rồi nhưng lúc đó cô quả thật không có cách nào đối mặt với người đàn ông này.

‘Tử Tranh!’

Thư Tử Hạo quay đầu lại, khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, mắt hắn chợt sáng lên bước nhanh đến ôm cô vào lòng.

‘Tử Tranh, vì sao không thể liên lạc với em được vậy? Em không biết là anh lo lắng đến mức nào sao?’

Trên gương mặt tuấn dật lộ rõ sự lo lắng và tình ý sâu đậm.

‘Tử Hạo, đừng như vậy!’

Sầm Tử Tranh ngượng ngùng vội đẩy hắn ra bởi cô không khó cảm nhận được từ phía sau mình, trong một chiếc xe đỗ cách đó không xa có một đôi mắt đang chiếu những tia nhìn sắc bén về phía mình.

‘Nói anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mọi người thật sự dời phòng làm việc về tòa nhà của Cung thị sao?’

Một loạt câu hỏi của Thư Tử Hạo như một tràng pháo liên thanh bắn tới, tay hắn nắm chặt lấy tay cô không buông.

‘Tử Hạo, xin lỗi anh ... về chuyện hợp tác giữa chúng ta ... em có lòng mà không có sức ...’

Thư Tử Hạo nghe vậy, trong mắt có chút xao động: ‘Nha đầu ngốc, em cũng biết là anh quan tâm không phải là có hợp tác với nhau hay không, nếu phải so sánh, thì nên nói là anh quan tâm em hơn là chuyện hợp tác ...’

‘Tử Hạo, em ...’ Sầm Tử Tranh vừa định nói thì câu nói bị tiếng mở cửa xe sau lưng ngăn lại.

‘Tôi nghĩ về điểm này Thư học đệ suy nghĩ nhiều quá rồi, Tranh Tranh từ đầu đến cuối đều là người của tôi, bất luận là cuộc sống riêng hay là công việc tôi đều có tư cách chiếu cố cô ấy hơn học đệ, không phải sao?’

Cung Quý Dương chậm rãi bước ra từ trong bóng tối, ánh trăng chiếu tranh sáng tranh tối lên gương mặt anh tuấn của hắn càng khiến nó thêm phần tà tứ, thoạt trông có vẻ dọa người.

‘Cung Quý Dương?’ Thư Tử Hạo kinh hãi thốt lên, hắn thật không ngờ Cung Quý Dương lại cùng xuất hiện với Tử Tranh.

‘Tranh Tranh, gió lớn lắm, chúng ta nhanh vào nhà thôi!’

Cung Quý Dương cũng không thềm để ý đến Thư Tử Hạo, hắn cởi áo vest của mình ra khoác lên người Sầm Tử Tranh, động tác cực kỳ ôn nhu, liền mạch lưu loát như hắn đã làm điều này hằng trăm hằng nghìn lần vậy, tình ý không hề che dấu.

90. Q.6 - Chương 15-16

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 15: Bắt đầu nghi ngờ (5)

Sầm Tử Tranh hung hăng nắm chặt bàn tay, cô biết nên đẩy Cung Quý Dương ra nhưng ...

Cho dù có đẩy ra thì thế nào? Có kinh nghiệm của mấy lần “tiếp chiêu” với hắn cô phát hiện, dù cho cô có làm gì thì dường như cũng là vô ích thôi.

Lúc này Thư Tử Hạo mới từ cơn chấn động hoàn hồn lại, hắn không nói tiếng nào, chỉ kéo Sầm Tử Tranh trở lại bên cạnh mình.

‘Tử Hạo ...’ Sầm Tử Tranh giật mình kêu lớn, nỗi bất an trong lòng càng lúc càng rõ rệt.

‘Tử Tranh, em điên rồi sao? Em đã quên lúc đó hắn làm tổn thương em thế nào sao?’

Thư Tử Hạo như bị ai đánh một quyền rất nặng, hắn thật không hiểu vì sao tất cả phụ nữ đều điên cuồng vì Cung Quý Dương như vậy? Tám năm trước nếu như không phải vì Cung Quý Dương thì Tử Tranh với hắn sớm đã là một đôi, nói không chừng bây giờ đã là một gia đình ấm êm hạnh phúc rồi.

Điều khiến hắn không hiểu được là tám năm sau, Tử Tranh vì sao vẫn chọn lựa ở bên cạnh Cung Quý Dương. Dù lúc đó cô đã chịu đủ kích nặng nề như vậy, vậy mà cô vẫn không nề hà gì sao?

‘Tổn thương?’

Hắn nói tuy nhỏ nhưng Cung Quý Dương vẫn nghe được, hắn nhíu mày hỏi lại.

‘Thư Tử Hạo, người thực thích châm dầu vào lửa!’

Nói đến tổn thương, còn có gì tổn thương hơn những gì hắn phải chịu đựng chứ? Lúc đó người phụ nữ kia lựa chọn rời đi cùng người đàn ông trước mặt hắn, hôm nay hắn đã hết sức tự chủ mới không chạy đến đâm cho người kia một trận nữa, không ngờ cái tên đáng chết kia còn ở đó nói những lời vu oan giá họa như vậy!

Sầm Tử Tranh thấy tình thế căng thẳng cô vội thấp giọng nói với Thư Tử Hạo: ‘Tử Hạo, anh về trước đi, chúng ta hôm khác nói tiếp, được không?’

Nếu như lại đánh nhau trận nữa, Thư Tử Hạo chắc chắn vẫn là người chịu thiệt. cô đã nợ hắn nhiều lắm rồi, sao lại đành lòng tiếp tục liên lụy đến hắn nữa chứ?

‘Tử Tranh, có phải hắn uy hiếp em không?’ Thư Tử Hạo thấy cô như vậy, càng cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhìn thấy hai người quan tâm lẫn nhau như vậy, môi Cung Quý Dương nhẹ câu lên nhưng ý cười hoàn toàn không tiến vào đáy mắt, hắn lạnh nhạt nói:

‘Tranh Tranh, chúng ta vào nhà thôi!’

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng, phớt qua như lông vũ nhưng một câu đánh trúng trọng điểm, nặng nề như mưa rền gió dữ, tàn khốc ép đến người ta không thể thở nổi.

Vì Tranh Tranh, hắn gần như đã dùng hết tính nhẫn nại của mình!

Sầm Tử Tranh còn lạ gì tính tình của hắn, cô đương nhiên nhận ra được trong câu nói nhẹ nhàng kia là dấu hiệu của một cơn bão táp vì vậy cô lo lắng nhìn Thư Tử Hạo, nói: ‘Tử Hạo, em biết anh vẫn rất quan tâm em nhưng em cũng không phải là trẻ con nữa, em sẽ xử lý tốt quan hệ giữa em với hắn. Yên tâm đi!’

Nhưng Thư Tử Hạo chừng như không hề phát giác ra mối nguy hiểm từ người đàn ông đối diện, vẻ mặt hắn đầy lo lắng, hỏi lại: ‘Tử Tranh, em sợ hắn sao? Hắn làm tổn thương em kia mà, sao em lại phải sợ?’

‘Không, Tử Hạo. Xin anh, đừng nói nữa!’

Thấy vẻ mặt của Cung Quý Dương càng lúc càng khó coi, nụ cười trên mặt càng lúc càng lạnh, cô gian nan nói.

‘Tranh Tranh, trở lại đây!’

Cung Quý Dương quát khế, đôi mắt tà tứ trầm xuống.

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, vì muốn bảo vệ Thư Tử Hạo, cô chỉ đành bước đến đứng bên cạnh Cung Quý Dương.

Bàn tay to mang tính chiếm hữu ôm chặt cô vào lòng, nhìn trước mặt tái xanh của cô, hần mỉm cười hài lòng: ‘Ngoan ngoan như vậy anh càng thương ...’

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đầy ý cười tà ác của hần, đôi mắt trong veo của cô dấy lên một tia phản hận nhưng cô chỉ đành mặc kệ hần ôm mình vào lòng.

‘Tranh Tranh ...’

Lòng Thư Tử Hạo chợt chùng lại, bi kịch của tám năm trước dường như đang sắp tái diễn trước mắt hần.

Cung Quý Dương xoay đầu, gương mặt chợt trở nên âm trầm ...

‘Thư học đệ, không ngại nói cho người biết một sự thật, bất kể là tám năm trước hay tám năm sau người đều là kẻ thua cuộc. Từ bỏ ý định đi!’

Nói xong hần ôm Sầm Tử Tranh đi về phía biệt thự.

Đây là lần cảnh cáo cuối cùng hần dành cho Thư Tử Hạo!

Nhìn theo bóng hai người, nhất là khi chạm vào đôi mắt chứa đựng nhiều điều muốn nói của Sầm Tử Tranh, Thư Tử Hạo chợt quát lên một tiếng ...

‘Cung Quý Dương, anh đứng lại cho tôi!’

Hai người cùng dừng bước chân, Cung Quý Dương quay đầu lại, đôi mắt phát ra những tia lạnh lùng như muốn đông cứng người đối diện.

Ngược lại với hần, Sầm Tử Tranh cực kỳ khẩn trương nhìn hai người đàn ông, cô không biết Thư Tử Hạo muốn nói gì với Cung Quý Dương, cũng không dám tưởng tượng sau đó Cung Quý Dương sẽ đối phó với Thư Tử Hạo như thế nào.

‘Tử Hạo, đủ rồi!’ Cô vội lên tiếng đánh động hần.

Nhưng Thư Tử Hạo chùng như không hề nghe thấy, hần đi thẳng đến trước mặt Cung Quý Dương, đôi mắt mang theo chút giận dữ nhìn thẳng vào mắt Cung Quý Dương, nói rành mạch từng chữ: ‘Tám năm trước, khi anh dùng thủ đoạn ác liệt kia làm tổn thương Tử Tranh, bây giờ anh còn tư cách gì mà có được cô ấy lần nữa? Càng không cần nói đến anh có tư cách gì khống chế tự do của cô ấy?’

‘Người nói cái gì?’

Giọng của Cung Quý Dương chợt trở nên lạnh như băng, một cỗ khí tức nguy hiểm quấn quanh giữa ba người.

Thủ đoạn ác liệt?

Chuyện khôi hài như vậy đây cũng là lần đầu tiên hần nghe được!

‘Hừm ...’

Thư Tử Hạo cười lạnh một tiếng, trong mắt toàn là sự khinh miệt lẫn chế giễu: ‘Thế nào? Cung học trưởng thật đúng là quý nhân hay quên, chẳng lẽ chính mình làm chuyện gì cũng cần học đệ này nhắc lại một lần hay sao? Lúc đó nếu như anh không không giữ lời hứa, bội tín vong tình thì Tử Tranh sao lại phải chịu khổ nhiều như thế, thậm chí bất đắc dĩ phải thôi học? Tất cả đều do một tay anh ban à thôi!’

Chương 16: Sự thật phơi bày (1)

Lời của Thư Tử Hạo như một quả bom nguyên tử ném vào không trung, uy lực của nó khiến cho Cung Quý Dương, người trước giờ vẫn luôn bình tĩnh đến mức lạnh lùng run rẩy toàn thân ...

‘Tử Hạo ...’

Sầm Tử Tranh vội tiến đến, thấp giọng nói: ‘Đủ rồi Tử Hạo, đừng nói nữa, chuyện trước đây em không muốn nhắc đến nữa!’

Có cần phải nhắc đến nữa không? Nhắc đến một lần lại đau thêm một lần. Đây đã là sự thật không thể thay đổi được thì vì sao lại cứ muốn xát muối vào vết thương của cô làm gì chứ?

Thư Tử Hạo không tán đồng với cách nghĩ của cô, hần lắc đầu, rõ ràng là quá kích động và lo lắng, nhất là khi hần nhìn thấy Sầm Tử Tranh và Cung Quý Dương lại ở bên nhau lần nữa, bảo hần sao có thể nuốt trôi cơn tức này chứ?

‘Tử Tranh, em đã quên lúc đó hần đã làm gì với em sao? Em đã quên lúc đó em từ thiên đường rơi xuống địa ngục, từ trông đợi trở thành tuyệt vọng thế nào sao? Em đã quên em vì hần mà bỏ lỡ những gì sao? Em quên em đã có con ...’

‘Tử Hạo!’

Sầm Tử Tranh sốt ruột lên tiếng ngắt lời Thư Tử Hạo, rồi sau đó, sự sốt ruột thay bằng một vẻ tuyệt vọng và đau khổ khiến người ta nhìn vào liền chạnh lòng.

‘Anh đi đi. Đừng vì chuyện của em mà cứ mang nỗi bất bình làm gì, không đáng đâu!’

Cô hiểu rất rõ tính tình của Cung Quý Dương, người tự cao tự đại như hần như trước giờ vốn không thích bị người ta chế giễu như vậy mà Thư Tử Hạo hết lần này đến lần khác lại phạm vào điều đại kỵ đó, cứ tiếp tục nói như vậy cô thật khó bảo đảm tên kia có phải sẽ nổi cơn thịnh nộ hay không.

‘Tử Tranh ...’

Thư Tử Hạo bước đến, hai tay bầu lấy vai cô, trong ánh mắt lộ rõ sự lo lắng ...

Nhưng hần còn chưa kịp nói gì thì cả người đã bị Cung Quý Dương nhắc lên.

‘Cung Quý Dương!’ Sầm Tử Tranh kinh hoảng kêu lên một tiếng, cô bước vội đến định can lại.

Cung Quý Dương ấn Thư Tử Hạo lên tường, đôi mắt như chim ưng mang theo một vẻ kinh ngạc không giấu được.

‘Chết tiệt! Người vừa nói cái gì?’

Nếu như hần không nghe lầm, câu nói của Thư Tử Hạo có ý là, năm đó hần làm chuyện có lỗi với Tử Tranh. Chuyện này sao có thể chứ? Hần chỉ rời khỏi trường học có hai tháng thôi mà, căn bản là không làm ra chuyện gì gọi là bội tín vong tình cả, hơn nữa ...

Sự chấn động của hần cũng không kém gì động đất cấp tám, bây giờ điều duy nhất trong đầu hần suy nghĩ đó là phải biết được năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thư Tử Hạo thấy vậy cười lạnh một tiếng, hần hất tay Cung Quý Dương ra, giọng trào phúng nói: ‘Thế nào? Thì ra đường đường là Cung đại tổng tài không chỉ là kỳ tài thương nghiệp mà còn là diễn viên kỳ tài nữa. Năm đó anh làm chuyện tốt gì còn cần người khác nhắc nhở sao?’

Về mặt Cung Quý Dương càng thêm khác thường, hần không nổi nóng mà chỉ đứng sững sờ tại chỗ, một lúc lâu sau hần mới nhìn về phía Sầm Tử Tranh.

Sầm Tử Tranh bị ánh mắt kỳ lạ này của hần nhìn đến nỗi toàn thân có chút không tự nhiên, càng quan trọng hơn là, cô cảm giác được phản ứng của Cung Quý Dương có chút kỳ lạ.

Sao nhìn hần có vẻ như không hề biết gì về chuyện tám năm trước vậy?

Thật nực cười, hần là kẻ gây ra chuyện vậy mà vẫn cứ làm ra vẻ như không biết gì là sao?

‘Tranh Tranh ...’ Cung Quý Dương đắm chiêu lên tiếng, trong giọng nói mang theo chút suy tư.

Hần đi đến trước mặt cô, bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, sau đó dùng sức nắm chặt như muốn dùng hai tay làm gọng kìm chế trụ cô.

‘Xem ra có rất nhiều chuyện em cần giải thích với anh. Đi theo anh!’

Nói dứt lời, hần nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô xoay người đi ngược về phía xe của mình.

‘Cung Quý Dương, anh buông cô ấy ra!’

Thư Tử Hạo thấy vậy, mặt lộ vẻ hốt hoảng. Hần vội chạy đến trước mặt hai người, chặn lại.

Ngay lúc Sầm Tử Tranh chưa kịp nói tiếng nào thì Cung Quý Dương đã dùng một tay níu lấy cổ áo hần, động tác nhanh đến nỗi không ai kịp phản ứng ...

‘Buông tay, anh không được làm đau Tử Hạo!’

Sầm Tử Tranh liều mạng kéo cánh tay hần, tâm tình cực kỳ kích động rống lên.

Ánh mắt sắc bén của Cung Quý Dương hung hăng liếc qua cô sau đó hần buông Thư Tử Hạo ra, kéo Sầm Tử Tranh lên xe nổ máy rời đi ...

‘Tử Tranh ...’ Tiếng kêu của Thư Tử Hạo chỉ vọng vào khoảng không.

Đỉnh núi Quan Quang

Cảnh đêm đẹp đẽ, không gian mát mẻ tràn ngập hương hoa, đứng trên đỉnh núi này ngay cả những ưu tư phiền não nhất của con người cũng có thể trôi theo cơn gió.

Một chiếc xe sang trọng chậm rãi dừng nơi đỉnh núi.

Cung Quý Dương ngồi yên không động nhưng Sầm Tử Tranh thì chịu không nổi bầu không khí ngột thở này, cô vội mở cửa xe bước ra ngoài.

Hít sâu một hơi không khí trong lành vào buồng phổi, tầm mắt cô dõi nhìn xa xa thành phố rực rỡ đèn hoa dưới chân mình, đây là nơi ngắm phong cảnh tốt nhất, cũng là nơi những người yêu nhau thường đến đây. Chỉ có điều ...

Nơi đây hình như không thích hợp với cô và người đàn ông trong xe kia lắm!

Nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của cô, ánh trăng trong trẻo như một nhà điêu khắc tài ba miêu tả một cách tỉ mỉ vẻ bi thương và cô tịch trên gương mặt xinh đẹp của cô, làn da trắng như ngọc dưới ánh trăng mờ lung càng giống như một loại tơ lụa phản quang, chiếu ra một màu trắng ngà khiến người ta càng nhìn càng động lòng.

Trong ánh mắt Cung Quý Dương có chút biến hóa, thâm thúy mang theo chút dăm chiêu, một lúc sau hần xuống xe, cởi áo vest khoác lên vai cô sau đó vòng tay ôm cô từ phía sau ...

Sự ảm áp từ phía sau truyền đến khiến cho Sầm Tử Tranh có chút hoảng hốt, cô hơi nâng cánh tay lên rồi lại buông xuống, không biết lúc này nên để tay vào đâu mới phải, tư thế ái muội này vốn nên thuộc về hai người đang yêu thương nhau mới đúng.

Không biết vì sao tối nay Cung Quý Dương cứ mang đến cho cô một cảm giác kỳ lạ, nói không nên lời.

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương chừng như phát hiện cô đang căng thẳng, vì vậy hần nhẹ xoay cô lại, để cô nhìn vào hần, cũng để ánh mắt cô không thể dời đi đâu được.

91. Q.6 - Chương 17-18

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 17: Sự thật phơi bày (2)

‘Nói anh nghe, rốt cuộc tám năm trước xảy ra chuyện gì? Những lời Thư Tử Hạo nói là có ý gì?’

Giọng nói như thôi miên của hắn chậm rãi vọng đến tai cô.

Lời của hắn khiến cho Sầm Tử Tranh dấy lên một tia nghi hoặc. Cô từng sốt nhìn đôi mắt cũng đầy vẻ nghi hoặc của hắn, trong lòng không khỏi khen thầm người kia đúng là biết giả vờ.

‘Thì như Tử Hạo đã nói, anh đã làm chuyện tốt gì chẳng lẽ còn cần người khác nhắc lại hay sao?’

Từ câu hỏi ngược này của cô không khó nhận ra tâm tình của cô đang thật không tốt.

‘Em không phải người khác, anh nghĩ ngoại trừ anh ra, em chính là người trong cuộc. Nói anh nghe, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao lúc đó em muốn rời xa anh?’

Giọng điệu của Cung Quý Dương có chút hung hăng như muốn bức ép cô, ánh mắt lóe lên những tia sắc bén như một thanh bảo kiếm vừa được rút ra khỏi vỏ.

Sầm Tử Tranh muốn giãy thoát ra khỏi vòng tay của hắn nhưng sau khi phát hiện làm vậy cũng chỉ phí công, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, không nhịn được cười châm chọc: ‘Thật là nực cười, năm đó rõ ràng là anh rời bỏ tôi trước, sao giờ lại biến thành tôi bỏ anh chứ?’

‘Không sai, Tranh Tranh, lúc đó anh thực sự có một số chuyện cần phải đích thân đi xử lý cho nên bắt buộc mới phải rời xa em một thời gian. Nhưng ... không ngờ hai tháng sau khi anh trở lại trường lần nữa thì đã không thấy em đâu rồi. Chẳng lẽ, chỉ có hai tháng mà em cũng không muốn đợi hay sao? Chẳng lẽ, cái tên Thư Tử Hạo đó thực sự là tốt đến như vậy, tốt đến mức em đành lòng phụ anh mà đi theo hắn?’

Trong ánh mắt Cung Quý Dương xẹt qua một tia phiền muộn và phẫn hận, bàn tay to hung hăng nắm chặt cổ tay cô như muốn bóp nát nó vậy ...

‘Anh nói cái gì?’

Ánh mắt phẫn hận của hắn chừng như chấn động đến nội tâm của Sầm Tử Tranh: ‘Anh nói ... sau đó anh có trở lại trường học sao?’

‘Đúng vậy!’ Cung Quý Dương thả lỏng tay ra, một tay nhẹ vuốt ve gương mặt xinh xắn của cô ...

‘Chỉ tiếc là, khi anh trở lại mọi thứ đều đã thay đổi ...’

Hắn nhìn cô chăm chú, trong ánh mắt không nhìn ra có chút giả dối nào, đôi mắt lóe lên những tia nghiêm túc và chân thành đến động lòng người.

Đối mặt với ánh mắt này của hắn, tim cô chợt thất lại, sống lưng chợt lạnh toát.

Sao lại thế được?

Chuyện càng lúc càng không đúng!

‘Tranh Tranh!’

Hắn nhìn cô, tay nhẹ nâng cằm cô lên, vẻ mặt suy tư: ‘Nếu như vừa nãy anh không nghe lầm, năm đó em có mang ... con của chúng ta?’

Tuy rằng lúc đó hắn đang chấn động và kinh ngạc nhưng lời của Thư Tử Hạo hắn vẫn nghe rõ mồn một, điều này khiến hắn cảm thấy quá mức ngạc nhiên.

Tranh Tranh đã có mang, con của hắn?

Vì sao hắn không hề hay biết?

Đây là chuyện lúc nào chứ? Là lúc hắn rời đi mới phát sinh sao?

Nghĩ lại chuyện này cũng không phải không có khả năng. Tuy rằng hắn trước giờ phong lưu nhưng trong chuyện nam nữ hắn vẫn luôn cực kỳ cẩn thận, trước khi hắn xác định rõ tâm ý của chính mình, hắn tuyệt đối sẽ không để bất cứ người phụ nữ nào có cơ hội mang thai con của hắn.

Nhưng ... chỉ có Sầm Tử Tranh!

Sự ngọt ngào và trúc trắc của cô hoàn toàn khiến hần luân hãm trong đó, không chỉ là năm đó, ngay cả hiện tại cũng vậy, lúc hần muốn cô hoàn toàn cũng không có làm bất kỳ phòng hộ thi thố nào cả, nói như vậy, năm đó cô mang thai hoàn toàn là chuyện có khả năng xảy ra.

Sự chất vấn của Cung Quý Dương càng khiến cho Sầm Tử Tranh khó hiểu, cô sửng sốt nhìn hần, bất mãn hỏi: ‘Anh thật biết diễn kịch. Chuyện tôi mang thai năm đó anh không biết sao? Bây giờ cần gì ở trước mặt tôi làm bộ làm tịch chứ?’

Câu nói này lọt vào tai Cung Quý Dương khiến cho hần như rơi vào một tầng mây mù: ‘Tranh Tranh, em đang nói gì vậy?’

Lời của cô khiến hần giống như bị vây hãm trong một mớ bòng bong không tìm được manh mối ...

‘Tranh Tranh, nói như vậy, lúc đó em thật sự có mang con của chúng ta? Vậy con đâu?’

Nghĩ đến điểm này tâm trạng của hần nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hần muốn người phụ nữ này sinh con ỉn. Trên đời này hần chỉ muốn Sầm Tử Tranh giúp hần sinh con mà thôi.

Sầm Tử Tranh nghe hần hỏi vậy, vẻ trào phúng dần biến mất, thay vào đó là sự hoang mang ...

Sao lại thế chứ? Người đàn ông này hình như thật sự không biết mình đã từng mang thai?

Sao lại có thể chứ?

Người đàn ông này cô hận đủ tám năm, oán đủ tám năm, chẳng lẽ lúc này ông Trời lại cho cô biết, tất cả đều không như cô nghĩ?

Sầm Tử Tranh cảm thấy ngực mình như bị cái gì đó chẹn lại, hơi thở bắt đầu trở nên nặng nề. Nhớ lại tai nạn xe cô xảy ra với mình tám năm trước, tim cô như thắt lại.

Hần phụ lòng cô, sao lại có thể nhắc đến con của họ giống như không có việc gì?

Cung Quý Dương thấy mặt cô trắng bệch, trong lòng xẹt qua một tia đau lòng cùng lo lắng ...

Người phụ nữ mà hần yêu nhất mang thai con của hần. Hần đã làm cha rồi sao?

Nhưng, con đâu?

Lúc này hần không mong mỗi gì hơn là được trông thấy con mình!

Nhưng, vì sao lúc hần gặp lại Sầm Tử Tranh đến nay đều không thấy đứa bé chứ?

‘Tranh Tranh, con của chúng ta đâu? Là trai hay gái? Dẫn anh đi gặp con có được không?’

Cung Quý Dương hỏi một tràng dài, trong đôi mắt đen tràn ngập sự sốt ruột và chờ mong.

‘Đủ rồi, Cung Quý Dương!’

Sầm Tử Tranh không nhin nổi nữa, hai tay cô vội đưa lên bịt lấy tai mình.

Hần như thế là thế nào?

Chẳng lẽ hần muốn nói cho cô biết, chuyện năm đó hần hoàn toàn không biết gì, chỉ là cô hiểu lầm hần nên mới gián tiếp hại chết con của chính mình?

Lúc này cô thật sự rất sợ nghe chân tướng sự thật, cô không muốn vì sự ngây thơ, ấu trĩ của mình năm đó mà tạo thành gông xiềng giam cầm chính mình, không muốn ...

Nhìn thấy cả người cô đang run rẩy, đáy mắt Cung Quý Dương bởi vì sự suy đoán vừa xẹt qua trong đầu mà lộ ra một tia bất an, hần chậm rãi cúi xuống, bàn tay to đặt trên bờ vai mảnh khảnh của cô, giọng nói trầm thấp mang theo một tia đau xót mơ hồ

‘Tranh Tranh, con của chúng ta ... thế nào?’

Chương 18: Sự thật phơi bày (3)

Câu hỏi của Cung Quý Dương như một ngọn chùy đánh mạnh vào lòng Sầm Tử Tranh, cô ngẩng đầu, nhìn đôi mắt thâm sâu đầy mỉa mai hoặc của hắn, từ hơi thở dồn dập không khó nhận ra nội tâm đầy thống khổ của cô ...

Sầm Tử Tranh đứng thẳng người, ánh mắt thủy chung không rời khỏi Cung Quý Dương.

‘Con ... con đã mất rồi!’

Thật vất vả mới nói hết một câu này, gần như là đồng thời, nước mắt cô cũng bắt đầu rơi ...

‘Cái gì?’ Trên mặt Cung Quý Dương lộ rõ vẻ hoảng hốt, hắn đi đến trước mặt Sầm Tử Tranh, từ biểu tình trên mặt hắn không khó nhận ra nội tâm hắn đang bị tin tức vừa rồi làm chấn động đến mức nào.

‘Tranh Tranh, con vì sao lại mất? Đây rốt cuộc là chuyện gì?’

Sầm Tử Tranh nghe hắn hỏi như vậy, gương mặt đầm nước mắt chợt trở nên đầy vẻ tang thương, nước mắt làm mờ tầm mắt cô nhưng không làm mờ nổi tất cả những chuyện năm đó.

‘Là tôi bỏ nó!’ Cô không chút do dự nói.

Bàn tay Cung Quý Dương cứng đờ giữa không trung, thân hình cao lớn củ hắn sau khi nghe câu nói này liền thoáng lảo đảo, một lúc sau tay chợt nắm chặt lại ...

‘Em nói sao? Em nói lại lần nữa xem!’

Giọng nói của hắn có chút hoảng hốt, đôi tay cứng như hai gọng kìm bấu chặt đôi vai mảnh khảnh của cô, sự hoảng hốt trong đáy mắt rất nhanh liền chuyển thành khó hiểu và phẫn nộ!

Cô lại dám bỏ con của họ?

Nếu như cô thật sự yêu hắn, vì sao lại nhẫn tâm như thế?

Đáng chết! Cô thật sự quá tàn nhẫn rồi! Dám đoạt mất quyền làm cha của hắn?

‘Nói lại một lần? Tôi nói thêm một trăm lần nữa thì lại thế nào?’

Sầm Tử Tranh cũng sắp bị ép điên rồi. Cô rẩy mạnh tay hắn ra, đôi mắt mịt mờ nước mắt lộ rõ vẻ tuyệt vọng và đau khổ ...

‘Anh ...’

Cô phẫn nộ chỉ tay vào Cung Quý Dương, nói từng chữ một: ‘Tôi nói cho anh biết, hung thủ thực sự giết chết con anh chính là anh! Anh không có tư cách truy hỏi những điều này!’

‘Em nói gì vậy? Anh là hung thủ? Ngay cả chuyện em mang thai anh cũng không biết thì sao có thể trở thành hung thủ như em nói được chứ?’ Sắc mặt Cung Quý Dương cũng đầy tức giận.

‘Ha ha ha ...’ Sầm Tử Tranh chợt cười lớn mấy tiếng, nước mắt từ trong hốc mắt lại cuộn cuộn chảy xuống, tiếng cười như những mũi dao nhọn đâm xuyên qua tim Cung Quý Dương, khiến lòng hắn cũng đau đớn không thôi!

‘Cung Quý Dương, anh đừng giả vờ nữa. Năm đó tại vì tôi ngốc, yêu anh yêu đến bất chấp tất cả. Anh rõ ràng là biết tôi đã mang thai hơn nửa còn hứa sẽ kết hôn với tôi nào hay anh đó chỉ là lời dối trá và sự trốn tránh của anh mà thôi. Đúng vậy, tôi rất hận anh, hơn nữa lúc đó hận đến nỗi muốn bỏ đi đứa con trong bụng nhưng ... sinh mệnh nhỏ trong bụng tôi lớn lên mỗi ngày, mỗi ngày trôi qua, tình cảm của tôi dành cho nó càng sâu đậm thêm một phần. Cung Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh đau đớn kể lại chuyện năm đó, giọng nói đầy ai oán và phẫn hận. Cô chỉ tay về phía hắn: ‘Anh có biết không, chính bởi vì anh nên mới khiến tôi mất đi hết nhiệt tình đối với cuộc sống này. Tôi bị xe đụng phải, khi tỉnh lại trong bệnh viện thì mới biết con đã không còn rồi. Tôi ... chỉ được thấy thi thể bé bỏng của nó!’

Nói đến đây cô không thể nói tiếp được nữa, nỗi đau xé lòng khiến cô gần như không thể thở nổi. Bàn tay nhỏ nhắn của cô ấn chặt vào lồng ngực mình, nỗi đau nơi đó ... mỗi lần nhớ đến là lòng lại một lần đau đến xé ruột xé gan.

Cung Quý Dương sớm đã bị những lời cô nói là cho sợ đến ngây người. Hấn đứng ngây ngốc tại chỗ, nghe hết câu nói của cô, cả người đều run lên.

‘Thi thể của con ... Tranh Tranh, em ...’ Hấn thấp giọng lẩm bẩm, giọng nói mang đầy vẻ không thể tin được.

‘Đúng vậy. Tôi không được nhìn thấy con như thế nào, cái mà tôi thấy được chỉ là thi thể bé bỏng của nó! Cung Quý Dương, anh có biết không, nhìn con thật đáng yêu, thật bé bỏng. Con chỉ yên lặng nằm đó. Tôi biết, tôi biết con đang tìm tôi ... con ... đang tìm tôi ... nhưng chỉ tiếc là ... tiếc là ... tôi không có cách nào cứu được con...’

Sầm Tử Tranh càng lúc càng kích động, cô khóc không thành tiếng, trí nhớ hoàn toàn quay trở lại sự kiện năm đó, chuyện này mãi mãi là một vết thương không lành trong tim cô.

Tám năm, tám năm qua, rất nhiều đêm cô bừng tỉnh dậy trong nước mắt, bên tai mơ hồ nghe được, lúc thì là tiếng con yêu gọi mẹ, lúc thì là tiếng kêu cứu của con ...

Tất cả, tất cả hiện lên trong đầu cô rõ mồn một như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua!

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương kéo thân thể mềm oặt của Sầm Tử Tranh vào lòng, thực ra hấn sớm đã bị những tin tức này làm cho chấn động rồi nhưng khi nghe về số phận của con, lòng hấn cũng đau đến không thể hô hấp được!

Đây là con của họ! Người làm cha như hấn sao lại để chuyện này xảy ra chứ?

‘Mất đi con, tôi giống như mất đi tất cả. Tôi bỏ lỡ cuộc thi thiết kế, về phía trường học cũng chỉ đành làm thủ tục xin thôi học, may mắn gặp được thầy, nhờ thầy dẫn dắt tôi tiếp tục với nghề thiết kế thời trang!’

Sầm Tử Tranh nhắm mắt lại, hồi tưởng về quá khứ, nước mắt cô cứ rơi mãi không ngừng nhưng rồi được lau khô bởi nụ hôn dịu dàng của Cung Quý Dương.

‘Cung Quý Dương, tôi thật sự rất hận anh. Không phải vì anh làm tôi mất đi tương lai mà là bởi vì anh nên tôi mất đi con!’

Khi cảm nhận được hơi ấm từ vòng tay của hấn, tâm tình của cô càng trở nên kích động. Sầm Tử Tranh dùng sức đâm vào ngực hấn, hết đâm lại đẩy giống như muốn đem mối hận tám năm qua toàn bộ phát tiết một lần.

‘Tranh Tranh ... Tranh Tranh ... em bình tĩnh lại đi, nghe anh nói!’

Cung Quý Dương cứ để mặc cô đánh nhưng một lúc sau bàn tay hấn nhẹ giữ tay cô lại, không phải bởi vì sợ đau mà hấn chỉ sợ cô vì đánh hấn mà làm đau chính mình.

‘Anh muốn em nói cho anh biết, lúc đó vì sao em lại muốn bỏ đi con của chúng ta? Chẳng lẽ chỉ bởi vì anh chưa kịp quay lại sao?’

Tuy rằng vẫn còn chìm trong đau khổ và chấn động nhưng dù sao hấn vẫn là người từng trải trên thương trường, sau khi nghĩ kỹ lại tất cả mọi chuyện, hấn có cảm giác trong những chuyện này có một sơ hở rất lớn.

92. Q.6 - Chương 19-20

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 19: Sự thật phơi bày (4)

Sầm Tử Tranh nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Cung Quý Dương, trong lòng chợt dậy lên một nỗi bất an và cảm giác chẳng lành. Chẳng lẽ ...

‘Tôi ...’

Cô muốn nói lại thôi, hô hấp bởi vì vẻ mặt này của hấn mà trở nên dồn dập.

‘Tranh Tranh, nói cho anh biết, lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao em cứ kiên trì không muốn con của chúng ta? Vì sao?’

Giọng Cung Quý Dương mang theo một chút quẫn bách như một con thú bị sập bẫy, trên mặt, vẻ nôn nóng và đau lòng không gì so sánh được.

Sầm Tử Tranh thở sâu một hơi như tự trấn tĩnh, hôm nay nhắc lại chuyện xưa, lòng cô vẫn đau quá.

Dài như một thế kỷ cuối cùng cô mới chậm rãi thốt lên mấy chữ.

‘Mẹ của anh!’

Ba chữ này thốt ra từ miệng cô nghe rất nhẹ nhàng nhưng năm đó mang lại cho cô sự ê chề mà trước giờ cô chưa từng nếm trải.

Cung Quý Dương nghe câu trả lời này của cô, nỗi kinh ngạc trong đáy mắt không gì thay thế được ...

‘Gì chứ? Mẹ của anh?’

Hấn vô thức lặp lại câu trả lời của cô, đôi mày kiếm đã nhíu chặt lại, vẻ mặt càng trở nên thâm trầm.

‘Ý em là nói mẹ anh đã từng đến tìm em sao?’

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, cô nhẹ lắc đầu, ‘Không, bác chỉ gọi điện thoại cho tôi mà thôi. Tôi ... đúng là “đũa mốc không thể chùi mâm son”, không xứng làm con dâu của nhà họ Cung!’

Tám năm trước từng lời mẹ Cung Quý Dương nói trong điện thoại vẫn còn vang bên tai cô, mỗi lần nhớ lại vẫn khiến cô cảm thấy khổ sở.

Nghe cô nói câu này, Cung Quý Dương lập tức ngây người.

Nếu đúng như lời Tử Tranh nói, hấn chừng như có thể hình dung ra được năm đó mẹ mình đã nói gì với cô qua điện thoại. Chỉ có điều ...

Điều khiến hấn không hiểu chính là, mẹ vì sao lại biết Sầm Tử Tranh? Nếu theo tình cảnh lúc đó, hấn sau khi trở về từ xưởng chế tạo đạn dược mới nhắc đến Sầm Tử Tranh với người nhà, còn trước lúc đó một chữ về cô hấn cũng chưa đề cập đến.

Chẳng lẽ ... có một nguồn tin nào khác tiết lộ với mẹ về chuyện của Sầm Tử Tranh?

‘Sao mẹ lại tìm đến em?’ Hấn hỏi Sầm Tử Tranh, chân mày bởi vì suy tư mà chau chặt lại.

Sầm Tử Tranh xoay người lại, ánh mắt xa xăm nhìn về phía thành thị phồn hoa đô hội dưới chân núi.

‘Những gia đình có tiền có quyền như nhà các người, muốn biết hoặc muốn tìm hiểu một người không phải là chuyện dễ như trở bàn tay hay sao? Tôi không biết bác gái tìm hiểu từ trường học thông tin về tôi bằng cách nào, nhưng mà ... sau đó bác gọi đến điện thoại của Ân Hà, vừa khéo hôm đó tôi và cô ấy ở chung một chỗ!’

‘Ân Hà?’

Lúc này Cung Quý Dương càng kinh ngạc gấp bội. Chuyện này Ngải Ân Hà chưa từng nhắc với hấn một chữ nào.

Ánh mắt Sầm Tử Tranh càng lúc càng thâm lương, cô nhìn Cung Quý Dương, giọng yếu ớt nói: ‘Đúng vậy. Cô ấy không phải là vị hôn thê của anh sao? Dù cho cô ấy là người bị hại thì cũng không thể thay đổi sự thật này!’

‘Đợi đã, Tranh Tranh!’

Cung Quý Dương bước đến ôm chặt lấy người cô, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn cô hỏi: ‘Ý của em tức là, Ân Hà từ lúc bắt đầu đã biết nguyên nhân thực sự, thậm chí còn biết cả chuyện em có mang?’

Sầm Tử Tranh thấy vậy trong mắt cũng lộ vẻ nghi hoặc và khó hiểu, cô cũng sờ nhìn hắn một lúc lâu mới thấp giọng thì thào: ‘Anh ... anh cũng không biết tôi có mang sao? Nhưng nếu anh không biết, vì sao mẹ anh lại gọi điện thoại đến tìm tôi?’

Hình như có điều gì đó không đúng? Vì sao cô bắt đầu có cảm giác tất cả đều rất kỳ lạ.

Nhìn đôi mắt đầy nghi hoặc của Cung Quý Dương, cô thấy lòng mình trong chớp mắt lạnh hơn một nửa.

Lời của cô tuy nói rất nhẹ nhàng nhưng như một lưỡi dao hung hăng đâm vào tim hắn, bất ngờ khiến hắn không kịp đề phòng khiến hắn gần như hít thở không thông.

‘Kể mọi chuyện lại cho anh nghe, từ đầu đến cuối. Nhanh!’

Hắn lạnh giọng ra lệnh, nỗi khiếp sợ như thế này trong mắt hắn cô chưa từng thấy qua.

‘Chuyện đã qua tám năm rồi. Tôi thấy ... hay là thôi đi ...’

Một lúc lâu sau Sầm Tử Tranh mới gian nan thốt ra được một câu. Điều tra rõ chuyện năm đó thì lại thế nào chứ? Chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, người chịu tổn thương cũng đã bị tổn thương rồi, chẳng lẽ hôm nay lại muốn diễn lại vở kịch của tám năm trước sao?

Nào hay Cung Quý Dương hoàn toàn không có ý đó, tiếng rống của hắn chừng như có thể đánh động cả ngọn núi ...

‘Anh muốn em nói, nói nhanh lên!’

Cả người Sầm Tử Tranh không nhịn được sợ run, cô biết người đàn ông trước mặt lúc này thực sự đang tức giận, cơn giận đã được châm ngòi từ tám năm trước, giờ mới triệt để bùng phát.

‘Tôi ...’

Sầm Tử Tranh cố gắng điều hòa lại cảm xúc, trí nhớ dần trôi về tám năm trước, cô chậm rãi kể lại cho Cung Quý Dương toàn bộ câu chuyện xảy ra vào tám năm trước.

Theo lời tường thuật của cô mà sắc mặt Cung Quý Dương càng lúc càng âm trầm, biểu tình càng lúc càng lạnh, một loại lạnh lùng đầy vẻ khủng bố khiến cho Sầm Tử Tranh nhìn mà hoảng sợ.

Chính vì hoảng sợ nên Sầm Tử Tranh không phát hiện ra, bàn tay to vồn thả lỏng của Cung Quý Dương sớm đã nắm lại thật chặt!

Khi Sầm Tử Tranh nói dứt lời, hai người bỗng đứng rơi vào im lặng, bốn phía xung quanh cũng không có một tiếng động nào ...

Một sự yên lặng đáng sợ!

Ánh trăng chiếu nghiêng xuống mặt đất khiến cho bóng của hai người trải thật dài, thật cô độc.

Cung Quý Dương chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Sầm Tử Tranh, trên gương mặt anh tuần lộc rõ sự đau lòng ...

‘Lúc đó thật khổ sở, đúng không? Nhất định là rất khổ sở ...’

Trong tiếng thì thào mang theo nồng đậm áy náy và đau lòng. Vẻ khổ sở trong mắt cô càng khiến người ta thương xót ...

Cảm giác ấm áp quen thuộc dần đánh tan sự lạnh lẽo trên mặt cô, khơi dậy tình cảm đã được chôn dấu từ lâu tận nơi sâu thẳm lòng cô ...

Chương 20: Sự thật phơi bày (5)

‘Tranh Tranh, lỗi tại anh. Nếu như năm đó anh không rời đi, hoặc là sớm một chút biết được sự tình thì em không phải chịu khổ nhiều như vậy, con cũng sẽ không ...’

Nói đến đây Cung Quý Dương không nói tiếp được nữa, ngay cả người đàn ông như hắn cũng có chút nghẹn ngào nói không thành lời, hắn chỉ ôm cô vào lòng, thật chặt, để mặt cô vùi sâu vào ngực hắn, hắn không muốn người phụ nữ mà hắn yêu thương nhất nhìn thấy lệ trong mắt hắn.

Hai mươi tám năm, Cung Quý Dương chưa từng rơi một giọt nước mắt nhưng lúc này đây, trong hốc mắt hần đã có dấu lệ. Từ nhỏ đến lớn, cho dù tuổi còn nhỏ đã bị đưa đến tổ chức chịu huấn luyện đặc biệt cực kỳ hà khắc hần vẫn chưa từng rơi một giọt lệ. Vậy mà hôm nay, khi hần biết được toàn bộ sự thật của câu chuyện, khi hần hình dung ra tình cảnh của Sầm Tử Tranh năm đó, nghĩ đến cô khổ sở thế nào khi rời khỏi trường học, đau lòng thế nào khi mất đi đứa con yêu, lòng của hần mới cảm nhận được, nỗi đau tê tâm liệt phế là như thế nào, trong mắt bắt đầu có một thứ gọi là nước mắt.

Chừng như cảm nhận được điều gì, Sầm Tử Tranh từ trong ngực hần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy hốc mắt ẩm ướt của hần, cô không thể tin được đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào má hần ...

‘Anh ... khóc sao?’

Lòng cô không hiểu sao chợt nhói đau. Không phải vì chuyện của tám năm trước nữa mà chỉ đơn giản là vì nhìn thấy những giọt nước mắt hiếm hoi kia của Cung Quý Dương ...

Thực ra cô biết cô vẫn luôn gạt chính mình. Tám năm sau, khi lần đầu tiên gặp lại Cung Quý Dương, cô đã bất tri bất giác tin tưởng hần. Chỉ có điều, chuyện đã trôi qua tám năm, cô cũng không muốn đi điều tra cái gì là sự thật nữa, cũng không muốn chấp nhận một điều rằng tất cả chỉ là hiểu lầm bởi vì có một sự thật không thể thay đổi được đó là, con đã không còn.

Hôm nay, chính là tối hôm nay, một ngày bình thường như mọi ngày, dưới ánh trăng mờ ảo, hai người lại có một buổi nói chuyện không bình thường chút nào.

Sự tiếp xúc dịu dàng của Sầm Tử Tranh khiến cho lòng Cung Quý Dương càng thêm đau, hần nhẹ nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên má mình, nhẹ dời xuống môi dịu dàng đặt lên đó một nụ hôn, dịu dàng mang theo muôn vàn tình ý.

‘Hận anh đúng không? Nhất định là rất hận anh. Bây giờ ngay cả anh cũng hận chính mình ...’

Trong mắt Cung Quý Dương tràn ngập hình bóng cô, hần rút cuộc cũng hiểu được một điều, vì sao gặp nhau lần nữa thái độ của cô lại khác biệt đến thế.

‘Tôi không biết ... không biết ...’

Tâm tư của Sầm Tử Tranh lúc này toàn bộ đều bị những việc xảy ra tối nay làm đảo lộn hết, cô yếu ớt thì thào: ‘Vì sao lúc đó anh đi lâu như vậy? Hoàn toàn không có một chút tin tức nào. Tôi tìm anh ... tôi tìm anh khắp nơi nhưng làm sao biết anh đã đi đâu chứ? Anh ... giống như bốc hơi trong không khí vậy, bỏ lại tôi một mình ...’

Cô càng nói càng ảm ức, nước mắt cũng như một sợi trân châu bị đứt dây ào ạt rơi nhưng còn chưa rơi xuống thì đã được môi của Cung Quý Dương lau khô ...

‘Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi ...’

Lòng đau như dao cắt, Cung Quý Dương không ngừng thủ thỉ lời tạ lỗi bên tai cô như muốn đem những gì hần thua thiệt cô một lần biểu đạt ra hết.

‘Mẹ của anh trước giờ có bệnh tim, lúc đó bởi vì bệnh của mẹ bộc phát nên anh mới bắt đắ dĩ trở về Mỹ nhưng khi anh về đến đây thì mới nhận được tin xưởng đạn dược nảy sinh chút vấn đề. Dù sao anh cũng là người thừa kế tương lai của Cung thị, vì vậy không thể không đi đến đó xử lý nhưng không ngờ nơi đó bởi vì sự cố nên hoàn toàn không có tín hiệu liên lạc gì cả, dùng điện thoại bàn thì cũng chỉ đánh được điện thoại trong nước, không cách nào đánh được điện thoại quốc tế!’

Hần thở dài một tiếng, thật không ngờ, một lần ly biệt chính là tám năm!

‘Nói như vậy lúc đó anh thật sự không biết tôi đã có con của anh sao?’ Nói xong câu này Sầm Tử Tranh cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh ...

Trong đầu cô vẫn không cách nào xua tan nụ cười hiền hòa của Ngải Ân Hà ...

‘Nha đầu ngốc, nếu như anh biết, đừng nói là đang xử lý chuyện của Cung thị, cho dù trời sập anh cũng ngay lập tức trở về bên cạnh em, sẽ không để em chịu ủy khuất như vậy!’ Cung Quý Dương nói như đinh đóng cột.

Gương mặt nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh càng tái nhợt ...

‘Sao lại như thế chứ? Giọng cô yếu ớt như gió đùa mặt nước ...

‘Nhưng ... nhưng Ân Hà nói cô ấy đã gọi điện thoại báo cho anh biết chuyện này. Sao lại ...’

Chẳng lẽ là ... Ân Hà nói dối?

Chợt nghĩ đến khả năng này, lòng Sầm Tử Tranh càng đau đớn, Ân Hà chính là người mà cô tin tưởng nhất lúc đó. Ngay cả người bạn thân nhất của cô, Tĩnh Nghiên, cũng không biết năm đó xảy ra chuyện gì.

Sao cô ấy lại có thể phụ lòng tin và sự nhờ cậy của cô chứ?

Còn Cung Quý Dương nghe câu này của cô, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, nhu tình nồng đượm trong mắt đã biến thành hung ác.

‘Cô ta còn nói gì với em nữa không?’ Giọng nói cũng trở nên lạnh lùng.

Sầm Tử Tranh lắc đầu: ‘Thực ra lúc đó cô ấy thực sự rất quan tâm đến chuyện của tôi và anh, chỉ không ngờ ...’

Cô cười một cách tự trào, nhìn Cung Quý Dương, hỏi lại lần nữa: ‘Còn có một chuyện, có một học tỷ học trên tôi một lớp. Cô ấy nói hai người lúc đầu là một cặp tình nhân, hơn nữa cô ấy cũng đang mang thai con của anh, nhưng bị anh ép buộc phải bỏ đi ... chuyện này, Ân Hà cũng có ở đó, cô ấy giải vây giúp em ... Ân Hà còn nói, còn nói hy vọng tôi và anh được hạnh phúc, cô ấy còn nói, cô ấy chỉ xem anh như anh trai ...’

Mày Cung Quý Dương càng lúc càng nhúu chặt ...

‘Anh có con với cô gái kia?’

Hắn hỏi ngược lại cô, ‘Tranh Tranh, không ngại nói cho em biết, đúng là trước khi gặp em anh có rất nhiều bạn gái nhưng trước khi anh chưa xác định tâm ý của mình, anh tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ người phụ nữ nào có cơ hội mang thai đâu. Chỉ có em ... chỉ có ở bên cạnh em anh mới không làm bất cứ biện pháp phòng hộ nào bởi vì anh muốn em sinh con cho anh!’

Sầm Tử Tranh đưa tay bịt chặt miệng mình ...

Tất cả đều là lừa dối mình sao?

Tất cả đều là sự lừa dối mà Ân Hà đã sắp đặt sao?

Hơi thở cô càng lúc càng trở nên dồn dập. Tám năm trước sự đả kích khi cho rằng Cung Quý Dương phản bội cô khiến cô gần như không thở được vậy mà tám năm sau, cô lại bởi vì sự phản bội của người mà cô đã tin tưởng đả kích lần nữa.

93. Q.6 - Chương 21-22

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 21: Sự thật phơi bày (6)

Cung Quý Dương bắt đầu dần hiểu ra một chút manh mối của sự việc xảy ra, xem ra tám năm qua hắn đúng là một tên ngốc thật sự. Món nợ này cũng đã đến lúc tính toán một chút rồi!

‘Tranh Tranh, em biết không, trước khi gặp em anh thật sự rất hận em!’

Hắn trùi mền vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, ánh mắt hung ác đã thu liễm lại, nhẹ giọng nói với cô.

‘Hận tôi? Anh ... vì sao lại hận tôi?’ Bây giờ đến lượt Sầm Tử Tranh không hiểu.

Nhìn sâu vào mắt hắn, vẻ mặt cô càng lộ rõ sự hoang mang.

Chừng như nhận ra đôi mắt đẹp của cô đang tràn ngập sự nghi hoặc, môi Cung Quý Dương nhẹ câu lên một đường cong đẹp dễ.

‘Anh nghĩ nếu như đúng như những lời anh nói thì những bức ảnh kia cũng là giả rồi!’

‘Ảnh? Ảnh nào?’ Sầm Tử Tranh sửng sốt hỏi lại Cung Quý Dương.

‘Bỏ đi, anh đã biết rõ chân tướng của chuyện này vì vậy không cần nói nữa, bằng không sẽ khiến em rất khó chịu!’

Hắn dịu dàng ôm lấy cô, đem gương mặt tuất dập vùi sâu vào gáy cô, thật sâu hít thở hương thơm thanh mát của cô, vạn phần quyến luyến.

Lòng Sầm Tử Tranh bởi vì hơi thở của hắn mà nhấp nhô không yên nhưng rất nhanh, cô vội đẩy hắn ra, ngẩng mặt lên nhìn hắn với ánh mắt đầy vẻ khẩn cầu ...

‘Nói cho tôi nghe đi, những tấm ảnh nào? Còn có chuyện gì mà tôi không biết sao?’

Cô rất tò mò, hơn nữa là rất hoang mang, những tấm ảnh như thế nào mới có thể khiến cho Cung Quý Dương tin là thật chứ?

Cung Quý Dương thở dài một tiếng, bàn tay vẫn lưu luyến vuốt ve mái tóc dài của cô, ‘Là ảnh chụp em và Thư Tử Hạo, góc độ trong ảnh chụp rất khéo khiến cho thoát nhìn động tác của hai người rất ái muội!’

Sầm Tử Tranh lập tức ngây ngốc tại chỗ ...

Thật lâu sau cô mới hoàn hồn lại, bàn tay nhỏ nhắn không ý thức bấu chặt lấy cổ áo của Cung Quý Dương giống như muốn tìm kiếm sự tin tưởng của hắn.

‘Tôi vốn không biết những chuyện này. Tôi với Thư Tử Hạo không hề có bất cứ quan hệ nào ...’

Sao lại thế chứ?

Cô chợt nhận ra mình đã rơi vào một cái bẫy được thiết kế hết sức tinh vi!

Cung Quý Dương rất nhanh lại ôm cô vào lòng, thấp giọng thì thầm bên tai cô: ‘Tranh Tranh, anh tin em, anh tin tưởng em. Khi anh gặp lại em lần nữa, tất cả oán hận đều không còn, tất cả đều hóa thành tình yêu sâu đậm. Lúc đó anh mới biết, anh vẫn còn yêu em, yêu em rất nhiều, căn bản là không đành lòng hận em!’

Bị cánh tay cường tráng của hắn ôm lấy, nước mắt Sầm Tử Tranh lần nữa lại rơi ...

Tám năm, thời gian tám năm đối với một người bình thường mà nói có lẽ cũng chẳng có gì đáng nói nhưng đối với một số người, tám năm đủ để tạo ra những ký ức có lẽ một đời cũng khó mà quên được. Cô chợt nhớ đến “Bán sinh duyên” của Trương Ái Linh, từng câu từng chữ bà viết trong đó giống như dành riêng để mô tả cô và Cung Quý Dương vậy ...

Trong cõi trời đất

Bao giấc mộng nổi trôi

Rốt cuộc có bao nhiêu giấc mộng

Được sống chết có đôi?

Yêu vội vàng

Chớp mắt lại là một mùa thu

Qua bao nhiêu mùa thu nữa

Mới đến tận cùng?

Quay đầu lại, nửa đời như mộng, dừng ở nơi đâu?

Dừng nơi trái tim người đó, trốn trong nước mắt

Quay đầu lại, nửa đời vội vã, lướt qua như mộng

Anh như cơn gió, vội đến rồi đi

Lòng em, vừa đầy lại vội

Quay đầu lại, nửa đời vội vã, lướt qua như mộng...

Giấc mộng

Như một cánh diều, theo gió bay xa

Đến nơi chân trời ...

Cung Quý Dương vẫn ôm chặt cô, như muốn cùng hòa thành nhất thể, vĩnh viễn cũng không buông tay, không chia lìa, để mặc cô phóng túng khóc trong ngực mình. Hắn biết lúc này, chỉ có nước mắt mới là cách tốt nhất giúp cô bình phục lại tâm trạng.

Sầm Tử Tranh lúc này như một đứa bé được “người lớn” Cung Quý Dương sủng nịch, che chở, bàn tay to của hắn vỗ nhẹ sau lưng cô, dịu dàng đặt những nụ hôn lên gương mặt còn đầm nước mắt của cô...

Một lúc lâu sau tiếng khóc của cô mới dần nhỏ lại, chỉ còn là tiếng thút thít, Cung Quý Dương nhẹ nâng cằm cô lên, âu yếm nói: ‘Tranh Tranh, trở về được không? Trở về bên anh, được không?’

Thật hiếm khi Cung Quý Dương dùng giọng nói hòa hoãn thế này để thương lượng, vẻ tà tứ bá đạo thường ngày lúc này lại bị thay thế bằng sự dịu dàng như một hoàng tử.

Có phải khi ác ma hóa thân thành hoàng tử thì xứng đáng có được tình yêu và hạnh phúc không?

‘Chúng ta ... chúng ta ...’

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu, nước mắt mông lung cô nhìn Cung Quý Dương, đau lòng thốt lên, ‘Chúng ta đã không thể trở lại ...’

Chẳng lẽ không phải vậy sao?

Có những việc, cho dù cách tám năm vẫn không thể thay đổi được!

Hắn là tổng tài của Cung thị, đương nhiên phải tìm một cô gái con nhà giàu môn đăng hộ đối làm vợ mới đúng. Cô với hắn sao lại có thể về bên nhau được chứ? Cho dù cô muốn, còn mẹ hắn thì sao? Vị phu nhân đó có lẽ là một cửa ải rất khó qua, chẳng lẽ thật sự phải nhìn thấy cảnh hắn tách khỏi gia đình vì cô sao?

‘Tranh Tranh, anh biết em đang lo lắng điều gì. Những chuyện khác em hoàn toàn không cần lo lắng gì cả, em chỉ cần biết, em là người phụ nữ của Cung Quý Dương, người em yêu chỉ có một Cung Quý Dương anh là đủ rồi. Yêu đương chỉ là chuyện của hai chúng ta, không hề liên quan đến bất kỳ người nào khác!’

Hắn nói một cách cực kỳ kiên định, vẻ sốt ruột chờ mong không hề che giấu trong đôi mắt đen thâm thúy.

‘Quý Dương, chuyện xảy ra tám năm trước chẳng lẽ không đủ để anh thức tỉnh sao? Hai chúng ta căn bản là không có khả năng, không có khả năng ...’

Sầm Tử Tranh đang nói chợt nghẹn lại, trái tim đau đớn đang gào thét khiến cho cả người cô cũng run lên ...

Nếu như nói nỗi đau của tám năm trước khiến cô mất đi lòng tin đối với tình yêu thì tám năm sau, cô sợ tình yêu sẽ làm cô mất đi càng nhiều hơn. Cho dù cô muốn trở thành một con thiêu thân lao đầu vào lửa, chỉ sợ còn chưa bay được đến ngọn lửa ái tình kia thì đã gãy cánh giữa đường!

Thấy dáng vẻ chìm sợ cảnh cong của cô, Cung Quý Dương vội nắm chặt cổ tay cô, giọng cực kỳ kiên định: ‘Đi với anh, anh cho em xem thứ này. Sau khi xem xong, nếu như em vẫn còn muốn cự tuyệt, anh sẽ tôn trọng sự lựa chọn của em!’

Nói rồi hắn nắm tay cô bước nhanh về phía xe của mình.

Chương 22: Đáng để yêu (1)

Sầm Tử Tranh không ngờ Cung Quý Dương lại đưa cô đến vịnh Tampa, bang Florida, khi xe chậm chậm dừng lại trước cửa khu vui chơi thì Sầm Tử Tranh ngậy người tại chỗ.

Đây là khu vui chơi Liseberg, ngoại trừ khu vui chơi này ở vịnh Tampa này, mà ở Hy Lạp, Goteborg - Thụy Điển, Garda - Ý, Stafford - Anh và cả ở Salo - Tây Ban Nha đều có cùng loại khu vui chơi theo chủ đề Liseberg này.

Sầm Tử Tranh đã từng nghe nhắc đến khu vui chơi này chỉ có điều cô vẫn chưa có cơ hội bước vào. Sở dĩ biết đến nó là bởi vì lúc khu vui chơi theo chủ đề này được xây dựng ở Mỹ, những khu vui chơi theo chủ đề của Liseberg cũng đồng thời được xây dựng ở nhiều thành phố khác nhau trên thế giới, số tiền khổng lồ mà chủ đầu tư vung ra để xây dựng nó khiến cô muốn không chú ý đến cũng khó.

Không ngờ hôm nay Cung Quý Dương lại dẫn cô đến đây.

Nhưng mà ... cô hoàn toàn không ngờ có một ngày mình và một người đàn ông, hai người như bị quỷ ám nửa đêm nửa hôm lại chạy đến khu vui chơi này!

‘Chuyện này ... anh chắc chắn là có thể vào trong này bây giờ sao?’ Sau khi xuống xe, Sầm Tử Tranh ngơ ngác nhìn Cung Quý Dương hỏi lại.

Cung Quý Dương không trả lời cô mà chỉ mỉm cười. Khi hắn nắm tay cô bước đến gần, cửa lớn của khu vui chơi liền chậm chậm mở ra như mở ra một tòa thành trong chuyện cổ tích ...

Tầm mắt theo cánh cửa mở ra mà không bị che chắn gì nữa thì hô hấp của Sầm Tử Tranh càng lúc càng trở nên dồn dập. Cô trừng mắt thật lớn, hai tay bịt chặt lấy miệng để che đi một tiếng kêu kinh ngạc.

Tất cả các trò chơi trong khu vui chơi đã được khởi động, toàn bộ đèn cũng được bật lên, ngay cả những cây cỏ trong khu vui chơi cũng chìm trong màu sắc rực rỡ. Sầm Tử Tranh cứ ngỡ rằng mình đang ở trong một khu rừng nguyên thủy trong một tòa thành cổ. Cách đó không xa là một thác nước nhân tạo đang đổ rào rào bắn tung tóe những đám bọt nước trắng xóa, thậm chí trong khu vui chơi còn có thể nhìn thấy những loài động vật quý hiếm mà khó có khu vui chơi nào có được.

Bóng đêm dày đặc trong chớp mắt đã được chiếu sáng rực rỡ.

Cả người Sầm Tử Tranh cũng chìm trong những luồng ánh sáng đầy sắc màu ấy.

‘Thích nơi này không?’

Biểu tình chần động và kinh ngạc của Sầm Tử Tranh toàn bộ đều lọt vào mắt Cung Quý Dương, hắn vòng tay ôm cô từ phía sau, âu yếm hỏi.

Lúc này Sầm Tử Tranh gần như đã quên mất mình đang đứng ở đâu. Cả khu vui chơi này được xây dựng trên một khu đất thật rộng lớn, diện tích lớn đến nỗi cô khó mà hình dung được trong khu vui chơi này có tất cả bao nhiêu trò chơi, bao nhiêu điểm tham quan.

Khi cô cảm nhận được sự ấm áp và hương vị quen thuộc từ phía sau thì Sầm Tử Tranh mới có phản ứng ...

‘Nơi đây ...’

Thực ra câu hỏi đầu tiên mà cô muốn hỏi là rốt cuộc nơi đây là do ai mở ra dù trong lòng cô đã lờ mờ đoán ra được, khu vui chơi này nhất định là do Cung Quý Dương mở. Nhưng mà ...

Cô trước giờ không hề nghe nhắc đến có hạng mục khu vui chơi trong số các ngành kinh doanh của Cung thị.

Cung Quý Dương hơi nghiêng mặt, đặt một nụ hôn lên má cô, nói khẽ: ‘Khu vui chơi Liseberg này chỉ trong một năm đã được xây dựng ở nhiều thành phố lớn trên thế giới, em biết vì sao không?’

Trên mặt Sầm Tử Tranh hiện ra một nét nghi hoặc mơ hồ, cô trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu.

Cung Quý Dương mỉm cười, xoay người Sầm Tử Tranh lại để cô đối diện với h ắ n s ...

‘Bởi vì chủ nhân của khu vui chơi này muốn đợi người anh ta yêu!’

Hả???

Sầm Tử Tranh ngẩng mặt lên nhìn đôi mắt tràn đầy ý cười đầy dụ hoặc của hắn, nhất thời chợt có cảm giác mình đang bị say, đắm đuối trong đôi mắt thâm thúy sâu không thấy đáy kia, không thể thoát ra được!

‘Em ... em không hiểu ...’

Cô bắt giác thấp giọng thì thào, trong ánh mắt lộ ra một chút hoang mang.

‘Không đâu, Tranh Tranh, em hiểu mà!’

Cung Quý Dương thấp người, nụ cười mím đầy quyến rũ bên môi hắn càng sâu hơn, mùi long diên hương thoang thoang tỏa ra từ người hắn vây phủ lấy cô càng khiến cô say.

‘Khi em bước vào cửa của khu vui chơi này, thực ra em đã đoán ra được anh chính là chủ của khu vui chơi Liseberg này rồi, đúng không?’

Cả người Sầm Tử Tranh run càng lợi hại, cô cũng sờ nhìn hắn, đôi mắt thâm thúy như đầm nước kia như cũng được ánh đèn rực rỡ chiếu vào khiến cho nó càng sáng rõ, đẹp như hai vì sao sáng.

Nhưng ... đối mặt với tất cả những thứ đẹp đẽ trước mắt này, Sầm Tử Tranh thực sự hoài nghi mình có khả năng tiếp nhận nó hay không.

‘Vì sao ... vì sao ...’ Cô chỉ còn sức lẩm bẩm mấy câu không đầu không đuôi.

Trên không trung, muôn ngàn pháo hoa đang phát sáng như muốn đốt cháy cả bầu trời đêm.

Hai tay Cung Quý Dương khóa đôi vai cô lại, không còn vẻ mặt bất cần đời nữa, nụ cười cũng không mang vẻ tà tứ như thường ngày nữa, chỉ còn lại ánh mắt cực kỳ chân thành ...

‘Em biết không, Tranh Tranh, tám năm trước, khi lần cuối cùng em biến mất khỏi tầm mắt anh trong khu vui chơi anh đã thề với lòng, anh phải xây dựng một khu vui chơi với nhiều chủ đề phong phú, những trò chơi nguy hiểm nhất thế giới. Mục đích của anh rất đơn giản, đó chính là ... tuyệt đối không để em biến mất trong khu vui chơi của anh!’

Giọng nói của hắn kiên định, có chút bá đạo nhưng là lời tuyên cáo đầy thâm tình của một người đàn ông.

Sầm Tử Tranh nhìn tất cả trước mắt, bên tai vọng đến lời tình tự của Cung Quý Dương, nhất thời cô không biết mình nên nói gì, ngoại trừ chấn động và kinh ngạc, trong lòng còn có thêm một nỗi đau âm thầm.

Người đàn ông này ... thì ra trong tám năm qua đã vì cô làm nhiều việc như vậy, vậy mà cô hoàn toàn không hay biết ...

‘Tranh Tranh, anh biết em thích những trò chơi trong khu vui chơi cho nên vì em, mỗi một trò chơi trong khu vui chơi này đều là do chính tay anh thiết kế, anh muốn một ngày nào đó có thể dẫn em đến đây, để em cảm nhận được sự vui vẻ thật sự!’

Trong mắt Cung Quý Dương toát ra một tia kiên định và chấp nhất nhưng cũng tràn đầy tình ý.

Một lúc lâu sau Sầm Tử Tranh mới nhìn Cung Quý Dương, chậm rãi lên tiếng: ‘Quý Dương, tất cả của tám năm trước không đáng để anh làm vậy đâu ...’

‘Tranh Tranh, điều anh muốn em hiểu chính là, bởi vì em mới đáng để anh làm tất cả những điều này!’ Cung Quý Dương ngắt lời cô, tình ý nồng nàn tuyên cáo.

94. Q.6 - Chương 23-24

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 23: Đáng để yêu (2)

Trong một đêm như thế này, với một đôi tình nhân như thế này, thời gian chợt như ngừng lại, không còn đau khổ, chỉ còn lại tình yêu nồng nàn và lãng mạn. Trong thế giới này, tất cả dường như trở nên không còn quan trọng nữa.

‘Quý Dương ... thực ra ... cuộc sống của em bây giờ ... rất bình lặng, như vậy cũng tốt lắm, đừng quấy nhiễu cuộc sống bình lặng của nhau, được không?’

Sầm Tử Tranh cảm thấy lúc nói câu nói này, trái tim cô cũng đang rỉ máu, từng giọt từng giọt ...

‘Không được!’

Cung Quý Dương nghĩ cũng không cần nghĩ lên tiếng, đôi mắt thâm thúy nhìn cô không chớp ...

‘Tranh Tranh, em đừng quên, em là người phụ nữ của Cung Quý Dương này. Đời này cũng là như thế, trừ phi anh chết, bằng không, chỉ cần anh còn một hơi thở, anh tuyệt đối sẽ không để em rời khỏi anh lần nữa đâu!’

Bàn tay ấm áp đầy trêu mến và quyến luyến nhẹ vuốt ve đôi gò má cô, giọng nói kiên định mà trầm ấm mang theo chút bá đạo và ý muốn chiếm hữu.

‘Quý Dương ...’

Vào thời khắc này, nghe được câu nói này của hắn, trong nội tâm cô không còn muốn phản kháng nữa, thay vào đó là sự cảm động sâu sắc!

Trên đời này có được mấy người đàn ông có thể vì người mình yêu làm được nhiều như vậy, nói được những lời thâm tình mà kiên định như vậy?

Nhưng, người đàn ông như hắn, cô có thể yêu sao?

Trải qua chuyện của tám năm trước, những âm mưu trùng trùng, cảm giác bất lực và sợ hãi khiến cho Sầm Tử Tranh đối với tình yêu đã mất đi cảm giác an toàn và sự kiên trì. Cô thật sự sợ, rất sợ phải chịu tổn thương lần nữa bởi vì cô biết, nếu như bị kịch của tám năm trước lặp lại lần nữa, có lẽ cô thực sự không sống nổi ...

‘Tranh Tranh, anh chỉ cần một câu nói của em ...’

Sự lo lắng của cô không thoát khỏi cặp mắt như tia X của Cung Quý Dương, bàn tay to của hắn nhẹ nâng cằm cô lên, dưới ánh sáng rực rỡ của pháo hoa, cô gái trước mặt hắn càng thêm xinh đẹp và không chân thật.

‘Em ... còn yêu anh không?’

Câu hỏi hết sức nhẹ nhàng nhưng lại như một quả bom ném thẳng vào lòng Sầm Tử Tranh, cô nhìn Cung Quý Dương đăm đăm, muốn nói một câu phủ định nhưng ... cô sao có thể nói ngược với lòng mình chứ?

Một lúc lâu sau cô mới chậm chậm hé đôi môi anh đào: ‘Em rất ngốc, dù cho bao nhiêu năm trôi qua, dù cho bao nhiêu chuyện xảy ra, em vẫn còn yêu anh ...’

Gần như là đồng thời, nước mắt cũng rào rào rơi từ trong hốc mắt cô, nước mắt vương trên đôi gò má mịn màng, dưới ánh đèn thoát nhìn lung linh như những viên trân châu...

Ngón tay thon dài mang theo vô vàn thương mến nhẹ lau khô những giọt nước mắt chua xót của cô, môi mỏng trêu mến đặt trên gò má cô một nụ hôn ...

‘Tranh Tranh, nếu như em còn yêu anh, vì sao phải dày vò lẫn nhau chứ? Trở về bên anh đi, chỉ cần em yêu anh, những chuyện khác em không cần phải lo, tất cả giao cho anh ...’

Cung Quý Dương đau lòng ôm chặt lấy cô, yêu thương hôn lên những giọt nước mắt đang rơi như mưa kia ...

‘Quý Dương...’ Sầm Tử Tranh khóc càng lợi hại, câu nói cũng nghẹn lại ở cổ, nói không thành tiếng.

‘Tranh Tranh, đừng trốn tránh nữa, được không? Cuộc sống bình lặng chính là nền tảng của hạnh phúc, anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em!’ Cung Quý Dương nói như đinh đóng cột.

Qua màn lệ mông lung Sầm Tử Tranh nhìn Cung Quý Dương, vẻ mặt nghiêm túc và chân thành của hắn khiến cô càng thêm cảm động, hơi thở cũng trở nên dồn dập, cô mấp máy môi nhưng vẫn thốt không thành lời.

Cung Quý Dương cũng không ép cô phải lập tức trả lời, chỉ nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt mang theo vô hạn quyến luyến, nhẫn nại và chân thành chờ đợi...

Qua một lúc lâu sau, Sầm Tử Tranh mới nở một nụ cười, dưới ánh đèn muôn màu, nụ cười đó trông càng diễm lệ, tuy gương mặt vẫn còn đầm nước mắt nhưng xinh đẹp đến mê người. Cô nhào vào lòng Cung Quý Dương, thật sâu hô hấp mùi hương quen thuộc, thấp giọng nỉ non: ‘Quý Dương, bảo vệ em được không? Trên đời này chỉ có anh bảo vệ được cho em, mà em cũng chỉ muốn anh bảo vệ em ...’

Giọng nói yếu ớt, gương mặt đầm lệ khiến Cung Quý Dương không khỏi đau lòng, hắn ôm cô thật chặt, giọng nói cũng bởi vì kích động mà khàn khàn ...

‘Được! Được! Tranh Tranh, đời này kiếp này anh sẽ bảo vệ em. Anh yêu em ...’

Đèn hoa trong một khoảnh khắc đó như trở nên sáng lạn hơn trong màn đêm, lưu lại thời khắc đẹp đẽ nhất đó cho đôi tình nhân.

Ngay sau đó Sầm Tử Tranh được Cung Quý Dương nhắc bổng lên ...

‘A ... Quý Dương, để em xuống!’

Người Sầm Tử Tranh vốn nhỏ nhắn, Cung Quý Dương thì lại cao lớn, khi hắn nhắc bổng cô lên, Sầm Tử Tranh thấy mình như đang bay trong không trung ...

‘Không buông. Đời này anh cũng sẽ không buông tay!’

Tiếng cười sảng khoái của Cung Quý Dương vang khắp cả khu vui chơi giống như muốn chia sẻ niềm vui của mình đến với vạn vật cỏ cây trong khu vui chơi này vậy.

Đây là thời khắc hạnh phúc nhất của hắn trong tám năm qua, ngay cả tiếng cười cũng xuất phát từ nội tâm, từ sự vui vẻ thật sự.

‘Tranh Tranh, anh yêu em ... yêu em ... yêu em ...’

Từng lời tình tự nối tiếp nhau như muốn biểu đạt hết tình yêu từ trong sâu thẳm lòng hắn. Trong một đêm đáng nhớ như thế này, lời yêu thấm sâu vào lòng Sầm Tử Tranh, nở rộ những đóa hoa hạnh phúc.

Sáng sớm, khi tia nắng mặt trời đầu tiên xuyên qua rèm cửa sổ, để lại một bóng nắng trên tấm thảm trải sàn thì trên giường, người đàn ông chậm rãi mở mắt, hắn day day huyệt Thái dương, âu yếm nhìn cô gái đang ngủ trong lòng mình ...

Gương mặt trắng nõn an tường mà xinh đẹp đến động lòng người, hàng mi thật dài nhẹ run theo từng nhịp thở, đôi môi anh đào quyến rũ nhẹ mở ra giống như đang mỉm cười vì một giấc mộng đẹp.

Đưa tay nhẹ vén những sợi tóc lòa xòa trước trán cô, đôi môi gợi cảm của Cung Quý Dương nhẹ câu lên một nụ cười hạnh phúc, không biết trong giấc mộng, Tranh Tranh của hắn có mơ thấy hắn không...

Chừng như còn chưa muốn rời giường, lại càng luyến tiếc rời khỏi phạm vi mùi hương thanh mát của cô bởi trong từng hơi thở của hắn lúc này là hương vị của cô, giờ phút này Cung Quý Dương mới thật sâu cảm nhận được, tám năm qua, chưa có lúc nào hắn cảm thấy đầy đủ như lúc này.

Trong mắt tràn đầy tình ý, ngón tay thon dài của hắn lướt qua chiếc cổ trắng ngần sau đó là xương quai xanh xinh đẹp rồi giữ lấy nơi đầy đặn của cô, đặc ý nhìn những dấu hôn xanh tím trải khắp thân thể tuyệt trắng của cô như một loại ấn ký của riêng hắn. Tranh Tranh ... Tranh Tranh của hắn ...

Chương 24: Đáng để yêu (3)

Sầm Tử Tranh ngủ rất say, đáng vẽ an tường trong lúc ngủ của cô lưu lại trong mắt Cung Quý Dương không sót chút gì. Nụ cười tràn khắp khuôn mặt anh tuần của hẳn, Cung Quý Dương ôm cô càng chặt, có lẽ tối qua làm cô mệt chết rồi mới có thể ngủ say như một đứa bé thế này.

Chính ngay lúc hẳn còn đang quuyến luyến hồi tưởng lại khoảnh khắc ngọt ngào của hai người thì điện thoại chợt vang lên phá vỡ khung cảnh yên tĩnh của buổi sáng sớm.

Cung Quý Dương vội cầm lấy điện thoại đón nghe, chỉ sợ tiếng chuông điện thoại quấy nhiễu cô gái trong lòng vẫn còn đang say sưa trong giấc ngủ.

‘Hello!’ Giọng nói đã trầm thấp giờ còn cất lực hạ thấp hơn nữa.

‘Quý Dương, là mẹ!’ Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhã nhặn của Trình Thiển Tây.

‘Mẹ, có việc gì sao?’ Cung Quý Dương có chút ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của mẹ mình vào lúc sáng sớm như thế này.

‘Quý Dương à, mẹ định nói với con tối nay con về nhà nhé. Lâu rồi con không về nhà, cứ kêu con về nhà thì lại nói là bận công việc công ty không có thời gian. Tối nay bất luận thế nào con cũng phải về nhà một chuyến đây!’ Trong giọng nói của Trình Thiển Tây tuy mang ý trách móc nhưng không dấu được sự quan tâm dành cho con trai.

Cung Quý Dương trầm ngâm một chút, sau đó nhìn sang Sầm Tử Tranh vẫn còn đang chìm trong mộng đẹp, trên gương mặt anh tuần hiện lên một chút dăm chiêu sau đó hẳn thấp giọng nói: ‘Xem ra tối nay nhà mình nhất định rất náo nhiệt rồi!’

‘Đương nhiên rồi. Lần trước con làm cho cả nhà Ân Hà không vui mà về rồi, tối nay nói gì con cũng phải xin lỗi bác Ngải trai và bác Ngải gái đấy, nhất là Ân Hà, lần trước con làm nó buồn lắm đó!’ Trình Thiển Tây khuyên bảo con trai hết lời.

Nhẹ thở dài một tiếng, Cung Quý Dương lúc này hoàn toàn có thể hình dung ra tình cảnh tối hôm nay, bàn tay vẫn lưu luyến vuốt ve mái tóc của cô, hẳn như có điều suy tư, trầm giọng nói với mẹ mình ở đầu bên kia: ‘Được, tối nay con sẽ về. Mẹ nói với Ân Hà, nhất định phải đợi con về!’

Món nợ tám năm xem ra đã đến lúc tính sổ rồi!

‘Được chứ, mẹ nhất định sẽ bảo Ân Hà ở nhà chờ con!’ Trình Thiển Tây vừa nghe Cung Quý Dương nói vậy liền hào hứng nhận lời.

Ngắt điện thoại, Cung Quý Dương lần nữa ôm chặt Sầm Tử Tranh vào lòng, trùi mền đặt lên trán cô một nụ hôn.

...

Gần trưa Sầm Tử Tranh mới thức giấc, đôi mắt xinh đẹp mông lung chớp chớp, dần dần tỉnh táo lại, cô khẽ rên một tiếng, tầm mắt không ý thức nhìn về phía bên cạnh mình ...

‘Quý Dương?’

Phía bên cạnh trống trơn dù vẫn còn lưu lại hơi ấm và mùi long diên hương quen thuộc.

Sự yên tĩnh của căn phòng chứng thực Cung Quý Dương đã rời đi, nhận ra điều này, lòng cô không khỏi có chút mất mát nhưng khi nhìn về phía đầu giường, mắt cô sáng lên khi nhìn thấy một tờ giấy nhắn tin.

‘Tranh Tranh, anh đến công ty xử lý công sự. Em không cần vội đến công ty làm gì, cứ nghỉ ngơi cho thoải mái. Anh xử lý xong công việc sẽ trở về, chúng ta cùng trở về nhà. Trước đến nhà mẹ em, buổi tối chúng ta sẽ đến Cung Viên.’

Chữ viết như rồng bay phượng múa thể hiện đúng cá tính bất cần đời của Cung Quý Dương, Sầm Tử Tranh vừa cười vừa đọc tiếp nhưng khi nhìn thấy những chữ cuối cùng, gương mặt nhỏ nhắn của Cung Quý Dương lộ ra một vẻ ưu tư nhàn nhạt.

Nếu như mẹ biết cô và Cung Quý Dương ở bên nhau chắc là mẹ vui mừng lắm nhưng mà ... về Cung Viên???

Tuy chưa đến Cung Viên bao giờ nhưng cô cũng biết, đó là nhà của họ Cung, nếu như Quý Dương đã nói là hai người cùng về tức là ý muốn đưa cô đi gặp cha mẹ của hắn rồi. Chỉ nghĩ đến điều này, tâm tình vốn đang thoải mái của Sầm Tử Tranh liền trở nên nặng nề đến không thể nặng nề hơn.

Tuy cô chưa từng gặp mẹ của Cung Quý Dương nhưng từng câu từng chữ trong cuộc điện thoại của tám năm trước vẫn còn in sâu trong đầu cô khiến cô chột lạnh cả người.

Tối nay, sẽ thế nào đây?

Sầm Tử Tranh không thể không chế bản thân thôi nghĩ về những điều đó, nhưng cô chợt nhớ đến câu nói của Cung Quý Dương ...

‘Tất cả cứ giao cho anh ...’

Phải không? Cô nên tin tưởng Quý Dương mới đúng chứ? Nếu hắn đã nói như vậy thì cô nên toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn thôi, nghĩ như vậy, tâm trạng nặng nề của cô cũng thả lỏng ít nhiều.

Chưa đến giờ nghỉ trưa Sầm Tử Tranh đã đến công ty làm việc, công việc bận bịu, gấp rút khiến cô tạm thời quên đi cảm giác khẩn trương khi phải đối mặt với chuyện sắp xảy ra tối nay.

Sau khi phòng làm việc của Leila dời đến Cung thị, bất luận là tài lực hay nhân lực đều bắt đầu trở nên có quy mô hơn, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cả tầng tám mươi đã trở thành một văn phòng làm việc hoàn chỉnh, có thể xếp ngang hàng với bất kỳ đội ngũ thiết kế của một thương hiệu lớn nào. Điều mang ý nghĩa lớn nhất mà Cung Quý Dương mang đến cho thương hiệu Leila đó là làm cho xu hướng thời trang dần chuyển hướng về phía thương hiệu của Sầm Tử Tranh.

Điều này khiến cho Sầm Tử Tranh không dám lơ là, đây cũng là điều làm cho cô hiểu được cái gì là sức mạnh của đồng tiền. Sầm Tử Tranh hiểu rất rõ, nếu như sau lưng cô không phải là Cung thị tài phiệt, vậy thì cho dù là một ý tưởng thiết kế xuất sắc cũng chưa chắc được công nhận và thực hiện.

Chỉ là ...

Điều khiến cô cảm thấy khó hiểu hơn hết là Cung Quý Dương, người trước giờ vẫn luôn xem Thư Tử Hạo như cái gai trong mắt nhưng hôm nay khi cô vừa bước vào văn phòng lại nhận được thông báo tiếp tục hợp tác với thương hiệu của Thư Tử Hạo.

Nếu như nói những quyết định trước đây của Cung Quý Dương là vì khống chế cô, vậy thì hôm nay hắn đâu có lý do gì để làm như vậy đâu. Hướng gì với tài lực của Cung thị, việc hợp tác với Thư Tử Hạo chỉ giống như là vẽ rắn thêm chân mà thôi.

Sầm Tử Tranh không hiểu, nghĩ thế nào cũng không hiểu.

Đang lúc cô đang mãi mê suy tư về tờ thông báo đó thì cửa văn phòng cô vang lên mấy tiếng gõ nhẹ sau đó bị đẩy ra.

‘Alina, bản phối màu sử dụng cho tuần lễ thời trang Milan vẫn cần phải sửa lại đôi chút, phong cách có chút không đúng!’ Sầm Tử Tranh không ngẩng đầu lên, nói.

Lời còn chưa dứt thì cô đã thấy mình bị một đôi tay cường tráng ôm chặt lấy ...

‘Aaaa ...’

Sầm Tử Tranh bị dọa đến hoảng sợ kêu thét lên nhưng liền sau đó mắt cô chạm đến đôi mắt tà tứ đầy ý cười của Cung Quý Dương ...

Gương mặt trắng nõn lập tức nổi lên một tầng hồng, cô nũng nịu huých hắn một cái sau đó đẩy hắn ra ...

‘Quý Dương, mau thả em ra, nơi đây là công ty, đừng để người khác nhìn thấy thì không hay lắm!’

95. Q.6 - Chương 25-26

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 25: Đáng để yêu (4)

Cung Quý Dương cúi xuống, đôi tay nhẹ giữ lấy vai cô, đôi môi mỏng kề sát bên tai cô: ‘Đây là công ty của anh, không có sự cho phép của anh, ai dám tiến vào chứ?’

‘Vua tự đại!’

Mặt Sầm Tử Tranh đã hồng như táo chín, thân người vì không chống được lực tay của hắn mà bị kéo về phía hắn, mũi bắt đầu hít được mùi hương nam tính quen thuộc.

Cung Quý Dương sủng nịch cọ mũi cô, nhìn xấp văn kiện đầy cộp trên bàn cô, hắn nhẹ giọng hỏi: ‘Chắc em mệt lắm rồi phải không? Hôm nay em nên ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, gấp gấp chạy đến công ty làm gì!’

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt xinh đẹp không rời khỏi gương mặt tuấn tú kia, trong mắt lộ vẻ xúc động.

‘Thực ra em thực sự rất khâm phục tinh lực của anh. Em chỉ phụ trách mỗi thương hiệu Leila thôi mà đã bận tới tận mất ngủ, vậy mà anh điều hành việc kinh doanh của cả Cung thị sao không thấy anh mệt gì hết vậy? Có bí quyết gì không, chỉ cho em đi!’

Trong mắt cô tuy Cung Quý Dương có lúc giống như một người nhàn rỗi, trong số bốn người của tứ đại tài phiệt ba người kia hình như đều bận rộn hơn hắn nhưng không thể phủ nhận, sản nghiệp của Cung thị giống như một đế chế vững chắc, không hề có dấu hiệu suy sụp.

Điều này khiến cho cô không thể không nhìn hắn bằng một con mắt khác.

Môi Cung Quý Dương nhẹ câu lên một đường cong, bàn tay quyến luyến vuốt ve làn da mịn màng của cô, động tác mang theo vô vàn trêu mến.

‘Sao hở, nhanh như vậy đã bắt đầu sùng bái chồng em rồi?’

‘Thật là, anh đúng là không đàng hoàng mà. Ai nói muốn gả cho anh chứ!’

Sầm Tử Tranh cố tình làm ra vẻ giận dữ, không thềm để ý hắn nữa dù trái tim không ngừng đập thình thịch, cô cố dời ánh mắt về phía xấp văn kiện trên bàn.

Nhìn vẻ ngượng ngùng của cô, lòng Cung Quý Dương càng thêm thương yêu, bàn tay nhẹ đặt lên vị trí trái tim, nhẹ giọng nói: ‘Là tim em đang nói với anh, em muốn gả cho Cung Quý Dương, em muốn gả cho Cung Quý Dương ... ưm ...’

‘Đáng ghét! Anh đúng là đáng ghét mà! Không được nói nữa!’

Sầm Tử Tranh đứng bật dậy, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên bịt lại chiếc miệng đang huyền thuyên không ngừng kia.

Cung Quý Dương ý cười tràn đầy, đưa hai tay làm cử chỉ đầu hàng.

Thấy bộ dạng của hắn như vậy, Sầm Tử Tranh không nhịn được bật cười, tay cũng buông ra.

‘Tranh Tranh ...’ Cung Quý Dương ôm cô, ‘Em có biết em cười lên đẹp lắm không? Về sau anh sẽ khiến em tươi cười mỗi ngày!’

Sầm Tử Tranh vui mặt vào ngực hắn, cảm thụ trái tim đang đập những nhịp đập mạnh mẽ kia, một niềm hạnh phúc chột dâng lên trong lòng.

‘Quý Dương, tất cả đều là thật sao? Lúc này em cảm thấy rất hạnh phúc chỉ là ... niềm hạnh phúc này có thật là thuộc về em không? Em sợ lắm ...’

Tám năm trước khi cô và Quý Dương còn ở bên nhau, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác hạnh phúc như thế này, chỉ không ngờ hạnh phúc đó tan nhanh như sương buổi sớm, một lần chia tay là xa cách tám năm.

Tám năm sau, cô và hấn lần nữa lại bên nhau, phần tình cảm này biết có được thuận buồm xuôi gió hay không?

‘Tranh Tranh, có anh ở đây, em chỉ cần ngoan ngoãn làm người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời là được, những chuyện khác không cần phải nghĩ. Em chỉ cần chuyên tâm yêu anh là đủ rồi, được không?’

Những băn khoăn lo lắng của cô hấn hoàn toàn cảm thụ được, Cung Quý Dương cúi xuống, trán tì lên trán cô, sâu thẳm nhìn cô nói.

‘Dạ!’ Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, gật mạnh đầu.

‘Cô gái ngoan!’

Ấu yếm đặt một nụ hôn lên trán cô rồi hấn mới chịu rời ra, ‘Buổi trưa cùng nhau ăn cơm. Giờ anh phải đi họp rồi!’

‘Dạ!’ Sầm Tử Tranh hạnh phúc gật đầu.

Cung Quý Dương cũng cười, vừa định rời đi thì ...

‘Quý Dương ...’ Sầm Tử Tranh chợt gọi hấn, dáng vẻ như có gì muốn nói lại thôi.

‘Gì vậy? Có chuyện muốn hỏi anh sao?’

Cung Quý Dương nhìn cô, ý cười ấm áp mang theo chút tà tứ lại lan ra trên môi.

‘Chuyện kia ...’ Sầm Tử Tranh ấp úng một lúc mới nhìn Cung Quý Dương nói: ‘Lần này anh quyết định hợp tác với thương hiệu của Thư Tử Hạo, rốt cuộc là tại vì sao?’

Hấn là không còn âm mưu nào khác nữa chứ?

Cung Quý Dương nghe cô hỏi vậy, cười ha hả mấy tiếng: ‘Là vì em!’

Hả???

Sầm Tử Tranh nhìn hấn vẻ khó hiểu ... Vì cô? Chuyện này thì có liên quan gì đến cô?

‘Tranh Tranh, anh biết trong lòng em vẫn luôn áy náy với Thư Tử Hạo, anh không muốn nhìn người phụ nữ của mình có loại cảm giác này với bất cứ người đàn ông nào. Anh sẽ phái một nhóm chuyên xử lý việc hợp tác với Thư Tử Hạo, anh cũng không thể phủ nhận hấn có tài hoa, tài hoa của hấn đáng để chúng ta trân trọng!’

‘Em không hiểu, đây là vì sao?’ Sầm Tử Tranh nghe đến ngây người.

‘Tất cả đều là vì ... anh yêu em!’

Tất cả cảm xúc của Sầm Tử Tranh ngay trong một khoảnh khắc này đều hòa tan hết, lòng cũng mềm nhũn, cô nhìn Cung Quý Dương bằng ánh mắt xúc động.

‘Tranh Tranh, nhớ kỹ, bộ trang phục nam thứ nhất mà cũng là duy nhất mà em thiết kế chỉ có thể là bộ trang phục tân lang của anh, những bộ quần áo nam khác em phải giao cho những nhà thiết kế khác thiết kế, biết không?’

Cung Quý Dương nói một cách dứt khoát, tuy giọng điệu vẫn mang vẻ bá đạo thường thấy nhưng hết sức thấu đáo.

‘Anh thật đúng là ... quỷ hẹp hòi! Nhanh đi đi, em không thêm nói chuyện với vua tự đại như anh nữa!’

Sầm Tử Tranh lúc này mới hiểu được hết ý của hấn, gương mặt nhỏ nhắn lại không nhịn được đỏ hồng một mảnh, nếu như là trước đây cô nhất định rất ghét kiểu nói bá đạo này của hấn nhưng hôm nay cô hoàn toàn cảm nhận được phần tình ý sâu đậm trong lòng hấn.

‘Ngaoan, đợi anh cùng ăn trưa!’ Cung Quý Dương cười, dặn dò thêm lần nữa rồi mới chịu rời đi.

Hấn rời đi chưa lâu, Sầm Tử Tranh còn chưa bắt đầu công việc thì Alina đã cười tủm tỉm bước vào ...

Chương 26: Hành động bất ngờ (1)

‘Alina, em cười gian quá!’ Sầm Tử Tranh chống tay lên trán nhìn cô nói.

‘Haizzz, Leila, nhìn Cung tiên sinh đối xử với chị mà em ganh tỵ quá nha, nhưng cũng được an ủi là đám đồng nghiệp chúng tôi nhờ phúc của chị mà ngày nà cũng có thể nhìn thấy Cung tiên sinh nha!’ Alina cười trêu cô.

‘Alina, em càng lúc càng lảm chuyện rồi đó!’

‘Đâu có đâu, em nói đều là sự thực cả mà. Đúng rồi, Leila, chị tiết lộ một chút xíu đi, chị với Cung tiên sinh bây giờ có phải là đang ... yêu đương không?’

Mặt Sầm Tử Tranh lại đỏ lên, cô đứng lên, nhét một xấp văn kiện vào tay Alina, ‘Em đó, nhanh đem phát phần văn kiện này cho các phòng ban khác đi, không cần làm việc sao?’

‘Dạ ... tổng tài phụ nhân!’ Alina cầm xấp văn kiện, vẻ tươi cười trên mặt vẫn chưa tan, rời khỏi văn phòng.

‘Em ...’ Tự dưng bị Alina trêu chọc một phen, trên mặt Sầm Tử Tranh lộ vẻ muốn khóc không được muốn cười không xong.

Rất nhanh đã đến giờ nghỉ trưa, cuộc họp của Cung Quý Dương vẫn chưa tan mà Sầm Tử Tranh thì cũng bận đến không thể phân thân, lúc này chuông điện thoại chọt reo lên.

‘Xin chào!’

‘Tử Tranh, chào em. Là anh, Khương Ngự Kinh!’ Bên đầu kia của điện thoại truyền đến giọng trầm ấm của một người đàn ông.

Sầm Tử Tranh sửng sốt một lúc rồi cười, nói: ‘Là anh Khương sao, chào anh!’

‘Có rảnh không, có nể mặt ăn một bữa cơm với anh không?’ Hấn ân cần lên tiếng mời.

‘Hôm nay sao?’

‘Phải đó. Sao vậy? Không tiện sao?’ Đầu kia truyền đến giọng nói có chút thất vọng của Khương Ngự Kinh.

Sầm Tử Tranh nhìn đồng hồ sau đó giọng ngượng ngùng nói: ‘Anh Khương, thật xin lỗi, hôm nay không được!’

Trưa nay đã hẹn với Cung Quý Dương cùng ăn cơm rồi, cô không muốn cho hấn leo cây.

‘Tử Tranh, anh đã đến dưới lầu công ty em rồi, không phải không nể mặt vậy chứ? Như vậy anh sẽ rất áy náy, anh nghĩ em còn đang trách anh!’

‘Tử Tranh, cho anh một cơ hội để đền bù được không? Bằng không anh sẽ rất bất an!’

‘Anh Khương ...’

‘Được rồi Tử Tranh, đừng do dự nữa, anh ở dưới lầu đợi em!’

Khương Ngự Kinh nói xong không cho cô có cơ hội cự tuyệt, lập tức ngắt điện thoại.

Buông điện thoại xuống Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng. Khương Ngự Kinh dù sao cũng là khách, để anh ta chờ mãi ở dưới lầu cũng không phải phép lắm nhưng ... cô nhìn đồng hồ, bây giờ vẫn còn sớm, chỉ có thể tranh thủ về sớm một chút thôi.

Khi cô vừa xuất hiện trước cổng công ty, nhìn thấy Khương Ngự Kinh đang thông dong tựa người vào xe, còn chưa kịp nói tiếng nào thì đã bị hấn nắm lấy tay cô sau đó ấn cô ngồi vào ghế phụ.

‘Anh Khương, anh ...’ Sầm Tử Tranh khó hiểu nhìn hấn.

‘Mang em đi một chỗ có thể ăn được món ngon!’ Khương Ngự Kinh vẻ mặt hào hứng, chân đạp ga, xe càng lúc càng xa tòa nhà của Cung thị tài phiệt.

Trong một nhà hàng Pháp hoàn cảnh tao nhã, mỗi một góc đều tràn ngập cảm giác sang trọng, người đến đây dùng bữa không nhiều, phần lớn đều là hội viên cao cấp mới được hưởng thụ sự phục vụ ở đây.

Chọn xong món ăn chính, Khương Ngự Kinh lại giúp Sầm Tử Tranh chọn một món ăn ngọt rồi mới kêu nhân viên phục vụ rời đi.

‘Anh Khương, thực ra chúng ta đâu cần chạy xa như vậy đến đây dùng cơm chứ!’ Sầm Tử Tranh không ý thức nhìn điện thoại một lần nữa, có chút bất an nói.

‘Tử Tranh, em đang đợi điện thoại sao?’ Khương Ngự Kinh nhìn thấy Sầm Tử Tranh nhấp nha nhấp nhồm liền hỏi.

‘Ừmm ... không có!’

Sầm Tử Tranh cũng cảm thấy mình hình như không lịch sự cho lắm nên vội cho điện thoại vào túi xách, có chút không tự nhiên nhìn Khương Ngự Kinh cười: ‘Anh Khương, em với Tĩnh Nghiên là bạn tốt thời đại học mà anh lại là anh trai của Tĩnh Nghiên thì cũng giống như anh trai của em vậy. Vì vậy anh đừng khách sáo với em làm gì. Liên quan đến chuyện lần trước em không trách anh, em hiểu suy nghĩ và nguyên tắc của anh!’

Giúp Cung thị thu mua thương hiệu của cô là công việc của Khương Ngự Kinh, từ lúc bắt đầu cô đã không trách hẳn.

‘Tranh Tranh, hôm nay hẹn em ra đây một phần là muốn tạ lỗi với em còn một phần khác là vì anh muốn em biết một chuyện!’ Khương Ngự Kinh ưu nhã nhấp một ngụm rượu đỏ, nói.

‘Anh Khương, có chuyện gì?’ Sầm Tử Tranh nhìn đôi mắt thâm sâu khó dò của hắn, hỏi lại.

Người đàn ông này quả thực có lúc thâm trầm đến mức làm cô có chút sợ hãi nhưng cũng không thể phủ nhận, anh ta đúng là một người đàn ông độc thân hấp dẫn lại nhiều tiền có thể khiến nhiều phụ nữ điên cuồng vì mình.

Khương Ngự Kinh đặt ly rượu xuống, bên môi câu lên một nụ cười như có như không, ánh mắt nhìn cô dần trở nên khác thường ...

‘Từ lúc em rời khỏi văn phòng của anh anh vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc người đàn ông như thế nào mới xứng với em!’

Sầm Tử Tranh nghe câu này nhất thời ngẩn ra, cô cười khan mấy tiếng, nói: ‘Anh Khương, em không hiểu sao anh lại nói như vậy!’

‘Đơn giản thôi, bởi vì ...’ Khương Ngự Kinh chợt nắm lấy tay cô, giọng nói trầm thấp đầy từ tính mang theo một chút bức thiết: ‘Anh muốn trở thành người đàn ông đó!’

‘Anh Khương ...’ Sầm Tử Tranh bị câu này của hắn nhất thời dọa đến ngây người sau đó vội vàng rút tay lại ...

‘Anh là anh trai của Tĩnh Nghiên, em vẫn luôn xem anh như một người anh trai, vì vậy, anh Khương, em ...’

Tử Tranh, em phải biết, anh có một đứa em gái đã đủ rồi, với em anh trước giờ chưa từng xem em như em gái!’ Lời tỏ tình của Khương Ngự Kinh rất trực tiếp cũng rất lớn mật, khiến cho Sầm Tử Tranh có chút bối rối và sợ hãi, không biết phải làm sao.

‘Anh Khương, xin lỗi anh. Em thật sự không thích hợp với anh đâu!’ Sầm Tử Tranh chợt cảm thấy bầu không khí rất nặng nề, cô vội nhấc túi xách, đứng dậy.

‘Tử Tranh, ngay từ lần đầu tiên gặp em anh đã biết, em chính là cô gái mà anh muốn tìm. Anh sẽ theo đuổi em bằng bất cứ giá nào, cho dù đối thủ là Cung Quý Dương cũng thế!’

Khương Ngự Kinh cũng đứng dậy, thân hình cao lớn chùng như có thể che lấp mất một Sầm Tử Tranh nhỏ bé, gương mặt anh tuấn mang theo một khí phách lịch lãm và giỏi giang của một người đàn ông thành đạt cùng một loại khí phách bá đạo và chấp nhất hiện lên một cách rõ ràng dưới ánh mặt trời.

96. Q.6 - Chương 27-29

Quyển 6: Tình mãi còn vương

Chương 27: Hành động bất ngờ (2)

Lời của Khương Ngự Kinh khiến cả người Sầm Tử Tranh không kìm được mà run lên, cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt, trong đôi mắt trong veo xẹt qua một tia nghi hoặc.

‘Anh Khương, anh ...’

‘Tử Tranh, anh có thể nhìn ra tình yêu mà Cung tiên sinh dành cho em, điều đó cũng đúng với câu “yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”. Anh ta có thể theo đuổi em, anh cũng có thể. Tin tưởng anh, anh có thể trở thành một người đàn ông xứng đáng với em!’ Khương Ngự Kinh ngắt lời Sầm Tử Tranh, đôi mắt sáng tỏa ra một tia nhìn khiến người ta xúc động.

‘Anh Khương, sao anh lại phải khổ thế. Em ... em chỉ xem anh như anh trai mà thôi!’

Sầm Tử Tranh cảm thấy lúc này mình rơi vào tình trạng khó xử cực kỳ, sớm biết như vậy cô tuyệt đối sẽ không đi ăn bữa cơm này.

Hắn là anh trai của Tĩnh Nghiên kia mà, cô sao lại có thể ở cùng một chỗ với anh trai của người bạn tốt nhất của mình chứ? Đây đúng là một trò đùa dai mà.

Khương Ngự Kinh đi đến bên cạnh cô, đôi môi gọi cảm chậm rãi câu lên một nụ cười đầy thâm ý, ‘Tử Tranh, em có thể gọi anh là Ngự Kinh, anh không muốn cứ nghe em gọi anh Khương mãi thế đâu!’

Tử Tranh vừa định lên tiếng thì điện thoại trong túi chợt vang lên, cú điện thoại này thật đúng là chiếc phao cứu mạng của cô, khiến cô có cơ hội thoát khỏi tình huống khó xử này. Nhưng khi Sầm Tử Tranh nhìn vào cái tên trên màn hình thì trong mắt xẹt qua một tia khẩn trương.

Cẩn môi, suy nghĩ một hồi rồi Sầm Tử Tranh vẫn quyết định nhận điện thoại ...

‘Hello ...’ Trong giọng nói có chút áy náy lại thêm một chút bối rối.

‘Tranh Tranh, nhân lúc anh còn chưa tức giận, em mau quay trở lại đây! Em biết anh đang nói gì rồi đấy!’

Từ đầu kia của điện thoại truyền đến giọng nói dứt khoát của Cung Quý Dương khiến cô đã khẩn trương lại càng thêm khẩn trương.

‘Quý Dương ...’ Sầm Tử Tranh ấp úng nói, ‘... em ...’

Thực ra trong tiềm thức của cô có một chút áy náy với hắn, dù sao người thất hẹn cũng là cô.

‘Tranh Tranh, dạ dày của em không tốt, món bít tết của Pháp chắc không thích hợp cho bữa trưa của em, bây giờ em về vẫn còn kịp!’

Giọng Cung Quý Dương không cao không thấp, không nhanh không chậm nhưng lại mang theo một quyền uy khiến người ta khó mà chống cự.

Sầm Tử Tranh không khỏi kinh hãi kêu lên một tiếng, đôi mắt theo bản năng đảo quanh một vòng ...

‘Sao anh biết em đến nhà hàng Pháp?’ Cô không kìm được lên tiếng hỏi Cung Quý Dương ở đầu bên kia, trong đôi mắt đang nhìn bốn phía kia xẹt qua một tia chấn kinh.

‘Tranh Tranh, em cũng to gan thật đó. Nếu như còn không trở về, nói không chừng Khương Ngự Kinh sẽ bị em làm liên lụy!’ Giọng nói trầm thấp tà tứ lần nữa xuyên qua điện thoại vọng đến bên tai cô càng khiến cô hoảng sợ.

Biểu tình trên mặt Sầm Tử Tranh lúc này chỉ có thể dùng hai chữ “chấn động” để hình dung, chẳng lẽ Cung Quý Dương cho người theo dõi cô sao? Bằng không vì sao cô ra ngoài hắn cũng biết, còn biết cô cùng ai ăn trưa, thậm chí đến nhà hàng nào, chọn ăn món gì đều biết cả chứ.

Thật đáng sợ!

Nghe đến đây Sầm Tử Tranh chợt cảm thấy như thực sự có đôi mắt nhìn chăm chăm cô từ bốn phía, cảm giác này khiến cô sợ run!

Nhưng ... ngay lúc cô còn đang hoang mang sững sờ, Khương Ngự Kinh đã giật lấy điện thoại trong tay cô ...

‘Anh Khương, đừng ...’

Sầm Tử Tranh lúc này mới phản ứng lại nhưng đã muộn ...

Cô chỉ đành tuyệt vọng nhìn Khương Ngự Kinh nói vào điện thoại của mình: ‘Cung tiên sinh, ông chủ mà quan tâm đến cuộc sống riêng của nhân viên mình như ngài cũng thật hiếm có nha. Xem ra sau này tôi phải học Cung tiên sinh nhiều một chút mới được. Nhưng xin ngài yên tâm, Tử Tranh cũng rất thích hương vị của nhà ăn này, sau khi ăn trưa xong tôi sẽ đích thân đưa cô ấy trở lại công ty, tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của mọi người!’

Nói xong, Khương Ngự Kinh tươi cười ngắt điện thoại, đưa trả lại cho Sầm Tử Tranh.

Gương mặt nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh sớm đã trở nên tái nhợt. Cô trừng mắt nhìn Khương Ngự Kinh, hoàn toàn không thể tin được những gì vừa xảy ra, ngay cả điện thoại đưa đến trước mặt cũng quên cả cầm lấy.

‘Sao vậy? Sao lại nhìn anh như thế?’ Khương Ngự Kinh tức cười nhìn biểu tình của cô.

Sầm Tử Tranh vừa hoảng vừa sợ cô vội cầm lấy điện thoại cho vào túi xách sau đó định xoay người rời đi ...

‘Tử Tranh, bữa trưa của em còn chưa ăn xong!’ Khương Ngự Kinh kéo cô lại, giọng nói vẫn đầy tự tin lên tiếng.

‘Anh Khương, em phải lập tức trở về!’

Sầm Tử Tranh giãy dụa cố thoát khỏi tay của Khương Ngự Kinh, vừa nói vừa không ý thức nhìn quanh một vòng.

Đối với phản ứng này của cô Khương Ngự Kinh rất khó hiểu, đôi tay hần vẫn đặt trên vai cô, ‘Tử Tranh, em sợ gì chứ? Chẳng lẽ em sợ Cung Quý Dương?’

Sầm Tử Tranh nghe vậy, trên mặt càng lộ vẻ lo lắng nói: ‘Anh Khương, anh điên rồi sao?’

‘Anh chỉ nói ra sự thật thôi, có gì sai sao?’ Ngược với vẻ lo lắng của cô nhìn Khương Ngự Kinh rất ung dung, hai tay khoanh trước ngực, chậm rãi nói.

‘Bỏ đi, anh Khương, em không biết nên nói với anh thế nào. Anh để em đi đi, em phải trở về!’

Sầm Tử Tranh nói năng có chút lộn xộn, về quan hệ giữa cô với Cung Quý Dương, cô không biết nên giải thích thế nào với Khương Ngự Kinh nhưng cô biết rất rõ, với tính cách của Cung Quý Dương, nếu như cô còn không mau trở về, không biết hần còn làm ra chuyện gì nữa đây.

Tuy là giữa họ đã giải trừ hết hiểu lầm nhưng với tính cách bá đạo đã quen khống chế mọi việc, Cung Quý Dương sao lại dễ dàng cho phép cô với một người đàn ông khác có quan hệ gì chứ.

Chuyện của Thư Tử Hạo vừa mới yên, không ngờ lại xuất hiện một Khương Ngự Kinh.

‘Tử Tranh, em rốt cuộc đang sợ cái gì? Cung Quý Dương hần cũng không thể từng giờ từng phút khống chế tự do của em được!’

Gương mặt tuấn dật của hần gần như dán sát vào mặt của Sầm Tử Tranh, trong giọng nói lộ rõ sự khó tin.

‘Hần có thể, hơn nữa cái gì cũng biết. Anh Khương, chúng ta là không thể nào đâu, thật sự. Để em về thôi!’ Sầm Tử Tranh càng lúc càng thấy bất an.

Chương 28: Hành động bất ngờ (3)

Thứ nhất, Sầm Tử Tranh không muốn Cung Quý Dương đối với cô có bất kỳ hiểu lầm nào, thứ hai, cô thật sự không hy vọng nhìn thấy Khương Ngự Kinh bởi vì chuyện đó mà gặp phải tao ngộ gì.

Dù sao hắn cũng là anh trai của Tĩnh Nghiên, nếu như thật sự vì cô mà chịu bất cứ tổn hại gì, bằng không sau này bảo cô làm sao đối mặt với người bạn tốt nhất của mình chứ.

Dù sao thích một người là không có lỗi, không phải lỗi của cô, không phải lỗi của Khương Ngự Kinh, cũng không phải là lỗi của Cung Quý Dương ...

‘Tử Tranh ...’

Khương Ngự Kinh không hề muốn buông tha cho bất kỳ cơ hội theo đuổi nào, hắn giữ chặt cô, giọng bức thiết hỏi: ‘Chẳng lẽ anh không có một chút cơ hội nào sao?’

Hắn thật không cam tâm, hơn nữa, người phụ nữ có cá tính và thông minh như Sầm Tử Tranh chính là mẫu người lý tưởng trong mộng của hắn, hắn sao lại có thể trơ mắt nhìn cô lướt qua bên cạnh mình như người xa lạ chứ?

‘Anh Khương, thực ra em đã có người trong lòng rồi. Em với anh vốn là không thể nào!’ Sầm Tử Tranh sốt ruột đến phát khóc.

‘Tử Tranh, chỉ cần em một ngày chưa kết hôn thì anh vẫn có quyền theo đuổi, cho dù em kết hôn rồi thì thế nào, nếu như người đàn ông kia không thích hợp em, em cũng hoàn toàn có thể có một cơ hội lựa chọn khác! Nói cho anh biết, anh phải làm thế nào mới có thể đủ điều kiện trở thành người đàn ông trong lòng em?’ Đôi mắt thâm thúy của Khương Ngự Kinh lộ ra một tia chấp nhất.

‘Anh Khương, thực ra em không tốt như trong suy nghĩ của anh đâu. Em chỉ là một người phụ nữ háo tiền, háo quyền mà thôi!’

Ngoài bêu rếu chính mình, cô còn chưa nghĩ ra cách gì để khiến hắn từ bỏ ý định.

‘Em là người phụ nữ mà anh xem trọng, bất luận thế nào anh cũng sẽ không bỏ cuộc!’ Khương Ngự Kinh không chút do dự tuyên bố.

‘Vậy được thôi!’ Sầm Tử Tranh hít sâu một hơi, giống như trong lòng đang có một nỗi đau âm ỉ, lát lâu sau cô mới chậm rãi nói: ‘Thực ra muốn làm người đàn ông em thích rất đơn giản, chính là giỏi kiếm tiền. Nếu anh muốn theo đuổi em, dễ thôi, anh chỉ cần trong một ngày kiếm được năm mươi triệu đô đặt trước mặt em là được rồi!’

Nói rồi cô liền xoay lưng bước đi!

Mang theo một tâm tình phức tạp Sầm Tử Tranh trở về Cung thị tài phiệt, khi cô vừa bước vào cửa công ty, thì điện thoại đã vang lên.

‘Xin chào!’

‘Cô Leila, xin chào, Cung tiên sinh dặn tôi chỉ cần cô vừa về đến công ty thì thông báo với cô, lập tức đến phòng tổng tài gặp ngài ấy!’ Thư ký tổng tài dùng giọng chức nghiệp truyền đạt lại mệnh lệnh của Cung Quý Dương.

Cổ lấy bình tĩnh bước vào thang máy đi đến tầng cao nhất, không cần thông báo cô trực tiếp đến gõ cửa văn phòng.

‘Vào đi!’ Giọng Cung Quý Dương lạnh nhạt vang lên.

Hít sâu một hơi, bàn tay thon thả của Sầm Tử Tranh nắm chặt nắm cửa, chùng như không còn lý do gì để trì hoãn nữa, cô đẩy cửa ra, về mặt có chút khấn trương như một chiến binh sắp đi vào trận chiến, chỉ tiếc là cô không phải là một chiến binh dũng cảm, nhất là khi nhìn vào đôi mắt sắc bén kia.

Trong văn phòng tổng tài rộng lớn, được trải thảm êm ái phủ lên nền gạch hoa cương bóng loáng nên không soi thấy được gương mặt tái nhợt của cô. Sầm Tử Tranh thấy Cung Quý Dương đang ngồi trên chiếc ghế tổng tài làm bằng da thật của Ý, thân hình cao lớn trong bộ Tây trang cao cấp được cắt may khéo léo càng lộ ra vẻ lịch lãm nhưng che không được khí phách mạnh mẽ toát ra từ trong đôi mắt kia ...

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh hắng giọng, cướp lời nói trước, dù sao cô cũng là người có lỗi trước nên trong lòng vẫn luôn có chút bất an và áy náy.

Bầu không khí vẫn im lặng đến đáng sợ, cả căn phòng rộng lớn chỉ nghe được tiếng kim đồng hồ đang chạy, mỗi một giây trôi qua đều như đang tra tấn hai người.

Chừng như đã đánh giá đủ rồi Cung Quý Dương mới không nhanh không chậm lên tiếng: ‘Khương Ngự Kinh đúng là lớn mật, mà em ... cũng rất can đảm!’

Tuy hẳn chỉ hơi hột nói một câu nhưng không khó nhận ra cơn giận đang âm ỉ trong lòng hẳn, thậm chí có mang theo một chút ý cảnh cáo.

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, cô sao không nhận ra dấu hiệu cơn giận đang sắp bùng phát của Cung Quý Dương chứ. Chậm rãi bước đến, thu ngắn dần khoảng cách giữa hai người, khi đến trước mặt hẳn cô mới dừng lại.

‘Giận sao? Anh giận em sao?’

Giọng của cô vốn đã rất dễ nghe, giờ lại tận lực nói một cách dịu dàng như gió xuân mơn man nụ hoa, thực khiến người nghe cảm thấy thật dễ chịu và thư thái.

Lúc này cô biết rõ hơn ai hết, không thể lấy cứng chống cứng, tám năm trước Sầm Tử Tranh đã biết rất rõ tính tình của Cung Quý Dương là thế nào, hẳn là người chịu mềm không chịu cứng điển hình, tuy cô còn chưa quen với việc hẳn cho người giám sát mình nhưng dù sao đó cũng là biểu hiện cho thấy hẳn quan tâm cô cho nên cô cũng miễn cưỡng mình chấp nhận.

Lửa giận trong đôi mắt sáng như mắt ưng kia như thủy triều dần dần rút xuống, không thể không nói, giọng nói nhu hòa của Sầm Tử Tranh đúng là như một liều thuốc an thần khiến cho tâm tình của Cung Quý Dương hòa hoãn lại không ít, hẳn thở dài một tiếng, vẻ lạnh lùng nghiêm khắc kia dần chuyển thành nhu hòa, bàn tay to duỗi ra kéo cô gái đứng bên cạnh mình cho cô ngồi trên đùi hẳn, đôi tay vòng qua eo nhỏ của cô, gương mặt tuấn đạt vùi sau gáy cô.

‘Có biết anh giận đến mức nào không?’ Giọng nói vẫn còn chút tức tối vang lên từ phía sau cô, lan ra giữa khoảng cách cực kỳ thân mật giữa hai người.

‘Vậy ... giờ còn giận không?’

Sầm Tử Tranh xoay người vòng tay qua cổ hẳn, mặt dán vào ngực hẳn, nhu hòa hỏi.

Giọng nói, biểu tình đều dịu dàng như gió xuân nhẹ thổi vào lòng hẳn, thổi đi những tia tức giận cuối cùng.

Chương 29: Hành động bất ngờ (4)

‘Em nha!’

Cơn tức của Cung Quý Dương hoàn toàn bị dáng vẻ này của cô dập tắt hết, bàn tay to âu yếm vuốt mái tóc dài của cô, lại trêu mền vuốt ve gương mặt cô, ngũ quan xinh xắn, dung nhan thanh lệ như một đóa hoa lan, tóc dài phiêu dật tản mát một sự thanh thuần mà quyến rũ mê người.

‘Sau này không cho phép tiếp xúc với tên Khương Ngự Kinh kia nữa, nghe rõ chưa?’ Trong giọng nói trầm thấp đã không nghe ra có chút tức giận nào.

‘Nếu như chỉ là bạn bè bình thường tiếp xúc thì sao?’

Sầm Tử Tranh tức cười nhìn dáng vẻ ghen tuông của Cung Quý Dương, nghiêng đầu nghịch ngợm nói.

‘Cũng không được!’

Riêng chuyện này hẳn tuyệt đối không nhượng bộ, trong đôi mắt đen thoáng qua một tia bá đạo.

‘Hôm nay là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Nếu như còn để anh phát hiện, vậy thì không dễ dàng bỏ qua như hôm nay đâu, biết không?’

‘Vua bá đạo!’

Sầm Tử Tranh nhú mào, khuỷu tay thúc vào ngực hần: ‘Anh Khương là anh trai của Tĩnh Nghiên mà, em cũng chỉ xem anh ta như anh trai thôi. Chỉ có anh hay suy nghĩ lung tung!’

Cô không nói cho Cung Quý Dương biết tình hình thực tế bởi vì cô quá rõ, tuy thoát nhìn hần khá dễ nói chuyện nhưng dù sao cũng là một con sư tử đực, nếu như rấp tâm chọc giận hần thì nói không chừng đem cô ăn tươi nuốt sống vào bụng, hơn nữa còn làm cho đối thủ xương cốt không còn.

‘Phải vậy không?’ Cung Quý Dương rớt cuộc cũng chịu nở nụ cười, thấp giọng nói.

‘Em xem hần như anh trai, chưa chắc gì hần nghĩ như vậy. Cùng là đàn ông với nhau, ý đồ của hần anh nhìn rất rõ ràng!’

‘Được rồi được rồi mà. Em đã nghe lời anh quay về ngay rồi còn gì, còn tức giận làm gì, giận nữa em đi đó nha!’

Sầm Tử Tranh cố tình làm ra vẻ tức giận nhón người dậy định đi, ngay lập tức eo đã bị một bàn tay to chế trụ: ‘Chỗ nào cũng không được đi!’

Hần như một đứa trẻ đang dỗi, sợ món đồ chơi ưa thích bị cướp mất.

‘Vậy không được tức giận nữa, cũng không được mắng lời ghen tuông kia nữa!’

Giờ phút này tim của Cung Quý Dương đã bị sự dịu dàng của cô làm cho tan chảy mất. Lúc này, đừng nói là kêu hần đừng tức giận, chỉ sợ kêu hần nhảy từ chỗ này xuống, hần cũng không oán không hối mà nhảy.

Bên người hần có không ít phụ nữ, làm nũng cũng là một loại kỹ xảo, cũng là một loại thủ đoạn nhưng trước giờ chưa có người phụ nữ nào như Sầm Tử Tranh, ngay cả làm nũng cũng có thể khiến cho hần động lòng đến như vậy, si mê không kèm chế được.

‘Quý Dương, hỏi anh một chuyện, anh phải trả lời thật nha!’

Sầm Tử Tranh vui mặt trong ngực hần, ngón tay búp măng nghịch ngợm đùa chiếc cà vạt của hần, cảm giác dễ chịu khiến cho Cung Quý Dương thần hồn điên đảo.

‘Chuyện gì?’ Hần vừa lười lỉnh lên tiếng, vui cúi đầu cắn nhẹ lên vành tai trắng nõn của cô.

Sầm Tử Tranh kêu lên một tiếng, cô không ý thức nghiêng đầu sang một bên để tránh thì môi của Cung Quý Dương liền thuận thể đáp xuống chiếc gáy trắng ngần, tận tình hưởng thụ mùi hương thanh mát tỏa ra từ người cô ...

‘Đừng ... đừng mà ...’

Cô cảm thấy tim mình đập sai một nhịp, tình cảnh lửa nóng tối qua lại một lần nữa thấp thoáng trong đầu.

‘Quý Dương, người ta thực sự có việc muốn hỏi anh mà, đành hoãn một chút được không!’

Sầm Tử Tranh nhẹ đẩy hần ra, gương mặt nhỏ nhắn đã hồng như táo chín, đôi mắt đẹp cũng bởi vì thẹn thùng mà lộ ra một vẻ mê ly động lòng người.

‘Nói đi!’ Cung Quý Dương tức cười nhìn vẻ thẹn thùng của cô, khéo môi càng lúc càng giương cao.

Sầm Tử Tranh hắng giọng, nhìn Cung Quý Dương, dè dặt hỏi: ‘Có phải anh cho người theo dõi em không?’

Nói thật lòng, cô rất để ý chuyện này, tất cả mọi chuyện xảy ra ở nhà ăn hôm nay chỉ có thể giải thích bằng một khả năng, đó chính là Cung Quý Dương đã cho người giám sát nhất cử nhất động của cô, bằng không sao hần lại biết rõ ràng đến như vậy.

‘Không có!’ Cung Quý Dương trả lời một cách dứt khoát, điều này khiến cho Sầm Tử Tranh sinh nghi.

‘Không có? Vậy sao anh biết ...’

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương cười một cách gian trá, ‘Tất cả đều là trùng hợp thôi, thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi ...’

Thật nực cười, cô là người phụ nữ của hắn, cho người giám thị cô thì lại thế nào? Thay vì nói giám thị chẳng bằng nói là bảo vệ, hắn chẳng qua chỉ là phái hai vệ sĩ âm thầm bảo vệ sự an toàn cho cô mà thôi. Nhưng về điểm này Cung Quý Dương không định cho cô biết.

‘Thật sao?’

Sầm Tử Tranh nào có sự sắc sảo như Cung Quý Dương, nghe hắn trả lời như vậy cô đương nhiên tin tưởng.

‘Thật!’ Môi Cung Quý Dương nhẹ câu lên một đường cong hoàn mỹ, hắn đặt một hôn lên môi cô.

‘Ừm ...’

Bị hôn đến không thở nổi nhưng chợt nhớ ra điều gì, Sầm Tử Tranh đẩy hắn ra, quan tâm hỏi: ‘Anh ăn trưa chưa?’

Cung Quý Dương lắc đầu: ‘Không có em cùng ăn, ăn sao nổi chứ?’

Sầm Tử Tranh nghe vậy đúng là muốn khóc không được muốn cười không xong, cô cố nén cười trước tính trẻ con của hắn, lấy giọng quở trách nói: ‘Thật là, đường đường là một vị tổng tài, ăn cơm còn nhất định phải có người ăn cùng sao? Cơm trưa còn chưa ăn, buổi chiều làm sao chịu nổi!’ Nói xong cô liền đứng dậy.

‘Đi đâu vậy?’ Cung Quý Dương như một đứa bé bướng bỉnh không muốn buông món đồ chơi ra, nắm chặt lấy tay cô không chịu buông.

‘Đi đặt cơm trưa cho anh nha, thật là, lớn như vậy rồi mà còn không biết thương cho dạ dày của mình. Chẳng lẽ bây giờ anh không đói sao?’

Lúc này Sầm Tử Tranh chẳng khác nào một bà mẹ đang lo lắng cho con mình, một người đàn ông dù cho có thành thực đến mấy cũng sẽ có trẻ con một mặt, nhất là Cung Quý Dương, tám năm trước cô đã biết điều này, có lúc hắn lòng dạ khó lường, có lúc lại giống như một đứa bé bướng bỉnh.

Cung Quý Dương thấy vậy cười ha hả mấy tiếng, kéo mạnh cho cô ngồi xuống trở lại trong lòng mình, ánh mắt giảo hoạt thì thâm bên tai cô: ‘Đói, anh đương nhiên đói rồi ... hơn nữa là còn chờ không kịp ...’

Vừa nói bàn tay vừa thành thực luồn vào trong áo cô, tham lam hưởng thụ sự mượt mà của làn da cô ...

‘Vậy mau buông em ra, em ... đi đặt cơm dùm anh ...’

Bàn tay hắn như có điện, ngay lập tức khiến cả người Sầm Tử Tranh run lên, muốn đẩy hắn ra lại như chẳng còn chút hơi sức nào ...

‘Em chính là bữa trưa của anh!’

Cung Quý Dương mỉm cười, nét mặt lộ đầy ý xấu, hơi thở hắn phất qua vùng gáy cô, bàn tay bắt lấy tay cô dẫn đường xuống dưới phủ lên nơi nam tính sớm đã kiêu ngạo đứng lên ...

‘Aaaa...’

Sầm Tử Tranh thất thanh kêu một tiếng, từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác nóng rực cứng rắn như thiết như muốn làm bỏng tay cô.

Cung Quý Dương tà tứ cười, ham muốn trần trụi không hề che dấu trong đáy mắt, hắn đưa tay ấn một phím trên điện thoại bàn ...

‘Lisa, chiều nay không cho phép ai vào văn phòng của tôi!’

‘Dạ, Cung tiên sinh!’ Thư ký tổng tài trả lời một cách chuyên nghiệp.

Sầm Tử Tranh chợt hiểu ra ý đồ của Cung Quý Dương, vừa định giãy thoát ra thì chợt thấy chân nhẹ bồng, cả người đã bị hắn ôm lấy ...

‘Vật nhỏ, anh đã đói đến vậy rồi, xem em làm thế nào cho anh ăn no ...’

Hắn cười đầy ý xấu ôm cô vào phòng nghỉ ...

97. Q.7 - Chương 01-02

Quyển 7: Hạnh phúc xa bay

Chương 01: Cung viên dậy sóng (1)

Hạnh phúc, là mãi mãi cũng là tạm bợ

Thậm chí sẽ vươn cánh xa bay

Khi hạnh phúc, chớp đôi cánh rộng bay đến

Diễm lệ mà nhẹ nhàng

Uyển chuyển mà thông dong

Khiến cho người yêu nhau lòng sáng như mặt trời

Thế nên

Anh hạnh phúc ...

Em hạnh phúc ...

Khi hạnh phúc xa bay

Lẳng lẳng bay đi không chút tăm tích

Như bầu trời mông lung

Có chăng

Chỉ là nước mắt vương nơi khóe mi

Long lanh như ngọc quý

Khiến cho người yêu nhau lòng lạnh như mùa đông

Thế nên

Bay đi rồi

Chờ quay trở lại ...

Đã hơn tám giờ tối, khi đèn bắt đầu được chiếu sáng nơi nơi, rực rỡ muôn màu nhuộm một vẻ phồn hoa lên thành phố, một chiếc xe Bentley màu sẫm sang trọng đã qua cái tiền lướt nhanh như gió trên đường cao tốc.

Khi nhìn thấy Cung Viên chìm dưới ánh trăng nhàn nhạt, ngồi nơi ghế phụ l ái Sầm Tử Tranh không nhìn được rừng mình một cái ...

Khi cửa lớn của Cung gia thông qua thiết bị quét hình nhận diện từ từ mở ra, trong tiếng sóng vỗ thấp thoáng xa xa, Cung Quý Dương nhấn mạnh chân ga chạy vào, một tay hất vượn ra nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô như muốn truyền cho cô sức mạnh.

‘Quý Dương ...’

Giọng cô yếu ớt vô lực như một chú nai con đi lạc trong rừng rậm, bàn tay đang đặt trong tay Cung Quý Dương run run.

Thấy cô như vậy, Cung Quý Dương tạm dừng xe lại, hất hơi nghiêng người, khi nhìn thấy cô bởi vì quá khẩn trương mà bầu tay hất thật chặt thì mỉm cười, cầm lấy bàn tay còn lại ủ trong tay mình.

‘Tranh Tranh, anh biết em sẽ rất khấn trương, đừng sợ, thả lỏng một chút, đừng lo lắng suy nghĩ gì cả!’

Giọng nói trầm thấp thì thầm bên tai mang lại sức mạnh an ủi thật lớn, sự ấm áp từ bàn tay và sự quan tâm của hắn lan dần đến nơi sâu nhất trong nội tâm cô.

Sầm Tử Tranh hít sâu một hơi sau đó nhắm mắt lại, hàng mi rợp dài nhẹ run rẩy như cánh bướm trong gió mang theo một vẻ đẹp có phần yếu ớt nhưng khi đôi mắt kia mở ra lần nữa, thay vào đó là vẻ sợ hãi và bất lực đến cùng cực...

‘Quý Dương, em cũng đã thử rồi nhưng không được, em không có cách nào thả lỏng bản thân được ...’ Ngay cả giọng nói cũng run run, không khó nhận ra cô quả thực quá mức khấn trương.

‘Tranh Tranh ...’ Cung Quý Dương khoác tay lên vai cô như muốn truyền cho cô thêm sức mạnh.

‘Quý Dương, em thấy hay là thôi đi. Hôm nay ... em thật sự chưa chuẩn bị tâm lý tốt ...’ Sầm Tử Tranh lúc này chỉ có ý nghĩ rút lui.

Lời của cô khiến Cung Quý Dương bật cười, hắn nắm lấy tay cô, môi dịu dàng đặt lên đó những nụ hôn nhỏ vun, hơi thở nam tính nhẹ len qua những ngón tay thanh mảnh của cô nhưng lại mang đến tác dụng trấn an cực lớn.

‘Tranh Tranh, sớm muộn gì em cũng phải đến Cung Viên, giờ là lúc tốt nhất để em học cách khắc chế sự khấn trương đó!’

‘Nhưng ... nhưng mà em ...’

‘Được rồi, đừng có nhưng mà nữa. Tin tưởng anh, cứ giao hết cho anh, lát nữa em chỉ cần đi theo anh, đừng rời khỏi anh là được!’

Vuốt mái tóc dài của cô như vỗ về, hắn nhẹ giọng trấn an, trong đôi mắt đen láy tràn ngập ý cười.

Sầm Tử Tranh không nói gì nữa nhưng từ trong đôi mắt cô vẫn có thể dễ dàng nhận ra sự lo lắng vẫn chưa tan.

Cung Quý Dương cười cười, lần nữa cúi xuống âu yếm đặt lên trán cô một nụ hôn, hắn chu áo cởi áo vest khoác lên người cô, cẩn trọng dặn dò:

‘Cung Viên gần núi gần biển cho nên nhiệt độ tương đối thấp một chút, cẩn thận đừng để bị cảm!’

Sầm Tử Tranh hít sâu lần nữa, gật đầu, trên môi gượng gạo nở một nụ cười ...

Khi Cung Quý Dương nắm tay Sầm Tử Tranh chậm rãi bước vào khuôn viên tòa nhà, cô gần như bị sự xa hoa và rộng lớn của Cung Viên dọa đến giật mình. Có thể nói Cung Viên là kiến trúc vận dụng một cách khéo léo nhất địa thế thiên nhiên để xây dựng lên mà cô biết, thật sự tận dụng đến tận mỹ lợi thế gần biển gần núi.

Lúc này tuy đã là buổi tối nhưng cả Cung Viên dưới ánh sáng của vô số ngọn đèn rực rỡ như ban ngày, bất luận là dưới chân hay trên đầu, nơi nơi đều rực rỡ muôn màu như những vì sao lấp lánh khiến cô trong nhất thời có một loại ảo giác như chính mình đang phiêu đảng trên không trung!

‘Quý Dương, Cung Viên rộng quá ...’

Sầm Tử Tranh không nhịn được thốt lên một câu khen ngợi từ đáy lòng, chỉ đi ngang một góc vườn hoa mà đã có quá nhiều thứ cô không kịp xem hết.

Cung Quý Dương mỉm cười, âu yếm nhìn cô: ‘Vì vậy tối nay em phải theo sát bên cạnh anh, bất luận là anh đi đâu em cũng phải đi theo, biết chưa?’

‘Án!’

Sầm Tử Tranh càng dựa sát vào hắn, thực ra không cần hắn dặn dò cô cũng sẽ làm như vậy.

Chỉ riêng mẹ của Quý Dương đã rất khó đối phó rồi, còn cha của Quý Dương nữa, hoặc là những người khác trong nhà hẳn?

Chỉ nghĩ thôi mà Sầm Tử Tranh đã bắt đầu thấy nhức đầu rồi.

‘Thiếu gia, ngài về rồi!’

Dì Tề, quản gia lâu năm của Cung Viên cùng một nhóm người làm sớm đã đứng ở cửa chờ đợi, khi bà nhìn thấy bóng của Cung Quý Dương, chính mình cùng những người làm đều cúi người chào.

‘Ừ. Hôm nay mọi người đều ở Cung Viên cả rồi?’ Cung Quý Dương thuận miệng hỏi một câu.

Dì Tề thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc trả lời: ‘Thiếu gia, ngoại trừ Cung lão thái thái vẫn còn ở Trung Quốc lễ Phật, lão gia và phu nhân, còn có lão gian và phu nhân của Ngải gia, Ngải tiểu thư, mọi người đều đang đợi ngài!’

Ngải tiểu thư?

Sầm Tử Tranh nghe đến danh xưng này, cả người chợt run lên ...

‘Ngải Ân Hà?’ Cô nhìn Cung Quý Dương thấp giọng hỏi.

Không biết vì sao cô lại cảm thấy có chút sợ hãi khi phải đối mặt với cô gái này ...

Cung Quý Dương nhẹ vỗ vỗ tay cô, nhẹ giọng nói: ‘Thả lỏng chút, em với cô ấy nhiều năm không gặp rồi, tối nay cũng nên ôn lại chuyện cũ một chút!’

Sầm Tử Tranh lại bối vì lời của hắn mà sợ run lên.

Chương 02: Cung viên dậy sóng (2)

Lời của Cung Quý Dương khiến cho dì Tề vô cùng khó hiểu và hoài nghi, bà chuyển ánh mắt nhìn về phía cô gái đang đứng bên cạnh thiếu gia, thấy cô gái này ăn mặc thật hợp thời trang, khí chất thời thượng nhưng vẫn mang đến cho người đối diện một cảm giác ấm áp.

‘Thiếu gia, vị tiểu thư là ...’ Dì Tề có chút tò mò hỏi.

‘Đây là Sầm Tử Tranh, Sầm tiểu thư là ... nữ chủ nhân tương lai của Cung Viên!’

Cung Quý Dương lớn tiếng tuyên bố xong liền cầm tay Sầm Tử Tranh, không chút cố kỵ đi thẳng vào phòng khách.

Dì Tề và tất cả người làm có mặt ở đó đều ngây người ra tại chỗ, bọn họ ai nấy đều ngơ ngẩn nhìn theo bóng hai người, rồi ai nấy lại nhìn nhau như đang đánh giá thử xem câu nói mình vừa nghe được có bao nhiêu phần trăm là sự thật.

Nữ chủ nhân tương lai của Cung Viên?

Đây là chuyện thế nào chứ? Người mà thiếu gia muốn cưới không phải là Ngải tiểu thư đang ở trong phòng khách sao? Sao bây giờ lại xuất hiện thêm một Sầm tiểu thư nữa vậy chứ?

Nhất thời đám người làm nhin không được bàn tán xôn xao cả lên ...

‘Được rồi, thân là người hầu kẻ hạ, đừng nên đi suy đoán lung tung những chuyện không nên suy đoán, chẳng lẽ mọi người không muốn giữ lại chén cơm sao?’

Dì Tề thấy chướng mắt vội lên tiếng quát, tuy bà cũng rất tò mò nhưng dù sao cũng là quản gia làm việc lâu năm ở Cung Viên, nếu như ngay cả bà cũng tỏ ra kinh ngạc vậy về sau làm sao quản lý được những người làm kia chứ.

Rõ ràng sự cảnh tỉnh của dì Tề đã có tác dụng, ai nấy đều tự giác ngậm miệng, vội vàng đi làm bổn phận của mình.

Vừa đi đến nhà lớn liền nghe được từng tràng cười nói vui vẻ truyền ra từ bên trong.

Cung Quý Dương hơi nhú mày, hần tạm dừng bước nhìn Sầm Tử Tranh này giờ vẫn luôn khấn trương bên cạnh mình, ân cần nói: ‘Tranh Tranh, thả lỏng một chút!’

Sầm Tử Tranh cắn đôi môi phần hồng, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy tay Cung Quý Dương không chịu buông. Tám năm trước, những lời lạnh như băng của mẹ Cung Quý Dương như vẫn còn văng vẳng bên tai khiến cô có cảm giác không rét mà run ...

‘Quý Dương ...’ Cô không ý thức thấp giọng gọi tên hần.

Lúc này dì Tề đã đuổi kịp hai người, ánh mắt bà quét qua Sầm Tử Tranh trước rồi sau đó mới chuyển mắt nhìn về phía Cung Quý Dương ...

‘Thiếu gia, để tôi vào thông báo cho lão gia và phu nhân ngài đã trở về!’

‘Đợi đã!’ Cung Quý Dương chợt ra lệnh.

Trong mắt dì Tề lần nữa lộ ra nét nghi hoặc.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của dì Tề, Cung Quý Dương hoàn toàn hiểu rõ, nhưng hần vẫn điềm tĩnh không giải thích, xoay người về phía Sầm Tử Tranh bàn tay to sừng nịch ôm chặt vai cô, thấp giọng nói bên tai cô: ‘Tranh Tranh, hôm nay em là nhân vật chính nha, cứ khấn trương như vậy sao được chứ?’

Có chút tức cười nhìn cô gái nhỏ trong lòng, một Sầm Tử Tranh trong buổi công bố sản phẩm điềm tĩnh đứng trước hàng trăm ký giả, phóng viên của giới truyền thông toàn cầu mà không có một cái nhú mày vậy mà lúc này trên mặt lại lộ ra một vẻ yếu ớt khiến người ta nhìn mà tội nghiệp.

‘Quý Dương, em ...’

Hơi thở cô có chút gấp gáp, không biết vì sao khi cô vừa bước chân vào Cung Viên thì lòng cô càng lúc càng cảm thấy bất an.

Đôi môi gợi cảm của Cung Quý Dương nhẹ câu lên, hần không nói gì thêm mà nhẹ nâng cằm cô lên, cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn ...

Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, nụ hôn của hần càng lúc càng sâu, như muốn dùng chính sức lực của mình để áp chế nội tâm bất an và khấn trương của cô.

Những người làm có mặt lúc đó nhìn đến ngây người nhất là dì Tề. Bà là người trông coi Cung Quý Dương từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ bà thấy thiếu gia giống như hôm nay, trước đây thiếu gia chưa từng đối đãi với bất cứ cô gái nào tốt đến như vậy.

Sầm Tử Tranh gần như là bị ép buộc đón nhận nụ hôn bá đạo này, dưới một phương thức trấn an “đặc biệt” như vậy, cô thừa nhận chính mình hình như lại có thêm chút can đảm. Thật vất vả đợi đến lúc Cung Quý Dương rót cuộc chịu buông cô ra, hai má Sầm Tử Tranh đã hồng thành một mảnh ...

‘Đi. Chúng ta vào thôi!’ Hần đưa tay về phía cô, tư thái tiêu sái, ung dung mà đầy khí phách.

Sầm Tử Tranh hít sâu một hơi, môi gượng nở một nụ cười, cô tin cậy đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào trong bàn tay to của hần.

Trong phòng khách lớn, Ngải Ân Hà ngồi sát bên cạnh Trình Thiển Tây, tự tay gọt một quả táo sau đó đưa sang cho bà.

‘Bác gái, hôm nay Quý Dương có về nhà không?’

Câu hỏi của cô khiến cho những người khác trong phòng bật cười ...

‘Có thấy chưa, nuôi con gái đến chừng này thực ra là nuôi dùm nhà người ta thôi!’ Mẹ của Ngải Ân Hà vừa cười vừa nói.

‘Mẹ, mẹ nói gì vậy?’ Ngải Ân Hà ngượng ngùng lên tiếng.

‘Ăn Hà à, ngượng ngùng gì chứ, con sớm muộn gì cũng sẽ là người của Cung gia thôi, Quý Dương nói tới nay sẽ về, trong điện thoại nó còn dặn kỹ bác là bất luận thế nào tới nay cũng phải giữ con lại cho đến lúc nó về đó!’

Trình Thiển Tây tươi cười đón lấy quả táo mà Ngải Ăn Hà đưa, vẻ mặt hiền hòa lên tiếng.

‘Thật vậy sao bác? Quý Dương ca thực sự nói như vậy sao?’ Mặt Ngải Ăn Hà nhất thời bừng sáng lên.

‘Đương nhiên rồi, chẳng lẽ bác gái lại gạt con sao?’

Ngải Ăn Hà nghe được câu nói này, trên mặt không khỏi lộ vẻ kích động.

Nhưng tất cả mọi người đều không phát hiện ra, ở một góc bên kia của sofa, gương mặt tươi cười của Cung Doãn Thần sau khi nghe được câu nói này trong phút chốc chợt trở nên ngưng trọng.

Lúc này cha của Ngải Ăn Hà mới lên tiếng ...

‘Tôi thấy nếu như Quý Dương với Ăn Hà đã có hôn ước, chi bằng chúng ta tìm một ngày lành để định hôn sự thôi. Người trẻ tuổi bây giờ cứ nhắc đến kết hôn thì lại nói không vội không vội, nếu như chúng ta không giúp các con quyết định, còn không biết chúng nó định kéo dài đến lúc nào đây!’

‘Phải đó phải đó. Tôi cũng luôn nói như vậy với Quý Dương nhưng đứa con này cứ nói công việc quá bận mà thoái thác. Tôi thấy chẳng bằng người làm mẹ này trực tiếp chọn một ngày lành, quyết định hôn sự thôi!’

Trình Thiển Tây vốn rất thích Ngải Ăn Hà, bà đã rất nóng lòng muốn cưới nàng dâu này về nhà rồi.

Mẹ của Ngải Ăn Hà nghe bà nói vậy, trong lòng âm thầm cao hứng: ‘Nếu đã như vậy, chúng ta chọn ngày trước. Tuy nói là tôi không nỡ xa đứa con gái bảo bối này nhưng gả vào nhà họ Cung thì tôi rất yên tâm. Nhà dâu này có lúc cũng rất bướng bỉnh, sau này phải nhờ ông bà thông gia bao dung nhiều mới được!’

98. Q.7 - Chương 03-04

Quyển 7: Hạnh phúc xa bay

Chương 03: Cung viên dậy sóng (3)

Trình Thiển Tây nắm lấy tay Ngải Ăn Hà, cười nói: ‘Ai nói Ăn Hà bướng bỉnh chứ. Theo tôi thấy nó là một đứa con gái tốt cho dù dốt đèn cũng tìm không thấy. Tôi thật thích con bé! Đám cưới này cứ để cho tôi quyết định, chỉ cần Ăn Hà không có ý kiến thì Quý Dương cũng sẽ không nói gì!’

Câu nói này của bà khiến á Ngải Ăn Hà lập tức đỏ lên.

Cung Doãn Thần nghe vậy, ông chậm rãi đặt tách trà trên tay xuống bàn, lên tiếng: ‘Tôi thấy ... làm như vậy không tốt lắm đâu. Dù sao kết hôn cũng là chuyện của hai đứa nhỏ, không thương lượng với Quý Dương mà tự quyết định đám cưới, lỡ như xuất hiện sai lầm gì thì làm thế nào?’

Câu nói của ông khiến cho trên mặt hai vợ chồng ông Ngải có chút ngượng ngùng.

‘Ông đó, chẳng lẽ ông già hồ đồ rồi sao? Có thể có sai lầm gì chứ? Quý Dương là con tôi sinh ra, tôi đương nhiên hiểu tính con mình, hơn nữa, trong điện thoại Quý Dương đã nói rõ Ăn Hà phải chờ nó về, nói không chừng là vì muốn thương lượng ngày cưới thì sao!’ Trình Thiển Tây thấy bầu không khí có chút căng, vội vàng ra mặt lên tiếng phản bác.

‘Thực ra ...’ Ngải Ăn Hà ấp úng lên tiếng, cô rừ nhẹ rèm mi, khi ngẩng đầu lên lần nữa thì trong mắt đã tràn đầy nét buồn bã ...

‘Bác gái, bác cũng biết đó, trước khi Sầm Tử Tranh chưa xuất hiện, tình cảm giữa con với Quý Dương ca vẫn luôn rất tốt nhưng hiện tại ...’

Cô cố ý dừng lại, dáng vẻ như muốn nói lại thôi khiến cho câu nói của mình càng có thêm sức nặng.

Quả nhiên, trên mặt Trình Thiển Tây lập tức lộ ra vẻ chán ghét, vẻ ung dung thường thấy đã bị thay bằng một nét khắc bạc và uy nghiêm.

‘Ân Hà, về chuyện của Sầm Tử Tranh, quan điểm của bác gái vẫn trước sau như một. Trong mắt bác chỉ có con mới là đứa con dâu của nhà họ Cung mà bác thừa nhận. Cô ta muốn tiến vào nhà họ Cung thì đúng là mơ tưởng hão huyền. Con không cần phải lo lắng chuyện này!’

‘Đúng đó, Ân Hà, nếu như bác gái Cung đã nói như vậy thì con cũng không cần phải lo lắng nữa. Nói sao, Quý Dương cũng không phải là ghét con, mà ngược lại, giữa hai đứa cũng có tình cảm mà!’

Mẹ của Ngải Ân Hà vội tiếp lời Trình Thiển Tây, bà thật không hề muốn bỏ qua con cá béo này. Tuy rằng nhà họ Ngải của họ cũng không thiếu tiền nhưng dù sao cũng không thể so với sự giàu có của tứ đại tài phiệt được.

Ngải Ân Hà nghe vậy, tảng đá lớn vẫn đè nặng trong lòng lúc này mới được nhấc xuống, cô nhẹ gật đầu, nhỏ giọng nói: ‘Bác trai, bác gái, xin hai bác yên tâm, con nhất định sẽ làm cho Quý Dương trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời này!’

‘Được rồi được rồi, đứa bé này, con càng lúc càng làm ta thích rồi đó!’

Trình Thiển Tây nghe câu này lòng vui như mở hội, chỉ hận không thể lập tức quyết định ngày cưới cho cặp đôi này.

‘Ân Hà, con cũng mau sửa lại đi, lúc này là lúc nào rồi mà còn Quý Dương ca Quý Dương ca chứ. Đã sớm nói rồi mà con cứ hay quên, để người ngoài nghe được còn ra thể thống gì!’ Mẹ của Ngải Ân Hà ở bên cạnh càng cố sức quạt lửa.

‘Đúng đó, Ân Hà, sau này con cũng không thể cứ gọi chồng mình là cái gì Quý Dương ca chứ? Như vậy không phải loạn lắm sao. Bây giờ bác giúp hai đứa chọn ngày ...’

Trình Thiển Tây vui vẻ tiếp lời, lúc này bà nhìn về phía ngoài gọi: ‘Dì Tề ... dì Tề, lấy quyển lịch giúp tôi, tôi muốn chọn ngày lành!’

Cung Doãn Thần nhìn vẻ hưng phấn của vợ mình, trong lòng không khỏi âm thầm lo lắng.

Lúc này dì Tề vội vàng bước vào, cung kính nói: ‘Phu nhân, thiếu gia ngài ấy ... trở về rồi!’

‘Thật sao? Tốt quá! Vừa hay có thể cùng nhau thương lượng ngày cưới!’ Trình Thiển Tây vội đứng dậy, vẻ mặt hớn hờ nói.

Mà ba người nhà họ Ngải cũng hết sức cao hứng.

Ngay lúc này ...

‘Con đúng là đang muốn cùng cha mẹ thương lượng một chút chuyện cưới hỏi của con!’

Giọng nam trầm ấm đầy từ tính truyền đến cùng với thân hình cao lớn của Cung Quý Dương xuất hiện nơi cửa phòng khách lớn, bàn tay hần vẫn nắm chặt tay Sầm Tử Tranh không buông.

‘Quý Dương ca, anh về ...’

Ngải Ân Hà hào hứng đứng bật dậy vừa mới định chạy đến thì mắt đã nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh Cung Quý Dương, ngay lập tức, nụ cười xinh đẹp như đồng cứng trên môi ...

Mà Sầm Tử Tranh nhìn thấy bầu không khí thân mật trong phòng khách và vài gương mặt xa lạ, cả người cô cũng cứng đờ.

Nhất thời, hai vợ chồng nhà họ Ngải cũng ngây người còn Trình Thiển Tây thì nghi hoặc nhìn cô gái đang đứng bên cạnh con trai mình, ngay cả người này giờ vẫn không nói tiếng nào điềm tĩnh ngồi xuống trà là Cung Doãn Thần cũng không nhận được mà đứng bật dậy.

Lúc này phòng khách bỗng trở nên yên tĩnh cực kỳ chừng như có thể nghe được cả tiếng kim rơi, dẫu Tề cũng không dám nói gì mà những người làm khác chừng như cũng phát hiện bầu không khí khác thường, cũng sợ hãi không dám thở mạnh.

Cung Quý Dương không bỏ qua một biểu hiện nào trên mặt từng người, sau cùng ánh mắt sắc bén rơi trên mặt Ngải Ân Hà, trong chớp mắt, ánh mắt trở nên lạnh lùng và ác liệt ...

Ngải Ân Hà không nhìn được cả người đều phát run, cô chừng như đã đoán được mình sắp phải đối mặt với điều gì nhưng vẫn gắng gượng giữ vẻ bình tĩnh. Chỉ khi cô nhìn thấy động tác đầy tính ý lại của Sầm Tử Tranh khi đang đứng bên cạnh Cung Quý Dương thì cảm thấy khó chịu đến nỗi suýt mất đi bình tĩnh.

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh cảm thấy bầu không khí càng lúc càng khác thường, cô tận lực dựa sát vào hắn, nhỏ giọng gọi hắn như cầu cứu.

Cung Quý Dương quay đầu, ánh mắt ác liệt ngay lập tức chuyển thành ôn nhu và khích lệ khiến cho tất cả mọi người có mặt trong phòng khách đều chấn kinh.

Cung Doãn Thần nãy giờ vẫn trầm mặc lúc này lại là người lên tiếng trước: ‘Quý Dương, cô này là ...’

Cung Quý Dương thu lại ánh mắt dịu dàng kia, hắn khoát tay lên vai Sầm Tử Tranh, nhìn cha mẹ mình, trịnh trọng nói: ‘Cha, mẹ, đây là con dâu của cha mẹ, cũng là người vợ mà con sẽ cưới về, Sầm Tử Tranh!’

Câu nói này có uy lực hơn cả một quả bom nguyên tử, khiến ọi người đều chấn động đến sửng sờ.

Thật vất vả mới hoàn hồn lại từ cơn chấn động, Trình Thiển Tây bước về phía trước một bước, ánh mắt sắc bén nhìn Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh sau đó ánh mắt dừng lại trên người Cung Quý Dương: ‘Quý Dương, con nói cái gì? Con nói lại lần nữa ẹ nghe xem!’

Chương 04: Cung viên dậy sóng (4)

Đối với sự chấn động của mẹ mình, Cung Quý Dương hoàn toàn không có chút nào cảm thấy ngoài ý muốn, hắn quay về phía Sầm Tử Tranh, giọng đầy khích lệ và tình cảm.

‘Tranh Tranh, vị này là mẹ anh, bà tên Trình Thiển Tây. Còn vị kia là cha anh, Cung Doãn Thần tiên sinh!’

Sầm Tử Tranh lấy hết dũng khí tiến lên một bước, trên môi nở một nụ cười dịu dàng: ‘Bác trai, bác gái Cung, xin chào!’

Cung Doãn Thần gật nhẹ đầu, có vẻ ông là người bị chấn động bởi tin tức này ít nhất.

‘Cháu là Sầm Tử Tranh sao? Tám năm trước, cháu và Quý Dương đã biết nhau ở trường đại học Đài Loan phải không?’

Hai câu hỏi được nêu lên cùng một lúc, ngữ khí bình đạm mà ổn trọng nhưng không thấy có chút tức giận nào.

Sầm Tử Tranh nghe ông hỏi, nhìn Cung Quý Dương một thoáng sau đó nhìn về phía Cung Doãn Thần, ‘Dạ phải, bác trai!’

Cung Doãn Thần nhẹ gật đầu, trong mắt thoáng hiện một vẻ suy tư.

‘Tranh Tranh, vị này tin rằng em đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, Ngải Ân Hà, còn đây, hai vị này là bác Ngải trai, bác Ngải gái!’ Cung Quý Dương không nhanh không chậm giới thiệu.

Ánh mắt Sầm Tử Tranh lướt qua người Ngải Ân Hà, đôi mày liễu xinh đẹp hơi nhíu lại một chút, nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc sau đó ánh mắt cô nhìn về phía cha mẹ của Ngải Ân Hà, gật đầu chào hỏi.

Tất cả mọi người đều không ai biết Cung Quý Dương dự định làm gì, bao gồm cả Sầm Tử Tranh. Tối nay không hiểu sao cô cứ luôn cảm thấy hoảng hốt và bất an, cảm giác giống như một chiến sĩ sắp phải ra trận vậy.

‘Tử Tranh, lâu quá mới gặp, bạn khỏe không? Nghe nói hiện giờ bạn đang là nhà thiết kế cho bộ phận thời trang của Cung thị, mình vẫn luôn muốn đi gặp lại người bạn cũng này, chỉ vì gần đây bạn rộn quá lại quên băng đi!’

Ngải Ân Hà lúc này thể hiện đúng như một người bạn tốt lâu ngày gặp mặt, cô bước về phía trước, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Cung Quý Dương, gương mặt tươi cười lên tiếng chào hỏi, ngay cả đầu mày cuối mắt cũng là ý cười.

Sầm Tử Tranh cảm thấy thật chướng mắt, vốn định rút tay về nhưng bị nắm quá chặt, căn bản là không thể rút tay ra được mà lúc này cô cũng không thể thể hiện thái độ quá rõ ràng, tuy rằng sau khi cô biết được sự thật chỉ hận không thể hung hăng mắng cô gái lắm mưu nhiều kế này một trận.

Bất đắc dĩ, cô chỉ đành gắng gượng nở một nụ cười gượng gạo.

Cung Quý Dương thì vẫn nhìn Ngải Ân Hà bằng ánh mắt lạnh lùng, ngay cả giọng nói cũng lạnh như băng: ‘Ân Hà, anh nghĩ chúng ta nên tính một chút món nợ của tám năm trước!’

Lời của hắn nhất thời khiến Ngải Ân Hà sợ run, cô ngẩng đầu, lập tức ánh mắt chạm vào một đôi mắt sắc sảo và đầy vẻ khùng bố.

‘Quý Dương ca, món nợ tám năm trước gì chứ? Anh đang nói gì vậy?’

Cung Quý Dương vừa định trả lời thì Trình Thiển Tây đã giành lên tiếng trước: ‘Quý Dương, mẹ mặc kệ cái gì mà món nợ tám năm trước tám năm sau gì đó, con theo mẹ về phòng, mẹ có chuyện muốn hỏi con!’

Bà đã cố gắng hết sức mới nén được cơn giận xuống, tận lực duy trì vẻ mặt điềm tĩnh và tư thái ưu nhã.

Nhưng Cung Quý Dương hoàn toàn không có ý nghe theo bà, hắn vẫn đứng tại chỗ, nói rành mạch từng chữ một: ‘Mẹ, con biết mẹ muốn nói gì với con. Bây giờ trước mặt mọi người, con trình trọng nói lại lần nữa!’

Nói đến đây hắn ngưng lại một chút, ánh mắt quét một vòng qua từng gương mặt quen thuộc trong phòng, giọng đầy kiên định nói tiếp: ‘Từ tám năm trước con đã quyết định cưới Tranh Tranh làm vợ, nếu như lúc đó không có người cố tình thọc gậy bánh xe thì con nghĩ con và Tranh Tranh đã sớm là vợ chồng rồi!’

Phanh!!!

Trình Thiển Tây vỗ mạnh tay lên bàn đứng bật dậy, so với vẻ điềm tĩnh của Cung Doãn Thần, bà quả thực giận không thể át rồi: ‘Quý Dương, những lời vừa rồi mẹ có thể coi như con đang nói nhảm mà thôi, chẳng lẽ con không nhìn thấy bác Ngải trai và bác Ngải gái đang ở đây sang? Còn có Ân Hà nữa, nó đã đợi con cả một buổi tối rồi đấy!’

‘Đúng vậy, con chính mà muốn nhân lúc mọi người đều tề tựu ở đây muốn tuyên bố một quyết định, đó là bắt đầu từ ngày mai, việc hợp tác giữa Cung thị tài phiệt và Ngải thị chấm dứt hơn nữa về sau cũng sẽ không có bất cứ quan hệ hợp tác nào nữa cả!’

Cung Quý Dương lạnh lùng tuyên bố.

‘Gì chứ?’

Cha của Ngải Ân Hà nhất thời chấn kinh đến nỗi vội đứng bật dậy, câu nói của Cung Quý Dương như một tiếng sét giữa trời quang đánh trúng ông khiến cho nhất thời ông sững sốt đến đờ cả người.

Ngoại trừ Cung Quý Dương, tất cả những người đang có mặt trong phòng khách đều bị quyết định này của hắn làm cho kinh ngạc đến thất sắc.

‘Quý Dương, con điên rồi sao? Con cũng biết nhà chúng ta và nhà họ Ngải là quen biết lâu năm, năm đó khi Cung thị phải đối mặt với nguy cơ tài chính, chính là bác trai Ngải trợ giúp đỡ mới qua được nguy cơ, bây giờ con làm như vậy thì có khác gì qua cầu rút ván đâu chứ!’

Về hiền hòa, tao nhã trước giờ của Trình Thiển Tây lúc này đã được thay bằng một vẻ quyết đoán và sắc sảo của một nữ cường nhân, lời nói và thái độ không giận mà nghiêm của bà vẫn đầy khí phách như lúc còn trẻ, lên tiếng trách cứ con trai.

Còn Ngải Ân Hà lúc đó đã ngã ngồi trên sofa, thật lâu vẫn chưa thoát khỏi cơn khủng hoảng từ tin tức mà Cung Quý Dương vừa mang đến.

Cung Quý Dương nghe mẹ nói như vậy, chỉ cười lạnh một tiếng: ‘Mẹ, chẳng lẽ một mạng của cháu nội của mẹ còn không đủ để hồi đáp phần ân tình của nhà họ Ngải năm đó sao? Nếu bây giờ đã nhắc đến nợ, cũng chỉ là nhà họ Ngải thiếu của Cung Quý Dương con!’

‘Cái gì? Quý Dương, con nói cái gì?’

Trình Thiển Tây mắt mở thật lớn nhìn con, bà nghĩ mình nghe lầm, vội vàng bước đến hỏi lại lần nữa.

Cung Doãn Thần lúc này cũng đã đặt tách trà trên tay xuống, nghe câu nói này của con trai, ông cũng không còn giữ được vẻ điềm tĩnh nữa.

Còn sắc mặt của Ngải Ân Hà trong chớp mắt trở nên trắng bệch, những ngón tay thon dài run nhẹ như tổ cáo nội tâm bất an của cô.

Cung Quý Dương nhìn mẹ, rồi nhìn mọi người, thu hết phản ứng của từng người trong đáy mắt, môi nhẹ câu lên một nụ cười lạnh lùng, nói rành mạch từng chữ một: ‘Mẹ, chẳng lẽ lúc Ngải Ân Hà nài nỉ mẹ ra mặt đẩy Tranh Tranh ra khỏi con không có nói ẹ biết, lúc đó Tranh Tranh đã có cốt nhục của con, cũng chính là cháu của mẹ sao?’

99. Q.7 - Chương 05-06

Quyển 7: Hạnh phúc xa bay

Chương 05: Trắng đen phải trái (1)

Câu nói này vừa được thốt ra, Trình Thiển Tây không tự chủ được lùi về sau mấy bước, đứng bên cạnh bà, Cung Doãn Thần cũng đã hiểu được nguồn cơn, ông chỉ nghĩ sơ cũng biết năm đó vợ mình đã làm những gì với con trai.

‘Thiển Tây, lời Quý Dương nói có thật không? Có thực là lúc đó bà bắt chấp cô gái này có thai mà đến quấy nhiễu sao?’

Cung Doãn Thần cũng không nhịn được nữa lên tiếng hỏi vợ, người ở tuổi của ông chỉ mong trong nhà hòa thuận yên ả, nào ngờ

Trình Thiển Tây lắc đầu, trên gương mặt được bảo dưỡng thỏa đáng không hề thấy nhiều dấu vết của thời gian lúc này đã lộ chút hoảng hốt, bà ngậy người một lúc chợt xoay người nhìn về phía Ngải Ân Hà ...

‘Ân Hà, năm đó sao con lại không cho ta biết là cô gái kia đã có cốt nhục của nhà họ Cung chứ?’

Sự chất vấn của chồng và con khiến cho bà suýt nữa ngất đi, lúc đó bà thật sự không hề hay biết chuyện cô gái kia mang thai kia mà.

Trên mặt Ngải Ân Hà lộ ra một tia quẫn bách, cô vừa định lên tiếng nói thì bà Ngải đã đứng dậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn con gái nói: ‘Ân Hà, thật có chuyện như vậy sao? Vì sao ngay từ đầu con không nói ẹ với cha con biết?’

‘Con ... con ...’

Cô bắt đầu ấp a ấp úng, đôi mắt xinh đẹp thoáng qua những tia bất an.

Cung Quý Dương bước nhanh về phía trước, bàn tay rắn như hai gọng kìm bấu chặt lấy cánh tay cô khiến cô giãy dụa thế nào cũng không thoát được ...

‘Quý Dương ...’

‘Quý Dương ...’

Hành động đột ngột của Cung Quý Dương khiến cho ai nấy đều khấn trương nhất là Sầm Tử Tranh, cô vội bước đến níu lấy cánh tay của hắn, lắc lắc đầu, cô thật sợ hãi một lúc xúc động sẽ làm nên những chuyện điên rồ!

‘Quý Dương ca ... anh nghe em giải thích!’

Ngải Ân Hà ghen ngào nói, trong mắt lộ ra một vẻ khổ sở đến tội nghiệp.

‘Nghe cô giải thích? Cô còn muốn giải thích gì nữa? Cuối cùng tôi cũng đã hiểu, mùi vị làm một tên ngốc suốt tám năm là như thế nào? Cô cũng thật to gan, gạt tôi gạt suốt tám năm! Cô chắc là biết, làm ra chuyện này hậu quả sẽ như thế nào chứ?’

Giọng nói của hắn lạnh đến nổi tưởng chừng có thể đông cứng Ngải Ân Hà, mà lời nói thì bén nhọn sắc sảo, từng câu từng chữ đều nhằm thẳng vào cô.

Ngải Ân Hà sớm đã khóc như mưa, điều này khiến cho những người khác cuống cả lên nhất là bà Ngải, bà bước đến, khấn cầu: ‘Quý Dương, có lời gì thì cứ ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện, con làm như vậy sẽ làm đau Ân Hà đấy!’

‘Quý Dương, con đang làm gì vậy? Con mau thả Ân Hà ra, để cho nó giải thích xem sao!’

Trình Thiển Tây vẫn còn chưa tin Ngải Ân Hà gạt mình, trong mắt bà, đứa con gái thiện lương này nhất định là còn có ẩn tình gì khó nói.

‘Quý Dương ca, anh làm vậy là sao? Năm đó sau khi anh rời khỏi Đài Loan cũng không phát sinh chuyện gì cả, chuyện thực hư thế nào chỉ có em và Sầm Tử Tranh biết mà thôi!’

Nước mắt Ngải Ân Hà từng giọt rơi tí tách trên tay Cung Quý Dương, trên mặt cô lộ ra vẻ vừa yếu đuối lại vừa bất lực khiến cho lòng ai nấy đều nhũn ra.

Nhưng ngoại trừ một người ...

Cung Quý Dương!

‘Sự thực? Thật là nực cười! Thậm chí lúc này tôi còn hoài nghi người tình năm đó có phải cũng là một trò lừa không. Còn chuyện phát sinh năm đó nữa, thậm chí là những tấm ảnh cô đưa cho tôi xem, lại còn vị học tử nào đó đã có mang con của tôi nữa, tất cả những chuyện này đều là một cái bẫy tình vi mà cô sắp xếp, đúng không?’

Giọng nói đanh thép của hắn vang khắp cả phòng khách lớn, trong mắt Cung Quý Dương sớm đã bùng bùng lửa giận, trên mặt toát ra một vẻ khủng bố khiến người ta không thể xem thường.

Cung Doãn Thần thấy tình huống càng lúc càng hỗn loạn, ông rút cuộc không nhịn nổi nữa, lên tiếng: ‘Quý Dương, con thả Ân Hà ra trước đi, có chuyện gì thì cứ ba mặt một lời nói cho rõ ràng. Con làm như vậy chẳng lẽ không coi bác Ngải trai bác Ngải gái ra gì sao?’

‘Đúng vậy, Ngải Ân Hà, phải nói cho rõ ràng, đi thôi ...’

Sắc mặt Cung Quý Dương lúc này chợt lộ ra vẻ hung ác, hắn kéo Ngải Ân Hà đi về phía cầu thang.

‘Không ...’ Tay Ngải Ân Hà níu chặt tay vịn cầu thang, liều mạng giãy dụa ...

‘Quý Dương ca, anh tưởng lúc đó Sầm Tử Tranh thực sự có cốt nhục của anh sao? Em học cùng một khóa với cô ấy, đương nhiên cũng biết cô ấy và Thư Tử Hạo có những chuyện không thể lộ ra ngoài, bác gái Cung ...’

Cô chuyển ánh mắt nhìn về phía Trình Thiển Tây, thút thít nói: ‘Đúng vậy, con không có nói cho bác biết chuyện Sầm Tử Tranh mang thai là lỗi của con, nhưng mà bởi vì ... đứa con trong bụng cô ấy không phải là của Quý Dương ca!’

‘Cái gì?’

Cả người Trình Thiển Tây loạng choạng như muốn ngã nhưng ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn về phía Sầm Tử Tranh.

‘Aaaaa ...’

Theo tiếng kêu của Ngải Ân Hà, cả người cô đã bị kéo trở lại, lực tay của Cung Quý Dương lớn đến nỗi gần như làm cho cô ngã nhào trên đất không đứng dậy nổi.

‘Ân Hà ...’

Cha mẹ của Ngải Ân Hà vừa thấy vậy lòng đau như dao cắt, vội bước về phía con gái

‘Xem thử có ai dám bước đến hay không?’

Cung Quý Dương lạnh giọng quát một câu, lửa giận trong mắt hằn tướng chừng như có thể thiêu đốt bất cứ ai dám cả gan bước đến.

Hắn chậm rãi cúi xuống, vươn tay về phía Ngải Ân Hà ...

‘Quý Dương ca ... vì sao anh không chịu tin em chứ? Quả thực là lúc đó em không có người yêu nào cả, nhưng nguyên nhân cũng chỉ vì quá yêu anh mà thôi. Sầm Tử Tranh và Thư Tử Hạo đúng là có quan hệ không chính đáng mà đứa con trong bụng cô ta chính là chứng cứ hữu hiệu nhất. Anh không thử nghĩ lại xem, nếu như không phải vì cô ta chột dạ thì vì sao trước khi anh đi cô ta lại không chịu nói cho anh biết chứ? Áaaa ...’

Ngải Ân Hà còn chưa nói hết câu thì tay của Cung Quý Dương đã như hai gọng kìm thít chặt lại ...

‘Quý ... Quý Dương ca ...’

Ngải Ân Hà không thở nổi, tay không ngừng đánh lên cánh tay của Cung Quý Dương nhưng cũng đành chịu, sức của hắn quá lớn, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, miệng không ngừng kêu ...

‘Người phụ nữ không biết liêm sỉ này, thật không ngờ cô đảo điên sự thật đến mức này!’

Hắn vừa nói lực tay vừa tăng thêm một chút, đôi mắt đen bởi vì phần nộ mà đã đỏ lên, lửa giận bùng bùng.

Chương 06: Trắng đen phải trái (2)

Một đám người vội chạy đến muốn giúp Ngải Ân Hà thoát thân khỏi bàn tay của Cung Quý Dương nhưng cũng không tranh được với lực tay quá mạnh của hắn.

‘Quý Dương, buông tay, chẳng lẽ con muốn nó chết hay sao?’

Trình Thiển Tây vừa kéo Cung Quý Dương vừa thét lên.

Cung Quý Dương lúc này cứ lơ đi tiếng kêu của mọi người, cơn giận như toát ra từ mỗi chân tơ kẽ tóc của hắn, ngũ quan đoan chính bởi vì phần nộ mà cũng biến đổi, gân xanh nổi rõ trên trán hắn tiết lộ cơn giận dường như đã đến mức cực điểm.

‘Hôm nay chuyện đã đến thế này mà cô ta không hề có chút ý hối cải lại còn muốn hủy đi sự trong sạch của Tranh Tranh! Chính bởi vì người phụ nữ này con mất đi đứa con của mình, cho dù muốn cô ta đền mạng thì thế nào chứ?’

‘Quý Dương, cầu xin cháu, cháu tha cho con gái của bác đi!’

Mẹ của Ngải Ân Hà sớm đã khóc suốt mướt, tuy bà không biết rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì nhưng về mặt của Cung Quý Dương không gạt người, hắn có vẻ như thật sự muốn giết chết con gái của bà vậy bảo sao bà không lo lắng cho được.

Còn cha của Ngải Ân Hà cũng lộ vẻ lo lắng, ông nhìn Cung Doãn Thần, nói: ‘Anh Cung, mau, xin anh giúp con gái tôi với. Cho dù năm đó có xảy ra chuyện gì thì cũng không nên đối xử với Ân Hà như thế!’

Không cần ông nói thì trên mặt Cung Doãn Thần cũng đã sớm lộ vẻ lo lắng, ông chưa bao giờ thấy con mình tức giận đến mức độ này. Nhưng bây giờ, nhìn con giống như nổi điên vậy khiến ông muốn khuyên cũng không biết khuyên thế nào.

Còn Sầm Tử Tranh đứng ở bên cạnh Cung Quý Dương này giờ sớm đã sợ ngậy người, tuy cô bởi vì lời lăng nhục của Ngải Ân Hà làm cho rất tức giận nhưng hành động của Cung Quý Dương hoàn toàn là ngoài sức tưởng tượng của cô. Từ đầu đến cuối cô cũng không muốn nhìn thấy Ngải Ân Hà xảy ra chuyện gì.

Đang lúc cục diện cực kỳ hoảng loạn và nguy hiểm, sự dẫy dụa của Ngải Ân Hà cũng càng lúc càng yếu, Sầm Tử Tranh cũng sợ đến mức cả người nhũn ra phải bám vào tay vịn cầu thang mới đứng vững được, hơi thở càng lúc càng dồn dập.

Lúc này cha mẹ của Ngải Ân Hà chợt xông đến trước mặt Sầm Tử Tranh, nắm chặt lấy tay cô, giọng lo lắng pha lẫn với hoảng sợ: ‘Vị tiểu thư này, cầu xin cô, cứu Ân Hà nhà chúng tôi với! Bất luận thế nào Ân Hà cũng không đáng tội chết mà ...’

Mẹ của Ngải Ân Hà sớm đã khóc nức lên, nói không thành lời, ngay cả Sầm Tử Tranh cũng cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng bà đã dâng đến cực điểm ...

Lúc này Sầm Tử Tranh mới hoàn hồn lại, cô chạy đến trước mặt Cung Quý Dương, ôm chặt lấy cánh tay hắn ...

‘Quý Dương, anh không thể làm như vậy được. Cho dù anh giết cô ấy, con cũng không sống lại được đâu ...’

Giọng cô yếu ớt mà bất lực, trên mặt lộ ra một vẻ đau thương không thể diễn tả bằng lời ...

Bàn tay đang dùng sức của Cung Quý Dương chợt run lên, trong đôi mắt sắc bén cũng lộ ra vẻ đau khổ ...

‘Quý Dương ...’

Bàn tay nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh nhẹ gỡ bàn tay hắn ra khỏi người Ngải Ân Hà, nét mặt nhu hòa nói: ‘Tuy rằng em rất đau lòng nhưng ... chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi thôi. Anh tuyệt đối đừng nên vì chuyện ngày xưa mà làm tổn hại đến người khác!’

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương thấp giọng gọi cô, tay bất giác nói lỏng ra, ngay lập tức Sầm Tử Tranh cầm lấy tay hắn, nắm chặt ...

Ngải Ân Hà ngã nhào trên đất, gương mặt xinh đẹp vì đau đớn mà biến sắc, hơi thở hào hển.

‘Ân Hà ... Ân Hà à ...’

Cha mẹ của Ngải Ân Hà vội vàng chạy đến bên con gái đau lòng gọi. Cũng may là cuối cùng Cung Quý Dương chịu buông tay bằng không chỉ trễ thêm một phút, sợ rằng con của họ đã không còn mạng rồi.

‘Cung Quý Dương, cháu tự hỏi lại lương tâm xem, bao nhiêu năm qua con gái của chú đối xử với con thế nào? Con ở bên ngoài phong lưu thành tính con gái chú vẫn lẳng lặng chờ con, tốt xấu gì nó cũng là vị hôn thê của con, hôm nay con đối xử với nó như vậy có cảm thấy là quá đáng lắm không?’

Cha của Ngải Ân Hà thấy con gái mình khổ sở như vậy, cơn tức cũng bùng lên, lớn tiếng quát.

Cung Quý Dương đuổi thẳng người, ánh mắt lạnh mạc nhìn về phía ông ...

‘Tám năm trước con của chú dùng thủ đoạn ti tiện chia rẽ cháu vào Tranh Tranh, hơn nữa còn lôi kéo mẹ cháu vào âm mưu của mình, hôm nay cháu đã nể tình tha cho cô ta một mạng, sau này chú đừng để cháu gặp được cô ta lần nữa bằng không tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như hôm nay đâu!’

‘Cung Quý Dương, cháu ...’

Cha của Ngải Ân Hà tức đến toàn thân phát run, ông bắt đầu lớn tiếng kể lể: ‘Quý Dương, con thật là nhẫn tâm mà. Chẳng lẽ chuyện năm đó con đã làm rõ cả rồi sao? Chắc gì những điều con biết đều là sự thật chứ? Con phụ lòng Ân Hà như vậy có khác gì một tên đàn ông lòng lang dạ sói đâu?’

Cung Quý Dương nghe ông nói vậy, mày nhíu càng chặt vừa định trả lời thì Sầm Tử Tranh đã cản lại. Cô nhìn hắn khẽ lắc đầu như ra hiệu cho hắn bình tĩnh lại một chút.

‘Quý Dương!’

Trình Thiên Tây chứng kiến mọi việc từ đầu đến cuối, bà mệt mỏi ngồi xuống sofa, nét mặt tiêu tụy nhìn về phía con trai.

‘Hôm nay con mang vị Sầm tiểu thư này về nhà chính là để hỏi tội Ân Hà đó sao?’

‘Đúng vậy. Còn về đám cưới mà mọi người đã tính toán, hừm ...’

Hắn cười lạnh một tiếng nhìn Ngải Ân Hà, cảm giác chán ghét càng lúc càng dâng cao trong lòng: ‘Thật có lỗi khiến ọi người thất vọng rồi. Bất kể là tám năm trước hay tám năm sau, người mà con muốn kết hôn cũng chỉ có một, đó chính là Sầm Tử Tranh!’

Cung Doãn Thần nghe con trai nói câu này, ông mệt mỏi xua tay: ‘Quý Dương, hôm nay con làm rộn đủ rồi. Anh Ngải ...’

Ông nhìn về phía cha của Ngải Ân Hà, ‘Vừa nãy Ân Hà cũng bị hoảng sợ không ít, tôi thấy anh vẫn là nên mang cháu về nghỉ ngơi trước đã. Dì Tề, tiễn khách!’

Dì Tề cung kính bước đến, vẻ ngạc nhiên trên mặt sớm đã không còn, ‘Ông Ngải, bà Ngải, Ngải tiểu thư xe đã chuẩn bị sẵn, xin mời ba vị!’

Cha mẹ Ngải Ân Hà cũng rất lo lắng cho con gái của mình, cũng không tiện nói nhiều, dìu con gái lên xe, rời khỏi Cung Viên.

100. Q.7 - Chương 07-08

Chương 07: Trắng đen phải trái (3)

Phòng khách chính của Cung gia đã yên lặng trở lại, vẻ mặt của Cung Quý Dương cũng dần hòa hoãn lại, vẻ phần nộ và lạnh mạc cũng đã được thay bằng nét mặt ung dung, Trình Thiên Tây nhìn đám người làm này giờ vẫn đứng chờ sai sử ở hai bên, ra lệnh: ‘Được rồi, các người lui xuống cả đi!’

‘Dạ!’

Đội đám người làm đều rời đi cả, Cung Doãn Thần mới ngồi xuống sofa, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh đang đứng cách đó không xa, một lúc lâu sau mới lên tiếng: ‘Sầm tiểu thư, mời ngồi!’

Sầm Tử Tranh có chút thắc thỏm, phập phồng không yên nhìn Cung Quý Dương, hắn đang tươi cười đứng đó, hoàn toàn không giống chút nào với người đàn ông vừa mới hung hãn như muốn giết người vài phút trước. Cung Quý Dương nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô, kéo cô cùng ngồi xuống phía đối diện với cha mẹ.

Nhìn hai người mười ngón tay nắm chặt lấy nhau, Cung Doãn Thần thầm thở dài một tiếng.

‘Quý Dương, bây giờ trong phòng không còn người ngoài, con nói cho ta nghe suy nghĩ và tính toán của con đi! Chẳng lẽ con không biết nếu một khi con từ hôn, không chỉ ảnh hưởng đến uy tín của con mà ngay cả uy tín của Cung thị cũng sẽ bị ảnh hưởng!’

‘Cha!’ Mắt Cung Quý Dương sáng ngời, vẻ mặt thập phần nghiêm túc.

‘Tranh Tranh là người con yêu, hơn nữa bởi vì con mà chịu rất nhiều khổ sở, không chỉ bị tai nạn xe cộ khiến đứa con mất đi mà còn mất đi cơ hội được tham dự cuộc thi thiết kế, còn phải thôi học, nhiều năm qua, cô ấy đã làm việc rất vất vả, con nhất định phải bù đắp xứng đáng cho cô ấy!’

Nói dứt lời hắn nhìn Sầm Tử Tranh đang ngồi bên cạnh mình, môi cô đang run nhẹ như đang tổ cáo nội tâm đầy xúc động của cô lúc này, mắt cô nhìn hắn tràn đầy tình ý.

‘Nói như vậy, con nhất định phải cưới vị Sầm tiểu thư này về làm con dâu nhà họ Cung chúng ta sao?’

Mặt Trình Thiến Tây lộ vẻ âm trầm không nhận ra bà đang suy nghĩ điều gì nhưng một tia kinh miệt thoáng hiện trong mắt bà rồi biến mất trong ánh mắt nhìn về phía Cung Quý Dương.

‘Đúng vậy!’ Hấn nói một cách dứt khoát, trong mắt lộ ra một vẻ kiên định không thể xem thường.

Sầm Tử Tranh không ý thức cần nhẹ đôi môi anh đào, cô rũ rèm mi dài như muốn che dấu nỗi bất an trong đáy mắt ...

Ánh mắt kinh thường của Trình Thiến Tây cô nhìn thấy rất rõ ràng, nếu như không phải bởi vì Cung Quý Dương cô sớm đã không ngồi ở đây chịu tội rồi.

Cung Doãn Thần nghe câu trả lời của con trai, vẻ mặt không lộ ra là vui hay buồn, ‘Xem ra con đã quyết định cả rồi, chỉ là muốn thông báo cho chúng ta quyết định của con thôi đúng không? Đã chọn ngày tháng chưa?’

Cung Quý Dương nắm lấy bàn tay Sầm Tử Tranh đặt lên đùi mình, một tay vòng qua ôm lấy eo cô, trả lời: ‘Sau chuyến công tác đi Paris của con về, con và Tranh Tranh sẽ lập tức đi đăng ký.’

Câu nói của hấn khiến cho cả ba người đều kinh ngạc, nhất là Sầm Tử Tranh, cô nhìn người đàn ông bên cạnh mình bằng ánh mắt khó hiểu ...

Hấn đi công tác về liền đi đăng ký kết hôn sao?

Hấn quyết định chuyện này từ lúc nào, vì sao không bàn bạc trước với cô chứ? Vừa nãy khi đến thăm mẹ cô, Quý Dương cũng chỉ nói là tháng sau sẽ chuẩn bị kết hôn mà thôi.

‘Nhanh vậy sao? Ngay cả thời gian chuẩn bị hôn lễ cũng không có?’

Cung Doãn Thần nhấc tách trà lên, chậm rãi nhấp một hớp, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc hỏi lại.

‘Tất cả con sẽ sắp xếp thỏa đáng. Điểm này xin cha yên tâm. Tranh Tranh vốn không thích náo nhiệt nên hôn lễ con sẽ tiến hành theo ý của cô ấy!’

Cung Quý Dương nhìn cô gái dịu dàng ngồi bên cạnh mình, trên mặt tràn ngập ôn nhu và tình ý, so với vẻ mặt phần nộ và hung hãn lúc nãy thì đúng là một trời một vực.

‘Hừm ...’

Tiếng hừ lạnh phát ra từ bên cạnh Cung Doãn Thần ngắt lời Cung Quý Dương, Trình Thiến Tây đặt tách trà trên tay xuống, ánh mắt lạnh mạc quét trên mặt Sầm Tử Tranh một lần nữa.

‘Sầm tiểu thư, như thế chắc cô vừa lòng rồi chứ?’

Giọng nói lạnh lùng của bà xuyên thẳng vào nội tâm của cô khiến Sầm Tử Tranh không tự chủ được cả người đều run lên, cô run run cánh môi, muốn nói gì đó nhưng cố buộc chính mình phải nhịn lại.

‘Mẹ, mẹ nói gì vậy?’

Cung Quý Dương không khó nhận ra cô gái này giờ nép bên người mình một cách đầy dựa dẫm đang hoảng sợ, hấn nhìn về phía mẹ mình, sắc mặt có vẻ ngưng trọng.

Cung Doãn Thần cũng đoán được vợ mình sẽ không nói lời gì hay ho, ông hắng giọng rồi cướp lời nói với con trai: ‘Quý Dương, ta với mẹ con đã biết quyết định của con rồi. Cũng muộn lắm rồi, con đưa Sầm tiểu thư về trước đi. Còn về đám cưới của hai đứa, hôm khác chúng ta thương lượng lại sau!’

‘Ông đừng có nói hộ chúng nó, cũng không cần suy nghĩ dùm chúng nó!’

Trình Thiến Tây vừa nghe đã biết ý đồ của chồng mình, muốn cho chúng nó rời đi trước, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Cửa lớn nhà họ Cung của họ không phải ai muốn bước vào là bước vào, muốn ra là ra!

‘Mẹ, người muốn hủy bỏ hôn ước là con, nếu như mẹ có điều gì bất mãn thì mẹ cứ nói với con, xin mẹ đừng làm khó Tranh Tranh!’

Cung Quý Dương trầm giọng nói, khi hắn nhìn thấy gương mặt dần trở nên nhợt nhạt của Sầm Tử Tranh, lòng hắn thật khó chịu.

‘Làm khó? Mẹ nào dám làm khó Tranh Tranh của con chứ?’

Trình Thiển Tây dựa người vào ghế sofa, trong vẻ thanh lịch quý phái của một quý phụ phu nhân mang theo một khí thế bức người: ‘Sầm tiểu thư, hôm nay nhà họ Cung chúng tôi nháo ra một chuyện cười cho thiên hạ, cô chắc cũng vui rồi chứ?’

‘Mẹ ...’

‘Bác gái, cháu không hiểu ý của bác!’

Sầm Tử Tranh ngắt lời Cung Quý Dương, hỏi thẳng Trình Thiển Tây. Từ lúc bước vào cửa đến giờ, vẫn luôn là Cung Quý Dương che chở cho cô, thực ra ... cô muốn cho hắn biết cô cũng không yếu ớt nhu nhược như hắn nghĩ.

‘Sự bình tĩnh của Sầm tiểu thư khiến tôi rất thích. Thế nào? Lời của tôi nói rõ lắm rồi đó, cô nghe không hiểu sao?’

Từng hành động cử chỉ của Trình Thiển Tây đều toát ra vẻ ưu nhã nhưng lời nói và ngữ khí lại khiến người ta nghe rất không thoải mái.

‘Cô đúng là một cô gái nhiều tâm kế nhưng trước mặt tôi đừng hòng giở trò. Cô chẳng qua chỉ là muốn bám lấy nhà họ Cung của chúng tôi để treo à thôi, nói thẳng là được rồi cần gì phải xúi giục Quý Dương diễn màn kịch tối nay làm gì chứ?’

Chương 08: Trắng đen phải trái (4)

‘Mẹ, lời của mẹ thật quá đáng!’

Mày Cung Quý Dương không khỏi nhú lại khi nghe những lời cay độc của mẹ mình dành cho Sầm Tử Tranh, từ giọng nói của hắn không khó nhận ra hắn đang cố ẩn nhẫn tính tình.

‘Quá đáng? Mẹ có quá đáng hơn nữa thì cũng chỉ vì không muốn con bị nó lừa thôi. Con tưởng rằng cô gái này ngoan hiền lắm sao?’

Trình Thiển Tây càng nói càng kích động, một màn náo loạn vừa rồi khiến cho bà càng thêm ác cảm với cô gái ngồi gương mặt này.

‘Sầm tiểu thư, cô chẳng qua chỉ là muốn trả đũa chuyện năm xưa tôi ngăn cản cô với Quý Dương qua lại mà thôi. Giờ cô thành công rồi đó, bây giờ con trai của tôi đúng là đã thay đổi cách nhìn rồi!’

‘Bác gái, bác hiểu lầm rồi. Cháu không có ...’

‘Không có? Cô còn muốn phủ nhận sao? Chẳng lẽ tất cả những chuyện Quý Dương biết không phải là do cô nói cho nó biết sao? Còn ở đây giả vờ giả vịt. Thật đúng là khiến người ta chán ghét đến cùng cực!’ Từ trong mắt Trình Thiển Tây không khó nhận ra sự ác cảm và chán ghét.

‘Mẹ, giấy không gói được lửa, những chuyện của tám năm trước con sớm muộn gì cũng sẽ biết được thôi. Chẳng lẽ mẹ định giấu con suốt đời sao?’

Cung Quý Dương tận lực đè nén sự tức giận trong lòng, hắn chưa bao giờ thấy mẹ mình không hiểu chuyện đến như thế.

Lúc này Cung Doãn Thần mới lên tiếng: ‘Tôi thấy hai mẹ con mỗi người nói ít một câu đi. Thiển Tây, Quý Dương đã lớn chừng này rồi, chuyện cưới xin vốn là chuyện của hai đứa nó, bà sao lại phải nhúng tay vào làm gì cho chuyện càng phức tạp thêm?’

Trình Thiển Tây đứng bật dậy, chỉ tay vào Sầm Tử Tranh nhưng hướng về hai cha con Cung Quý Dương nói lớn: ‘Người thực sự làm phức tạp mọi chuyện là người phụ nữ ngồi trước mặt mọi người kia, Sầm tiểu thư ...’

Bà nhìn về phía Sầm Tử Tranh, giọng lạnh như băng: ‘Cô tính toán cũng hay lắm, trước tiên là nghĩ cách tiến vào Cung thị, chưa nói đến việc cô dụ dỗ Quý Dương vì cô mà tăng thêm một hạng mục kinh doanh mà tối nay còn như ý xúi giục Quý Dương đuổi đi vị hôn thê của mình. Nếu như là một cô gái gia giáo thực sự làm sao có thể làm ra những chuyện như thế này. Chẳng lẽ mẹ cô không có dạy cô cách làm người sao?’

‘Mẹ!’

‘Thiên Tây!’

Cả Cung Quý Dương và Cung Doãn Thần đều không nhìn được gần như là cùng lúc lên tiếng. Những lời này sao bà sao có thể nói ra được chứ? Chẳng lẽ bà không biết lời nói có thể làm tổn thương người ta đến mức nào sao?

Cả người Sầm Tử Tranh đờ ra như khúc gỗ, nụ cười gượng trên gương mặt xinh đẹp biến mất trong nháy mắt chỉ còn lại một gương mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc.

‘Bác gái, bác nói thì nói con thôi, xin bác tôn trọng mẹ cháu!’

Rất cố gắng đè nén cơn giận xuống, Sầm Tử Tranh hít sâu một hơi như tự trấn tĩnh, đôi mắt trong veo không lộ chút lo sợ nào nhìn thẳng Trình Thiên Tây.

Nhưng Trình Thiên Tây hoàn toàn không có ý nhượng bộ, khi bà nhìn thấy vẻ mặt khó tin của chồng và con trai, cơn tức càng lớn gấp bội ...

‘Sao? Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Mẹ của cô nếu như thanh cao thì vì sao lại nhận căn biệt thự mà con trai tôi mua cho? Đó là dùng tiền của nhà họ Cung mua đấy. Đúng rồi, còn em trai của cô, hình như cũng là nhờ mối quan hệ của nhà họ Cung mới được thăng chức chuyển ngành, mẹ của cô đã ham tiền ham quyền như thế, cô thì tốt được đến đâu chứ?’

Nói đến đây bà càng thấy đắc ý khi thấy sắc mặt càng lúc càng khó coi của Sầm Tử Tranh, vì thế chỉ tay về phía cô, nói tiếp: ‘Tách ra khỏi nhà họ Cung, cả nhà các người còn có thể sống được sao?’

Sầm Tử Tranh đứng bật dậy, đôi tay nhỏ nhắn vốn đang đặt trên đùi sớm đã nắm chặt lại, trong đôi mắt đẹp không dấu được tức giận nhìn Trình Thiên Tây trừng trừng.

‘Xem ra tính tình của cô cũng rất nóng nảy ...’

‘Đủ rồi, mẹ, mẹ nói đủ chưa? Cho dù mẹ không thích Tranh Tranh cũng không cần dùng những lời lẽ này để chế giễu người khác chứ?’

Cung Quý Dương đứng là không thể nghe tiếp được nữa, hần cũng đứng dậy, lạnh lùng ngắt lời bà rồi quay sang Sầm Tử Tranh.

‘Tranh Tranh, chúng ta đi thôi!’

Hắn khoác tay lên vai Sầm Tử Tranh, âu yếm nhìn gương mặt sớm đã tái nhợt của cô, hắn biết hôm nay cho dù có nói tiếp cũng không giải quyết được gì, những lời lẽ sắc sảo của mẹ ngay cả hắn cũng nghe mà thấy khó chịu chứ nói gì đến Tranh Tranh, người trước giờ vẫn luôn quật cường chứ.

Ngón tay của Sầm Tử Tranh đã bấu chặt gần như khảm sâu vào lòng bàn tay, lửa giận trong lòng đã bùng lên nhưng bởi vì bà là mẹ của Quý Dương, dù giận đến thế nào cũng không tiện phát tiết. Sự đau đớn nơi tay so với sự đau đớn trong lòng thì có thấm gì.

Tận lực điều hòa lại hơi thở để hô hấp hòa hoãn lại một chút, cô gạt đầu với hắn, hai người đang chuẩn bị rời đi thì giọng nói lạnh lùng của Trình Thiên Tây lại vang lên lần nữa ...

‘Sầm tiểu thư, ở đây tôi không ngại cho cô biết thái độ của tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý để cho cô trở thành vợ của Quý Dương. Chỉ dựa vào một cô gái không hề có chút bộ dáng của tiểu thư khuê các nào mà muốn tiến vào nhà họ Cung thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày!’

Sầm Tử Tranh chợt dừng bước, lần này cô bắt chặp Cung Quý Dương nghĩ về cô thế nào, cô chậm rãi xoay người lại đối mặt với Trình Thiên Tây, ánh mắt cũng trở nên sắc bén ...

‘Bà Cung, sở dĩ bà nói rất nhiều lời sỉ nhục cháu nhưng cháu vẫn không phản bác là bởi vì cháu tôn trọng bà là mẹ của Quý Dương, sở dĩ bà nói những lời sỉ nhục mẹ và em trai cháu cháu cũng không phản bác là bởi vì cháu đã nhìn rõ cái mà bà Cung gọi là “tiểu thư khuê các” là như thế nào. Bà yên tâm, tiền mà Quý Dương đã tiêu tốn cho gia đình cháu cháu sẽ trả lại cho nhà họ Cung không thiếu một xu nhưng mà bà Cung, xin bà nhớ kỹ một điều, chỉ cần con trai bà còn yêu cháu một ngày thì cháu vẫn sẽ ở bên cạnh anh ấy một ngày. Xin bà yên tâm, nếu như cháu và Quý Dương kết hôn cháu cũng sẽ không dọn vào nhà họ Cung đâu. Đúng vậy, người như cháu hoàn toàn không có phẩm chất của một cô gái khuê các thì làm sao có tư cách tiến vào nhà họ Cung chứ.’

Một mạch nói hết những ầm ức trong lòng từ nãy đến giờ, Sầm Tử Tranh nói hết không giữ lại chút gì, ngữ khí không kiêu không nịnh, giữ được tôn nghiêm mà vẫn cho thấy rõ sự kiên trì của bản thân.

Sầm Tử Tranh nói dứt lời, nắm tay Cung Quý Dương không quay đầu lại mà bước thẳng ra ngoài.

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương thấy dáng vẻ và lời nói của cô trước khi rời đi, trong lòng rất không yên tâm, hẳn rất hiểu cô gái này, nếu như không phải bị ép đến mức không thể nhịn được thì những lời này, cô tuyệt đối sẽ không thốt ra.

101. Q.7 - Chương 09-10

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 09: Sự kích động của Sầm Tử Tranh

‘Quý Dương, con quay lại đây ẹ. Quý Dương ...’

Trình Thiển Tây nghe hết những lời vừa rồi của Sầm Tử Tranh thì trên gương mặt vốn được bảo dưỡng thỏa đáng trở nên cực kỳ khó coi và đầy phẫn nộ. Bà không ngờ cô gái kia lại to an như vậy, dám ở trước mặt chồng và con lên tiếng trách móc bà mà quan trọng nhất là, con trai của bà hoàn toàn không có vẻ gì là tức giận, lại còn theo cô ta đi ra. Như vậy mặt mũi bà biết để ở đâu chứ?

‘Ông ...’

Bà xoay mũi dùi về phía Cung Doãn Thần nãy giờ vẫn ngồi im lặng nơi sofa, tức đến toàn thân phát run ...

‘Ông thấy chưa? Ông có nghe cô gái kia trách móc tôi chưa? Ông còn không mau gọi Quý Dương trở lại. Chẳng lẽ ông thực sự muốn nhìn con trai mình kết hôn với con hồ ly tinh kia sao?’

Cung Doãn Thần nhìn vợ mình, thở dài một tiếng, chỉ nhàn nhạt nói một câu: ‘Thiển Tây, được rồi, những lời bà nói tối nay cũng quá mức lắm rồi, bỏ đi!’

‘Này, thái độ của ông vậy là sao chứ? Con trai chạy theo người phụ nữ kia, ông không sốt ruột thì thôi, hơn nữa còn làm như chẳng liên can gì đến mình. Ông, ông đúng là làm cho tôi tức chết mà!’

Dáng vẻ tức giận, giọng nói lạnh lùng của Trình Thiển Tây lúc này khiến bà hoàn toàn không giống chút nào với hình tượng quý phu nhân thường ngày.

Cung Doãn Thần cũng chẳng tỏ vẻ gì là đang tức giận, ông tự pha thêm bình trà nữa sau đó mới chậm rãi nói: ‘Được thôi, bà nói thái độ của tôi không tốt vậy tôi xin lỗi bà chắc được rồi chứ?’

Nói rồi ông bê khay trà lên lầu bỏ lại Trình Thiển Tây lửa giận bùng bùng một mình trong phòng khách.

Khi Sầm Tử Tranh chạy ra khỏi Cung Viên, cô vẫn chưa có dũng khí quay đầu lại. Nơi đây tuy có sự sang trọng và xa hoa mà nhiều người thèm muốn nhưng trong mắt cô, nó chẳng khác gì một chiếc lồng vàng, càng giống như địa ngục trần gian.

Từ lúc biết chuyện đến giờ đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với bậc trưởng bối như vậy, không nghĩ đến chuyện này lại xảy ra với mẹ của người đàn ông mà cô yêu nhất. Một nỗi ảm ức và ê chề dâng ngập trong lòng khiến cô gần như không thể thở được.

‘Tranh Tranh ... Tranh Tranh ...’

Sau lưng ánh đèn xe sáng rực rọi đến soi bóng cô khiến cho nó kéo dài thật dài trên đường ...

Sầm Tử Tranh vẫn không dừng bước chân, hoàn toàn không để ý tới Cung Quý Dương đang ngồi trong xe. Sítít....

Xe đột nhiên ngừng lại ngay sát bên cạnh Sầm Tử Tranh nhưng cô vẫn không ngừng lại mà vẫn tiếp tục đi, không để ý tiếng mở cửa và sập cửa xe sau lưng.

‘Tranh Tranh ...’ Cung Quý Dương xuống xe đuổi theo, vừa đuổi kịp hần liền kéo tay cô lại.

Nước mắt sớm đã đầm ướt mặt Sầm Tử Tranh nhưng cô vẫn quật cường xoay đầu sang hướng khác như không muốn để cho vẻ yếu ớt và khó xử của mình bị bất cứ người nào nhìn thấy.

‘Tranh Tranh, theo anh trở về nhà anh đi ...’

Thấy gương mặt đầm lệ của cô lòng Cung Quý Dương cũng quặn đau, hần không nói thêm gì nữa mà khoác tay lên vai cô muốn dìu cô cùng đi với mình.

‘Không ...’

Sầm Tử Tranh gỡ tay của hần ra khỏi tay mình, giọng vẫn còn nghẹn ngào: ‘Em muốn về nhà!’

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương không cho cô có bất kỳ cơ hội do dự hoặc rút lui nào, bàn tay hần đặt trở lại lên bờ vai mảnh khảnh của cô, rồi cúi xuống giúp cô lau đi những giọt nước mắt còn vương trên má, nhẹ giọng nói: ‘Anh biết tối nay đã làm em chịu nhiều ủy khuất, xin lỗi em!’

‘Không, Quý Dương ...’ Sầm Tử Tranh ngẩng đầu lên nhìn hần, trong mắt lộ ra một vẻ mệt mỏi: ‘Để em đi đi, em mệt quá. Cái gì cũng không cần nói nữa!’

‘Được rồi, được rồi ...’

Cung Quý Dương đau lòng ôm cô vào lòng, đây là lần đầu tiên hần quyết định không ép cô làm điều mà cô không muốn.

‘Nếu như em không muốn theo anh về nhà của anh, vậy anh đưa em về nhà!’

Hần hiểu, lúc này nhất định là lòng cô đang dậy sóng. Chỉ có điều ... hần sao có thể yên tâm để cô rời khỏi tầm mắt của mình chứ.

‘Em muốn tự đi về ...’

Sầm Tử Tranh mệt mỏi nói: ‘Quý Dương, để em yên tĩnh một mình có được không, em ... bây giờ em thấy rất rối rắm ...’

Cung Quý Dương sưng người một chút nhưng hần không muốn che dấu sự quan tâm dành cho cô ...

‘Khuya lắm rồi, anh không yên tâm để em đi về một mình. Lên xe đi, anh đưa em về, nghe lời anh!’ Nói xong hần nắm tay cô càng chặt hơn.

‘Buông em ra, buông em ra ...’

Bất thành lĩnh Sầm Tử Tranh thét to lên, dùng hết sức giãy dụa muốn thoát khỏi tay hần nhưng thế nào cũng không giãy ra được.

‘Không buông! Đời này anh cũng sẽ không buông tay!’

Về trầm tĩnh thường ngày của Cung Quý Dương cũng bị thay thế bằng vẻ kích động: ‘Tranh Tranh, tin tưởng anh. Em phải tin anh mới được. Anh biết em muốn trốn tránh, em muốn rút lui nhưng anh nói cho

em biết, anh yêu em. Anh Cung Quý Dương yêu Sầm Tử Tranh em! Vì vậy anh không cho phép em trốn tránh, không cho em rời khỏi anh, nghe rõ chưa!’

Tiếng rống của hấn lớn đến nỗi muốn chấn thủng màng nhĩ của cô nhưng càng khiến cho phản ứng của Sầm Tử Tranh càng dữ dội hơn ...

‘Tại sao? Tại sao anh cứ nhất định phải mang em đến đó chứ? Tại sao em phải chịu những lời nhục mạ của mẹ anh chứ? Bà có tư cách gì sỉ nhục người nhà của em? Bà dựa vào cái gì chứ? ...’

Cô vừa nói năng lộn xộn vừa khóc vừa rống, nắm tay thì không ngừng đâm vào ngực Cung Quý Dương, lúc này nhìn dáng vẻ của cô giống như mất đi lý trí vậy ...

‘Cung Quý Dương, anh có biết anh nhấn tâm đến mức nào không? Thực ra mọi chuyện đều không thay đổi, tám năm trước như vậy, tám năm sau cũng như vậy. Em thật sự mệt quá ... mệt quá, em không muốn yêu đương nữa, thật sự không muốn ...’

‘Được, em không muốn yêu vậy thì để anh đến yêu em là được. Anh sẽ dùng cả đời này để yêu em!’

Cung Quý Dương không hề có ý né tránh, hấn đứng yên đó để mặc Sầm Tử Tranh dùng mình như một bao cát để trút giận, điều mà hấn lo lắng chỉ là liệu cô có bởi vì đánh hấn mà làm đau chính mình hay không mà thôi.

‘Tranh Tranh, em phải nhớ kỹ, anh với em, bất luận là yêu đương hay kết hôn đều chỉ là chuyện giữa hai chúng ta, không có liên quan đến bất cứ người nào, em nghe rõ chưa?’ Trong giọng nói dễ nghe có một tia kiên định không dễ dàng bị lay chuyển.

Chương 10: Khó chia lìa (1)

Sầm Tử Tranh khóc đến không thở nổi, cô nhào vào lòng hấn nước mắt tuôn như mưa, cô không nói thêm gì nữa, có lẽ là do phát tiết đủ rồi, mệt rồi, chỉ còn lại nỗi khổ sở và đau lòng ...

‘Huhuhu ...’

Hai tay vòng ra sau lưng hấn, gương mặt nhỏ nhắn vùi sâu trong lồng ngực hấn, Sầm Tử Tranh tận tình khóc lớn một trận nữa.

‘Khóc đi, khóc đi! Tất cả đều đã qua rồi. Tin anh ...’

Cung Quý Dương vỗ nhẹ lên vai cô, giọng nói mang đầy yêu thương và trù mến, lại có thêm một chút nghiêm túc như một lời tuyên thệ.

Cho dù chết hấn cũng sẽ không buông tay, cũng sẽ không để cô rời đi!

Sương mù vây phủ vạn vật, khắp nơi chỉ toàn một màu đen kịt, Sầm Tử Tranh cảm thấy mình giống như một hồn ma vật vờ, ngay cả cơ thể cũng trở nên hư nhược như không, khi cô đứng trước một tòa kiến trúc xa hoa, ngẩng đầu lên nhìn ... lại là Cung Viên!

Còn chưa kịp thốt lên tiếng kêu kinh hoàng thì mắt đã xẹt qua một bóng người, tiếp đó, trong sương mù dày đặc, một gương mặt uy nghiêm mà lạnh lùng chợt hiện ra trước mặt cô ...

Là mẹ của Cung Quý Dương - Trình Thiên Tây!

Sầm Tử Tranh bị dọa đến nỗi hoảng sợ lùi về sau mấy bước, nào hay Trình Thiên Tây vẫn không chịu buông tha, từng bước từng bước ép sát đến ...

‘Chỉ bằng vào người mà dám vọng tưởng gả vào nhà họ Cung sao? Nằm mơ đi! Đời này, ngay cả đời sau cũng không có tư cách bước một bước chân vào cửa nhà họ Cung!’

Tiếng nói bén nhọn sắc sảo như một thanh dao nhọn đâm thẳng vào tim Sầm Tử Tranh.

Nhưng rất nhanh, gương mặt của Trình Thiên Tây đột nhiên phát sinh biến hóa, trong màn sương mù, một đôi mắt đẹp từ từ hiện ra ...

‘Sầm Tử Tranh ...’ Theo một tràng cười chói tai, Sầm Tử Tranh nhìn thấy một gương mặt quen thuộc!

Là Ngải Ân Hà!

Cô ta mặc một chiếc váy dài màu trắng, như một tiên nữ xuất hiện trong màn sương, nhưng gương mặt xinh đẹp trong chớp mắt lại trở nên cực kỳ hung ác.

‘Cô tưởng rằng cô có được tình yêu của Quý Dương ca thì giỏi lắm sao, tôi muốn giết cô, giết cô ...’

Nói dứt lời, không hiểu từ đâu cô lấy ra một thanh đao nhắm về phía Sầm Tử Tranh đâm tới ...

‘Aaaa ... đừng mà ...’

Trong tiếng thét chói tai, Sầm Tử Tranh sợ hãi bừng tỉnh lại từ cơn ác mộng ...

Mái tóc dài xõa tung trên vai, trán sớm đã ướt đầm mồ hôi.

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương nằm bên cạnh cũng bị tiếng kêu của cô làm cho tỉnh giấc, nhìn thấy vẻ hoảng sợ của cô, cánh tay rần rỏ của hắn dịu dàng vòng qua cơ thể đang run rẩy của cô ...

‘Sao vậy? Gặp ác mộng sao?’

Giọng nói trầm ấm cực kỳ ôn nhu mang theo sức mạnh an ủi, hắn ôm chặt cô vào lòng.

Sầm Tử Tranh chợt bừng tỉnh từ cơn mộng, cô thở dồn dập một hồi, cảnh tượng trong mộng vẫn khiến cô không kìm được mà cảm thấy ngực rất đau, lại không thốt được tiếng nào, mồ hôi trên trán đã được bàn tay ấm áp của Cung Quý Dương giúp cô lau đi.

‘Tranh Tranh, không có gì, đó chỉ là một giấc mộng thôi!’

Cung Quý Dương đau lòng ôm cô vào lòng, vào lúc này, khi hắn nhìn thấy sự yếu ớt và bất lực trong mắt cô, không hiểu sao cũng cảm thấy mình thật bất lực, hắn hận bản thân vì sao không thể mang lại cho cô cảm giác an toàn. Chẳng lẽ trong giấc ngủ cô cũng không thể an ổn được sao?

Giọng đàn ông trầm thấp mang theo vô hạn thâm tình như gió xuân nhẹ phất qua tai Sầm Tử Tranh khiến tâm tình hoảng loạn của cô bình tĩnh trở lại ...

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh vui đầu vào ngực hắn, thở sâu một hơi, mùi long diên hương nhàn nhạt tỏa ra từ người hắn có tác dụng như một liều thuốc an thần khiến cô cảm thấy yên tâm trở lại.

‘Đừng sợ, có anh ở bên em ...’

Cung Quý Dương vẫn ôm chặt lấy cô, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô như muốn truyền cho cô thêm sức mạnh, giảm bớt cảm giác sợ hãi trong cô.

‘Quý Dương ... Quý Dương ...’

Cũng như hắn, Sầm Tử Tranh vòng tay ôm hắn thật chặt giống như một người sắp chết đuối với lấy chiếc phao cứu sinh.

Tối nay Sầm Tử Tranh kiên trì muốn trở về nhà của cô mà Sầm Tử Tranh sau khi đưa cô về nhà cũng không rời đi mà vẫn luôn ở bên cạnh cô. Tình cảm của hai người yêu nhau ở bên nhau trong một đêm yên tĩnh càng nở rộ. Cô biết mình vì sao lại mơ thấy giấc mộng kia, là bởi vì sáng sớm ngày mai Quý Dương sẽ đi đến Paris công tác, không hiểu vì sao cô luôn cảm thấy, qua đêm nay sẽ có thêm nhiều chuyện xảy ra hơn nữa, điều này khiến cô có cảm giác rất bất an.

Cung Quý Dương tựa lưng vào đầu giường, chiếc chăn trượt xuống vùng eo của hắn để lộ lồng ngực trắng, cánh tay hắn vòng qua để cô hoàn toàn tựa vào ngực mình, ngón tay thon dài xuyên qua những sợi tóc dài mềm mại của cô, nhẹ giọng nói: ‘Tranh Tranh, ngủ đi, anh trông chừng cho em ...’

Trời cũng sắp sáng rồi, nơi chân trời bóng đêm đã dần bị từng tia nắng mặt trời đẩy lùi để lộ một mảng trời xanh.

Lúc này trong lòng Sầm Tử Tranh có ngàn vạn điều không nỡ, cảm giác sợ hãi từ cơn ác mộng tan đi chỉ còn lại thâm tình và quyến luyến.

Cô lắc đầu, thân thể mềm mại nép sát vào người hắn, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp dịu dàng ngả lên vai hắn ...

‘Không muốn ngủ ... không muốn ngủ chút nào! Ngày mai trời vừa sáng là anh phải đi rồi ...’

Bờ vai mảnh mai thấp thoáng ẩn hiện sau mái tóc dài, mái tóc đen càng làm nổi bật màu trắng của làn da và sự mượt mà của nó, từ mái tóc cô tỏa ra một mùi hương dịu dàng mê người.

Bàn tay hắn quyến luyến vuốt ve mỗi một tấc da thịt bóng loáng đầy xúc cảm của cô khiến cô không tự chủ được thở rút một hơi, cánh môi anh đào hé mở, đôi môi mỏng gợi cảm của Cung Quý Dương ngay lập tức đáp xuống, nụ hôn càng lúc càng triền miên ...

Rất lâu sau hắn mới quyến luyến rời khỏi môi cô, ngón tay thon dài trườn mền vuốt ve cánh môi đã bị hôn đến có chút sưng, trong mắt lộ rõ sự lưu luyến không nỡ rời xa ...

‘Mấy ngày này nhất định phải ngoan, biết chưa?’ Hắn kề sát môi vào tai cô, âu yếm mà bá đạo ra lệnh.

Sầm Tử Tranh rầu rĩ gật đầu, vô lực thở dài một tiếng: ‘Thật hy vọng anh không phải đi ...’

102. Q.7 - Chương 11-12

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 11: Khó chia lìa (2)

‘Tiểu thư, anh đã thành tâm thành ý mời em đi Paris cùng anh, là em không cần anh kia mà!’ Nghe câu nói kia của cô lòng Cung Quý Dương không khỏi xúc động và vui vẻ, trong giọng nói mang theo một chút đùa pha.

‘Không được thật mà. Bây giờ chính là thời điểm then chốt của thương hiệu Leila, em không thể phân thân bằng không lại có người nói em là bình hoa chỉ biết dựa vào đại kim chủ như anh để phát tài mà thôi!’ Sầm Tử Tranh ngắc đầu nhìn hắn, nghiêm túc nói.

‘Em đó ...’

Cung Quý Dương thấy dáng vẻ của cô như vậy không khỏi buồn cười, nhẹ lắc đầu: ‘Phụ nữ là để cho đàn ông yêu thương, không cần suốt ngày cùng đàn ông cật lực, chỉ tại em không chịu tụt hậu với ai thôi!’

‘Vậy có gì không tốt đâu, chẳng lẽ muốn em mỗi ngày nhàn nhã không có việc gì làm anh mới vui sao?’ Cô bắt đầu lên tiếng kháng nghị.

Cung Quý Dương nhún vai cười nói: ‘Đương nhiên rồi, anh thật không hy vọng vợ anh mỗi ngày phải xuất đầu lộ diện, bôn ba vất vả!’

‘Anh đúng là người kỳ thị giới tính, gia trưởng điển hình!’ Cô nhíu mày, mắt đẹp trừng hắn.

‘Được, anh kỳ thị giới tính, anh gia trưởng nhưng mà ... không phải em vẫn yêu anh sao?’

Cung Quý Dương nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên thâm tình nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy ý cười.

Hai má Sầm Tử Tranh đã hồng thành một mảnh, cô rũ rèm mi dài có chút thẹn thùng làu bàu: ‘Thật đúng là không biết xấu hổ, ai thèm yêu anh chứ!’

Nhìn cô gái trong lòng thẹn thùng lại diễm lệ như một đóa hoa, lòng Cung Quý Dương rung động không thôi. Rốt cuộc cũng không kìm chế được tình cảm dâng trào trong lòng, hắn cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô, thân thiết dặn dò: ‘Bất luận là xảy ra chuyện gì cũng đều phải ngoan ngoãn chờ anh về, sau khi anh từ Paris trở về, chúng ta lập tức đi đăng ký!’

Nói xong hần lần nữa ôm cô vào lòng, dịu dàng như nâng niu một bảo vật trân quý nhất trên đời.

Sầm Tử Tranh ngoan ngoãn gật đầu, khép hờ mắt, lẳng lẳng cảm thụ hơi ấm truyền đến từ người hần, một cảm giác an toàn vậy phủ lấy cô ...

‘Leila, Leila ...’ Trong phòng họp, Alina không ngừng gọi Sầm Tử Tranh.

Trong mắt Alina lộ ra chút nghi hoặc, thực ra không chỉ có Alina mà tất cả những nhân viên có mặt trong cuộc họp cũng lộ vẻ khó hiểu và nghi hoặc ...

Đây đã là lần thứ năm cô lơ đãng trong cuộc họp chỉ kéo dài ba mươi phút, người trước giờ vẫn nổi tiếng là coi trọng sự nghiệp hơn tính mạng lại lơ đãng đến năm lần trong cuộc họp, điều này bảo sao mọi người không kinh ngạc cho được!

Khi Alina hươ hươ tay trước mắt cô, Sầm Tử Tranh mới hoàn hồn lại.

Khi cô nhìn thấy mọi người đều dùng ánh mắt ngạc nhiên và khó hiểu nhìn mình thì vội xốc lại tinh thần nhưng dù vậy vẫn không giấu được nội tâm đầy lo lắng của cô.

‘Kiki, nói lại lần nữa ý tưởng phối màu của anh đi!’

Sầm Tử Tranh cố tập trung tinh thần vào cuộc họp dù vừa nãy, trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh quyền luyện không nở rời của Cung Quý Dương trước khi lên đường đi công tác.

Kiki là một chuyên viên phối màu, anh ta đã có nhiều năm kinh nghiệm làm việc với những thương hiệu lớn toàn cầu hơn nữa còn giành được rất nhiều giải thưởng quốc tế lớn trong lĩnh vực thiết kế thời trang, anh ta vừa được Cung thị trả lương ời về làm việc cho thương hiệu Leila.

Kiki háng giọng, nói lại lần nữa: ‘Như mọi người đã biết, trong số những màu sắc thịnh hành của mùa trước, màu vàng rõ ràng đã chiếm vị trí chủ đạo, còn ý tưởng phối màu của năm nay, tôi đề nghị chúng ta tiếp tục sử dụng màu vàng làm màu viền, các hệ màu nhạt khác sử dụng tương đối ít như một bước chuyển tiếp như vậy thì mới không tạo ra sự thay đổi quá bất ngờ mà cũng là tôn trọng quy luật kết hợp màu sắc tự nhiên, như vậy ...’

Phanh!!!

Kiki còn chưa phát biểu xong thì trên mặt Sầm Tử Tranh lại lộ vẻ không tập trung một lần nữa, ngay cả cây viết trên tay rơi xuống lúc nào cô cũng không hay biết.

Kiki không nói tiếp bởi vì hần biết Leila căn bản là không có tâm tư nghe hần nói.

Ánh mắt của mọi người lần nữa lại hướng về phía Sầm Tử Tranh.

‘Leila à ...’

Alina vỗ nhẹ tay lên trán, vẻ mặt rầu rĩ gọi cô lần nữa.

Sầm Tử Tranh lúc này mới có phản ứng, cô day day huyệt Thái dương đang ắn ắn đau, mệt mỏi nói: ‘Mọi người đi làm việc của mình trước đi, Kiki, lát nữa anh mang phương án phối màu của mùa sau đến văn phòng của tôi đi, tôi sẽ xem xét sau!’

Nói xong cô đi một mạch ra khỏi phòng họp để lại một đám nhân viên mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Sầm Tử Tranh lê tấm thân mệt mỏi về phòng làm việc, ném mình vào sofa, cô biết hôm nay trạng thái của mình cực kỳ không tốt, từ hôm qua đến giờ, những người đã gặp, những chuyện đã trải qua lũ lượt tái hiện trong đầu cô, căn bản là không xua đi được khiến cho cô cảm thấy rất không thoải mái.

Thái độ của Cung Quý Dương tối qua rất rõ ràng, hần nói đợi hần trở về từ chuyến công tác Paris sẽ lập tức cử hành hôn lễ. Thực ra mà nói, hôn lễ chỉ là hình thức, Sầm Tử Tranh thật sự không để ý, điều quan trọng hơn là cô và Quý Dương có thể ở bên nhau.

Chỉ là ... thời gian chỉ có một tuần, cô chưa ứng phó nổi với những thay đổi!

Ân sâu nơi nội tâm cô luôn có một nỗi lo lắng bất an nhưng cụ thể là gì thì cô không biết.

Ngay lúc còn đang chìm trong suy tư thì một tràng tiếng gõ cửa kéo cô trở lại với thực tế, tiếp đó là một tràng tiếng bước chân vang lên sau lưng cô ...

‘Kiki, cứ để phương án của anh lên bàn tôi là được rồi. Anh ra ngoài đi!’ Nghe tràng tiếng bước chân dồn dập, cô không quay đầu lại chỉ một mõi buông ra một câu.

‘Còn chưa nghe được câu trả lời của em, anh sao có thể đi được chứ?’ Một giọng nam trầm ấm đầy từ tính cực kỳ dễ nghe vang lên sau lưng cô, sau đó là một tiếng cười ôn hòa.

Sầm Tử Tranh giật mình vội ngoảnh đầu lại ... Giọng nói này vốn đâu phải của Kiki!

Lúc này hiện lên trong mắt cô là gương mặt tươi cười của Khương Ngự Kinh, còn trên bàn làm việc của cô thì đặt một chiếc hộp to đựng đầy chi phiếu.

Chương 12: Năm mươi triệu

‘Anh ...’ Sầm Tử Tranh nhất thời sửng sốt, ngón tay thon thả run run chỉ hấn, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Trên mặt Khương Ngự Kinh lộ ra một nụ cười tự tin, bước từng bước về phía Sầm Tử Tranh ...

‘Như em đã yêu cầu, năm mươi triệu đô đang đặt trước mặt em, em cũng phải thực hiện lời hứa của mình nha!’

Sầm Tử Tranh thấy vậy trên mặt không kìm được lộ ra một nụ cười khổ, cô bước vội đến gần chiếc hộp nhìn thoáng qua nó sau đó nhìn về phía Khương Ngự Kinh nói: ‘Anh Khương, thực ra ... thực ra ngày hôm qua em chỉ tùy tiện nói vậy thôi, xin anh đừng xem là thật. Em thật sự ... thật sự chỉ xem anh như anh trai của mình thôi, tuyệt không có ý khác!’

Khương Ngự Kinh cười lắc đầu nói: ‘Khoản tiền này nếu như anh đã mang đến đây thì sẽ không mang trở về đâu, mà em cũng phải cho anh một cơ hội để theo đuổi!’

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, cô suy nghĩ một lúc rồi mới nhìn Khương Ngự Kinh: ‘Anh Khương, thực ra em đã có người trong lòng rồi, lòng em sớm đã không thể dung nạp thêm bất kỳ ai được nữa!’

Suy đi nghĩ lại, vẫn là dứt khoát thẳng thắn nói cho anh ta biết thì tốt hơn.

Ai ngờ trên mặt Khương Ngự Kinh không hề lộ ra bất cứ vẻ nghi hoặc nào mà chỉ mỉm môi cười: ‘Anh biết chứ. Người em yêu là Cung Quý Dương!’

‘Anh biết sao?’

Sầm Tử Tranh ngây ngẩn cả người, đôi mắt trong veo lộ ra càng nhiều vẻ khó hiểu ... Hấn nếu như đã biết nhiều như vậy, vì sao còn đối với mình nứ kéo vương vấn mãi chứ?

Khương Ngự Kinh gật đầu, thân hình cao tướng chừng như che khuất một phần ánh nắng mặt trời chiếu qua khung cửa sổ, ánh mặt trời chiếu trên gương mặt tươi cười của hấn khiến nó càng tăng thêm phần mị lực ...

‘Đừng quên, anh là luật sư, những chuyện này vốn không qua mặt được anh!’

Giọng của hấn rất ôn nhu: ‘Anh biết Cung Quý Dương là đối tượng mà nhiều cô gái hướng đến, anh cũng không ngăn cản em yêu anh ta, ngược lại, em cũng đừng ngăn cản anh theo đuổi em!’

‘Anh Khương, sao anh phải khổ thế? Nếu như để Tình Nghiên biết được, bạn ấy nhất định sẽ cảm thấy rất khó xử!’ Về phương diện tình cảm, Sầm Tử Tranh vốn gần như là ngu ngơ, có gì nói nấy.

Khương Ngự Kinh bật cười, ‘Tử Tranh, tình yêu vốn là chuyện của hai người, vì sao phải lôi Tình Nghiên vào cuộc chứ?’

Tình yêu vốn là chuyện của hai người??!!

Sầm Tử Tranh nghe câu này không tự chủ được ngậy người ra, câu nói này Cung Quý Dương cũng đã từng nói qua. Khi cô nghe Khương Ngự Kinh nói câu này, nỗi nhớ về hắn càng dâng lên trong lòng.

‘Anh Khương, em thật sự không thích hợp với anh đâu, với lại, tất cả những hiểu lầm giữa em và Quý Dương đều đã giải tỏa, lúc này nếu như em nhận lời anh, chấp nhận sự theo đuổi của anh vậy chẳng phải là không chung thủy với tình cảm với Quý Dương sao? Chuyện này em tuyệt đối sẽ không làm!’ Sầm Tử Tranh nói, giọng kiên định.

‘Tử Tranh ...’

Khương Ngự Kinh bước đến, hai tay đặt lên vai cô, giữ lại: ‘Em có thích hợp với anh hay không anh tự mình hiểu rõ nhất, thực ra anh cũng không muốn ép em chuyện gì, nếu như em thật sự chưa chuẩn bị tâm lý vậy tốt thôi, chúng ta bắt đầu từ tình bạn được không? Chỉ cần em đừng giống như Tĩnh Nghiên xem anh như anh trai là được rồi!’

Sầm Tử Tranh cười gượng gạo, vẻ mặt nghiêm túc nói:

‘Vậy anh Khương, chúng ta nói rõ điều này, chúng ta chỉ là bạn bè thôi, được không?’

‘Được, đương nhiên là được rồi. Có thể cùng một nhà thiết kế xuất sắc và đầy tài năng như em thì sao lại không muốn chứ? Chỉ có điều, nếu như đã là bạn bè, cách xưng hô của em với anh như vậy chắc là nên sửa lại đi thôi!’

Khương Ngự Kinh là cao thủ tình trường hơn nữa lại là một luật sư giỏi giang, trò chơi tâm lý đối với hắn mà nói là chuyện không thể dễ dàng hơn. Lấy lui làm tiến, hắn hoàn toàn không vội, không gấp ép cô phải đón nhận bản thân.

‘Hả ...’ Sầm Tử Tranh lộ vẻ khó xử, ‘Em không biết nên gọi anh thế nào!’

‘Em có thể gọi anh là Ngự Kinh!’ Mắt Khương Ngự Kinh lóe lên sáng ngời.

Sầm Tử Tranh mỉm cười, gián tiếp đồng ý nhưng như nhớ ra điều gì, cô vội nói với hắn: ‘Năm mươi triệu tiền mặt này em không thể nhận, ngày hôm qua chỉ là một lời nói đùa mà thôi, anh đừng coi nó là thật. Tiền này anh mang về đi!’

Khương Ngự Kinh suy nghĩ một lúc rồi trầm ngâm: ‘Như vậy đi, năm mươi triệu này xem như là tiền đặt cọc của anh đi!’

‘Tiền đặt cọc? Tiền đặt cọc gì?’ Sầm Tử Tranh nghe mà không hiểu gì.

Khương Ngự Kinh cười có chút gian trá: ‘Tiền đặt cọc thiết kế áo cưới!’

‘Thiết kế áo cưới, anh ...’ Sầm Tử Tranh chợt biến sắc.

‘Tử Tranh, em đừng nên hiểu lầm!’

Khương Ngự Kinh vội vàng giải thích: ‘Chiếc áo cưới này đúng là anh muốn thiết kế cho riêng em, bất luận là em có tiếp nhận anh hay không, hay là thật sự có một ngày em gả cho người khác thì cứ coi như chiếc áo cưới này là quà tặng cho đám cưới của em, được không?’

‘Chiếc áo cưới giá năm mươi triệu đô?’

Sầm Tử Tranh nghe vậy, hoảng sợ đến trợn mắt líu lưỡi, ‘Anh ..., ách, Ngự Kinh, món quà cưới này của anh thật sự quá quý giá, chiếc áo cưới đắt đỏ như vậy ngay cả tưởng tượng em cũng chưa từng tưởng tượng đến!’

Trời ạ, đừng nói là mặc, ngay cả thiết kế cô cũng chưa từng nghĩ đến có ngày sẽ thiết kế ra một chiếc áo cưới giá năm mươi triệu đô, đây có khác gì tiêu tiền như rác đâu chứ? Chẳng lẽ năm mươi triệu này là từ trên trời rớt xuống cho hắn sao chứ?’

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nếu như cô thật sự có thể thiết kế ra một chiếc áo cưới như vậy, tin rằng lúc đó Cung Quý Dương cũng sẽ không cho cô mặc nó, với tính cách bá đạo của hắn, dùng đầu gối nghĩ cũng biết hắn sẽ không để cô mặc chiếc áo cưới do người đàn ông khác tốn tiền mua cho cô.

Điều này đối với Cung Quý Dương mà nói có khác gì một sự sỉ nhục đâu chứ.

Khương Ngự Kinh nhẹ câu lên một nụ cười mê cười, hẩn cúi người xuống, nói rành mạch từng chữ với cô: ‘Em ... tuyệt đối xứng đáng!’

Trong buổi trà chiều, Sầm Tử Tranh khó có dịp được một chút thời gian rảnh, cô cố tình tìm đến một quán cà phê cách công ty không xa để tự thưởng mình một tách cà phê thơm lừng, yên tĩnh hưởng thụ khoảnh khắc thư giãn hiếm hoi.

Ngồi bên cửa sổ, ánh mắt cô lơ đãng nhìn ra ngoài, trời đã bắt đầu vào thu, từng phiến lá vàng theo gió rơi rụng, cô chùng chùng như có thể ngửi được hương vị của mùa thu.

103. Q.7 - Chương 13-14

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 13: Bà lão trong quán cà phê (1)

Ai cũng nói mùa thu là mùa thu hoạch, vậy còn tình yêu của cô thì sao? Có thể chờ mong một sự thu hoạch tốt đẹp trong mùa thu này không?

Quý Dương đi đã ba ngày, ba ngày này, Sầm Tử Tranh cảm thấy khó qua hơn cả ba năm, nghĩ đến đây cô không khỏi cười khổ một tiếng, con người đúng là một loại động vật tham lam, lúc đau khổ thì cầu mong hạnh phúc sẽ đến, có được hạnh phúc rồi thì lại mong muốn có được càng nhiều hơn, như một đứa bé tham ăn vậy, có được càng nhiều thì lại muốn càng nhiều hơn.

Khi cà phê được bê ra, mùi hương thơm lừng của nó vây phủ lấy Sầm Tử Tranh, nồng đậm như mùi vị của nhớ nhung khiến môi Sầm Tử Tranh nhẹ câu lên một nụ cười nhàn nhạt.

Thật lâu chưa có được thời khắc thoải mái như vậy, bất luận là thân hay là tâm đều có được một sự thư giãn hiếm hoi. Sầm Tử Tranh xoay nhẹ tách cà phê trên tay, nhìn vào chất lỏng đen thẫm trong tách, cô chợt có một loại ảo giác, tưởng chừng thấp thoáng xuất hiện nụ cười của Cung Quý Dương trong đó.

Bất giác Sầm Tử Tranh nhớ đến lời của Cung Quý Dương đã nói ...

Đợi hẩn trở về từ chuyến công tác Paris sẽ lập tức đi đăng ký!

Đúng vậy, cô và Quý Dương hai người đã trải qua quá nhiều chuyện, trong lòng sớm đã không thể chứa thêm bất kỳ một cái gì khác, không phải sao?

Chậm rãi thưởng thức một ngụm cà phê thơm lừng ...

Hai cô gái trẻ đi ngang qua cô, nhìn thấy Sầm Tử Tranh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc ...

‘Nhìn kia, hình như là nhà thiết kế Leila thì phải, mình đã thấy ảnh chụp của cô ấy trong một chuyên đề trên tạp chí, xem ra người thật còn đẹp hơn ảnh chụp nữa!’ Một trong hai cô lên tiếng.

‘Nếu như không phải xinh đẹp như vậy thì làm sao gây được sự chú ý của tổng tài của Cung thị tài phiệt chứ? Nghe nói cô ấy trở thành nhà thiết kế làm việc với Cung thị tài phiệt, không phải dựa vào cái đó thì dựa vào cái gì chứ?’ Một giọng nữ khác nói vẻ khinh miệt.

‘Cái nào? Dựa vào cái nào mà được vậy?’

‘Ngốc à, đương nhiên là dựa vào công phu trên giường rồi. Có cái gì mà đáng để tâm chứ, chỉ cần chuyện gì có lợi cho bản thân thì làm thôi. Nói sao đi nữa, Cung tổng tài về ngoài điển trai như vậy, tin rằng công phu trên giường cũng không tệ!’

‘Cậu nha, đúng là không biết xấu hổ!’

‘Haha, chẳng lẽ cậu không nghĩ tới chuyện kia sao?’

Hai cô gái càng đi càng xa, tiếng cười tiếng nói chầm chọc cũng nhỏ dần.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt của Sầm Tử Tranh cũng không lộ ra chút kích động nào, ngược lại cô rất nhàn nhã ngồi nơi chỗ ngồi của mình, lẳng lặng uống cà phê, hưởng thụ cảnh đẹp của mùa thu qua cửa sổ, không chút để tâm đến lời bàn tán của hai cô gái kia.

Nếu như là trước đây khi cô nghe được những lời này nhất định sẽ bắt chấp tất cả bước đến cùng hai cô gái kia lý luận một phen nhưng bây giờ thì khác rồi.

Cô biết rõ tâm ý của Quý Dương dành ỉnh, cũng biết rõ năng lực của mình vậy thì vì sao phải phí tâm tư đi biện giải những lời đồn thổi của những người không liên can chứ.

Môi Sầm Tử Tranh nhẹ câu lên một nụ cười, vẻ mặt vẫn ung dung tự tại. Cô hoàn toàn không biết, nhất cử nhất động của mình đã lọt vào mắt của một bà lão không sót chút nào.

Bà lão đã già, tóc đã bạc trắng nhưng trên người vẫn lộ ra một khí chất cao quý và sang trọng, một nụ cười từ hòa nở trên gương mặt già nua của bà. Nhìn một lát, bà mới vẫy tay ra hiệu, một người vệ sĩ này giờ đứng ở bên cạnh cúi người xuống nghe sau đó gật đầu nhận lệnh.

Sau đó, dưới sự dìu đỡ của người vệ sĩ, bà lão chậm rãi đi về phía Sầm Tử Tranh.

‘Cô rất điềm tĩnh mặc dù nghe lời ác ý của người khác nhắm về cô!’

Giọng của bà ôn tồn và hiền hòa nhưng mang một khí chất tôn quý của một phu nhân nhà giàu không lẫn vào đâu được.

Sầm Tử Tranh bị giọng nói đột ngột kia làm cho giật nảy mình. Cô vội ngẩng đầu lên nhìn ...

Trước mặt cô là một bà lão khí chất tôn quý thần thái ung dung đang tươi cười nhìn cô, từ phẩm chất của những trang phục trên người bà, tơ lụa màu lam phối hợp thật khéo léo với những món trang sức, hoàn toàn lộ ra vẻ sang quý của một người xuất thân từ hào môn.

‘Cô gái nhỏ, dọa đến cô sao? Có ngại cho bà già này ngồi cùng không?’ Bà lão vẫn nói bằng giọng từ hòa, lên tiếng hỏi cô.

‘Dạ không đâu, xin mời bà!’

Không biết vì sao, vừa nhìn thấy bà lão này là Sầm Tử Tranh lập tức nảy sinh hảo cảm, nhất là khi nhìn thấy vẻ từ hòa trong mắt bà, giống như một tia nắng ấm áp chiếu vào tâm hồn cô vậy.

Bà lão ngồi xuống sau đó nhìn những vệ sĩ nói: ‘Các người không cần đứng ở đây đâu, ta với cô gái này muốn tán gẫu một lát.’

‘Dạ, lão phu nhân!’ Những vệ sĩ cung kính chào rồi lui xuống.

‘Cô gái nhỏ, xem tuổi của cháu cũng không lớn lắm, không ngờ tính tình lại tốt đến vậy!’ Bà lão gọi một ly trà, rồi nhìn Sầm Tử Tranh nói.

Sầm Tử Tranh mỉm cười nói: ‘Miệng là của người ta, muốn nói thế nào là quyền của họ, nếu như quá để ý đến cách nghĩ của người khác thì chỉ tổ hao tổn tinh thần mà thôi!’

‘Nói hay lắm!’

Trên mặt bà lão lộ ra vẻ tán thưởng, bà cười: ‘Ta rất thích con, cô gái nhỏ, tuổi còn trẻ mà có thể trấn tĩnh trước những lời đơm đặt của người khác là rất hiếm có, hơn nữa lại là lời dèm pha rằng sự thành công của mình có được là nhờ thân phận tình nhân của người giàu có!’

Sầm Tử Tranh nhún vai nói: ‘Họ cũng là tốt lắm rồi, chỉ nói cháu là tình nhân mà không nói là tình phụ. Nếu như là cái thứ hai, nói không chừng cháu cũng sẽ không nhận được!’ Trong giọng nói của cô có một chút chua xót.

‘Xem ra cháu cũng rất yêu vị tổng tài của Cung thị tài phiệt kia, ừmm, nói như bà lão này nhớ không nhầm, thì tên là Cung Quý Dương phải không?’ Lời lẽ của bà lão nghe có vẻ hời hợt nhưng trong mắt lại lộ ra một sự tinh anh không thể xem thường.

Sầm Tử Tranh hơi giật mình sau đó cười nói: ‘Lão phu nhân ...’

‘Này ...’ Bà nhanh chóng ngắt lời Sầm Tử Tranh, nói: ‘Thực ra tuổi của ta chắc cũng đủ làm trưởng bối của con, trong nhà ta cũng có một đứa cháu tuổi tác cũng tương đương với cháu, nếu như cháu không ngại, cứ gọi ta một tiếng bà nội là được!’

Chương 14: Bà lão trong quán cà phê (2)

‘“Bà nội”?’

Nghe bà lão nói như vậy, cảm giác thân thiết trong lòng Sầm Tử Tranh càng sâu đậm, cô thì thầm một lần cách gọi này, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác ấm áp bởi vì từ khi cô sinh ra đời thì bà nội đã mất rồi, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng được nếm qua tình cảm bà cháu tốt cuộc là như thế nào.

‘Thực ra ... cháu rất ngưỡng mộ cháu của bà, anh ấy có thể hưởng thụ mối tình thân này, cháu nghĩ anh ấy chắc cũng rất yêu bà!’

‘Đương nhiên rồi, đứa cháu này của ta là đứa bé hiếu thảo nhất trên đời, đối với bà lão như bà lúc nào cũng cẩn thận săn sóc, đối đãi chu đáo!’ Nhắc tới cháu trai, trên mặt bà lão càng lộ ra vẻ từ hòa.

‘Thật tốt quá ...’ Trong giọng nói nhỏ nhẹ của Sầm Tử Tranh không dấu được sự ngưỡng mộ.

Bà lão nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, bà nhẹ giọng hỏi: ‘Cháu gái, nhìn cháu hình như có tâm sự thì phải!’

Sầm Tử Tranh nghe bà hỏi vậy, phản ứng đầu tiên là giật mình nhưng nó chỉ thoáng qua trong nháy mắt, sau đó cô nở mím cười, nụ cười như đang tự chế giễu chính mình.

‘Xem ra, con người một khi có tâm sự thì giấu không được, hay là ánh mắt của bà nội quá sắc bén chứ?’

Bà lão vẫn cười một cách hiền hòa, nói: ‘Nếu đã như vậy, để bà nội đoán thử xem con đang suy nghĩ điều gì nhé?’

‘Ồ? Bà muốn đoán tâm sự của con sao?’

Sầm Tử Tranh chợt rất có hứng thú với câu nói của bà, cô thoáng suy nghĩ một chút rồi gật đầu: ‘Được ạ!’

Nét cười trên mặt bà lão càng đậm, bà chậm rãi hớp một ngụm trà, giọng nói cực kỳ chắc chắn: ‘Nhất định là con đang yêu một người, hai đứa thật lòng yêu nhau nhưng bởi vì xuất thân quá khác biệt nên bị trưởng bối phản đối, đúng không?’

Hả???

Sầm Tử Tranh suýt nữa thì đứng bật dậy, vốn chỉ là muốn tán gẫu với bà để giết thời gian nào ngờ tâm sự của cô bị bà lão vừa mới gặp đoán đúng không sai chút nào, bảo sao cô không kinh ngạc cho được.

Cô cười khỏ, nói: ‘Tâm sự của cháu thể hiện rõ ràng vậy sao?’

‘Xem ra ta đoán đúng rồi!’ Bà lão cười ha hả, trong mắt tràn đầy nét tinh anh và tự tin.

Trong một chớp mắt đó, Sầm Tử Tranh thấy nụ cười kia rất quen thuộc ...

‘Bà nội, sao bà lại biết ...’

‘Cháu gái ...’ Bà lão nhẹ xua tay ngắt lời Sầm Tử Tranh, bà biết cô muốn hỏi điều gì.

‘Thực ra, chuyện yêu đương vốn rất đơn giản, chỉ cần hai phía tình nguyện là được rồi. Nếu như con và người đàn ông kia đều thật lòng yêu nhau, thì không cần phải băn khoăn lo lắng điều gì khác nữa!’

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng thật sâu, sau đó cười khỏ lắc đầu.

‘Bà nội, bà không biết đó thôi, có rất nhiều việc không phải chỉ dựa vào đạo lý này mà có thể giải quyết được đâu. Đúng vậy, yêu đương đúng là chuyện của hai người nhưng một khi kết hôn thì đó lại là chuyện của hai gia đình, con không biết mình có thể kiên trì được bao lâu nữa ...’

‘Cháu gái, ta có thể nhìn ra được, cháu thực sự rất yêu người đàn ông kia. Cháu nói cháu không biết mình có thể kiên trì được bao nhiêu nhưng hiện giờ không phải cháu vẫn đang kiên trì đó sao?’

Bà lão vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô như muốn truyền thêm cho cô sức mạnh, từ giọng nói chậm rãi của bà không khó nhận ra sự bình tĩnh và sâu sắc của một người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn.

‘Cháu ...’

Sầm Tử Tranh nhất thời không biết nói gì, tự dưng cô có cảm giác, không hiểu vì sao những nỗi lo lắng và băn khoăn của mình dường như bị nụ cười của bà lão trước mặt xua tan hết, trong lòng không khỏi thầm kinh ngạc vì sức mạnh nội tại từ bà truyền ỉn.

‘Nghe ta nói, cháu gái ...’

Bà lão nhìn cô, giọng nói ý vị sâu xa, ‘Kiên trì với tình yêu của con, hơn nữa con phải tin tưởng tình yêu của mình, như vậy bất luận gặp phải phong ba bão táp gì con cũng có thể vững vàng vượt qua!’

‘Kiên trì với tình yêu, tin tưởng vào tình yêu?’ Sầm Tử Tranh bất giác lẩm nhẩm câu nói này, lòng đầy suy tư.

‘Bà nội, chẳng lẽ bà không cảm thấy, môn đăng hộ đối là rất quan trọng sao?’

Bà lão này vừa nhìn đã biết là xuất thân từ hào môn, bất luận là từ phong thái hay cách ăn mặc, thậm chí trong từng cử chỉ hành động của bà đều có một vẻ tao nhã và quý phái, tuy tuổi của bà đã cao nhưng vẫn toát lên một mị lực khó tả bằng lời.

Nghe cô hỏi câu này, bà mỉm cười, hỏi ngược lại: ‘Vậy con cho rằng môn đăng hộ đối là rất quan trọng sao?’

Câu hỏi của bà khiến Sầm Tử Tranh sửng sốt, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn cô, bà lão lần nữa tao nhã nở nụ cười, hiền hòa nói: ‘Thực ra, con người vốn không thể vừa sinh ra đã biết trước số mệnh là giàu hay nghèo nhưng bất luận là phú quý hay nghèo hèn, điều quan trọng hơn cả là, tâm hồn của người đó giàu có hay nghèo nàn, đó mới là điều cần phải lo lắng!’

Câu nói đậm đặc của bà hé lộ ra rất nhiều đạo lý sống, điều này khiến cho Sầm Tử Tranh không khỏi nhìn bà bằng một ánh mắt khác.

Nhưng điều khiến Sầm Tử Tranh tò mò hơn cả là ... bà lão rốt cuộc là người như thế nào?

Những ngày không có Cung Quý Dương ở bên cạnh, Sầm Tử Tranh mỗi ngày đi làm, tan sở đều không tự lái xe nữa, cô bắt đầu có thói quen đi bộ dọc theo những con đường phồn hoa náo nhiệt của thành phố, cho đến khi mệt mỏi đi không nổi nữa cô mới chịu ngồi xe điện ngầm.

Xe điện ngầm, nơi chứng kiến rất nhiều tình yêu, rất nhiều đôi trai gái nắm tay nhau lướt qua mặt cô khiến Sầm Tử Tranh thấy rất hâm mộ rồi chợt thẳng thốt nhận ra, cô và Quý Dương chưa một lần cùng nhau ngồi xe điện ngầm.

Mà cũng đúng thôi, hẳn sao có thể ngồi xe điện ngầm chứ? Bất luận Quý Dương đi đến đâu cũng đều có một toán vệ sĩ đặc biệt phái theo bảo vệ, không những là ngoài sáng mà còn cả trong tối nữa. Đường đường là tổng tài của Cung thị tài phiệt lại ngồi xe điện ngầm??? Nếu như bị giới truyền thông biết được thì đúng là một tiêu đề giật gân của họ.

Có lẽ là do mãi suy nghĩ miên man nên cô đã không để ý xe đã đến trạm, khi thấy cửa xe điện ngầm sắp khép lại thì Sầm Tử Tranh mới phát giác ra, cô vội đứng dậy xông về phía cửa xe, từ cánh cửa xe điện ngầm phát ra tiếng chuông cảnh báo sau đó mở ra rồi chậm chậm khép lại, chặn lại ánh mắt ngạc nhiên của nhiều người đang đứng trong xe.

Sầm Tử Tranh hoảng sợ thở rút một hơi. Minh sao vậy chứ? Quý Dương không có ở bên cạnh tám năm cô vẫn có thể vượt qua được, lần này đi lại chỉ có tám ngày mà thôi, sao cứ mãi hoang mang lo lắng thế này.

104. Q.7 - Chương 15-16

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 15: Ly biệt (1)

Ngay khi Sầm Tử Tranh vừa ra khỏi trạm xe điện ngầm thì điện thoại đã reo lên.

‘Alo!’ Giọng nói Sầm Tử Tranh nghe ra không hề có chút sức sống.

‘Tranh Tranh, có nhớ anh không?’

Một giọng nam trầm ấm quen thuộc vang lên từ đầu bên kia của điện thoại mang theo vô hạn tình ý.

‘Quý Dương?’

Sầm Tử Tranh hoàn toàn không nghĩ đến vào lúc này lại nhận được điện thoại của hắn, ‘Sao vậy, vào giờ này không phải anh đang bận sao?’

‘Bận, nhưng anh nhớ em quá, muốn nghe tiếng nói của em một chút cho đỡ nhớ!’ Giọng nói đầy từ tính rất dễ nghe của Cung Quý Dương vang lên đáp lại câu hỏi của cô.

‘Đeo miện!’

Tuy rằng cách điện thoại nhưng Sầm Tử Tranh vẫn không tránh khỏi đỏ mặt, cô thẹn thùng lên tiếng trách át đi.

‘Em về đến nhà chưa?’

‘Chưa, em đang trên đường về nhà!’

‘Em không lái xe sao?’

‘Phải đó!’ Sầm Tử Tranh hít sâu một hơi không khí trong lành, ‘Em vừa mới rời khỏi trạm xe điện ngầm!’

‘Xuống xe điện ngầm?’ Ở đầu bên kia vọng đến giọng nói kinh ngạc của Cung Quý Dương, ‘Sao bỗng dưng lại muốn đi xe điện ngầm?’

‘Bởi vì lái xe sẽ bỏ lỡ rất nhiều cảnh đẹp em thấy đi bộ về thì tốt hơn!’

Sau đó Sầm Tử Tranh hào hứng nói: ‘Quý Dương ...’

‘Gì vậy?’

‘Đợi anh trở về, chúng ta cùng ngồi xe điện ngầm được không?’

Không biết vì sao Sầm Tử Tranh đột nhiên lại có ước muốn mãnh liệt này trong đầu. Dù sao cô cũng không phải là một cô nhóc nữa, bỗng dưng lại có suy nghĩ này, ngay cả cô cũng cảm thấy khó mà tin được.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười khê, ‘Được, chỉ cần em thích, anh ngồi với em cả ngày cũng được!’

‘Thật sao? Anh sẽ đi với em thật chứ?’ Sầm Tử Tranh không ngờ hắn lại đáp ứng cô nhanh như vậy!

‘Tại sao không thể chứ? Thế nào, trên xe điện ngầm có biển cấm Cung Quý Dương ngồi sao?’ Hắn nhin không được bật cười.

‘Không phải ...’

Sầm Tử Tranh khó mà tưởng tượng được, nếu như cô và Quý Dương nắm tay cùng bước vào trạm xe điện ngầm thì sẽ như thế nào? Tuy cô không hình dung ra được nhưng trong lòng rất chờ mong ngày đó.

‘Tranh Tranh, nhất định phải ngoan ngoãn chờ anh trở lại, có biết không?’ Nơi đầu bên kia của điện thoại, Cung Quý Dương đĩnh ninh dặn dò.

‘Được rồi được rồi! Em biết rồi mà! Anh thật dài dòng!’ Ngoài miệng Sầm Tử Tranh tuy nói như thế nhưng trong lòng lại ngọt như mật.

‘Ha ha ...’ Đầu bên kia truyền đến tiếng cười của Cung Quý Dương: ‘Không có em bên cạnh, anh cứ cảm thấy thế nào ấy!’

‘Không biết xấu hổ sao? Đã lớn như vậy rồi!’

Mặt Sầm Tử Tranh càng lúc càng đỏ, cô vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn đường, chợt nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang đứng trước chung cư nhà cô, nụ cười dần thay bằng vẻ kinh ngạc, cô nói với Cung Quý Dương: ‘Quý Dương, không nói với anh nữa, em về đến nhà rồi!’

‘Được rồi, à này, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh đấy!’

‘Câu hỏi? Câu hỏi gì?’

Sầm Tử Tranh ngừng bước chân, lại thấy bóng người kia đang xoay lại nhìn cô.

‘Có nhớ anh không?’ Cung Quý Dương vừa bá đạo vừa thâm tình hỏi.

Sầm Tử Tranh hơi xoay người sang một hướng khác tránh tia nhìn của cái bóng kia, có chút thẹn thùng trả lời: ‘Nhớ, vậy anh hài lòng chưa?’

Cung Quý Dương cười sáng khoái qua điện thoại, ‘Mấy ngày nữa là anh về rồi, phải ngoan ngoãn nghe lời đấy!’

‘Được rồi mà!’

Bỗng dưng Sầm Tử Tranh cảm thấy trong lòng như có một giọng nói đang thúc giục, vì vậy ngay lúc sắp ngắt điện thoại, cô vội lên tiếng: ‘Quý Dương ...’

‘Gì vậy?’ Đầu bên kia truyền đến giọng nói trầm ấm của Cung Quý Dương, hần vẫn chưa ngắt máy.

‘Em yêu anh!’

Đây là lần đầu tiên Sầm Tử Tranh chủ động thổ lộ tình yêu.

‘Cô gái ngoan!’ Từ giọng nói có thể dễ dàng nhận ra, Cung Quý Dương đang rất vui vẻ.

Ngắt điện thoại, trên mặt Sầm Tử Tranh lộ ra một nụ cười đẹp như trong mơ. Vừa xoay người thì cô đã thấy cái bóng kia đã đứng ngay sau lưng mình ...

‘Tử Hạo?’ Nụ cười xinh như mộng đã được thay bằng một nụ cười ấm áp thân tình.

‘Có tiện đi uống gì đó với anh không?’ Nét mặt Thư Tử Hạo lộ ra vẻ mệt mỏi.

Nhận ra điều này, Sầm Tử Tranh không suy nghĩ gì, gạt đầu.

Chọn một chiếc bàn gần cửa sổ, Sầm Tử Tranh và Thư Tử Hạo cùng ngồi xuống. Khi nhân viên phục vụ đưa nước cam lên cho hai người rồi lui xuống, Thư Tử Hạo mới chậm rãi lên tiếng.

‘Tử Tranh, mấy ngày sau anh sẽ rời khỏi đây!’

‘Gì chứ? Rời khỏi đây? Tử Hạo, anh muốn đi đâu?’ Sầm Tử Tranh vô cùng ngạc nhiên, vội hỏi lại.

Đây là nơi Thư Tử Hạo khởi nghiệp, sao có thể nói đi là đi chứ?

Môi Thư Tử Hạo cau lên một đường cong như muốn che dấu một nỗi đau thâm lặng trên gương mặt anh tuấn.

‘Đơn xin di dân của anh đã được duyệt rồi, anh sẽ đi Canada!’

Thư Tử Hạo lắc lắc ly nước trái cây trong tay, trong giọng nói điềm đạm mang theo một tia buồn bã.

Sầm Tử Tranh sửng sốt một lúc rồi nhẹ giọng hỏi lại: ‘Đi Canada? Không trở lại nữa sao?’

Lúc này cô mới biết trong lòng mình thì ra có bao nhiêu là không ổn, dù sao tám năm qua hần vẫn luôn lặng lẽ ở bên cạnh cô, giúp đỡ cho cô mà hôm nay hần lại nói cho cô biết, hần phải rời đi, rất có khả năng sẽ không trở lại?

Thư Tử Hạo cười lắc đầu, ‘Tử Tranh, trên đời chẳng có bữa tiệc nào không tàn, chỉ là ...bữa tiệc của anh tàn sớm hơn là anh nghĩ thôi!’

‘Tử Hạo ...’

‘Tử Tranh, thực ra anh đến chỉ để hỏi em một câu cuối cùng!’ Thư Tử Hạo ngắt lời cô, trên mặt vẫn là vẻ ôn nhu như trước giờ.

‘Em ... có đi cùng anh không?’

Câu hỏi này vừa thốt ra liền khiến Sầm Tử Tranh kinh ngạc không thôi, cô nhìn hắn, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

‘Tử Hạo, anh ...’

Chương 16: Ly biệt (2)

‘Tử Tranh ...’ Bàn tay Thư Tử Hạo vươn qua bên kia chiếc bàn kéo tay Sầm Tử Tranh về hướng mình, nắm chặt.

‘Tử Hạo, đừng như thế ...’ Sầm Tử Tranh khấn trương theo bản năng nhìn một vòng xung quanh, cũng may, quán cà phê này cũng không đông khách lắm.

Thư Tử Hạo không để ý đến sự giãy dụa của cô, bàn tay hắn cứng như giọng kìm giữ chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô: ‘Tử Tranh, chẳng lẽ đến lúc này em vẫn không cho anh một cơ hội nào sao?’

‘Tử Hạo!’

Một bàn tay khác của cô nhẹ phủ lên lưng bàn tay hắn, trong mắt lộ ra vẻ kiên định cực kỳ, ‘Tám năm qua chưa có người đàn ông nào đối xử với em tốt như anh, em nhớ anh đã giúp đỡ em nhiều đến thế nào, an ủi em thế nào, đối với em mà nói, đời này người em mắc nợ nhiều nhất chỉ có anh thôi!’

‘Không, anh không cần sự áy náy của em, Tử Tranh, em biết rõ anh cần cái gì mà!’ Thư Tử Hạo trong mắt lộ ra vẻ đau khổ, nói.

Sầm Tử Tranh cũng cảm thấy có chút chua xót, ‘Tử Hạo, em biết anh muốn gì, anh muốn trái tim em nhưng ...’ Cô có chút không đành lòng nhưng vẫn nói tiếp, ‘Nhưng, trái tim em sớm đã trao cho Quý Dương rồi. Điều này anh biết mà. Em không còn gì cho những người đàn ông khác cả!’

‘Tử Tranh!’

Vẻ mặt Thư Tử Hạo như vừa phải chịu một sự đả kích rất lớn, ‘Em đừng quên, lúc đó là Cung Quý Dương cướp em đi từ tay anh, người mà em thích ban đầu là anh chứ không phải hắn!’

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, cô nhẹ lắc đầu: ‘Tử Hạo, anh có bao giờ thử nghĩ xem, nếu như tám năm trước em thật sự thích anh thì Cung Quý Dương làm sao có cơ hội xen vào chứ?’

Thân hình cao lớn của Thư Tử Hạo khẽ run lên, hắn chậm rãi buông tay cô ra, trong mắt chợt lộ vẻ suy sụp ...

‘Nói vậy là trước giờ em chưa từng yêu anh? Ngay từ lúc bắt đầu đã không có sao?’

Bảo hắn làm sao tin được chuyện này chứ?

Sầm Tử Tranh rũ rèm mi dài, cô biết đôi khi sự thật rất tàn nhẫn nhưng cô không muốn thấy hắn cứ tiếp tục gạt bản thân mình nữa.

‘Tử Hạo, tình cảm mà anh dành cho em tám năm qua thay vì nói là tình yêu thì chẳng bằng nói đó là một loại hảo cảm, một loại ái mộ, đó không phải là tình yêu!’

‘Hảo cảm? Ha ha ...’ Thư Tử Hạo ngả lưng vào lưng ghế, vẻ tiêu tụy trên mặt càng lúc càng rõ rệt.

‘Tử Tranh, em biết rất rõ tình cảm anh dành cho em là loại tình cảm nào mà!’

‘Em biết, Tử Hạo, tâm ý của anh em hoàn toàn hiểu rõ nhưng tình yêu không thể miễn cưỡng được, em nghĩ điều này anh cũng rất rõ!’ Giọng của Sầm Tử Tranh vô cùng nhỏ nhẹ, cô sợ mình nói lỡ một câu nào sẽ khiến hắn càng thêm đau lòng.

‘Em thật sự rất yêu anh ta!’ Thư Tử Hạo cười khổ, trong mắt tràn ngập vẻ bất lực và đau lòng.

Sầm Tử Tranh sững người, sau đó như đã hạ quyết tâm, cô nhìn hần, nhẹ giọng nói: ‘Tử Hạo, thực ra ... đợi Quý Dương trở về từ chuyến công tác Paris, em và anh ấy sẽ đi đăng ký!’

‘Cái gì?’ Thư Tử Hạo đứng bật dậy, vẻ mặt kinh ngạc và bàng hoàng.

Phản ứng quá khích của hần dẫn đến sự chú ý của nhiều vị khách trong quá cà phê, thậm chí nhiều người bắt đầu rù rì bàn tán.

‘Tử Hạo, anh ngồi xuống trước đi, có được không?’ Sầm Tử Tranh thấy hai người họ bắt đầu trở thành tiêu điểm của mọi người, nhất thời cảm thấy rất ngượng ngập.

Thư Tử Hạo suy sụp ngồi lại xuống ghế, thân hình cao lớn nhất thời như không có gì chống đỡ.

‘Tử Tranh, vì sao lại như thế? Hần đã từng làm em tổn thương, thậm chí em đã từng vì hần mà mất đi đứa con trong bụng ...’

‘Tử Hạo!’

Sầm Tử Tranh lên tiếng ngắt lời hần, ánh mắt ôn nhu nhìn hần, cô không định giải thích nhiều chỉ nhỏ nhẹ nói: ‘Đây là sự lựa chọn của em, em mong là anh hiểu!’

‘Nói như vậy có nghĩa là anh hoàn toàn hết hy vọng rồi phải không?’ Thư Tử Hạo tuyệt vọng hỏi.

Sầm Tử Tranh cũng không muốn cho hần ôm ấp một tia hy vọng nào: ‘Tử Hạo, thực ra anh vẫn luôn có một vị trí rất đặc biệt trong lòng em, loại tình cảm đó không giống như là tình yêu nhưng đôi khi, nó còn quan trọng hơn cả tình yêu!’

Cô mong Thư Tử Hạo có thể hiểu được tình cảm của cô dành cho hần.

Thư Tử Hạo cười khổ, hần biết mình không thể, cũng không nỡ ép buộc người phụ nữ trước mặt làm bất cứ gì.

‘Chuyện đến nước này, xem ra anh không muốn từ bỏ cũng không được, đúng không?’

‘Tử Hạo!’

Sầm Tử Tranh nét mặt không đành, lên tiếng: ‘Nếu như là bởi vì phần tình cảm đó mà khiến anh cảm thấy nặng nề, em thật sự rất xin lỗi nhưng em không muốn anh rời đi thành phố này, dù sao nơi đây cũng là nơi bắt đầu cho giấc mộng của anh, cũng là nơi chứng kiến những thành tựu của anh!’

Thư Tử Hạo cười lắc đầu: ‘Tử Tranh, em chắc cũng biết, thoát nhìn anh có vẻ như đã có được tất cả nhưng thực ra, anh không có gì cả bởi vì em chính là tất cả của anh!’

‘Tử Hạo ... xin lỗi anh ...’

Nỗi áy náy trong lòng Sầm Tử Tranh càng sâu, tuy hiện giờ Thư Tử Hạo là một nhà thiết kế tài danh, thương hiệu thời trang của anh ta cũng có được một chỗ đứng nhất định trong làng thời trang quốc tế nhưng, nhìn hần rời khỏi thành phố này là điều cô không mong muốn được nhìn thấy nhất.

‘Đừng ngốc như vậy, tất cả đều không phải lỗi của em, yêu em cũng không phải là lỗi của anh ... có trách là trách anh quá nóng nảy, chỉ muốn nhìn gặp em, muốn em cùng đi với anh!’

Thư Tử Hạo quyến luyến nhìn Sầm Tử Tranh, đem tình yêu sâu đậm chôn vào trong đáy mắt.

‘Nếu như ... Cung Quý Dương có thể mang đến hạnh phúc và niềm vui cho em, anh có rời đi cũng rất thỏa mãn nhưng nếu không phải như vậy, anh nhất định sẽ tìm cách đưa em trở về lại bên cạnh anh!’

‘Tử Hạo, anh là người bạn tốt nhất của em, vì vậy đừng vì em mà không vui, đừng vì em mà tuyệt vọng, chẳng lẽ anh muốn nhìn thấy em áy náy cả đời sao?’

Giọng Sầm Tử Tranh có chút nghẹn ngào, cô biết lúc này đã không thể khuyên được Thư Tử Hạo ở lại rồi, nhưng bảo cô vì hần mà rời xa Quý Dương thì sao có thể chứ.

Thư Tử Hạo nghe cô nói vậy, bàn tay nắm chặt tay cô lần nữa rồi buông ra, tuy trong lòng có muôn ngàn tâm sự nhưng hần cũng biết, tất cả đều không thể thay đổi rồi.

‘Tử Tranh, chỉ cần em hạnh phúc anh cũng sẽ vui vẻ vì vậy, hứa với anh, bất luận sau này thế nào đều không được ủy khuất chính mình, biết không?’

‘Ấn!’ Sầm Tử Tranh biết đây là lời chúc phúc cuối cùng Thư Tử Hạo dành ỉnh ...

105. Q.7 - Chương 17-18

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 17: Rời khỏi hấn (1)

Thời gian trôi qua từng ngày, ngày Cung Quý Dương trở về cũng càng lúc càng đến gần nhưng không biết vì sao, lòng Sầm Tử Tranh cứ thắc thỏm không yên giống như ... giống như điềm báo trước những chuyện không hay sắp xảy ra vậy.

Quả nhiên, trong buổi sáng u ám của ngày hôm sau, Sầm Tử Tranh nhận được một cuộc điện thoại không mong đợi, sau khi ngắt điện thoại, sắc mặt liền trở nên cực kỳ ngưng trọng ...

Cái gì nên đến sẽ đến, không phải vậy sao?

Bách Hoa Viên

Đây vốn là một nơi để ngắm cảnh nhưng bầu không khí dễ chịu bởi vì ảnh hưởng của một cuộc gặp gỡ hứa hẹn nhiều điều không vui mà trở nên nặng nề.

Khi Sầm Tử Tranh đi đến trước cửa phòng dành cho khách, cô dừng bước chân, thở sâu một hơi như tự cổ vũ ỉnh sau đó mới đẩy cửa bước vào ...

Nơi đây muôn hồng nghìn tía, nhiều hoa thơm cỏ lạ nhưng hoàn toàn chẳng có tác dụng gì với tâm trạng nặng nề của cô.

Khi Sầm Tử Tranh bước vào trong phòng, ánh mắt bỗng chốc lộ ra vẻ sững sờ.

Bởi vì cô hoàn toàn không ngờ đến, trong phòng khách không chỉ có người vừa gọi điện thoại cho cô, Trình Thiển Tây mà còn có ... Ngải Ân Hà!

Sầm Tử Tranh còn đang ngẩn người nhưng vẫn nhận ra được ánh mắt chế giễu không hề dấu diếm của Ngải Ân Hà.

‘Sầm tiểu thư, ngồi đi!’

Trình Thiển Tây nhìn thấy cô tiến đến, bà chỉ tay về phía sofa đối diện, giọng cực kỳ khách khí, nói.

Sầm Tử Tranh tận lực giữ bình tĩnh, cô bước về phía sofa, sau khi yên vị mới lễ phép chào: ‘Bác gái Cung, chào bác, không biết hôm nay bác gọi cháu đến đây là có việc gì?’

Thực ra cô không hỏi thì trong lòng cũng đã rõ đến tám chín phần, nhất là khi nhìn thấy Ngải Ân Hà cũng có mặt ở đây, xem ra mẹ của Quý Dương cũng không hề có ý định che dấu mục đích hôm nay đến đây của mình.

Đúng như cô nghĩ, Trình Thiển Tây lập tức đi thẳng vào vấn đề: ‘Thực ra mục đích tôi gọi cô đến đây hôm nay rất đơn giản, cô không cần đoán chắc cũng biết được ít nhiều rồi!’

‘Bác muốn cháu rời khỏi Quý Dương?’

Sầm Tử Tranh cũng không phải kẻ ngốc mà cô cũng không muốn giả ngây giả dại trước mặt bà.

Trình Thiển Tây vẫn cười một cách nhã nhặn: ‘Đúng vậy, chính là ý này! Sầm tiểu thư là người thông minh chắc cũng không cần tôi phải nói nhiều. Tôi mong Sầm tiểu thư có thể cho tôi biết đáp án trước khi Quý Dương từ Paris trở về!’

Lúc này nhân viên phục vụ bước đến, giúp Sầm Tử Tranh rót một tách trà, hương trà thơm lừng hòa cùng hương hoa ngào ngạt lan tỏa khắp phòng, ngay cả hơi thở cũng tràn ngập mùi hương thơm ngát này.

Nhưng Sầm Tử Tranh cũng chẳng có lòng dạ nào thưởng thức trà ngon, lòng cô đang phập phồng lo âu, lời nói của Trình Thiển Tây như một ngọn chùy hung hăng quất vào tim cô nhất thời khiến cô không thể thở nổi.

Sau khi nhân viên phục vụ lễ phép lui xuống, Sầm Tử Tranh hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy sự kiên định.

‘Thực xin lỗi, bác gái, đáp án của cháu vẫn là câu nói đó, chỉ cần Quý Dương còn yêu cháu một ngày thì cháu cũng sẽ ở bên anh ấy một ngày!’ Cô thẳng thắn và dứt khoát nói lên quan điểm của mình.

Trình Thiển Tây nghe cô nói vậy cũng không lộ vẻ tức giận, bà chậm rãi cầm tách trà của mình lên, tao nhã nhấp một ngụm trà sau đó mới nói: ‘Sầm tiểu thư, nếu như cô thích, muốn làm tình nhân hay tình phụ bên cạnh Quý Dương, người làm mẹ như tôi cũng không có cách nào can thiệp nhưng nếu như cô muốn gả vào nhà họ Cung, vậy thì tôi nói cô biết, tính toán của cô hoàn toàn là sai lầm rồi. Cô cũng thấy rồi đó, đứa con dâu của nhà họ Cung mà tôi thừa nhận chỉ có một người, là người đang ngồi trước mặt cô, Ngải Ân Hà!’

Sầm Tử Tranh dẫu vội bàn tay đang run nhẹ của mình dưới bàn trà, cô ngẩng đầu lên nhìn, thấy Ngải Ân Hà đang nhìn mình, cười đắc ý.

‘Tử Tranh, ý định gả vào nhà giàu làm thiếu phụ nhân của bạn mình rất hiểu, từ lúc biết nhau ở trường đến giờ, giấc mộng của bạn cũng chỉ có vậy thôi đúng không? Chỉ có điều, mình mong bạn buông tha cho Quý Dương đi, đừng tìm cách chen vào bọn mình nữa!’

Ngải Ân Hà vừa nói một cách đầy uất ức vừa lộ vẻ đáng thương như một người vợ vừa bị người khác cướp chồng vậy.

Sầm Tử Tranh nghe câu nói này của cô, lòng liền lạnh xuống ...

Một lúc sau Sầm Tử Tranh mới nhếch môi cười một cách lạnh lùng: ‘Ân Hà, trước giờ tôi cũng không biết cô diễn kịch giỏi như vậy, cô không chỉ gạt đi tình bạn của tôi mà còn phụ lòng tin của Quý Dương dành cho cô. Tám năm rồi, làm vậy cô không mệt sao?’

‘Cô ...’

Sắc mặt Ngải Ân Hà chợt trở nên khó coi, sau khi nhận ra mình có chút thất thố, cô vội điều tiết lại tâm trạng, nhìn Sầm Tử Tranh nói: ‘Thực ra chuyện năm đó là như thế nào bạn rõ ràng nhất, bạn cứ mở miệng ra là nói đứa bé trong bụng là của Quý Dương ca thể nhưng vì sao vẫn còn quẩn quýt lấy Thư Tử Hạo? Quý Dương ca lúc đó không lộ ra thân thế giàu có của mình, đương nhiên là cô sẽ không thèm để ý rồi. Nhưng tám năm sau rốt cuộc bạn cũng đã biết thân phận thực sự của Quý Dương ca cho nên tìm đủ mọi cách nối lại tình xưa. Tử Tranh, mình với bạn dù sao cũng là bạn học cũ, lòng dạ của bạn thế nào mình quá hiểu rồi!’

‘Ngải Ân Hà, cô nói vậy không thấy nực cười lắm sao? Trò bịp của bạn sớm đã bị Cung Quý Dương vạch trần rồi vậy mà vẫn còn ở đây mặt dày diễn kịch?’

Lúc này Sầm Tử Tranh cảm thấy chẳng cần thiết phải cùng Ngải Ân Hà giải thích cái gì bởi vì cô biết, bất luận là cô nói gì thì vị quý phụ phu nhân ngồi trước mặt cô đây cũng sẽ không tin mà chỉ tin những lời ma quỷ của Ngải Ân Hà mà thôi.

Trên gương mặt xinh đẹp của Ngải Ân Hà thoáng qua một tia âm hiểm, cô ta còn đang muốn nói gì thì Trình Thiển Tây đã lên tiếng trước.

‘Ân Hà, con về trước đi, bác còn có mấy lời muốn nói riêng với vị Sầm tiểu thư này!’

Trong giọng nói điềm đạm của bà mang theo uy nghiêm khiến cho Ngải Ân Hà không dám phản đối.

Sau khi hung hăng trừng mắt nhìn Sầm Tử Tranh, Ngải Ân Hà có chút một cam tâm rời khỏi căn phòng.

Thoảng chớp, căn phòng rộng lớn chỉ còn lại Sầm Tử Tranh và Trình Thiển Tây hai người.

Những viên đá hoa cương lót sàn soi rõ gương mặt ngưng trọng của hai người, dù cho hương hoa, hương trà ngào ngạt cũng hoàn toàn không đủ khiến cho hai người có tâm trạng thưởng thức.

‘Tôi không ngờ là Sầm tiểu thư miệng lưỡi như vậy, nếu như đã nói đến Ân Hà á khẩu không biết phải trả lời thế nào, cô gái như cô cũng là lần đầu tiên tôi gặp được!’

Trình Thiển Tây nhẹ đặt tách trà xuống bàn, ung dung ngả người trên sofa, qua ánh mắt không nhìn ra bà đang suy nghĩ điều gì.

Sầm Tử Tranh cũng không chút sợ sệt nhìn bà, ‘Bác gái, cháu nói chỉ là sự thật mà thôi, nếu như cô ta không chột dạ thì cũng không bị cháu nói đến không b phải trả lời thế nào, cháu chỉ không hiểu một chuyện, người tinh minh như bác vì sao vẫn cứ bị Ngải Ân Hà che mắt, chỉ tin tưởng lời nói của cô ta chứ?’

Chương 18: Rời khỏi hấn (2)

Trình Thiển Tây như vừa nghe được một chuyện cười, bà bật cười lắc đầu nói: ‘Không, Sầm tiểu thư, từ lúc cô bước vào căn phòng này đến giờ, tôi cũng chưa từng nói là tôi tin tưởng lời nói của Ân Hà!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy, nhất thời trong mắt tràn đầy nghi hoặc ...

‘Cô cảm thấy rất lạ sao?’ Trình Thiển Tây không khó nhìn ra suy nghĩ của cô.

‘Cô chắc là rất muốn hỏi, nếu như tôi đã không tin lời nói của Ngải Ân Hà vì sao vẫn còn phản đối cô và Quý Dương đến với nhau?’

Sầm Tử Tranh cũng không giấu sự hoài nghi và khó hiểu của mình, cô thẳng thắn nói: ‘Đúng vậy, đúng là cháu rất khó hiểu!’

Trên gương mặt quý phái của Trình Thiển Tây lộ ra một vẻ âm trầm.

‘Sầm tt, cô nên biết, con cháu của những nhà giàu có vốn không có quyền chọn lựa phối ngẫu. Tôi với cha của Quý Dương như vậy, Quý Dương cũng như vậy, nhà họ Ngải tuy không thể so sánh sự giàu có với nhà họ Cung chúng tôi nhưng dù sao họ cũng có nền tảng kinh doanh ổn định, hơn nữa ngành nghề kinh doanh của họ là nghiên cứu vũ khí, đương nhiên có liên quan chặt chẽ với nhà họ Cung, vì vậy hôn nhân thương nghiệp dĩ nhiên cũng là khó tránh!’

Sầm Tử Tranh nghe bà nói vậy, trên mặt càng lộ vẻ khó hiểu: ‘Chẳng lẽ ý bác muốn nói, vì lợi ích bác có thể bán rẻ hạnh phúc của con trai mình sao? Điều mà Quý Dương để tâm vốn cũng không phải là là kinh doanh vũ khí gì đó!’

‘Sầm tiểu thư ...’

Nếu so với vẻ kích động của Sầm Tử Tranh thì Trình Thiển Tây trông có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, ‘Quý Dương lúc này không để tâm không có nghĩa là sau này cũng sẽ không để tâm. Hiện giờ Quý Dương còn quá trẻ, tâm ý còn chưa xác định. Hơn nữa vợ của nó nhất định phải là người có thể trợ giúp được nó cho nên tôi không quan tâm rốt cuộc Ngải Ân Hà đã nói dối điều gì, tôi chỉ biết một chuyện, trước mắt mà nói, Ân Hà là lựa chọn tốt nhất!’

‘Bác làm như vậy chẳng lẽ không sợ Quý Dương sẽ có lúc hận bác sao?’

Lúc này Sầm Tử Tranh hoàn toàn không rõ suy nghĩ của bà là như thế nào, đây là mẹ kiểu gì vậy, hoàn toàn không để tâm đến hạnh phúc của con mình mà chỉ quan tâm đến lợi ích kinh tế.

‘Hận tôi?’

Trong mắt Trình Thiển Tây thoảng qua một tia lạnh lùng: ‘Tất cả những chuyện tôi làm đều là vì để cho Quý Dương có thể có một sự nghiệp vững vàng hơn, đối với đàn ông mà nói, còn có gì quan trọng hơn sự nghiệp chứ? Còn về tình yêu, cái đó chẳng qua chỉ là trò chơi lúc nhàn rỗi của những người có tiền mà thôi, Sầm tiểu thư, chẳng lẽ cô xem đó là thật sao? Chẳng lẽ cô thật sự cho rằng, Quý Dương sẽ yêu cô suốt đời sao?’

‘Cháu tin!’

Sầm Tử Tranh không chút do dự trả lời ngay, ‘Quý Dương đã từng nói với cháu, tình yêu vốn là chuyện của riêng hai người, không liên quan gì đến những người khác cả, cháu tin tình cảm anh ấy dành cho cháu là thật lòng! Cháu với Quý Dương đã lãng phí tám năm, cháu không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa!’

‘Đó là hiện tại thôi!’

Trình Thiển Tây không chút khách khí lên tiếng ngắt lời cô, giọng nói ưu nhã mà lạnh lùng như một bàn tay hung hăng bóp chết những suy nghĩ của Sầm Tử Tranh ...

‘Một người đàn ông thành công sau lưng nhất định phải có một người phụ nữ ủng hộ anh ta. Trong những gia đình hào môn, người phụ nữ nhất định phải là người trợ giúp được cho chồng mình. Sầm tiểu thư, tôi hỏi cô một câu, nếu như sau khi cô với Quý Dương kết hôn, một khi Quý Dương gặp phải nguy cơ kinh tế gì, cô làm sao giúp được nó? Cô có nguồn nhân lực, vật lực gì để giúp nó? Hiện giờ Quý Dương nghĩ không thông cũng không sao, sau này nhất định sẽ có lúc nó nghĩ thông suốt đạo lý này!’

‘Cháu không đồng ý với cách nghĩ của bác!’

Sầm Tử Tranh cũng không chút khách khí phản bác lại: ‘Cháu yêu Quý Dương, cho dù sau này anh ấy gặp khó khăn gì cháu cũng sẽ đồng cam cộng khổ với anh ấy. Đó chính là sự ủng hộ lớn nhất, Quý Dương cần chính là tình yêu chứ không phải những điều mà bác nói!’

‘Tình yêu?’

Trình Thiển Tây cười lạnh một tiếng, ‘Sầm tiểu thư, tôi cho cô biết cái gì gọi là tình yêu, tình yêu là thứ lấy vật chất làm cơ sở, đối với người nghèo mà nói, tình yêu chỉ là một thứ xa xỉ. Còn đối với người có tiền mà nói, tình yêu chỉ là một món hàng rẻ tiền. Con trai tôi tôi hiểu rõ điều đó hơn cô. Hơn nữa nó biết, tôi sẽ không làm chuyện gì làm hại đến nó!’

‘Bác gái, xin bác đừng giận nếu như cháu nói cháu không hiểu cách nghĩ của bác! Cháu không xuất thân từ hào môn nhưng cũng biết chân tình đáng quý. Bác gái, tình yêu không phải là món hàng để mua bán, cũng không thể dùng vật chất để ước lượng!’ Sầm Tử Tranh cố gắng thuyết phục bà bằng quan điểm của mình.

‘Sầm tiểu thư!’ Trình Thiển Tây lạnh lùng nói: ‘Thực ra tính cách của cô tôi rất thích, có trách là trách cô và Quý Dương môn không đăng hộ không đối, nếu như cô có một xuất thân khác, tôi sẽ hai tay tán thành hôn sự giữa cô và Quý Dương!’

‘Cháu tin Quý Dương tuyệt đối sẽ không nghĩ như bác!’

Sầm Tử Tranh làm sao không nhận ra sự lãnh mạc và tuyệt tình trong giọng nói của Trình Thiển Tây chứ nhưng cô thực sự nghĩ không ra, tiền bạc có thật sự quan trọng đến thế không? Cung gia đã có nhiều tiền như vậy rồi, tiền bạc đối với họ chỉ là con số mà thôi, không phải sao?

Trình Thiển Tây nghe vậy, bất mãn chau mày nói: ‘Sầm tiểu thư, tôi mong cô hiểu, tôi quan tâm không phải là Quý Dương sẽ yêu ai mà là ai mới có thể giúp đỡ nó trên con đường tương lai sự nghiệp!’

‘Bác gái, theo như cháu biết, Quý Dương từ sau khi tiếp quản Cung thị, hiệu quả kinh doanh của Cung thị chỉ có tăng không giảm, việc kinh doanh càng làm càng lớn, chẳng lẽ bác cho rằng Quý Dương sẽ nghe theo cách sắp xếp của bác sao? Theo năng lực của anh ấy, cháu tin Quý Dương không cần phải có bất kỳ người nào hỗ trợ thì sự nghiệp mới vững vàng được. Hơn nữa Quý Dương cũng không phải đứa trẻ, anh ấy muốn làm gì cháu nghĩ bác chắc chắn có cách nào nhúng tay vào!’

Càng nói chuyện với Trình Thiển Tây, Sầm Tử Tranh càng có cảm giác đồng tình với Cung Quý Dương, cô nói với giọng kích động.

Có một người mẹ như vậy sao? Đó là cách thương con của bà đó sao?

Trình Thiển Tây nghe cô nói vậy, trên mặt ý cười càng sâu, bà lắc đầu, tự châm ỳnh một tách trà khác, nói: ‘Không, Sầm tiểu thư, tôi nghĩ cô hiểu lầm ý của tôi rồi!’

Đặt tách trà xuống, trong mắt bà chợt lóe lên một tia tinh quang, bà chậm rãi nói: ‘Đúng vậy, nếu tôi muốn nhúng tay vào việc của Quý Dương thì rất khó nhưng cô thì khác, nếu như cô chủ động rời khỏi nó, tôi nghĩ Quý Dương rồi sẽ tiếp nhận sự sắp xếp của tôi thôi.’

106. Q.7 - Chương 19-20

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 19: Rời khỏi hắn (3)

Cả người Sầm Tử Tranh chợt run lên, cô nhìn Trình Thiển Tây, không chút do dự hỏi lại: ‘Bác gái, ý của cháu đã nói rất rõ ràng rồi, cháu sẽ không rời khỏi Quý Dương, trừ phi có một ngày anh ấy không còn yêu cháu nữa!’

‘Sầm tiểu thư, cô đừng vội bác bỏ lời của tôi thế, cô xem cái này trước, sau khi xem qua rồi cô trả lời tôi cũng chưa muộn!’

Trình Thiển Tây nói xong liền lấy từ trong túi xách ra một món đồ sau đó chậm rãi đẩy đến trước mặt Sầm Tử Tranh.

Sầm Tử Tranh nhìn món đồ vừa được đặt xuống bàn ...

‘Chi phiếu?’

Ngay lập tức cô hiểu ra ý của bà, cảm giác bị lãng nhục xẹt qua đáy mắt.

‘Bác gái, bác làm như vậy là có ý gì?’

Nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của cô, Trình Thiển Tây không tỏ vẻ gì, chỉ mỉm cười nói: ‘Cô cũng thấy rồi đó, đây là một tấm chi phiếu để trống, trên chi phiếu tôi đã ký tên rồi, cô cần bao nhiêu cứ tự điền con số vào đây, đến bất kỳ ngân hàng nào cũng có thể lấy được tiền!’

Sầm Tử Tranh tức đến nghẹn thở, cô nhìn Trình Thiển Tây bằng ánh mắt khó tin, thật không thể ngờ, màn kịch vui này cũng có ngày diễn ra với cô, thì ra, những tình tiết trong phim cũng không phải hoàn toàn là giả.

‘Bác muốn cháu nhận tờ chi phiếu này sau đó chủ động rời khỏi Quý Dương sao?’

Giọng của cô đã có chút run rẩy, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lại, móng tay đã khảm thật sâu vào da thịt nhưng cô hoàn toàn không thấy đau.

‘Đúng vậy, cô đến với Quý Dương cũng chẳng có mục đích gì ngoài tiền, bây giờ tôi thỏa mãn yêu cầu của cô, cô muốn lấy của Quý Dương bao nhiêu tiền thì tôi cho cô bấy nhiêu tiền. Chỉ có điều, sau khi lấy được tiền rồi, tôi mong cô hãy lập tức rời xa nó!’

Giọng bà càng lúc càng lạnh như băng, lời nói sắc bén mà khắc bạc.

‘Haha ...’ Sầm Tử Tranh chợt cười lạnh một tiếng, cô chậm rãi nhấc tờ chi phiếu lên ...

‘Bác gái, chỉ sợ thứ mà cháu muốn lấy từ Quý Dương bác không thể cho được!’

‘Cứ nói đừng ngại, chỉ cần là tiền, cô cứ tùy tiện mở lời!’

Trình Thiển Tây thấy cô nói như vậy, khóe môi nhếch lên một nụ cười đắc ý. Chuyện không phải đúng như bà dự đoán sao? Chỉ cần có tiền thì có thể dễ dàng giải quyết cô gái kia thôi.

Tình yêu?

Thật nực cười!

Không phải cô ta vội vàng nhận lấy tờ chi phiếu kia sao?

Sầm Tử Tranh nghe bà nói như vậy, ý cười trong mắt càng lúc càng lạnh, cô cầm tờ chi phiếu lên, chậm rãi xé vụn nó thành từng mảnh nhỏ ...

Sự quật cường và điềm tĩnh trong mắt cô như một lưỡi dao hung hăng đâm vào tim Trình Thiến Tây, tờ chi phiếu của bà đã trở thành một nắm giấy vụn trong tay cô, sắc mặt bà càng lúc càng khó coi ...

Lúc này Sầm Tử Tranh mới chậm rãi lên tiếng: ‘Bác gái, cháu không ngại nói cho bác biết, cái cháu cần là sự nghiệp của Quý Dương, là cả Cung thị, những thứ này ... bác có thể cho cháu được không?’

‘Cái gì? Sầm Tử Tranh, cô đừng có quá không biết tốt xấu như vậy!’

Trình Thiến Tây nghe vậy liền vỗ mạnh lên bàn tạo nên một tiếng vang thật lớn, ánh mắt sắc bén của bà quét về phía Sầm Tử Tranh: ‘Cô cho rằng mình là ai chứ? Cô muốn có được cả Cung thị? Bằng vào cô sao?’

Sầm Tử Tranh không chút sợ sệt đứng dậy nhìn thẳng vào bà, nói một cách kiên định: ‘Rốt cuộc cháu có xứng hay không hoàn toàn là do Quý Dương quyết định. Bác gái, đừng nói là cháu chỉ nói đùa, cho dù cháu muốn cả Cung thị, muốn tất cả cổ phần của Quý Dương trong Cung thị, anh ấy cũng sẽ không do dự mà cho cháu đâu!’

‘Cô dám?’

Trình Thiến Tây không giữ nổi vẻ thản nhiên ung dung và khí phách của một quý bà nữa, sắc mặt của bà kém hẳn đi. Bà không ngờ cô Sầm Tử Tranh này lại có miệng lưỡi sắc bén như vậy, hơn nữa còn không chút cúi đầu trước khí thế của bà.

Đúng là quá đáng ghét mà !

‘Bác gái, vấn đề ở đây không phải là cháu có dám hay không mà là cháu có muốn làm điều đó hay không mà thôi!’

Sầm Tử Tranh thực sự không muốn làm cho quan hệ giữa hai người căng thẳng đến mức này nhưng có lẽ cô với bà có quá nhiều điều không hợp, vừa gặp mặt thì đã nảy sinh mâu thuẫn và tranh cãi rồi!

‘Bác gái, bác cần gì phải làm như thế chứ. Tính tình và cá tính của Quý Dương bác hiểu rõ nhất, cho dù cháu thật sự rời xa Quý Dương như ý nguyện của bác thì anh ấy cũng sẽ không nghe lời bác mà cưới Ngải Ân Hà làm vợ đâu!’

Ngữ khí của cô đã có chút hòa hoãn trở lại, dù sao người phụ nữ này nhiều khả năng tương lai sẽ là mẹ chồng của cô, cô thật hy vọng mình có thể thuyết phục được bà thay đổi tư duy.

Nào hay Trình Thiến Tây hoàn toàn không tiếp nhận ý tốt của cô, bà điều tiết lại cảm xúc rồi ngồi lại xuống ghế.

‘Sầm tiểu thư, tôi không thể phủ nhận cô có một sức ảnh hưởng nhất định đối với Quý Dương, bằng không nó cũng sẽ không vì cô mà làm nhiều việc như vậy nhưng tôi mong cô suy nghĩ rõ ràng, chỉ có khi cô chủ động rời khỏi Quý Dương thì nó mới càng ngồi vững vàng trên chiếc ghế tổng tài của Cung thị tài phiệt!’

Sầm Tử Tranh không ngờ bà nói câu này, trong mắt cô xẹt qua một tia kinh ngạc, cả người cũng cứng đờ như khúc gỗ.

Nhìn thấy lời nói của mình có tác dụng, Trình Thiến Tây mỉm cười đắc ý, trong mắt tràn đầy sự khinh miệt và ghét bỏ, hơn nữa đối với quyết định của mình và những hậu quả có thể xảy ra bà đều có lòng tin sâu sắc.

‘Sầm tiểu thư, nếu như có thể, tôi cũng không muốn dùng cách này để uy hiếp cô phải rời đi nhưng ... nếu như tôi không làm như vậy, tin rằng cô nhất định sẽ vẫn muốn tiếp tục kiên trì!’

Trong lòng Sầm Tử Tranh chợt dâng lên một dự cảm không lành. Cô không tự chủ được lên tiếng hỏi: ‘Rốt cuộc ý của bác là thế nào?’

Cái gì gọi là, chỉ có khi cô rời đi thì vị trí của Quý Dương ở Cung thị mới vững vàng được?

Không hiểu vì sao cô nhận ra trong mắt của mẹ Quý Dương thoáng qua một tia nguy hiểm!

Chương 20: Rời khỏi hân (4)

Trình Thiến Tây không nhanh không chậm, điềm đạm nói với Sầm Tử Tranh ...

‘Sầm tiểu thư, tôi không ngại nói cho cô biết, nếu như cô kiên trì ở lại bên cạnh Quý Dương, trước tiên, tôi không bảo đảm sẽ không làm phiền gì đến người nhà của cô, điểm này cô không cần phải hoài nghi, Quý Dương có thể bảo vệ cô nhưng người của tôi cũng có thể thần không biết quỷ không hay làm được rất nhiều việc, hậu quả ... không nói cô cũng biết đấy!’

Sầm Tử Tranh chợt cảm thấy lạnh cả người, hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập, cô nhìn người phụ nữ trước mặt với ánh mắt chấn động và kinh ngạc.

CỒ biết, người phụ nữ này nếu đã nói được như vậy, nhất định là có gì đảm bảo.

Thấy cô lặng yên không nói, Trình Thiển Tây đứng dậy đi đến trước cửa sổ, bộ trang phục sang trọng được cắt may khéo léo tôn lên cơ thể của bà, có thể nhìn ra, trước đây bà cũng là một mỹ nhân, chỉ là ... từ người phụ nữ này toát lên một vẻ sắc sảo và quyết đoán hơn người.

‘Ngoài ra, đây cũng là điều quan trọng nhất, tuy tôi rất không muốn làm như vậy!’

Bà xoay người lại, nhìn Sầm Tử Tranh nói rõ ràng từng chữ một: ‘Nếu như cô vẫn kiên trì ở lại bên cạnh nó, tôi sẽ mở một cuộc họp cổ đông, cô chắc không biết số cổ phần mà tôi nắm là bao nhiêu, cộng với số cổ phần của một số nguyên lão trong công ty, chuyện này đối với tôi mà nói là rất dễ dàng!’

Mắt Sầm Tử Tranh chợt trừng lớn ...

‘Bác là mẹ của Quý Dương, sao bác lại có thể làm như thế chứ? Bác làm như vậy đối với bác mà nói có gì hay đâu chứ?’

Cô cũng không ngờ mẹ Quý Dương lại dùng cách này để uy hiếp cô, điều này ... điều này đúng là quá sức tưởng tượng của cô rồi.

‘Có gì hay à?’

Trình Thiển Tây cười lạnh một tiếng, ‘Tôi chẳng thà đoạt lại tất cả từ tay con trai mình cũng không muốn trở mặt nhìn Quý Dương rơi vào bẫy của cô!’

‘Bác gái ... Quý Dương đã làm những gì vì công ty chắc bác cũng đã nhìn thấy, bác làm như vậy cũng không khỏi rất quá đáng!’ Sầm Tử Tranh quả thực không thể lý giải cách nghĩ của bà.

‘Quá đáng?’

Trình Thiển Tây hỏi ngược lại cô: ‘Vậy được thôi, tôi cho cô biết cái gì mới là sự thật! Sự thật chính là khi Quý Dương còn nhỏ, cha của Quý Dương đã trải qua một cơn bạo bệnh sau đó không thể tiếp tục điều hành công ty, cô có biết lúc đó tình cảnh của công ty hỗn loạn thế nào không? Có rất nhiều đối thủ cạnh tranh chờ xem ngày tàn của Cung thị, thậm chí có nhiều người đều bắt đầu dự đoán ngày sụp đổ của Cung thị, tuy rằng ba đại tài phiệt kia đã giúp đỡ tiền bạc không ít nhưng dù sao ngành kinh doanh chính của Cung thị chính là buôn bán, chế tạo vũ khí, có nhiều vấn đề họ không giúp được mà phải tự tìm cách giải quyết. Lúc đó chỉ có một mình tôi đứng ra gánh vác Cung thị rồi cứ thế phấn đấu rất nhiều năm cho đến khi gặp được nhà họ Ngải, nhờ sự giúp đỡ của cơ sở nghiên cứu vũ khí của họ mà Cung thị mới có ngày trở mình!’

Nhắc lại chuyện năm xưa, tâm tình của bà không khỏi có chút kích động, nhớ lại ngày đó một mình bà đánh Đông dẹp Bắc, đúng là hai chữ “vất vả” cũng không đủ để hình dung, tin rằng ngày đó nếu như không có những phấn đấu của bà, cũng không có một Cung thị tài phiệt như hôm nay.

‘Từ sau chuyện đó, tôi rất cuộc cũng hiểu lúc đầu vì sao cha mẹ hai bên quyết định chuyện liên hôn giữa hào môn, nếu như không phải vì tôi cũng xuất thân từ một bối cảnh tương tự, thì làm sao trong một thời gian ngắn tiếp nhận được những nghiệp vụ của Cung thị, hơn nữa còn có thể thiết lập được rất nhiều mối quan hệ, làm sao có thể giúp đỡ được cha của Quý Dương giữ lại tâm huyết của ông. Sầm tiểu thư, hôn nhân không phải chỉ có tình yêu là được nhất là đối với những nhà giàu có. Với chúng tôi mà nói, hôn nhân còn cần cả những mối quan hệ và lực lượng phía sau nữa! Vì vậy, dù thế nào tôi cũng sẽ không để cho con trai mình cưới một người vợ tầm thường. Sầm tiểu thư, mong cô có thể vì Quý Dương mà suy tính thiệt hơn, sau đó mới quyết định!’

Lúc này Sầm Tử Tranh hoàn toàn bị những lời này làm cho chấn động rồi, cô yếu ớt ngồi tựa lưng vào ghế, trong mắt lộ ra một tia bất lực.

Nếu như cô không nghe những lời này của Trình Thiển Tây thì cô hoàn toàn có đủ kiên trì và tự tin chạy theo lý lẽ của con tim nhưng ... cô có tư cách gì đi tranh với một người đã từng làm nhiều việc như vậy cho Cung thị, cho Quý Dương chứ?

‘Bác gái, cháu thua rồi, cháu không nhẫn tâm được như bác, ngay cả con trai mình cũng có thể ra tay. Bác chẳng cho Quý Dương một cơ hội nào để chứng minh hoặc thuyết phục bác thay đổi quan điểm cả!’ Cô rầu rĩ nói ...

Cô còn có thể làm được gì chứ?

Thứ nhất là vì người thân của cô

Thứ hai là vì người mà cô yêu nhất

Chẳng lẽ cô thật sự hy vọng nhìn thấy Quý Dương vì mình mà trở mặt với mẹ mình sao? Vấn đề này cũng không phải dùng cách bỏ nhà ra đi là giải quyết được.

Cô cũng là một phần tử của Cung thị, đương nhiên cô biết trong số những cổ đông cao cấp của công ty, hơn một nửa là những công thần đã cùng với người phụ nữ này đánh chiếm một mảnh giang sơn. Nếu như bà thực sự muốn dùng thủ đoạn kia để đối phó với con trai mình, tin rằng Quý Dương sẽ dễ dàng bị bà đánh bại.

Nghĩ đến đây, lòng Sầm Tử Tranh chợt nguội lạnh và còn có ... đau lòng.

Nguội lạnh là vì ... Quý Dương có một người mẹ chẳng khác nào Võ Tắc Thiên, chỉ vì lợi ích và quyền lực mà có thể hy sinh hạnh phúc của con mình, điều này thật đáng sợ và khó tin làm sao!

Đau lòng là vì sau này mỗi lần gặp cơn ác mộng sẽ không còn ai an ủi chở che cô nữa ...

Trình Thiển Tây đi nước cờ này đúng là thâm độc vô cùng, bà đã nhận ra điểm yếu của cô là ở đâu vì vậy vừa ra tay là giành được thắng lợi!

‘Sầm tiểu thư, không biết cô quyết định thế nào?’ Nhìn thấy thắng lợi trước mắt, bà sốt ruột muốn đánh nhanh thắng nhanh. Dù sao chuyện này cũng không hay ho gì, bà không muốn kéo dài quá lâu.

Tim Sầm Tử Tranh như đang rỉ máu, cô có thể nghe được tiếng lòng mình đang gào thét, một lần lại một lần, cảm giác đau khổ này khiến cô suýt nữa thì ngất đi nhưng cô cố gắng gượng đề nén xuống, khóe môi lộ ra một nụ cười vừa bất lực vừa thê lương ...

‘Cung phu nhân, cháu quyết định rút lui, bà ... thắng rồi!’

Cô yêu Quý Dương như thế, làm sao có thể trở mặt nhìn sự nghiệp mà Quý Dương vất vả mở rộng ra thoáng chốc không còn chứ!

‘Vậy được, tôi hy vọng trước khi Quý Dương trở lại cô có thể chủ động rời khỏi nó, hơn nữa ...’

Giọng nói của Trình Thiển Tây càng thêm sắc bén, bà đi đến trước mặt Sầm Tử Tranh, nói rành rọt từng chữ, ‘Hơn nữa, cô phải khiến cho nó triệt để hết hy vọng với cô, thậm chí là ... tuyệt vọng!’

‘Không ... cháu không thể làm được!’

Sầm Tử Tranh trả lời một cách vô ý thức, chẳng lẽ cô lảng lạng rời khỏi hắn cũng không được sao? Chẳng lẽ thật sự muốn Quý Dương hận cô đến tận xương tủy mới vừa lòng sao?

Cô không làm được! Cô sao đành lòng chứ bởi cô biết, khi Quý Dương hận cô cũng là lúc hắn đau khổ nhất ...

‘Sầm tiểu thư, tôi nghĩ ... cô cần phải làm như vậy bởi vì ... cô không còn sự lựa chọn nào khác!’ Trình Thiển Tây cười một cách đắc ý, nụ cười của bà như một bàn tay hung hăng đẩy cô vào địa ngục!

107. Q.7 - Chương 21-22

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 21: Đêm không ngủ (1)

Đêm muộn nhưng Sầm Tử Tranh ngủ không được an ổn ...

Một lúc cô lại nằm mơ thấy cô và Quý Dương kết hôn, một lúc cô lại mơ thấy Trình Thiển Tây với ánh mắt dữ dội và lạnh lùng đang đứng trước mặt cô, sau đó lại một cơn ác mộng khác, là Cung thị bắt đầu suy sụp, lòng người hoang mang bất an ...

‘ Quý Dương ...’

Sau tiếng kêu thất thanh, Sầm Tử Tranh bừng tỉnh lại từ cơn ác mộng, trên trán toàn là mồ hôi lạnh.

Cô thở hồng hộc giống như vừa chạy qua một quãng đường thật dài, mái tóc dài xoa tung trên vai, phần tóc mái trước trán đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Từ sau khi Quý Dương rời đi, mỗi ngày cô đều mơ thấy ác mộng ...

Từ sau khi cô gặp mặt Trình Thiển Tây, cô liền biết trong những ngày tháng sau này, mỗi đêm cô đều khó mà ngủ an ổn được.

Từng lời của Trình Thiển Tây, sắc bén mà lạnh mạc như muốn đông cứng tim cô.

‘Tôi hy vọng trước khi Quý Dương trở lại cô có thể chủ động rời khỏi nó, hơn nữa ...hơn nữa, cô phải khiến cho nó triệt để hết hy vọng với cô, thậm chí là ... tuyệt vọng!’

Câu nói này như một lời nguyền lúc nào cũng vang vang bên tai cô !

Lúc này cửa phòng cô chợt bị đẩy ra, bà Sầm bước vào.

‘Bé cưng à, con gặp ác mộng phải không? Ở ngoài mà cũng nghe được tiếng kêu của con!’

Bà lộ vẻ quan tâm ngồi nơi đầu giường, vươn tay âu yếm giúp cô lau mồ hôi trên trán.

‘Mẹ ...’

Sầm Tử Tranh có chút yếu ớt dựa vào người mẹ mình, cô thấy mệt mỏi quá, chính vì như vậy nên tối nay cô mới không về nhà mà trở về nhà mẹ mình.

Bà Sầm nhìn bộ dạng có vẻ mệt mỏi, tinh thần hoang mang của con gái, sự lo lắng bắt đầu xuất hiện trong mắt bà.

‘Bé cưng à, sao hôm nay con vừa về là đã thấy con thấp thỏm không yên rồi, có thể nói ẹ biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì không?’

Con gái bà sinh ra làm sao bà không biết tính tình của nó được chứ, rõ ràng hôm nay bé cưng của bà có chuyện gì đó.

‘Không có gì đâu ... chắc là gần đây công việc nhiều quá thôi ...’

Nghe tiếng mẹ ân cần hỏi han, Sầm Tử Tranh thấy mình như một đứa bé bị ủy khuất, trong mũi tràn đầy chua xót, khóe mắt bắt đầu ẩm ướt.

Nhưng cô tuyệt đối không thể rơi lệ trước mặt mẹ được, chỉ đành gắng gượng nhịn xuống.

Bà Sầm nghe cô nói vậy, nỗi lo lắng trong lòng cũng vơi đi, bà vừa vỗ nhẹ sau lưng cô vừa nói: ‘Con đó nha, có làm việc thì cũng đừng gắng sức quá, trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Quý Dương không phải đã nói rồi sao, đợi nó trở về hai đứa sẽ chuẩn bị kết hôn, hai ngày nay con suy nghĩ thử xem mình cần mua sắm những gì để chuẩn bị cho đám cưới chưa?’

Con gái lấy chồng là chuyện lớn, người làm mẹ như bà đương nhiên phải giúp con suy nghĩ thấu đáo, lo mọi việc cho chu toàn, nhưng cho đến hôm nay vẫn chưa thấy con nhắc gì đến đám cưới nên bà đành phải lên tiếng hỏi trước vậy.

Sầm Tử Tranh nghẹn hỏi vậy lòng lại đau thêm một chút, câu hỏi của bà như xát muối vào vết thương đang đau đớn của cô, khiến nó đã đau càng đau thêm ...

‘Không cần đâu mẹ, con đâu có cần mua sắm gì ...’

Cô thở dài một tiếng thật sâu, cổ nèn nổi đau khiến người ta không thở nổi kia xuống đáy lòng rồi chợt tuyệt vọng phát hiện, thì ra hít thở cũng có thể đau đến như vậy.

Hôn lễ đã không còn, còn mua sắm gì nữa chứ?

Ngược lại bà Sầm cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, bà chỉ gật đầu nói: ‘Cũng đúng thôi, mẹ nghĩ tất cả mọi chuyện có liên quan đến đám cưới Quý Dương chắc đã sắp xếp xong cả rồi. Bé cưng à, nếu như mấy người bạn già của mẹ mà biết mẹ tìm được một người con rể lý tưởng như vậy chắc là hâm mộ đến chết thôi. Con không biết đấy thôi, con của mấy người đồng hương của mẹ nếu kết hôn thì phải chuẩn bị rất lâu rất lâu, lo lắng đủ thứ, đâu có giống như Quý Dương, chuyện gì cũng chuẩn bị thỏa đáng hết cả. Đứa con rể này, đúng là mẹ đốt đèn cũng không tìm được đứa thứ hai nha ...’

‘Mẹ ...’

Sầm Tử Tranh đúng là không nghe tiếp được nữa, cô vội lên tiếng ngắt lời bà, muốn nói cho bà biết mọi chuyện nhưng rồi lại không biết nên mở lời thế nào.

Cô không biết nên giải thích với mẹ thế nào, rằng cuộc hôn nhân này ... không thành!

Ngay lúc này, điện thoại của Sầm Tử Tranh chợt reo lên, bà Sầm giúp cô lấy điện thoại đến, vừa nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, trên mặt liền lộ ra ý cười.

‘Thật đúng là ... nói đến người nào thì người đó gọi điện thoại đến ngay. Là điện thoại của Quý Dương, con mau nghe đi!’

Chậm chạp cầm lấy điện thoại, Sầm Tử Tranh thầm thở dài một tiếng, ấn nút nhận.

Bà Sầm cười, rất tâm lý rời khỏi phòng không muốn làm con gái ngượng ngùng.

‘Tranh Tranh, ăn tối chưa?’ Bên đầu bên kia là giọng nói ân cần của Cung Quý Dương.

‘Chưa ...’ Lòng cô lại thất lại.

‘Sao vậy? Lúc này không phải em đã tan sở rất lâu rồi sao? Vì sao còn chưa ăn?’ Trong giọng nói của hắn không giấu được sự lo lắng.

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, tìm đại một lý do: ‘Về nhà em mới thấy mệt quá nên ngủ thiếp đi, vừa mới tỉnh giấc ...’

‘Tranh Tranh, không cần phải quá vất vả như vậy làm gì. Bây giờ công việc kinh doanh của thương hiệu Leila đã đi vào quỹ đạo, bên em còn có rất nhiều người tài giỏi có thể giúp được em, em chỉ cần ngoan ngoãn chờ làm cô dâu xinh đẹp của anh là được rồi, biết chưa?’ Trong lời dặn dò ân cần của Cung Quý Dương không dấu được sự bá đạo.

‘Ân ...’

Sầm Tử Tranh chưa xót trả lời hắn, đây cũng là lần đầu tiên cô không bởi vì thương hiệu Leila mà phản bác lại lời hắn.

Chừng như cảm nhận được trong thái độ ngoan ngoãn bất thường của cô, hắn lo lắng hỏi: ‘Tranh Tranh ... em không sao chứ?’

‘Không sao, em làm sao có chuyện được chứ? Quý Dương, em ... em ...’ Sầm Tử Tranh ngập ngừng muốn nói lại thôi.

‘Sao vậy? Có chuyện gì thật sao?’ Nhảy cảm nhận ra cô có thái độ khác thường, Cung Quý Dương hỏi lại.

‘Ừm, không, không có gì, chỉ là em quá mệt thôi!’

Đầu bên kia truyền đến một tiếng cười ấm áp: ‘Tranh Tranh, phải nghỉ ngơi thật tốt chứ ...’ Trong tiếng cười mang theo sự ân cần và tình ý nồng đượm ...

Chương 22: Đêm không ngủ (2)

Điện thoại đã ngắt lâu rồi mà Sầm Tử Tranh vẫn giữ nguyên tư thế ngồi như nãy giờ, đầu gác lên hai gối, điện thoại từ trong tay rơi xuống giường lúc nào cô cũng không hay biết ...

Nửa đêm, tất cả đều yên tĩnh đến không chân thật, bốn phía đều không có một tiếng động, yên tĩnh như cái chết.

Người trên giường trở mình qua lại, thân thể sớm mệt đến không chịu được mà một chút buồn ngủ cũng không có.

Sầm Tử Tranh bước xuống giường, cô bước đến bên cửa sổ chậm rãi mở ra. Ánh trăng dịu dàng như nước vậy phủ lấy cô. Vừa mới qua nửa đêm vậy mà Sầm Tử Tranh có cảm giác như đã qua một thế kỷ vậy. Dù sao cũng không thể ngủ được, cô quyết định đi xuống vườn hoa dưới lầu đi dạo một vòng.

Gió đêm mát rượi phất qua người Sầm Tử Tranh rồi xuyên thẳng vào lòng cô khiến Sầm Tử Tranh không tự chủ được co người lại ...

Gió phất nhẹ qua làn váy trắng của cô, dưới ánh trăng mờ ảo cô như một hồn ma vất vưởng, cô đi một cách không mục đích xuyên qua những khóm hoa, cánh tay bị một nhánh cây khô quệt trúng làm sột một đường cô cũng không để ý.

Không đau sàu, không rơi lệ, biểu tình trên mặt cô nhìn có vẻ cứng nhắc dù trong mắt che dấu không được một nỗi đau khổ đến tận cùng.

Cô cũng rất muốn khóc to một trận, muốn kêu to một tiếng cũng rất muốn nhắc lấy điện thoại nói với Cung Quý Dương ở phương xa kia một ngàn, một vạn lần câu nói “Em yêu anh” ...

Nhưng những gì cô có thể làm chỉ có thể như thế, dưới ánh trăng, trong hương hoa dịu dịu bước những bước không hồn như muốn để lại trên cỏ những dấu vết đau khổ của mình, một lần rồi lại một lần ...

Khi cánh hoa rơi rụng, mùi hương còn vương vấn

Rồi mất đi trong cơn mưa rền gió dữ, không còn ai ngửi thấy

Nếu như tình yêu bảo tôi tiếp tục

Tôi sẽ yêu đến tận cùng

Nếu như tình yêu chết đi trong vinh quang

Thì rồi sẽ trùng sinh trong tro tàn

Lúc khó quên những lời tình tự

Hãy dùng nụ cười của anh, giúp em tiến đưa ...

Một sự mệt mỏi không biết tên dâng lên trong lòng rồi xuyên suốt toàn thân. Trái tim mệt đến không thể mệt hơn! Khi Sầm Tử Tranh ngồi sụp xuống dưới tán một cây đình hương, ánh mắt nhìn xa xăm về phía chân trời, rất nhiều hình ảnh không ngừng quay cuồng trong đầu cô ...

Sầm Tử Tranh chợt cười một cách vui sướng bởi vì cô nhìn thấy từ một góc cách đó không xa, dưới ánh trăng mờ ảo, Cung Quý Dương đang đứng đó nhìn cô, nụ cười tà tứ quen thuộc nở trên gương mặt tuần tú, hần cách cô rất gần, gần như chưa từng rời xa, vẫn luôn luôn ở cạnh cô ...

Nhưng khi cô đứng dậy, tươi cười đi về phía hần, nụ cười khiến gương mặt cô càng xinh đẹp diễm lệ, cô bước nhanh đến, rất muốn bổ nhào vào lòng hần, hưởng thụ sự ấm áp từ vòng tay hần ...

Gió đang khóc ...

Trăng đang khóc ...

Chịu không nổi áp lực bị dồn nén đã lâu, Sầm Tử Tranh ngã xuống, bất tỉnh.

Khi Sầm Tử Tranh tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, giường màu trắng, chăn đệm màu trắng, còn trên người cô lúc này cũng là một bộ quần áo trắng của bệnh nhân, trên tay đang cầm kim truyền dịch.

‘Ồ ...’

Sầm Tử Tranh day day huyết Thái Dương nhưng không thể nhớ ra rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với mình. Nhưng cô biết ... nơi này chắc chắn là bệnh viện!

‘Bé cưng, con tỉnh rồi sao?’

‘Chị ...’

Hai giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, nhìn lại lần nữa thì đúng là mẹ và em trai, hai người xem ra đã ở trong bệnh viện chăm sóc cho cô suốt đêm, trong mắt đã có quầng thâm nhưng khi họ thấy cô tỉnh lại, nhất thời hết sức kích động và mừng rỡ.

‘Mẹ!’ Sầm Tử Tranh thảng thốt gọi bà, ‘Con bị sao vậy? Sao lại phải vào bệnh viện?’

‘Bé cưng à, con suýt nữa thì hù chết mẹ rồi. Tối qua con ngắt xỉu trong vườn hoa, gọi thế nào cũng không tỉnh. Con đó, rốt cuộc có tâm sự gì sao không nói với mẹ chứ? Tại sao nửa đêm nửa hôm lại chạy đến vườn hoa làm gì ...’

Trong giọng nói của bà Sầm lộ vẻ kích động, gương mặt đầy lo lắng nhìn con gái mình.

‘Đúng đó, chị, rốt cuộc chị sao thế?’ Em trai cũng quan tâm, hỏi.

Cuối cùng Sầm Tử Tranh cũng nhớ lại hết những chuyện tối qua, trên mặt cô lộ vẻ áy náy, nói: ‘Mẹ, con xin lỗi. Con ... tối qua tự dưng con thấy hơi buồn thôi, không có gì đâu ...’

Con đó, nha đầu ngốc, thật biết làm ẹ lo. Con không biết chứ, cũng may là có một vị luật sư họ Khương báo với mẹ, bằng không con hôn mê bất tỉnh ở vườn hoa cả đêm cũng không ai biết!’ Mắt bà Sầm đã rướm nước mắt, bà lên tiếng trách yêu.

‘Luật sư họ Khương?’ Sầm Tử Tranh kinh ngạc lắm lắm ... Khương Ngự Kinh sao?

Chuyện này có liên quan gì đến hắn?

Bà Sầm thở dài một tiếng noia: ‘Tối qua điện thoại của con cứ reo không ngừng mà không ai nghe nên mẹ phải chạy qua xem. Thấy con không có trong phòng nên mẹ nhận điện thoại giúp con. Nghe mẹ nói tìm không thấy con vị Khương luật sư đó rất lo lắng, nửa đêm nửa hôm còn lái xe đến nhà chúng ta, sau đó chúng ta tìm thấy con trong vườn hoa!’

‘Ý mẹ nói là ... Khương luật sư đưa con đến bệnh viện sao?’ Sầm Tử Tranh vẫn chưa hoàn hồn lại từ những tin tức của mẹ mình.

‘Phải đó, sau khi anh ta thấy con ngắt xỉu liền lập tức ôm con đưa đến bệnh viện! Bác sĩ nói là con bị nhiễm lạnh, hơn nữa còn ăn uống không đầy đủ, thể lực rất kém. Con nói đi, mẹ con mình cùng sống trong một thành phố vì sao ngày thường không chịu về nhà để mẹ nấu vài món ngon tẩm bổ cho con mà để đến thế này chứ ...’ Bà Sầm xót con, lên tiếng.

Bà Sầm càng nói, Sầm Tử Tranh càng ngây người, đầu óc choáng váng quay cuồng nhưng cô khẳng định mình không nghe nhầm.

‘Mẹ ... con cũng đâu phải bị bệnh gì nghiêm trọng đâu, nghỉ ngơi ăn uống nhiều thì tốt rồi. Em à, đưa mẹ về nhà để mẹ nghỉ ngơi đi ...’

‘Con nha ...’ Bà Sầm nào chịu rời đi, bà nhìn cô muốn nói lại thôi ...

‘Bé cưng à, mẹ hỏi con một chuyện, con phải thành thật trả lời mẹ!’

Sầm Tử Tranh gắng gượng thoát ra khỏi cơn choáng váng nhìn mẹ, không biết bà định hỏi chuyện gì.

‘Bé cưng à, có phải tối qua con với Quý Dương cãi nhau hay không? Với lại ...’

Trên mặt bà Sầm lộ vẻ thiếu tự nhiên, bà thở dài một tiếng, hắng giọng hỏi: ‘Con với vị luật sư họ Khương kia rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?’

108. Q.7 - Chương 23-24

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 23: Tình thành tro tàn (1)

Sầm Tử Tranh nghe mẹ hỏi như vậy, trên mặt không còn giữ được nét thản nhiên ...

‘Mẹ, sao mẹ lại hỏi như vậy?’

Bà Sầm nhú mày, trầm ngâm nói: ‘Tối qua mẹ với em trai con, còn có vị Khương luật sư kia đi khắp nơi tìm con, cho đến khi tìm đến vườn hoa, nào ngờ sau khi con nhìn thấy Khương luật sư thì cứ cười mãi, sau đó bước đến ôm người ta, giống như ... giống như ...’

‘Giống như chị và Khương luật sư là một đôi đang yêu nhau thắm thiết vậy!’ Em trai thấy mẹ ngập ngừng liền tiếp lời bà, nói một cách thẳng thắn, dứt khoát.

Sầm Tử Tranh nhất thời ngây người, cô rốt cuộc đã biết tối qua tất cả chỉ là ảo giác của mình, người mà cô thấy đêm qua không phải là Cung Quý Dương mà là ... Khương Ngự Kinh!

Sao lại có thể như thế chứ?

Sao cô có thể nhận lầm Khương Ngự Kinh là Cung Quý Dương được chứ?

‘Bé cưng à, tuy mẹ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng con với Quý Dương dù sao cũng đã sắp kết hôn rồi, phải chú ý một chút chứ. Mẹ nhìn ra được, vị luật sư họ Khương kia rất thích con đây ...’

‘Mẹ ...’

Lúc Sầm Tử Tranh còn chưa biết nên giải thích thế nào thì cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra ...

‘Tử Tranh, em tỉnh rồi sao?’

Khương Ngự Kinh tươi cười bước vào, hoàn toàn không thể nhận ra là một người vừa thức cả một đêm, khi hắn nhìn thấy Sầm Tử Tranh đã tỉnh lại liền đặt món điểm tâm trên tay xuống bước đến bên cạnh giường cô ...’

‘Em có biết không, tối hôm qua em làm bác gái sợ chết khiếp!’

Giọng hắn trầm ấm rất dễ nghe mang theo một sự dịu hoặc rất đặc biệt. Nói dứt lời hắn xoay về phía bà Sầm và em trai Sầm Tử Tranh: ‘Bác gái, con đã mua bữa sáng về rồi, mọi người ăn đi!’

‘Ồ, cảm ơn cậu, luật sư Khương!’

Bà Sầm không biết liệu hắn có nghe được ba người trong phòng bàn luận chuyện gì không nên về mặt có chút không được tự nhiên.

‘Bác gái, cháu tên là Khương Ngự Kinh, sau này bác gọi cháu là Ngự Kinh là được rồi, xin đừng quá khách khí như thế. Lát nữa ăn sáng xong cháu đưa hai người về nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Tử Tranh ở đây có cháu chăm sóc, mọi người không cần phải lo lắng!’ Khương Ngự Kinh chủ động giải vây cho bà, giọng không kiêu không nịnh nói một cách rành mạch, sắp xếp mọi việc đâu ra đấy.

‘Cái này ...’

Bà Sầm thấy Sầm Tử Tranh cũng không có ý phản đối, nhất thời không biết mình nên đi hay ở.

‘Mẹ, mẹ nghe lời anh ta đi, trở về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, con không có yếu ớt đến vậy đâu. Mẹ yên tâm đi!’

Sầm Tử Tranh không muốn giải thích nhiều với bà, chỉ nhỏ nhẹ nói.

Bà Sầm và em trai cô bốn mắt nhìn nhau, trong lòng bà Sầm không khỏi dâng lên một nỗi bất an ...

Sau cùng, bà cự tuyệt ý tốt của Khương Ngự Kinh, tự ngồi taxi trở về. Trước khi đi bà còn chu đáo nhờ cậy bác sĩ, lo lắng Sầm Tử Tranh vẫn còn bệnh gì mà bác sĩ chưa khám ra.

Trong phòng bệnh, Khương Ngự Kinh ngồi nơi đầu giường của Sầm Tử Tranh, hẩn cẩn thận giúp cô đắp chăn sau đó nhẹ giọng nói: ‘Tử Tranh, nếu như em mệt thì nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát nữa đi!’

Sầm Tử Tranh nhẹ lắc đầu. Tuy đầu óc cô vẫn còn choáng váng nhưng cũng chưa đến nỗi nghiêm trọng nên cô nhẹ giọng đáp lời hẩn: ‘Anh Khương, cảm ơn anh đưa em đến bệnh viện ...’

Khương Ngự Kinh nhìn cô đăm đăm ...

‘Tử Tranh, xem ra em vẫn còn tâm lý đề phòng đối với anh đúng không? Tuy Cung Quý Dương rất giàu có nhưng rõ ràng anh ta chăm sóc em không tốt bằng không vì sao em lại hôn mê bất tỉnh trong vườn hoa được chứ?’

‘Anh Khương, xin anh đừng nói vậy ...’ Sầm Tử Tranh vừa nghe nhắc đến tên của Cung Quý Dương thì tim lại bắt đầu rĩ máu ...

‘Được được được, vậy anh không nói nữa!’

Khương Ngự Kinh thấy cô lộ vẻ khác thường, vội vàng đáp ứng.

‘Vậy đi, em muốn ăn gì thì cứ nói với anh, vừa này bác sĩ mắng anh rất hung đấy ...’

‘Mắng anh? Vì sao chứ?’

Lời của hẩn ít nhiều cũng khiến cho Sầm Tử Tranh chú ý, cô ngẩng đầu nhìn hẩn, ngạc nhiên hỏi.

Nụ cười của Khương Ngự Kinh ấm áp như gió xuân, đôi mắt màu đen sáng ngời, hẩn nhẹ cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn không bị truyền nước của Sầm Tử Tranh lên, nói: ‘Ông ấy nói, ngay cả bạn gái của mình mà anh cũng không biết chăm sóc, thực là đáng trách!’

Nói dứt lời hẩn nhìn cô đăm đăm, trong lời nói và ánh mắt đều mang theo sự chờ mong.

Sầm Tử Tranh không ý thức muốn rút tay về nhưng bị hẩn nắm càng chặt ...

‘Tử Tranh, cho anh một cơ hội đi, để anh được chăm sóc em!’

Hẩn hơi cúi người xuống, một bàn tay kia dịu dàng đặt lên gò má tái nhợt của cô, ánh mắt nghiêm túc và chân thành ...

‘Em phải biết, trên đời này không phải chỉ có một Cung Quý Dương. những gì hẩn làm được anh cũng có thể làm được. Hẩn yêu em sâu đậm bao nhiêu, anh chỉ có hơn chứ không kém!’

Sầm Tử Tranh sững sờ nhìn Khương Ngự Kinh, khi nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm đầy tình ý của hẩn, không kìm lòng được cô lại nhớ đến Cung Quý Dương. Nếu như lúc này có Quý Dương ở bên cạnh thì cô sẽ thế nào?

Nhất định là sẽ không chút do dự bỏ nhào vào vòng tay hẩn, chỉ tiếc là, hẩn là Khương Ngự Kinh, hẩn không phải là Cung Quý Dương...

Thấy cô không nói gì chỉ trở mắt nhìn mình, Khương Ngự Kinh không kìm được cảm giác rầu rĩ ...

‘Tử Tranh, xin lỗi em. Vừa này anh làm em sợ phải không? Được rồi, được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, em nghỉ ngơi một lát đi. Anh đi mua chút gì cho em ăn!’

Hẩn cười với cô, trong nụ cười tràn ngập triu mến và nhẫn nại.

Khương Ngự Kinh đứng dậy đi về phía cửa, vừa định mở cửa thì Sầm Tử Tranh bỗng lên tiếng ...

‘Anh Khương ...’

Giọng cô thật yếu ớt như không còn chút sức lực nào...

Khương Ngự Kinh vội dừng bước chân quay lại nhìn cô như chờ cô nói tiếp.

Chương 24: Tình thành tro tàn (2)

Sầm Tử Tranh nhìn người đàn ông cao lớn đỉnh đạc đang đứng trước mặt, nhìn đôi mắt đen thăm thẳm thúy của anh ta, rèm mi thật dài của cô rũ xuống, đôi môi anh đào mấp máy mấy lần mới thốt được thành lời ...

‘Anh Khương, có phải những gì Quý Dương làm được anh cũng sẽ làm được hay không?’

Bàn tay đã đặt trên tay nắm cửa của Khương Ngự Kinh trượt xuống, hấn gật đầu, vẻ mặt hết sức nghiêm túc: ‘Đúng vậy, những gì anh ta có thể làm được, anh nhất định cũng sẽ làm được!’

‘Vậy ...’

Giọng Sầm Tử Tranh có chút cứng nhắc, cô gian nan thốt lên từng chữ: ‘Nếu như kết hôn thì sao?’

Câu hỏi của cô khiến Khương Ngự Kinh hết sức kinh ngạc nhưng sau đó trong mắt lộ ra một ý cười khó hiểu, hấn vội bước nhanh về phía cô, ngồi nơi đầu giường, kích động hỏi: ‘Tử Tranh, em vừa nói gì? Em nói lại lần nữa đi!’

So với vẻ kích động của Khương Ngự Kinh, Sầm Tử Tranh rõ ràng là bình tĩnh hơn nhiều, cô nhìn vào mắt hấn, trịnh trọng nói lại lần nữa: ‘Ý của em chính là, nếu như trong vòng hai ngày em muốn tổ chức đám cưới với anh, anh ... có thể làm được không?’

Câu hỏi của cô khiến cho Khương Ngự Kinh đã kích động càng thêm kích động hơn, hấn vội nắm chặt lấy tay cô: ‘Tử Tranh, em thật sự ... thật sự quyết định gả cho anh sao? Anh không nghe lầm đó chứ?’

Vẻ mặt Sầm Tử Tranh vẫn bình lặng dù trong mắt lộ ra một tia đau khổ, nhưng rất nhanh cô đã giấu nó sâu trong đáy mắt.

Cô gật đầu thật nhanh như không muốn để cho bản thân có cơ hội rút lui.

‘Đúng vậy, em quyết định gả cho anh nhưng, hôn lễ của chúng ta nhất định phải cử hành trong vòng hai ngày này, có được không?’ Cô hỏi lại lần nữa.

‘Có thể, đương nhiên có thể, chỉ cần em đồng ý gả cho anh, cho dù là ngày mai anh cũng sẽ chuẩn bị một hôn lễ thật long trọng cho chúng ta!’ Khương Ngự Kinh cực kỳ mừng rỡ nói.

Sầm Tử Tranh không nói gì, cô khép mắt lại lần nữa ...

Cũng đến lúc kết thúc rồi!

Tất cả đều kết thúc cùng với hôn lễ giữa cô với Khương Ngự Kinh!

Cô nghĩ kỹ rồi, chỉ khi cô gả ột người khác thì Quý Dương mới hết hy vọng về cô, mới có thể đặt một dấu chấm hết ối quan hệ đã dày vò hai người suốt tám năm!

Tuy rằng, lòng cô đã vì quyết định vừa nãy của mình làm cho tan nát ...

Tuy rằng, trái tim cô đang rỉ máu ...

Tuy rằng, cô biết Quý Dương nhất định sẽ vô cùng đau khổ ...

Tuy rằng, cô biết điều này vốn không công bình với Khương Ngự Kinh ...

Nhưng, vì mẹ và em trai, vì hạnh phúc sau này của Quý Dương, cô không thể không làm như vậy!

Khương Ngự Kinh nhìn Sầm Tử Tranh đang nằm trên giường bệnh, khi cô chậm rãi nhắm mắt lại, nụ cười trên gương mặt anh dần dần biến mất, thay vào đó là một nỗi chua xót và thương mến...

Nhẹ vuốt mái tóc dài của cô, trong đôi mắt thăm thẳm tràn ngập tình ý.

‘Tử Tranh ...’ Hấn nhẹ giọng gọi.

Sầm Tử Tranh nhấp nháy rèm mi dài, khi cô mở mắt ra liền nhìn thấy Khương Ngự Kinh ...

Hấn đang cười, ngay cả ánh mắt cũng tràn ngập niềm vui và hạnh phúc.

‘Anh sẽ lập tức chuẩn bị hôn lễ, ba ngày sau chúng ta kết hôn! Còn bây giờ, chuyện em nên làm không phải là vội vã đến công ty làm việc mà là dưỡng thân thể cho thật khỏe mạnh bằng không lỡ như ngất xỉu trong đám cưới thì không hay lắm đâu!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy, cực kỳ bình đạm nói: ‘Anh yên tâm đi, em sẽ không đến công ty đâu ...’

Khương Ngự Kinh hơi sững sốt, tuy nhận ra phản ứng khác thường của cô nhưng vẫn cười nói: ‘Ngoan lắm, sau này em chỉ cần yên tâm làm tốt vai trò bà Khương là được rồi, sự nghiệp nên giao cho đàn ông đi làm, em nghĩ đúng không?’

Sầm Tử Tranh không ý thức gật đầu, trong mắt chỉ là một khoảng mênh mông, ánh mắt long lanh, trong trẻo không còn nữa mà chỉ còn lại một màu xám xịt như tro tàn ...

‘Được rồi, em nghỉ ngơi cho khỏe đi. Anh đi mua gì về cho em ăn ...’ Khương Ngự Kinh chu đáo nói.

‘Anh Khương ...’

Cô nhìn theo bóng hắt, chợt cảm nhận được vẻ tịch mịch trong lòng hắt, nỗi áy náy lại dâng lên ... Hắt là một người tốt!

‘Thực ra anh hoàn toàn có thể cự tuyệt yêu cầu của em mà. Không có lý nào anh không biết vì sao em lại làm như vậy!’

Sầm Tử Tranh á ngại nói, cô thật sự không muốn bởi vì cô mà làm hại đến một người không liên can. Hắt rõ ràng là biết ... rõ ràng là biết cô không yêu hắt, cũng không phải thực lòng muốn gả cho hắt, vì sao trông hắt còn vui vẻ như vậy chứ?

Khương Ngự Kinh bước trở lại bên cạnh cô, cúi người xuống, bóng dáng cao lớn của hắt gần như che lấp mắt cô ...

‘Tử Tranh, anh biết em bởi vì Quý Dương nên mới quyết định làm như vậy. Anh không ép em phải nói ra lý do nhưng nếu như em đã chọn anh vậy anh nhất định sẽ nắm chắc cơ hội này. Cho dù em không yêu anh anh vẫn sẽ làm theo ý em bởi vì anh tin, rồi có một ngày em sẽ yêu anh!’

Sầm Tử Tranh nghe câu này trong lòng càng khó chịu, cô biết, ngay cả hy vọng cuối cùng cũng đã bị chặt đứt ...

Bởi vì nếu như đã đồng ý gả cho Khương Ngự Kinh, cô sẽ không có khả năng từ hôn, cũng chính là nói, tất cả đã chấm dứt ...

Nhìn ánh mắt ảm đạm của cô, Khương Ngự Kinh đau lòng không thôi, hắt bước đến gần cô, bàn tay nhẹ đặt lên vai cô, người cũng theo đó cúi xuống ...

Đôi môi ấm áp của hắt mang theo một hương vị dễ chịu áp xuống đôi môi anh đào của cô nhưng ngay lập tức, Sầm Tử Tranh nghiêng đầu tránh đi một cách không ý thức ...

Cô không biết nên có phản ứng thế nào với một nụ hôn xa lạ của một người đàn ông khác ...

Trong mắt Khương Ngự Kinh thoáng qua một tia bi thương nhưng hắt không thay đổi tư thế, vẻ bi thương thoáng qua trong đáy mắt đã bị thay thế bằng sự trấn tĩnh ...

Môi hắt thuận thế đáp xuống chiếc cổ trắng ngần của cô, tận tình hút lấy hương thơm thanh mát của riêng cô ...

Sầm Tử Tranh nhắm mắt lại, để mặc cho đôi môi của Khương Ngự Kinh làm càn trên người mình ...

‘Tử Tranh, anh yêu em ... yêu em ...’

Những lời yêu thương không ngừng vang bên tai cô nhưng lại chẳng thể gây cho Sầm Tử Tranh chút xúc động nào!

109. Q.7 - Chương 25-26

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 25: Tình thành tro tàn (3)

‘Cái gì? Bé cưng, con nói lại lần nữa ẹ nghe xem, con muốn đám cưới với ai?’

Buổi chiều, mặt trời vẫn chiếu những tia nắng ấm áp xuống vạn vật. Trong căn biệt thự chợt vang lên tiếng kêu kinh ngạc của bà Sầm ...

Hôm nay sau khi về nhà, Sầm Tử Tranh liền nói ẹ và em trai biết một tin bất ngờ đó chính là ... hai ngày sau cô sẽ làm đám cưới với Khương Ngự Kinh!

Nghe được tin này, bà Sầm vừa chấn động vừa hoang mang.

Em trai cô cũng đứng bật dậy, vẻ mặt khó hiểu nhìn chị mình, hỏi: ‘Chị bị bệnh đến hồ đồ rồi sao? Kết hôn với anh Quý Dương mới đúng chứ? Mẹ ...’

Em trai nhìn cô sau đó nhìn về phía bà Sầm, giọng trấn an: ‘Mẹ đừng quá kích động như thế. Chắc là chị nói nhầm thôi, hoặc là chị ấy đang cãi nhau với anh Quý Dương, nói vậy để trút giận thôi!’

Nghe vậy, tâm tình khấn trương của bà Sầm mới dần giãn ra nhưng lại nghe giọng nói kiên định của Sầm Tử Tranh: ‘Không đâu ... những gì con nói đều là sự thật cả, hơn nữa, con cũng không phải cãi nhau với Cung Quý Dương!’

‘Con ...’ Hơi thở của bà Sầm dần trở nên dồn dập.

‘Chị ... không có gì chứ?’

Em trai nghe vậy vẻ mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, ‘Chị không phải thật sự muốn đám cưới với vị luật sư họ Khương đấy chứ? Chuyện này thật quá đột ngột ...’

‘Loạn rồi! Con đúng là đang làm loạn rồi. Mẹ hỏi con, Quý Dương có biết chuyện này không ? Đang yên đang lành sao con lại quyết định như vậy chứ?’

Bà Sầm tức đến không nói được trọn câu, thay đổi lớn như vậy mà sao thái độ của con gái lại bình thản hết như đang nói về chuyện của một người khác vậy?

Hai ngày trước, con gái và Quý Dương vẫn còn vui vẻ hòa thuận mà hôm nay sau khi trở về nhà lại báo cho bà biết là muốn kết hôn với một người đàn ông khác? Điều này bảo bà làm sao có thể chấp nhận được chứ?

‘Mẹ ...’ Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, cô mệt mỏi nói: ‘Con đã lớn như vậy rồi, con có bất cứ quyết định nào cũng đều đã suy nghĩ kỹ càng rồi, con làm đám cưới với Khương Ngự Kinh không phải là chuyện đùa, cũng không phải là đang giận lấy gì!’

‘Bé cưng, nói ẹ nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bằng không sao có thể vô duyên vô cớ mà con lại có quyết định kỳ lạ thế này?’

Đánh chết bà Sầm cũng không tin con gái mình cứ như vậy mà gả ột người đàn ông khác. Theo như bà biết, Tử Tranh chỉ yêu duy nhất một người đàn ông, đó là Quý Dương.

Đang ngồi nơi sofa, Sầm Tử Tranh đứng dậy nhẹ giọng nói với mẹ mình: ‘Mẹ, thật sự là không có chuyện gì cả. Con muốn kết hôn với Khương Ngự Kinh cũng là chuyện thật. Lần này con về chỉ là để thông báo với hai người một tiếng. Riêng tiền mua căn hộ này, toàn bộ con sẽ trả lại cho Cung Quý Dương. Về chuyện chuyển công tác của em trai, con sẽ tìm cơ hội để trả ơn cho anh ta. Sau này chúng ta sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với Cung Quý Dương nữa cả!’

‘Chuyện ... chuyện này ...’ Bà Sầm càng nghe càng hồ đồ.

‘Được rồi, mẹ, cứ như vậy đi ...’

Sầm Tử Tranh ngắt lời mẹ mình, cô cầm chiếc điện thoại này giờ vẫn reo không ngừng của mình, nhận cuộc gọi, nói qua loa vài câu sau đó nhìn bà Sầm: ‘Mẹ, con còn có chuyện phải xử lý, có gì đợi con về rồi nói sau nhé!’

Nói rồi cô cầm lấy túi xách, rời đi.

‘Bé cưng ... bé cưng à ... nha đầu này, có phải muốn làm ta tức chết hay không chứ?’ Bà Sầm đuổi theo con gái ra ngoài, vừa chạy vừa gọi.

‘Mẹ à ...’

Em trai của Sầm Tử Tranh vội chạy đến dìu bà, vẻ mặt ngưng trọng khuyên can: ‘Bỏ đi mẹ, dù sao chị cũng đã quyết định như vậy rồi, con nghĩ chúng ta có khuyên cũng không được đâu. Nói không chừng là giữa chị với anh Quý Dương thực sự đã xảy ra chuyện gì thì sao!’

‘Không được, chuyện này mẹ không làm cho rõ ràng thì không được!’ Bà Sầm nói một cách kiên quyết.

‘Vậy mẹ định làm sao đây? Chị đã đi rồi, cho dù có đuổi theo kịp thì chưa chắc chị đã chịu nói cho chúng ta biết đâu!’

Bà Sầm suy nghĩ một lúc rồi thúc giục con trai: ‘Nhanh, đưa điện thoại của con ẹ!’

‘Mẹ làm gì?’ Vừa tò mò nhìn bà, em trai Sầm Tử Tranh vừa lấy điện thoại đưa ẹ.

‘Mẹ muốn gọi điện cho Quý Dương, mẹ muốn hỏi nó xem chuyện là như thế nào!’ Bà Sầm vừa nói vừa ấn phím ...

‘Mẹ, sao mẹ lại có số điện thoại của anh Quý Dương?’

‘Con là đồ ngốc sao? Lần đầu tiên gặp mặt nó đã đưa danh thiếp ẹ còn gì. Tầm danh thiếp quý giá như vậy mẹ đương nhiên phải giữ cho thật kỹ rồi!’

Điện thoại reo vài hồi thì đầu bên kia đã nhận điện.

‘Alo!’ Giọng nói đầy từ tính vang lên, đích thực là giọng của Cung Quý Dương không sai.

Bà Sầm vừa nghe được giọng nói quen thuộc liền nói nhanh: ‘Quý Dương à, là bác gái đây!’

‘Bác gái?’ Rõ ràng đầu bên kia có chút bất ngờ, sau đó từ điện thoại vọng đến một tiếng cười khê: ‘Thật không ngờ bác lại gọi cho con. Tranh Tranh sao thế ạ? Giờ này chắc là cô ấy đang nghỉ trưa rồi!’

Chỉ vài câu nói ngắn ngủi bà đã biết Cung Quý Dương rất quan tâm đến Sầm Tử Tranh.

‘Quý Dương à ...’

Bà Sầm nghe vậy trên mặt vẻ khó hiểu càng rõ rệt, thế nào chứ ... nó không biết quyết định của Tử Tranh sao?

‘Bác gái, bác sao vậy? Có gì xin bác cứ nói!’ Cung Quý Dương cực kỳ nhẫn nại hỏi.

Nghe mấy lời này, bà Sầm càng thêm tin tưởng, vấn đề xuất phát từ con gái mình.

‘Quý Dương à, con nghe kỹ lời bác gái đây ...’

Bà vội thuật lại cho Cung Quý Dương nghe những chuyện xảy ra gần đây.

Trong một quá cà phê, Sầm Tử Tranh chọn vị trí gần cửa sổ quen thuộc, cuộc điện thoại vừa rồi là của Tỉnh Nghiên gọi cho cô, xem ra Tỉnh Nghiên đã biết chuyện cô sắp gả cho anh trai của mình rồi.

Đang lúc chờ đợi thì điện thoại của Sầm Tử Tranh chợt reo lên, vừa nhìn vào cái tên hiện lên trên màn hình, lòng Sầm Tử Tranh liền trầm xuống ...

‘Alo!’ Thầm thở dài một tiếng, cuối cùng cô vẫn nhận cuộc điện thoại.

‘Sầm tiểu thư, tôi là mẹ của Quý Dương. Tôi muốn nhắc nhở cô một câu, hai ngày nữa Quý Dương sẽ về đến đây. Cô đã nghĩ ra phải làm thế nào chứ?’ Giọng Trình Thiển Tây vẫn tao nhã ung dung như thường nhưng vẫn mang theo một tia đe dọa khiến người ta không rét mà run.

Lời của bà như một ngọn roi hung hăng quất vào trái tim đã mang đầy thương tích của Sầm Tử Tranh, khiến cho nỗi đau càng tăng thêm một bậc ...

‘Bà Cung, xin bà yên tâm. Tôi đã quyết định làm đám cưới với một người khác, như vậy chắc bà hài lòng rồi chứ?’

‘Cô quả nhiên là biết giữ chữ tín. Hy vọng cô nói lời sẽ giữ lời, chuyện này tôi cũng không hy vọng Quý Dương sẽ biết, chắc cô hiểu rõ ý tôi chứ? Còn nữa, tôi biết hôm nay cô đã gửi thư từ chúc đến Cung thị, làm tốt lắm! Cô yên tâm, thương hiệu Leila mà cô vất vả gây dựng nên tôi đảm bảo, trong vòng ba tháng nó sẽ trở thành một thương hiệu hàng xa xỉ nổi tiếng khắp toàn cầu!’ Trình Thiển Tây hài lòng nói.

Sầm Tử Tranh chỉ lặng yên lắng nghe sau đó chậm rãi tắt điện thoại, trong mắt là một mảnh trống rỗng ...

Chương 26: Tình thành tro tàn (4)

Khi Khương Tĩnh Nghiên đi vào trong quán cà phê, điều đầu tiên cô nhìn thấy là một Sầm Tử Tranh đang ngồi ngẩn người, trên gương mặt thất thần là đôi mắt tràn đầy đau khổ và bất lực.

‘Tử Tranh ...’ Nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô, Tĩnh Nghiên thân thiết gọi.

‘À, Tĩnh Nghiên ...’ Sầm Tử Tranh vội dấu đi cảm xúc thật của mình, tắt máy điện thoại rồi chỉ tay về phía chiếc ghế đối diện.

Tĩnh Nghiên sau khi nhìn thấy vẻ đau khổ mà Sầm Tử Tranh đang cố giấu, cô lo lắng hỏi: ‘Tử Tranh, bạn không sao chứ?’

‘Không sao. Mình sao lại có chuyện được chứ! Ngồi đi!’ Sầm Tử Tranh gượng cười nhìn cô bạn thân, nói.

Tĩnh Nghiên trước giờ là người đơn thuần, tính tình qua loa sơ sài đương nhiên không quá tỉ mỉ nghiền ngẫm những biến hóa trên mặt bạn mình đại biểu cho cái gì. Khi cô ngồi xuống, gọi một phần bánh pudding hoa quả xong, kích động nhìn Sầm Tử Tranh hỏi: ‘Tử Tranh à, chuyện kia là thật sao? Bạn thật sự sẽ kết hôn với anh trai mình sao?’

Khi cô nghe được tin tức này nhất thời chấn động xen lẫn kinh ngạc vì vậy không thể chờ đợi thêm một phút nào, lập tức gọi điện hẹn Sầm Tử Tranh ra gặp mặt.

Sầm Tử Tranh nghe cô hỏi vậy, không trả lời mà chỉ nhẹ gật đầu, hàng mi thật dài của cô rũ xuống như muốn che dấu hết những tâm tình phức tạp trong đáy mắt ...

‘Hô hô ... thật tốt quá! Hai người đúng là kín đáo nha, có thể giấu được mình đến bây giờ. Thật là ... mau khai ra, bạn với anh trai mình yêu nhau từ bao giờ vậy?’ Tâm tư không tỉ mỉ nên Tĩnh Nghiên không hề phát giác ra bạn thân có chút khác thường, chỉ cười hỏi.

‘Tĩnh Nghiên ...’

Sầm Tử Tranh rõ ràng là không có tâm trạng đâu mà đi thỏa mãn sự tò mò của bạn mình, cô ngẩng đầu nhìn Tĩnh Nghiên, nhỏ nhẹ nói: ‘Hôm nay đi mua sắm với mình nhé, tối nay chúng ta cùng đi nghe nhạc, được không?’

Lúc này Sầm Tử Tranh không biết mấy ngày này qua như thế nào, cô chỉ biết, mỗi một phút mỗi một giây trôi qua đều là mang đến nỗi đau đến không chịu nổi, chỉ đành tìm chuyện gì đó làm để quên đi cảm giác thống khổ này.

Lời đề nghị của Sầm Tử Tranh khiến cho Tĩnh Nghiên rất hào hứng, cô nhìn đồng hồ sau đó nói: ‘Được thôi, lúc này đúng là thời điểm tốt để mua sắm nhưng còn tối nay ...’

Nói đến đây cô hơi ngập ngừng giống như vừa nghĩ đến điều gì, trên mặt lộ vẻ khó hiểu ...

‘Tử Tranh, muốn tìm người đi nghe nhạc với bạn thì nên tìm anh trai mình mới phải chứ. Anh ấy cũng sắp thành ông xã của bạn rồi, mình sao lại dám giành nhiệm vụ vinh quang này với anh ấy chứ, bị anh ấy biết còn không đánh mình một trận hay sao!’

Nói dứt lời cô cầm điện thoại lên, tiếp tục: ‘Đi dạo phố mua sắm mình đương nhiên rất thích đi với bạn nhưng chuyện nghe nhạc thì nhường phần cho anh trai mình vậy!’

‘Tình Nghiên, đừng ...’ Sầm Tử Tranh thấy cô định gọi điện thoại thì vội vàng ngăn lại.

Sở dĩ cô muốn làm inh mệt mỗi, kiệt sức chính là vì không muốn nghỉ, không muốn đối mặt với thực tại, cũng không biết phải đối mặt với Khương Ngự Kinh thế nào, nếu như gọi anh ta cùng đi nghe ca nhạc thì cô còn phải tìm đến Tình Nghiên làm gì.

Không thể phủ nhận Khương Ngự Kinh là một người tốt, bất luận là ở phương diện nào anh ta cũng có thể nói là “hàng hiếm”, cũng giống như Thư Tử Hạo vậy nhưng tiếc là ... đời này cô cũng chẳng thể yêu ai ngoài người kia.

Cung Quý Dương!

Cái tên này như một mũi dùi, mỗi một lần nhớ lại trong lòng lại giống như bị khoan một lần, đau đớn không thôi.

‘Tử Tranh ...’

Dù trì hoãn đến mấy Tình Nghiên cũng bắt đầu phát giác bạn mình có vấn đề, cô đặt điện thoại xuống bàn, nhìn Sầm Tử Tranh chăm chăm. Một lúc lâu sau cô mới lên tiếng: ‘Bạn ... vì sao muốn gả cho anh trai mình? Là vì yêu sao?’

Câu hỏi của Tình Nghiên khiến cho cả người Sầm Tử Tranh chợt run khê, cô cầm ly cà phê lên, nhấp một ngụm như muốn nhờ động tác này trì hoãn câu trả lời.

‘Tình Nghiên, sao bạn lại hỏi như vậy?’ Đặt tách cà phê xuống, cô cố làm ra vẻ thoải mái hỏi.

‘Tử Tranh, mình có cảm giác bạn đang có rất nhiều tâm sự. Mình hỏi bạn, bạn có thật sự yêu anh trai mình không?’ Tình Nghiên thẳng thắn dứt khoát hỏi.

Trong một chớp mắt đó, cả người Sầm Tử Tranh cứng đờ như khúc gỗ. Không biết trả lời thế nào cô chỉ đành lách nặng tìm nhẹ, nói:

‘Tình Nghiên, đây là chuyện giữa mình với anh trai bạn, bạn đừng bận tâm, được không?’

Câu trả lời của Sầm Tử Tranh thoáng nghe cũng nhận ra sự miễn cưỡng trong đó bởi vì thật sự cô không biết phải trả lời thế nào.

‘Vậy được, chúng ta trước không nhắc đến chuyện kia. Còn Cung Quý Dương thì sao?’ Tình Nghiên cũng không phải ngốc, sao cô lại không nhận ra vẻ cô tịch và đau xót trên mặt cô chứ.

Sầm Tử Tranh vụt ngẩng đầu lên nhìn Tình Nghiên, nỗi kinh ngạc khiến cô nói không thành câu.

‘Bạn ... vì sao lại nhắc đến anh ta chứ?’

Trên mặt Khương Tình Nghiên lộ vẻ lo lắng nhất là khi cô nhìn thấy vẻ trốn tránh trong mắt Sầm Tử Tranh kia. Tuy cô chưa có mối tình nào, cũng không biết mùi vị của tình yêu là thế nào nhưng từ phản ứng khác thường của bạn mình khi nghe cô nhắc đến ba chữ “Cung Quý Dương” thì cô càng khẳng định có điều gì đó không đúng.

‘Tử Tranh à, chuyện của bạn mình cũng biết được ít nhiều, mình biết thời gian gần đây bạn với Cung Quý Dương gần như là luôn ở bên nhau, ngay cả giới truyền thông cũng bàn tán xôn xao tin tức này, vậy mà bây giờ bạn đột nhiên lại muốn kết hôn với anh trai mình, điều này khiến mình rất khó hiểu!’

Sầm Tử Tranh nghe cô nói vậy, trên mặt lộ ra một vẻ thiếu tự nhiên, cô không trả lời bạn mình, mà cũng không biết nên trả lời thế nào.

Suy nghĩ của Tĩnh Nghiên cô đương nhiên hiểu được, mà trong thâm tâm cô cũng chỉ xem Khương Ngự Kinh như anh trai mà thôi, cô hoàn toàn không có chút tình ý gì với anh ta cả dù đó là một người đàn ông không chê vào đâu được!

Phản ứng của Sầm Tử Tranh hoàn toàn lọt vào mắt Khương Tĩnh Nghiên, cô thở dài một tiếng thật sâu, nói: ‘Tử Tranh à, thực ra nếu như bạn thật sự yêu anh trai mình mà dám cưới với anh ấy, mình thật sự mong còn không được, tuyệt đối tán thành! Nhưng nếu như trong lòng bạn chỉ có một Cung Quý Dương thì mình mong bạn nên suy nghĩ lại về quyết định này của mình bởi vì làm như vậy, bất luận là đối với anh trai mình hay với bạn đều là một loại tổn thương. Dù sao đám cưới cũng không phải một trò đùa, một cuộc hôn nhân không có tình yêu chỉ là bắt đầu của một bi kịch mà thôi!’

Sầm Tử Tranh lắc lắc ly cà phê trên tay, cà phê sớm đã nguội nhưng hương vị của nó vẫn còn thoang thoảng trong không khí.

‘Tĩnh Nghiên, mình hiểu ý của bạn, mình nghĩ, quên đi một người để yêu một người khác cũng không phải là chuyện không thể!’ Một lúc lâu sau cô mới lên tiếng, rèm mi vẫn rũ không dám đối mặt với Tĩnh Nghiên mà cũng để che đi nội tâm phức tạp của mình.

Cô thừa nhận mình rất ích kỷ hơn nữa, vì muốn cho Cung Quý Dương hoàn toàn tuyệt vọng về mình cô lại dùng cách cực đoan như vậy nhưng chuyện đến nước này đã không thể lo nghĩ quá nhiều được nữa ...

110. Q.7 - Chương 27-28

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 27: Tình thành tro tàn (5)

Tĩnh Nghiên nghe vậy, lắc đầu: ‘Mình không phải muốn lên tiếng nói giúp anh trai mình mà là mình lo lắng cho bạn. Bạn là người bạn tốt nhất của mình vì vậy mình thật lòng mong mỗi bạn có thể được hạnh phúc. Đúng vậy, anh trai mình đúng là một người đàn ông tốt, có thể mang lại hạnh phúc cho bất kỳ người phụ nữ nào nhưng còn bạn thì ... Nếu như người khác nói với mình câu đó mình sẽ tin ngay nhưng bạn là Sầm Tử Tranh, tám năm rồi bạn vẫn không quên được Cung Quý Dương, dù cho Thư Tử Hạo vẫn luôn ở bên cạnh bạn mà bạn vẫn không hề động lòng với anh ta, điều này nói rõ một chuyện ...’

Cô ngừng lại một chút, ánh mắt vẫn nhìn về phía Sầm Tử Tranh.

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu lên cũng nhìn chăm chăm về phía cô, như chờ cô nói tiếp.

Tĩnh Nghiên nói rành mạch từng chữ: ‘Điều này nói rõ một điều ... Cung Quý Dương đã thâm nhập vào tận cốt tủy của bạn rồi, anh ta đã hòa nhập vào sinh mệnh của bạn, nói một cách khác ... anh ta chính là sinh mệnh của bạn!’

Choang!!!

Một tiếng thanh thủy vang lên, tách cà phê trên tay Sầm Tử Tranh đã tuột khỏi tay cô rơi trên bàn vỡ toang tạo nên một tiếng vang thanh thủy, cà phê cũng bắn khắp người cô.

‘Tử Tranh ...’

Khương Tĩnh Nghiên không ngờ Sầm Tử Tranh lại có phản ứng mạnh như vậy, cô vội rút mấy tờ khăn giấy giúp bạn lau bớt cà phê vương trên quần áo, nhân viên phục vụ cũng vội chạy đến dọn dẹp những mảnh thủy tinh vỡ và lau sạch bàn.

‘Xin lỗi, tôi sẽ bồi thường!’

Sầm Tử Tranh rút ra mấy tờ tiền đưa cho nhân viên phục vụ, trên môi lộ ra nụ cười áy náy.

Khi nhân viên phục vụ đã rời đi, Tĩnh Nghiên mới lo lắng hỏi: ‘Bạn không sao chứ?’

Sầm Tử Tranh lắc đầu, không biết nói sao với bạn bây giờ. Khương Tĩnh Nghiên đã nói ra hết tâm sự và tình cảm trong lòng cô. Đúng vậy, Cung Quý Dương đã thâm nhập sâu vào cốt tủy của cô, hẳn chính là sinh mệnh của cô bằng không sao cô lại ủy khuất chính mình như vậy để bảo vệ “sinh mạng của cô” chứ.

‘Tử Tranh, xin lỗi nha. Những lời mình vừa nói lúc nãy hơi nặng một chút. Bạn nói đúng, dù sao đây cũng là chuyện giữa bạn với anh trai mình hai người. Mình không nên xen vào. Bạn có biết không, khi cha mẹ mình nói anh trai sắp kết hôn, mình vui không sao tả xiết, nóng lòng muốn gặp bạn vô cùng. Nói không chừng tối nay khi anh mình tan sở sẽ dẫn bạn về nhà gặp cha mẹ đấy!’ Tĩnh Nghiên ngồi trở lại vị trí ngồi của mình, nhẹ giọng nói.

‘Cha mẹ bạn cũng biết rồi?’ Tim Sầm Tử Tranh lại thất lại, vội vàng hỏi.

Tĩnh Nghiên cười nói: ‘Có gì lạ đâu, cha mẹ mình biết chuyện này cũng là bình thường thôi mà, nào có con cái nào kết hôn mà không báo cho cha mẹ mình biết đâu?’

Cô cố làm cho bầu không khí thoải mái hơn, nói một cách dí dỏm.

Sầm Tử Tranh nhất thời không biết nói sao, cô ngây ngẩn một lúc mới hoảng hốt nhận ra mình đã gây nên chuyện gì, cô nhìn Tĩnh Nghiên, thành thật nói: ‘Tĩnh Nghiên, lời bạn nói vừa nãy mình sẽ suy nghĩ cẩn thận!’

Cô đang làm gì?

Cô rốt cuộc đã làm gì?

Khi nghe câu nói cuối cùng của Tĩnh Nghiên cô mới nhận ra mình đã làm gì ...

Cô làm tổn thương một người đàn ông!

Cô sắp làm tổn thương hai người già mà mình chưa gặp!

Cô sắp đánh mất đi tình bạn của mình!

Sao cô có thể làm như thế chứ?

Đêm đã rất sâu, bầu trời đêm đen như mực, ngay cả ngàn vạn vì sao trên trời cũng không có cách nào soi sáng màn đêm dày đặc như vậy.

Khương Ngự Kinh cầm một bộ trang phục vừa mới lấy từ tiệm giặt ủi, mở cửa xe ngồi vào vị trí ghế lái, chu đáo đưa một hộp bánh kem cho Sầm Tử Tranh đang ngồi ở nơi ghế phụ.

‘Tối nay thấy em không có ăn gì cả mà buổi biểu diễn âm nhạc dài như vậy chắc là đói rồi, ăn một chút đi!’

Sầm Tử Tranh đưa tay nhận lấy hộp bánh, trên hộp vẫn còn vương lại độ ẩm của tay Khương Ngự Kinh, trên mặt cô lộ vẻ đầm chiêu ...

‘Tử Tranh, bộ quần áo bị dính cà phê đã được giặt sạch rồi đây!’ Khương Ngự Kinh vừa nói vừa xoay người đặt bộ quần áo xuống ghế sau.

‘Cám ơn anh ...’ Sầm Tử Tranh nhỏ nhẹ nói.

Ngay sau đó cô thấy mặt mình được tay Khương Ngự Kinh nâng lên, đôi mắt thâm thúy sâu thẳm như màn đêm ngoài kia nhìn cô tha thiết ...

‘Tử Tranh, chúng ta cũng sắp kết hôn rồi, em đừng khách sáo với anh như thế nữa được không? Em có thể làm nũng với anh, có thể giận dỗi, có thể tâm sự như những đôi tình nhân hoặc vợ chồng khác. Anh cần thay đổi thế nào em cũng có thể nói với anh!’

Tình ý và sự triu mến trong mắt Khương Ngự Kinh là điều Sầm Tử Tranh có thể thấy được, có thể cảm nhận được nhưng điều này càng làm cô tỉnh táo lại, tình yêu sâu đậm như vậy cô làm sao có tư cách tiếp nhận chứ?

‘Anh Khương ... em ...’

‘Tử Tranh, sau này gọi anh là Ngự Kinh đi. Chúng ta cũng sắp kết hôn rồi, sau này chẳng lẽ em định gọi anh là anh Khương suốt đời sao?’ Khương Ngự Kinh cố giấu cảm giác mất mát vừa thoáng qua trong lòng, dùng giọng dí dỏm nói hòng giúp cô vui trở lại.

‘Em biết không, hôm nay cha mẹ anh và đồng nghiệp biết anh sắp kết hôn họ đều rất hào hứng muốn gặp em, cha mẹ anh còn đỡ, còn đám đồng nghiệp kia ... anh sợ họ quá nhiệt tình sẽ dọa em sợ!’

Sầm Tử Tranh giống như không nghe được chữ nào, trên mặt vẫn là một vẻ bình đạm dù đầu óc đang quay cuồng suy nghĩ xem nên nói với hắn thế nào.

‘Tử Tranh, ngày mai đừng đi đâu hết, ngoan ngoãn ở nhà đợi anh. Nếu như em buồn có thể đến văn phòng luật sư tìm anh, đợi anh bàn giao hết những công việc trên tay cho đồng nghiệp rồi sẽ đi thử áo cưới với em. Đến lúc đó ...’

‘Anh Khương ...’

Sầm Tử Tranh chợt lên tiếng ngắt lời Khương Ngự Kinh, cô nhìn hắn nói một cách dứt khoát: ‘Em không biết nên nói thế nào nhưng đối với quyết định này của mình, em thất rất có lỗi!’

Khương Ngự Kinh thoáng có vẻ sửng sốt nhưng rất nhanh liền nở nụ cười: ‘Tử Tranh, em hối hận vì đã quyết định gả cho anh sao?’

Sự nhảy bèn của hắn khiến Sầm Tử Tranh hơi bối rối nhưng cô biết, dù sao cũng không thể dẫu hắn mãi. Khương Ngự Kinh là một luật sư, ánh mắt luôn sắc bén, đầu óc linh hoạt sao có thể không nhìn thấu tâm tư của cô được chứ!

Chương 28: Tình thành tro tàn (6)

Nếu như hắn đã hỏi, Sầm Tử Tranh cũng cảm thấy không cần phải dấu diếm làm gì, một người đàn ông tốt như hắn cô sao nỡ lòng làm tổn thương chứ?

Hít sâu một hơi không khí vào buồng phổi, Sầm Tử Tranh gật đầu nói: ‘Anh Khương, em ... em không nên làm như vậy, không nên lôi anh vào cuộc. Thực xin lỗi, em thấy đám cưới này ...’

‘Hủy bỏ sao? Em không muốn gả cho anh sao?’

Thu hết những phản ứng và nội tâm giãy dụa của cô vào đáy mắt, Khương Ngự Kinh không thấy tức giận mà ngược lại càng thấy thương cô nhiều hơn.

Sầm Tử Tranh sửng sốt nhìn hắn sau đó cô mới thì thào: ‘Thực ra anh đã nhìn thấu tâm tư của em cả rồi, vì sao lại còn đối xử tốt với em như thế? Rõ ràng là em chỉ lợi dụng anh để rời khỏi Quý Dương mà thôi. Cho dù kết hôn cũng chưa chắc chúng ta sẽ hạnh phúc ...’

‘Không, Tử Tranh!’

Khương Ngự Kinh chợt mỉm cười, bàn tay to ôn nhu vén mớ tóc lòa xòa trước trán cô, trong mắt tràn đầy tình ý ...

‘Anh đã nói rồi, đây là anh tự nguyện, đây cũng là cơ hội duy nhất để em yêu anh. Bất kể thế nào, anh cũng sẽ không buông tay. Tử Tranh, cho anh một cơ hội cũng là cho chính mình một cơ hội, gả cho anh được không? Anh biết lúc này em vẫn chưa quên được Cung Quý Dương nhưng anh có thể chờ. Sau khi kết hôn anh vẫn sẽ chờ, một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì hai mươi năm, hai mươi năm không được ... thì chờ cả đời. Anh tin rồi sẽ có một ngày em sẽ yêu anh, yêu người chồng này của em bởi vì, em cho cho anh cả đời để yêu em!’

Câu nói của hắn như một tảng đá khổng lồ đè xuống ngực cô khiến cô gần như không thở nổi. Trước giờ cô chưa từng nghĩ một người đàn ông lại có thể chấp nhất đến mức này. Chỉ là ...

Cô có đáng để hắn làm vậy không?

‘Anh Khương ...’

Tim Sầm Tử Tranh thất lại, trong đôi mắt đẹp đã mờ mịt hơi nước, những giọt nước mắt vương trên rèm mi dài của cô khiến người ta thấy mà không đành lòng.

‘Thực xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi ...’

Cô không biết nên nói gì lúc này nữa chỉ một mực thốt lên lời xin lỗi từ đáy lòng ...

‘Tử Tranh, đừng nói xin lỗi với anh, anh yêu em vốn không phải lỗi của em!’

Khương Ngự Kinh đau lòng nhìn gương mặt đầm lệ của cô. Hẳn trước giờ chưa từng biết, thì ra một người phụ nữ khóc cũng có thể xinh đẹp động lòng người đến mức này ...

‘Nhưng mà ... anh Khương, em không thể gạt được chính mình, càng không thể lừa gạt tình cảm của anh, em ... ô ...’

Lời Sầm Tử Tranh còn chưa nói hết thì Khương Ngự Kinh đã cúi người xuống, dùng đôi môi ấm áp của mình để ngăn lại những lời của cô ...

Hơi thở ấm áp của hắn phất qua mặt cô, nụ hôn quá đột ngột khiến cô muốn tránh cũng không còn kịp nữa. Theo bản năng Sầm Tử Tranh muốn tránh né nhưng cả người đã bị đôi tay của Khương Ngự Kinh giữ chặt, chiếc lưỡi ấm áp nhẹ lách qua hàm răng trắng của cô, hút lấy sự ngọt ngào từ đôi môi hồng nhuận của cô.

Một hương thơm mê người từ cô lan trong mũi hắn, mùi hương này như một liều thuốc kích thích làm xao động nội tâm hắn, đôi mắt đen của hắn càng thêm thâm thúy, sắc mặt càng trầm xuống ...

‘Ồ ...’ Trên mặt Sầm Tử Tranh lộ vẻ van cầu.

Nhưng Khương Ngự Kinh không hề có ý định cho cô cơ hội né tránh, hắn tì trán mình lên trán cô, hơi thở ấm áp phất qua mặt cô, dịu dàng nói: ‘Tử Tranh, thử đón nhận anh, được không? Nếu như em cứ mãi cự tuyệt anh thì làm thế nào quên được anh ta?’

Hô hấp của Sầm Tử Tranh bắt đầu trở nên dồn dập, trong mắt lộ ra vẻ bi thương đến cùng cực, sao cô có thể quên được hắn chứ? Nói cô ích kỷ cũng được, nói cô là một người xấu cũng được, bây giờ cô chỉ có thể dựa vào những ký ức và hình bóng về hắn để có động lực mà sống tiếp. Cô làm sao có thể quên Cung Quý Dương được chứ?

Sầm Tử Tranh nhắm mắt lại trong vô vọng, như ngầm cho phép Khương Ngự Kinh bày tỏ tình ý với mình ...

Khương Ngự Kinh thấy cô không chống cự, trên môi lộ ra một ý cười ấm áp, đôi tay mang theo sự ấm áp của hắn trượt xuống vùng eo thon của cô, mùi xạ hương đầy nam tính dần xâm nhập vào hơi thở của cô ...

Đôi môi Sầm Tử Tranh khẽ run, ánh mắt vừa hoang mang vừa sợ hãi, đôi hàng mi dày như cánh bướm nhấp nháy, chiếc mũi nhỏ héch lên. Mỗi một bộ phận đều như đang mời gọi Khương Ngự Kinh thưởng thức.

Không có một chút do dự nào, hắn thuận theo tiếng gọi trong lòng mình, đôi môi lần nữa hôn lên đôi môi anh đào của cô.

Đôi tay hắn ôm chặt lấy cô vào lòng khiến cho cô không thể cử động được.

Sầm Tử Tranh đã nghĩ, đã muốn thử tiếp nhận nụ hôn này nhưng khi chân chính đối mặt thì cô mới phát hiện mình không có cách nào làm được.

Sầm Tử Tranh mở to hai mắt, theo bản năng khép chặt môi ...

Vốn ý cô là muốn cự tuyệt Khương Ngự Kinh nhưng cử động này lại khiến cho đầu lưỡi của Khương Ngự Kinh có cơ hội trượt vào trong miệng cô, hút lấy mật ngọt thơm tho từ cô.

Cánh tay hắn càng dùng sức chế trụ cô.

Lưỡi của hắn càng lúc càng thâm nhập, tìm kiếm chiếc lưỡi đỉnh hương của cô ...

Sầm Tử Tranh thấy mình sắp bị chết ngạt, sự cường thế của hắn khiến cô cảm thấy rất không thoải mái ...

‘Anh Khương ...’

Thật không dễ dàng gì cô mới đẩy được hắn ra, trên mặt vẻ hoảng hốt vẫn còn đó ...

‘Xin lỗi anh, em ... em thật sự không được ...’

Rốt cuộc Sầm Tử Tranh cũng không nhịn nổi nữa, gương mặt nhỏ nhắn của cô giấu sau đôi bàn tay, nước mắt nhịn không được bắt đầu rào rạt rơi.

‘Được được được, Tử Tranh, là anh quá nóng vội. Anh ... anh không nên làm cho em sợ, là lỗi của anh, anh nên xin lỗi em mới phải!’

Khương Ngự Kinh thấy cô khóc trong lòng cũng rối rắm theo, người trước giờ luôn trầm ổn bình tĩnh như hần khi nhìn thấy cô khóc đến thương tâm như vậy, trong lòng tự trách mình thật nhiều.

Dịu dàng ôm cô vào lòng, nhẹ nhẹ vỗ sau lưng cô như trấn an, giọng nói trầm thấp dễ nghe của hần cũng không ngừng an ủi dỗ dành cô.

Sầm Tử Tranh rất muốn khóc to một trận cho vơi đi uất ức nhưng cô làm không được, ở trong vòng tay một người xa lạ, dù vòng tay ấy có ấm áp đến đâu cũng vẫn gợi cho cô nhớ về Cung Quý Dương, Cung Quý Dương, Cung Quý Dương ...

111. Q.7 - Chương 29-30

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 29: Tình thành tro tàn (7)

Xe từ từ dừng lại trước chung cư nơi Sầm Tử Tranh ở, Khương Ngự Kinh xuống xe sau đó đi về phía bên kia, chu đáo giúp cô mở cửa ...

Sầm Tử Tranh bước xuống, gió đêm thổi qua khiến cô không kìm được rung mình một cái.

‘Lạnh sao? Nhanh, khoác áo của anh lên!’

Khương Ngự Kinh cúi người khoác chiếc áo vest của mình lên vai cô, ân cần dặn dò: ‘Tối nay em ngủ sớm một chút, trước khi ngủ nhớ uống một ly sữa ấm, như vậy sẽ ngủ ngon hơn!’

Sầm Tử Tranh nhẹ gật đầu, cả người cô đều toát ra vẻ mệt mỏi, thậm chí là kiệt sức.

Khương Ngự Kinh vuốt ve mái tóc dài của cô sau đó cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn, rồi nói: ‘Anh đưa em lên lầu!’

‘Hả, không ... dạ được!’

Sầm Tử Tranh vừa định lên tiếng cự tuyệt nhưng khi mắt cô tiếp xúc với ánh mắt tràn đầy tình ý của hần thì vô lực gật đầu.

Khương Ngự Kinh mỉm cười khoác tay lên vai cô, hai người vừa định bước đi ...

‘Tranh Tranh ...’

Một giọng nói trầm ấm đầy sức hút vang lên từ phía ngoài của chung cư, với Sầm Tử Tranh, giọng nói này quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Sầm Tử Tranh vừa nghe được giọng nói kia liền vội xoay đầu, khi cô nhìn thấy một bóng dáng cao lớn quen thuộc như đang bước ra từ trong mộng, nhất thời cô ngây người tại chỗ ...

Cung Quý Dương!

Hần ... không phải đang ở Paris sao? Sao lại có thể ở dưới lầu nhà cô được chứ?

Sầm Tử Tranh vẫn còn chưa thoát ra khỏi nỗi kinh ngạc, chỉ trừng to đôi mắt nhìn người đàn ông đang bước từng bước về phía mình ...

Khương Ngự Kinh nhìn thấy Cung Quý Dương bước đến càng lúc càng gần, toàn thân liền toát ra vẻ cảnh giới.

Sầm Tử Tranh vẫn còn ngơ ngác nhìn Cung Quý Dương, cô gần như quên mất bàn tay của Khương Ngự Kinh vẫn còn đang khoác trên vai mình.

Khi Cung Quý Dương gần như đứng trước mặt cô thì Sầm Tử Tranh mới phát hiện, nụ cười tà tứ thường thấy trên gương mặt anh tuần kia lúc này đã lộ vẻ mệt mỏi và buồn bã.

Lúc này trong mắt hắn dường như chỉ có cô còn trong đầu thì chỉ có một suy nghĩ, chính là đem bàn tay đang đặt trên vai cô kia chặt đi!!!

Lúc này Khương Ngự Kinh cướp lời nói trước ...

‘Cung tiên sinh, đã lâu không gặp. Tối nay Tử Tranh rất mệt, có chuyện gì ngày mai nói sau được không? Mong Cung tiên sinh hiểu cho!’

Thái độ không kiêu không nịnh của hắn khiến cho Cung Quý Dương chú ý, ánh mắt nhìn về phía Khương Ngự Kinh lập tức toát ra vẻ lạnh lùng nhưng hắn vẫn không lên tiếng mà trực tiếp vươn tay, kéo mạnh Sầm Tử Tranh vào lòng mình sau đó đi về hướng xe của hắn ...

Thật nực cười, Tranh Tranh là người phụ nữ của hắn, ở đâu đến lượt tên luật sư kia lo lắng và quan tâm như thế?

Còn Sầm Tử Tranh vẫn chưa thoát khỏi cơn chấn động và bàng hoàng kia, nhất thời cô quên cả phản kháng để mặc hắn ôm lấy mình đi về phía xe.

Khương Ngự Kinh thấy vậy sắc mặt liền trầm xuống, hắn bước nhanh đến, chặn trước mặt Cung Quý Dương ...

‘Cung tiên sinh, xin anh tự trọng!’

‘Cút!’

Giọng của Cung Quý Dương vẫn trầm thấp nhưng mang theo một uy lực đáng sợ, đối với người đàn ông trước mặt hắn không thêm đề tâm đến nhưng còn cô gái đang ngăn người trong ngực hắn kia ... hắn nhất định phải hỏi cho rõ ràng mới được!

Nhận được tin báo từ bà Sầm rằng Sầm Tử Tranh sắp làm đám cưới với Khương Ngự Kinh thì hắn lập tức sững sốt đến ngây người, sau đó là khó hiểu và tức giận vì vậy lập tức đạp máy bay tư nhân trở về, sau đó không chờ một giây vội lái xe đến chung cư của cô nào hay, sau bao nhiêu vất vả lại để hắn chứng kiến một màn chướng mắt kia!

Người phụ nữ của hắn lại dám đón nhận nụ hôn của một người đàn ông khác mà không hề có chút phản kháng nào, nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, cả người Cung Quý Dương lập tức toát ra vẻ âm trầm, nguy hiểm.

Khương Ngự Kinh nghe tiếng quát của Cung Quý Dương, trên mặt cũng lộ vẻ tức giận, hắn còn đang định nói gì thì Sầm Tử Tranh rốt cuộc cũng lên tiếng ...

‘Anh Khương, em muốn nói chuyện với anh ta một lát!’

Giọng của cô yếu ớt như hành liễu trong gió nhưng gây cho người ta một nỗi xúc động, không muốn làm trái suy nghĩ của cô.

Khương Ngự Kinh như nhận ra điều gì trong mắt cô, hắn dừng lại một giây sau đó gạt đầu trở về xe của mình nhưng không khởi động máy. Hắn không muốn rời đi bởi hắn không muốn để lại Sầm Tử Tranh đơn độc cùng với Cung Quý Dương.

‘Tranh Tranh ...’

Nhìn thấy chướng ngại vật đã rời đi, Cung Quý Dương vội ôm cô vào lòng ...

Hắn có một cảm giác rất mạnh mẽ rằng chính mình đã bị cô gái này thao túng mất rồi, nỗi tức giận thiêu đốt hắn suốt trên đoạn đường từ Paris về đây trong một khoảnh khắc nhìn thấy cô kia liền tan biến hết, nhất là khi lần nữa ôm cô vào lòng, cảm giác ấm áp quen thuộc khiến hắn không làm sao mà giận cô được.

‘Em muốn giận lấy anh đó sao? Anh trở về rồi, Tranh Tranh, đừng giận nữa. Em biết không, tất cả về hôn lễ anh đều đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi!’

Giọng nói trầm thấp dịu dàng của Cung Quý Dương phớt qua tai cô, chỉ một câu nói đơn giản nhưng lộ rõ hết tâm ý của hắn dành cho cô, lại khiến lòng cô bắt đầu dậy sóng ...

Nhưng ... chỉ đành nén xuống ...

‘Quý Dương ...’

Tuy rằng thật không nỡ rời xa khỏi vòng tay hắn nhưng Sầm Tử Tranh vẫn phải bắt buộc mình ngẩng đầu lên, khi mắt chạm vào đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn, tim cô chợt thất lại!

‘Đơn xin từ chức em đã đưa cho thư ký của anh rồi, sau này em không còn là nhân viên của anh nữa ...’

‘Tranh Tranh, sau khi kết hôn anh cũng không định để em phải vất vả đi làm nữa, chỉ cần em vui ...’ Cung Quý Dương định ngắt lời hắn thì lại bị cô chặn lại ...

‘Quý Dương ...’

Cổ nén nổi đau trong lòng Sầm Tử Tranh nhìn hắn, chậm rãi nói từng chữ một: ‘Em không thể gả cho anh!’

‘Em nói cái gì? Em nói lại lần nữa xem!’

Trong giọng nói của Cung Quý Dương bắt đầu có vẻ tức giận, trên gương mặt anh tuần bắt đầu lộ ra nét sắc bén khó mà xem thường. Cung Quý Dương chậm rãi cúi xuống, mắt nhìn thẳng vào mắt cô, bàn tay cứng như gọng kìm giữ chặt lấy vai cô ...

‘Tranh Tranh, anh xem như lời nói vừa rồi của em chỉ là một câu nói trong lúc giận dữ, em mau thu hồi lại, anh sẽ xem như không có việc gì!’

Trong giọng nói vẫn còn bình tĩnh vẫn che dấu không được dấu hiệu của một cơn bão sắp đến khiến lòng Sầm Tử Tranh chợt lạnh!

Chương 30: Tình thành tro tàn (8)

Bàn tay đang xuôi xuống hai bên sườn bất giác nắm chặt lại, nhưng cô không hề có ý nhượng bộ: ‘Em không phải đang nói đùa. Em nghiêm túc đó. Em ... không thể gả cho anh ...’

Lời của Sầm Tử Tranh còn chưa nói hết thì môi Cung Quý Dương đã đáp xuống môi cô, nụ hôn mang tính trừng phạt hung hăng cuốn lấy cô.

Mũi, miệng, thậm chí là cả thân thể cô đều cảm nhận được cơn giận của hắn, sự thô lỗ của hắn, sự quyết liệt của hắn, cảm giác này khiến Sầm Tử Tranh không rét mà run. Cô luôn mang một tâm lý áy náy với Cung Quý Dương nên đối với nụ hôn kịch liệt, tác cầu vô độ của hắn cô không có ý ngăn cản.

Khi Cung Quý Dương rời môi cô ra, Sầm Tử Tranh chợt cắn mạnh môi mình cho đến khi lưỡi nếm được vị mặn của máu cô mới chịu buông tha.

Màu đỏ rực rỡ của máu nhuộm lên cánh môi anh đào của cô, ánh lên vẻ mặt tiêu tụy của cô khiến nó càng thêm diễm lệ động lòng người, lại mang một vẻ mỉa mai và thê lương không thể tả thành lời khiến lòng Cung Quý Dương chợt thất lại. Khi hắn cúi đầu xuống lần nữa, nụ hôn đã trở nên dịu dàng và đầy yêu thương...

Sầm Tử Tranh mở to đôi mắt đẹp, sóng tình dập dờn trong đôi ngươi trong veo của cô nhưng ... nụ hôn của hắn càng nhiệt tình thì ánh mắt cô càng trở nên mờ mịt ...

Cô biết, nụ hôn của Quý Dương có ma lực thật đáng sợ có thể khiến cô quên đi tất cả, quên đi chính mình ...

Nhưng cô không kìm lòng được khẽ nhắm mắt lại.

Bị hắn hôn đến gần như không thở được, Sầm Tử Tranh không ý thức hé mở đôi môi anh đào như muốn tìm lại hơi thở trong lòng nhưng chỉ chờ có thể, đầu lưỡi mang theo lửa nóng của hắn đã không chút khách khí mà trượt vào!

Hơi thở nam tính trong chớp mắt tràn ngập trong từng hơi thở của cô.

Cái cảm giác tê dại có chút nguy hiểm này cô quá quen thuộc rồi, nó giống như một loại độc dược khiến cô bất luận giấy dựa thể nào cũng lại sẽ trầm luân!

Nụ hôn thật dài mang theo vô hạn quyến luyến chừng như hòa tan Sầm Tử Tranh, mùi long diên hương quen thuộc lần nữa bao vây lấy cô, trong một nụ hôn như vậy, cô gần như không có cách cự tuyệt và trốn tránh!

Cô yêu hắn, yêu tất cả của hắn, yêu nụ hôn của hắn, yêu con người hắn ...

Khi Cung Quý Dương rút cuộc chịu buông tha cho cô, Sầm Tử Tranh nhìn thấy một đôi mắt lửa nóng, trực tiếp mà đầy tính xâm lược đang nhìn cô, thấy cô đang nhìn mình, ánh mắt dần trở nên nhẩn nại và đầy bao dung ...

‘Tranh Tranh, nói anh nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’

Hắn cũng không giận đến mức mất hết lý trí, thậm chí hắn còn nhớ cô từng nũng nịu trong điện thoại nói lời yêu, Quý Dương em yêu anh...

Nhưng sao chỉ có một ngày mà tất cả đã thay đổi thế này? Nếu như hắn không đoán sai, nhất định là cô đã gặp phải chuyện gì!

Sầm Tử Tranh thầm thở dài một tiếng, cố làm ra vẻ lạnh mạc nhìn Cung Quý Dương nói: ‘Anh cũng thấy có chuyện gì xảy ra rồi đấy. Em muốn gả cho Khương Ngự Kinh,, ngày mai em sẽ kết hôn với anh ấy. Xin anh ...’

‘Em yêu anh ta không?’

Cung Quý Dương chợt lên tiếng ngắt lời Sầm Tử Tranh, hắn hỏi một cách thẳng thắn dứt khoát, trong giọng nói trầm thấp tuy vẫn còn sự kiên nhẫn nhưng cũng không khó nhận ra điềm báo của một cơn giận sắp bùng phát.

Mặt Sầm Tử Tranh trong thoáng chốc trở nên trắng bệch, theo bản năng cô lẩn tránh ánh mắt của hắn nhưng giấy dựa vài lần, cuối cùng cô chỉ đành nhìn thẳng vào mắt hắn ...

‘Đúng, em yêu anh ấy!’

Cô không biết, câu nói này như một con dao hai lưỡi, đâm cả tim hắn lẫn tim cô đều rướm máu.

‘Em ... đang nói dối!’

Giọng nói lạnh băng của Cung Quý Dương chợt vang lên, trên mặt hắn đã thoáng lộ ra nét tiêu tụy, đôi mắt đen sắc bén như tia X càng thêm âm trầm ...

‘Nếu như em thật sự yêu anh ta, lúc này đã không trầm mê trong nụ hôn của anh. Người em yêu chỉ có anh!’

Hắn quát khê, ánh mắt lạnh băng nhìn cô như muốn xuyên thủng qua lớp ngụy trang của Sầm Tử Tranh để nhìn thấu vào nội tâm cô, lực tay lại mạnh hơn một phần.

‘Em ... không có ...’

Cả người Sầm Tử Tranh lần nữa run lên, ngay cả tiếng phản bác cũng run rẩy, yếu ớt và bất lực ...

‘Em có!’ Cung Quý Dương không chút khách khí vạch trần cô.

‘Vừa nãy em nói em không thể gả cho anh chứ không phải là ... em không muốn gả cho anh! Tranh Tranh, những ngày anh không có ở đây, có ai đến tìm em sao?’

Chỉ một câu nói của hắn đã vạch trần những tâm sự trùng trùng của cô nhưng lại khiến cho Sầm Tử Tranh càng muốn giấy dựa, kháng cự.

‘Cung Quý Dương, em chính là không muốn gả cho anh, đây chỉ là một cách nói mà thôi. Anh có phản ứng lớn như vậy làm gì?’

Tuy rằng cô rất không đành lòng nhưng dù sao đau ngắn còn hơn đau dài, vẫn là sớm rời khỏi hấn thì tốt hơn. Cung Quý Dương rõ ràng là đã phát hiện ra sơ hở gì rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô không biết mình còn sẽ lộ ra điều gì.

Ngược lại, Cung Quý Dương hoàn toàn không có ý buông tay cô ra, trên gương mặt vốn anh tuấn và cương nghị đã phủ lên một tia giận hờn, ánh mắt vừa nóng rực vừa sắc bén chừng như muốn thiêu cháy cô.

‘Mẹ của anh, đúng không?’

Chỉ mấy chữ thôi nhưng cũng đủ gây ra một cơn địa chấn trong lòng Sầm Tử Tranh, cô sững sờ nhìn hấn, nhất thời không biết nên nói gì.

Đôi mắt lóng lánh như chứa đựng thiên ngôn vạn ngữ khiến cho Cung Quý Dương càng nhìn lòng càng loạn, cũng càng bức dọc.

Chết tiệt! Gặp được cô, hấn không biết mình phải làm sao mới phải đây!

Trước giờ hấn luôn là người giỏi giữ bình tĩnh và ổn trọng, trên thương trường quyết đoán, mưu mô, hấn đủ bình tĩnh, cũng đủ lý trí, đủ nhạy bén nhưng trước mặt cô, những điều ấy dường như biến mất chẳng còn tăm tích.

‘Tranh Tranh, mẹ anh đã đến tìm em, muốn em rời khỏi anh, thậm chí là còn dùng lời lẽ uy hiếp, đúng không?’ Hấn khí thế bức người, hoàn toàn không cho cô có cơ hội trốn tránh.

Đúng, chỉ có một khả năng đó thôi! Hấn còn lạ gì tính cách của Sầm Tử Tranh nữa, có thể khiến cô vội vàng thay đổi chủ ý cũng chỉ có một người làm được, đó là mẹ hấn, hơn nữa, nhất định là lời lẽ rất cay nghiệt.

Nghĩ đến đây, trong mắt Cung Quý Dương càng lộ vẻ cuồng dã mà lạnh lùng.

Tiếp xúc với ánh mắt như vậy, Sầm Tử Tranh chợt bừng tỉnh ...

Cho dù Cung Quý Dương đoán đúng thì sao chứ? Cho dù hấn có thể ra mặt dùm cô thì sao chứ? Bà là mẹ ruột của hấn, cho dù không cùng hấn tranh quyền cướp vị thì cũng sẽ làm tổn thương trầm trọng đến tình mẹ con giữa họ, chẳng lẽ cô thật sự muốn hấn trở thành một người bất hiếu bất nghĩa, đoạn tuyệt tình thân hay sao?

112. Q.7 - Chương 31-32

Quyển 7: Hạnh phúc bay xa

Chương 31: Tình thành tro tàn (9)

‘Anh thật sự muốn biết chân tướng của mọi chuyện sao?’

Sầm Tử Tranh hỏi ngược lại hấn, khi nỗi đau sâu sắc kia được nhốt lại trong tim thì giọng nói bắt đầu lạnh dần.

Đối diện với một Sầm Tử Tranh lạnh lùng như vậy, rõ ràng Cung Quý Dương có chút sững sờ nhưng hấn liền gạt đầu.

Sầm Tử Tranh hít sâu một hơi, cố gắng bỏ qua vẻ dữ dội khiến người ta hoảng sợ trong biểu tình của Cung Quý Dương, cố lấy dũng khí.

‘Cung Quý Dương, chẳng lẽ anh không hiểu sao, tất cả đều chỉ là vì tôi muốn trả thù anh mà thôi. Tám năm trước khi anh nhả tâm bỏ rơi tôi, khiến cho tôi đau khổ đến không muốn sống nữa thì từ lúc đó tôi đã thề với mình nhất định phải báo thù. Tôi muốn anh cũng ném được mùi vị đau khổ khi bị người ta bỏ rơi ...’

Cô nói đến đây thì chợt ngừng lại, cơn đau xé lòng khiến cô không thể thốt nên lời nữa.

Lời của Sầm Tử Tranh khiến cho sắc mặt của Cung Quý Dương càng lúc càng khó coi ...

‘Tranh Tranh, những lời này anh vốn không tin, hơn nữa hiểu lầm của chúng ta sớm đã giải trừ, không phải sao?’

Cô đang nói dối!

Vừa nhìn đã biết này giờ cô vẫn luôn nói dối!

Nếu như cô một lòng muốn trả thù hấn thì hoàn toàn có thể dùng cách trực tiếp hơn!

Cung Quý Dương tự nhận tính tình của mình không tốt nhưng đối với tâm sự trùng trùng của Sầm Tử Tranh, tuy hấn đúng là tức đến không chịu được nhưng vẫn sợ mình sẽ làm tổn thương cô nên vẫn luôn nhường nhịn, nhẫn nại nhưng ...

Nếu như Sầm Tử Tranh cứ tiếp tục như thế này, hấn thật sự cũng sắp không khống chế được tính tình của mình!

Sầm Tử Tranh biết Cung Quý Dương vốn không tin mấy lời này vì vậy nghiêng đầu, nghiêng rằng nói: ‘Hiểu lầm đã giải trừ? Hừm ...’

Cô cười lạnh một tiếng, cố làm ra vẻ phần hấn nhìn hấn.

‘Thật nực cười, anh cho rằng tôi sẽ mắc bẫy của anh lần nữa sao? Tất cả chẳng qua chỉ là một sự sắp xếp tỉ mỉ của anh mà thôi. Cung Quý Dương, tôi không ngại nói thật với anh, tôi vốn không yêu anh, tình yêu của tôi sớm đã biến mất không còn tí gì từ sau những biến cố của tám năm trước rồi;

‘Anh muốn em rút lại những lời nói này, ngay lập tức!’

Cung Quý Dương bóp chặt cổ tay cô, mạnh đến nỗi gần như khiến cô không chịu nổi, sắc mặt của hấn cũng trở nên tái xanh!

‘Rút lại? Vì sao tôi phải rút lại chứ? Hiện giờ tôi đã không còn tâm tình đùa bỡn với anh nữa rồi. Buông tôi ra!’

‘Hôm nay nếu em không nói cho rõ ràng, anh tuyệt đối sẽ không để em đi đâu cả. Lên xe!’

Cung Quý Dương không nói nữa mà trực tiếp kéo cô lên xe, trong giọng nói trầm thấp có thể dễ dàng nhận ra sự nhẫn nại đã lên đến cực điểm!

Sầm Tử Tranh biết, một khi đi với hấn cô sẽ không khống chế được tình cảm của mình mà nói ra hết sự thật vì vậy chỉ đành cắn răng, chủ động chắn trước mặt hấn ...

Sau đó cánh tay cô nhẹ vòng qua cổ hấn ...

Cả người Cung Quý Dương chợt cứng đờ, hấn đột ngột dừng lại mọi động tác, đôi mắt thâm trầm nhìn đắm đắm vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, vẻ mặt càng lúc càng khó lường ...

Sầm Tử Tranh hơi ngẩng đầu, cố để cho nụ cười của mình trông có vẻ tùy tiện ...

‘Tôi biết anh muốn dẫn tôi đi đâu, đến biệt thự của anh chứ gì? Nói trắng ra, anh chẳng qua chỉ là mê luyến thân thể của tôi mà thôi. Cung Quý Dương, anh đúng là khiến tôi quá thất vọng rồi. Tôi chỉ dùng một thủ đoạn nhỏ thôi thì đã khiến anh mất hồn mất vía như vậy rồi sao? Nhìn bộ dạng anh thế này, cừu hận gì của tôi cũng không còn nữa rồi, thật là thoải mái! Anh nhất định sẽ không tưởng tượng được, người trước giờ thích đùa bỡn tình cảm của phụ nữ như anh, hôm nay bị phụ nữ đùa bỡn tình cảm, cảm thấy thế nào?’

Sắc mặt Cung Quý Dương chợt biến, vẻ hung ác thoáng lướt qua trên gương mặt cương nghị anh tuấn của hấn, lửa giận bùng bùng trong đáy mắt như muốn đốt cô thành tro!

‘Em thật đủ to gan, dám nói những lời này với anh!’

Hấn cười lạnh, hung hăng nâng cằm cô lên, ‘Tranh Tranh, em phải biết, nếu như đây là những lời thật lòng của em, em nhất định phải trả một cái giá rất lớn! Anh đã bắt đầu tội nghiệp em rồi!’

Sầm Tử Tranh hung hăng nắm chặt nắm tay mình, ‘Cung Quý Dương, tình yêu của anh đối với tôi mà nói đúng là không đáng một đồng tiền!’

Trong giọng nói của cô lộ rõ sự nhạo báng, xa cách và lãnh đạm.

Lòng Cung Quý Dương chợt rút lại ...

Sự tuyệt tình lộ ra trong ánh mắt cô như một ngọn đao sắc hung hăng đâm vào tim hần ...

Loại xa cách và lãnh đạm này khiến hần cực kỳ không thoải mái, nhất là những lời cô nói càng khiến cơn giận trong Cung Quý Dương bùng phát!

Trong mắt hần như bùng lên một luồng nhiệt hỏa, môi bạc nhếch lên một nụ cười lạnh ...

‘Được, tốt lắm, nếu như em đã nói anh chỉ mê đắm thân thể của em, vậy tốt thôi, anh muốn cả đời này em cũng sẽ là công cụ làm ấm giường của anh!’

Thân hình cao lớn của hần gần như trùm lấy vóc dáng nhỏ nhắn của cô khiến cô cảm nhận được một áp lực vô cùng lớn!

Câu nói của hần như muôn ngàn mũi tên xuyên thẳng vào tim Sầm Tử Tranh, cô cắn môi, run giọng nói: ‘Cung Quý Dương, anh sao phải khổ sở dây dưa làm gì? Cho dù anh ép buộc tôi đi theo anh thì thế nào chứ, trong lòng tôi vẫn yêu Khương Ngự Kinh, anh không bao giờ thay thế được vị trí của anh ấy đâu!’

Sự nhẫn nại của Cung Quý Dương quả thật đã đến cực điểm, hần gầm lên một tiếng, đôi tay hung hăng nắm chặt lại, cổ nén nổi xúc động khiến hần muốn giết người.

‘Đi với anh ...’

Hần không cho cô cơ hội để nói không nữa, bàn tay to nắm chặt lấy cổ tay cô ...

‘Buông tôi ra, buông tôi ra ...’

Sầm Tử Tranh không dám ngẩng đầu lên chỉ một mực giãy dụa. Cô sợ, rất sợ nhìn thấy vẻ bi thương trong đôi mắt hần, cũng sợ nhìn thấy vẻ lãnh khốc trên gương mặt kia.

Cung Quý Dương nghe mà như không, hần ép sát vào người cô, mùi long diên hương trên người hần hòa cùng mùi hương thanh mát trên người cô thành một mùi hương thật mê người, một mùi vị đủ để nhiếp hồn người ...

Lúc này, Khương Ngự Kinh vội bước đến ...

‘Cung tiên sinh, xin buông tay!’

Hần cao giọng kêu đồng thời tay vươn ra ôm lấy cả người Sầm Tử Tranh nhưng một cánh tay của cô vẫn bị Cung Quý Dương níu chặt!

Chương 32: Tình thành tro tàn (10)

Cơn giận của Cung Quý Dương đã vọt lên đến đỉnh đầu, sau khi nhìn thấy người đàn ông phiền phức kia thì cơn giận của hần càng không thể át, ánh mắt sắc bén như kiếm của hần quét về phía Khương Ngự Kinh...

‘Khương Ngự Kinh, cho dù tôi thả cô ấy ra, anh có can đảm dẫn cô ấy đi không?’

Nói rồi hần buông bàn tay đang nắm chặt cánh tay Sầm Tử Tranh ra, chùng như thật sự muốn dùng hành động để thử xem phản ứng của Khương Ngự Kinh.

Khương Ngự Kinh cười, nói: ‘Cung tiên sinh, Tử Tranh giờ là vị hôn thê của tôi, ngày mai chúng tôi sẽ cử hành hôn lễ vì vậy tôi mong ngài đừng đến là phiền c ô ấy nữa, tôi nghĩ những lời vừa nãy Tử Tranh đã nói rất rõ ràng rồi!’

Cung Quý Dương nghe vậy bật cười, chỉ là nụ cười này mang theo một cỗ nguy hiểm không hề che dấu.

Hần không hề để tâm đến lời nói của Khương Ngự Kinh, chỉ nhìn Sầm Tử Tranh đắm đắm ...

‘Tranh Tranh, anh hỏi em một lần cuối cùng, có thật là em muốn gả cho hần không?’ Cung Quý Dương hỏi, ánh mắt vẫn như hai ngọn lửa đang bùng cháy không ngừng chiếu về phía cô.

Sầm Tử Tranh không tìm được rùng mình một cái, cô rất hiểu hắn, cũng biết đây là dấu hiệu của một cơn thịnh nộ sắp bùng phát.

Nhưng chuyện đã đến nước này cô không thể rút lui được vì vậy chỉ cố trấn định, nhìn thẳng vào hắn, nói: ‘Đúng vậy, tôi muốn gả cho anh ấy!’

‘Được lắm, được lắm ...’

Cung Quý Dương không giận mà cười, nhưng sau nụ cười đó gương mặt hắn càng trầm xuống, sau đó không chút do dự rút từ eo lưng ra một khẩu súng, chậm rãi nâng lên nhắm thẳng vào Khương Ngự Kinh: ‘Hôm nay anh sẽ giết hắn, để xem ngày mai em sẽ gả cho ai!’

Hành động đột ngột này của Cung Quý Dương không chỉ dọa đến Sầm Tử Tranh mà cũng làm chấn động cả Khương Ngự Kinh, hắn lúc này mới hiểu ra, sau lưng Cung Quý Dương còn có một thế lực xã hội đen hùng hậu, giết một người đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là một chuyện đơn giản.

‘Cung ... Cung Quý Dương ... anh điên rồi!’

Sầm Tử Tranh trước giờ chưa từng chứng kiến một Cung Quý Dương đầy vẻ khủng bố như vậy. Hắn ... hắn thế mà cầm súng nhắm vào một người ngay giữa đường giữa phố hay sao?

‘Tranh Tranh, cách xa hắn một chút, đến chỗ của anh đi!’

Lúc này Cung Quý Dương giống như một loài dã thú toàn thân tản mát ra một vẻ nguy hiểm và khát máu, nhìn thấy sự phản kháng của con mồi thì càng không chút lưu tình mà xé xác con mồi. Đây là lời cảnh cáo cuối cùng của hắn dành cho cô!

Nhưng Khương Ngự Kinh không hề có ý định trốn tránh, hắn trực diện đứng trước họng súng của Cung Quý Dương, họng súng đen ngòm đang chỉ thẳng vào trán hắn còn Sầm Tử Tranh thì sớm đã sợ đến cả người đều nhũn ra, hơi thở dồn dập.

Hắn thật sự sẽ giết người sao?

Chẳng lẽ hắn không biết, giết người sẽ phải ngồi tù sao?

‘Tranh Tranh, trong mắt anh, một mạng người không có ý nghĩa lớn lao gì lắm đâu, em nên biết, anh nói được thì làm được!’

Cung Quý Dương chậm rãi kéo cò súng, ánh mắt lạnh như băng pha lẫn với một sự tàn nhẫn mà trước giờ Sầm Tử Tranh chưa từng thấy qua.

Sầm Tử Tranh biết Cung Quý Dương lúc này không nói đùa, từ lúc biết chuyện đến giờ cô chưa từng cảm thấy sợ hãi đến như vậy nhưng mà ...

Cô vội vàng bước đến đứng chắn trước mặt Khương Ngự Kinh, một tay nắm chặt bàn tay đang cầm súng của Cung Quý Dương, đẩy họng súng về phía trán mình.

‘Tử Tranh!’

‘Tranh Tranh, em ...’

Cả Cung Quý Dương và Khương Ngự Kinh đều thẳng thốt kêu lên.

Ánh mắt Sầm Tử Tranh cực kỳ kiên định nhìn Cung Quý Dương, nói rõ ràng từng chữ một: ‘Cung Quý Dương, nếu anh muốn giết anh ta, anh giết tôi trước đi!’

‘Tranh Tranh!’ Vẻ khát máu trong mắt Cung Quý Dương đã bị thay thế bằng sự chấn động, sau đó là một vẻ phần nộ xen lẫn với đau thương.

‘Em vì người đàn ông kia chẳng thà mất đi tính mạng cũng không màng sao?’

Thật buồn cười, mà cũng thật đáng buồn, người phụ nữ của hắn, người phụ nữ mà hắn yêu nhất lúc này lại vì một người đàn ông khác mà chết cũng không sờn. Điều này bảo hắn làm sao chấp nhận được đây?

Nghĩ đến đây, Cung Quý Dương càng như một con thú bị sục bẫy, gân xanh nổi lên trên bàn tay đang nắm khẩu súng!

‘Đúng vậy!’ Sầm Tử Tranh không chút do dự nói.

Cô thấy vẻ bi thương trong mắt hắn, cũng thấy được cơn phẫn nộ lẫn không cam lòng của hắn. Làm sao cô không biết được chứ bởi vì lòng cô cũng đang đau xót không kém gì hắn!

Nghe câu trả lời này của hắn, tim Cung Quý Dương đau đến không chịu nổi, tưởng chừng như có một bàn tay đang hung hăng xé tan nó thành từng mảnh vụn.

Khương Ngự Kinh vừa thấy tình huống xảy ra đột ngột như vậy vội đẩy Sầm Tử Tranh ra, ngay lập tức nòng súng của Cung Quý Dương đã nhắm thẳng vào huyết Thái Dương của hắn.

‘Cung Quý Dương, nếu anh dám động tới hắn, tôi chết ở đây cho anh xem!’ Mặt Sầm Tử Tranh xám như tro, cô vội lên tiếng can ngăn lại.

Cô đã rất có lỗi với Khương Ngự Kinh rồi, chẳng lẽ cô có thể trơ mắt nhìn hắn vì cô mà chết sao?

Mà quan trọng hơn là ... cô không thể trơ mắt nhìn người đàn ông mà mình yêu phạm tội giết người!

Cung Quý Dương nghe vậy, bàn tay kia nắm lại thật chặt tưởng như muốn khảm sâu vào da thịt, ánh mắt hung bạo đã bị thay thế bằng một vẻ bi thương và đau xót không thể tả bằng lời, bàn tay cầm súng chậm rãi hạ xuống sau đó chợt đánh thẳng vào cửa kính xe của mình ...

Xoảng!!!

Một tiếng va chạm mạnh vang lên, tấm kính thủy tinh chắn gió đã lấm tẩm máu.

Từ mu bàn tay cầm súng của Cung Quý Dương, một màu đỏ chói mắt như một đóa hoa đang nở rộ, chảy theo tay hắn rơi từng giọt xuống đất.

Hắn có thể nhẫn tâm với bất cứ ai nhưng ... làm sao có thể nhẫn tâm làm tổn hại đến Sầm Tử Tranh!

Theo tiếng kính vỡ, Sầm Tử Tranh chừng như có thể nghe được tiếng tim mình vỡ, một nỗi đau tê tâm liệt phế trong khoảnh khắc đó xuyên qua tim rồi chạy khắp thân thể cô, máu trong tim cô chừng như cũng đang chảy theo những giọt máu trong tay hắn nhưng lẽ ... chỉ có thể chảy ngược vào trong ...

Cố gắng gượng đề nén nỗi xúc động muốn bỏ nhào vào lòng hắn, Sầm Tử Tranh bước đến khoác tay vào cánh tay của Khương Ngự Kinh, giọng thản nhiên nói với Cung Quý Dương: ‘Sau này ... đừng đến làm phiền tôi nữa!’

Nói rồi ôm lấy Khương Ngự Kinh đi về phía xe của hắn ...

‘Đây chính là sự trả thù của em đối với anh sao?’ Cung Quý Dương nhìn theo bóng lưng của cô, quát lớn, giọng nói mang theo nỗi dằn vặt của hắn càng làm Sầm Tử Tranh đau đớn ...

Cả người Sầm Tử Tranh khẽ run lên, cô bước thật nhanh không dám dừng lại, đầu cũng không dám ngoảnh lại ...

‘Sầm Tử Tranh!’ Phía sau lưng cô lại vang lên tiếng kêu của Cung Quý Dương, lạnh như băng ...

‘Ngày mai em đừng nghĩ đến chuyện giả cho hắn! Cho dù em hận anh cả đời anh cũng phải đoạt em trở lại!’

Sầm Tử Tranh vẫn bước từng bước về phía trước ...

Về mặt Khương Ngự Kinh càng lúc càng nặng nề ...

Còn trên mặt Cung Quý Dương lộ ra vẻ âm trầm đến cực điểm ...

Nhưng ... chỉ nhìn theo bóng lưng của Sầm Tử Tranh nên Cung Quý Dương không thấy được, nước mắt đã tràn trên gương mặt xinh xắn của cô ...

113. Q.8 - Chương 01-02

Tước ca xuất hiện!!!!

Quyển 8: Hoàng tử và cô bé lọ lem

Chương 01: Hôn lễ (1)

Nhà thờ vào buổi chiều chìm dưới ánh mặt trời rực rỡ và sự yên tĩnh như đang ở trên thiên đường. Hoa tươi được kết dọc theo lối đi dành riêng cho cô dâu bước vào để đi về phía chú rể và cha xứ, hai bên lễ đường được trang trí bằng rất nhiều tơ lụa màu trắng, người thân và bạn bè của hai bên đã ngồi khắp trong lễ đường.

Người nhà họ Khương rất nhiều nhưng bên phía Sầm Tử Tranh thì chỉ có bà Sầm và em trai cô.

Theo quy định của nhà thờ, người tham gia hôn lễ phải là người thân hoặc bạn bè gần gũi với cô dâu và chú rể nên nhìn qua quang cảnh trong lễ đường có thể nhận ra, nhà họ Khương rất đông đúc.

Trong phòng nghỉ của cô dâu, chiếc gương lớn treo trên tường phản chiếu vẻ xinh đẹp nhưng u buồn của cô dâu.

Khi chuyên gia trang điểm PP hoàn thành những bước cuối cùng, cô không kìm được thở dài một tiếng thật sâu: ‘Sầm tiểu thư, hôm nay cô đẹp quá!’

Một người phụ nữ có thể khiến cho ngay cả phụ nữ nhìn cũng không kìm được một lời khen như thế này, chả trách Khương Ngự Kinh cùng tổng tài của Cung thị tài phiệt Cung Quý Dương hai người đàn ông ưu tú như thế đều khuyhnh đảo vì cô.

Trước đây báo chí có lần nhắc đến, tổng tài của Cung thị tài phiệt Cung Quý Dương công khai thừa nhận có quan hệ yêu đương với Sầm Tử Tranh, nhà thiết kế chính của thương hiệu Leila, chẳng những vậy, đội chó săn còn chụp được những bức ảnh chứng minh mối quan hệ khăng khít giữa họ.

PP không khỏi trầm nghĩ, người đàn ông nổi tiếng phong lưu như Cung Quý Dương nếu như đã chịu công khai thừa nhận người phụ nữ trước mặt cô là đối tượng yêu đương của anh ta, lại hoàn toàn không để tâm để cho đội chó săn chụp được những hình ảnh về họ, điều này chẳng phải đã đủ chứng minh anh ta là thực lòng với cô sao?

Thế nhưng ... cô gái này đột nhiên lại gả cho vị luật sư vang danh quốc tế Khương Ngự Kinh, chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

Không nghĩ cũng biết lúc này bên ngoài nhà thờ chắc là có không ít phóng viên của các cơ quan truyền thông, báo đài đang chờ những thông tin chi tiết về tin tức nóng hổi này.

Nghĩ đến đây, PP thật sự rất hâm mộ cô gái trước mặt mình, hai người đàn ông đều ưu tú cả, có được tình yêu của một người cũng đủ làm người ta ngưỡng mộ rồi chứ đừng nói đến hai người.

Sầm Tử Tranh ngơ ngẩn nhìn chính mình trong gương. Một người xa lạ! Gương mặt xa lạ! Ánh mắt xa lạ! Trong chớp mắt, cô có ảo giác như hình bóng trong gương không phải là mình.

Trong đời mình, chưa bao giờ cô có cảm giác tuyệt vọng như lúc này ...

Cửa phòng nghỉ dành cho cô dâu chợt bị đẩy ra, bà Sầm bước vào, khi bà nhìn thấy con gái mình trong chiếc áo cô dâu, trên mặt bà lộ ra một vẻ mâu thuẫn, vừa xúc động lại vừa lo âu.

‘Bé cưng à ...’ Bà bước đến, nhìn kỹ đứa con gái sắp thành cô dâu của mình.

Chuyên viên trang điểm thấy vậy rất thức thời vội rời khỏi phòng nghỉ, trong căn phòng chỉ còn lại hai mẹ con.

‘Mẹ!’ Sầm Tử Tranh nhỏ nhẹ gọi, cô nhìn bóng bà phản chiếu trong gương.

Bà Sầm nhẹ thở dài một tiếng, ‘Bé cưng à, nói thật lòng, từ lúc con quyết định kết hôn đến giờ, thời gian quá gấp rút đến nỗi mẹ không kịp thích ứng, nhưng dù sao đây cũng là quyết định của con, người làm mẹ như mẹ cũng không có quyền can thiệp, chỉ là ...’

Bà hơi ngừng lại, trên mặt nét lo âu càng rõ rệt.

‘Mẹ, mẹ định nói gì vậy?’ Sầm Tử Tranh đứng dậy bước đến nắm lấy tay bà.

‘Chỉ là ... mẹ lo trong hôn lễ của con sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!’ Bà Sầm nhẹ vỗ lên tay con gái, nói.

Cả người Sầm Tử Tranh hơi dờ ra, thực ra đây cũng là điều cô lo lắng từ hôm qua đến giờ, tối qua những lời Cung Quý Dương nói vẫn luôn quẩn quanh bên tai cô.

Thấy cô không nói gì, bà Sầm nói tiếp: ‘Mẹ có thể nhìn ra Quý Dương nó có ý với con, mẹ nghĩ chưa chắc hôm nay nó cam lòng bỏ qua đâu.’

‘Mẹ!’

Sầm Tử Tranh ngắt lời mẹ mình, bên môi miễn cưỡng nhếch lên một nụ cười: ‘Mẹ nghĩ nhiều quá rồi. Tối hôm qua con đã nói rất rõ ràng với anh ta rồi, mẹ yên tâm đi!’

Tuy là nói vậy nhưng trong lòng cô cứ thắc thỏm không yên, lúc nào cũng có cảm giác phập phồng.

Nếu theo tính cách của Cung Quý Dương trước giờ, hẳn nhất định sẽ đến quấy rối hôn lễ mà Khương Ngự Kinh chắc cũng nghĩ đến điểm này. Nếu như hẳn thật sự xuất hiện trong hôn lễ, vậy tình thế nhất định sẽ rất hỗn loạn.

‘Tử Tranh à, con nói xem Quý Dương nó ...’ Bà Sầm ngập ngừng rồi nêu lên một giả thuyết táo bạo: ‘... có đến cướp cô dâu không?’

Câu hỏi của bà Sầm khiến cho Sầm Tử Tranh giật mình thẳng thốt ...

Qua một lúc lâu cô mới gượng gạo nở nụ cười: ‘Mẹ, đây là cuộc sống thực, không phải đóng phim, mẹ nghĩ nhiều quá rồi!’

‘Nhưng mà ...’

‘Được rồi, mẹ, lát nữa chuyên gia trang điểm còn phải giúp con chỉnh lại lần nữa, mẹ đến phòng dành cho khách nghỉ ngơi ăn một chút gì trước đi, được không? Hôn lễ sắp đến giờ cử hành rồi!’ Sầm Tử Tranh vội đánh trống lảng.

Bà Sầm còn muốn nói gì đó nhưng chỉ có thể nén xuống, lắc đầu rời đi.

Trong phòng dành riêng cho cô dâu yên tĩnh cực kỳ, chỉ có mỗi Sầm Tử Tranh trong phòng, cô mệt mỏi ngồi tựa vào ghế, trên mặt vẫn còn nguyên nét u sầu ...

Không có người khác, không cần ngại trang nữa, cô lặng lẽ ngồi đó, chịu đựng nội tâm dầy vò ...

‘Tử Tranh à, con nói thử xem Quý Dương nó có đến cướp cô dâu không?’

Câu nói này cứ văng vẳng bên tai cô không ngừng!

Quý Dương, cầu xin anh, tuyệt đối đừng đến!

Cầu xin anh để em yên ổn kết thúc hôn lễ của mình!

Trong lòng Sầm Tử Tranh không ngừng cầu nguyện. Nếu như Quý Dương thật sự đến đây, mọi người sẽ càng thêm khó xử mà thôi!

Thật sâu thở dài một tiếng, vừa định đứng lên thì cửa phòng lại bị đẩy ra lần nữa, lần này người bước vào là Khương Ngự Kinh!

Sầm Tử Tranh bỏ đi ý định đứng dậy vừa có trong đầu, cô lẳng lặng nhìn bóng chú rể tương lai vừa xuất hiện trong gương, hẳn lịch lãm trong bộ vest màu trắng cùng màu với màu áo của cô, bộ vest được cắt may khéo léo càng làm tôn lên vóc dáng cao ráo của hắn khiến cho toàn thân hắn đều mang một vẻ lịch lãm và quyến rũ.

Khi Khương Ngự Kinh nhìn thấy Sầm Tử Tranh trong chiếc áo cưới, nhất thời bị vẻ đẹp của cô làm cho ngây người, bất giác có một ảo giác, rằng mình vừa bước vào thế giới cổ tích mà cô chính là công chúa trong tòa thành cổ đang chờ đợi hoàng tử xuất hiện.

Chương 02: Hôn lễ (2)

‘Tử Tranh, em đẹp quá ...’

Khương Ngự Kinh bước nhẹ về phía cô, như sợ lỡ như không cẩn thận làm hỏng mất vẻ đẹp kia, lại sợ mình quá mạnh động sẽ làm cô hoảng sợ vậy. Hai tay hẩn nhẹ đặt lên vai cô, trong mắt là một mảnh thâm tình ...

Nhìn vào chính mình trong gương, Sầm Tử Tranh có cảm giác ngọt ngào như sắp không thở nổi, đôi mắt trong veo giờ đã nhuộm một màu xám như tro tàn, cô rũ hàng mi dài như muốn che đi nỗi buồn bã trong đôi mắt đó, hàng mi dài dập dờn như hai cánh bướm đẹp đến không chân thật.

Trong đầu cô lúc này chỉ ẩn hiện một hình bóng, người đàn ông với nụ cười tà tứ và cái nhìn thâm thúy - Cung Quý Dương! Hắn đang nhìn cô với ánh mắt âu yếm và nụ cười tình quái ...

Cảm giác này khiến cô cực kỳ không thoải mái!

Nhìn thấy người mình yêu, xinh như một nàng công chúa đứng trước mặt mình, Khương Ngự Kinh không kìm lòng được cúi xuống, khi đôi môi ấm áp của hắn vừa đáp xuống trán cô thì theo bản năng, Sầm Tử Tranh hơi nghiêng đầu ...

‘Anh Khương, đừng mà ...’ Tiếng nỉ non của cô mang theo một tia sợ hãi và kháng cự.

Mây Khương Ngự Kinh thoáng nhíu lại nhưng trở lại vẻ bình thường rất nhanh, hẩn thấp giọng cười bên tai cô: ‘Tử Tranh à, em sắp là vợ của anh rồi, sao vẫn còn gọi anh là anh Khương chứ?’

Nhất thời không biết trả lời sao, Sầm Tử Tranh cắn môi, gian nan nói: ‘Xin lỗi ...’

‘Tử Tranh ...’

Khương Ngự Kinh nâng cằm cô lên để cô nhìn thẳng vào mắt mình, trong mắt hẩn thoáng qua một tia phức tạp ...

‘Em đang nghĩ về anh ta sao?’

‘Không ... không có ...’ Sầm Tử Tranh né tránh cái nhìn của hẩn nhưng ngay cả giọng nói cũng không được tự nhiên.

‘Anh là chồng em, anh muốn biết suy nghĩ của em!’

Không biết vì sao Khương Ngự Kinh trở nên có chút bá đạo, bàn tay vốn đang nâng cằm cô chợt tăng thêm một phần sức ...

‘Em vẫn còn nhớ đến Cung Quý Dương đó, đúng không?’

Sầm Tử Tranh chợt run lên, nhất là khi cô nhìn vào đôi mắt âm trầm của Khương Ngự Kinh thì trong mắt cô, vẻ hoảng hốt càng rõ ràng.

‘Anh nghĩ nhiều quá rồi!’ Cô chỉ hơi hợt nói.

Khương Ngự Kinh nhếch môi, hẩn khuyu gối, ngẩng đầu lên nhìn cô ...

‘Tử Tranh à, em chỉ còn vài phút nữa để nhớ đến anh ta thôi. Nhưng ...’ Giọng nói ôn hòa của hẩn chợt trở nên lạnh lùng, gương mặt anh tuấn trong chớp mắt trở nên ngưng trọng, ‘Sau khi kết hôn rồi, anh sẽ không cho phép vợ anh nhớ đến người đàn ông khác, em nghe rõ chưa?’

Sầm Tử Tranh hít sâu một hơi, trong ánh mắt nhìn hẩn thoáng qua một tia kinh ngạc ... vẻ mặt của Khương Ngự Kinh lúc này thật quá xa lạ, một Khương Ngự Kinh như vậy đây là lần đầu tiên cô thấy.

‘Anh Khương, anh ...’

Lời của cô còn chưa nói hết thì đã bị hẩn chặn lại.

‘Anh mong đây là lần cuối cùng anh nghe cách xưng hô “anh Khương”, này, em hãy nhớ kỹ!’

Khương Ngự Kinh đứng dậy ôm cô vào lòng, cánh tay dài vòng qua chiếc gáy trắng nõn của cô.

Qua mấy phút nữa là hẳn sẽ hoàn toàn có được cô, cô sẽ hoàn toàn là người phụ nữ của hắn.

Sầm Tử Tranh không giẫy dụa mà cứ để mặc hắn ôm, trong lòng chợt dâng lên một nỗi bất an ...

Trong phòng yên tĩnh cực kỳ, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được hơi thở của đối phương cho đến khi ... một tràng tiếng bước chân phá vỡ sự yên tĩnh đang có sau đó cửa phòng bị đẩy ra ...

Không gõ cửa mà trực tiếp đẩy ra!

Sự xâm nhập bất ngờ lập tức dẫn đến sự chú ý của Khương Ngự Kinh, ngay cả Sầm Tử Tranh cũng không nhận được xoay đầu nhìn ra ...

Người đến khí vũ hiên ngang, thân hình tuyệt đối cao hơn một mét tám lăm, cao lớn mà rắn rỏi, bộ Tây trang màu đen được cắt may một cách khéo léo càng tôn lên sự hoàn mỹ của dáng người kia.

Trên gương mặt sáng sủa góc cạnh rõ ràng như được một bàn tay thợ khéo điêu khắc mà thành, đôi mắt đen thâm thúy mê người, lóe lên những tia sáng ngời đầy trí tuệ.

Chân mày rậm, sóng mũi cao, đôi môi với đường cong hoàn mỹ, trong nét cao quý có sự tao nhã, trong vẻ lịch lãm có sự sang trọng ...

Anh ta như một hoàng tử vừa bước ra từ truyện cổ tích!

Sầm Tử Tranh chợt đưa tay bịt miệng, mắt trừng lớn ...

Sở dĩ phản ứng của cô lớn như vậy, không phải là vì nhìn thấy một người quá mức đẹp trai mà là bởi vì chấn động!

Bởi vì cô biết người đàn ông kia!

Anh ta không phải ai khác mà chính là tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt - Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Anh ta ... sao anh ta lại đến đây?

Theo bản năng, cô nhìn với vẻ phía sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Sầm tiểu thư, cô yên tâm đi. Quý Dương tên kia hôm nay không có đến. Sau lưng tôi chỉ có vài vệ sĩ mà thôi!’ Như nhìn thấu được tâm tư của Sầm Tử Tranh, Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng, giọng nói vừa quỵn rũ vừa dễ nghe!

Sầm Tử Tranh vô thức thở dài một tiếng, nhưng trong lòng lại dấy lên một nỗi lo lắng khác.

Lúc này Khương Ngự Kinh bước nhanh về phía cửa phòng, vươn tay: ‘Thật không ngờ Hoàng Phủ tiên sinh lại đích thân đến tham dự hôn lễ của chúng tôi, thật là vinh hạnh vô cùng!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, trong nụ cười tao nhã không giấu được khí chất quý tộc của mình, hắn cũng vươn tay bắt tay với Khương Ngự Kinh, trong mắt lộ ra một tia hứng thú ...

‘Thì ra anh chính là người khiến cho Quý Dương tên tiểu tử kia khổ sở mấy hôm nay sao? Thật là ... khó tin ...’

Nãy giờ Hoàng Phủ Ngạn Tước đã tỉ mỉ đánh giá Khương Ngự Kinh, bất luận là từ phương diện nào Cung Quý Dương cũng chỉ có hơn chứ không kém, sao tên kia lại thua bởi người đàn ông này chứ?

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước dời về phía Sầm Tử Tranh, nhất thời hiểu rõ tất cả ...

Sở dĩ Quý Dương chịu nhường nhịn, chắc hoàn toàn là vì cô gái kia!

Hắn với Cung Quý Dương từ nhỏ đã biết nhau, đương nhiên cũng quá hiểu tính tình của nhau. Quý Dương vốn không chịu nổi bị người khác phản bội, nếu như theo tính cách thường ngày của hắn, vị Khương Ngự Kinh này nhất định đã không sống được đến hôm nay nhưng mà ...

Lời của Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến cho Khương Ngự Kinh giật mình, rõ ràng hắn vẫn chưa quen với cách nói chuyện đầy ẩn ý và tư duy khác thường của người của tứ đại tài phiệt.

‘Hoàng Phủ tiên sinh thật biết nói đùa, tôi với một tiếng thật lòng thật dạ yêu nhau đương nhiên sẽ cùng nhau xây dựng gia đình. Không biết Hoàng Phủ tiên sinh có từng nghe người Trung Quốc có một câu nói, “người có tình rồi sẽ trở thành quyến thuộc” chưa?’

114. Q.8 - Chương 03-04

Quyển 8: Hoàng tử và cô bé lọ lem

Chương 03: Hôn lễ (3)

‘Thật hay ột câu “người có tình rồi sẽ trở thành quyến thuộc!”’

Ý cười trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng sâu, ‘Tuy đối với văn hóa Trung Quốc tôi không am hiểu nhiều như Khương tiên sinh nhưng dù sao tôi cũng là người Trung Quốc, tôi rất tin tưởng, người xưa nói câu nói này hoàn toàn là có lý do của nó!’

Khương Ngự Kinh cười ha hả, ‘Thật không ngờ Hoàng Phủ tiên sinh cũng là một người thích nói đùa nhưng dù sao nơi đây cũng không phải là phòng dành cho khách mời, xin Hoàng Phủ tiên sinh đi theo tôi. Ngài là khách quý, đương nhiên tôi phải tiếp đãi ngài thật tốt mới phải!’

Nói rồi hắn đưa tay làm một tư thế “mời”, ung dung mà không mất đi phong cách của riêng mình.

Nhưng ... trong lòng Khương Ngự Kinh đương nhiên hiểu rõ, người của tứ đại tài phiệt nếu như có mặt trong hôn lễ này, không thể nào là vì muốn đến chúc mừng, nói không chừng là có liên quan đến Cung Quý Dương. Quan hệ giữa bốn người trước giờ rất tốt, xem ra hắn phải cẩn thận hơn nữa mới được.

Ngào ngò Hoàng Phủ Ngạn Tước lại dè tay hắn xuống, cười nhẹ nói: ‘Khương tiên sinh, thực ra tôi hôm nay đến đây chỉ là vì muốn nói với Sầm tiểu thư mấy câu, nói xong tôi sẽ rời đi ngay!’

Nụ cười trên mặt Khương Ngự Kinh dần biến mất ...

‘Hoàng Phủ tiên sinh, ngài làm như vậy ... hình như không phù hợp với quy định cho lắm!’

Điều này đúng là không phù hợp với quy định, Hoàng Phủ Ngạn Tước đương nhiên hiểu điều đó, nhưng hắn vẫn ung dung: ‘Khương tiên sinh không cần phải khẩn trương như vậy đâu, cũng như câu nói vừa nãy của anh ”người có tình rồi sẽ trở thành quyến thuộc, tôi nghĩ nếu như và Sầm tiểu thư thật lòng yêu nhau thì đương nhiên sẽ không vì một câu nói của tôi mà thay đổi tất cả chứ!’

Khương Ngự Kinh nhất thời nghẹn lời, hắn không ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại dùng chính câu nói của hắn để phản bác lại. Người của tứ đại tài phiệt đúng là không đơn giản, đầu óc nhạy bén, lời lẽ sắc sảo!

‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin thứ cho tôi không thể đáp ứng lời yêu cầu của ngài, hôm nay là hôn lễ của tôi với Tử Tranh, nếu như Hoàng Phủ tiên sinh có lòng đến chúc mừng, chúng tôi đương nhiên rất vui nhưng còn về yêu cầu của ngài, không ngại xin phiền ngài đợi đến khi hôn lễ cử hành xong rồi nói cũng không muộn. Nếu có gì đặc tội xin ngài rộng lượng bỏ qua!’

Hắn sao có thể để cho hôn lễ của mình xảy ra bất kỳ sơ suất gì chứ!

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Khương Ngự Kinh sau đó nhìn về phía Sầm Tử Tranh, trong nụ cười như ẩn chứa một điều gì đó khó nắm bắt ...

‘Sầm tiểu thư, cô có nghĩ giống như Khương tiên sinh hay không?’

Bị hỏi, Sầm Tử Tranh nhất thời ngẩn người, không biết nên trả lời thế nào.

‘Sầm tiểu thư, xin cô yên tâm, tôi chỉ cần vài phút là đủ rồi, tuyệt đối sẽ không làm trễ nãi hôn lễ của hai người!’

Trong lời nói nhã nhặn của Hoàng Phủ Ngạn Tước mang theo một sự cường hãn không cho phép người ta cự tuyệt.

Khương Ngự Kinh bất mãn nhú mào ...

‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin anh đừng nên làm khó ...’

‘Nếu như Hoàng Phủ tiên sinh đã đến đây rồi thì là khách quý, em nghỉ ...’ Sầm Tử Tranh quay đầu nhìn Khương Ngự Kinh, nhỏ nhẹ ngắt lời hắn, ‘... không ngại để em nói chuyện mấy câu với anh ta!’

‘Tử Tranh ...’

‘Khương tiên sinh!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bước đến, ‘Cô dâu tương lai của anh cũng đã đồng ý rồi, chẳng lẽ chú rể tương lai là anh đây còn chưa cử hành hôn lễ mà đã bắt đầu không chế tự do của cô ấy rồi?’

Sắc mặt Khương Ngự Kinh chợt trở nên rất khó coi.

Một lúc sau hắn mới nhìn đồng hồ rồi nhìn Sầm Tử Tranh, nhẹ giọng nói: ‘Đừng nói lâu quá, còn năm phút nữa là hôn lễ cử hành rồi!’

Sầm Tử Tranh nhẹ gật đầu.

Khương Ngự Kinh nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt băn khoăn rời khỏi phòng dành cho cô dâu.

‘Các người cũng lui xuống đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ra lệnh cho những vệ sĩ sau lưng mình.

‘Dạ!’

Các vệ sĩ đồng loạt lui xuống rồi cẩn thận đóng cửa phòng lại, canh giữ trước cửa phòng.

Trong phòng lúc này Sầm Tử Tranh mới đứng dậy, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước bằng một đôi mắt đượm buồn nhưng trong giọng nói không nghe ra là buồn hay vui.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, nếu như anh vì muốn khuyên tôi không kết hôn với Khương Ngự Kinh thì anh không cần lãng phí thời gian nữa. Đây là quyết định của tôi, Quý Dương cũng biết điều đó!’

Cô cướp lời nói trước, thực ra từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này xuất hiện trong căn phòng này cô đã đoán được nhất định hắn ta đến làm thuyết khách.

‘Thế à? Sầm tiểu thư cho rằng tôi muốn nói với cô những lời nhảm chán này sao?’

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt biến mất, thay vào đó là một vẻ ngưng trọng.

Sầm Tử Tranh chợt hoảng hốt, ‘Chẳng lẽ Hoàng Phủ tiên sinh còn có việc khác sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm lặng gật đầu, trên mặt lộ ra một vẻ buồn bã ...

‘Thực ra tôi đến đây là để báo cho cô biết một tiếng, Quý Dương hắn ... chắc là không tỉnh lại được nữa!’

Thật gian nan nói hết câu này, giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn nhã nhặn, trầm thấp nhưng rơi vào tai Sầm Tử Tranh chẳng khác nào tiếng sét giữa trời quang, sắc mặt cô lập tức thay đổi, bước vội đến nắm lấy cánh tay hắn ...

‘Anh ... anh nói cái gì? Cung Quý Dương không tỉnh lại được? Anh ấy thế nào? Anh ấy rốt cuộc thế nào?’

Cả người Sầm Tử Tranh run rẩy kịch liệt, ngay cả giọng nói nhỏ nhẹ thường ngày cũng thay đổi, run run nói chẳng thành câu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm thở dài một tiếng, hắn ngồi phịch xuống ghế, rầu rĩ nói: ‘Chuyện là thế này, hôm nay là ngày tiến hành cuộc thi đua xe thể thức F1 được tổ chức mỗi năm một lần, cô cũng biết Quý Dương trước giờ rất thích đua xe, hoặc là hắn muốn nhờ cuộc thi đua xe này để người ngoài nổi đau khổ trong lòng cũng không chừng, cho nên mới tham gia, nào ngờ ... hắn ...’

Hắn nói không thành lời nữa, giọng nói cũng trở nên nghèn nghẹn.

‘Anh ấy ... sao rồi? Anh mau nói đi ...’

Sầm Tử Tranh thấy mình sắp hít thở không thông, trên mặt chỉ toàn là lo lắng và khẩn trương.

Hoàng Phủ Ngạn Tước liếc cô một cái, chậm rãi nói: ‘Có lẽ là do không tập trung tinh thần, chiếc xe đua của Quý Dương bị trượt khỏi đường đua, bởi vì tốc độ xe quá nhanh nên cú va chạm rất mạnh, cả chiếc xe bị lật ngược, Quý Dương hôn mê bất tỉnh được đưa đến bệnh viện, khi anh đuổi theo đến thì bác sĩ vẫn còn đang cấp cứu ...’

Chương 04: Hôn lễ (4)

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh nghe vậy cả người liền chao đảo, cũng may là có Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng gần đó đỡ lại ...

‘Sầm tiểu thư, từ nhỏ Quý Dương đã thích đua xe. Trước đó hắn đã tham gia vào đội đua thiếu niên rồi đến đội đua chính thức, bất luận đường đua nguy hiểm cỡ nào, đối thủ mạnh đến mức nào hắn đều có thể dễ dàng vượt qua, hơn nữa chưa từng thất bại chứ đừng nói đến xảy ra tai nạn nghiêm trọng như vậy. Tôi nghĩ rằng đó là vì hắn chịu đả kích quá lớn từ chuyện cô sắp kết hôn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói tiếp vẫn bằng giọng nói trầm ấm dễ nghe của mình.

‘Không ...’

Sầm Tử Tranh cảm thấy cổ họng mình như bị một bàn tay khổng lồ hung hăng bóp chặt, cô liều mạng lắc đầu, ‘Không đâu, Quý Dương sẽ không ... anh ấy sẽ không ...’

‘Sẽ không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chột cao giọng hỏi lại, sau đó hắn chỉ tay về phía chiếc tivi treo trên vách tường của phòng chờ, ‘Em có thể xem tin tức từ đây, chắc là lúc này tin tức này đã được truyền lên tivi rồi!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy liền chạy như điên về phía màn hình, bàn tay cầm chiếc điều khiển không ngừng run rẩy, ần mấy lần vẫn chưa mở được tivi, sau cùng vẫn là Hoàng Phủ Ngạn Tước bước đến giúp cô ...

‘Theo tin tức mới nhất, lúc mười giờ sáng nay, tin tức khiến mọi người quan tâm đến không phải là tình hình thi đấu của cuộc đua xe thể thức F2 mà là sự cố xảy ra trong cuộc đua. Theo tiết lộ của những người có liên quan, sự cố phát sinh lần này có liên quan đến tổng tài của Cung thị tài phiệt Cung Quý Dương tiên sinh, trước mắt vẫn chưa có thông tin nào mới từ bệnh viện ...’

Theo giọng nói truyền cảm của người phát thanh viên, trên màn hình xuất hiện hình ảnh của một chiếc xe đua đã bị lật úp...

‘Không ...’ Sầm Tử Tranh ngã ngồi trên sàn, lần này không chỉ tay cô phát run mà cả người đều run rẩy không ngừng!

Quý Dương!

Quý Dương đi đua xe ...

Quý Dương gặp tai nạn ...

Có trời mới biết trong khoảnh khắc Sầm Tử Tranh nhìn thấy chiếc xe đua bị lật ấy lòng cô đau đến mức nào, tim như bị xé thành từng mảnh nhỏ, cả người nhất thời mất đi tri giác!

‘Sầm tiểu thư ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy trên mặt liền lộ vẻ hoảng hốt, hắn vội bước đến dìu cô nhưng cổ áo lại bị Sầm Tử Tranh níu chặt ...

‘Hoàng Phủ tiên sinh, Quý Dương đang ở đâu? Anh ấy ở bệnh viện nào? Tôi muốn đi gặp anh ấy, muốn gặp Quý Dương. Xin anh, dẫn tôi đi gặp anh ấy ...’

Nước mắt Sầm Tử Tranh lúc này như một chuỗi trân châu bị đứt dây, từng giọt từng giọt rơi xuống sàn, giọng nói thê lương nói.

Thấy cô như vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng tỏ vẻ bất nhẫn, hắt thở dài một tiếng thật sâu: ‘Thực ra, cho dù bây giờ cô ở bên cạnh hần hần cũng chưa chắc sẽ tỉnh lại ...’

‘Tôi muốn gặp anh ấy. Tôi muốn gặp Quý Dương. Bất luận thế nào tôi ...’

Sầm Tử Tranh không nói được nữa, cô áp tay thật chặt lên ngực mình. Tim đau quá! Đau đến nỗi cô không thở được, không nói được!

‘Sầm tiểu thư, hôm nay là ngày cưới của cô. Thực ra tôi không nên đến đây, chỉ là tối qua Quý Dương có gọi điện thoại cho tôi. Hần uống say, cứ luôn miệng gọi tên cô. Là bạn của hần tôi còn lạ gì tính tình của hần nữa, chắc là hần yêu cô nhiều lắm nên mới đau khổ như vậy nên hôm nay biết hần xảy ra chuyện, tôi nghĩ mình cần phải nói với cô một tiếng!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói dứt lời liền đỡ cô đứng dậy, sau đó nói thêm: ‘Quý Dương hiện đang nằm ở bệnh viện Alfred, nếu như cô có lòng thì đến đó thăm hần đi!’

Nói rồi hần lại thở dài một tiếng nữa rồi nhanh chóng rời đi ... Hần thực sự không nhịn nổi nữa, hơn nữa cũng không đành lòng. Không ngờ Quý Dương cái tên tiểu tử này lại dùng đòn hiểm này để thử lòng cô gái kia.

Một cô gái tốt như thế lại bị hần chọc cho khóc đến thê thảm thế này, thật là tạo nghiệt mà!

Vừa bước ra khỏi phòng Hoàng Phủ Ngạn Tước mới nhận ra một điều, thì ra kỹ thuật diễn xuất của hần cũng tốt lắm ...

Chỉ tội cho cô gái kia!

Cửa phòng vừa sập lại thì Sầm Tử Tranh đã sụp xuống như một chiếc lá rụng, cô sớm đã khóc không thành tiếng rồi!

Quý Dương! Quý Dương!!!

Trong lòng Sầm Tử Tranh không ngừng tự trách. Đều là lỗi của cô, là cô hại hần ...

Cho đến lúc này cô rốt cuộc mới hiểu, đúng như lời Tĩnh Nghiên đã nói, Cung Quý Dương sớm đã thâm nhập vào tận cốt tủy của cô, đã là một phần sinh mạng của cô!

Không sai chút nào!

Cô sao có thể không quan tâm đến sinh mạng của mình chứ?

Nghĩ đến đây, điều duy nhất trong đầu cô lúc này chính là phải gặp được Cung Quý Dương!

Nhưng khi tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa thì cửa đã bị đẩy ra ...

Sầm Tử Tranh hoảng hốt lùi lại, trong màn nước mắt cô nhìn thấy vẻ bi thương và ngưng trọng trên mặt Khương Ngự Kinh ...

‘Tử Tranh, em định đi đâu?’

Giọng nói của hần cực kỳ trầm thấp pha chút ảm đạm giống như đang cố đè nén cảm xúc.

Sầm Tử Tranh run rẩy cánh môi, ‘Em ... em ...’

‘Tử Tranh, hôn lễ đã bắt đầu rồi, có chuyện gì đợi chúng ta hoàn thành nghi thức kết hôn rồi nói sau!’ Khương Ngự Kinh liếc mắt là đã nhận ra vẻ bất an của cô, hần đưa tay ân cần giúp cô lau nước mắt, nói: ‘Em sắp thành cô dâu của anh rồi, khóc thành thế này xấu lắm, biết không?’

‘Anh Khương, xin lỗi anh ... Quý Dương xảy ra chuyện rồi. Em ... em phải đi gặp anh ấy!’ Sầm Tử Tranh gian nan thốt lên lời khẩn cầu, trong lòng cô mâu thuẫn đến cực điểm.

Một mặt cô rất quan tâm đến tình trạng của Cung Quý Dương, chỉ hận không thể lập tức bay đến bên cạnh hần, một mặt khác, cô lại cảm thấy có lỗi với Khương Ngự Kinh, dù sao hôn lễ cũng đã sắp cử hành rồi!

‘Tử Tranh, em biết là anh không thể để cho em đi mà!’

Khương Ngự Kinh hoàn toàn không có ý định nghe cô giải thích cũng không muốn tìm hiểu xem rốt cuộc Cung Quý Dương đã xảy ra chuyện gì bởi vì hấn cho rằng đây chỉ là một âm mưu!

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước rời khỏi phòng chờ của cô dâu thì hấn đã biết Cung Quý Dương vốn không bỏ cuộc!

Ngược lại, Khương Ngự Kinh hy vọng tên kia thật sự xảy ra chuyện thì tốt hơn!

‘Anh Khương, cầu xin anh, cho em đi gặp Quý Dương một lần đi. Nghe nói tình trạng của anh ấy rất xấu, em không thể không lo đến sống chết của anh ấy ...’ Sầm Tử Tranh lớn tiếng khóc, gấp như kiến bò trong chảo nóng.

Idpf5mYf+/a62+wSNzo7Ety543mIArmQ8iBeJR69m3kS2FpQpBRtkWtHNyngFdTWr65qeUUoVw3q7w3GvdirrdLJ8n6rgWZ

115. Q.8 - Chương 05-06

Quyển 8: Hoàng tử và cô bé lọ lem

Chương 05: Hôn lễ (5)

Khương Ngự Kinh nghe vậy, sắc mặt càng trở nên nặng nề, tay hấn giữ chặt lấy hai vai cô, nói từng chữ một: ‘Tử Tranh, chẳng lẽ chỉ mấy phút em cũng không thể chờ sao? Hay là ... em hối hận rồi?’

Sầm Tử Tranh chỉ biết khóc, thân mình cũng bất giác co rúm lại, cô có cảm giác đầu thật choáng váng, giống như sắp ngất.

‘Anh Khương, em bây giờ ... bây giờ thật sự không thể tham dự hôn lễ, xin anh cho em một chút thời gian được không? Chỉ cần biết Quý Dương bình an vô sự em nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình!’

Lúc này, điều gì cũng không quan trọng, quan trọng nhất chỉ có Cung Quý Dương!

‘Không được, anh tuyệt đối không đồng ý. Em muốn thăm hấn, được thôi, đợi sau khi cử hành hôn lễ xong, anh sẽ cùng em đi thăm hấn!’ Giọng của Khương Ngự Kinh chợt trở nên lạnh như băng lại mang một vẻ cương hấn không cho cô chút đường sống nào.

‘Anh Khương ...’

Sầm Tử Tranh không biết nên làm thế nào bây giờ, cô chỉ biết mình không thể chờ đợi thêm một giây phút nào nữa, cô phải đi gặp Cung Quý Dương, ngay lập tức!

‘Xin anh ... để em đi thăm anh ấy đi!’ Nét mặt Sầm Tử Tranh không còn chút huyết sắc, cô chậm rãi quỳ xuống!

Là cô có lỗi với người đàn ông này. Cô biết cho dù mình có làm gì cũng không thể bù đắp lại những tổn thương cô gây ra đối với hấn nhưng ... cô không thể ôm mối lo lắng về Cung Quý Dương trong lòng mà bước ra lễ đường cùng hấn cử hành hôn lễ.

Nhìn thấy hành động này của Sầm Tử Tranh, cả người Khương Ngự Kinh cứng đờ, hấn cũng khụy xuống, vươn tay nâng cằm cô lên ...

‘Tử Tranh à, chẳng lẽ em không nhìn thấy anh tốt với em đến mức nào sao? Vậy mà em lại vì Cung Quý Dương làm ra những chuyện này với anh? Chẳng lẽ ... em không cảm nhận được, nơi đây của anh đang rất đau sao?’

Hấn vừa nói vừa nắm tay cô đặt lên ngực trái, ánh mắt tràn đầy bi thương.

Đúng vậy, tim hấn đang đau ...

Từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy cô thì tim hắn đã bắt đầu đau rồi, nhất là hôm nay, Khương Ngự Kinh sao lại không nhìn thấy Sầm Tử Tranh đang đau lòng chứ, nhưng hắn biết rất rõ, một khi cô rời khỏi căn phòng này thì cũng đồng nghĩa là ... hắn sẽ mãi mãi mất cô.

Lúc này chuyện gì Sầm Tử Tranh cũng không nghe lọt tai nữa, cô cứ một mực vừa khóc vừa lắc đầu ...

Chợt sau lưng Khương Ngự Kinh có tiếng mở cửa sau đó là tiếng kêu kinh ngạc của bà Sầm ...

‘Hai đứa đang làm gì vậy?’

Tiếng kêu bất thình lình của bà Sầm khiến hai người cùng kinh ngạc vội ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy bà Sầm với nét mặt lo lắng chạy vội đến đỡ Sầm Tử Tranh đứng dậy, ánh mắt bà quét về phía Khương Ngự Kinh, trên mặt lộ rõ vẻ bất mãn ...

‘Chuyện gì thế này?’

Đứa con gái cưng của bà đang quỳ trên sàn, nước mắt như mưa bão sao bà không đau lòng cho được.

‘Mẹ ...’

Sầm Tử Tranh như kẻ sắp chết đuối vớ được chiếc cọc, khổ sở nói: ‘Quý Dương bị thương nặng lắm, con muốn đi thăm anh ấy ...’

‘Bé cưng à, con điên rồi sao? Hôn lễ sắp cử hành rồi, con mà chạy ra ngoài như vậy, những khách khứa đã đến đây sẽ nghĩ gì về hai đứa chứ?’

Bà Sầm vừa nghe con gái nói vậy, trên mặt lộ rõ vẻ sửng sốt nhưng vì suy nghĩ cho đại cuộc, bà chỉ đành khuyên cô như thế.

‘Không ... mẹ ... con ...’

‘Bạn ấy thế này làm sao ra lễ đường được chứ? Bác gái, anh ...’

Đúng lúc này Tình Nghiên xuất hiện trước mặt mọi người, nhìn gương mặt đầm nước mắt của Sầm Tử Tranh, trong mắt cô hiện lên một tia thương xót.

‘Mọi người để bạn ấy đi đi!’

Khương Ngự Kinh kéo tay em gái, mày nhíu lại: ‘Tình Nghiên, ở đây không có chuyện của em, em mau quay về lễ đường đi!’

Khương Tình Nghiên ngẩng đầu lên nhìn anh trai rồi lại nhìn Sầm Tử Tranh sau đó nhàn nhạt nói: ‘Anh à, thực ra từ lúc bắt đầu em đã biết, Tử Tranh vốn không thuộc về anh, cho dù kết hôn thì thế nào chứ? Trong lòng bạn ấy cũng không có anh, bạn ấy và Quý Dương ... yêu nhau quá sâu đậm rồi!’

‘Câm miệng!’

Khương Ngự Kinh không ngờ em gái mình giúp người ngoài lại không giúp người nhà, sắc mặt càng lúc càng khó coi nhưng lúc này, bà Sầm chợt lên tiếng, tuy là có chút gian nan ...

‘Ngự Kinh à, con gái của bác có lúc nó rất bướng bỉnh. Vậy đi, con cho nó thêm một chút thời gian để nó hoàn thành chuyện nó muốn làm rồi sẽ cùng con cử hành hôn lễ, được không? Bác gái biết làm như vậy đối với con mà nói là không công bằng nhưng mà ... con nhìn bộ dạng nó thế kia, chẳng lẽ nhất định muốn nó khóc lóc bước vào lễ đường hay sao chứ?’

Bà Sầm nói một hơi hết những ý nghĩ của mình, thực ra trong lòng bà rõ hơn ai hết, con gái là bà sinh ra, bà làm sao không hiểu tâm tư của nó chứ? Một khi nó nhìn thấy Quý Dương rồi, muốn nó trở về, cơ hội rất nhỏ ...

‘Con ...’ Khương Ngự Kinh vừa định trả lời thì Sầm Tử Tranh lúc này chừng như không còn chịu đựng được nữa, cô vừa khóc vừa ngắt lời hắn, nghẹn ngào nói: ‘Anh Khương, chuyện hôm nay em nhất định sẽ giải thích và xin lỗi với bác trai và bác gái nhưng ... bây giờ em phải đi thăm Quý Dương, em xin lỗi!’

Nói rồi cô chạy vội về phía cửa ...

‘Tử Tranh, em đứng lại cho anh!’

Khương Ngự Kinh vừa thấy tình hình như thế sắc mặt chợt tái đi, hấn vội đuổi theo cô, bàn tay với theo giữ chặt lấy tay cô!

‘Anh ...’

‘Ngự Kinh ...’

Tĩnh Nghiên và bà Sầm cùng kêu thất thanh bởi vì họ đã thấy được một vẻ tàn nhẫn thoáng qua trong mắt Khương Ngự Kinh.

‘Tử Tranh, hôm nay cho dù phải trời lại anh cũng phải đem em đến lễ đường. Cuộc hôn nhân này là do em chủ động yêu cầu cho nên anh sẽ không cho em cơ hội nuốt lời đâu!’ Trong giọng nói của hấn chợt toát ra vẻ lạnh lùng khiến người ta không rét mà run.

‘Không ... bây giờ em không thể kết hôn với anh, không thể ...’

Chát!!!

Cùng với một tiếng vang thanh thúy, một tát tai đã giáng xuống gò má của Sầm Tử Tranh!

Chương 06: Lời cầu hôn của hoàng tử (1)

Tiếng ồn ào trong chớp mắt im bật...

Tĩnh Nghiên kinh hãi

Bà Sầm kinh hãi

Còn Sầm Tử Tranh thì đưa tay bụm lấy bên gò má đang đau rát nhìn Khương Ngự Kinh bằng ánh mắt khó tin, nước mắt rơi lúc nào cô cũng không biết.

Khương Ngự Kinh cũng kinh hãi vô cùng, sự tức giận trong mắt đã bị thay bằng nét kinh ngạc và áy náy.

Ngay cả cha mẹ của Khương Ngự Kinh, người vừa đi đến cửa phòng chờ của cô dâu nhìn thấy một màn này cũng sửng sốt ngây người.

Nhưng sau đó là một tiếng rống đầy tức giận ...

‘Chết tiệt, anh dám đánh chị tôi?’

Là em trai của Sầm Tử Tranh, hấn cùng đi vào với ông bà Khương, cha mẹ của Khương Ngự Kinh, khi một màn này lọt vào mắt hấn, nhất thời lửa giận bùng bùng hấn lập tức bước đến túm lấy cổ áo của Khương Ngự Kinh ...

Tình huống lúc này đã trở nên quá mức hỗn loạn nhưng Sầm Tử Tranh dường như không để ý đến mấy, cô mặc nguyên áo cưới chạy ra ngoài.

‘Tử Tranh ...’ Khương Ngự Kinh thấy cô chạy đi, vừa tức giận vừa lo lắng gọi với theo.

‘Anh còn dám gọi tên chị tôi sao?’

‘Anh trai ...’

‘Ngừng tay ... mau ngừng tay ...’

‘Aaaaa ...’

Phòng chờ của cô dâu rất nhanh đã thành một bãi chiến trường, cực kỳ hỗn loạn ...

Khi xe taxi dừng lại trước cổng bệnh viện Alfred, Sầm Tử Tranh vội vã mở cửa xe chạy vào ...

Chiếc áo cô dâu trắng tinh trên người cô ngay lập tức trở thành tiêu điểm của nhiều người qua đường.

‘Này ... này ... tiểu thư, cô còn chưa trả tiền xe!’ Tài xế taxi thấy cô chạy ra vội vàng đuổi theo, vừa chạy vừa gọi.

Nghe tiếng gọi, Sầm Tử Tranh vội dừng bước, vẻ mặt lo lắng, lúc này mới chợt nhớ ra, trên người cô là chiếc áo cưới, vốn chẳng có chỗ nào để đựng tiền mà hai tay thì trống trơn, lúc này vì vội vàng quá cô không nhớ mang theo gì cả.

Vì vậy Sầm Tử Tranh vội tháo sợi dây chuyền giá trị không nhỏ đang đeo trên cổ xuống, cùng với lắc tay toàn bộ đều đưa cho tài xế taxi.

‘Xin lỗi anh, tôi không có đem theo tiền. Mấy món này chắc là đủ rồi chứ?’

Cô sốt ruột nói hết câu sau đó không đợi tài xế taxi trả lời đã xoay người chạy vào bệnh viện, cũng không để ý đến nét mặt đang bừng sáng của tài xế taxi, mấy món nữ trang này đừng nói là trả tiền xe, muốn mua luôn chiếc xe taxi của anh ta xem ra vẫn còn dư.

Trên hành lang bệnh viện lúc này chợt xuất hiện một bóng người đang rảo bước một cách hoang mang vô thố, một chiếc giày cao gót của Sầm Tử Tranh đã bị gãy mất gót, vì vậy cô dứt khoát tháo luôn nó ra, hai tay nâng váy cưới lên, cô điên cuồng chạy về phía phòng bệnh, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của những người đứng gần đó.

Phanh!!!

Cửa phòng bệnh bị cô đẩy mạnh ra, sau đó cô nhìn thấy Cung Quý Dương nằm trên chiếc giường bệnh đặt gần cửa sổ.

Thay vì nói đây là Cung Quý Dương, chẳng bằng nói là một cỗ xác ướp còn tương đối chính xác hơn!

Toàn thân hắn bọc trong một lớp băng gạc màu trắng chỉ còn chừa lại mũi và miệng, giống hệt như một xác ướp từ thời Ai cập cổ đại, hoàn toàn chẳng có chút sinh khí nào.

Sầm Tử Tranh thở ra một hơi, bàn tay từ từ buông chiếc váy cưới dài chấm đất xuống, cô nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy đi về phía giường bệnh.

Là Quý Dương!

Chính là hắn!

Tuy hắn bị băng bó thành thế này nhưng vừa nhìn là cô đã nhận ra ngay!

‘Quý Dương ...’

Nước mắt của Sầm Tử Tranh bắt đầu không kìm chế được, cô nhảy bổ về phía giường bệnh, áp mặt vào ngực hắn ...

‘Sao lại như thế chứ? Vì sao? Đều là lỗi của em. Nếu như em không quyết định kết hôn, không quyết định rời xa anh thì anh cũng sẽ không có chuyện. Quý Dương ... anh tỉnh lại đi. Em là Tranh Tranh đây, em trở về rồi, em sẽ ở bên cạnh anh ...’

Giọng của Sầm Tử Tranh vừa khỏ sở vừa nghẹn ngào, nước mắt làm phai dần lớp hóa trang trên mặt cô nhưng cô vẫn không cảm nhận được bất cứ phản ứng nào của Quý Dương cả, điều này càng khiến cô thêm đau lòng và khỏ sở.

‘Đau lắm sao? Nhất định là đau lắm ...’

Sầm Tử Tranh vươn tay nhẹ vuốt ve gương mặt đã bị băng gạc băng kín, nước mắt rơi đầm ướt cả lớp băng trên ngực hắn ...

‘Quý Dương, anh tuyệt đối đừng có chuyện gì, nếu anh không còn sống thì em biết phải làm sao bây giờ? Em biết, tất cả đều là do em gây ra cả. Em không nên để những lời của bác gái tác động mà quyết định rời xa anh, em nên tin tưởng anh, phải không? Em xin lỗi, Quý Dương. Em không biết yêu một người phải như thế nào mới tốt, cũng không biết làm sao thì anh mới không bị tổn thương vì vậy để khiến anh triệt để hết hy vọng, em mới chọn cách kết hôn với một người đàn ông khác, nhưng ... nhưng em không ngờ vì như vậy mà tạo nên hậu quả hôm nay ... Quý Dương, Quý Dương, anh tỉnh lại đi, em yêu anh, yêu anh ...’

Sầm Tử Tranh như một tín đồ ngoan đạo quỳ trước giường của Cung Quý Dương mà nói lời sám hối, cô vừa khóc vừa lẩm bẩm nói, nước mắt cứ cuồn cuộn chảy từ trong mắt cô khiến người ta nhìn thấy mà không đành lòng.

Chính ngay lúc chìm trong cơn tuyệt vọng và đau khổ cùng cực thì một bàn tay phủ đầy băng gạc nhẹ đặt trên đầu cô ...

‘Em thật sự yêu anh vậy sao?’

Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai, chậm rãi nhưng tràn đầy tình ý ...

Sầm Tử Tranh ngơ ngác, cô còn chưa kịp phản ứng lại chỉ theo bản năng gật đầu, ‘Em yêu anh, Quý Dương, em yêu ... a ...’

Nói được mấy chữ thì Sầm Tử Tranh mới có phản ứng, cô ngẩng đầu lên nhìn thì bắt gặp một đôi mắt quen thuộc, tà tứ lại đầy vẻ trêu chọc, nhất thời kêu lên thất thanh ...

‘Anh ... anh ...’ Như vừa nhìn thấy quỷ cô đứng bật dậy, chỉ tay vào hần lấp bắp nói không thành câu.

Cung Quý Dương không nhin nổi nữa, hần nhanh nhẹn đứng dậy, vẻ bất cần đời xen lẫn với giễu cợt nhìn cô.

‘Anh thế nào?’

Một người bị băng bó như xác ướp đột nhiên ngồi dậy, hơn nữa còn mở miệng nói chuyện, tình cảnh như vậy quả thực khiến bất kỳ ai cũng hoảng sợ chứ không riêng gì Sầm Tử Tranh.

‘Quý Dương ... anh ... anh tỉnh lại rồi sao?’ Trong mắt cô lộ vẻ kinh ngạc lẫn mừng rỡ, tự dưng có cảm giác như đã qua mấy đời rồi vậy.

116. Q.8 - Chương 07-08

Quyển 8: Hoàng tử và cô bé lọ lem

Chương 07: Lời cầu hôn của hoàng tử (2)

Thấy cô như vậy, Cung Quý Dương bật cười ha hả, đưa tay tháo lấy lớp voan đang che mặt cô xuống ...

‘Nếu như anh không tỉnh lại, sao có thể nghe được những lời thật lòng này của em!’

‘Anh ...’ Sầm Tử Tranh nhìn bộ dạng không chút sứt mẻ của hần, nhất thời không biết nói gì.

Chuyện gì đang xảy ra đây chứ?

Hoàng Phủ Ngạn Tước không phải nói là hần đã trở thành người thực vật rồi sao?

Cô lấy tay bịt miệng che đi một tiếng kêu kinh ngạc, ánh mắt cũng trừng to nhìn người đàn ông trước mặt.

Cung Quý Dương đã đứng thẳng dậy, phí khá nhiều sức lực mới gỡ hết mớ băng gạc trên người, vừa gỡ vừa ai oán nói: ‘Làm gì vậy chứ? Thật là muốn đem anh băng thành xác ướp mới vừa lòng hay sao ấy!’

Khi đám băng gạc đã hoàn toàn bị gỡ xuống hết để lộ ra một Cung Quý Dương không chút thương tích đứng trước mặt Sầm Tử Tranh thì cô mới hiểu ra mọi chuyện!

Thì ra tất cả đều là giả! Chỉ là một mưu kế của Cung Quý Dương mà thôi!

‘Cung Quý Dương!’ Sầm Tử Tranh tức giận quát lớn, ‘Anh ... anh thật quá đáng!’

Quát xong một câu, cô giận không thể át xoay người chạy ra khỏi phòng.

Tức giận! Sầm Tử Tranh thật sự rất tức giận. Cô không ngờ Cung Quý Dương lại dùng thủ đoạn này để ép cô đến đây, hại cô đau lòng đến như vậy. Mà quan trọng hơn lại, cô thấy mình như một con rối, để mặc hần khống chế trong lòng bàn tay!

Cung Quý Dương thấy cô tức giận rời khỏi phòng bệnh vội bước đến kéo cô vào lòng ...

‘Tranh Tranh, rốt cuộc hôm nay anh cũng biết được chân tướng sự thật. Em vì anh nên mới đồng ý gả cho Khương Ngự Kinh đúng không? Vì sao không chịu tin anh? Vì sao chứ?’

Lưng của Sầm Tử Tranh dán sát vào ngực hần, cô có thể cảm nhận rõ àng nhịp tim của hần đang đập, từng nhịp từng nhịp đập mạnh mẽ như truyền đến trái tim cô.

Mùi long diên hương quen thuộc của hần hòa quyện với mùi hương thanh mát của cô khiến cô cảm nhận được một cảm giác an toàn chưa từng có.

‘Em ...’

Nhất thời Sầm Tử Tranh cũng không biết phải nói sao, Cung Quý Dương hỏi một cách nhẹ nhàng nhưng cô có thể nghe ra, trong câu hỏi đó có bao nhiêu là đau khổ.

‘Tranh Tranh à ...’

Cung Quý Dương nhẹ xoay cô lại để cô nhìn thẳng vào đôi mắt lửa nóng của mình: ‘Em không cần phải nói gì cả. Anh biết, nhất định là mẹ anh uy hiếp em!’

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu lên, dừng cảm nhìn sâu vào mắt hần, giọng nghẹn ngào nói: ‘Em không biết mình nên làm thế nào, em không thể nhìn anh mất đi tất cả ...’

‘Ngốc à, không có em anh mới đúng là mất đi tất cả, chẳng lẽ đạo lý đơn giản như vậy em cũng không hiểu được sao?’

Cung Quý Dương đau lòng nhìn cô ánh mắt tà tứ sớm đã thay bằng vẻ ngưng trọng ...

‘Em nên tin tưởng anh, chẳng lẽ em xem thường năng lực của anh vậy sao? Nếu như anh đã có khả năng điều hành một công ty có giá trị hàng tỷ thì sao lại để mình dễ dàng chịu sự uy hiếp như vậy. Tranh Tranh à, em không biết sao, trên đời này chỉ có một người có thể khiến anh chịu thua ...’

Hần nhìn cô đầy thâm ý cho đến khi cô ngơ ngẩn hỏi: ‘Ai vậy?’ Thì mới bật cười nói: ‘Chính là em đó, nha đầu ngốc! Chỉ có em mới là điểm yếu của anh!’

Nước mắt Sầm Tử Tranh lại lần nữa không chịu sự khống chế mà rơi xuống, cô run run cánh môi nhưng mãi mà không biết nói gì.

Lúc này Cung Quý Dương chợt đổi giọng nghiêm túc, trên mặt cũng không còn vẻ bồn chồn nữa.

‘Sầm Tử Tranh!’ Lần này hần gọi cô cả họ lẫn tên khiến cô rất kinh ngạc.

Cung Quý Dương giữ chặt hai vai cô, giọng bất mãn nói: ‘Em nói xem, em làm như vậy có đúng là rất không có trách nhiệm không? Ngay cả hỏi cũng chưa hỏi anh một tiếng thì đã chạy đi kết hôn với người đàn ông khác còn cố tình nói không yêu anh gì đó. Em có biết những chuyện em làm làm anh rất đau lòng hay không?’

Lời trách móc của hần khiến Sầm Tử Tranh sững người sau đó cô bật khóc lớn, bổ nhào vào lòng hần để mặc cho nước mắt tận tình rơi.

Hành động này của cô dọa Cung Quý Dương giật mình, hần vốn chỉ muốn chọc cô thôi bởi vì hần quá hiểu cô, chỉ cần cô nhận ra trò bịp của hần nhất định sẽ tính sổ với hần chuyện giả đụng xe, nếu đã như vậy, chẳng bằng đổi khách thành chủ, giành thế chủ động.

Chỉ là ...

‘Tranh Tranh, đừng khóc nữa. Xin lỗi em, lúc này anh chỉ ...’

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh nghẹn ngào ngắt lời Cung Quý Dương, ‘Xin lỗi, em nên tin tưởng anh, em không nên khiến anh đau khổ như vậy. Thực ra lúc em nói với anh những lời đó, lòng em cũng rất đau khổ, chỉ hận không thể lập tức đi theo anh nhưng mà ... nhưng mà em sợ lắm ...’

‘Tranh Tranh, sau này anh sẽ luôn ở bên cạnh em, chỉ cần em theo anh thì không cần phải sợ gì cả!’

Lòng của Cung Quý Dương bị nước mắt của cô làm ằm nhũn, hấn xúc động nâng mặt cô lên, vụn phần âu yếm hôn cô ...

Nước mắt mặn, chất, khổ sở đều bị hấn lau khô hết, chỉ còn lại tình ý mặn nồng ...

‘Khụ khụ ...’

Đang lúc hai người say sưa chàng chàng thiếp thiếp thì Hoàng Phủ Ngạn Tước rất không biết điều đẩy cửa bước vào, nhìn thấy hai người đang triền miên âu yếm, hấn dừng lại ngoài cửa ...

‘Ừm ... cái kia ... quấy rầy một chút!’

Bất thành lĩnh nghe có tiếng nói, Sầm Tử Tranh hoảng hốt nhìn lại thì thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước trở thành khán giả bất đắc dĩ của hai người, trên mặt liền hồng lên một mảnh, vội vàng giấu mặt vào ngực Cung Quý Dương.

Trời ơi!

Xấu hổ chết mất!

Còn ánh mắt Cung Quý Dương chừng như muốn giết người!

‘Này, cái tên kia, chẳng lẽ không biết trước khi vào phải gõ cửa hay sao? Đây là phép lịch sự tối thiểu đấy!’

Lúc nào vào không tốt, cố tình cái tên kia lại chọn ngay lúc này, làm gián đoạn chuyện tốt của hấn. Tranh Tranh trước giờ da mặt mỏng, chắc là thẹn thùng lắm.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe hấn cầu nhàu chỉ nhún vai: ‘Không muốn làm phiền thì cũng đã làm phiền rồi, chẳng lẽ cậu muốn mình ra ngoài để hai người tiếp tục?’

‘Ai bảo cậu vào vào lúc này chứ?’ Cung Quý Dương ôm chặt lấy Sầm Tử Tranh đang thẹn thùng vào ngực, ánh mắt bất mãn nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Trời, nói có lương tâm một chút đi, mình vào thì thế nào chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói rồi liền không chút khách khí tiến vào phòng bệnh, thậm chí còn ngồi luôn xuống giường bệnh ...

‘Này Cung Quý Dương, cậu nói lời phải giữ lời đấy nhé. Mình giúp cậu một chuyện lớn như vậy, bây giờ đã đến lúc tính toán cả vốn lẫn lời rồi!’

Cung Quý Dương than dài một tiếng ...

‘Anh hai à, cậu nhất định phải lựa lúc này để tính toán với mình sao?’

Hấn đúng là không biết chọn bạn mà chơi! Cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước này vốn chính là thừa dịp Tranh Tranh có ở đây đến bòn rút của hấn mà!

Chương 08: Lời cầu hôn của hoàng tử (3)

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy liền xua tay, hấn rút từ trong túi ra một tờ giấy, bắt đầu chậm rãi nói: ‘Một khoản lớn như vậy, mình đương nhiên là phải tranh thủ thời gian tính toán cho rõ ràng rồi bằng không cậu chạy rồi mình biết tìm ai đây?’

Biểu tình trên mặt Cung Quý Dương lúc này như vừa bị ai đá ột cước, hấn khoanh hai tay trước ngực, thoát nhìn có vẻ thông dong nhưng thực ra đầy vẻ ụy hiếp ...

‘Nói đi, mình xem cậu dám vợ vết của mình bao nhiêu!’

‘Cái gì mà vợ vét chứ? Từ này dùng cho quan hệ bạn bè thuần khiết của chúng ta thật không thích hợp chút nào!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ha hả, vui vẻ nói: ‘Tính cả vốn lẫn lãi, cậu đưa mình tám mươi triệu là được rồi!’

‘Tám mươi triệu?’ Cung Quý Dương thật sự muốn bóp chết tên kia, ‘Cậu chỉ ra mặt có năm phút thôi mà dám đòi mình tám mươi triệu! Sao không đi cướp luôn cho rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy đương nhiên là không tán đồng, hần cười: ‘Này, cậu nói như vậy là không đúng rồi, tuy chỉ có năm phút nhưng cậu cũng biết đó, gạt một cô gái mình cũng rất khổ tâm, hơn nữa lại phải rất nhập vai thì mới khiến cô ấy tin được. Hơn nữa, muốn tạo ra đoạn tin tức đó cậu không biết là phiền phức cỡ nào đâu!’

Cung Quý Dương nhướn mày: ‘Anh hai à, phát một tin tức đối với cậu mà nói phiền đến mức nào? Hình như đều là mình làm cả mà, cả đội đua F1 đều là của mình, cậu còn dám mặt dày nhắc chuyện này với mình?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước như có điều suy nghĩ, sau đó hần gật đầu, đứng dậy, bàn tay to vỗ vỗ lên vai bạn tốt, ‘Như vậy đi, tiền đó mình cũng không cần, với giao tình giữa chúng mình, nói tiền bạc thì quá tầm thường rồi!’

‘Vậy cậu muốn thế nào?’

Cung Quý Dương thông minh đến cỡ nào, hần biết ý của Hoàng Phủ Ngạn Tước không phải như vậy. Thực ra chuyện hôm nay hần vốn muốn tìm Lăng Thiếu Đường đến giúp đỡ, lý do cũng dễ hiểu thôi, trong số ba người kia, Thiếu Đường rất thích náo nhiệt, Lãnh Thiên Dục cái tên kia thì suốt ngày lạnh như băng, muốn gây sự chú ý với hần thật quá khó, còn Hoàng Phủ Ngạn Tước thì trước giờ cũng không thích náo nhiệt cho lắm.

Nhưng không ngờ tối qua tên kia lại xung phong đứng ra nhận trách nhiệm, lời thề son sắt nói rằng nhất định sẽ giúp hần đến cùng.

Cung Quý Dương không phải tên ngốc, hần đương nhiên biết Hoàng Phủ Ngạn Tước không có lý do thì sẽ không làm như vậy nên cứ yên lặng chờ nghe tên kia nói hết.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nói: ‘Cậu quả nhiên thông minh, thực ra cái mình cần rất đơn giản, cậu còn nhớ mình có một cây phi đao tên là “Truy ảnh” chứ?’

‘Nhớ chứ, không phải đã bị vị tiểu oan gia kia của cậu làm hỏng rồi sao?’ Cung Quý Dương vừa nói vừa cười thật gian trá.

‘Haha, đúng đó. Cái gọi là “nước đổ khó hốt” là vậy. Cậu cũng biết cây phi đao đó bất luận là độ cứng của chất liệu hay là chế tác đều rất hợp ý mình. Mất nó mình còn đau lòng đến bây giờ cho nên ... cậu giúp mình làm một cây khác đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước làm ra vẻ thoải mái nói.

Cung Quý Dương nhìn hần như nhìn người ngoài hành tinh, ‘Cậu đang nói đùa, đúng không?’

‘Nhìn mình giống nói đùa lắm sao? Ai mà không biết cậu trước giờ tinh thông mấy chuyện chế tạo vũ khí và mấy móc chứ, giúp mình tái tạo một cây “Truy ảnh” đối với cậu mà nói chỉ đơn giản như người ta xào rau thôi mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười thật gian.

Cung Quý Dương đưa tay sờ sờ trán hần ... không có nóng nha ...

‘Nhiệt độ cơ thể của cậu rất bình thường! Chắc là không bệnh đến nổi mê sảng chứ? Cậu có biết chế tạo thanh đao “Truy Ảnh” đó khó đến mức nào không? Hơn nữa chỉ riêng mài sắc nó cũng đã tốn hết nửa năm rồi. Ngoài ra, viên bảo thạch chạm trên cán đao cũng là loại hiếm có, trên đời chỉ có hai viên mà một viên thì đã khảm trên “Truy Ảnh” của cậu rồi. Tiếc là đã bị làm hỏng!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười vẻ nịnh bợ ...

‘Mình biết, còn lại một viên đang ở chỗ cậu, không đúng sao?’

Cung Quý Dương cười rất “ngây thơ”, trên thực tế là đang nghiêng rằng nghiêng lợi ...

‘Chắc cậu không muốn cây phi đao mới cũng có viên đá quý giống như “Truy Ảnh” chứ?’

Hắn biết mà, cái tên này không tốt bụng đến như vậy, lại dám để ý đến viên đá quý kia.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lộ ra biểu tình “cậu đúng rồi” trên gương mặt tuần tú!

‘Không được. Cái gọi là cả vốn lẫn lời này của cậu quá lớn. Chẳng những muốn mình giúp cậu chế tạo phi đao mà còn dám tham lam để ý đến viên đá quý của mình. Cậu cũng biết tính toán quá nhỉ!’ Cung Quý Dương không cần suy nghĩ, thẳng thừng cự tuyệt.

Nói đùa sao?

Muốn hắn chế tạo giúp một cây phi đao còn chưa nói, lại còn dám nhìn chăm chăm vào viên đá quý kia?

Thật là được voi đòi tiên mà. Đừng nói là đá quý, ngay cả việc tìm vật liệu để chế tạo một cây phi đao giống “Truy Ảnh” đã là một chuyện rất khó rồi, thế mà hắn nói cứ như ra chợ mua rau vậy.

‘Cậu có làm hay không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu giở trò ăn vạ, vẻ tao nhã lịch lãm như một hoàng tử đã hoàn toàn biến mất.

‘Không làm!’ Cung Quý Dương bướng bỉnh trả lời, hai người đàn ông lúc này chẳng khác nào hai đứa trẻ đang giành nhau một món đồ chơi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, ánh mắt chợt xoay về phía Sầm Tử Tranh nãy giờ vẫn đứng ngây người cạnh Cung Quý Dương.

‘Sầm tiểu thư ... ồ, không, tôi thấy sau này gọi cô là Tử Tranh được rồi. Cô biết không, Cung Quý Dương cái tên này tối qua đến tìm tôi, tôi không muốn phối hợp diễn trò với hắn cũng không được, ô ...’

Ngay sau đó, miệng của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã bị bàn tay to của Cung Quý Dương bịt chặt lại!

‘Không ngờ cậu cũng nhiều chuyện quá đấy!’

Cung Quý Dương cười rất “hiền hậu”, nghiêng rằng nói.

Mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn đầy ý cười ... về đặc ý khi thấy điều mình muốn sắp thành sự thật.

‘Được rồi, dù lên núi đao xuống chảo dầu mình cũng sẽ giúp cậu tìm vật liệu chế tạo một cây “Truy Ảnh” khác!’ Cung Quý Dương bắt đầu thấy hối hận tối qua quỷ thần sai khiến thế nào mà lại đồng ý để Hoàng Phủ Ngạn Tước đến giúp đỡ.

‘Cậu đừng quên viên đá kia đó!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy nụ cười trên môi càng rạng rỡ.

‘Quên không được!’ Cung Quý Dương nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng đặc ý sau đó vỗ vỗ vai hắn, ‘Đừng có làm ra vẻ như tổn thất nhiều lắm vậy, cậu đừng quên nếu không có mình giúp đỡ thì Tử Tranh còn chưa về bên cạnh cậu đâu! Tính ra còn rẻ lắm!’

117. Q.8 - Chương 09-10

Quyển 8: Hoàng tử và cô bé lọ lem

Chương 09: Lời cầu hôn của hoàng tử (4)

Đang lúc hai người còn cò kè mặc cả thì ở bên cạnh Sầm Tử Tranh chợt hiểu ra tất cả ...

‘Hai người ... thật là quá đáng mà!’

Cô tức giận quát một câu, nếu không phải Hoàng Phủ Ngạn Tước nói mấy câu kia thì cô suýt nữa đã quên chuyện Cung Quý Dương gạt cô, hại cô khổ sở mất rồi!

‘Tranh Tranh, em nghe anh nói, tất cả đều là ý của Ngạn Tước mà ...’

Cung Quý Dương nhìn thấy Sầm Tử Tranh tức giận, biết mình trốn không thoát vì vậy liền đem tất cả tội danh đổ lên người Hoàng Phủ Ngạn Tước!

‘Cung Quý Dương, cái tên này đúng là qua cầu rút ván mà. Rõ ràng cái kế này là do cậu nghĩ ra, mình chỉ là người thi hành mà thôi. Tử Tranh à, tất cả đều là do Quý Dương bày ra cả đấy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước làm ra vẻ cực kỳ vô tội.

‘Hai người ...’

Sầm Tử Tranh sắp bị tức chết rồi, cô nhặt mấy chiếc gối nơi đầu giường ném mạnh về phía Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Hai người còn nhỏ lắm sao? Sao lại nghĩ ra cách khiến tôi đau lòng muốn chết vậy chứ? Thật đáng ghét! Thật quá đáng!’ Cô vừa nói vừa vung gối quật về phía hai người.

‘Này ... Tử Tranh, em muốn giết người diệt khẩu thì cứ nhắm vào Quý Dương ra tay là được rồi. Anh còn chưa cưới vợ sinh con nha!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa tránh đòn tấn công của Sầm Tử Tranh vừa kêu la thảm thiết.

‘Tranh Tranh ... Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương vội ôm chặt cô lại, ‘Đừng tức giận nữa mà. Anh biết kế này có hơi ác một chút nhưng mà ... nếu không làm như vậy anh làm sao biết em yêu anh đến mức bỏ mặc tất cả chứ!’

‘Anh ...’

Sầm Tử Tranh vung tay đâm thùm thụp vào người Cung Quý Dương, vừa tức giận lại vừa cảm động rống lên: ‘Anh xấu xa, chẳng lẽ anh không biết làm vậy em sẽ đau lòng đến mức nào sao?’

‘Ồ ...’ Cung Quý Dương chưa kịp trả lời thì rên lên một tiếng, mày nhíu chặt lại.

Sầm Tử Tranh thấy vậy mặt liền biến sắc, vội hỏi: ‘Quý Dương, anh sao vậy?’

Trên mặt Cung Quý Dương lộ ra một nụ cười khổ: ‘Tranh Tranh, anh thật sự bị thương mà!’

‘Cái gì?’

Sầm Tử Tranh kinh ngạc nhưng chưa vội tin, lại không phải chiêu trò gì nữa chứ?

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới cẩn trọng lên tiếng: ‘Quý Dương thật sự bị thương đó, đoạn tin tức phát trên tivi đó em còn nhớ không, vì khiến cho em có thể tin là thật, cái tên gốc không muốn sống kia không thèm dùng thể thân mà trực tiếp nhảy vào xe, tuy rằng trước khi xe lật hẳn kịp nhảy ra nhưng vài mảnh vụn của xe vẫn bắn đến làm bị thương ngực của hắn!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy chợt thở rút một hơi, cô vội bước đến nhanh chóng cởi áo ngoài của Cung Quý Dương ra ...

Trên ngực hắn quả nhiên bị băng lại, điều khiến cô thấy mà sợ đó là, trên băng gạc sớm đã bị thấm máu, chắc rằng lúc này hắn mãi né tránh cô nên chạm đến miệng vết thương.

‘Em gọi bác sĩ!’ Cô nén nỗi sợ hãi, Sầm Tử Tranh vội nói.

Nhưng lập tức cô bị Cung Quý Dương ôm vào lòng.

‘Quý Dương, buông em ra đi, đừng đến miệng vết thương làm sao bây giờ?’ Sầm Tử Tranh sốt ruột nói.

‘Không buông, vĩnh viễn cũng không buông!’ Trong giọng nói của Cung Quý Dương có sự bướng bỉnh rất trẻ con cũng rất đáng yêu.

‘Nhưng vết thương của anh ...’

‘Không sao, chút vết thương này đối với anh mà nói là chuyện nhỏ thôi!’ Hấn nhìn sâu vào mắt cô, dịu dàng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bước đến, cười nhẹ, vẻ tao nhã đã thay thế cho nét bồn chồn lúc nãy, ‘Tử Tranh, anh với Quý Dương từ nhỏ đã quen biết nhau. Nhiều năm như vậy nhưng anh chưa từng thấy hấn khổ tâm như vậy bao giờ. Thực ra Quý Dương có thể dùng người đóng thế, hơn nữa hôm nay cũng có thể dẫn theo vệ sĩ xông vào nhà thờ, trực tiếp giải quyết tên Khương Ngự Kinh kia nhưng hấn không có làm vậy. Anh nghĩ, vì sao Quý Dương có cách cư xử khác thường này trong lòng em chắc là rõ hơn ai hết! Được rồi, thấy hai người làm hòa mình cũng yên tâm rút lui rồi!’

Cung Quý Dương đắm mạnh lên vai Hoàng Phủ Ngạn Tước, cố làm ra vẻ khó chịu: ‘Được rồi, cậu đó đừng mãi ở đây làm kỳ đà cản mũi nữa, đi nhanh lên!’

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Cung Quý Dương cảm kích người bạn này vô cùng, bạn bè chân chính chính là những người thực sự hiểu mình, tục ngữ nói tri kỷ khó tìm mà hấn lại có được ba người, vậy là quá đủ rồi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, rồi đi.

Đứng ở bên cạnh Sầm Tử Tranh mắt sớm đã đỏ hoe, cô bụm miệng không dám khóc thành tiếng.

‘Tranh Tranh...’

Cung Quý Dương không nỡ nhất chính là nhìn thấy cô khóc, nhìn thấy nước mắt của cô là lòng hấn đã đau như cắt rồi.

‘Ngoan, đừng khóc nữa. Em khóc như vậy ruột gan anh cũng đứt từng khúc luôn rồi!’

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu, bàn tay nhỏ nhắn phủ lên gương mặt anh tuần của hấn, trong mắt toàn là đau lòng ...

‘Anh điên rồi sao, rõ ràng có thể dùng người đóng thế mà, chẳng lẽ anh thật sự không cần mạng nữa sao?’

Cung Quý Dương nắm lấy bàn tay đang đặt trên má mình, kéo nó xuống bên môi, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó, trong mắt toát ra một vẻ nghiêm túc và chân thành.

‘Chuyện gì cũng có thể tìm người thế thân chỉ riêng tình yêu là không thể!’

Câu nói giản dị của hấn lại khiến cho nước mắt của Sầm Tử Tranh không thể ngăn được, trong lòng vừa cảm động vừa chua xót.

‘Vết thương còn đau không?’

Cô không biết nên nói gì lúc này nữa, nhưng khi nhìn thấy vết thương của hấn, nỗi đau lại trào dâng trong lòng. Cô có thể tưởng tượng được, tình cảnh lúc Cung Quý Dương nhảy khỏi xe là nguy hiểm như thế nào ...

Cung Quý Dương cười giúp cô lau lệ, giọng nói trầm thấp của hấn dịu dàng vang lên bên tai cô ...

‘Nha đầu ngốc, chẳng lẽ em còn không biết, trên người anh còn những vết thương nghiêm trọng hơn vết thương này nhiều !’

Từ nhỏ hấn đã chịu sự huấn luyện nghiêm khắc của tổ chức, những vết thương lớn nhỏ hấn đã sớm chịu quen rồi.

Chương 10: Lời cầu hôn của hoàng tử (5)

‘Quý Dương ...’ Sầm Tử Tranh cẩn trọng ôm hấn như ôm một món đồ dễ vỡ.

‘Tranh Tranh, sau này em không được như thế nữa, bất kể có chuyện gì xảy ra nhất định cũng phải đợi anh về hỏi cho rõ ràng, được không?’ Cung Quý Dương ân cần dặn dò.

Có trời biết, hấn đã sợ những ngày li biệt, thống khổ, dày vò này đến thế nào rồi ...

Sầm Tử Tranh tựa người vào hắn, gật đầu, sau này sẽ không bao giờ rời đi nữa, cho dù có súng nhắm ngay đầu cô cô cũng sẽ không buông tay!

‘Đi ...’ Cung Quý Dương thấy cô gật đầu, tâm tình cực kỳ vui vẻ kéo tay cô.

‘Đi đâu vậy?’ Sầm Tử Tranh ngạc nhiên hỏi.

Bên môi Cung Quý Dương nở một nụ cười rạng rỡ, hắn âu yếm cầm tay cô nói: ‘Đi làm đám cưới!’

Sầm Tử Tranh nghe câu này, nhất thời người ngây ra như phỗng.

Lúc này Cung Quý Dương cúi xuống, vẻ mặt hưng phấn tuyên bố: ‘Chú rể là anh!’

Đôi mắt đẹp của Sầm Tử Tranh trừng lớn ...

‘Anh ... anh ...’ Cô lắp bắp không nói được thành câu.

‘Tất cả về hôn lễ anh đã chuẩn bị cả rồi, chỉ còn thiếu mỗi cô dâu nữa thôi!’ Cung Quý Dương rất “tốt bụng” giải thích giúp cô những nghi vấn trong đầu.

Mất một lúc lâu Sầm Tử Tranh mới thốt được thành lời ...

‘Anh ... chắc chắn là em sẽ tới sao?’

Hắn cũng quá tự tin rồi!

Đôi mày rậm của Cung Quý Dương hơi nhướng lên, đôi mắt thâm thúy lóe sáng, môi hắn nhẹ câu lên một đường cong, từ từ kẻ sát vào tai Sầm Tử Tranh ...

‘Anh đang đánh cược! Anh đánh cược với ông Trời! Anh đánh cược với em! Anh đánh cược với tình cảm của em! Rằng em vẫn còn yêu anh’

Tim Sầm Tử Tranh chợt run lên, bên môi cô cũng dần câu lên một nụ cười, thâm tình nhìn hắn, một lúc lâu sau cô mới nói: ‘Anh biết không, Tĩnh Nghiên từng nói với em, Cung Quý Dương người đàn ông này đã xâm nhập vào cốt tủy của bạn, anh ta chính là sinh mệnh của bạn. Cô ấy nói không sai chút nào! Người hiểu em nhất cũng chính là một phần sinh mệnh của em ...’

Lòng Cung Quý Dương rung động không thôi, hắn dịu dàng hôn lên vầng trán thanh khiết của cô, như muốn dùng nụ hôn thần thánh để biểu đạt tình yêu sâu sắc trong nội tâm mình.

‘Gả cho anh, được không?’ Hắn trịnh trọng ngỏ lời cầu hôn.

Một chiếc nhẫn hiện ra trước mắt cô như phép màu, nó lấp lánh như một vì sao sáng soi vào đáy mắt cô.

Sầm Tử Tranh nhìn vẻ nghiêm túc và chân thành của Cung Quý Dương, ánh mắt chợt tối lại, ‘Quý Dương, nhưng mà mẹ anh ...’

‘Người em muốn kết hôn là anh, không phải mẹ anh. Anh không muốn em suy nghĩ về chuyện gì khác, chỉ cần suy nghĩ về lời cầu hôn của anh là được rồi!’

Cung Quý Dương nhẹ giọng ngắt lời cô, nhìn thoáng qua hắn có vẻ như không câu nệ nhưng trong mắt vô tình lại lộ ra một nét sắc sảo khiến người ta không thể xem thường.

Sầm Tử Tranh biết lúc này mình cũng không cần phải sợ gì nữa, có người đàn ông này ở bên cạnh cô, cho dù có sóng to gió lớn gì cô cũng không sợ hãi.

Nhưng ... Khương Ngự Kinh thì sao đây?

Nghĩ đến đây, cô chợt nhớ đến cái tát mà Khương Ngự Kinh đã dành cho cô, vẻ xa lạ trên mặt hắn lúc đó giờ cô nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Thấy trong mắt cô có chút xao động, đôi mắt như tia X của Cung Quý Dương như phát hiện ra điều gì, hắn nhẹ khoác tay lên vai cô, trịnh trọng nói: ‘Tranh Tranh, em có tin anh không?’

Nghe câu hỏi này, Sầm Tử Tranh nhìn hắn, trịnh trọng gật đầu.

‘Vậy tất cả cứ giao cho anh, em không cần suy nghĩ gì cả, không cần nghe, thậm chí không cần xem, đối với em anh chỉ có một yêu cầu chính là toàn tâm toàn ý bước vào lễ đường làm cô dâu của anh, làm vợ của anh!’ Trên mặt Cung Quý Dương lộ ra một vẻ nghiêm túc và chân thành.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, cô mỉm cười, trịnh trọng gật đầu, không oán không hối!

Nụ cười trên môi Cung Quý Dương nở rộ đến tận đầu mày cuối mắt, hắn vội vàng đeo nhẫn lên tay cô, chiếc nhẫn thật đẹp, không lớn không nhỏ thật vừa vặn với ngón vô danh của cô.

Cung Quý Dương cười một cách hạnh phúc và thỏa mãn, nhưng khi nhìn thấy cô đang mặc áo cưới, mày hắn chau lại, nụ cười trên môi càng thêm phần tà tử ...

‘Anh rất không quen nhìn người phụ nữ của anh mặc chiếc áo cưới của người đàn ông khác mua. Ở Paris anh đã nhờ một nhà thiết kế nổi tiếng giúp em làm một chiếc áo cưới rồi, đến nhà thờ nhớ phải vào phòng nghỉ thay ra, biết không?’

Sầm Tử Tranh cúi đầu nhìn lại chiếc áo cưới đang mặc trên người, không kìm được thở dài một tiếng thật sâu ... trên áo sớm đã dính đầy bụi, thậm chí một góc áo đã bị rách, chắc là do khi này cô vội vã quá làm rách lúc nào không hay.

Cô không biết nên đối mặt với Khương Ngự Kinh như thế nào, đối với hắn trong lòng cô tràn ngập áy náy và hổ thẹn.

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu lên, giọng nghiêm túc nói: ‘Hôn lễ của chúng ta có thể đơn giản một chút được không? Kết hôn vốn chỉ là chuyện của hai người, em không muốn những lễ tiết long trọng và cầu kỳ!’

Đây cũng là lời thật lòng của cô, Sầm Tử Tranh cho rằng chỉ cần hai người yêu nhau, cho dù là cử hành hôn lễ ở một nhà thờ nhỏ cũng đủ lãng mạn và ý nghĩa rồi.

Cung Quý Dương nghe vậy trùu mến nhìn cô: ‘Tranh Tranh, giúp em chuẩn bị một hôn lễ khó quên là chuyện anh nên làm mà!’

Sầm Tử Tranh mỉm cười, dịu dàng ngả đầu vào ngực hắn, thở dài một tiếng nhỏ nhẹ nói: ‘Có thể cùng anh rằng long đầu bạc mới là chuyện làm em đời này khó quên nhất!’

‘Tranh Tranh ...’ Cung Quý Dương xúc động gọi tên cô, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra một vẻ sùng nịch và trùu mến mà chưa có cô gái nào có được, ‘Vật nhỏ đáng yêu, tất cả nghe theo em vậy!’

118. Q.8 - Chương 11-12

Quyển 8: Hoàng tử và cô bé lọ lem

Chương 11: Sự lãng mạn của tình yêu (1)

Trong vòng một ngày mà cử hành hai lần hôn lễ vốn rất hiếm có, thậm chí có thể đếm trên mười đầu ngón tay, Sầm Tử Tranh chính là một trong số hiếm hoi đó.

Hôn lễ mà Cung Quý Dương đã phí sức trùu bị bị Sầm Tử Tranh yển chuyển cự tuyệt, theo ý cô, bỏ đi sự xa hoa sang trọng, chỉ có tình cảm của hai người mới là điều đáng trân trọng. Vì vậy Sầm Tử Tranh chỉ muốn tất cả đều đơn giản, không cầu kỳ. Một nguyên nhân khác để cô làm vậy là vì không muốn giới truyền thông đồn đoán và thổi phồng tin tức kia.

Cung Quý Dương hiểu rõ tâm ý của cô, một ngày bước vào lễ đường hai lần, tin tức này đối với Sầm Tử Tranh mà nói đúng là không hay tí nào. Tuy hắn có thể phong tỏa tin tức từ giới truyền thông nhưng muốn làm đến mức không một chút sơ hở nào thì cũng không phải là chuyện dễ.

Một lần nữa bước vào phòng chờ dành cho cô dâu, Sầm Tử Tranh nhất thời rất bối rối. Nhìn lại chính mình trong gương, cô gần như không thể tin được đây là hôn lễ của cô với Quý Dương.

Tất cả đều chân thật, chân thật đến khó tin!

Khi hạnh phúc chợt đến rồi đi, đi rồi trở lại, cô rất sợ hãi. Đúng vậy, cô đang sợ mình sẽ lại mất đi hạnh phúc lần nữa, mất đi tình yêu lần nữa cũng là mất đi cơ hội được cùng Quý Dương nắm tay đi đến cuối đường lần nữa.

Con người chính là như thế. Trên con đường tìm kiếm hạnh phúc thì rất kiên cường và tràn đầy năng lượng nhưng khi hạnh phúc đã gõ cửa thì ngược lại, không ngừng lo được lo mất.

Gương mặt vốn đã xinh đẹp dưới bàn tay thần kỳ của chuyên viên trang điểm càng thêm lộng lẫy. Đôi mày ngài cong như lá liễu, hàng mi dày rợp như hai cánh bướm dập dờn, sự ảm áp trong đôi mắt trong veo, đôi môi anh đào hồng nhuận hơi mở ra như đang mời gọi, quyến rũ bội phần ...

Chuyên viên trang điểm nhìn cô nhìn đến ngây người!

Chiếc áo cưới được thiết kế quá đẹp, mặc trên người Sầm Tử Tranh đúng là như chỉ dành riêng cho cô, đơn giản mà không mất đi phong thái cao quý ưu nhã.

Khi Cung Quý Dương đẩy cửa bước vào cũng là lúc Sầm Tử Tranh vừa trang điểm xong đứng dậy ...

Chiếc gương lớn nơi bàn trang điểm soi rõ hình ảnh xinh đẹp mà thanh nhã của cô không sót chút gì, Cung Quý Dương bất giác sững người. Sầm Tử Tranh đẹp, điều này hẳn biết nhưng khi cô mặc trên người chiếc áo cưới được đặt riêng ỉnh, vẻ đẹp đó suýt đoạt đi hô hấp của hắn.

Chiếc váy làm bằng nhiều lớp voan chồng lên nhau được đính rất nhiều đá quý được thiết kế đơn giản mà quý phái, chất liệu vải dệt tinh xảo và loại ren trang trí từ Pháp dưới bàn tay thủ công khéo léo của người thợ chế tác khiến chiếc váy càng thêm phần hoàn mỹ.

Một tấm sa mỏng phủ đầu được kết khéo léo trên tóc phủ xuống tận gót chân càng tôn lên vẻ đẹp huyền hoặc của Sầm Tử Tranh.

Ý tưởng thiết kế chiếc váy cưới này lấy bốn chữ “đơn giản thanh nhã” làm nền tảng, những đóa hoa hồng được kết từ lụa có điểm thêm những sợi trang trí màu vàng trải dài trên khắp thân áo từ vai cho đến eo khiến cho người mặc càng thêm tỏa sáng đến hút hồn.

Sầm Tử Tranh cũng ngây người nhìn Cung Quý Dương, lúc này hẳn cũng đã thay bộ trang phục dành cho chú rể. Bộ lễ phục này là do cô đích thân thiết kế, sớm đã hoàn tất phần chế tác, trước khi đến nhà thờ cô còn bảo hắn phải chạy về nhà để lấy.

Bộ lễ phục của chú rể cũng có màu trắng, hoàn toàn phù hợp với vóc dáng anh tuấn cao ngất của Cung Quý Dương, gương mặt vốn đã rất điển trai của hắn trong màu trắng của bộ lễ phục càng tăng thêm phần tà tử và sức quyến rũ, ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, nụ cười chói mắt kết hợp với cơ thể hoàn mỹ như một pho tượng Hy Lạp, hẳn lúc này như một vị vương tử tôn quý, tao nhã bước ra từ truyện cổ tích.

Sầm Tử Tranh mỉm cười với hắn, nụ cười đẹp như nụ hoa mùa xuân, ảm áp như gió xuân nhẹ thổi qua mặt đất, lại như một đám mây bay cuối trời, dịu dàng mà tràn đầy tình ý ...

Cung Quý Dương bước chậm rãi về phía Sầm Tử Tranh, trong mắt cũng tràn đầy ý cười, hắn hơi cúi người, đặt một nụ hôn trên gò má trắng nõn của cô, nói: ‘Hôm nay rốt cuộc anh cũng đã hiểu cái gì gọi là “nụ cười nghiêng nước nghiêng thành” rồi!’

Hai rặng mày đỏ chợt nổi lên trên đôi gò má cô, ánh mắt trong veo như nước mang theo chút thẹn thùng và đáng yêu, bàn tay nhỏ nhắn của cô vuốt vuốt chiếc nơ trên cổ áo hắn, cười đánh trống lảng:

‘Cũng may là bộ lễ phục này mặc trên người anh rất phù hợp bằng không anh phải mặc bộ lễ phục do người khác thiết kế rồi!’

Trong mắt Cung Quý Dương tràn đầy ý cười, hắn nói một cách ái muội.

‘Điều này chứng minh, đối với cơ thể anh em ... hiểu rất rõ!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy vừa tức vừa buồn cười, nũng nịu nói: ‘Tại anh hết đó! Nói cái gì bộ trang phục nam đầu tiên chỉ có thể là lễ phục chứ rể của anh cho nên cơ hội duy nhất này em đương nhiên phải nắm bắt cho tốt rồi bằng không sao có thể chứng minh em có khả năng về phương diện thiết kế trang phục nam này chứ!’

Thực ra Sầm Tử Tranh biết lòng cô vẫn luôn hướng về Cung Quý Dương, mặc kệ là tám năm trước hay tám năm sau nhất là khi bộ trang phục nam đầu tiên xuất hiện trên phác thảo của cô thì cô mới ngạc nhiên nhận ra rằng đó là một bộ lễ phục mà tỉ lệ những đường cắt và kích cỡ của bộ lễ phục bất tri bất giác lại đúng với số đo hoàng kim của cơ thể Cung Quý Dương.

Nhưng sau khi bộ lễ phục được thiết kế và chế tác Sầm Tử Tranh vẫn không công bố với đại chúng cũng không đưa cho Cung Quý Dương mà vẫn luôn giữ ở trong nhà. Trước đó, dù đã đồng ý kết hôn với Khương Ngự Kinh cô cũng chưa từng nghĩ sẽ đem bộ lễ phục này cho hắn. Có lẽ là trong tiềm thức của Sầm Tử Tranh, chỉ có một người xứng đáng được mặc bộ lễ phục này đó chính là Cung Quý Dương mà trong lòng cô có lẽ đã sớm gả cho người đàn ông này rồi.

Cung Quý Dương đương nhiên không biết chuyện đó, khi hắn nhìn thấy bộ lễ phục mà Sầm Tử Tranh đã sớm vì hắn mà thiết kế thì trong lòng kích động và cảm động vô cùng, nhất là bây giờ, khi cô sống động đứng trước mặt hắn, chuẩn bị làm tân nương của hắn.

‘Tranh Tranh, nhắm mắt lại, anh muốn tặng một món quà đặc biệt cho em!’ Cung Quý Dương vẽ mặt thần bí nói.

‘Cái gì vậy? Thật kỳ lạ!’

Sầm Tử Tranh tuy là nói vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, chờ đợi món quà mà Cung Quý Dương vừa nói.

Dáng vẻ hiền ngoan nhu mì của cô như hút lấy tầm mắt của Cung Quý Dương, nếu như không phải có chuyên viên trang điểm đứng ở đó thì hắn sớm đã không kìm lòng được mà diễn một màn âu yếm khiến người ta hâm mộ rồi.

Cung Quý Dương mỉm cười, lấy ra một chiếc hộp tinh xảo, nhẹ giọng nói: ‘Được rồi, mở mắt ra đi!’

Chương 12: Sự lãng mạn của tình yêu (2)

Sầm Tử Tranh từ từ mở mắt ra, trong một khoảnh khắc khi cô mở mắt ra đó, Sầm Tử Tranh có cảm giác như được chứng kiến một điều kỳ diệu đẹp đẽ nhất trong truyện cổ tích ...

Trong chiếc hộp sang trọng là một đôi giày thật xinh đẹp, bất luận là từ góc cắt hay góc độ phản quang, đôi giày này đều xứng đáng được gọi là đôi giày pha lê trong mộng của tất cả các cô gái.

Trời ạ!

Sầm Tử Tranh kinh ngạc đến nỗi há hốc miệng, dưới ánh đèn đôi giày được đính vô số những hạt đá quý nhìn càng long lanh, không ngừng phát ra những tia sáng chói mắt.

Cung Quý Dương chậm rãi khuy chân xuống, trước ánh mắt kinh ngạc và ngưỡng mộ của chuyên viên hóa trang, giúp Sầm Tử Tranh mang vào đôi giày đẹp như trong truyện cổ tích kia vào chân.

‘Quý Dương ...’ Cô thì thào gọi, xúc động đến nỗi không biết phải nói gì.

Một người đàn ông vì một người phụ nữ, bất chấp ánh mắt của người khác giúp cô ấy mang giày, người phụ nữ đó còn phải đắn đo gì nữa chứ?

Khi đôi giày đính hạt lấp lánh đã được mang vào chân Sầm Tử Tranh, cô mới thực sự nhận ra, thì ra phụ nữ, bất luận là loại phụ nữ gì đều là động vật cảm tính cả, tất cả phụ nữ đều có cùng một điểm chung ...

Đó chính là một trái tim luôn hướng về một tình yêu cổ tích, theo đuổi sự lãng mạn trong cổ tích vốn là bản năng! Vào thời khắc thần thánh này, mỗi người phụ nữ đều hy vọng mình có thể trở thành một nàng công chúa chân chính.

Hôn lễ tiến hành rất thuận lợi, bỏ đi những nghi thức cầu kỳ và long trọng, chỉ còn lại nghi thức tuyên thệ trước Chúa và các Thánh thần, hôn lễ này hiện rõ sự chân thành và lãng mạn.

Những dải lụa màu tím nhạt được gắn trang trí suốt đoạn đường dẫn từ cửa vào bậc làm lễ, hơn một trăm quả cầu hoa được kết từ hoa bách hợp và hoa hồng được trang trí khắp lễ đường đang tỏa mùi hương thơm nát, cha xứ trang trọng đọc lời tuyên thệ, mỗi một góc trong lễ đường đều tràn ngập những giai điệu du dương.

Lời tuyên thệ hôn nhân còn chưa đọc xong thì Cung Quý Dương đã không chờ kịp nói vội “Tôi đồng ý!” sau đó đặt một nụ hôn bá đạo mà tình tứ lên môi Sầm Tử Tranh, để cô chính thức trở thành người vợ danh chính ngôn thuận của mình.

Tất cả đều cực kỳ lãng mạn mà không mất đi sự trang trọng ...

Khi Sầm Tử Tranh lê tấm thân mệt mỏi về phòng, điều đầu tiên cô làm là ngả nhào lên chiếc giường lớn, sắc trời sớm đã tối mịt.

Ở một thành phố đô thị phồn hoa như tài phiệt này, bất luận là người sống ở khu bình dân hay ở những khu sang trọng dành cho người giàu có thì ánh đèn điện từ lâu đã khiến àn đêm mất đi ý nghĩa của nó, chỉ còn lại màn đêm đèn hoa rực rỡ dưới ánh sáng của vô số ngọn đèn ...

Tất cả những chuyện xảy ra hôm nay chừng như đã rút hết sức lực mà Sầm Tử Tranh có được vì vậy khi hôn lễ vừa kết thúc, cả người cô hư huyền vô lực chỉ có thể dựa vào Cung Quý Dương để mặc hần dẫn đi cô về Cung Viên.

Cung Viên, nơi mà vừa nghe đến cô đã thấy rùng mình ớn lạnh. Tuy Cung Quý Dương có đề nghị với cô là hai người trở về căn biệt thự của hần nhưng Sầm Tử Tranh không chịu.

Nguyên nhân cũng đơn giản thôi, cô nếu đã trở thành con dâu của nhà họ Cung, đương nhiên là phải đối mặt với tất cả những phiền phức và vấn đề ở trong nhà họ Cung rồi.

Mà người tạo ra phiền phức không có ai ngoài mẹ của Quý Dương, cũng chính là mẹ chồng của cô. Trong hôn lễ hôm nay, chỉ có bà là không có mặt, điều này rõ ràng là đã biểu đạt rõ sự bất mãn và chống đối của bà đối với cuộc hôn nhân này rồi.

Vì vậy khi Sầm Tử Tranh mệt đến mức kiệt sức ngã nhào trên giường, thì Trình Thiển Tây sớm đã ngồi chờ ở phòng khách chính, ánh đèn rực rỡ từ những ngọn đèn trên trần nhà soi nghiêng xuống gương mặt không chút biểu tình của bà, bà hơi khép mi giấu đi những tia nhìn âm trầm.

Bầu không khí trong phòng khách lớn cực kỳ nặng nề, tất cả những người làm đều sợ đến mức không dám sơ suất tạo ra bất kỳ tiếng động nào, cũng không dám đi nghỉ ngơi trước, tất cả đều yên lặng, nghiêm cẩn đứng ở hai bên.

Phanh!!!

Một tiếng động lớn vang lên, tách trà làm bằng sứ Thanh Hoa tinh xảo bị Trình Thiển Tây đặt mạnh lên bàn trà, tiếng động của nó khiến cho Cung Doãn Thần chú ý, ông nhướn mắt nhìn sau đó lại tiếp tục với tờ báo trong tay.

‘Dì Tề ...’ Trình Thiển Tây cất giọng lạnh như băng gọi.

Đứng ở bên cạnh dì Tề vội bước đến, cung kính cúi người nói: ‘Phu nhân!’

‘Kêu hai người đại thiếu gia xuống đây, đã gả vào nhà rồi thì phải biết quy tắc của cô dâu mới khi gả vào nhà chồng chứ. Thế nào? Chẳng lẽ còn muốn mẹ chồng như tôi đích thân lên mời chúng nó xuống hay sao?’ Trình Thiển Tây vẻ mặt cực kỳ không vui lên tiếng.

‘Cái này ...’ Dì Tề nghe vậy trên mặt lộ vẻ khó xử.

‘Dì làm gì mà ấp a ấp úng vậy? Mau đi đi!’ Trình Thiển Tây liếc ánh mắt sắc bén về phía bà, giọng nói vẫn tràn đầy bất mãn.

Lúc này Cung Doãn Thần mới đặt tờ báo trên tay xuống, nhẹ thở dài một tiếng: ‘Thiên Tây, bà vừa rồi cũng thấy đó, lúc Tử Tranh nó về đến đây đã gần như kiệt sức rồi, bà để cho nó nghỉ ngơi cho khỏe đi. Có chuyện gì ngày mai hẵng nói cũng không muộn!’

Nói rồi ông nhìn về phía dì Tề và đám người làm: ‘Các người cũng sớm đi nghỉ ngơi đi!’

‘Dạ, lão gia!’ Đám người làm cảm thấy bầu không khí này quá ngột ngạt, được lệnh giải tán đương nhiên là nhanh chóng rời đi cho thoát nạn.

Nào hay Trình Thiên Tây vẫn không chịu thôi, bà vỗ mạnh lên bàn trà, không chút cố kỵ hành động kia có ảnh hưởng đến hình tượng phu nhân cao quý của mình hay không.

‘Hừm, Tử Tranh, ông kêu cũng thân thiết quá nhỉ? Sao, chẳng lẽ ông sợ tôi làm khó con dâu tốt của ông sao? Dì Tề, kêu chúng nó xuống đây cho tôi, ngay bây giờ!’

‘Thiên Tây, bà ...’

Cung Doãn Thần biết cá tính bướng bỉnh của vợ mình đã đến lúc bộc lộ, ông không biết nói gì chỉ vô lực lắc đầu.

Dì Tề dè dặt bước đến gần bà, nói: ‘Phu nhân, vừa nãy thiếu gia có dặn lại, nói hôm nay thiếu phu nhân rất mệt, đừng nên làm phiền ...’

‘Thiếu phu nhân?’

Trình Thiên Tây cao giọng hỏi lại sau đó nói một cách châm chọc: ‘Xem ra thực sự đã là chim sẻ thành phượng hoàng rồi, đúng là một nha đầu không biết phép tắc!’

119. Q.8 - Chương 13-14

Quyển 8: Hoàng tử và cô bé lọ lem

Chương 13: Mẹ chồng khó tính (1)

Trong phòng, Cung Quý Dương chu đáo giúp Sầm Tử Tranh chuẩn bị một bộ quần áo mặc ở nhà, vừa định giúp cô thay, nào ngờ khi tay hấn vừa đụng đến cổ áo cô, Sầm Tử Tranh đã chặn lại, mặt hơi phỉn hồng ...

‘Em ...em tự thay!’

Tuy hai người đã từng có quan hệ nhưng cô vẫn rất không quen đối mặt hấn mà không giữ lại chút gì.

Nét mặt Cung Quý Dương đầy thú vị nhìn cô, bàn tay hấn dờ xuống giữ lấy bờ eo mảnh khảnh của cô, giọng ái muội nói: ‘Sao vậy? Bây giờ anh là người chồng được pháp luật thừa nhận của em nha, chồng giúp vợ thay quần áo là chuyện đương nhiên thôi!’

‘Anh đúng là ... đáng ghét cực!’

Mặt Sầm Tử Tranh càng hồng hơn, bất chấp thân thể mệt mỏi, cô giật lấy bộ quần áo trên tay hấn, thuận tay thúc hấn một cái rồi chạy nhanh vào phòng tắm.

Môi Cung Quý Dương nhẹ câu lên, ánh mắt tràn đầy tình ý nhìn theo bóng lưng đang dần mất hút của cô mà vẫn lưu luyến chưa rời.

Sinh mệnh, như bước vào một giai đoạn mới, có cô gái này ở bên cạnh, tất cả chợt trở nên đầy đủ và chân thực hơn nhiều.

Nụ cười của hấn chợt biến mất theo tiếng gõ cửa phòng, khi lời của dì Tề lọt vào tai của Cung Quý Dương, về mặt hấn chợt có chút thay đổi.

Không lâu sau, Sầm Tử Tranh đã tắm rửa thay đồ xong bước ra, ngay lập tức đã thấy mình rơi vào trong một vòng tay ấm áp.

‘Đừng lộn xộn mà ...’ Cô nũng nịu nói, không ngừng né tránh nụ hôn của hắn, ‘Em có chuyện muốn nói với anh!’

‘Nói đi!’

Môi Cung Quý Dương thuận thế đáp xuống vành tai cô sau đó vùi mặt vào vùng gáy trắng nõn của cô.

Sự tiếp xúc ấm áp khiến lòng Sầm Tử Tranh xúc động không thôi, cô chợt thở dài một tiếng, vòng tay và mùi long diên hương quen thuộc khiến cô cảm nhận được một cảm giác an toàn chưa từng có.

‘Quý Dương, anh nói xem chúng ta có nên xuống gặp cha mẹ không?’

Lời của cô khiến Cung Quý Dương hơi ngắc đầu lên, sau khi cẩn thận suy nghĩ thấu đáo, Cung Quý Dương hơi mỉm cười: ‘Đây là nguyên nhân em không muốn trở về biệt thự mà về Cung Viên sao?’

Sầm Tử Tranh gật đầu, cô thở dài một tiếng thật sâu, ‘Em đã kết hôn với anh, dù sao cứ trốn tránh mẹ anh cũng không tốt mà, nên đối mặt thì trước sau gì cũng phải đối mặt thôi! Em muốn cải thiện quan hệ mẹ chồng nàng dâu này!’

Cung Quý Dương âu yếm cọ mũi cô: ‘Muốn cải thiện quan hệ mẹ chồng nàng dâu thì trước tiên phải sửa miệng đã. Sao lại còn kêu “mẹ anh” chứ?’

‘Người ta còn chưa quen mà ...’ Sầm Tử Tranh rầu rĩ nói.

Không quen là một chuyện, chủ yếu chính là ... xem ra mẹ của Quý Dương vẫn còn chưa cam tâm, bằng không sao lại không chịu đến dự hôn lễ chứ?

Thực ra đến hôm nay cô có thể cùng Quý Dương rời đi, trở về biệt thự nghỉ ngơi một đêm sau đó đi hưởng tuần trăng mật nhưng Sầm Tử Tranh nghĩ, dù sao cô cũng đã trở thành người nhà họ Cung, vào ở trong Cung Viên là chuyện sớm muộn mà thôi nên cô mới đề nghị với Cung Quý Dương trở về đây, mục đích chính là hy vọng có một ngày có thể thật sự cùng mẹ chồng cô xóa tan những hiềm khích.

Tất cả những việc cô làm đều vì Quý Dương mà suy nghĩ bởi cô yêu hắn, cô nguyện ý vì hắn thử hết mọi cách.

Cung Quý Dương lại không biết những suy nghĩ của cô, hắn ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói: ‘Tranh Tranh, hôm nay em đã mệt lắm rồi, không cần vội vã đi chào cha mẹ anh đâu, về phía mẹ anh sẽ đi giải thích, bây giờ chuyện em cần làm là yên tâm ngủ một giấc cho khỏe!’

Cung Quý Dương biết mẹ mình đang chờ ở phòng khách lớn mà dì Tề cũng đã truyền đạt rõ ý của bà. Hắn rất hiểu tính tình của mẹ mình, hôn lễ này được cử hành khi bà chưa có chút chuẩn bị tâm lý nào, không nghĩ ngờ gì, điều này đối với bà mà nói là một đả kích lớn.

Cung Quý Dương biết mẹ mình lúc này muốn tỏ rõ lập trường của bà nhưng chuyện giữa hắn và Sầm Tử Tranh, bà dường như đã can thiệp quá nhiều.

Nhưng khi nghe câu này của hắn, Sầm Tử Tranh lắc đầu cười: ‘Quý Dương, em bây giờ đã là con dâu của nhà họ Cung, anh biết em là người Đài Loan mà tổ tiên của anh cũng vẫn luôn duy trì những truyền thống của người châu Á, con dâu vừa vào nhà nhất định phải đến mời trà cha mẹ chồng thì mới đúng quy củ và truyền thống, em không thể làm ngược lại được. Hơn nữa ...’

Trong mắt cô thoáng lộ vẻ ngưng trọng, thở dài một tiếng nói: ‘Lúc chúng ta vừa bước vào nhà, anh cũng thấy mẹ đang ngồi nơi phòng khách rồi, nếu như em không xuống chào bà, sau này làm sao mà ở chung được chứ?’

Cung Quý Dương cười nói: ‘Không cần lo lắng những điều nhỏ nhặt đó đâu. Tuy Cung gia có quy tắc, rằng sau khi kết hôn nhất định phải ở lại Cung Viên nhưng nếu như em cảm thấy khó xử, chúng ta hoàn toàn có thể trở về ở tại biệt thự của anh. Tranh Tranh, cho dù yêu nhau hay kết hôn thì cũng vậy thôi, em chỉ cần chuyên tâm yêu anh là được rồi, tất cả những chuyện khác em không cần phải lo lắng!’

Sầm Tử Tranh khoác cánh tay hần, nói nhỏ nhẹ: ‘Quý Dương, anh thương em, em rất cảm động nhưng dù sao em cũng không thể trốn tránh cả đời được. Như vậy truyền ra ngoài cũng không tốt lắm đâu!’

Cung Quý Dương thấy cô kiên trì như vậy cũng chỉ đành nói: ‘Như vậy đi, lát nữa bất kể thế nào em cũng không được rời khỏi anh, hơn nữa còn phải nghe lời anh, biết không?’

Sầm Tử Tranh vừa ầm áp vừa cảm động gật đầu.

Phòng khách lớn rộng khoảng ba trăm mét vuông lúc này đèn đuốc sáng rực như ban ngày nhưng hoàn toàn yên ắng đến mức không có một tiếng động cho đến khi tiếng bước chân của Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh khua động sự yên tĩnh đó.

Theo truyền thống của người châu Á, con dâu vừa mới về nhà chồng nhất định phải dâng trà mời cha mẹ chồng, dưới sự giúp đỡ của dì Tề, Sầm Tử Tranh nâng chung trà đã pha sẵn được đặt ở bàn trà lên sau đó đưa đến trước mặt Cung Doãn Thần, nói: ‘Cha, xin mời dùng trà!’

Cung Doãn Thần mỉm cười, vừa gật đầu vừa đón lấy ly trà từ tay cô, nói giọng cảm động: ‘Được! Được!’

Nhìn thấy ông uống cạn chung trà, Sầm Tử Tranh lại nâng một chung trà khác đưa đến trước mặt Trình Thiển Tây, thắm hít sâu một hơi sau đó nói: ‘Mẹ, con mời mẹ dùng trà!’

Trình Thiển Tây nhú mồm nhưng rất nhanh đã giấu đi ánh mắt bất mãn sau đó nhận lấy chung trà, không nói một lời chỉ hớp một ngụm trà sau đó đặt trở lại trên bàn.

Chương 14: Mẹ chồng khó tính (2)

‘Quý Dương à ...’

Lúc này Cung Doãn Thần lên tiếng trước: ‘Trà cũng đã mời rồi, dẫn Tử Tranh về nghỉ ngơi cho sớm đi, ngày mai không phải hai đứa đã sắp xếp đi du lịch rồi sao?’

Lời của ông vừa dứt thì sắc mặt của Trình Thiển Tây càng trở nên khó coi, còn chưa đợi Cung Quý Dương trả lời thì bà đã lạnh giọng nói với Sầm Tử Tranh: ‘Cô theo tôi vào đây, tôi có chuyện muốn nói với cô!’

Cả người Sầm Tử Tranh chột cứng lại, khi cô vừa nhấc chân thì đã bị Cung Quý Dương ôm vào lòng.

‘Quý Dương, con ...’ Trình Thiển Tây không ngờ con mình lại ngăn cản, sắc mặt bà càng nặng nề hơn.

‘Mẹ à, thực ra hôm nay dẫn Tử Tranh về đây mục đích rất đơn giản, chính là muốn báo với mẹ một tiếng rằng cô ấy đã là người vợ hợp pháp của con. Mẹ có gì muốn nói với cô ấy có thể nói ngay tại đây!’ Trên mặt Cung Quý Dương tuy vẫn còn nụ cười nhưng trong lời nói mang theo một thái độ cương ngạnh không nhượng bộ.

Trình Thiển Tây nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi...

Bà hung hăng trừng mắt nhìn Sầm Tử Tranh, không ngờ cô gái kia lại đem con trai bà ra làm bia đỡ đạn.

Nhưng bà cũng không muốn trực diện xung đột với con trai vì vậy chỉ đành bất mãn ngồi xuống trở lại sofa, lạnh giọng nói: ‘Vậy được thôi, thực ra những lời ta muốn nói cũng đơn giản thôi!’

Nói rồi bà liếc về phía Cung Quý Dương đang ôm Sầm Tử Tranh ...

‘Cô nếu như đã gả vào nhà họ Cung vậy phải tuân thủ quy tắc của nhà họ Cung. Sau khi hết tuần trăng mật thì phải làm theo nguyên tắc, ngoan ngoãn ở trong Cung Viên, có chuyện gì cứ dặn bảo dì Tề đi làm, nghe rõ chưa?’

Sầm Tử Tranh nghe vậy trên mặt có chút sửng sốt sau đó nhẹ giọng nói: ‘Mẹ, nhưng con còn công việc ...’

Phanh!!!

Trình Thiển Tây vỗ mạnh lên bàn trà, giọng đầy bất mãn nói: ‘Cô đừng quên thân phận hiện giờ của cô. Cô đã gả cho Quý Dương, là con dâu nhà họ Cung, nào có đạo lý mỗi ngày đều xuất đầu lộ diện chứ? Cô không cảm thấy mất mặt nhưng tôi thì có!’

Lời của bà vừa sắc sảo vừa cay độc, Sầm Tử Tranh nghe mà thấy rất không thoải mái, cô vừa định lên tiếng thì Cung Quý Dương đã cười nói với mẹ mình.

‘Mẹ, là con muốn Tranh Tranh về công ty giúp đỡ, mẹ cũng biết đó, thương hiệu Leila là tâm huyết của cô ấy, để cô ấy đích thân điều hành việc kinh doanh của nó là thích hợp nhất. Chuyện này con đã quyết định rồi, không cần phải thương lượng thêm nữa!’

Giọng điệu của hần tuy hòa hoãn nhưng mang theo một sự kiên định đáng gờm khiến cho Trình Thiến Tây nghe xong, mặt lúc trắng lúc đỏ.

‘Quý Dương, con ... ý của con là bà mẹ chồng này đang làm khó vợ con, phải không?’

‘Mẹ ...’ Cung Quý Dương nhẹ nhàng Sầm Tử Tranh ra, ngả lưng vào sofa, vẻ thông dong nhưng sắc sảo ...

‘Con chỉ nói theo sự thật àm thôi. Con không muốn vì cuộc hôn nhân này là Sầm Tử Tranh bị mai một tài năng thiết kế của mình, có thể nói như thế này, con muốn cô ấy trở thành vợ của Cung Quý Dương con, cũng muốn cô ấy trở thành đứa con cưng của giới thiết kế. Còn về chuyện mẹ rồi cuộc có phải đang làm khó cô ấy không không thì con nghĩ chắc con không cần phải nói rõ ràng đâu. Mẹ, có những chuyện làm vừa phải thì tốt hơn bằng không đều khiến cho ai nấy đều khó xử, ngược lại lại làm trò cười cho giới truyền thông, mẹ thấy sao?’

Lời Cung Quý Dương nói vậy là đã quá rõ rồi, bà là mẹ hần, thân làm con hần cũng chỉ có thể nhắc nhở bà đến thế thôi.

‘Con ...’ Trình Thiến Tây bị những lời của Cung Quý Dương nói đến nhất thời ghen giọng.

‘Mẹ, con tin rằng rất nhanh thôi, mẹ sẽ biết Tranh Tranh tốt đến mức nào, cô ấy vì muốn mẹ có thể tiếp nhận cô ấy mà nhất quyết trở về Cung Viên, phần tâm ý ấy mẹ có hiểu hay không?’ Những lời này Cung Quý Dương nói rất thành khẩn.

‘Hiểu. Mẹ đương nhiên hiểu. Cô gái bụng dạ khó lường như cô ta mẹ thật sự là mới gặp lần đầu tiên!’ Trình Thiến Tây nói một cách mỉa mai.

‘Thiến Tây, đủ rồi. Cũng khuya lắm rồi, nếu bà thật sự muốn dạy dỗ con dâu thì cũng không cần nhất định phải là tối nay!’ Cung Doãn Thần quả thực không nhìn nổi nữa, ông lên tiếng ngăn cản.

‘Hừm ...’ Trình Thiến Tây thấy chồng mình cũng nói giúp cho Sầm Tử Tranh thì cơn tức trong lòng càng lớn. Bà xoay mũi dùi về phía chồng mình: ‘Ông còn dám nói những lời này sao? Lúc đầu khi tôi vừa mới gả vào nhà họ Cung, mẹ chồng nói với tôi như thế nào? Lúc đó sao không thấy ông lên tiếng nói giúp cho tôi?’

Bà biết tính con trai mình, những chuyện nó đã quyết định thì tuyệt đối sẽ không thay đổi vì vậy bà cũng không ngóc đến nỗi đối chọi thẳng thừng với nó nhưng bà có thể đem cơn giận này hoàn toàn trút lên người chồng mình bởi vì năm xưa là bà một tay chống đỡ Cung thị cho nên từ đó đến nay là nói gì làm gì Cung Doãn Thần coi như nhắm một mắt mở một mắt cho qua, nguyên nhân chính là vì ông cảm thấy mình thua thiệt bà.

Cho nên bà mới có thể tùy ý làm càn như vậy.

‘Bà ...’ Cung Doãn Thần nghe vậy mày chau lại, trên mặt lộ ra vẻ không giận mà nghiêm, ‘Bây giờ là thời địa gì rồi mà bà còn dùng mấy quy tắc cũ kỹ kia để áp chế con cái nữa chứ?’

‘Tôi mặc kệ bây giờ là thời đại gìtooi chỉ biết lúc ban đầu bà nội Quý Dương dạy dỗ tôi thế nào thì bây giờ tôi dạy con dâu lại như vậy thôi. Ông đừng quên, cô ta xuất thân bình dân, muốn học làm thế nào để trở thành con dâu nhà giàu khoảng cách vẫn còn xa lắm!’ Ngực khí của bà chỉ có hơn chứ không kém chồng mình, nói với Cung Doãn Thần một cách thẳng thắn.

Sầm Tử Tranh nghe vậy bất giác cắn chặt môi, nếu như không phải bởi vì Cung Quý Dương cô sớm đã đẩy cửa xông ra ngoài rồi, ồ, hơn nữa còn phải hung hăng mắng tính người phụ nữ kia một trận!

Ngay khi suy nghĩ này vừa xẹt qua trong đầu thì cửa phòng khách lớn bị đẩy ra, một giọng nói từ hòa mà uy nghiêm vang lên ...

‘Ta thấy Tử Tranh đứa bé này thừa tư cách làm cháu dâu của ta!’

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa, chỉ thấy một bà lão tinh thần quắc thước dưới sự dìu đỡ của vài vệ sĩ đang đứng ở ngoài cửa, bà đang nhìn Trình Thiển Tây bằng ánh mắt bất mãn.

120. Q.8 - Chương 15-16

Quyển 8: Hoàng tử và cô bé lọ lem

Chương 15: Cung lão phu nhân

Sự xuất hiện của lão phu nhân chừng khi như mang đến một luồng không khí mới cho bầu không khí cứng nhắc trong phòng.

Cung Doãn Thần và Cung Quý Dương đều đứng dậy còn Trình Thiển Tây thì sắc mặt không còn lạnh như băng như vừa nãy nữa mà thay bằng vẻ kính trọng, bà cũng vội đứng dậy bước đến dìu bà lão.

‘Mẹ, mẹ về bao giờ sao không báo trước cho cả nhà một tiếng chứ. Sớm biết như vậy con có thể kêu tài xế đi đón mẹ chứ trời khuya thế này, đi đường rất nguy hiểm!’

Trình Thiển Tây là một người rất mâu thuẫn, nếu như nói bà không phải là một mẹ chồng tốt thì cũng không thể phủ nhận bà là một người mẹ thương con, một người vợ giỏi có thể đảm đương sự nghiệp của chồng mà quan trọng hơn cả ... bà là một người dâu cực kỳ hiền thuận với mẹ chồng.

Trong quan niệm truyền thống của bà, mẹ chồng chẳng khác gì ông Trời, chỉ cần là lời của mẹ chồng, cho dù bà có bất mãn đến mấy cũng sẽ không ra mặt phản bác hoặc chống đối, cùng lắm thì chỉ là kêu ca mấy lời sau lưng mà thôi, chính bởi vì như vậy bà mới cho rằng Sầm Tử Tranh cũng phải làm như bà thì mới có thể xem như một nàng dâu đúng chuẩn.

Bao nhiêu năm làm dâu, cái lỗi lớn nhất mà Trình Thiển Tây phạm phải chính là luôn thích trách móc chồng mình, nhất là sau khi bà một mình đảm đương cứu vãn sự nghiệp của Cung thị thì bất kể trường hợp lớn nhỏ, thậm chí là mặc kệ trước mặt là ai, thích chê bai thì chê bai, mà Cung Doãn Thần thì cũng không phản bác, chỉ cười mà cho qua.

Điều này chính là điều gây bất mãn cho Cung Quý Dương nhất, với Cung lão phu nhân cũng vậy, dù sao Cung Doãn Thần cũng là con trai bà, trên đời này có người mẹ nào muốn nhìn thấy con trai mình suốt ngày bị vợ chê bai đâu chứ. Vì vậy, qua một thời gian dài Cung lão phu nhân đối với Trình Thiển Tây càng nhìn càng không thuận mắt.

Lúc này Cung Quý Dương cũng bước đến, tươi cười gọi ...

‘Bà nội ...’

‘Ừ!’ Cung lão phu nhân nhìn thấy Cung Quý Dương liền vui trở lại, bà đẩy cánh tay của Trình Thiển Tây đang dìu mình ra, kéo đứa cháu trai mà mình thương cực kỳ này lại gần.

‘Quý Dương à, nhanh đến cho bà nội xem thử, haizzz, xem con nè, nhất định là công việc quá bận rộn rồi phải không, ốm đến như vậy!’

Vừa nhìn đứa cháu trai bà vừa đau lòng nói sau đó nhìn về phía Trình Thiển Tây, ‘Người làm mẹ như con rốt cuộc có biết chăm sóc con không hả? Lại để cháu trai của ta ốm đến như vậy?’

‘Dạ, mẹ, là con chăm sóc con không được chu đáo!’ Trình Thiển Tây vội trả lời.

Cung lão phu nhân nghe con dâu nói vậy cũng không có ý làm khó, lúc này Cung Doãn Thần cũng bước đến dìu bà đến sofa ngồi xuống, cung kính hỏi: ‘Mẹ, trước đó không phải mẹ nói sẽ trở về sao? Sao lại đến hôm nay mới trở lại, mà còn về trễ thế này?’

Cung lão phu nhân nghe con trai hỏi, cười nói: ‘Đều không phải là vì cháu trai của ta sao? Đứa bé này từ nhỏ đến lớn làm chuyện gì cũng trái với lẽ thường, kết hôn chuyện lớn như vậy lại để cho bà lão ta là người biết sau cùng, thật là đáng giận!’

‘Bà nội, bà đang giận cháu đó sao? Cháu cũng bởi vì tình huống đặc thù nên mới vội vã kết hôn như vậy!’ Cung Quý Dương cười lấy lòng.

Thực ra hẳn cũng biết, bà không phải thật sự tức giận, cho dù tức giận cũng rất dễ dỗ dành, dù sao người bà thương nhất cũng chỉ có hẳn.

‘Con thật là dẻo miệng!’

Cung lão phu nhân yêu thương điểm điểm vào trán hẳn, mắng yêu.

Từ lúc Cung lão phu nhân bước vào cửa đến giờ, Sầm Tử Tranh vẫn ngây ngốc ngồi đấy ...

Cô nhìn chăm chăm Cung lão phu nhân, lúc đầu là bởi vì cảm thấy bà rất quen mắt nhưng càng nhìn thì càng kinh ngạc bội phần.

Thì ra, bà lão hiền từ mà cô gặp ở quán cà phê lại chính là ... bà nội của Cung Quý Dương?

Thật là quá kỳ diệu!

Không tự chủ, Sầm Tử Tranh chợt nhớ lại những lời bà từng nói với mình ...

Có lẽ Cung lão phu nhân cũng cảm giác được sự kinh ngạc của Sầm Tử Tranh, bà cười hiền hòa, ‘Chắc là cô gái này là cháu dâu của ta rồi, ừm, không tệ, rất xinh đẹp!’

Bà liên tục tán thưởng, trong lòng thực sự rất thích cô gái này.

Cung Quý Dương khoác vai Sầm Tử Tranh, nhẹ giọng nói: ‘Tranh Tranh, đây là bà nội anh, xem kìa, em còn chưa nói gì mà đã được bà thích như vậy rồi, anh thật ghen tỵ!’

Lời của hẳn khiến cho Cung lão phu nhân càng vui vẻ.

Sầm Tử Tranh chững như vắn còn chưa hoàn hồn lại, cô chợt chỉ tay về phía Cung lão phu nhân, lắp bắp hỏi: ‘Bà nội? Ngài không phải ...’

‘Ta chính là bà nội của Quý Dương, ta gọi con là Tử Tranh nhé?’ Cung lão phu nhân chợt lên tiếng ngắt lời Sầm Tử Tranh, cười ha hả nói.

Sầm Tử Tranh gật đầu vừa định nói gì thì lại nhìn thấy Cung lão phu nhân nháy mắt với cô ra hiệu cho cô đừng nhắc đến buổi gặp mặt lần đó.

Thấy vậy Sầm Tử Tranh im bặt, cô ngoan ngoãn rót một chung trà cung kính đưa cho lão phu nhân: ‘Bà nội, Tử Tranh mời bà nội dùng trà!’

‘Ngoan, ngoan! Nào, mau đứng dậy đi!’

Cung lão phu nhân đã thích cô từ lần trước gặp mặt, uống hết chung trà, bà kéo cô ngồi cạnh bên mình.

‘Không ngờ cháu trai của ta lại có phúc như vậy, cưới được người vợ vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn. Quý Dương à ...’

Cung lão phu nhân nhìn về phía cháu trai, ‘Con phải chăm sóc Tử Tranh cho tốt đó. Tuy hôm nay ta không có về kịp tham gia hôn lễ của hai đứa nhưng nhìn cháu dâu ngoan ngoãn nghe lời, ta cũng thấy rất mừng!’

Lúc này trên mặt Trình Thiển Tây nãy giờ vẫn đứng bên cạnh bà lộ rõ sự bất mãn với những lời bà nói nhưng bà cũng không tiện phản bác, chỉ thần nhiên nói: ‘Mẹ, những lời này ngài nói không đúng rồi. Sầm Tử Tranh trên nhiều phương diện còn phải học hỏi nhiều. Dù sao cũng là môn không đẳng hộ không đối, nếu như không học xong những lễ nghi cơ bản, sau này trong các buổi tiệc, hoặc những buổi tụ hội nhất định sẽ là trò cười ọi người!’

Nào ngờ Cung lão phu nhân nghe những lời này, nụ cười trên mặt chợt biến mất ...

‘Lễ nghi cơ bản? Ta chỉ liếc mắt qua là biết đứa cháu dâu này là một cô gái có giáo dưỡng, nó còn cần học những lễ tiết gì nữa?’

Bà bắt mẫn trách Trình Thiến Tây xong liền xoay sang Sầm Tử Tranh, mỉm cười nói: ‘Tử Tranh à, bà nội thế nhưng rất thích những trang phục mà con thiết kế nha!’

Chương 16: Quan hệ mẹ chồng con dâu (1)

‘Thật sao?’

Sầm Tử Tranh để mặc Cung lão phu nhân nắm lấy tay mình, hào hứng nói: ‘Nếu như bà nội thích, con có thể thiết kế riêng cho bà mấy bộ!’

Tuy Cung lão phu nhân vào nhà chưa được bao lâu nhưng chỉ qua vài phút nói chuyện ngắn ngủi cô cũng nhận ra vài manh mối quan trọng.

Đầu tiên là Trình Thiến Tây, bà rất hiếu thuận với mẹ chồng mình, cho dù lòng đầy bất mãn bà cũng không phản bác mà vẫn tươi cười với mẹ chồng.

Thứ hai, Cung lão phu nhân tỏ rõ sự ưa thích của bà đối với cô, nhìn thấy như vậy, trong lòng Trình Thiến Tây nhất định rất khó chịu, đồng thời chắc cũng cảm thấy không công bình cho nên cô càng phải cẩn thận điều tiết mối quan hệ này.

Cung lão phu nhân nghe Sầm Tử Tranh nói vậy bà cười càng tươi, vỗ nhẹ lên tay cô: ‘Xem, đứa cháu dâu này thật hiểu chuyện làm người ta không thương cũng không được!’

Đứng ở bên cạnh Trình Thiến Tây hơi lộ ra vẻ bất mãn nhưng bà cũng không nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng cự tuyệt: ‘Con không quen mặc những bộ quần áo thương hiệu khác, không cần tính phần con!’

Sầm Tử Tranh hơi sững người sau đó ngượng ngùng cười, không nói gì.

Lúc này Cung Quý Dương mới đứng dậy, thuận tay kéo cả Sầm Tử Tranh cùng đứng lên nhìn Cung lão phu nhân nói: Bà nội, Tử Tranh hôm nay đã mệt cả một ngày rồi, bọn con xin phép về phòng trước, đợi khi nào chúng con đi du lịch trở về, Tử Tranh sẽ cùng bà nói chuyện nhiều hơn, được không?’

Cung Quý Dương cũng nhìn ra vẻ bất bình trên mặt mẹ mình, nếu như còn tiếp tục nữa, hẳn cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nên tốt nhất là dời đi sự chú ý của bà.

Nào ngờ Cung lão phu nhân nghe vậy trên mặt liền lộ vẻ nghi hoặc, sau đó mới hỏi: ‘Hai đứa định ngày mai đi nghỉ tuần trăng mật sao?’

Cung Quý Dương ôm Sầm Tử Tranh sát vào lòng, nhẹ gật đầu.

Cung lão phu nhân nhìn sang Trình Thiến Tây, ‘Thiến Tây à, chẳng lẽ con không có sắp xếp buổi ra mắt sao?’

Trình Thiến Tây hơi nhúm mày, sau đó cung kính trả lời: ‘Con thấy vẫn chưa đến lúc tổ chức buổi ra mắt, cho nên vẫn chưa sắp xếp!’

‘Thật là hồ đồ!’

Cung lão phu nhân nghe vậy vừa vỗ bàn vừa nhìn con dâu quát.

‘Con đã cưới con dâu vào nhà, sao có thể nói là tạm thời chưa sắp xếp chứ? Chẳng lẽ con còn không muốn thừa nhận chuyện này hay sao?’

Lời lẽ qua lại giữa hai người khiến Sầm Tử Tranh như rơi vào sương mù, buổi ra mắt? Cái gì gọi là buổi ra mắt?

Cô nhìn Cung Quý Dương, trong mắt toàn là nghi vấn nhưng Cung Quý Dương lại nhìn cô, tỏ vẻ “anh cũng không biết”.

Lúc này Cung Doãn Thần mới đứng dậy giải vây cho vợ: ‘Mẹ, buổi ra mắt nhất định sẽ tổ chức, chỉ là lần này hôn lễ của Cung Quý Dương tổ chức sớm hơn dự kiến cho nên trong thời gian hai đứa đi hưởng tuần

trăng mặt bọn con sẽ chuẩn bị cho buổi lễ ra mắt. Đợi hai đứa trở về thì sẽ tổ chức buổi lễ ra mắt đúng ngày!’

‘Vậy sao được chứ? Quy tắc làm sao có thể tùy tiện làm hỏng được chứ?’

Cung lão phu nhân thẳng thừng cự tuyệt: ‘Mục đích tổ chức buổi lễ ra mắt là để mọi người biết đến nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Cung, đây là quy tắc đã có từ khi ta được gả về đây. Sau khi tổ chức xong buổi lễ ra mắt mới được đi hưởng tuần trăng mật gì đó. Doãn Thần, Thiến Tây, lúc hai đứa kết hôn ta có trì hoãn buổi lễ ra mắt ngày nào không?’

Cung Quý Dương lúc này mới hiểu ra chuyện buổi lễ ra mắt là thế nào, hần cười ngồi xuống trở lại bên cạnh Cung lão phu nhân: ‘Bà nội, hôm nay là ngày đầu tiên Tử Tranh về nhà chúng ta, buổi lễ ra mắt đó đợi chúng cháu đi nghỉ tuần trăng mật về rồi tổ chức cũng không muộn mà. Con nghĩ mẹ con cũng nghĩ như vậy!’

‘Con đó, đúng là tiểu tử thối!’ Cung lão phu nhân sùng nịch vỗ vai cháu trai: ‘Đây là quy tắc lâu đời của nhà họ Cung chúng ta, chẳng lẽ con nhất định phải phá hỏng sao?’

‘Quy tắc là do con người định ra mà, bằng không thì bắt đầu thay đổi từ đời của con, có được không?’ Cung Quý Dương nửa đùa nửa thật nói.

‘Con đó, nếu như ông nội con còn sống nhất định đã phạt con vì cái tội nói năng lung tung rồi. Những lời này tuyệt đối không được nói!’ Cung lão phu nhân ra vẻ tức giận, nói.

‘Mẹ ...’

Trình Thiến Tây lúc này mới lên tiếng: ‘Buổi ra mắt nhất định sẽ cử hành nhưng trước khi cử hành, Tử Tranh còn cần phải học tập nhiều quy củ và lễ tiết. Nếu như cái gì cũng không hiểu, đợi đến lúc buổi chiều đãi thực sự diễn ra, con nghĩ ngoại trừ lo lắng, cái gì cô ta cũng không biết làm!’

Cách nói của bà tuy rất không khách khí nhưng Tử Tranh nghe bà nói cũng không thể không tán đồng cách nghĩ của bà.

Đúng vậy! Sầm Tử Tranh vốn không biết buổi ra mắt gì đó là thế nào chứ đừng nói đến việc làm nhân vật chính của buổi tiệc. Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, hôm đó nhất định sẽ có rất nhiều người thuộc cả giới chính trị lẫn kinh doanh đến chúc mừng, nghĩ đến đây cô dù muốn khấn trương cũng không được.

Cung lão phu nhân thấy Trình Thiến Tây nói năng lời lẽ hùng hồn, bà nhìn sang Sầm Tử Tranh, nói: ‘Tử Tranh đứa bé này vừa nhìn đã biết thông minh lanh lợi, những lễ nghi rườm rà này không học cũng được!’

‘Mẹ ...’

Trình Thiến Tây nghe câu này của Cung lão phu nhân, trong lòng càng thấy bất bình, ‘Lúc con vừa được gả vào nhà họ Cung, mẹ cũng đâu có nói như vậy!’

Đây cũng là lần đầu tiên bà lên tiếng phản bác mẹ chồng mình, điều này cho thấy trong lòng bà cũng không thoải mái chút nào.

Không ngờ mẹ chồng thường ngày vẫn đối với mình khắt khe như thế lại có thể tìm mọi cách bênh vực đứa cháu dâu, chuyện này bảo bà sao không tức giận cho được chứ.

Nhìn thấy tình huống không ổn, Sầm Tử Tranh cắn môi, cố nở nụ cười nhìn bà rồi nhìn Cung lão phu nhân, nói: ‘Bà nội, thực ra mẹ làm như vậy cũng là vì nhà họ Cung thôi. Bằng không thì thế này, tuần trăng mật của chúng cháu tạm thời dời lại, buổi lễ ra mắt thì vẫn tiến hành như vậy mấy ngày chuẩn bị cho buổi lễ gặp mặt thì phải nhờ mẹ dạy con một chút những lễ nghi cần thiết, như vậy được không?’

Cung Quý Dương nhìn vợ mình, trong mắt không giấu được sự bội phục và đau lòng.

Bội phục là vì cô có thể cùng lúc suy nghĩ cho cảm thụ của cả mẹ chồng lẫn bà nội, một mặt không phá hỏng quy tắc cử hành lễ ra mắt trước tuần trăng mật của bà nội còn mặt khác cũng là thỏa mãn tâm lý muốn răn dạy con dâu của mẹ chồng.

Còn đau lòng là vì, cô vốn có thể yên tâm hưởng thụ tuần trăng mật nhưng lại vì hòa giải mối quan hệ trong nhà mà lựa chọn các lễ tiết khô khan kia.

Quả nhiên, lời đề nghị của Sầm Tử Tranh khiến Cung lão phu nhân rất vui, mà đồng thời cũng khiến nổi bất bình trong lòng Trình Thiển Tây giảm bớt ít nhiều.

121. Q.8 - Chương 17-18

Quyển 8: Hoàng tử và cô bé lọ lem

Chương 17: Quan hệ mẹ chồng con dâu (2)

Đêm đã khuya lắm, vạn vật dường như đã chìm trong giấc ngủ ...

Khi Cung Quý Dương bước ra từ trong phòng tắm, Sầm Tử Tranh sớm đã ngủ rất say sưa.

Nhìn cô hần không khỏi mỉm cười, bước đến gần Cung Quý Dương không gọi cô mà cứ thế lẳng lặng nhìn cô. Nhìn, nhìn, hần liền không nhận được vươn tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, làn da mượt mà, xúc cảm mềm mại như da của một đứa bé, vẻ mặt trong lúc ngủ của cô cũng ngọt ngào như một đứa bé.

Xem ra cô mệt chết rồi bằng không hần chỉ đi tắm thôi mà cô đã ngủ say sưa thế này.

Vốn hần đau lòng cho cô vì thế nên mới đề nghị không đến Cung Viên mà đến ở trong căn biệt thự của hần. Không ngờ cô gái này lại quật cường như vậy, hơn nữa, vì muốn ẹ chồng và bà nội được vui mà tạm thời hủy bỏ cả tuần trăng mật đã sắp xếp sẵn.

Những điều cô làm bảo sao hần không thương cô được?

Mang theo vô hạn quyền uy Cung Quý Dương hôn lên trán cô nào ngờ mùi hương thanh mát chỉ của riêng cô cứ những một loại tơ mềm cứ quấn quanh từng hơi thở của hần khiến hần dần có cảm giác muốn ngừng mà không được, hơn nữa chỉ có hôn thôi không đủ thỏa mãn hần.

Nụ hôn dịu dàng chợt trở nên tham lam, trở nên cuồng dã càng trở nên đầy tính xâm lược ...

Đôi môi gợi cảm dời từ vàng trán thanh khiết của cô dần trượt xuống đến chóp mũi xinh xắn, đôi môi anh đào ướt át sau đó gương mặt tuần tú vùi nơi vùng gáy trắng nõn tỏa mùi hương thơm mát đầy dụ hoặc, nhẹ nhàng cắn mút, tận hưởng sự ngọt ngào của cô ...

‘Umm ...’

Có lẽ vì sự khua động của Cung Quý Dương đã làm Sầm Tử Tranh tỉnh giấc, một tiếng rên khẽ thoát ra từ đôi môi anh đào của cô, mơ hồ thôi nhưng lại càng khơi dậy ham muốn của hần.

Tối nay, nói một cách nghiêm túc, là đêm tân hôn của hần và Tử Tranh.

Chỉ có điều, cô dâu mới của hần xem ra mệt quá rồi, Cung Quý Dương một lần rồi lại một lần cố đè nén dục vọng của mình xuống nhưng cuối cùng cũng không có cách nào khống chế!

Không kìm được, Cung Quý Dương nở một nụ cười khổ ... xem ra cả đời này hần cũng không thể thoát khỏi tay cô rồi, chỉ nhìn cô đang ngủ thôi mà lại có thể khơi dậy sự trù ẻo và ý thức chiếm hữu của hần, chỉ có mỗi một Sầm Tử Tranh!

Nụ hôn khi hời hợt khi sâu lắng cuối cùng cũng đánh thức Sầm Tử Tranh, khi cô mở đôi mắt còn mơ ngủ thì mới phát hiện, thì ra không phải là trong mộng!

‘Quý Dương ...’

Tiếng kêu của cô vừa thốt lên thì ngay lập tức, đôi môi anh đào đã bị Cung Quý Dương khóa lại!

Mang theo một nỗi xúc động và quyến luyến, Cung Quý Dương hôn cô đến gần như không thở nổi thì mới chịu buông cô ra, về mặt hưng phấn nhìn gương mặt nhỏ nhắn sớm đã vì thẹn thùng mà đỏ ửng.

‘Thực xin lỗi, anh làm em thức giấc phải không? Nằm xuống ngủ lại đi!’

Hai tay Cung Quý Dương ấn lấy vai Sầm Tử Tranh để cô nằm xuống rồi giúp cô kéo chăn lại nhưng bàn tay nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh chợt kéo tay hắn lại ...

‘Tranh Tranh ...’

‘Ôm em đi, Quý Dương ...’

Cô thấp giọng gọi, mềm mại như một chú mèo con.

Vừa nghe những lời này của cô, lòng Cung Quý Dương đã mềm nhũn, sự dịu dàng thuận theo khó có của cô khiến hắn càng thêm xúc động không thôi. Hắn trèo lên giường nằm cùng với cô, cánh tay vươn ra để cô gối đầu lên tay mình, rồi rất nhanh Sầm Tử Tranh thấy mình bị vây hãm trong một lồng ngực dày rộng và rắn rỏi.

‘Vật nhỏ, là em quyến rũ anh trước!’

Cung Quý Dương thốt lên một câu kháng nghị đầy ái muội bên tai cô rồi môi càng lúc càng dờ xuống, hơi thở ái muội phớt qua má cô: ‘Em nên biết anh muốn em đến mức nào, thậm chí là sẽ mặc kệ em đang một đấy!’

Sầm Tử Tranh nghe mà như không nghe, cô vùi gương mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực hắn, bàn tay nhỏ nhắn luồn vào trong áo choàng tắm của hắn, phủ lên làn da ấm áp của hắn...

‘Quý Dương, cho đến lúc này em mới cảm thấy an toàn, cảm thấy hoàn chỉnh ...’

Cô cất tiếng, giọng mềm mại thì thầm rồi ngẩng lên nhìn hắn, dưới ánh đèn pha lê, đôi môi cô càng thêm phần hồng nhuận nổi bật trên làn da trắng sứ ...

‘Tình yêu, bởi vì có anh nên mới hoàn chỉnh ...’

Cả người Cung Quý Dương đều chấn động, một cảm giác ấm áp và thỏa mãn chảy suốt cả người hắn rồi ngấm sâu vào nội tâm. Hắn không lên tiếng, chỉ nhẹ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, ngón tay thon dài nhẹ nâng cằm cô lên, từ từ cúi xuống ...

Nhìn gương mặt tuấn tú gần như hoàn mỹ kia chậm rãi đến gần, Sầm Tử Tranh thẹn thùng nhắm mắt lại ...

Nụ hôn mang theo vô hạn triu mến âu yếm đáp xuống bờ môi non mềm của cô nhẹ nhẹ cắn mút, đầu lưỡi mơn man trên môi cô rồi trở nên cuồng dã tận tình hút lấy sự ngọt ngào của cô ...

Bầu trời đêm nay cực kỳ tĩnh lặng, ngay cả những vì sao dường như cũng đều đi ngủ cả, ánh trăng hiền hòa nghiêng soi xuống căn phòng đang tràn ngập tình yêu và sự lãng mạn khiến nó càng giống như trong một giấc mộng đẹp.

...

Kích tình qua đi, Sầm Tử Tranh sớm đã mệt đến thở hồng hộc, những giọt mồ hôi lấm tấm làm ướt vàng trán cô, Cung Quý Dương để mặc cô gối lên ngực mình, hưởng thụ cảm giác mềm mại từ nơi cô.

Một cảm giác hạnh phúc chợt trào dâng trong lòng ...

Chu áo giúp cô lau đi những giọt mồ hôi trên trán, trong đôi mắt tà tứ lúc này chỉ còn lại nhu tình ...

‘Tranh Tranh ...’

Hắn triu mến gọi, ‘Anh biết em không muốn để cho bà nội và mẹ bất hòa nhưng cũng đừng nên dùng cách trì hoãn tuần trăng mật này chứ? Ngày mai đợi em nghỉ ngơi cho khỏe rồi, chúng ta trực tiếp đáp máy bay tư nhân đi tuần trăng mật thôi!’

Máy bay tư nhân của Cung Quý Dương vốn đang đáp ở sân bay riêng trong Cung Viên, lúc nào cũng có thể điều động.

‘Đừng, Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh vội lên tiếng cản lại.

‘Dù sao em đã làm dâu nhà họ Cung, cũng không nên trốn tránh những chuyện này, cho dù em cũng đã từng nghĩ đến chuyện trốn tránh nhưng cũng không thể trốn cả đời được. Em nghĩ phải làm tốt quan hệ mẹ chồng con dâu mới được, hơn nữa ... còn quan hệ giữa mẹ với bà nội nữa!’

Cung Quý Dương nghe vậy mỉm cười nói: ‘Em đó, cứ thích làm trái lời anh thôi. Anh chỉ là muốn em qua kỳ du lịch trăng mật này thả lỏng một chút tâm tình mà thôi!’

Chương 18: Lời cầu xin của Sầm Tử Tranh

Môi Sầm Tử Tranh nhẹ câu lên một nụ cười mê cười, cô ôm Cung Quý Dương càng chặt: ‘Ai nói bây giờ tâm tình em không tốt đâu? Có anh ở bên cạnh em thì lúc nào tâm trạng em cũng thoải mái hết! Anh là chồng em nha, cho dù trời có sập xuống cũng sẽ giúp em chống, còn lo gì chứ ...’

‘Còn biết học người ta nói lời ngon ngọt ... nhưng cũng là một chuyện tốt ...’

Nhìn vẻ nũng nịu ngọt ngào của cô, lòng Cung Quý Dương lại ngứa ngáy khó nhịn, hần lạt người áp cô dưới thân lần nữa, bàn tay to lại bắt đầu hạnh kiểm xấu ...

‘Aaa ... Quý Dương ...’

Cả người Sầm Tử Tranh run lên, nắm tay phấn hồng đầm thềm thục lên ngực hần, ‘Vừa nãy mới ... đừng lộn xộn nữa ...’

Có trời chứng giám, xương cốt toàn thân cô đều sắp rã ra hết rồi, hần làm bằng sắt hay sao mà chẳng có chút cảm giác mệt mỏi nào vậy?

‘Lộn xộn?’

Cung Quý Dương rõ ràng là không hài lòng với cách dùng từ của cô, hần nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô một đường kéo xuống để tay cô phủ lên vật kiêu ngạo của đàn ông sớm đã kiêu hãnh đứng lên, dùng cách chân thực và hình tượng nhất để nói cho cô biết về cảm giác của hần đối với cô ...

Sầm Tử Tranh thất thanh kêu lên một tiếng, cô xấu hổ muốn chết vội vàng rút tay về nhưng Cung Quý Dương càng nắm chặt hơn ...

‘Vợ yêu, em nên quen với dạ dày lớn của chồng em đi ...’

Giọng hần trầm thấp dễ nghe lại đầy dụ hoặc như đang thôi miên, mê người như một loại chất gây nghiện.

‘Quý Dương ... đừng vậy mà. Em ... em còn có chuyện muốn thương lượng với anh ...’

Mặt Sầm Tử Tranh nóng như lửa, từ trong lòng bàn tay cũng truyền đến sự nóng rực như muốn làm bỏng tay cô.

Cô còn chưa quen, tám trước khó khăn lắm mới quen thuộc với dự vọng kinh người của hần hưởng gì tám năm sau.

Áo nã cầu xin Cung Quý Dương buông tay cô ra nhưng buông tay Sầm Tử Tranh ra thì ngay sau đó lại phủ lên người cô.

‘Có chuyện muốn thương lượng sao? Được, em nói ...’

Hần cười một cách tà ác vùi mặt vào nơi gò đồi đầy đặn của cô, nhẹ giọng thì thảo, đôi môi lửa nóng một cách chuẩn xác ngậm lấy đóa hoa mai đỏ.

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh thở rút một hơi, toàn thân không tự chủ được cong lên, không có biện pháp nói cho hết câu, chỉ hàm hồ nói.

‘Đừng như vậy ... Em thật sự ... thật sự có chuyện muốn ... muốn thương lượng với anh ... Aaa ...’

Câu nói bị ngắt quãng liên tục cuối cùng bị lấp mất trong tiếng ngậm nga yêu kiều của cô, môi Cung Quý Dương một đường hôn xuống sau cùng dừng lại giữa hai chân nàng, tinh tế nhấm nháp hương thơm và sự ngọt ngào chỉ của riêng nàng.

‘Đừng ... Quý Dương ...’

Cả người cô đều đang run rẩy, linh hồn như đang bay về một nơi rất xa, bàn tay nhỏ nhắn hung hăng bấu chặt lấy bờ vai dày rộng của Cung Quý Dương như muốn tìm một điểm tựa, nơi cổ họng dạt ra một tiếng ngậm nga. Cảm giác này quá mức kịch liệt, cô thở hào hển, ngực cũng vì thế mà phập phồng kịch liệt.

Chừng như cực kỳ hài lòng khi thấy những phản ứng đáng yêu của cô, Cung Quý Dương thỏa mãn ngấm nhìn làn da trắng nõn bởi vì kích tình mà phủ lên một màu hồng nhạt cực kỳ kiều diễm, rốt cuộc cũng chịu nghe lời khẩn thiết xin tha mà buông tha cho cô. Hắn kéo đôi chân thon thả của cô để nó vòng qua eo lưng tinh trắng của mình ...

‘Tranh Tranh, không phải em có chuyện muốn thương lượng với anh sao. Nói đi! Anh nghe thử xem đó là chuyện gì!’

Cung Quý Dương cười càng tà ác, gần như là đồng thời tay cầm chính mình phần chân dục vọng chống ở nơi động khẩu yếu ớt non mềm kia ...

Sầm Tử Tranh thở hào hển, gương mặt hồng đến không thể hồng hơn được nữa.

‘Quý Dương ...’

Cô thấp giọng nỉ non, thật sâu cảm nhận được phần dục vọng đó tiến vào chính mình, trong mắt cô lộ ra vẻ cầu xin, ‘Người ta thật sự là có chính sự muốn nói với anh ...’

‘Nói đi, anh đang nghe ...’

Đôi mắt vốn đã sâu giờ lại càng trở nên thâm trầm, đậm đặc như một loại mực không thể hòa tan, hắn vốn không phải là muốn dụ hoặc cô mà chính là đang cố khống chế chính mình.

Sầm Tử Tranh sao lại không cảm nhận được phần cứng rắn kia đang chống đỡ trong người mình, cô thở rút một hơi, chật vật nói:

‘Quý Dương, em ... em muốn nói, khoảng thời gian này em tạm thời không muốn đi làm ... em muốn cải thiện quan hệ với mẹ ... sau ... sau đó mới đi làm, được không?’

Thật gian nan Sầm Tử Tranh mới nói xong một câu kia, trời ạ, người đàn ông này thật quá đáng ghét, hắn nhất định phải thấy bộ dạng không chịu nổi dày vò này của cô mới cam lòng sao?

‘Đương nhiên là được rồi. Chỉ cần em vui thì sao cũng được, vốn không cần thương lượng với anh!’

Cung Quý Dương nhìn vẻ đáng yêu mà kiều mị của cô, quả thực là yêu chết mất.

‘Đương nhiên là phải có sự đồng ý của anh rồi ... anh nói sao cũng là cấp trên của em ... là ông chủ của em nha ...’ Chữ cuối cùng cô nói gần như là một tiếng rên rĩ.

Cung Quý Dương nghe vậy, trong đôi mắt tà mị xẹt qua một tia tà ác giảo họa, bàn tay hắn nhấc eo cô lên, kéo lại càng gần khiến cho sự xâm nhập càng thêm mãnh liệt...

‘Tranh Tranh, thân làm cấp dưới như em mà dám công nhiên quyến rũ ông chủ, nên xử tội gì đây?’

Sầm Tử Tranh vẻ mặt càng thêm thẹn thùng, khi cô nhìn thấy môi hắn câu lên một đường cong càng lúc càng tà ác, tim đập thình thịch theo từng động tác của hắn như muốn bay ra ngoài ...

‘Vật nhỏ, anh bây giờ phải để cho em biết, tội quyến rũ ông chủ của em, kết quả sẽ là thế nào ...’

Ý cười trên môi Cung Quý Dương càng sâu, một giây cũng không cho cô để chuẩn bị mà bắt đầu dùng mãnh luật động!

‘Aaa...’

Hai người đều vì cảm giác quá mỹ diệu kia mà cùng dạt ra một tiếng rên rĩ...

Đêm trầm tĩnh, ánh trăng dịu dàng chiếu xuyên qua khung cửa sổ sát đất soi bóng hai người đang triển miên ôm nhau, lắng nghe tiếng tim đập của nhau ...

Sáng sớm, Cung Quý Dương bởi vì có việc đột xuất nên rời khỏi Cung Viên từ sớm, trước khi đi hẩn dặn dò kỹ lưỡng những người làm, chỉ cần thiếu phu nhân xảy ra bất cứ chuyện gì nhất định phải ngay lập tức báo cáo với hẩn, chỉ trừ dì Tề bởi vì dì Tề là người của mẹ hẩn.

Tuy hẩn không mấy tán đồng cách làm của Sầm Tử Tranh nhưng dù sao đây cũng là yêu cầu của cô vì vậy hẩn sẽ không cố tình can thiệp, chỉ phái thêm người bảo vệ cô tránh cho cô bị tổn thương mà thôi.

Nói sao Cung lão phu nhân cũng đã trở về, hẩn nghĩ Tranh Tranh sẽ không có khả năng lại bị thương tổn.

122. Q.9 - Chương 01-02

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 01: Cuộc sống ở Cung Viên (1)

Gần trưa Sầm Tử Tranh mới từ giấc ngủ say sưa tỉnh lại, cô vươn vai duỗi người, sau khi nhìn một vòng xung quanh mới hoảng hốt nhớ ra, nơi đây là Cung Viên không phải là nhà mình mà hôm nay là ... ngày làm dâu đầu tiên của cô sau khi gả vào nhà họ Cung!

Khẽ rên một tiếng, Sầm Tử Tranh trở mình mới áo não nhận ra xương cốt toàn thân giống như vừa bị dỡ ra lắp lại, nhức mỗi vô cùng mà thủ phạm chính rõ ràng là đã đến công ty, trên chiếc giường lớn sớm đã không còn bóng người.

Ôm chặt chiếc gối mà Cung Quý Dương gối đầu vào lòng, hít sâu mùi long diên hương còn thoang thoảng lưu lại, Sầm Tử Tranh như vẫn cảm nhận được hơi thở và tình yêu của Cung Quý Dương quấn quanh mình.

Nhìn ánh mặt trời đã lên cao chiếu những tia nắng rực rỡ, trong lòng cô bỗng dâng lên một nỗi hạnh phúc và đầy đủ mà trước giờ chưa từng có!

Từ hôm nay cô là vợ của Cung Quý Dương, hẩn là chồng cô, mối ràng buộc danh chánh ngôn thuận này khiến cho lòng của hai người càng gần nhau hơn.

Bỗng nhiên thấy rất nhớ hẩn ...

Bỗng nhiên rất muốn biết hẩn đang làm gì, hẩn có nhớ cô sao???

Hấp tấp nhòm dậy với lấy chiếc điện thoại trên chiếc bàn đầu giường, ấn dãy số quen thuộc rồi cô mới nhận ra, mình làm như vậy chẳng khác nào một đứa bé ngốc, nói không chừng lúc này Quý Dương đang họp, mạo muội đánh điện thoại cho hẩn không chừng sẽ ảnh hưởng đến công việc thì sao?

Vì vậy khi điện thoại vừa mới reo một hồi thì cô đã định gác máy nhưng nào hay bên đầu kia, Cung Quý Dương đã nhận điện ...

‘Tranh Tranh, thức dậy rồi sao?’ Giọng của hẩn ấm áp như ánh mặt trời ngoài kia, dễ nghe mà đầy sức hấp dẫn.

‘Àn!’

Không biết vì sao gương mặt nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh lại hồng lên, cô nhẹ giọng hỏi: ‘Anh đang bận sao?’

Đầu bên kia truyền đến một tiếng cười khê: ‘Anh đang họp!’

Sầm Tử Tranh rụt lưỡi, giọng ngại ngùng: ‘Vậy mau ngắt điện thoại đi, đừng làm trễ nãi công việc!’

‘Còn thẹn thùng gì nữa? Cả Cung thị tài phiệt còn ai không biết em là vợ của Cung Quý Dương anh chứ? Vợ gọi điện thoại cho chồng để kiểm tra là chuyện đương nhiên thôi!’ Cung Quý Dương không chút cố kỵ vừa cười vừa nói.

‘Anh ... đúng là ghét chết đi được. Không nói nữa, em cúp máy đây! Tối nay ... nếu như anh có xã giao thì báo sớm cho em một chút, em bảo dì Tề không cần phải chuẩn bị cơm tối cho anh!’ Sầm Tử Tranh nũng nịu nói.

Thực ra câu cô muốn nói là ... tối nay sau khi tan sở về nhà sớm một chút, cô rất muốn giống như một người vợ bình thường nhắc nhở chồng mình như vậy nhưng Sầm Tử Tranh biết, thân làm tổng tài của một công ty lớn như Cung thị sao lại có thể có sinh hoạt như một người bình thường được chứ!

Nhưng đầu bên kia điện thoại Cung Quý Dương giống như có cảm ứng tâm linh với cô, tiếng cười của hắn lần nữa truyền đến tai Sầm Tử Tranh ...

‘Yên tâm đi, thời gian của buổi tối đương nhiên phải dành cho bà xã yêu dấu rồi. Tối nay anh sẽ về nhà sớm!’

‘Àn!’

Từng giọt hạnh phúc ngọt ngào chảy qua tim Sầm Tử Tranh, điện thoại đã ngắt từ lâu nhưng trên mặt cô vẫn treo nụ cười xinh như mộng.

Nhưng rất nhanh sau đó, khi ánh mắt cô vô tình lướt qua con số chỉ thời gian trên màn hình điện thoại thì nụ cười lập tức đông cứng lại trên môi.

Trời ạ! Sắp đến giữa trưa rồi?!!!

Sầm Tử Tranh vội vàng bước xuống giường, mặc kệ thân thể đang nhức mỏi khó chịu, lúc này trong đầu cô chỉ có gương mặt lạnh lùng và giọng nói sắc sảo của Trình Thiên Tây.

Thảm rồi, ngày đầu tiên về nhà chồng lại ngủ đến giữa trưa, đợi lát nữa gặp bà cũng không biết bị bà nói thế nào đây nữa!!!

Sầm Tử Tranh vội vàng rửa mặt chải tóc rồi thay quần áo, trong đầu không ngừng quẩn quanh suy nghĩ và than thở!

Gặp phải một người mẹ chồng như vậy, thật không biết đời trước cô đã làm chuyện thất nhân ác đức gì nữa!

Nhìn lại mình lần nữa trong gương, Sầm Tử Tranh tự cổ vũ ỉnh, bất luận thế nào cô nhất định cũng phải tìm cách cải thiện mối quan hệ giữa hai người!

Chừng như lấy hết dũng khí đi về phía phòng khách lớn của Cung Viên, bởi vì phòng của Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh nằm ở phía đông của Cung Viên nên muốn đi sang phòng khách chính, Sầm Tử Tranh cần phải băng qua vườn hoa.

Không khí trong vườn hoa rất trong lành, vườn hoa này trồng rất nhiều loài hoa quý hiếm đang đua nhau khoe sắc.

Những người làm trong vườn hoa nhìn thấy Sầm Tử Tranh ai nấy đều cung kính khom người chào, lễ nghi trịnh trọng như vậy khiến cho cô rất ngượng ngùng.

Lúc này dì Tề đi đến trước mặt cô, sau khi chào hỏi, bà chỉ báo cáo đơn giản: ‘Thiếu phu nhân, sáng nay thiếu gia có dặn dò chúng tôi không làm phiền thiếu phu nhân nghỉ ngơi cho nên bữa sáng tôi không dám gọi phu nhân dậy, bữa trưa thì nửa tiếng nữa sẽ bắt đầu!’

Sầm Tử Tranh mỉm cười với bà: ‘Dì Tề, tôi biết rồi, cảm ơn dì. Mẹ có ở trong phòng khách không?’

Dì Tề nhìn gương mặt tươi cười của Sầm Tử Tranh, giọng nói chợt trở nên nhu hòa hơn, bà gật đầu: ‘Phu nhân dậy rất sớm!’

Tim Sầm Tử Tranh không tự chủ được bắt đầu đập thình thịch, sáng sớm đã dậy rồi sao? Trời ạ, kiểu này cô chết chắc rồi!

Nghĩ đến đây, dù sợ hãi cô cũng cố gượng nở nụ cười gật đầu với dì Tề rồi thu hết dũng khí đi về phía phòng khách chính.

Nhìn theo bóng lưng của Sầm Tử Tranh, nhất thời dì Tề có chút hoang mang ... thực ra cô gái này rất hiền hòa, dễ lấy lòng người khác, vóc dáng lại xinh đẹp như vậy, vì sao phu nhân cứ không thích cô ấy chứ?

Theo bà thấy, vị thiếu phu nhân này còn tốt hơn cô Ngải tiểu thư đó nhiều.

Khi Sầm Tử Tranh đi đến gần phòng khách chính thì điện thoại của cô chợt reo lên. Nhìn cái tên xuất hiện trên màn hình, lòng cô chợt co rút lại ...

Khương Ngự Kinh!

Là điện thoại của hắn ... Gọi cô làm gì chứ?

Càng nghĩ lòng Sầm Tử Tranh càng thấy nặng nề như có một tảng đá lớn đang đè lên.

Điện thoại vẫn reo không ngừng, một lần rồi lại một lần, dù muốn tắt máy cũng không knip nữa.

Chắc là vì chuyện đào hôn từ lễ đường nên gọi điện thoại cho cô!

Hít sâu một hơi, Sầm Tử Tranh ấn phím nhận điện thoại ...

‘Chúc mừng tân hôn nha, thiếu phu nhân nhà họ Cung!’

Từ ống nghe truyền đến giọng nói vừa châm biếm vừa chua xót của Khương Ngự Kinh, những lời của hắn như một mũi tên xuyên thẳng vào lòng Sầm Tử Tranh khiến cô không tự chủ được rung mình một cái!

Chương 02: Cuộc sống ở Cung Viên (2)

‘Anh Khương ...’

Nghे giọng nói của hắn, trên mặt Sầm Tử Tranh không tự chủ được lại có cảm giác ần ần đau, cái tát hôm đó của hắn khiến cô bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy sợ hãi.

Ánh mắt và vẻ mặt hôm đó của hắn không gạt được ai, cảm giác đau đớn từ cái tát kia không chỉ là nỗi đau thân thể mà nỗi đau đó đã in sâu vào trong tâm hồn cô, để lại một vết sẹo rất sâu.

Nhưng Sầm Tử Tranh cũng biết, từ đầu đến cuối đều là lỗi của cô, cô có lỗi với Khương Ngự Kinh, dù sao thì đề nghị kết hôn cũng như hủy bỏ hôn ước đều là từ cô trước.

Thời gian như ngừng lại cho đến khi một người làm dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô thì Sầm Tử Tranh mới hoàn hồn, cô vội đi đến một góc khuất trong vườn hoa, thấp giọng nói ...

‘Anh Khương, xin lỗi anh. Em biết, tất cả đều là lỗi của em. Nếu như có cơ hội, em nhất định sẽ đến gặp anh và hai bác để xin lỗi!’

‘Tử Tranh, em biết cái anh cần không phải là lời xin lỗi của em, cái anh cần là con người em!’ Giọng Khương Ngự Kinh mang theo một tia cổ chấp.

Sầm Tử Tranh trầm thờ dài một tiếng, ‘Anh Khương, anh chắc cũng biết ... em đã kết hôn với Quý Dương, em ... anh Khương, em biết là em có lỗi với anh, em không biết phải làm sao thì anh mới tha thứ cho em nhưng em mong là anh có thể tìm được một nửa khác thích hợp hơn em!’

‘Anh muốn gặp em!’

Giọng Khương Ngự Kinh lãnh mạc mà cổ chấp gần như chẳng nghe lọt câu nào của Sầm Tử Tranh cả.

Câu nói của hắn khiến Sầm Tử Tranh sửng sốt giây lát sau đó cô thờ dài một tiếng, ‘Anh Khương, em nhất định sẽ đích thân đến xin lỗi anh nhưng hôm nay thì không được ...’

‘Vậy được, nhớ kỹ lời em nói. Hôm nay ... anh cũng không muốn miễn cưỡng em!’

Hắn đồng ý một cách rất dứt khoát, không hề dây dưa, bám riết.

Sự thỏa hiệp ngoài ý muốn của Khương Ngự Kinh khiến Sầm Tử Tranh rất bất ngờ và cảm động, hơn nữa, ấy náy càng nhiều. Cô nhẹ giọng nói: ‘Cám ơn anh, anh Khương!’

Đầu bên kia đã ngắt điện thoại. Điều hòa lại cảm xúc, Sầm Tử Tranh bước vào phòng khách chính.

Cung lão phu nhân chắc là đang ở trong Phật đường vì vậy khi Sầm Tử Tranh bước vào phòng khách chính thì chỉ thấy Cung Doãn Thần và Trình Thiển Tây đang ngồi đó.

‘Ba, mẹ ...’ Cô vội bước đến nhỏ nhẹ chào.

Cung Doãn Thần gật đầu, chỉ tay về phía bên kia sofa, ‘Tử Tranh à, ngồi đi!’

Sầm Tử Tranh mỉm cười rồi ngồi xuống, trên mặt cô thoáng có chút không tự nhiên nhìn Trình Thiển Tây, ngưỡng ngừng nói:

‘Mẹ, con xin lỗi, hôm nay con dậy hơi trễ nên ...’

Lời của cô còn chưa nói hết thì Trình Thiển Tây đã lên tiếng ngắt lời: ‘Tôi sẽ không có ý kiến về chuyện cô dậy sớm hay muộn, dù gì cô cũng đã gả cho Quý Dương rồi thì là người nhà họ Cung cho nên chỉ cần cô không phạm phải quy tắc nào của Cung gia thì tôi sẽ không phí thời gian đi quản những chuyện nhỏ nhặt của cô làm gì!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy tảng đá vốn đang đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được dỡ xuống, từ nãy đến giờ cô vẫn luôn lo lắng liệu Trình Thiển Tây có vì chuyện cô thức dậy muộn mà bắt bẻ hay không, xem ra là cô hiểu lầm bà rồi.

Thì ra Cung Viên có quy tắc của Cung Viên nhưng trên cơ bản là không quá can thiệp vào tự do của mọi người chỉ có điều ... theo cách nghĩ của Trình Thiển Tây, nếu như cô thật sự muốn ra ngoài làm việc, chắc còn phải phí công thuyết phục nhiều mới có hy vọng.

Đang định lên tiếng thì lúc này Cung Doãn Thần đã cất lời ...

‘Tử Tranh à, hôm đám cưới của hai đứa ta thấy nhà con còn có mẹ và em trai. Ta nghĩ hôm nay mời cha mẹ con cùng em trai đến nhà chúng ta dùng cơm, xem như là chính thức quen biết nhau đi!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy mắt chợt tối lại, cô rĩ mi, nhỏ nhẹ nói: ‘Cha của con ông ấy ... đã mất rồi!’

‘Đã mất rồi?’

Bàn tay đang cầm tách trà của Cung Doãn Thần khẽ run, trên mặt thoáng lộ vẻ khác lạ.

‘Dạ, lúc con còn đang đi học thì cha con đã qua đời rồi ...’

Trước mắt Sầm Tử Tranh như thấp thoáng gương mặt của cha, cô không khỏi cảm thấy có chút thương cảm.

‘Ông ... ông ấy vì sao mà mất? Sinh bệnh hay là ... tai nạn?’

Phản ứng của Cung Doãn Thần rõ ràng có chút khác thường tuy bề ngoài trông có vẻ như vô tình nhưng trong giọng nói lộ rõ sự khẩn trương.

Không chỉ là Sầm Tử Tranh mà Trình Thiển Tây cũng cảm nhận được điều này, bà chau mày nói: ‘Doãn Thần, ông với cha của Tử Tranh thân lắm sao?’

Ông kích động như thế làm gì?

Nhìn thấy biểu hiện của ông như thế Trình Thiển Tây cảm thấy rất không thoải mái. Một người đã qua đời từ lâu thì có quan hệ gì với ông chứ? Nếu như thật sự có quan hệ, sao trước đó không nghe ông nhắc đến? Hơn nữa lại là có quan hệ với Sầm Tử Tranh!

Nghe vợ hỏi như vậy, Cung Doãn Thần mới nhận ra vừa nãy mình dường như có chút thất thố nên vội thu liễm lại, ông chỉ nhàn nhạt nói: ‘Chúng ta bây giờ là thân gia với nhà họ Sầm, tôi quan tâm ông ta cũng là bình thường thôi!’

Trình Thiển Tây rõ ràng là không hài lòng với câu trả lời của chồng mình, bà nói, vẻ không vui: ‘Tôi không đồng ý cái gì mà mời thông gia đến nhà, chẳng lẽ nhà chúng ta còn phải với cao vậy sao?’

Có trời chứng giám, bà hoàn toàn không thích cùng những người có liên quan đến Sầm Tử Tranh có bất cứ qua lại nào, hơn nữa, bà cũng rất không hài lòng với cuộc hôn nhân này, làm thông gia thì làm chứ không cần cố tình phải nhận thức.

‘Mẹ, vừa này chỉ là hảo ý của ba, mẹ đừng hiểu lầm ý của ba!’

Trong lòng Sầm Tử Tranh đương nhiên cũng không thoải mái nhưng cũng không dám nói những lời quá mức, cô chỉ đành tận lực nhẫn nhịn, có thể nhẫn nhịn đến đâu thì nhẫn nhịn đến đó.

Nào ngờ Trình Thiển Tây chẳng có vẻ gì là muốn nhận hảo ý của cô, bà nhìn về phía Sầm Tử Tranh, giọng đầy bất mãn, giáo huấn: ‘Ở đây không đến lượt cô làm người hòa giải!’

‘Mẹ, con không có ...’

‘Còn nói không có? Tôi thấy cô đúng là khắc tinh của tôi, cô nhất định phải làm ngược với ý tôi thì mới vừa lòng sao?’

Trình Thiển Tây cao giọng nói, biểu hiện trên mặt rõ ràng là bất mãn và chán ghét.

‘Đủ rồi Thiển Tây! Tử Tranh nó cũng có nói gì đâu, bà đâu cần chĩa mũi dùi về phía nó chứ!’

Cung Doãn Thần không nhẫn tâm nhìn thấy Sầm Tử Tranh bị vợ mình chỉ trích như vậy, vội lên tiếng can ngăn.

123. Q.9 - Chương 03-04

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 03: Cuộc sống ở Cung Viên (3)

Phanh!!!

Trình Thiển Tây đặt mạnh tách trà lên bàn, trên mặt vẻ tức giận càng lúc càng sâu ...

‘Cung Doãn Thần, ông sợ tôi ngược đãi con dâu tốt của ông sao? Thật là nực cười! Sao trước giờ tôi không thấy ông bảo vệ tôi như thế?’

Trong mắt bà vừa có vẻ tức giận vừa có vẻ bi thương ...

Từ khi kết hôn đến nay, đã nhiều năm như thế bà chưa từng được nghe từ chồng một lời âu yếm chứ đừng nói gì đến “Anh yêu em” ba chữ này. Lúc Cung thị vướng vào nguy cơ, ông thì sinh bệnh, một mình bà gánh vác cả sự nghiệp của ông cũng chỉ nghe được một câu cảm ơn cực kỳ khách khí mà thôi!

Giữa bà với ông như cách nhau một bức tường, tuy rằng là vợ chồng mấy chục năm nhưng không cách nào vượt qua khoảng cách vô hình kia.

Trong mắt người ngoài, bà chễm chệ ở ngôi vị phu nhân của nhà họ Cung nổi khổ tâm trong lòng chỉ có riêng bà hiểu.

Thực ra bà chẳng phải là không muốn giống như những người bình thường, qua cuộc sống vợ chồng bình thường nhất, có lẽ vật chất ít hơn một chút nhưng về mặt tình cảm, ít nhất là phong phú hơn nhiều.

Nhưng không có cách nào, bà xuất thân hào môn, là con cháu của gia đình danh gia, vừa ra đời là đã chủ định phải sống cuộc đời như vậy!

Đây là “vận mệnh” trong suy nghĩ của Trình Thiển Tây, mà cũng là “vận mệnh không thể thay đổi” của bà!

Cung Doãn Thần cũng không muốn cãi nhau với vợ, ông chỉ quát khế: ‘Thiển Tây, đủ rồi!’

Xem ra là ông có ý muốn né tránh câu hỏi của bà ...

Ngồi ở đối diện, Sầm Tử Tranh có cảm giác rất áy náy và bất an, cô không ngờ, cũng không muốn vì mình mà dẫn đến cuộc tranh cãi giữa hai người vì vậy nhỏ nhẹ nói: ‘Mẹ, mẹ đừng tức giận!’

Nhưng nào hay Trình Thiển Tây đã bị thái độ của Cung Doãn Thần chọc tức, bà đứng vụt dậy, nhìn Cung Doãn Thần, giọng nói cực kỳ bèn nhọn ...

‘Đủ rồi? Tôi thấy chắc là ông cảm thấy quan hệ vợ chồng của chúng ta đủ rồi đúng không? Cũng đúng thôi, từ lúc tôi gả vào nhà họ Cung đến hôm nay ông chưa bao giờ để tôi vào lòng, mặc kệ tôi đã vì nhà họ Cung làm bao nhiêu việc thì cũng không thể khiến ông quan tâm đến tôi!’

Cung Doãn Thần nghe bà nói câu này, sắc mặt liền trở nên nặng nề, ‘Thiển Tây, bà bây giờ đã là mẹ chồng của người ta rồi còn nháo những chuyện này làm gì chứ?’

Sầm Tử Tranh ngồi đó không dám lên tiếng, khuyên giải cũng không phải mà không khuyên giải cũng không được, chỉ đành ngồi trơ như tượng.

Trình Thiển Tây không hề có ý nhượng bộ, bà cười lạnh: ‘Đúng đó, chuyện tôi muốn nói không có một chút ý nghĩa nào với ông chứ gì? Cho đến lúc này tôi mới hiểu, cho dù tôi trả giá nhiều hơn nữa thì cũng không có cách nào tẩy đi hình bóng người phụ nữ kia trong lòng ông!’

‘Thiển Tây!’

Lần này thì Cung Doãn Thần tức giận thật sự, ông cũng đứng dậy giọng đầy bất mãn nói: ‘Phụ nữ? Phụ nữ nào? Tôi thấy bà chỉ là suốt ngày nghi thần nghi quỷ thôi!’

‘Ông ...’

Trình Thiển Tây nghe chồng mình nói vậy, bà tức đến sắp nói không nên lời.

‘Ông gạt được tất cả mọi người nhưng gạt không được tôi! Cung Doãn Thần, bao nhiêu năm qua, ông chưa từng để tâm đến cái nhà này!’

‘Bà nháo đủ chưa? Xem ra là bà thích cãi nhau trước mặt con dâu lắm đúng không?’

Cung Doãn Thần tức giận cao giọng hỏi, ánh mắt cũng cho thấy ông tức giận không nhẹ, chỉ một câu này đã lộ rõ khí thế và sự uy nghiêm của ông.

Sầm Tử Tranh sợ ngây người ...

Trong ấn tượng của cô, Cung Doãn Thần trước giờ trầm mặc không nhiều lời không ngờ hôm nay được chứng kiến vẻ uy nghiêm của ông, điều này khiến cho cô thực sự tin tưởng, Cung Doãn Thần không phải là một người đơn giản.

Thực ra không chỉ có Sầm Tử Tranh ngạc nhiên mà cả người đang trong cơn thịnh nộ là Trình Thiển Tây cũng nhất thời ngây người, cơn giận của Cung Doãn Thần là điều đã lâu rồi bà không chứng kiến, nhiều năm qua ông vẫn luôn im lặng nghe theo lời bà, rất ít lần ông bộc lộ tính tình như thế.

Bà không nói tiếp nữa bởi vì bà biết, nói tiếp chỉ gây bất lợi cho chính mình mà thôi. Trình Thiển Tây trước giờ là người tinh minh, bà không muốn làm quá để chồng càng thêm ghét bỏ.

Tức giận trừng mắt nhìn ông rồi bà đùng đùng rời khỏi phòng khách lớn, để lại Cung Doãn Thần và Sầm Tử Tranh.

Căn phòng rộng lớn hoàn toàn im ắng, yên lặng đến nỗi chừng như có thể nghe được tiếng hít thở của người đối diện.

Qua một lúc lâu, Sầm Tử Tranh mới dè dặt lên tiếng: ‘Ba à, sao lại thế?’

Cung Doãn Thần chau chặt mày rồi mới từ từ dần ra, trên mặt ông lộ vẻ mệt mỏi ngồi lại xuống sofa sau đó chỉ tay về phía đối diện: ‘Ngồi đi!’

Nghe lời ông, Sầm Tử Tranh ngồi xuống. Lúc này Cung Doãn Thần mới dăm chiêu lên tiếng: ‘Tử Tranh à ...’ Ông thở dài một tiếng, ‘Ta biết này giờ chắc con có rất nhiều nghi vấn về mối quan hệ giữa ta với

mẹ chồng con. Thực ra mọi chuyện rất đơn giản, cuộc hôn nhân của ta với Thiên Tây là hôn nhân thương nghiệp, nói một cách khác, là một cuộc hôn nhân không dựa trên tình yêu!’

Sầm Tử Tranh cắn môi, trong lòng cô bưng bít, thì ra mọi chuyện là như thế!

Cũng đúng thôi, hôn nhân thương nghiệp là cách mà những nhà giàu có thường dùng, chỉ có điều ... làm khổ người trong cuộc!

‘Ba à, nhưng Cung thị lúc đầu là do một tay ngài sáng lập nên, sao lại phải đồng ý hôn nhân thương nghiệp làm gì?’

Nghe Sầm Tử Tranh hỏi vậy, Cung Doãn Thần chậm rãi giải đáp cho cô ...

‘Thực ra ông nội của Quý Dương cũng là cha của ta trong giới chính trị có một vị trí rất quan trọng vì vậy cuộc hôn nhân của ta, nói chính xác thì phải là hôn nhân chính trị - thương nghiệp chứ không chỉ đơn thuần là hôn nhân thương nghiệp.’

Sầm Tử Tranh rút cuộc cũng đã hiểu, ‘Vậy cũng khó trách mẹ luôn hiểu lầm ba!’

Cung Doãn Thần cười khổ một tiếng, nhìn Sầm Tử Tranh bằng ánh mắt mang nhiều thâm ý, trầm ngâm nói: ‘Cho nên con phải hạnh phúc với Quý Dương mới được, hai người yêu thương nhau nếu có thể đi đến cuối đường thì đúng là một chuyện không hề dễ dàng, nhất là với người xuất thân hào môn thì điều này càng giống như chuyện thần thoại!’

Chương 04: Ý đồ gây rối

‘Con sẽ luôn yêu thương Quý Dương!’

Lòng Sầm Tử Tranh chợt ảm áp, từ giây phút này cô mới cảm thấy có chút hiểu biết về cha chồng của cô mà ông ấy thì cũng không giống như vẻ lạnh mạc bề ngoài, ngược lại, ông là một người đàn ông có nội tâm phong phú.

‘Ba, con có thể hỏi ngài một câu không?’

Cung Doãn Thần cười hiền hòa, không đợi cô hỏi xong liền trả lời thẳng: ‘Có phải là con muốn hỏi, có tồn tại người phụ nữ mà mẹ con nhắc đến hay không, phải không?’

Sầm Tử Tranh hơi sững sốt nhưng vẫn gặt đầu, trong lòng không khỏi có chút ngượng ngùng, thì ra tâm tư của cô sớm đã bị cha chồng nhìn thấu.

Nụ cười Cung Doãn Thần chợt trở nên có chút bất lực, ‘Chuyện này ... chỉ là suy đoán của mẹ chồng con mà thôi!’

Câu trả lời của ông khiến cho Sầm Tử Tranh có chút bất ngờ. Bây giờ nghĩ lại, người đàn ông trước mặt sâu sắc khiến người ta không nhìn thấu được, điều này khiến cho Sầm Tử Tranh không khỏi cười thầm, thật không hổ là cha con, Cung Quý Dương giống hệt tính ông, bề ngoài hời hợt nhưng nội tâm sâu sắc khó dò.

Thời gian, vô tình trôi

Âm mưu, không vô tình mà hình thành ...

Trong góc của một gian hội quán cao cấp cực kỳ sang trọng, đây là buổi chiều, là lúc hội quán yên tĩnh nhất, đến buổi tối nơi đây mới bắt đầu náo nhiệt. Những người đến đây tụ hội, ăn uống đều là những nhân vật có máu mặt trong xã hội thượng lưu, nơi đây có thể coi như một hội trường giao tế xa hoa của thành phố.

Trong một buổi chiều tĩnh lặng như vậy, nơi góc hội quán, mùi thơm thanh mát của hồng trà lan tỏa trong không khí, những chiếc đèn thủy tinh đầy màu sắc được trang trí trên trần của phòng VIP chiếu những luồng ánh sáng dịu dàng xuống một cô gái đang ngồi lặng lẽ nơi đó.

Cô gái thoát nhìn rất xinh đẹp dù chiếc kính râm thời thượng đã che đi đôi mắt, ngay cả đầu tóc cũng bị quấn lên, giấu kín trong một chiếc nón lưỡi trai. Cô gái này không phải ai khác, chính là Ngải Ân Hà.

Ngồi đối diện với cô là một người đàn ông, anh ta vóc người thấp bé nhưng ánh mắt lại toát ra vẻ sành sỏi, tinh ranh.

Giữa hai người gần như không có chuyện trò, người đàn ông nhấp một ngụm cà phê, nói ngắn gọn: ‘Chuyện cô nhờ tôi điều tra tôi đã điều tra xong rồi, lời hứa của cô bao giờ mới được thực hiện đây?’

Ngải Ân Hà nghe vậy, bên môi câu lên một nụ cười lạnh ...

‘Anh yên tâm, chỉ cần anh làm việc đâu ra đấy, khoản tiền đó tôi đương nhiên sẽ y lời mà chuyển đến tài khoản của anh!’

Người đàn ông cười ha hả, ‘Yên tâm đi, hôm nay tôi đến không chỉ là đưa những tư liệu mà cô cần, hơn nữa còn một phần tư liệu mà tin chắc là cô sẽ rất thích!’

‘Ồ? Tư liệu gì?’

Rõ ràng là lời của người đàn ông đã gợi được hứng thú từ Ngải Ân Hà.

Anh ta đã đoán được Ngải Ân Hà sẽ có phản ứng như vậy, chỉ bình thản nói: ‘Đương nhiên là tư liệu có liên quan đến nhà họ Cung mà cô muốn tôi điều tra. Tôi dám đảm bảo, đây là tin tức nội bộ độc nhất vô nhị!’

‘Tôi nghĩ anh chắc không định đưa không nó cho tôi! Nói đi!’ Ngải Ân Hà thông minh và khôn khéo, đương nhiên hiểu được ý ngầm trong câu nói của người đàn ông.

Anh ta thoải mái dựa lưng vào ghế, gật đầu cười nói: ‘Quả nhiên là thông minh! Đúng vậy, nếu như cô muốn có phần tư liệu đó thì ngoài tiền thù lao đã hứa, cô phải đưa tôi thêm sáu triệu nữa, bằng không ... hừm, nếu tôi đem bán phần tư liệu này cho người khác, tin rằng bất luận là giới truyền thông hay giới kinh doanh sẽ tranh nhau mà mua lấy!’

Ngải Ân Hà nghe vậy, nụ cười trên môi càng sâu, cô rướn người về phía trước, thấp giọng nói: ‘Biết vì sao tôi chọn anh không?’

‘Tôi nghĩ nguyên nhân chính là vì sự chuyên nghiệp của hãng thám tử tư của chúng tôi!’ Người đàn ông có vẻ đắc ý nói.

Ngải Ân Hà lắc đầu cười, nói: ‘Dĩ nhiên là không phải. Tôi chọn anh là bởi vì ... anh rất tỉ mỉ! Nhưng đó mới chính là điều tôi cần bởi vì những người như anh, chỉ cần có tiền là mua được!’

Người đàn ông nghe vậy không giận mà cười càng đắc ý: ‘Mặc kệ cô nói thế nào, tôi chỉ muốn nói rõ điều kiện của mình, có chịu trả thêm khoản tiền kia hay không là tùy cô thôi!’

Từ sau mắt kính của Ngải Ân Hà chiếu ra một tia nhìn sắc bén, cô khẽ nhếch đôi môi hồng: ‘Chỉ cần tư liệu mà anh đưa cho tôi có giá trị, tôi hoàn toàn có thể trả cho anh cao hơn cái mức sáu triệu kia. Nhưng mà ... nếu như anh cố ý giả trò, cái tôi cần chính là ... mạng của anh!’

Nghe câu này của cô, thân thể người đàn ông khẽ run nhưng rất nhanh anh ta lại cười ha hả ...

‘Cô yên tâm, giá trị của nó tuyệt đối vượt xa mức sáu triệu kia!’

Ngải Ân Hà nghe vậy trên mặt hiện lên một nụ cười gian trá ...

‘Có thể hỏi một câu ngoài lề không?’ Chừng như người đàn ông nhìn ra được trong nụ cười của cô có ẩn chứa điều gì, trong mắt anh ta lộ vẻ tò mò, lên tiếng.

Ngải Ân Hà không vội nói chỉ khoanh hai tay trước ngực, lưng tựa vào ghế như đợi anh ta lên tiếng.

Người đàn ông cười: ‘Vị tiểu thư này hình như có thù hận rất sâu với nhà họ Cung?’

Chiếc kính râm đã che dấu rất thành công tia âm hiểm trong mắt cô ...

‘Câu hỏi này của anh quá ngoài lề rồi. Tôi không cần thiết phải trả lời anh!’

Giọng nói của cô lạnh thấu xương, giọng nói đó hoàn toàn không phù hợp với vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô.

Người đàn ông nhún vai, không hỏi thêm gì, chừng như câu hỏi kia cũng không quan trọng với anh ta lắm.

‘OK, cô không muốn nói tôi cũng không miễn cưỡng, tôi chỉ muốn xem thử cái nhìn của cô đối với phần tư liệu kia thôi. Tôi có thể nói với cô, nếu như cô thật sự có thù với nhà họ Cung thì phần tư liệu kia tuyệt đối là vũ khí giúp cô giành phần thắng!’

Ngải Ân Hà nghe vậy trên mặt lại lộ vẻ bất mãn, đôi mày cong khê nhứ lại sau đó mới nói: ‘Anh yên tâm, cái cần đưa cho anh, tôi sẽ đưa không thiếu một xu!’

Người đàn ông cười càn đắc ý!

Ngải Ân Hà cũng người nhưng nụ cười có thêm một phần gian trá ...

Cái hôm nay cô muốn không phải là chiếm được Cung Quý Dương nữa. Khi Cung Quý Dương chính miệng tuyên bố đình chỉ hợp tác với Ngải thị, lại còn suýt nữa thì bóp chết cô thì tình yêu trong cô đã trở nên nguội lạnh, hoặc là có thể nói, lòng của cô vốn đã nguội lạnh từ lâu, chỉ là chưa tìm được một cơ hội để phát tiết mà thôi.

Bây giờ cô phải triệt để hủy diệt Cung Quý Dương, và còn ... người phụ nữ khiến cho cô đau khổ sống không bằng chết kia - Sầm Tử Tranh!!!

124. Q.9 - Chương 05-06

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 05: Tâm tư của Cung lão phu nhân

Lúc này là giờ nghỉ trưa, cả Cung Viên đều rất yên tĩnh chỉ còn những người làm còn đang bận rộn với công việc của mình. Tuy chỉ mới đến đây một ngày nhưng dường như Sầm Tử Tranh đã thích ứng rất tốt với cuộc sống ở đây.

Đi vào vườn hoa, Sầm Tử Tranh rất ngạc nhiên khi nhìn thấy hoa Marguerite ... đây là loại hoa mà cô thích nhất!

Cô thích mùi hương thanh thanh của nó, cũng thích khí chất cao nhã của nó, không kiêu sa như mẫu đơn, không kiều mi như hoa hồng, hoa Marguerite mang một vẻ đẹp rất tự nhiên.

Sở dĩ Sầm Tử Tranh thích hoa Marguerite là vì cha cô, từ khi cô hiểu chuyện thì đã biết cha yêu cực kỳ loài hoa này, thậm chí có phần si mê.

Sầm Tử Tranh rất ít khi nhìn thấy hoa Marguerite mọc tự nhiên như thế này, cả một biển hoa rộng trải trong tầm mắt khiến ắt cô bừng sáng.

Ngồi cạnh một bụi hoa, cô hít sâu mùi hương đặc biệt của nó, trong đầu không hiểu sao lại thấp thoáng hình bóng của Trình Thiển Tây.

Thực ra mẹ chồng cô cũng không cố chấp và phiến diện như cô tưởng, ngược lại, chính bởi vì sự chán ghét của bà lại làm cho Sầm Tử Tranh có thêm nhiều tự do hơn, chỉ cần không phạm vào quy tắc nào của nhà họ Cung, xem như mẹ chồng cô sẽ nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Nhưng còn mối quan hệ giữa cô và Trình Thiển Tây ... trong đầu Sầm Tử Tranh cứ mãi quẩn quanh với suy nghĩ làm thế nào có thể cải thiện mối quan hệ này trong thời gian ngắn nhất.

Từ chuyện hôm nay mà nghĩ, Sầm Tử Tranh chợt có cảm giác Trình Thiển Tây thực ra là một người phụ nữ đáng thương, trong lòng cô không khỏi dâng lên một sự thông cảm với bà, dù sao đối với một người phụ nữ mà nói, đằng đằng bao nhiêu năm sống bên chồng mà không có tình yêu, hơn nữa còn phải trả giá rất nhiều cho nhà chồng chỉ để được chồng mình quan tâm nhiều hơn, đối với ai mà nói cũng là một chuyện đáng buồn.

Tuy nói rằng hôn nhân giữa cha mẹ chồng cô là hôn nhân thương nghiệp nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ Cung Doãn Thần đối với người vợ chung chăn gối bao nhiêu năm lại không có chút tình cảm nào sao?

Sầm Tử Tranh thấy điều này thật khó tin, dù sao trái tim con người cũng bằng máu thịt, bao nhiêu năm qua bà đã vì nhà họ Cung trả giá nhiều như vậy, ông biết điều đó, chẳng lẽ như vậy không đủ hay sao?

Đang lúc miên man suy nghĩ thì một bàn tay chợt vỗ nhẹ lên vai cô sau đó một giọng nói hiền hòa vang lên ...

‘Nha đầu à, đang nghĩ gì vậy?’

Sầm Tử Tranh vội xoay người lại liền nhìn thấy gương mặt tươi cười của bà nội.

‘Bà nội ...’ Cô vội bước tới dìu bà.

Hai người cùng đi đến một bóng cây râm mát ngồi xuống, Cung lão phu nhân nhìn Sầm Tử Tranh, nói: ‘Hôm nay là ngày đầu tiên làm dâu ở nhà họ Cung cháu thấy thế nào? Có quen không? Thiên Tây có làm khó con không?’

Sầm Tử Tranh cười trả lời bà: ‘Bà nội, con tốt lắm, mẹ chồng ... thực ra là rất tốt, chỉ là thời gian bọn cháu tiếp xúc quá ít mà thôi!’

Cung lão phu nhân gật đầu đồng ý với cách nghĩ của cô: ‘Đúng vậy. Thực ra đứa con dâu này của ta mặt nào cũng tốt chỉ có điều có lúc xử sự hơi cực đoan một chút, cộng với chuyện năm đó Cung thị gặp nguy cơ khiến nó lúc nào cũng luôn ở trạng thái cảnh giác cao độ!’

Sầm Tử Tranh nhìn gương mặt hiền hòa của Cung lão phu nhân, cô dè dặt hỏi: ‘Bà nội, thực ra ... bà rất hài lòng về mẹ phải không?’

Cung lão phu nhân tròng mắt nhìn tay lên trán cô: ‘Hình như chuyện gì cũng không giống được nha đầu con hết vậy. Thực ra ta cũng không phải cố ý muốn làm một bà mẹ chồng khó tính chỉ là mỗi lần nhìn thấy Thiên Tây chỉ trích Doãn Thần là ta nhìn không thuận mắt, dù sao ta cũng là mẹ của Doãn Thần, ta còn không nở mắng nó một câu kia mà!’

Sầm Tử Tranh nhin không nổi bật cười ...

‘Nói như vậy là ngài cố tình làm khó mẹ, đúng không?’

Mỗi lần nói chuyện với bà nội cô đều cảm thấy rất thoải mái, rất nhẹ nhàng, thực ra bà là một người rất hiền từ, rất dễ tiếp xúc.

‘Đương nhiên rồi, bằng không không biết nó còn lớn gan đến đâu!’

Cung lão phu nhân nói rồi, nghịch ngợm nháy mắt với Sầm Tử Tranh: ‘Con nói xem, có phải ta là một bà mẹ chồng xấu phải không?’

Sầm Tử Tranh che miệng cười, cô tựa đầu vào vai bà, nói: ‘Nếu để con nói thì bà nội là người mẹ chồng nhất trên đời rồi, vì con vì dâu mà đem cháu dâu ra làm bia đỡ đạn! Bà nội, ngài thật khổ tâm nha!’

Ai cũng nói người già cũng như trẻ con đúng thể thật, Sầm Tử Tranh cảm thấy có lúc hành động và cách nói của Cung lão phu nhân thật giống như một đứa trẻ, thực đáng yêu.

‘Ồ?’ Cung lão phu nhân nghe cô nói vậy, hào hứng hỏi lại: ‘Sao cháu nói vậy?’

Sầm Tử Tranh ngồi thẳng dậy, háng giọng nói: ‘Bà nội, con hỏi bà trước, con với bà nội đã biết nhau từ trước rồi, tối hôm qua vì sao bà lại làm như là lần đầu gặp con vậy?’

Cung lão phu nhân không trả lời thẳng câu hỏi của cô mà mỉm cười hỏi ngược lại: ‘Ta muốn nghe thử xem cách nghĩ của con là thế nào? Con nói thử xem, vì sao tối hôm qua bà lão này lại làm như vậy?’

Sầm Tử Tranh nhìn lại bà, trên môi cũng câu lên một nụ cười, cô nhỏ nhẹ nói: ‘Thực ra cũng đơn giản thôi, lúc đầu bà nội sợ mẹ cháu hiểu lầm, hiểu lầm là ngài sớm đã biết cháu nhưng lại dấu bà. Nhưng về sau khi ngài nhìn thấy mẹ chồng cháu làm khó cháu đủ điều thì bà không nở nhìn cháu chịu ủy khuất cho nên

mới đứng về phía cháu, trong lòng bà rất mâu thuẫn nhưng về sau nghĩ lại, ai bảo cô đối xử với con trai tôi không tốt như vậy, nếu như cô đối xử tốt với con tôi một chút, tôi cũng sẽ đối xử với cô như một bà mẹ chồng tốt, vì vậy bà vẫn quyết định đứng về phía đứa cháu dâu là cháu, mục đích chính là muốn ẹ chồng cháu nhận ra điều đó mà thôi!

Cô giống như một nhà phân tích tâm lý, phân tích rành mạch những suy nghĩ và giãy dụa trong nội tâm của Cung lão phu nhân.

Cung lão phu nhân cười đến không khép miệng được, bà vỗ nhẹ vào tay Sầm Tử Tranh, trong mắt lộ rõ vẻ tán thưởng.

‘Nha đầu, cháu thật thông minh, hoàn toàn đoán đúng tâm tư của bà, thật là một đứa bé hiểu lòng người. Nhưng mà ...’

Bà đang nói chợt ngưng lại, ‘Ta luôn đứng về phía cháu còn vì một nguyên nhân khác nữa!’

‘Nguyên nhân gì ạ?’ Sầm Tử Tranh mở to mắt nhìn Cung lão phu nhân.

Cung lão phu nhân mỉm cười: ‘Bà nội như ta rất thích đứa cháu dâu là con, vừa nhìn thấy con thì ta đã rất thích rồi. Nhưng nếu như con không đủ tốt thì ta cũng sẽ không làm như vậy đâu!’

Chương 06: Chuyện xưa như cách mấy đời

Sầm Tử Tranh nghe Cung lão phu nhân nói như vậy ánh mắt dần trở nên âm trầm. Cô thở dài một tiếng, nói: ‘Nếu như con tốt đến thế thì mẹ sẽ không đến nỗi ghét bỏ con như vậy!’

Ánh mắt và thái độ bất mãn của Trình Thiển Tây lúc nào cũng khắc sâu trong đầu của Sầm Tử Tranh, từ lúc biết chuyện đến giờ, chưa bao giờ cô thấy thiếu tự tin đến vậy.

Cung lão phu nhân nghe vậy cười ha hả nói: ‘Tử Tranh à, thực ra mẹ chồng con tuy có hơi cường thế một chút như cũng không phải là người không nói lý lẽ, có lẽ là Thiển Tây cần thêm một chút thời gian để tiếp nhận sự thật bởi vì trong suy nghĩ của nó, con gái nhà họ Ngải mới là con dâu lý tưởng của nhà họ Cung!’

Nghe nhắc đến Ngải Ân Hà, Sầm Tử Tranh chợt chau mày lại, trước giờ cô chưa từng nghĩ chính bởi vì Ngải Ân Hà mà khiến cô với Quý Dương chia lìa tám năm bởi vì tám năm trước người cô tin tưởng nhất không ai khác ngoài Ngải Ân Hà.

Cung lão phu nhân cũng phát hiện ra vẻ mặt cô có chút khác lạ vì vậy vỗ nhẹ lên tay cô nói: ‘Đối với cách nghĩ và cách làm của Thiển Tây ta nghĩ ta có thể hiểu được, thay vì nói nó xem trọng con gái của nhà họ Ngải thì chẳng bằng nói cái mà Thiển Tây xem trọng chính là những lợi ích mà nhà họ Ngải có thể mang đến cho nhà họ Cung, lại thêm cô gái kia thật sự rất biết cách lấy lòng mẹ chồng cháu cho nên Thiển Tây sớm đã nhìn trúng con bé kia! Thực ra chỉ cần con để ý quan tâm đến mẹ chồng con nhiều hơn thì ta tin, Thiển Tây nhất định sẽ đón nhận con thôi!’

Sầm Tử Tranh không giấu được nụ cười khổ, cô thừa nhận mình không thể diễn kịch được như Ngải Ân Hà.

‘Thực ra ... cháu không có cách nào giống như Ngải Ân Hà được!’ Cô thành thực nói.

Cung lão phu nhân gật đầu, ‘Về chuyện có liên quan đến Ngải Ân Hà tám năm trước ta cũng có nghe sơ qua. Tuy cô ta không ngừng phủ nhận nhưng theo cách nhìn và kinh nghiệm của ta, ta cũng tin cô ta có thể làm ra những chuyện đó!’

‘Chẳng lẽ bà nội không thích cô ta sao?’

Sầm Tử Tranh nghe bà nói vậy không nhịn được hỏi lại, cô có chút hoài nghi, với sự thông minh và tinh ranh của Ngải Ân Hà, tin chắc cô ta sớm đã được lòng của tất cả mọi người từ trên xuống dưới ở Cung gia. Quý Dương là đứa cháu trai mà Cung lão phu nhân yêu thương nhất, mà địa vị của Cung lão phu nhân ở nhà họ Cung là rất quan trọng, tin chắc Ngải Ân Hà sẽ tìm mọi cách để lấy lòng Cung lão phu nhân.

Nhưng Cung lão phu nhân lại hoàn toàn phủ định lời của Sầm Tử Tranh.

‘Người càng muốn ngụy trang thì sẽ càng dễ dàng lộ ra những nhược điểm trí mạng, ta cũng là trong một lần vô tình nhìn thấy thái độ của cô ta khi giáo huấn người làm nên mới đoán ra được. Cái mà ta nhìn thấy

hoàn toàn ngược lại với những gì mà Ngải Ân Hà thường thể hiện ra ngoài cho nên ta mới biết, thì ra cô gái này rất nhiều tâm cơ!

Nói rồi bà nhìn Sầm Tử Tranh, hơi ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp: ‘Ta biết năm đó những chuyện Ngải Ân Hà làm đã tạo thành tổn thương rất lớn cho hai đứa. Nghe nói Quý Dương đã từng vì chuyện này mà nổi trận lôi đình, đình chỉ mọi quan hệ hợp tác với Ngải thị. Bởi vì ảnh hưởng của Cung thị, hiện giờ có rất nhiều công ty không dám hợp tác với Ngải thị. Thật đúng là tạo nghiệt ...’

Sầm Tử Tranh nghe vậy, cắn môi, ngập ngừng nói: ‘Thực ra cả câu chuyện đều là do một tay Ngải Ân Hà gây nên, không có liên quan gì đến Ngải thị cả, cũng không liên quan đến cha mẹ của Ngải Ân Hà!’

‘Con đúng là một đứa bé thiện lương nhưng đây là quyết định của Quý Dương, một khi nó đã quyết định chuyện gì thì không có ai thay đổi được. Ta chỉ mong qua chuyện lần này Ngải Ân Hà đã học được bài học ỉn!’ Cung lão phu nhân thở dài một tiếng.

Sầm Tử Tranh không nói gì, đối với tất cả những việc Ngải Ân Hà đã làm với cô, là phụ nữ cô hoàn toàn có thể lý giải nhưng chính bởi vì cô cũng là phụ nữ nên cô mới không thể tha thứ cho Ngải Ân Hà bởi vì cô không chỉ mất đi cơ hội tiếp tục học hành mà quan trọng hơn cả là vì cô đã mất đứa con ... đứa con của cô với Quý Dương!

Sầm Tử Tranh nghĩ mình là một người rộng lượng nhưng riêng với chuyện này, đời này cô vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho Ngải Ân Hà.

Cung lão phu nhân nhìn Sầm Tử Tranh đang ngồi ủ rũ cạnh mình, bà cười an ủi: ‘Bà nội biết con vẫn luôn lo lắng tìm cách cải thiện quan hệ giữa con với mẹ chồng phải không? Thực ra có một cách cực kỳ hữu hiệu!’

‘Cách gì vậy, bà nội?’ Sầm Tử Tranh nôn nóng hỏi.

Cung lão phu nhân chỉ cười mà chưa vội nói, bà đưa tay vỗ nhẹ lên bụng cô.

Sầm Tử Tranh đơn thuần căn bản là không kịp hiểu ý của bà, cô ngơ ngác nhìn Cung lão phu nhân.

‘Chính là nhanh chóng có cốt nhục của nhà họ Cung, như vậy thì không chỉ mẹ chồng con vui mừng mà ngay cả bà lão này cũng rất chờ mong!’ Cung lão phu nhân không để cô chờ đợi nữa, bà nói ngay.

Nói câu này, bà tưởng rằng Sầm Tử Tranh sẽ rất ngỡ ngàng, ngào ngơ vừa nghe câu này của bà, vẻ mặt cô chợt trở nên đầy đau khổ và buồn bã.

‘Tử Tranh à, con sao vậy?’ Cung lão phu nhân cảm thấy cô có chút khác thường, bà lo lắng hỏi.

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu lên nhìn gương mặt hiền hòa của bà, giọng nói có chút bi thương ...

‘Tám năm trước con đã từng có con của Quý Dương ...’

‘Con nói cái gì?’

Rõ ràng là Cung lão phu nhân chưa biết gì về chuyện Sầm Tử Tranh đã từng có thai, nghe cô nói vậy, trên mặt bà lộ ra vẻ sốt ruột.

‘Vậy đứa bé đâu? Cháu cố của ta đâu?’

Người già như bà sống đến tuổi này cũng chẳng có mong mỏi gì nhiều, chỉ mong được nhìn thấy con cháu đầy nhà là mãn nguyện rồi.

Sầm Tử Tranh khẽ lắc đầu sau đó mới đem chuyện năm xưa kể lại cho Cung lão phu nhân nghe rõ nguồn cơn.

Nghe cô kể hết câu chuyện thì mắt bà cũng đã rướm rướm nước mắt.

‘Tử Tranh à, nói một ngàn lần một vạn lần thì cũng là nhà họ Cung chúng ta có lỗi với con. Sau này nếu như con có gặp ỷ khuất gì thì cứ nói với bà nội, bất kể là ai bức hiếp con, bà nội cũng sẽ luôn đứng về phía con!’

‘Bà nội ...’

Nước mắt Sầm Tử Tranh cũng đã doanh tròn, cô ngả đầu lên vai bà, cảm thụ tình cảm bà cháu thân thiết mà trước giờ chưa từng được nếm qua ...

‘Ngoan!’

Lúc này Cung lão phu nhân càng thêm yêu mến đứa cháu dâu này, bà không ngờ trong quá khứ cô đã từng chịu nhiều đau khổ đến như vậy!

Nước mắt không kìm được rốt cuộc cũng rơi xuống, từng giọt từng giọt như những viên trân châu.

Từng chuyện từng chuyện xưa nhắc lại chợt có cảm giác như đã cách mấy đời nhưng những đau đớn mà nó mang đến thì vẫn còn nguyên đó...

125. Q.9 - Chương 07-08

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 07: Bí mật về thân thế của cha (1)

Màn đêm vừa buông xuống thì Sầm Tử Tranh đã bắt đầu đi tới đi lui trong phòng khách, mắt không ngừng nhìn lên đồng hồ.

Cung lão phu nhân thấy cô như vậy, cười trêu nói: ‘Quý Dương à, con mau trở về thôi, con mà còn không về thì thật sự có người mong đến dài cổ luôn đó!’

‘Bà nội ...’ Sầm Tử Tranh đỏ mặt ngượng ngùng lên tiếng, cô vội ngồi xuống bên cạnh Cung lão phu nhân, tay khoác lên cánh tay bà, ‘Dâu phải cháu đang đợi Quý Dương đâu!’

‘Vậy sao?’ Con tưởng bà lão này già rồi không nhìn thấy gì sao?’ Cung lão phu nhân vẫn giữ giọng đùa cợt.

Mặt Sầm Tử Tranh sớm đã đỏ rực giờ lại càng nóng đến tưởng chừng có thể rán được trứng gà, cô còn đang định nói gì thì lúc này di Tề bước vào nói: ‘Lão phu nhân, thiếu phu nhân, thiếu gia về rồi!’

Nghe câu nói này Sầm Tử Tranh không chờ được nữa vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài, trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ ...

Cung lão phu nhân nhìn theo bóng lưng cô, trên mặt lộ ra một nụ cười hiền hòa, nhìn thấy hai cháu yêu thương nhau như vậy lòng bà cũng vui lây nhưng lại chạnh lòng nhớ về người chồng đã khuất của mình.

Tài xế vừa lái xe rời đi thì Cung Quý Dương đã nhìn thấy Sầm Tử Tranh như một cánh bướm xinh đẹp bỏ nhào đến bên môi hắn liền lộ ra một nụ cười đầy thâm tình, hắn cũng bước nhanh đến, đôi cánh tay vươn ra đón cô vào lòng.

‘Quý Dương ...’ Sầm Tử Tranh bỏ nhào vào lòng hắn, trên mặt không giấu được tình yêu và nỗi nhớ mong.

Cung Quý Dương ôm chặt cô vào lòng, tham lam hít lấy mùi hương thanh mát của riêng cô, sóng mũi cao thẳng trượt trên mái tóc dài mượt của cô, giọng trầm ấm thì thầm bên tai Sầm Tử Tranh: ‘Hôm nay có nhớ anh không?’

Sầm Tử Tranh không chút giấu diếm gật đầu, trong lòng ngực rộng rãi của hắn cô mới có cảm giác ấm áp và an toàn.

‘Biết anh nhớ em đến mức nào không? Em đúng là tiểu yêu tinh, hại anh ngay cả trong lúc họp cũng thất thần ...’ Cung Quý Dương trầm giọng cười, trong tiếng cười tràn đầy tình ý.

Sầm Tử Tranh không nói gì, chỉ lẳng lặng ôm lấy người chồng yêu của mình ...

Sau bữa tối Sầm Tử Tranh tâm huyết dâng trào chạy đến vườn hoa hái một ít hoa Marguerite về phòng cắm vào lọ hoa, nào ngờ vừa đi đến gần vườn hoa thì cô ngạc nhiên nhìn thấy một người đang ngồi trong nhà kính vườn hoa. Nhìn kỹ lại thì cô càng ngạc nhiên hơn khi thấy người đó là Cung Doãn Thần, ông đang nhìn đắm đắm về biển hoa Marguerite ánh mắt đắm chiêu, không biết ông đang suy nghĩ điều gì.

Theo bản năng Sầm Tử Tranh muốn rời khỏi nơi đó, dù sao khi một người đang suy nghĩ thì chắc là không thích có người quấy rầy. Nào ngờ khi cô vừa xoay người định bước đi thì cửa phòng kính chợt bị đẩy ra ...

‘Tử Tranh, vào đây nói chuyện phiếm với ba một lúc!’ Giọng Cung Doãn Thần vang lên sau lưng cô.

Phòng kính trong vườn hoa nằm giữa mảnh đất trồng hoa Marguerite vì vậy khắp trong phòng kính tràn ngập mùi hương thanh mát của hoa Marguerite. Khi Sầm Tử Tranh bước vào, cô cảm thấy tâm tình cực kỳ thoải mái.

‘Ba, nhìn ngài hình như có tâm sự!’ Sầm Tử Tranh ngồi đối diện với ông, dè dặt hỏi.

Khi về ở Cung Viên, cô cho rằng không ai có bí mật gì đáng nói nhưng lúc này, khi ngồi đối diện với Cung Doãn Thần người cha chồng này thì trong lòng cô dâng lên một cảm giác thần bí, bình thường thấy ông không hay nói chuyện nhưng ánh mắt lại hay toát ra vẻ thâm ảo khó dò, Sầm Tử Tranh biết, người càng như vậy thì càng có nhiều điều ẩn giấu trong lòng.

Cung Doãn Thần nghe con dâu hỏi như vậy, ông mỉm cười, trong nụ cười mang theo một điều gì đó mà Sầm Tử Tranh không nhìn thấu được.

Ông không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà chỉ hỏi lại: ‘Ồ trong một ngôi nhà như Cung gia, chắc con phải chịu không ít!’

‘Không phải vậy đâu, ba đừng nghĩ vậy!’ Sầm Tử Tranh lễ phép đáp lời.

Cung Doãn Thần nhìn Sầm Tử Tranh, ánh mắt vẫn có vẻ khác thường giống như ông đang thông qua cô để nhìn một người khác vậy, ánh mắt này khiến Sầm Tử Tranh có chút không thoải mái và bất an.

‘Ba à ...’ Cô dè dặt gọi.

Cung Doãn Thần lúc này mới hoàn hồn, ông thu tâm mắt lại, trầm ngâm một lúc mới lên tiếng hỏi ...

‘Tử Tranh à, cha của con trước khi chết có nói lại gì không?’

Câu hỏi này khiến cho Sầm Tử Tranh cảm thấy hết sức kỳ lạ, cô nhẹ lắc đầu nói: ‘Con không nhớ nữa, lúc đó con còn nhỏ quá ...’

Cung Doãn Thần gật đầu, trong mắt không giấu được nét tang thương, ngập ngừng một lúc sau đó ông lại hỏi tiếp: ‘Vậy ... còn mẹ con, bà có khỏe không?’

Sầm Tử Tranh hơi ngẩn người, sau đó cười trả lời: ‘Mẹ con rất khỏe, chỉ là thường than nơi đây không giống như khu phố cũ ở Đài Loan, quan trọng nhất là lúc nào thèm ăn món Thượng Hải chính tông thì không biết ăn ở đâu, chỉ có thể tự mình xuống bếp!’

Mỗi Cung Doãn Thần câu lên một nụ cười đầy thâm ý, ông chậm rãi lên tiếng, chừng như vẫn còn chìm trong suy tư ...

‘Đúng đó, mẹ con chính là như thế nhưng trước đó sức khỏe bà rất suy yếu, chắc là bởi vì cha con tận tâm chăm sóc cho nên sức khỏe mới trở nên tốt như vậy. Lúc đó bà ấy thường sinh bệnh, mỗi khi bà ấy nhập viện, trong phòng bệnh lúc nào cũng có rất nhiều hoa Marguerite, giống như muốn dời cả vườn hoa Marguerite về phòng vậy ...’

Sầm Tử Tranh càng nghe càng hồ đồ, đôi mày xinh đẹp càng lúc càng nhíu chặt, lòng cũng theo lời của ông mà rung động không thôi.

‘Ba, ngài rất thân với mẹ con sao?’

Chắc là có giao tình từ trước, bằng không sao ông lại biết nhiều việc tường tận như thế chứ?

Nhưng ... cô thật sự nghe không hiểu ông đang nói gì. Mẹ của cô sức khỏe không tốt? Hơn nữa năm xưa thường phải nằm viện? Những chuyện này sao trước giờ cô không nghe mẹ nhắc đến chứ?

Cung Doãn Thần chùng như phát hiện ra hành vi của mình có chút thất thổ, ông vội dè nén nỗi xúc động trong lòng xuống, nhàn nhạt nói: ‘Ồ, nếu như ta không có nhận nhầm, thì cha của con tên là Sầm Dực Hiên, đúng không?’

Sầm Tử Tranh gật đầu.

‘Vậy thì đúng rồi, lúc ta còn trẻ đã từng bị một cơn bệnh nặng, là cha con cứu sống ta, ông ấy là bác sĩ chủ trị của ta!’ Cung Doãn Thần như nhận ra nghi vấn trong mắt cô, ông lên tiếng giải thích.

Nhưng ông càng giải thích thì Sầm Tử Tranh càng nghi hoặc, ‘Bác sĩ chủ trị? Ba, ý của ngài nói là, cha con đã từng làm bác sĩ sao?’

Câu hỏi này của cô khiến Cung Doãn Thần thực sự sửng sốt, ông hỏi ngược lại: ‘Chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ cha mình làm nghề gì con cũng không biết sao?’

Sầm Tử Tranh lắc đầu: ‘Về chuyện cha con đã từng làm bác sĩ con thật sự không biết chút gì, mẹ cũng chưa từng nhắc qua với con, con chỉ biết cha con là một công chức rất bình thường thôi!’

Cung Doãn Thần nghe vậy cười khổ lắc đầu, ông nói một cách dứt khoát: ‘Không đúng! Cha của con - Sầm Dực Hiên là một bác sĩ rất nổi tiếng của khoa tim mạch ở Thượng Hải!’

Chương 08: Bí mật về thân thế của cha (2)

Những lời này của ông khiến Sầm Tử Tranh nhất thời sửng sốt đến ngất người, cô lắp bắp một lúc mới thốt lên thành lời: ‘Cha của con là bác sĩ khoa tim ở Thượng Hải? Sao lại thế được? Mẹ nói cha là một người gốc Đài Loan kia mà!’

Câu nói sau đó của Cung Doãn Thần hoàn toàn đánh tan những hoài nghi trong lòng Sầm Tử Tranh, ông nhẹ giọng nói: ‘Không phải, cha con là người Thượng Hải!’

Thật lâu sau cô mới hoàn hồn lại nhưng giọng yếu ớt như một tiếng thì thào: ‘Chuyện ... chuyện này sao có thể ...’

Cung Doãn Thần nhìn cô, trong ánh mắt lộ vẻ hiền hòa, ‘Ta nghĩ chuyện năm đó mẹ con biết rõ nhất, nếu có cơ hội con có thể hỏi thử mẹ con xem!’

Nhìn ánh mắt của Cung Doãn Thần, Sầm Tử Tranh chợt cảm thấy như có rất nhiều tâm sự mà ông đang ẩn dấu trong đáy mắt ...

Ánh trăng hiền hòa soi khắp Cung Viên.

Sầm Tử Tranh vừa bước ra từ phòng tắm, trên người cô là chiếc áo ngủ rộng rãi, cô vừa lau tóc vừa bước đến bên bàn trang điểm, ngồi xuống.

Đã tắm xong trước, Cung Quý Dương lúc này đang nằm nghiêng trên giường, nhìn thấy cô bước ra, hần ân cần bước xuống giường đến bên cạnh giúp cô sấy tóc. Ngóc tay thon dài của hần xuyên qua những sợi tóc dài mượt của cô, trước giờ hần chưa từng làm chuyện tương tự cho bất cứ người phụ nữ nào nhưng từ khi có Sầm Tử Tranh, Cung Quý Dương mới cảm giác được, giúp người phụ nữ mình yêu sấy tóc cũng là một loại hạnh phúc.

‘Quý Dương, hôm nay em phát hiện ra một chuyện!’ Sầm Tử Tranh nhìn Cung Quý Dương trong gương, đôi mắt sáng ngời như hai vì sao nhỏ.

‘Ồ, chuyện gì?’

Cung Quý Dương nhướn mày tỏ vẻ hào hứng, hần nhìn lại người đẹp trong gương, mỉm cười.

Sầm Tử Tranh với tay giành lấy máy sấy tóc trong tay hấn, tắt máy rồi quay lại nhìn chồng, ‘Thì ra ba biết cha mẹ em, lạ lắm phải không? Hôm nay ba nói những chuyện mà em không hề biết, những chuyện này mẹ cũng chưa từng nói với em!’

Trong mắt Cung Quý Dương cũng lộ vẻ hiếu kỳ, động tác giúp cô chải tóc của hấn hơi khựng lại, ‘Hai bên biết nhau sao?’

‘Đúng đó. Thật là lạ!’

Sầm Tử Tranh đem những chuyện Cung Doãn Thần nói với cô hôm nay thuật lại cho Cung Quý Dương nghe một lần.

Nghe xong Cung Quý Dương trầm ngâm nói: ‘Xem ra chuyện này chỉ có thể hỏi lại mẹ em thôi!’

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong ánh mắt Cung Quý Dương lại lộ ra một chút suy tư không nhìn thấu được.

Sầm Tử Tranh thì đang mải mê nhớ lại chuyện trong nhà kính nên không nhìn thấy ánh mắt khác thường của Cung Quý Dương, cô thở dài một tiếng, gạt đầu.

Tóc đã chải xong, Cung Quý Dương bế cô lên giường, thỏa mãn hít sâu mùi hương thơm ngát từ mái tóc cô, hấn hơi nghiêng người, đôi môi lửa nóng nhẹ lướt qua cổ cô.

‘Ha ha, Quý Dương, nhột em ...’ Sầm Tử Tranh cong người né tránh.

Cả người cô co rúm lùi về phía sau, thấy vậy Cung Quý Dương càng làm tới, hấn tiến sát đến cô, ôm lấy rồi áp cô dưới thân, trán tì lên trán cô, ân cần hỏi: ‘Ồ Cung Viên vất vả lắm phải không?’

Sầm Tử Tranh xúc động nhìn hấn, khẽ lắc đầu nói: ‘Không đâu, thực ra mẹ không đáng sợ chút nào!’

Hôm nay ngoại trừ lúc ăn cơm gặp được bà trên bàn ăn, thời gian còn lại cô đều không thấy bóng bà, Sầm Tử Tranh trầm nghĩ, phải tìm cách bắt chuyện với bà nhiều hơn mới được.

Cung Quý Dương âu yếm nhìn cô: ‘Biết không, không có em ở bên cạnh anh làm gì cũng bị phân tâm!’

‘Chỉ giỏi nói hươu nói vượn, trước đây em cũng đâu có ở bên cạnh anh, sao không thấy anh phân tâm chút nào hết vậy?’

Sầm Tử Tranh cười tinh nghịch, giọng nói lại dịu dàng như nước hồ thu.

‘Tiểu yêu tinh, em rõ ràng là biết anh đang nói gì mà!’

Đôi mắt tà tứ của Cung Quý Dương ngời sáng, một nụ hôn mang tính trừng phạt lập tức đáp xuống chiếc gáy trắng như tuyết của cô, để lại đó một dấu hôn đỏ thắm khiến cô giật mình kêu lên thất thanh.

‘Hôm nay em làm những gì?’ Hấn thấp giọng hỏi.

Sầm Tử Tranh làm ra vẻ thần bí, ‘Anh đoán xem!’

Không cần đoán, Cung Quý Dương chỉ cười đem hết những chuyện cô làm nói ra một lượt khiến Sầm Tử Tranh kinh ngạc há hốc mồm ...

‘Anh ... sao anh lại biết những chuyện này?’ Mất một lúc lâu cô mới lên hỏi được thành lời.

Cung Quý Dương chỉ cười không nói, hấn chỉ đắm đắm nhìn cô không chớp mắt.

Sầm Tử Tranh chợt bừng tỉnh, ‘Em biết rồi, Quý Dương, anh cho người giám thị em sao?’

Nhất định là như thế, bằng không sao hấn biết mọi chuyện tường tận đến thế chớ?

Cung Quý Dương ôm chặt cô vào lòng, ‘Đây không phải là giám thị, đây là quan tâm. Anh chỉ sợ em chịu ủy khuất thôi!’

‘Mượn có! Đều là cái có của anh cả!’ Sầm Tử Tranh bắt mồm lên tiếng kháng nghị, ‘Là anh không tin tưởng em!’

Cung Quý Dương nhướn mày, ánh mắt tà mị hơi trầm xuống, hần nhìn Sầm Tử Tranh, chợt hỏi lại: ‘Tranh Tranh, nói cho anh biết, hôm nay ai gọi điện thoại đến tìm em vậy?’

Sầm Tử Tranh hơi sững sốt, cô rũ mi ...

‘Gọi nhầm số thôi ...’

Sầm Tử Tranh chợt cảm thấy có chút hoang mang, cuộc điện thoại đó là của Khương Ngự Kinh nhưng cô cảm thấy không cần thiết phải nhắc đến chuyện đó với Cung Quý Dương.

‘Thật sao?’ Mắt Cung Quý Dương xẹt qua một tia thâm thúy khó dò, hần hỏi ngược lại.

‘Thật!’

Dù sao đó cũng không phải là chuyện gì lớn lao, Sầm Tử Tranh quyết định cho qua, không muốn nhắc đến nữa.

Cung Quý Dương nghe cô nói một cách quả quyết như thế cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn cô một lúc lâu, cái nhìn của hần khiến lòng cô phập phồng không yên. Chợt hần mỉm cười ...

‘Tranh Tranh, tuy rằng em đã gả vào nhà họ Cung nhưng em cũng có quyền tự do cá nhân của em, lúc nào em cũng có thể mời bạn bè về nhà chúng ta chơi, bằng không anh sợ là em sẽ buồn, biết không?’

Sầm Tử Tranh cảm động gật đầu, cô biết Cung Quý Dương quan tâm cô, sợ cô tịch mịch nên mới nói thế.

126. Q.9 - Chương 09-10

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 09: Kế hoạch tạo người

‘À này, hôm nay bà nội nói gì với em vậy?’ Cung Quý Dương đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô, nói lãng sang chuyện khác.

‘Anh đã phái người giám thị em rồi, chẳng lẽ anh không biết bà nội đã nói gì với em sao?’ Sầm Tử Tranh lầu bầu.

Cung Quý Dương véo nhẹ chiếc mũi xinh của cô, ‘Nha đầu, anh đâu có tìm những người như Thượng Quan Tuyền đến giám thị em, sao lại biết được hai người rất cuộc đã nói những chuyện gì!’

‘Coi như anh vẫn còn lương tâm, nếu như anh thật sự tìm những người như Tiểu Tuyền thì em không thèm nói chuyện với anh luôn!’ Sầm Tử Tranh tức giận trừng mắt nhìn hần nói.

‘Được được được, bà xã đại nhân dạy rất phải. Mau nói đi, bà nội nói gì với em?’ Cung Quý Dương đưa hai tay lên trời ra vẻ đầu hàng, hành động này của hần làm Sầm Tử Tranh bật cười.

‘Ha ha ...’ Sầm Tử Tranh rốt cuộc nhịn không được, tiếng cười bật ra từ chiếc miệng nhỏ nhắn của cô.

‘Ừm ... nói nhiều lắm, bà nội là một người rất thân thiện và hòa ái ...’ Cô đang nói mặt chợt hồng lên.

‘Sao vậy?’

Cung Quý Dương thấy gương mặt đỏ bừng của cô, không khỏi xuân tâm dập dờn, hần hỏi về đầy hứng thú.

‘Bà nội nói có một cách có thể khiến ẹ chấp nhận em ...’ Cô càng nói giọng càng nhỏ, những tiếng sau cùng gần như không nghe được.

Cung Quý Dương thấy cô như vậy, trong lòng đương nhiên đã hiểu được tám chín phần nhưng vẫn tình nghịch giả vờ hỏi: ‘Cách gì?’

Đơn thuần như Sầm Tử Tranh nào có tâm tư sâu như Cung Quý Dương, cô ngây ngô trả lời: ‘Bà nội nói em ... nói em ... nhanh có em bé ...’

Mặt Sầm Tử Tranh sớm đã đỏ như táo chín, thấy ánh mắt tà tứ mang đầy ý cười của Cung Quý Dương thì mặt cô càng nóng hơn.

‘Anh cười cái gì chứ?’ Sầm Tử Tranh huých tay vào ngực hắn, giả vờ tức giận nói.

Cung Quý Dương càng ép sát cô hơn, môi hắn kề sát bên tai cô, nói một cách ái muội: ‘Anh có cười gì đâu, anh đang cảm thấy cách này ... hay cực. Anh cũng đồng ý ...’

Gần như là đồng thời bờ môi gợi cảm cũng đã đáp xuống môi cô sau đó trượt theo những đường cong duyên dáng nơi cổ cô ...

‘Quý Dương, dừng ...’

Sầm Tử Tranh kinh hãi kêu lên một tiếng, nói thực lòng, cho đến lúc này cô vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi.

Cung Quý Dương giữ chặt đôi tay bé nhỏ của cô kéo nó vòng qua cổ mình, cười tà ác: ‘Anh phải cố gắng hơn nữa mới được ...’

Hắn vừa nói tay vừa đặt lên bụng cô, ‘Anh đã chờ không được nơi đây dựng dục một đứa bé mang dòng máu của nhà họ Cung ...’

‘Ghét! Em mặc kệ anh!’

Sầm Tử Tranh đẩy hắn ra, cô nằm xoay lưng về phía hắn, mặt úp xuống gối giấu đi sự ngượng ngùng.

Cung Quý Dương bật cười sảng khoái, hắn chỉ kéo nhẹ là chiếc áo choàng tắm đã trượt từ bờ vai mảnh mai của cô xuống, những nụ hôn dịu dàng trượt xuống làn da trắng nõn mượt mà của cô như mưa ...

Sầm Tử Tranh thở rút một hơi, rất nhanh sau đó, chiếc áo choàng tắm đã hoàn toàn trượt khỏi người cô.

Thân thể với những đường cong yếu điệu và làn da trắng nõn mượt mà không tì vết dưới ánh đèn càng thêm quyến rũ đến mê người. Tầm mắt hắn dần trượt xuống dưới, thoáng dừng lại nơi đôi chân dài thon thả, bắp chân trắng nõn không tì vết, mắt cá chân xinh xắn, vẻ đẹp trước mắt hắn thuần khiết không nhiễm chút bụi trần, tinh khiết như một viên ngọc quý.

‘Quý Dương ...’

Cô ngẩng đầu lên đôi mắt tà tứ tràn đầy ý cười của hắn, ánh mắt cô cũng tràn đầy tình ý, cái nhìn như vậy càng khiến đàn ông khó mà kìm chế.

‘Tranh Tranh, tám năm trước thua thiệt em những gì anh sẽ bù đắp lại tất cả ...’ Hắn trầm giọng nói, ngữ điệu mang theo vô hạn quyến luyến cùng ấy nấy.

Trong lòng Sầm Tử Tranh chợt dâng lên một tia buồn bã ...

‘Nếu như con chúng ta còn trên đời, bây giờ cũng đã lớn lắm rồi ...’

Tiếng nói nghẹn ngào của cô chìm mất trong nụ hôn của hắn ...

‘Tranh Tranh, lần này em sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương em nữa!’

Đêm rất yên tĩnh, gió thổi dịu dàng nhưng trong phòng ấm áp khôn cùng.

Ánh trăng ôn nhu chiếu vào khung cửa sổ sát đất, thế giới như bị ngăn cách bên ngoài chỉ còn lại hai người, hai trái tim cùng chung nhịp đập tạo nên một bức tranh uyên ương tuyệt đẹp.

Một đêm vô tận triền miên ...

Tờ mờ sáng, sắc trời vẫn còn chưa sáng hẳn, nằm trên chiếc giường êm ái và thoải mái nhưng Sầm Tử Tranh vẫn mở to đôi mắt đã cay xè, mãi vẫn không ngủ được.

Cô mất ngủ!

Tuy cơ thể đã cảm nhận được sự mệt mỏi và kiệt quệ nhưng cô vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Có quá nhiều chuyện cô nghĩ không ra ...

Từ lúc cô nghe chuyện của cha mình từ miệng của bố chồng thì lòng cô bắt đầu phập phồng không yên.

Thậm chí cô bắt đầu hoài nghi liệu mẹ mình có thật sự biết những chuyện này hay không? Nếu như bà biết, vì sao vẫn luôn giấu cô, nếu như mẹ sớm đã biết bố chồng, vì sao lúc gặp Quý Dương bà hoàn toàn chẳng có biểu hiện gì đặc biệt cả?

Chuyện này rõ ràng không hợp logic chút nào!

Rốt cuộc vấn đề là ở đâu chứ?

Suy đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra được một đáp án thích hợp.

Cô nghiêng người nhìn sang người đàn ông bên cạnh ...

Cung Quý Dương nằm bên cạnh cô, đây đưa cô cả đêm rốt cuộc hẳn cũng thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Sầm Tử Tranh lẳng lặng đánh giá hẳn ...

Môi mỏng dù trong giấc ngủ vẫn hơi nhếch lên thành một nụ cười thỏa mãn.

Đôi mắt đẹp đang nhắm lại, thiếu đi một phần bốn cột tà tứ thường ngày nhưng lại mang một vẻ quyến rũ rất riêng.

Nhưng cánh tay rắn rỏi của hắn vẫn đang vòng qua eo cô giữ chặt, tư thế mang tính chiếm hữu hoàn toàn ... dường như ngay cả trong giấc ngủ hắn cũng không định buông tay với cô.

Một niềm hạnh phúc chợt trào dâng trong lòng ...

Sầm Tử Tranh vừa đưa tay định vuốt ve gương mặt tuấn dật dù trong giấc ngủ vẫn hút hồn người kia thì chuông điện thoại chợt reo lên. Tuy tiếng chuông đã được cài đặt rất nhỏ nhưng trong buổi sáng sớm yên tĩnh, Sầm Tử Tranh vẫn nghe rất rõ ràng ...

Là điện thoại của cô đang reo!

Giờ này lại có ai gọi điện thoại cho cô chứ?

Rón rén nhắc cánh tay của Cung Quý Dương ra khỏi người mình rồi lại rón ra rón rén bước xuống giường nhắc điện thoại lên. Khi nhìn thấy cái tên đang hiển thị trên màn hình thì người chợt cứng đờ ...

Cẩn thận cất cánh môi, mắt cô nhẹ liếc qua Cung Quý Dương đang ngủ say trên giường sau đó Sầm Tử Tranh cầm lấy điện thoại bước ra khỏi phòng ngủ.

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại nhưng Sầm Tử Tranh không biết khi bóng cô vừa khuất sau cánh cửa phòng ngủ thì người mà cô nghĩ là đang ngủ say sưa trên giường kia chợt mở mắt ra ... đôi mắt so với bầu trời còn thâm thúy sáng ngời mang theo một suy nghĩ sâu xa nhìn theo bóng lưng đã biến mất sau cánh cửa.

Chương 10: Lại dậy phong ba (1)

Sắc trời vẫn chưa sáng hẳn, nhiệt độ vẫn còn thấp, gió lạnh lạnh thổi những hạt mưa nhỏ tạt vào cửa sổ nhưng rất nhanh sau đó gió thổi mạnh hơn, mưa cũng trở nên dữ dội hơn ...

Những hạt mưa đập rào rào vào cửa sổ, mưa như một bức màn dày làm bằng nước che lấp đi tầm nhìn với bên ngoài ...

Nơi đây là một tiệm châu báu nổi tiếng, tiệm châu báu này chiếm hẳn một góc trung tâm của vành đai thương mại vàng. Tiệm châu báu này được trang hoàng một cách xa hoa và phong cách.

Người có cổ phần lớn nhất trong tiệm châu báu này không phải ai khác mà chính là mẹ của Cung Quý Dương - Trình Thiên Tây.

Tuy vậy, trong một ngày mưa gió lạnh lẽo như thế này, trong phòng khách VIP của tiệm châu báu lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến, khi cô ta nhìn thấy Trình Thiển Tây liền tháo kính râm xuống sau đó điềm nhiên ngồi xuống trước mặt Trình Thiển Tây.

‘Bác gái Cung, rất vui được gặp lại bác!’

Người khách vừa đến cũng không xa lạ gì, chính là Ngải Ân Hà.

Trình Thiển Tây mỉm cười, trong mắt không giấu được vẻ tinh minh.

‘Ân Hà, hôm nay cháu đến tìm ta chắc là vì chuyện kinh doanh của Ngải thị rồi!’

Ngải Ân Hà hơi cúi đầu, thấp giọng nói: ‘Bác gái, thực ra cháu biết bác nhất định sẽ oán hận cháu lắm, lần trước bác đến tìm cháu cũng chỉ là vì muốn đả kích Sầm Tử Tranh mà thôi. Cháu biết bác trách cháu ...’

Cô nói không nên lời nữa bởi giọng đã bắt đầu nghẹn ngào.

Trình Thiển Tây hoàn toàn không có chút phản ứng nào, bà nhìn vẻ xinh xắn ngoan ngoãn của Ngải Ân Hà, giọng tuy hòa hoãn nhưng có thể nhận rõ sự tuyệt tình trong đó.

‘Ân Hà, cháu đoán không sai chút nào. Cháu nên biết rất rõ ta xem trọng nhất điều gì. Sầm Tử Tranh năm đó đã có cốt nhục của Quý Dương, về chuyện này cháu không nên dẫu gièm ta. Cháu có thể nói dối Quý Dương, có thể nói dối bất cứ ai nhưng cháu là ta nhìn từ nhỏ đến lớn, cháu không nên che giấu ta chuyện này!’

Nước mắt của Ngải Ân Hà bắt đầu tí tách rơi ...

‘Cháu xin lỗi, bác gái. Cháu biết chuyện năm đó, khi cháu nói đứa bé trong bụng Tử Tranh không phải là của Quý Dương ca, thực ra chỉ là muốn tranh thủ thêm một cơ hội nữa mà thôi. Cháu biết chuyện này không dẫu được bác, có trách thì chỉ trách cháu quá yêu Quý Dương ca, cháu không có cách nào tiếp nhận được sự thật là Quý Dương ca đã bị Sầm Tử Tranh cướp mất ...’

Nước mắt cô rơi càng hung, từng câu từng chữ như nói như đứt gan đứt ruột.

‘Ân Hà, tuy ta rất không hài lòng với Sầm Tử Tranh nhưng bây giờ ván đã đóng thuyền, hơn nữa Cung thị tài phiệt vẫn luôn là tiêu điểm chú ý của toàn cầu, hai chữ “ly hôn” tuyệt đối không được xảy ra trên người của Cung thị. Năm đó cháu hại ta mất đi một đứa cháu, bây giờ Ngải thị rơi vào hoàn cảnh này cũng coi như là hòa nhau. Cháu không cần phải nói gì thêm nữa!’

Tuy năm đó cha mẹ của Ngải Ân Hà có ân đối với bà, đối với Cung thị nhưng bao nhiêu năm qua Cung thị vẫn luôn giúp đỡ Ngải thị trong việc kinh doanh, tính đi tính lại, Trình Thiển Tây cũng không cho rằng mình nợ bất cứ ai!

Nếu như Quý Dương chưa kết hôn với Sầm Tử Tranh thì bà nhất định sẽ lợi dụng Ngải Ân Hà để chia rẽ hai người nhưng bây giờ gạo đã nấu thành cơm, người làm mẹ như bà còn có thể làm được gì. Cho dù năm đó bà lợi dụng địa vị của Quý Dương ở Cung thị để uy hiếp Sầm Tử Tranh nhưng đến cuối cùng hai người vẫn có thể đến được với nhau. Đây có thể xem như “người tính không bằng trời tính”!

Thêm nữa, bà tuyệt đối không ngờ Ngải Ân Hà người mà bà luôn tin tưởng lại dám che giấu bà chuyện Sầm Tử Tranh mang thai, nói gì đứa bé đó cũng là cốt nhục của nhà họ Cung, về điểm này bà tuyệt đối tin tưởng.

Bà tin con trai mình thật sự động lòng vì cô gái kia, bất kể là tám năm trước hay tám năm sau đều như thế vì vậy bà tin đứa con trong bụng Sầm Tử Tranh nhất định là con của Quý Dương.

Ngải Ân Hà thấy Trình Thiển Tây không nói gì càng khóc dữ dội hơn ...

‘Bác gái, bác xem cháu từ nhỏ đến lớn, cháu vẫn luôn xem bác như mẹ ruột của mình, từ trước đến giờ cháu cũng chưa từng nghĩ sẽ gạt bác nhưng cháu thật sự quá yêu Quý Dương ca. Lúc đó cháu cũng bị sự ghen tuông làm mờ mắt, nhất thời quỷ thần sai khiến nên mới làm ra những chuyện như vậy. Thực ra sau đó cháu cũng rất hối hận nhưng cháu không biết nên nói với bác thế nào, cháu sợ bác thất vọng về cháu, sợ bác không tin tưởng cháu nữa ...’

‘Sớm biết như vậy thì cần gì phải làm? Cháu phải biết, lúc đầu ta rất bất mãn Sầm Tử Tranh nhưng không có nghĩa là ta không muốn đứa con trong bụng cô ta. Lúc đó nếu như cháu chịu nói với ta sự thực, nhiều lắm là ta sẽ để Sầm Tử Tranh sinh đứa bé ra sau đó cũng sẽ đuổi cô ta đi thôi. Tiếc là cả ta cháu cũng dám dấu diếm sự thật vì vậy khi chân tướng bị vạch trần, ngay cả ta cũng không thể tha thứ cho cháu!’ Trình Thiển Tây lạnh lùng nói.

‘Bác gái, thực ra hôm nay cháu đến gặp bác không phải là muốn nói giúp cho Ngải thị, bác có thể không tha thứ cháu, có thể không tin tưởng cháu nhưng cháu không thể trơ mắt nhìn thấy bác bị gạt mà không làm gì cả!’ Những chữ cuối Ngải Ân Hà nói nghe gần như khóc.

Trình Thiển Tây nghe vậy trong mắt lộ ra vẻ hoài nghi ...

‘Ta bị gạt?’ Bà bán tín bán nghi hỏi lại, ‘Ý của cháu là thế nào?’

Ngải Ân Hà thút thít nói: ‘Bác gái, bác có biết cha của Sầm Tử Tranh là ai không?’

Trình Thiển Tây bị câu hỏi không đầu không đuôi của Ngải Ân Hà làm cho sững sốt giây lát, sau đó bà nhú mày nói: ‘Nghe nói cha cô ta đã mất sớm rồi!’

‘Cha của Sầm Tử Tranh tên là Sầm Dục Hiên!’

Trình Thiển Tây vẫn bình thản không chút phản ứng, ‘Vậy thì thế nào?’

Ngải Ân Hà lau đi nước mắt, nhìn Trình Thiển Tây nói: ‘Bác gái, cháu biết bác và bác trai cũng là hôn nhân thương nghiệp, chẳng lẽ bác không muốn biết người bác trai yêu năm đó là ai sao?’

Trình Thiển Tây nhìn Ngải Ân Hà, lạnh nhạt phun ra từng chữ: ‘Rốt cuộc cháu muốn nói gì?’

Bà có thể duy trì được sự lạnh mạt với mọi người, mọi việc nhưng khi đối mặt với chồng và con trai bà cũng sẽ có lúc mất đi sự kiềm chế, nhất là đối với chồng mình, bà trước giờ vẫn không tin trong lòng ông không có hình bóng của ai khác.

Xem ra hình như Ngải Ân Hà biết được chuyện gì đó mà bà chưa biết.

Ngải Ân Hà hắng giọng, mắt vẫn đăm đăm nhìn Trình Thiển Tây, trịnh trọng nói: ‘Sầm Dục Hiên ... cũng chính là cha của Sầm Tử Tranh là bác sĩ khoa tim mạch nổi tiếng của bệnh viện Thượng Hải. Năm đó ông không chỉ cứu sống bác trai một lần hơn nữa sau này hai người còn trở thành bạn tốt không dấu nhau điều gì cho đến khi có một người phụ nữ xuất hiện thì mọi chuyện mới bắt đầu thay đổi. Người phụ nữ đó chính là vị hôn thê của Sầm Dục Hiên, nhưng sau này bà ta lại cùng bác trai lén lút có tình cảm ...’

127. Q.9 - Chương 11-12

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 11: Lại dậy phong ba (2)

Ngải Ân Hà dè dặt nói ra câu cuối cùng, mắt vẫn dõi theo từng phản ứng nhỏ trên mặt Trình Thiển Tây, khi cô ta nhìn thấy trong mắt Trình Thiển Tây hơi có chút xao động như cô ta mong muốn thì bên môi câu lên một nét cười.

Nhưng nét cười đó chỉ thoáng nhanh qua như tia chớp rồi biến mất không tăm tích, trên mặt Ngải Ân Hà nước mắt vẫn rơi như mưa ...

Trên mặt Trình Thiển Tây quả thật có chút xao động nhưng rất nhanh cũng biến mất, bà chỉ nhàn nhạt hỏi lại: ‘Những chuyện này ... cháu làm sao biết?’

Tuy trong nội tâm bà đang dậy sóng, nghe những lời này, ngoài kinh ngạc còn có đau lòng nhưng lý trí của một người từng lăn lộn thương trường giữ cho bà sự tỉnh táo, vì sao chuyện này ngay cả bà cũng không nắm chắc là sẽ tra ra được mà cô gái này lại biết tường tận như vậy?

Chuyện này bảo bà không nghi ngờ sao được!

Ngải Ân Hà nghe bà hỏi câu này, trong mắt thoáng có vẻ chột dạ nhưng cô khéo léo che dấu bằng cách cúi xuống lấy từ trong túi xách ra một phần tư liệu đẩy đến trước mặt Trình Thiên Tây ...

‘Đây là chứng cứ!’

Trong mắt Trình Thiên Tây thoáng qua một tia âm trầm, rõ ràng động tác của bà có chút trì trệ nhưng cuối cùng vẫn đưa tay mở phần văn kiện đó ra xem, chỉ vừa liếc mắt qua thì ánh mắt bà chột trở nên sắc bén ...

‘Cô dám tìm thám tử tư điều tra Cung thị?’

Ngải Ân Hà nghe vậy cũng không muốn giấu diếm nữa, cô cũng không muốn giải thích gì chỉ cố tình làm ra vẻ rầu rĩ nói: ‘Bác gái, cháu biết cách làm này của cháu sẽ khiến bác càng ghét cháu hơn nhưng ... dù sao đây cũng là sự thực được điều tra ra, cháu cũng không thể dấu bác lâu hơn nữa.’

Trình Thiên Tây không nói gì, bà nhìn phần văn kiện trước mặt với ánh mắt phức tạp nhưng rất nhanh nụ cười đã nở trên môi bà ...

‘Ân Hà, ta biết cháu không phải chỉ đến báo cho ta tin tức này đơn giản như vậy. Nói đi, cháu muốn gì?’

Dù sao bà cũng đã trải qua không ít sóng to gió lớn trên thương trường, đối với những chuyện này sao bà lại không nhận ra ý đồ của đối phương chứ. Ngải Ân Hà khó khăn thế nào mới lấy được phần tư liệu này, không thể nào hai tay dâng lên cho bà mà không có yêu cầu gì. Nhất định là cô ta có ý đồ gì mới làm như vậy!

Ngải Ân Hà nghe bà hỏi vậy cũng không tiếp tục dấu giếm nữa, cô ta nói m cách thẳng thắn dứt khoát: ‘Bác gái, ngài quả nhiên rất sáng suốt. Nếu bác đã hỏi vậy thì cháu cũng xin nói thẳng, đầu tiên cháu muốn Cung thị khôi phục lại việc hợp tác với Ngải thị, tiếp đó ...’

Cô ta hơi ngừng lại, nhìn Trình Thiên Tây bằng ánh mắt nhiều ý nghĩa.

Trình Thiên Tây cũng lẳng lặng nhìn cô, bà biết, yêu cầu thứ hai mới là cái quan trọng hơn mà Ngải Ân Hà muốn có.

Ngải Ân Hà nhìn Trình Thiên Tây, cô ta không khỏi không khâm phục sự trấn tĩnh và bình thản của người phụ nữ trước mặt, thấy bà không có chút xao động nào, cô đành lên tiếng nói tiếp: ‘Cháu muốn hai mươi phần trăm cổ phần của Cung thị mà bác đang nắm giữ!’

‘Ta còn tưởng cháu muốn Quý Dương!’ Bên môi Trình Thiên Tây nhếch lên một nụ cười trào phúng, bà nhàn nhạt nói.

Trong mắt Ngải Ân Hà xẹt qua một tia bi thương nhưng thoáng qua đã bị nét âm hiểm che lấp, tuy vẻ ngoài của cô thật đáng thương động lòng người nhưng giọng nói lại lạnh như băng.

‘Cháu sẽ không cần thứ mà cháu không nắm chắc, cháu nghĩ lúc này bác gái giống như cháu. Bác bây giờ cũng không có cách nào khống chế con trai mình cho nên cháu sao lại phải tự đẩy mình vào ngõ cụt chứ? Chẳng bằng bây giờ cháu tranh thủ chút quyền lợi ỉn!’

Từng câu từng chữ của cô đều lộ rõ bản chất tham lam và mưu mô của mình.

‘Ân Hà, cháu tính toán thật khéo. Nhưng cháu làm như vậy, ta có thể hiểu là cháu đang uy hiếp ta không?’

Trình Thiên Tây nhàn nhã tự tại nâng chén trà lên, thong dong nhấp một ngụm rồi mới chậm rãi nói.

‘Bác gái rất thông minh nhạy bén, chắc hẳn đã nhìn rõ tâm tư của cháu, nói “uy hiếp” hai chữ này thì quá mất tình cảm, cháu nghĩ nên gọi là “giao dịch” thì đúng hơn!’

Ngải Ân Hà mỉm cười, vẻ buồn bã vừa nãy trên mặt cô đã biến mất không dấu vết chỉ còn lại một nét thâm trầm.

Nụ cười trên môi Trình Thiên Tây dần biến mất, bà thong thả đặt lại tách trà xuống bàn, ánh mắt nghiêm lạnh nhìn cô, nói từng chữ một: ‘Ta tin chắc là cháu cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý là ta sẽ không chấp nhận cuộc giao dịch này, đúng không?’

Ngải Ân Hà trước giờ là một cô gái thông minh, điểm này người vẫn luôn ở bên cạnh cô ta bao nhiêu năm qua là bà đương nhiên có thể nhìn ra, tuy bình thường cô ta biểu hiện ra ngoài rất ngoan ngoãn nhưng nhìn người vô số như Trình Thiển Tây biết rõ cô gái này rất mưu mô. Sở dĩ Trình Thiển Tây chấp nhận cô ta là vì bà cảm thấy đây cũng không phải một chuyện xấu, ngược lại, ngồi ở vị trí thiếu phu nhân của Cung gia, nhất định phải nhiều tâm cơ mới được!

Không giống như Sầm Tử Tranh, về phương diện giao tế cô quá đơn thuần.

Ngải Ân Hà cũng không hề có ý muốn dấu giếm, cô thẳng thắn nói: ‘Đúng vậy. Con của bác làm việc rất quyết tuyệt, lần này cháu cũng học theo anh ấy thôi. Bác gái thông minh như vậy, chắc cũng biết nếu như không đồng ý cuộc giao dịch này thì hậu quả sẽ thế nào!’

Trình Thiển Tây cười vẻ xem thường, ‘Biết, ta đương nhiên biết. Nếu như ta trực tiếp cự tuyệt thì theo như cá tính của cháu, ta nghĩ ngày hôm sau giới truyền thông toàn thế giới đều biết sự tồn tại của phần tư liệu này. Cháu nhất định sẽ dùng giới truyền thông là công cụ để kích Cung thị!’

‘Ha ha ...’

Ngải Ân Hà cười vẻ trào phúng, sắc khoải nói: ‘Đúng vậy. Bác gái đúng là bậc lão làng trong giới kinh doanh, nếu như bác đã phân tích một cách thấu triệt cái lợi và cái hại của chuyện này, cháu nghĩ bác cũng biết phải làm thế nào mới giữ được thanh danh của Cung thị!’

Cô ta dường như đã đưa ra tối hậu thư!

Một tia âm lãnh chợt dâng lên trong đáy mắt Trình Thiển Tây, bà lạnh lùng nói: ‘Cô cho rằng với thể lực đã vươn ra khắp toàn cầu của Cung thị, những loại uy hiếp kiểu này đương nhiên đã giải quyết vô số. Cung thị nếu như dễ dàng bị đả kích như vậy không phải sớm đã bị xóa tên trên thương trường rồi sao?’

Về lãnh đạm trong lời nói và trên mặt bà mang theo một ý cảnh cáo rất rõ ràng.

Ngải Ân Hà vẫn bình thản nhún vai: ‘Bác gái, bác và cháu đều là phụ nữ, nhất là bác, đương nhiên sẽ càng xem trọng mặt mũi, nếu như giới truyền thông biết chuyện của chồng bác, cũng chính là người sáng lập ra Cung thị trong lòng lại chứa đựng hình bóng của một người phụ nữ mà người đó lại là mẹ ruột con cháu mình, cũng chính là bà thông gia của mình. Chuyện này ... cháu nghĩ cũng không phải là một đả kích nhỏ đâu!’

Chương 12: Lại dậy phong ba (3)

Trình Thiển Tây không lên tiếng, nhưng từ vẻ mặt của bà có thể nhìn ra bà đang cố nén cơn giận trong lòng.

Ngải Ân Hà bật cười nói tiếp: ‘Thực ra bác gái, cháu tìm đến bác trước là vì nghĩ cho bác mà thôi. Theo cháu biết, mẹ của Sầm Tử Tranh rất ưa thích Quý Dương ca, lúc đó còn một mực khuyên Sầm Tử Tranh nên gả vào nhà họ Cung. Bác sáng suốt như vậy, nhất định sẽ nghĩ bên trong có lý do riêng của nó, chắc là mẹ của Sầm Tử Tranh vốn biết bác trai là cha của Quý Dương ca cho nên mới lợi dụng con gái mình để ... trả thù hai người!’

‘Cô cho rằng tôi sẽ tin những suy đoán trẻ con của cô sao?’ Trình Thiển Tây lạnh giọng nói.

Ngải Ân Hà tươi cười lắc đầu, ‘Không, bác gái, thực ra trong lòng bác rất rõ, nếu như đây là một suy đoán thì đó cũng là ... suy đoán gần với sự thật nhất!’

‘Kỳ hạn của cô?’ Trình Thiển Tây hỏi một cách dứt khoát.

Bà cần phải biết tường tận cách nghĩ của cô gái này, hơn nữa còn phải kéo dài thời gian bởi vì bà thật sự phải tìm chồng mình hỏi cho rõ ràng, bà nhất định phải chính tai nghe nói thì mới tin được.

‘Ba ngày! Cháu chỉ có thể đợi ba ngày. Nếu như ba ngày sau cháu không có được cái cháu muốn vậy thì ... hậu quả thế nào cháu nghĩ bác gái cũng không cần cháu phải nói nhiều!’

Ngải Ân Hà nói rồi liền tiêu sái rời đi.

Sắc mặt Trình Thiên Tây càng lạnh, khi ánh mắt bà nhìn đến phần tài liệu trước mặt thì hô hấp dần trở nên dồn dập.

Mưa rơi càng lúc càng lớn như diêm báo của một ngày không lành. Không chỉ tâm tình của Trình Thiên Tây hỗn loạn mà ngay cả Sầm Tử Tranh cũng không tránh khỏi hoàn cảnh tương tự.

Cách đó nửa thành phố, trong một hội sở cao cấp ...

Bên ngoài hội sở mưa gió rào rạt sấm chớp gầm vang nhưng bên trong tao nhã và yên tĩnh, ngoại trừ tiếng nhạc dịu dặt du dương và một bầu không khí lãng mạn sang trọng thì gần như không còn tiếng động gì khác.

Nhưng ngồi cứng người ở đó Sầm Tử Tranh không hề cảm nhận được chút lãng mạn nào của bầu không khí của hội sở, ngược lại, toàn thân cô đều cứng đờ, cực kỳ không được tự nhiên.

Ngồi đối diện cô không phải ai khác mà chính là người vừa gọi điện cho cô lúc sáng tinh mơ - Khương Ngự Kinh.

Hôm nay rốt cuộc cô cũng lấy hết dũng khí gặp hần một lần bởi vì Sầm Tử Tranh biết, nếu như cô còn không mau chóng giải quyết chuyện này Cung Quý Dương nhất định sẽ phác giác ra vấn đề, cô không muốn xảy ra bất cứ hiểu lầm nào nữa.

Người phá vỡ bầu không khí ngưng đọng và tĩnh lặng này là Khương Ngự Kinh, hần lên tiếng trước ...

‘Tử Tranh, mấy ngày qua ... em có khỏe không?’

Hần cảm thấy mình nên hận cô mới đúng, chỉ có điều, Khương Ngự Kinh đánh giá quá thấp tình cảm của mình dành cho cô. Vì vậy, dù hận dù giận cô đến mức nào nhưng khi gặp lại cô thì cơn giận trong lòng lại dần bị phần tình cảm sâu đậm kia thay thế mất.

Nghe Khương Ngự Kinh hỏi vậy, Sầm Tử Tranh hơi lộ vẻ sửng sốt, cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt ...

Trước khi đến đây Sầm Tử Tranh đã chuẩn bị tinh thần đến xin lỗi hần bởi vì ngàn sai vạn sai đều bắt đầu từ cô cả! Hủy bỏ hôn ước rõ ràng là một hành động làm đối phương rất đau lòng.

Nhưng không ngờ hôm nay gặp lại Khương Ngự Kinh lại chẳng có vẻ oán hận và thù địch gì mà trái lại còn lo lắng thăm hỏi cô.

‘Anh Khương ...’

Sầm Tử Tranh lên tiếng, giọng hơi run, trong mắt tràn đầy sự áy náy ...

‘Tử Tranh, em biết không, khi anh nhìn theo bóng em rời đi trong ngày hôm ấy lòng anh tan nát cả, anh biết trong lòng em vẫn mãi không quên được Cung Quý Dương. Anh ... có cố gắng đến mấy thì cũng không thể thay thế được vị trí của người đàn ông kia trong lòng em!’

Tuy chuyện đã cách mấy ngày nhưng nhắc lại vẫn khiến cho Khương Ngự Kinh cảm thấy khổ sở và đau đớn.

Hần vốn là người giỏi giang và khéo léo vậy mà lúc này gương mặt tiêu tụy, cằm lún phún râu, ngày thường tây trang chỉnh tề nhưng lúc này cà vạt chỉ treo lủng lẳng trên cổ, chiếc cúc áo trên cùng không được cài cẩn thận, nhìn đáng vẻ vô cùng chật vật.

Thấy hần như vậy, Sầm Tử Tranh càng có cảm giác tội lỗi nhiều hơn. Nói thế nào đi nữa thì Khương Ngự Kinh cũng là anh trai của người bạn tốt nhất của cô, cô thật sự không biết Tình Nghiên nghĩ thế nào về mình nữa, chắc là cô cũng hận người bạn này lắm.

‘Anh Khương ... em ... em xin lỗi ...’

Ngoại trừ câu nói này, Sầm Tử Tranh không biết mình nên nói gì mới bày tỏ được sự áy náy trong lòng mình.

Đầu cô cúi thật thấp không dám nhìn thẳng vào mắt Khương Ngự Kinh.

Khương Ngự Kinh nhẹ lắc đầu ...

‘Thực ra là anh nên xin lỗi em mới đúng, ngày hôm đó anh không nên ra tay đánh em ... Tử Tranh, lúc đó anh thực sự giận quá nên mới làm như vậy. Anh chưa từng nghĩ là sẽ làm tổn thương em. Tử Tranh ...’

‘Anh Khương ...’

Thấy Khương Ngự Kinh càng nói càng kích động, Sầm Tử Tranh vội lên tiếng ngắt lời hắn, cô thở dài một tiếng thật sâu, ‘Em không trách anh, là em có lỗi với anh trước, anh làm như vậy em hoàn toàn có thể lý giải. Ngoài trừ anh ra, còn có hai bác và Tĩnh Nghiên ... em thật có lỗi với họ, em cũng không có mặt mũi nào đi gặp mọi người!’

‘Không đâu ...’

Trong mắt Khương Ngự Kinh chợt lóe lên một tia sáng dị thường, hắn chợt nắm chặt tay Sầm Tử Tranh, vội vàng nói: ‘Tử Tranh, nếu như thật sự em muốn bù đắp, chuyện này hoàn toàn có thể!’

‘Bằng cách nào chứ? Anh Khương, chỉ cần chuyện em có thể làm được em nhất định sẽ làm!’

Sầm Tử Tranh cho rằng Khương Ngự Kinh có chuyện muốn nhờ cô giúp đỡ, nếu như là như vậy cô nhất định sẽ tìm mọi cách giúp hắn, chỉ có làm như vậy cô mới có thể giảm bớt một chút cảm giác tội lỗi trong lòng.

Gương mặt nhỏ nhắn của cô vì sốt ruột mà hơi phồng hồng, đôi má nõn nà như hoa đào bừng sáng, càng nhìn cô lòng Khương Ngự Kinh càng thêm xao động, càng muốn có được Sầm Tử Tranh làm của riêng mình.

Hắn không dấu giếm suy nghĩ của mình, nói rành rọt từng chữ: ‘Anh không quan trọng chuyện em đã kết hôn hay chưa, chỉ cần bây giờ em rời khỏi Cung Quý Dương, trở về lại bên cạnh anh!’

Nghe những lời đầy chấp nhất này của hắn, Sầm Tử Tranh càng bội phần sửng sốt. Cô nhìn hắn một lúc lâu mới hoàn hồn lại ...

‘Anh Khương, nếu như anh muốn em giúp anh việc gì khác em nhất định sẽ làm nhưng em tuyệt đối sẽ không rời khỏi Quý Dương, cũng sẽ không làm chuyện gì tổn thương đến anh ấy. Anh Khương, xin anh giúp em hoàn thành tâm nguyện!’

128. Q.9 - Chương 13-14

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 13: Lại dậy phong ba (4)

‘Giúp em?’ Giọng Khương Ngự Kinh bắt đầu có chút kích động. Hắn nhìn Sầm Tử Tranh chăm chăm ...

‘Em là người phụ nữ mà anh yêu nhất, em bảo anh làm sao nhẫn nhịn được những chuyện này chứ? Chẳng lẽ muốn anh nhìn em rơi vào vòng tay của một người đàn ông khác mà vẫn tươi cười chúc phúc sao?’

Nhìn vẻ điên cuồng vừa thoáng qua trong mắt Khương Ngự Kinh, Sầm Tử Tranh không nhịn được rung mình một cái, ánh mắt u ám và âm trầm của hắn khiến cô không khỏi nhớ lại cái tát tai hôm ấy.

Cung Quý Dương cũng đã từng tức giận với cô, cơn giận của hắn cũng rất đáng sợ nhưng bất luận Quý Dương có tức giận đến đâu thì cô biết hắn cũng sẽ không ra tay đánh cô còn Khương Ngự Kinh thì khác ...

Nghĩ đến đây Sầm Tử Tranh lại sợ run một hồi!

‘Anh Khương, tuy rằng em cảm thấy rất có lỗi với anh nhưng bây giờ em đã kết hôn với Quý Dương, em đã là người của anh ấy, em có thể hứa với anh bất cứ chuyện gì chỉ riêng mỗi chuyện rời khỏi hoặc tổn thương anh ấy em tuyệt đối sẽ không làm!’

Cô kích động lắc đầu, cố tìm cách giải thích cho hắn nghe tâm tình của mình.

‘Hứa với anh bất cứ chuyện gì?’ Trong mắt Khương Ngự Kinh lại thoáng qua một luồng ánh sáng lạnh.

‘Dạ!’

Sầm Tử Tranh đơn thuần gật đầu, cô hy vọng có thể thông qua chuyện này bù đắp lại ít nhiều cho Khương Ngự Kinh.

Khương Ngự Kinh cười lạnh kết hôn, trên gương mặt anh tuần lộc ra vẻ lạnh lùng, hần cười vẻ châm biếm: ‘Vây được thôi. Tối nay anh muốn em cùng anh lên giường một đêm. Qua hết đêm nay, anh tuyệt đối sẽ không làm phiền em nữa!’

Hắn muốn có cô, điên cuồng muốn chiếm lấy cô!

Người phụ nữ này sắp làm hắn phát điên rồi!

‘Cái gì?’

Toàn thân Sầm Tử Tranh phát run, cô nhìn Khương Ngự Kinh như nhìn một người ngoài hành tinh, hỏi với vẻ không thể tin được: ‘Anh Khương, anh ... đang nói gì vậy?’

Không! Khương Ngự Kinh tuyệt đối không phải là người như vậy!

Nhưng câu nói tiếp theo của Khương Ngự Kinh làm hy vọng trong cô hoàn toàn sụp đổ, ý cười châm biếm trên môi hắn càng sâu ...

‘Sao? Anh nói chưa đủ rõ sao? Anh nghĩ lại rồi, nếu như đã không có được trái tim của em thì anh cũng phải có được con người em. Đạo lý này rất đơn giản! Nếu như em muốn có được sự tha thứ của anh vậy thì ... cùng anh một đêm!’

Sầm Tử Tranh lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ, cô rất rõ ràng là mình không nghe nhầm nhất là khi Khương Ngự Kinh lạnh như băng nhắc lại một lần nữa, lúc này cô càng thêm tuyệt vọng.

Cô nở một nụ cười khổ, nhẹ lắc đầu: ‘Anh Khương, vừa nãy em đã nói rồi, em sẽ không làm chuyện gì tổn thương đến Quý Dương!’

‘Cung Quý Dương! Cung Quý Dương! Cung Quý Dương! Trong lòng em chỉ có hần thôi sao? Sầm Tử Tranh, hần rốt cuộc có điểm gì tốt chứ? Cung Quý Dương chỉ là một tên công tử nhà giàu thích ăn chơi đàn đúm, chẳng lẽ em cũng như những người phụ nữ khác, mơ bay lên cành cây thành phượng hoàng sao?’ Ánh mắt Khương Ngự Kinh càng lộ vẻ âm trầm và cuồng loạn, lời lẽ sắc bén, khí thế bức người.

‘Không ... anh Khương, anh có thể sỉ nhục em nhưng không được nói Quý Dương như thế. Anh ấy không phải người như anh nói. Quý Dương yêu em. Trên đời này chỉ có Quý Dương mới hiểu em!’ Sầm Tử Tranh bối rối lên tiếng giải thích thay cho Cung Quý Dương.

Tuy rằng lòng cô rất áy náy nhưng đối mặt với một Khương Ngự Kinh lạnh lùng và đầy vẻ châm biếm kia cô cũng không thể lặng yên để chồng mình bị sỉ nhục được.

‘Ồ, thật nực cười! Tử Tranh, em nói theo lương tâm mình đi, chẳng lẽ anh yêu em không bằng Cung Quý Dương sao? Nói về cho đi, những gì anh làm cho em chỉ có nhiều chứ không ít hơn hần!’ Khương Ngự Kinh thấy cô bênh vực Cung Quý Dương đủ đường, nổi phần hận trong lòng càng lúc càng dâng cao.

Sầm Tử Tranh nghe hắn nói vậy, cô thở dài một tiếng, ‘Anh Khương, em biết anh rất tốt với em nhưng ... tình yêu không phải là ích kỷ và chiếm hữu mà là cam tâm tình nguyện cho đi, nếu như có một ngày Quý Dương không còn yêu em nữa hoặc anh ấy muốn rời khỏi em, em nghĩ em cũng sẽ tươi cười buông tay bởi vì tình yêu ép buộc mà có không phải là tình yêu thật sự, cũng sẽ không đem lại hạnh phúc!’

Khương Ngự Kinh nghe vậy chỉ cười lạnh một tiếng ...

‘Xem ra em muốn cùng anh giảng triết lý về tình yêu rồi!’

Sầm Tử Tranh lắc đầu ...

‘Không phải đâu anh Khương. Em tin anh hiểu được những đạo lý này chỉ là trong lòng anh cơn giận đã lấn át lý trí. Anh nghĩ thử xem, nếu như em kết hôn với anh nhưng trong lòng em vẫn luôn nhớ về Quý Dương,

chẳng lẽ anh có thể dung túng cho chuyện vô lý này cả đời sao? Tin rằng lúc đó người chịu khổ không chỉ là em mà ngay cả anh cũng sẽ nhận ra đó là một cuộc hôn nhân sai lầm, một quyết định sai lầm!

Nhưng nào ngờ Khương Ngự Kinh nghe vậy chỉ cười ha hả mấy tiếng, tiếng cười lạnh lùng đến nỗi khiến toàn thân Sầm Tử Tranh lạnh run.

Dứt tiếng cười, Khương Ngự Kinh nhìn Sầm Tử Tranh, trong mắt đầy tơ máu ...

‘Sầm Tử Tranh, anh tin rồi sẽ có một ngày em chủ động đến cầu xin anh!’

Câu nói này càng khiến Sầm Tử Tranh sợ run, cô nhìn hẩn bằng ánh mắt cảnh giác, hỏi lại: ‘Anh Khương, anh ... anh nói vậy là có ý gì?’

Khương Ngự Kinh lạnh lùng “hừm” một tiếng sau đó mới chậm rãi nói: ‘Tử Tranh à, chẳng lẽ em quên anh làm nghề gì hay sao? Những tập đoàn đã lên sàn chứng khoán có quy mô lớn như Cung thị đương nhiên trong nội bộ sẽ có những mảnh khoe, thủ đoạn không thể cho ai biết. Anh không vội. Anh sẽ từ từ điều tra, điều tra cho tới khi nào tìm thấy tử huyệt của Cung Quý Dương mới thôi!’

‘Anh Khương, Quý Dương là người làm ăn chân chính, chẳng lẽ anh muốn vu oan giá họa cho anh ấy hay sao?’ Sầm Tử Tranh vừa nghe đã hiểu ý tứ trong câu nói của hẩn.

Khương Ngự Kinh lại cười vẻ châm biếm: ‘Trong sạch? Tử Tranh, em ngây thơ quá rồi đấy! Cung Quý Dương buôn bán vũ khí, việc kinh doanh của hẩn thâm nhập vào từng góc ngách nhỏ trên toàn thế giới, những vũ khí được trang bị cho rất nhiều quốc gia trên thế giới đều được cung cấp bởi Cung thị tài phiệt, anh muốn tìm hiểu thử xem Cung Quý Dương làm ăn chân chính đến mức nào. Hơn nữa luôn có tin đồn người của tứ đại tài phiệt ai nấy đều đã qua huấn luyện đặc biệt của một tổ chức thần bí, chắc chắn những tổ chức đó cũng không ngoài xã hội đen đâu!’

Hẩn càng nói ngữ điệu càng kéo dài ra, mang theo một nỗi khiếp sợ khiến người ta không rét mà run.

Hồ hấp của Sầm Tử Tranh đã có chút rối loạn, cô cố làm cho bản thân thư giãn một tí, nhìn Khương Ngự Kinh ...

‘Anh Khương, tuy em chỉ chú ý việc thiết kế và kinh doanh thời trang, vốn không hiểu biết nhiều về việc kinh doanh của Cung thị nhưng cho dù anh nói Quý Dương thế nào thì em tin anh cũng sẽ không điều tra ra được gì cả. Cho dù tra ra được thì chỉ dựa vào sức của một người cũng không thể làm gì được Cung thị, ngược lại có khi còn gây bất lợi cho bản thân. Nếu đã vậy thì cần gì phải khổ thế?’

Chương 14: Lại dậy phong ba (5)

Lời của Sầm Tử Tranh có vẻ như chẳng có tác dụng gì với Khương Ngự Kinh, hẩn chỉ cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra một tia nham hiểm ...

‘Nếu như là trước đây anh sẽ cho rằng em quan tâm đến sự an toàn của anh, nhưng đáng tiếc, chắc chắn ...’ Hẩn chậm rãi lắc đầu, ‘Em cho rằng anh không nắm được sơ hở nào của Cung Quý Dương sao?’

Vốn là luật sư nổi tiếng quốc tế, việc điều tra sâu tầm chứng cứ đối với hẩn mà nói là quá đơn giản chứ đừng nói gì đến việc thêu dệt thêm bằng chứng.

Sầm Tử Tranh nhìn ra vẻ phẫn nộ trong mắt hẩn, vội nói: ‘Anh Khương, em tuyệt đối không có ý xem thường anh. Chỉ là ... anh là anh trai của Tĩnh Nghiên, em không muốn bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình bạn của em với cô ấy, đối với anh cũng vậy, em thật sự hy vọng anh sẽ hạnh phúc!’

Còn một câu mà Sầm Tử Tranh không dám nói ra đó chính là ... người của tứ đại tài phiệt giết người còn không ngại thì còn chuyện gì mà họ không làm được nữa chứ.

Đương nhiên, câu nói đó cô chỉ dám nói thầm trong lòng!

Khương Ngự Kinh lúc này đã chìm sâu trong nỗi thù hận và ghen ghét nhất là khi hẩn thấy vẻ che chở của Sầm Tử Tranh dành cho Cung Quý Dương, ánh mắt hẩn càng lúc càng u ám.

‘Vậy được thôi, anh sẽ chống mắt xem ai cười ai. Anh muốn cho em biết thế giới này không phải là chỗ Cung Quý Dương muốn một tay che trời là được!’

‘Anh ...’ Sầm Tử Tranh nhìn vẻ mặt tái xanh và giọng điệu quyết tuyệt của hắn thì ngực như bị ai đánh một quyền, suýt không thở nổi, cô vội đứng dậy.

‘Anh Khương, những điều nên nói em đã nói hết rồi. Tóm lại, chỉ cần không phải là chuyện làm tổn thương đến Quý Dương em đều sẽ đồng ý với anh. Nhưng ... nếu như anh một mực muốn đối phó với Quý Dương, em tuyệt đối sẽ không đứng về phía anh, cũng sẽ không tha thứ anh. Quý Dương là chồng em, em sẽ không để cho ai tổn hại đến anh ấy!’

‘Chắc chắn ... thật là quá sức cảm động. Được thôi, anh sẽ chờ xem đến lúc đó em làm cách nào bảo vệ hắn, đến lúc đó ...’ Ý cười bên môi hắn càng sâu, càng nham hiểm ...

‘Anh phải bắt em đích thân đến cầu xin anh!’

Sầm Tử Tranh cố nén cơn tức đang bùng phát trong lòng nhưng không dấu được lửa giận trong ánh mắt, cô nắm chặt hai tay, giọng nói cũng trở nên lạnh như băng ...

‘Nếu đã như thế em cũng không muốn nói nhiều. Em thấy giữa chúng ta chẳng còn gì để nói nữa rồi! Tạm biệt!’ Nói rồi cô cầm lấy túi xách, đi thẳng ra ngoài không hề ngoảnh lại.

Khương Ngự Kinh cũng không ngăn cản cô, hắn vẫn ngồi nguyên ở vị trí cũ không hề động đậy nhưng ánh mắt ngày càng trở nên hiểm ác!

Nhắc chén trà trên tay lên uống cạn, vừa định đứng dậy thì chợt có hai vệ sĩ giả trang thành người thường bước đến trước mặt hắn. Hai người đều mặc Tây trang, sắc mặt lạnh mạc.

‘Khương tiên sinh, xin mời đi theo chúng tôi một chuyến!’ Một trong hai người vệ sĩ lên tiếng, giọng lạnh lùng mà quả quyết.

Khương Ngự Kinh hơi sửng sốt, ánh mắt hắn quét qua hai người vệ sĩ sau đó lạnh giọng nói: ‘Ai muốn gặp tôi?’

‘Khương tiên sinh!’

Hành động của hai người vệ sĩ làm Khương Ngự Kinh hơi bất ngờ nhưng hắn liền hiểu ngay vấn đề vì thế bên môi nhếch lên một nụ cười trào phúng, không nói tiếng nào mà bước theo hai người vệ sĩ đi đến một gian phòng dành cho khách VIP khác.

Gian phòng thật lớn được thiết kế theo phong cách trong suốt, mang khí chất cao nhã mà vô cùng yên tĩnh, bước vào gian phòng này sẽ không có có được sự thanh thản trong tâm hồn.

Khương Ngự Kinh vừa liếc mắt đã nhìn thấy Cung Quý Dương đang ngồi nơi ghế sofa, chiếc áo sơ mi màu đen tuyền bằng chất liệu cao cấp được may đo thủ công càng tôn lên thân hình cao ngất của hắn, chiếc quần dài cũng được may một cách hoàn mỹ khiến cho đôi chân hắn càng có vẻ thon dài hữu lực. Thấy Khương Ngự Kinh bước vào, Cung Quý Dương nhìn hắn bằng ánh mắt cười cợt giống như một con báo đen khoải trá khi thấy con mồi tiến đến.

Bên môi cậu lên một nụ cười tà tứ nhưng ý cười hoàn toàn không lọt vào trong đáy mắt.

Ngoại trừ những vệ sĩ đang đứng ngoài cửa phòng, cả căn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Khương Ngự Kinh vẫn đứng ở đó, từ trên cao nhìn xuống Cung Quý Dương, nhìn mãi nhìn mãi, nét châm biếm trong đáy mắt càng sâu.

‘Xem ra nhất cử nhất động của Tử Tranh đều nằm dưới sự kiểm soát của Cung tiên sinh rồi!’

Người thông minh vừa nhìn đã thấy Cung Quý Dương là đến trước cả cô, nhất định là đã biết trước chuyện Sầm Tử Tranh sẽ đến gặp hắn, cuộc điện thoại hắn đánh cho cô tối hôm đó chắc chắn không thoát khỏi tai mắt của Cung Quý Dương. Sáng sớm hôm đó hắn cố tình gọi cho cô, mục đích là hẹn cô đến đây gặp mặt.

Nhưng với tính cách của Sầm Tử Tranh cô sẽ không đem chuyện này nói cho Cung Quý Dương vì vậy hắn đoán rằng, chuyện Cung Quý Dương xuất hiện ở đây Sầm Tử Tranh hoàn toàn không hay biết!

Đối với câu nói mang tính khiêu khích của hắn, Cung Quý Dương chẳng có phản ứng gì nhiều, hắn chỉ tay về phía chiếc sofa đối diện, trầm giọng nói: ‘Mời ngồi!’

Hắn nói rất khách khí nhưng vẫn mang vẻ ra lệnh quen thuộc.

Khương Ngự Kinh cười khẩy một tiếng, không chút sợ sệt ngồi xuống. Nhìn sâu vào đôi mắt tà tứ của đối phương, hắn hỏi thẳng: ‘Chắc là Cung tiên sinh cũng đã nhìn thấy tất cả rồi, hôm nay Tử Tranh đã đến tìm tôi, cô ấy cầu xin tôi tha thứ, hơn nữa ...’

Nói đến đây trên mặt hắn thoáng qua một nét xảo trá, ‘Cô ấy đã hứa là sẽ trở về bên tôi, thậm chí là ... làm người phụ nữ của tôi!’

Vừa nói mắt hắn vừa nhìn đắm đắm như muốn dò xét từng phản ứng của Cung Quý Dương, hắn muốn nhìn xem nụ cười kia mang hàm ý gì nhưng kết quả thật khiến Khương Ngự Kinh thất vọng.

Nụ cười tà tứ trên gương mặt anh tuấn của Cung Quý Dương đã biến thành một nụ cười châm biếm, đôi môi gợi cảm hơi nhếch lên, hoàn toàn không có chút tức giận nào, hắn điềm nhiên nói: ‘Khương tiên sinh thật thích nói đùa! Mà lời nói đùa này đúng là rất buồn cười!’

‘Thế nào? Anh cho rằng tôi không có năng lực khiến cho Tử Tranh hồi tâm chuyển ý sao? Hay là ... Cung tiên sinh quá mức tự tin về mình?’ Về mặt Khương Ngự Kinh đầy khiêu khích nhìn Cung Quý Dương nhưng trong đáy mắt lại là một vẻ thất lạc.

Cung Quý Dương lắc đầu, từ đầu đến cuối trên mặt hắn không nhìn ra có chút giận dữ nào, ‘Không không, tôi tuyệt đối tin tưởng Khương tiên sinh có loại mị lực này, chỉ là ... tôi quá hiểu Tranh Tranh mà thôi!’

Nét mặt Khương Ngự Kinh hơi cứng lại, ‘Câu nói của Cung tiên sinh, tôi không rõ ý của nó cho lắm!’

129. Q.9 - Chương 15-16

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 15: Lại dậy phong ba (6)

Cung Quý Dương không vội trả lời hắn, chỉ búng tay một cái, nhân viên vội mang đến hai chiếc ly thủy tinh, một bình rượu đỏ thượng đẳng đã được ướp lạnh sóng sánh màu đỏ thật bắt mắt.

Bình rượu đỏ được mở ra, lập tức hương thơm thoang thoảng tản mát khắp phòng, khi rượu được rót từ từ vào chiếc ly thủy tinh, phía ngoài của chiếc ly thủy tinh dần tụ lại một lớp băng mỏng.

‘Rượu Bordeaux, được sản xuất ở tửu trang Lafite danh giá, Khương tiên sinh không ngại xin mời thưởng thức thử!’

Cung Quý Dương vừa nói vừa chậm rãi rót rượu vào chiếc ly để trước mặt Khương Ngự Kinh.

Trên mặt Khương Ngự Kinh tuy không có chút xao động nào nhưng trong đầu không ngừng xoay chuyển, suy nghĩ xem ý nghĩ thật sự trong đầu Cung Quý Dương giờ phút này là gì, nhất là khi chứng kiến hành động khác thường này của hắn, chuông cảnh báo trong đầu Khương Ngự Kinh không ngừng vang lên.

Cung Quý Dương trước giờ nổi tiếng là “tiểu diện hồ”, chuyện này rất nhiều người biết nhưng có lẽ ngoài người của tứ đại tài phiệt, không ai có thể đoán chính xác suy nghĩ thật sự của hắn ẩn giấu sau nụ cười kia là gì. Nụ cười càng tươi thì chứng tỏ chủ nhân của nụ cười đó tâm kế càng sâu.

Khương Ngự Kinh miên man suy nghĩ, động tác trên tay bắt giắc cũng ngừng lại.

Thấy Khương Ngự Kinh không có chút phản ứng gì, Cung Quý Dương mỉm cười: ‘Sao vậy? Khương tiên sinh không có hứng thú với rượu đỏ sao? Mau thử một chút xem!’

Khương Ngự Kinh nhìn Cung Quý Dương rồi lại nhìn xuống ly rượu trong tay, chất lỏng trong ly màu đỏ như máu thoang thoảng một mùi thơm khiến người ta vừa ngửi đã lâng lâng.

Hắn không biết trong lòng Cung Quý Dương đang suy tính điều gì nhưng vẫn chậm rãi nâng ly rượu lên, lắc nhẹ ly rượu dưới mũi mình để mùi thơm của rượu càng thấm sâu vào khứu giác của hắn sau đó mới chậm rãi nhấp một ngụm.

‘Tôi biết Cung tiên sinh trước giờ thích chơi những trò chơi có tính mạo hiểm cao nhưng hoàn toàn không biết Cung tiên sinh đối với rượu cũng có hứng thú như vậy. Theo tôi được biết, trong tứ đại tài phiệt có Lăng Thiệu Đường tiên sinh thích uống rượu đỏ, Lãnh Thiên Dục tiên sinh thích uống rượu trắng cực mạnh còn Hoàng Phủ tiên sinh thì lại ít uống rượu, ngược lại đối với vận động lại có nghiên cứu nhiều hơn!’

Cung Quý Dương nghe vậy bật cười ha ha ...

‘Khương tiên sinh không hổ danh là luật sư đánh đâu thắng đó, ngay cả sở thích của từng người chúng tôi cũng rõ như lòng bàn tay, chỉ tiếc là Khương tiên sinh có lẽ đã quá vô đoán rồi, tôi thích rượu đỏ nhưng chỉ thích một nhãn hiệu rượu đỏ mà thôi!’

Khương Ngự Kinh nghe vậy cũng cười, ‘Tôi nghĩ hôm nay Cung tiên sinh mời tôi tới đây chắc không chỉ đơn giản là uống rượu với tôi, đúng chứ?’

Hắn không phải kẻ ngốc, đối với lời nói và hành động của Cung Quý Dương đương nhiên là rất nhạy cảm.

Cung Quý Dương lại mỉm cười, ‘Đối với văn hóa Trung Quốc tôi quả thực là không rành cho lắm, nhưng nếu như tôi không nhớ sai, đời nhà Đường có một nhà thơ tên là Vương Hàn, ông đã từng viết một câu rằng: “Rượu bồ đào, chén dạ quang Chưa say đàn đã vang lên dập dìu. Sa trường chớ cấm ta say Xưa nay chinh chiến mấy người về đâu!”, theo tôi thấy, rượu đỏ cũng giống như phụ nữ vậy, cao nhã mà hàm súc, người phụ nữ như vậy cũng như một cảnh đẹp, khiến người ta thường thức mãi mà không chán. Trong mắt tôi, Tranh Tranh là người phụ nữ như vậy, đời này tôi chỉ nghiên cứu một loại rượu đỏ, cũng giống như với Tranh Tranh vậy, tôi sớm đã hiểu rõ cá tính cô ấy như lòng bàn tay rồi!’

Khương Ngự Kinh nghe vậy trên mặt rõ ràng có chút biến hóa ... hắn không thể không ngẫm bộ phục sự điềm tĩnh và sâu xa của người đàn ông trước mặt.

Nhìn hắn, Cung Quý Dương lại nở một nụ cười “hiền hòa” ...

‘Khương tiên sinh, vì vậy tôi mới nói, không phải tôi hoài nghi mị lực của anh mà là vì tôi hiểu quá rõ tính cách của Tranh Tranh, vì vậy những lời vừa nãy anh nói đối với tôi chỉ là một lời nói đùa, lên giường với anh hay trở lại bên cạnh anh ... chuyện này Tranh Tranh trước đây không làm, bây giờ sẽ càng không làm!’

‘Cung tiên sinh nói vậy dường như quá tự phụ rồi!’

Trong lòng Khương Ngự Kinh sớm đã tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ mới giao tranh mấy chiêu mà hắn đã cảm nhận sâu sắc Cung Quý Dương người đàn ông này thật không đơn giản.

‘Tự phụ? Một người sở dĩ có thể tự phụ là vì anh ta rất tự tin, khi anh ta hoàn toàn có thể thao túng tất cả mọi chuyện, thì anh ta có quyền tự phụ. Theo tôi thấy, tự phụ không phải xấu!’ Cung Quý Dương mỉm cười, trong nụ cười mang theo một vẻ điềm tĩnh và sâu xa của một thương nhân thành công trên thương trường.

‘Cung Quý Dương, anh thật sự cho rằng mình làm việc không chút sơ hở nào sao? Tôi thật không tin nếu như tôi cố tình điều tra mà lại không điều tra ra một khe hở nào, làm người đều có khuyết điểm, anh cũng không ngoại lệ!’

Khương Ngự Kinh nhú mày lên tiếng, càng nhìn vẻ tươi cười trên gương mặt anh tuần kia hắn càng không thoải mái.

Cung Quý Dương vỗ tay một cái, ‘Hoan nghênh, Cung thị chúng tôi lúc nào cũng hoan nghênh Khương luật sư đến điều tra, nhưng có điều ...’

Nói đến đây hắn chậm rãi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Khương Ngự Kinh, ánh mắt vốn mang ý cười chợt trở nên lạnh lùng ...

‘Anh phải nhớ kỹ, Sầm Tử Tranh là người phụ nữ của Cung Quý Dương tôi, tôi biết những ngày này anh vẫn luôn gọi điện cho Tranh Tranh. Nhắc nhở anh một câu, hôm nay là lần đầu tiên, nếu như còn có lần

sau, tôi nghĩ sẽ không vui vẻ uống rượu đỏ như hôm nay đâu!’

Thực ra khi lần đầu tiên Khương Ngự Kinh gọi điện thoại cho Sầm Tử Tranh thì Cung Quý Dương đã biết chuyện này, nhà họ Cung từ trên xuống dưới đều là tai mắt của hắn, muốn biết những chuyện này đối với hắn mà nói còn đơn giản hơn đi chợ mua rau, không chỉ như thế, rạng sáng hôm đó khi Khương Ngự Kinh gọi điện thoại đến hắn cũng biết chỉ vì không muốn gây ra sự phản cảm của Tranh Tranh nên hắn mới không trực diện khởi binh vấn tội mà thôi. Xử lý chuyện tình cảm với Sầm Tử Tranh Cung Quý Dương trước giờ vẫn luôn suy nghĩ sâu xa hành xử cẩn thận.

Khương Ngự Kinh nghe những lời này nhưng vẫn chưa có phản ứng gì, một lúc sau hắn mới nói về châm biếm: ‘Thật không ngờ Cung tiên sinh không chỉ giỏi làm ăn mà ngay cả uy hiếp người ta cũng rất sành sỏi!’

Cung Quý Dương nhìn Khương Ngự Kinh không chớp mắt, sau đó bật cười ha hả, ‘Không, không, Khương tiên sinh lại hiểu lầm tôi rồi. Đây sao gọi là uy hiếp ch ứ? Vừa nãy tôi rõ ràng chỉ là đề nghị một cách hòa bình với Khương tiên sinh thôi mà!’

Nói đến đây hắn ngưng lại một giây rồi giọng chợt trở nên sắc bén, nụ cười cũng trở nên âm hiểm ...

‘Nhưng, nếu như Khương tiên sinh thích đẩy mình vào chỗ khó thì Cung Quý Dương tôi đương nhiên sẽ cố hết sức tiếp anh. Muốn chơi ... tôi chơi với anh đến cùng!’

Nói rồi hắn vỗ nhẹ lên vai Khương Ngự Kinh ung dung rời đi.

Lời nói và sự thay đổi thái độ nhanh như chớp của hắn khiến Khương Ngự Kinh sửng sốt một lúc lâu. Người đàn ông này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, nãy giờ hắn vẫn chưa nắm bắt được trong lòng Cung Quý Dương rốt cuộc đang mưu tính điều gì. Khương Ngự Kinh cuối cùng cũng hiểu vì sao ai cũng nói trong tứ đại tài phiệt Cung Quý Dương là người xử sự không theo lẽ thường nhất!’

Chương 16: Lại dậy phong ba (7)

Trời mưa như trút nước, mưa rơi mãi không ngừng. Thời tiết như hôm nay quả thật là rất ít có, giao thông bởi vì cơn mưa lớn mà hỗn loạn vô cùng, những đường phố vốn sạch sẽ cũng ngập trong nước mưa.

Sau khi Sầm Tử Tranh ngồi xe trở lại Cung Viên thì trời đã bắt đầu tối, mưa vẫn rơi không dứt hạt khiến cho thời tiết vốn đã hơi lạnh lúc này hoàn toàn bị vây phủ trong một màn nước mờ mịt, gió thổi lạnh đến ghê người, cây cối hoa lá bị gió thổi không ngừng đung đưa như có một bàn tay vô hình đang rung lắc.

Vừa bước xuống xe, người làm đã lập tức tiến đến che dù cho cô cho đến khi đi vào phòng khách chính thì đã nhìn thấy dì Tề nét mặt lo lắng bước đến.

Sầm Tử Tranh thấy vậy rất kinh ngạc, trong ấn tượng của cô, dì Tề trước giờ đối xử với cô luôn rất bình đạm, từ khi biết bà đến giờ cô chưa từng thấy vẻ mặt hoảng hốt này của bà.

Cô vội bước đến, ‘Dì Tề, xảy ra chuyện gì sao?’

Đúng lúc này một tia sét xẹt qua xé toang bầu trời đêm đồng thời soi rõ nét mặt của dì Tề.

‘Thiếu phu nhân rốt cuộc cô vâng về rồi. Hôm nay phu nhân vừa về đến liền tìm cô khắp nơi hơn nửa bây giờ ... bây giờ ...’ Bà ấp a ấp úng, biểu tình trên mặt càng thêm phần hoảng hốt.

‘Bây giờ thế nào?’ Sầm Tử Tranh thấy bà như vậy cũng sốt ruột hỏi.

Dì Tề nuốt một ngụm nước bọt, gian nan nói: ‘Bây giờ phu nhân và lão gia đang cãi nhau rất dữ dội, ngay cả lão phu nhân cũng không có cách nào khuyên ngăn. Những người làm đều không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng ... bao nhiêu năm qua tôi vẫn luôn ở bên cạnh phu nhân hầu hạ bà, trước giờ chưa từng thấy phu nhân tức giận như thế bao giờ, chẳng những vậy, ngay cả lời của lão phu nhân khuyên can bà cũng chẳng nghe!’

Tim Sầm Tử Tranh không ngừng đập “thình thịch” cô vội vàng chạy về phía phòng khách chính.

Đúng như dì Tề đã nói, khi cô vừa mở cửa thì đã nghe giọng nói bén nhọn của Trình Thiến Tây, hoàn toàn không giống với thái độ và giọng nói điềm tĩnh, quý phái thường ngày của bà mà như một người đang nổi điên vậy.

Sầm Tử Tranh hơi sững người, cô khẽ chau mày, cảnh tượng cãi vã này khiến cô có cảm giác rất bất an.

Lúc này Cung lão phu nhân nhìn thấy bóng Sầm Tử Tranh, bà vội bước đến nói: ‘Tử Tranh à, nơi đây không có chuyện của con, con về phòng trước đi!’

Rõ ràng là bà đang lo lắng cho Sầm Tử Tranh!

Nghe Cung lão phu nhân nói vậy, Sầm Tử Tranh hơi giật mình sau đó cô nhìn thấy Trình Thiến Tây đang nhìn về hướng cô, ánh mắt bà trong chớp mắt trở nên càng thêm lạnh lùng ...

‘Cô trở về vừa hay, đến đây, ta có lời muốn hỏi cô!’

Giọng nói của bà vẫn lạnh như băng nhưng lúc này Sầm Tử Tranh lại nhìn thấy Trình Thiến Tây đã khóc đến hồng cả hai mắt.

‘Mẹ, chuyện này là thế nào?’

Cô không nhịn được vội lên tiếng hỏi bởi vì cùng lúc đó cô cũng nhìn thấy Cung Doãn Thần đang ngồi nơi sofa, trên mặt ông lộ vẻ tiêu tụy rất rõ ràng.

‘Thế nào? Hừm! Thật là nực cười. Ta thì thế nào chứ? Chẳng lẽ cô không biết ta là thế nào sao?’

Trình Thiến Tây vừa nói vừa bước đến nhưng ngay sau đó đã bị Cung Doãn Thần vội đứng dậy chặn lại ...

‘Thiến Tây, chuyện này không có liên quan gì đến Tử Tranh cả. Nó vốn chẳng biết gì thì sao bà lại phải chĩa mũi dùi về phía nó chứ? Bao nhiêu cái sai đều là của một mình tôi mà thôi!’

‘Sao hả? Ông đau lòng sao? Tôi rất cuộc cũng biết vì sao lúc đó ông một mực tán thành cuộc hôn nhân này rồi. Thì ra ông đã sớm biết cô ta là con gái của người phụ nữ kia có đúng không? Cho nên lúc nào cũng ở trước mặt tôi nói giúp cho nó. Cung Doãn Thần, đây đúng là chuyện tốt ông làm mà!’ Trình Thiến Tây khàn giọng quát chồng mình, bà giận đến run người.

‘Thiến Tây, bà nói đủ hay chưa? Chuyện đã qua mấy chục năm rồi, bà làm như thế thì có ích lợi gì chứ?’ Cung Doãn Thần cũng cao giọng quát.

Trình Thiến Tây cười lạnh, ‘Cuối cùng cũng nhắc đến chỗ đau của ông rồi phải không? Nếu như tôi không có xem đến phần tư liệu đó thì tôi vẫn còn bị ông che mắt. Cung Doãn Thần, ông có lương tâm hay không chứ? Lúc Cung thị gặp nguy khốn tôi gần như liều mạng làm việc hòng giữ lại sự nghiệp của ông, lúc đó Quý Dương nó mới vừa ra đời, ông tưởng tôi sung sướng lắm sao? Ông không yêu tôi thì thôi đi, ông còn ... ông còn ... ông không thể đi theo người phụ nữ kia mà ruồng bỏ tôi!’

‘Thiến Tây à, con bình tĩnh lại chút đi. Cho dù Doãn Thần nó thực sự có gì với người phụ nữ kia thì đó cũng là chuyện quá khứ cả rồi, chẳng lẽ con ở đây hô to gọi nhỏ chính vì muốn làm rõ chuyện năm đó hay sao? Để người làm nhìn thấy mấy chuyện này thật mất mặt!’

Cung lão phu nhân lúc này mới lên tiếng, trên gương mặt hiền hòa của bà sớm đã hiện rõ sự bất mãn.

Nhưng nào ngờ, người trước giờ luôn sợ mẹ chồng là Trình Thiến Tây lúc này giống như biến thành một người khác vậy, bà không ngần ngại chuyển hướng về phía Cung lão phu nhân ...

‘Tốt! Tốt lắm! Quả đúng là người một nhà! Mẹ, mẹ vừa nãy cũng nghe Doãn Thần nói rồi đó, ông ấy đã thừa nhận hết mọi chuyện, chẳng lẽ con còn phải bấm bụng chịu nhịn hay sao? Mẹ cũng nên lý trí một chút giúp con nói vài câu công bằng chứ!’

‘Con ... Thiến Tây, ý của con là nói ta là một bà mẹ không đủ tư cách sao?’

Cung lão phu nhân vừa nghe những lời lẽ sắc bén của cô con dâu, sắc mặt liền trở nên rất khó coi, cả người bà cũng toát lên vẻ tức giận.

‘Bà nội ...’

Sầm Tử Tranh nhìn thấy tình hình không ổn cô vội bước đến dìu Cung lão phu nhân, ‘Mẹ không phải có ý này đâu. Vậy đi, con đưa bà nội đi nghỉ trước rồi con nói chuyện với mẹ sau, được không?’

Cung lão phu nhân biết mình ở đây cũng không có ích gì nhưng bà cũng lo Tử Tranh ở lại với Trình Thiển Tây sẽ phải chịu ủy khuất vì vậy liền lớn tiếng nói: ‘Tử Tranh à, nếu như một lát nữa có ai bắt nạt con, thì nhớ lập tức kêu người đến báo cho ta biết, ta xem có ai dám để cho cháu dâu ta chịu ủy khuất hay không!’

‘Được, được, con biết rồi. Bà nội lên nghỉ ngơi trước đi. Bà đừng tức giận, tức giận không tốt cho sức khỏe lại khiến cả nhà đau lòng!’ Sầm Tử Tranh ân cần khuyên giải bà sau đó gọi dì Tề, dặn dò bà dìu Cung lão phu nhân về phòng.

Những người làm cũng đều giải tán cả, cả gian phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Cung Doãn Thần, Trình Thiển Tây và Sầm Tử Tranh ba người!

Ngoài cửa sổ bầu trời càng thêm u ám, những hạt mưa lớn quất ràn rạt vào những cánh cửa thủy tinh tạo nên những tiếng động dễ dàng khiến người ta sợ hãi, chẳng những vậy, sấm chớp không ngừng quét qua bầu trời soi trên gương mặt tái nhợt của Trình Thiển Tây, bà hung hăng trừng mắt nhìn Sầm Tử Tranh, ánh mắt như có thâm thù đại hận!

130. Q.9 - Chương 17-18

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 17: Lâm Nam

Tim Sầm Tử Tranh chợt run lên, cô có cảm giác lần này nhất định Trình Thiển Tây chia mũi dùi về phía cô mà quan trọng hơn là, lúc này dì Tề có nói Trình Thiển Tây đã tìm cô rất lâu, chắc rằng lần này cơn tức lớn như vậy có liên quan đến cô.

Vừa mới định lên tiếng hỏi thì đã nghe Trình Thiển Tây chủ động lên tiếng: ‘Không ngờ cô tuổi còn trẻ như vậy mà tâm kế lại nhiều đến thế. Bây giờ cô đã toại nguyện được làm thiếu phu nhân của nhà họ Cung, nói đi, bước tiếp theo cô định làm cái gì?’

Nghe mấy lời này Sầm Tử Tranh như bị sét đánh bên tai, cô sững sờ nhìn Trình Thiển Tây, nhất thời còn chưa hiểu được ý bà muốn nói gì.

Sắc mặt Cung Doãn Thần càng trở nên khó coi, lúc này ông không nhìn được nữa mà đứng bật dậy bước đến kéo tay Trình Thiển Tây, quát: ‘Thiển Tây, bà điên rồi sao? Tử Tranh nó có biết gì đâu! Bà hỏi nó những chuyện này làm gì chứ?’

‘Nực cười! Cô ta là con gái của người phụ nữ kia, tôi không hỏi cô ta chẳng lẽ ông muốn tôi đi tìm con hồ ly tinh kia mà hỏi?’ Trình Thiển Tây càng nói lời lẽ càng sắc bén, trong ánh mắt toàn là vẻ châm biếm lẫn khinh miệt.

‘Thiển Tây, bà càng nói càng quá đáng rồi đó!’ Cung Doãn Thần chau mày, giọng đầy phẫn nộ lên tiếng.

Nhìn hai người tranh cãi không ngừng, Sầm Tử Tranh càng cảm thấy khó hiểu nhưng lời của Trình Thiển Tây khiến cô rất khó xử, nhìn không nổi cô rốt cuộc lên tiếng hỏi: ‘Ba, mẹ, hai người đang cãi nhau về chuyện gì vậy? Chẳng lẽ chuyện có liên quan đến con sao?’

Cung Doãn Thần lắc đầu, định nói gì đó nhưng rồi chẳng nói tiếng nào.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy Sầm Tử Tranh càng nóng như lửa đốt, lúc này Trình Thiển Tây mới lên tiếng, giọng lạnh như băng ...

‘Cô thật biết diễn kịch, chắc là kế thừa tài năng của mẹ cô rồi, cũng kế thừa luôn bản tính của mẹ cô, thích đi câu dẫn đàn ông phải không? Mẹ cô năm đó quyến rũ ba chồng cô, bây giờ lại còn tìm đủ mọi cách để cô gả vào nhà họ Cung. Nói đi, mẹ con các người rốt cuộc có ý đồ gì?’

‘Đủ rồi, Thiến Tây! Chuyện năm đó hoàn toàn là cái sai của tôi, bà đừng nói những lời tổn thương người ta như vậy nữa!’

Lửa giận trong mắt Cung Doãn Thần lúc này bùng bùng thiêu đốt, ông bắt mắt trừng mắt nhìn vợ, giọng nói cũng trở nên thật đáng sợ.

Sầm Tử Tranh nghe vậy vừa sửng sốt vừa phẫn nộ, cơn giận cũng bùng nổ trong cô nhưng cô tận lực nén xuống ...

‘Mẹ, những lời mẹ nói thật quá mức rồi. Mẹ nói con thế nào cũng được nhưng mẹ không có tư cách chỉ trích mẹ con!’

Tận lực nén cơn giận trong lòng xuống, cũng tận lực để cho giọng nói của mình không quá run nhưng khi nghe có người phỉ báng danh dự của mẹ mình cô thật sự không nhịn được mà lên tiếng bênh vực ẹ.

‘Hừm!’

Trình Thiến Tây lạnh lùng cười một tiếng, ‘Nực cười! Thật nực cười! Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng. Đúng vậy, ta không có tư cách phê phán mẹ của cô nhưng ta nghĩ phê phán ba chồng của cô thì hoàn toàn có thể. Chuyện này ba chồng cô cũng thừa nhận rồi đó, chẳng lẽ nói ta vu oan cho nhà các người sao?’

Sầm Tử Tranh ngây ngẩn cả người, cô nhìn về phía Cung Doãn Thần, trong ánh mắt đầy nghi vấn.

Qua một lúc lâu Sầm Tử Tranh mới hoàn hồn lại, cô run giọng hỏi: ‘Ba, lời mẹ nói ... có phải sự thật không?’

Cung Doãn Thần nhìn Sầm Tử Tranh rồi ông lại cúi đầu, thở dài một tiếng thật sâu, ông không nói gì chỉ vô lực gật đầu.

Cái gật đầu của ông như một thanh chùy quất mạnh vào lòng Sầm Tử Tranh khiến cô vừa đau đớn vừa kinh ngạc. Cô vội bước đến bàn tay run run bắt lấy tay Cung Doãn Thần.

‘Ba, sao lại như thế chứ? Không thể nào! Chuyện này không thể nào! Xin ba nói cho biết rốt cuộc chuyện là như thế nào đi!’

Sầm Tử Tranh cảm giác như trái tim mình đang bị ai bóp chặt lại khiến cô nhất thời không thể thở được.

Trên mặt Cung Doãn Thần thoáng qua một tia khổ sở, ông càng cảm thấy bất lực và tự trách, nhất thời ông cũng không biết nên mở lời thế nào.

‘Cung Doãn Thần, ông định giấu diếm chuyện này đến bao giờ?’

Giọng lạnh như băng của Trình Thiến Tây lại cất lên.

Cung Doãn Thần nhìn vợ rồi lại nhìn sang Sầm Tử Tranh sau đó bước những bước nặng nề đi về phía cửa sổ, mắt ông mơ hồ nhìn qua màn mưa, chậm rãi lên tiếng ...

‘Tử Tranh à, ta biết con không biết chuyện trước đây của cha mẹ con, chắc mẹ con cũng chưa từng nhắc qua với con ...’

Giọng ông như vọng lại từ xa xăm, mơ hồ chìm trong ký ức của riêng mình.

‘Lúc ta còn trẻ, trong một lần ta đến Thượng Hải công tác, tìm ta trước giờ có bệnh, qua sự giới thiệu của một người bạn, ta đến gặp ba con, ông ấy là một bác sĩ tim mạch rất giỏi, không chỉ cứu mạng của ta mà còn cùng ta kết làm bạn thân, thân đến mức không gì là không thể tâm sự, sau này chúng ta còn thân hơn cả anh em ruột nhưng ...’

Cung Doãn Thần chợt ngưng lại, tâm tư như đang trải qua sự dày vò đau khổ của năm đó, ánh mắt càng xa xăm mơ hồ.

‘Nhưng thế nào?’

Sầm Tử Tranh có cảm giác tim mình sắp vọt lên cổ họng, còn Trình Thiến Tây đang ở bên cạnh lắng nghe cũng khẩn trương nhìn chồng mình, dù sao câu chuyện này cũng là lần đầu tiên bà nghe ông kể.

Cung Doãn Thần thở dài một tiếng thật sâu, ánh mắt vẫn không rời màn mưa ngoài cửa sổ, trong ánh chớp mắt ông như cũng chợt lóe lên.

‘Nhưng bởi vì sự xuất hiện của Lâm Nam đã khiến cho cục diện vốn đang yên ổn chợt trở nên rối rắm!’

‘Lâm Nam?’ Sầm Tử Tranh kinh ngạc kêu thất thanh ...

‘Đúng vậy!’

Cung Doãn Thần xoay người lại nhìn về phía Sầm Tử Tranh, giọng nói mang theo một nỗi ưu sầu nhàn nhạt: ‘Chắc là ta không có gọi sai tên của mẹ con chứ?’

Cả người Sầm Tử Tranh run lên, cô khỏ sở gật đầu. Đúng vậy, mẹ của cô tên thật là Lâm Nam

Chẳng lẽ mẹ thật sự với ...

Cô không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ cố hết sức giữ bình tĩnh nghe Cung Doãn Thần kể tiếp.

Chương 18: Hoa Marguerite nhắc lại tình bạn cũ

Trên mặt Cung Doãn Thần lộ ra một chút xúc động, ông trầm giọng nói: ‘Lâm Nam lúc đó là vị hôn thê của cha con, lúc đó hai người họ có thể coi như một đôi kim đồng ngọc nữ. Lần đầu tiên ta gặp Khương Ngự Kinh là vào một buổi chiều, lúc đó bà ấy đến tìm cha con, trong khoảnh khắc mà ta nhìn thấy bà ấy đó, ta biết lòng mình triệt để trầm luân mất rồi, ngay cả chuyện bà ấy là vị hôn thê của người bạn tốt nhất của ta ta cũng quên mất ...’

Ông không nói tiếp được nữa, một tia hồi hận dâng lên trong mắt.

Sầm Tử Tranh bụm miệng che đi một tiếng kêu kinh ngạc, cô không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ thế nào.

Sắc mặt Trình Thiên Tây trở nên rất khó coi nhưng bà vẫn im lặng bởi vì bà cần phải biết chân tướng sự việc.

Cung Doãn Thần nói tiếp, giọng khàn khàn ...

‘Con người vốn rất ích kỷ nhất là khi đối mặt với tình yêu và lợi ích. Khi ba nhận ra mình đã yêu vị hôn thê của người bạn thân, ta không có cách nào xem như tình cảm kia không có vì vậy ... ta đã có một quyết định rất ích kỷ đó chính là dùng bất cứ thủ đoạn nào miễn là Lâm Nam trở thành của ta, ta muốn bà ấy trở thành người phụ nữ của ta!’

Toàn thân Sầm Tử Tranh run lên, cô sửng sốt nhìn Cung Doãn Thần nhất thời không biết nên nói gì.

Không để ý đến biểu tình trên mặt Sầm Tử Tranh, Cung Doãn Thần cứ chìm trong hồi ức của mình...

‘Ta điên cuồng theo đuổi Lâm Nam dùng hết mọi cách, dùng hết mọi thủ đoạn, mãi rồi ... ta cũng được toại nguyện. Lâm Nam cũng bắt đầu yêu ta!’

‘Không đâu ...’ Sầm Tử Tranh không kìm được bật lên một tiếng kêu đau lòng.

Chuyện này sao có thể chứ!

Mẹ của cô sao có thể yêu người đàn ông khác ngoài cha cô chứ ...

Chuyện này ... chuyện này đúng là hoang đường!

‘Tử Tranh, ta biết con rất khó tiếp nhận sự thật này nhưng ... ta không cần phải nói dối con làm gì, mẹ của con, cũng chính là Lâm Nam đã yêu ta. Cùng với tình yêu đó là sự cần rứt lương tâm bởi vì trong lòng bà ấy, cha con cũng chiếm một vị trí rất quan trọng, bởi dù sao họ cũng sắp đi đến hôn nhân. Rất nhiều lần ta tìm cách nói rõ với cha con nhưng đều bị mẹ con ngăn lại nhưng dù sao giấy cũng không gói được lửa, rốt cuộc cũng có một ngày cha con biết được tất cả!’

Giọng ông bắt đầu run run, tay cũng đang run, không chỉ ông, ngay cả Sầm Tử Tranh cũng đang run còn trên mặt Trình Thiên Tây chỉ còn lại một nỗi đau xót.

Bà với ông, mấy mươi năm chồng vợ, bà biết trong lòng ông luôn ẩn dấu một bóng hình khác nhưng hôm nay tận tai nghe thấy lòng bà đau đớn quá. Tuy bà với ông là hôn nhân thương nghiệp nhưng về với ông

bao nhiêu năm qua, tình cảm cũng dần nảy sinh, thời gian càng lâu bà càng yêu ông nhiều hơn chính vì vậy khi nhà họ Cung có chuyện bà liền không chút nề hà gánh vác tất cả.

Bà yêu ông, nhưng còn ông thì sao chứ?

Những biểu tình trên mặt Trình Thiến Tây bị Cung Doãn Thần thu hết vào tầm mắt, trong mắt ông thoáng qua một chút khác lạ nhưng rất nhanh đã biến mất, ông ngừng lại một chút rồi nói với Sầm Tử Tranh: ‘Khi cha con biết chuyện, dĩ nhiên là ông ấy rất đau lòng, sau cùng ông ẹ con quyền lựa chọn, để bà ấy tự mình quyết định xem sẽ lấy ai!’

Lòng Sầm Tử Tranh chợt run lên, cô thì thảo nói: ‘Kết quả là ... mẹ chọn cha con sao?’

Cung Doãn Thần chợt mỉm cười, trong nụ cười mang theo một cảm xúc không thể gọi tên.

‘Khi mẹ con quyết định chọn cha con, hai người rời khỏi Thượng Hải sau đó ta nghe nói họ dời đến Đài Loan, sau đó nữa ... thì không còn tin tức!’

Cung Doãn Thần đã kể hết câu chuyện một lúc rồi mà Sầm Tử Tranh vẫn còn chưa thoát khỏi cơn bàng hoàng, cô yếu ớt ngồi sụp xuống sofa, gian nan đè nén những cảm xúc trong lòng xuống.

Nước mắt của Trình Thiến Tây đã rơi từ lúc nào không biết, đây là lần đầu tiên bà khóc trước mặt Sầm Tử Tranh, nước mắt chỉ rơi lặng lẽ nhưng mang theo vô hạn chua xót và đau lòng ...

Nhìn bà khóc lòng Cung Doãn Thần cũng đau khổ không kém, ông bước đến đặt tay lên vai bà, thở dài một tiếng: ‘Thiến Tây à, cả câu chuyện là như thế, hôm nay tôi đã kể hết cho bà rồi đó. Đều là chuyện đã qua cả rồi, nếu bà có muốn trách hờn gì thì cứ trách một mình tôi thôi. Tử Tranh nó có liên quan gì đâu!’

Trình Thiến Tây cố nén nước mắt nhưng giọng vẫn nghẹn ngào ...

‘Cung Doãn Thần, bao nhiêu năm qua ông vẫn luôn giấu diếm tôi chuyện này. Trong lòng ông tôi vĩnh viễn cũng không thể bì kịp Lâm Nam đó. Rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao ông luôn thiên vị Sầm Tử Tranh như vậy, không ngờ ... thật sự không ngờ ...’

Sầm Tử Tranh vẫn chưa hoàn hồn lại sau những chấn động cô thì thảo, ‘Vì sao, vì sao mẹ không nói cho con biết ...’

Cả căn phòng khách rộng lớn yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi, ba người ai nấy chìm sâu trong thế giới của riêng mình, bên ngoài cũng im lặng, mưa đã ngớt hạt ...

Qua một lúc lâu Sầm Tử Tranh chợt kêu lên thất thanh ...

‘Không đúng!’

Cô đứng bật dậy, cất tiếng phá tan bầu không khí im lặng.

Cung Doãn Thần nhìn Sầm Tử Tranh, vẻ mặt có chút khó hiểu...

‘Tử Tranh, con ...’

‘Không đúng, trong đó nhất định có hiểu lầm!’ Sầm Tử Tranh nhắc lại lần nữa, vẻ khẳng định.

Trên mặt Cung Doãn Thần sự khó hiểu càng rõ rệt, ‘Tử Tranh, con nói vậy là ý gì? Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?’

Sầm Tử Tranh mấp máy môi, trong đầu cô vừa nảy chợt xẹt qua một ý tưởng ...

Sầm Tử Tranh nhìn Cung Doãn Thần giọng kiên định: ‘Ba, xin hỏi hoa Marguerite trồng trong vườn hoa kia là vì ai?’

Đây là manh mối mà cô vừa nghĩ đến!

Cung Doãn Thần nghe Sầm Tử Tranh hỏi vậy thì cũng không giấu diếm mà nói thẳng: ‘Loài hoa Marguerite này là hoa mà cha con rất thích còn mẹ con vì chịu ảnh hưởng của cha con nên cũng rất thích loài hoa này. Có thể nói, ta trồng loài hoa này là để nhớ về tình bạn giữa ta và cha con!’

Nhiều năm đã qua bây giờ nghĩ lại mới thấy chuyện năm đó ông làm ích kỷ làm sao!

131. Q.9 - Chương 19-20

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 19: Giải đố (1)

Nhưng Sầm Tử Tranh nghe Cung Doãn Thần nói như vậy mảy liền nhú chặt: ‘Không đúng đâu. Mẹ của con trước giờ không thích hoa bởi vì bà vốn dị ứng với phấn hoa nhất là các loại hoa cúc, chỉ cần vừa đến gần là làn da mẩn cảm của bà sẽ nổi những mụn vừa đau vừa ngứa vì vậy con nghe mẹ con nói, tuy rằng cha rất thích hoa Marguerite nhưng mẹ thì hoàn toàn không dám động vào!’

‘Cái gì chứ?’

Lần này đổi lại người sưng sốt là Cung Doãn Thần, qua một lúc lâu ông mới lẩm bẩm: ‘Sao lại thế được chứ? Mẹ của con rất thích hoa, hơn nữa còn thích trồng hoa, lúc bà ấy bắt đầu thích hoa Marguerite, hầu như là mỗi ngày đều sẽ đến tiệm hoa mua về để bày trí trong phòng!’

Sầm Tử Tranh nhẹ lắc đầu ...

‘Từ lúc con hiểu chuyện đến giờ chưa từng thấy trong nhà có hoa tươi chứ đừng nói là hoa Marguerite!’

Về điểm này cô không cần thiết phải nói dối, đây đúng là sự thật, mẹ của cô vốn không thích hoa!

Cung Doãn Thần nghe Sầm Tử Tranh nói xong, trong mắt ông lộ ra vẻ khó tin mà Trình Thiển Tây nhất thời cũng quên cả khóc, nghi hoặc nhìn hai người.

Đang lúc mọi người còn nhìn nhau ngơ ngác thì cửa phòng khách lớn bị đẩy ra ...

Một bóng người cao lớn bước vào, trên quần áo và tóc của người đó dù còn vương nước mưa nhưng vẫn không mất đi khí phách của hân.

‘Thực ra mọi chuyện rất đơn giản, trong đó đúng là có hiểu lầm!’

Người vừa bước vào không phải ai xa lạ mà chính là Cung Quý Dương. Hắn sụp dúi xuống rồi đưa nó cho người làm, vừa nhìn ba người trong phòng vừa nói.

‘Quý Dương, con nói gì vậy?’ Cung Doãn Thần là người có phản ứng trước hết, ông hỏi vội.

Trình Thiển Tây và Sầm Tử Tranh cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương mỉm cười, ‘Vì giúp mọi người giải đáp tất cả nghi vấn, con mang một người đến đây. Sau khi nghe bà kể chuyện, con tin tất cả nghi vấn trong lòng mọi người đều sẽ sáng tỏ!’

Lời của hắn vừa dứt thì sau lưng đã xuất hiện thêm một người khác, đó là một người phụ nữ trung niên, bà cũng không phải người xa lạ mà chính là mẹ của Sầm Tử Tranh, bà Sầm.

Sầm Tử Tranh vội đứng dậy, thấy mẹ mình cô nhất thời ngậy người ra đó.

‘Quý Dương, vị này là ...’ Cung Doãn Thần ngạc nhiên hỏi con trai.

Cung Quý Dương không trả lời ông, hắn cung kính hướng về bà Sầm nói: ‘Mẹ, xin mời đến đây ngồi!’

Bà Sầm cười gật đầu, bà nhìn một vòng quanh căn phòng khách rộng lớn, trong lòng không khỏi thán tán thưởng.

‘Mẹ? Quý Dương? Con đang làm trò gì thế?’ Trình Thiển Tây nghe con xưng hô như vậy sưng sốt hỏi lại.

Lúc này Sầm Tử Tranh mới hoàn hồn lại, cô vội bước đến dìu mẹ mình ...

‘Mẹ, sao mẹ lại đến đây?’

Tiếng gọi của cô khiến sắc mặt Trình Thiển Tây chợt trở nên rất khó coi mà Cung Doãn Thần cũng ngậy người ra tại chỗ!

Chuyện này ...

Bà Sầm nhẹ vỗ bàn tay nhỏ của Sầm Tử Tranh, hiền hòa nói: ‘Là Quý Dương mời ta đến!’

Cả người Sầm Tử Tranh chợt run lên, gần như cùng lúc đó cô nhìn thấy vẻ phẫn nộ trong mắt Trình Thiển Tây!

‘Quý Dương, con biết mình đang làm gì không?’

Trình Thiển Tây nhìn về phía bà Sầm như ngầm đánh giá sau đó bất mãn hỏi Cung Quý Dương, bây giờ tình thế đã loạn đến thế này mà con trai bà lại mang người phụ nữ kia về Cung Viên để làm gì chứ?

Cung Quý Dương không hề lộ vẻ hoang mang, hấn vẫn giữ nguyên nụ cười tự tin, giới thiệu với mọi người: ‘Ba, mẹ, con giới thiệu với hai người một chút, vị này là mẹ của Tranh Tranh, bà Lâm Nam!’

Lâm Nam tươi cười nhìn Cung Doãn Thần cùng Trình Thiển Tây, ‘Hôm nay có thể xem như lần đầu tiên đến thăm thông gia, thực xin lỗi hôm đó tôi không đến tham gia hôn lễ của bé cưng được!’

‘Mẹ ...’

Sầm Tử Tranh bất an gọi bà, cô không biết Cung Quý Dương rốt cuộc định làm gì, chẳng lẽ hấn nhất định phải thêm dầu vào lửa ngay lúc này sao?

‘Tranh Tranh, đừng lên tiếng, mọi chuyện sẽ được rõ ràng chân tướng ngay thôi!’

Cung Quý Dương nhẹ giọng nói với cô sau đó hấn nhìn về phía cha mình, ‘Ba, vị này là Lâm Nam, chỉ có điều ... bà ấy không phải là Lâm Nam mà cha nhắc tới!’

Câu nói này của Cung Quý Dương ngay lập tức chấn động tất cả mọi người chỉ trừ chính Lâm Nam.

Cung Doãn Thần bước từng bước đến gần, gần đến mức nhìn thật rõ khuôn mặt của Lâm Nam, thực ra từ lúc bà vừa bước vào cửa ông đã nhìn thấy rồi, chỉ có điều ...

‘Sao lại như thế được? Bà cũng tên là Lâm Nam sao? Chẳng lẽ bà ấy không có gả cho Sầm Dực Hiên sao?’ Giọng của ông tràn đầy nghi vấn, khó hiểu cùng khó tin.

Trình Thiển Tây cũng bước vội đến, phản ứng khác thường của chồng khiến bà hiểu ra tất cả, người phụ nữ trước mắt không phải là Lâm Nam mà chồng bà nhắc đến mà còn có một Lâm Nam khác!

Chuyện này ... trong đó còn có chuyện gì xảy ra nữa?

Mà Sầm Tử Tranh cũng kinh ngạc không thôi, cô nhìn mẹ mình sau đó lại nhìn sang Cung Doãn Thần, tuy không biết được chân tướng là thế nào nhưng trong lòng cô, tảng đá đè nặng này giờ đã được nhắc lên, thì ra mẹ cô không phải là người phụ nữ là Cung Doãn Thần đã yêu ...

Tự dưng cô có một cảm giác nhẹ nhõm vô cùng!

Cung Quý Dương đi đến trước mặt Lâm Nam, nhẹ giọng nói: ‘Mẹ, nếu mẹ không ngại xin đem mọi chuyện nói lại một lần, được không?’

Lâm Nam nghe con rể hỏi vậy liền gật đầu.

Cung Doãn Thần và Trình Thiển Tây đều không hện mà cùng nhìn Lâm Nam bằng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, vẻ mặt chăm chú như không muốn bỏ qua một câu nói nào của Lâm Nam.

Lúc này bà Sầm mới lên tiếng, nhưng chỉ nói một câu rất ngắn gọn ...

‘Tôi biết Lâm Nam mà mọi người nhắc đến nhưng ... bà ấy đã chết nhiều năm rồi!’

Cái gì???

Cung Doãn Thần và Trình Thiển Tây đều ngây người tại chỗ mà Sầm Tử Tranh cũng sửng sốt vô cùng.

‘Đây ... rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao bà cũng gọi là Lâm Nam? Còn Lâm Nam kia vì sao mà chết?’

Cung Doãn Thần vẫn là người có phản ứng trước hết, ông hấp tấp lên tiếng hỏi bà Sầm

Chương 20: Giải đố (2)

Bà Sầm thở dài một tiếng ...

‘Thực ra khi tôi biết Dục Hiên ông ấy đã không còn là bác sĩ mà đã là viên chức của một công ty ở Đài Loan, trước đó tôi không biết ông ấy đã từng là bác sĩ ở Thượng Hải, chỉ biết ông ấy có một vị hôn thê tên là Lâm Nam, cùng tên cùng họ với tôi. Lúc đó tôi còn cự cãi với ông ấy một thời gian dài vì cho rằng ông ấy cưới tôi hoàn toàn là vì muốn từ tôi tìm lại hình bóng của Lâm Nam kia. Mà trước giờ Dục Hiên cũng không nói cho tôi biết hành tung của người phụ nữ kia, cũng không kể cho tôi nghe câu chuyện của hai người, vì sao hai người không còn bên nhau nữa!’

‘Mẹ, vậy sao mẹ lại biết được?’ Sầm Tử Tranh tò mò hỏi.

Bà Sầm cười khan một tiếng, ‘Thực ra lần này nếu như không có Quý Dương chắc tôi vĩnh viễn cũng không biết giữa nhà họ Cung và Dục Hiên còn có một câu chuyện như vậy. Cha con có thói quen viết nhật ký, từ sau khi ông ấy qua đời, phàm là những di vật của ông ấy ta đều cất giữ cẩn thận. Nhật ký của ông ấy ta trước giờ cũng chưa từng xem qua nên cũng quên bẵng đi mất, cho đến khi Quý Dương nhắc nhở ta thì ta mới nhớ ra, rốt cuộc là từ nhật ký của Dục Hiên mà biết được tất cả sự thật!’

Nói đến đây, bà Sầm nhìn về phía Cung Doãn Thần ...

‘Trong nhật ký viết rất tỉ mỉ từng chi tiết về tình yêu của ông ấy với vị Lâm Nam kia, đồng thời cũng viết rất nhiều về tình bạn giữa hai người, thậm chí cả những tâm tình khi Lâm Nam không kim lòng được mà yêu ông, Dục Hiên viết rất rõ những mâu thuẫn trong nội tâm mình, rất mâu thuẫn, rất đau khổ. Ông ấy không ngờ người bạn thân nhất của mình lại điên cuồng theo đuổi vị hôn thê của mình, càng không ngờ tới chính là ... vị hôn thê của mình cũng yêu người kia ...’

Cung Doãn Thần nghe bà nói đến đây, trong ánh mắt thâm thúy lộ ra một tia áy náy và đau khổ, nỗi đau khổ đó hiện lên cả trên mặt ông. Ông không nói gì nhưng bàn tay run run lộ rõ nội tâm đang dần vỡ vụn.

Những phản ứng của ông hoàn toàn lọt vào mắt của bà Sầm, bà thở dài một tiếng nữa.

‘Dục Hiên rất đau khổ, đối mặt với tình bạn và tình yêu, ông ấy không biết nên quyết định thế nào vì vậy mới nhường quyền quyết định đó cho Lâm Nam. Một khi Lâm Nam đã quyết định, bất luận là kết quả thế nào ông ấy cũng cam tâm tình nguyện nhận lấy. Sau cùng Lâm Nam vẫn quyết định chọn Dục Hiên, biết được điều này ông ấy rất vui mừng. Tuy rằng Dục Hiên biết trong lòng Lâm Nam còn có vị trí ột người đàn ông khác nhưng ông ấy vẫn cảm thấy rất an ủi vì Lâm Nam có thể trở về bên cạnh mình lần nữa. Chính vì lẽ đó mà Dục Hiên quyết định cùng Lâm Nam trở về Đài Loan phát triển tài năng trong ngành y của mình nào ngờ ... chỉ một ngày trước khi họ kết hôn, Lâm Nam trên đường đi mua sắm vật dụng cho hôn lễ bị tai nạn xe cộ, bởi vì thương thế quá nặng nên lúc được đưa đến bệnh viện chưa kịp cứu chữa thì đã qua đời!’

Cả người Cung Doãn Thần run lên, ông khàn giọng nói: ‘Nhất định lúc đó Dục Hiên rất đau khổ, Lâm Nam cũng là người học y, chắc vì lẽ đó mà sau khi Lâm Nam qua đời Dục Hiên không còn muốn theo đuổi nghiệp y nữa!’

‘Đúng vậy, sau này Dục Hiên đi làm như một viên chức bình thường ở một công ty nhỏ cho đến khi gặp được tôi!’ Bà Sầm đáp lời ông.

‘Mẹ ...’ Sầm Tử Tranh ngập ngừng lên tiếng, tâm tình cực kỳ hỗn loạn.

Nói như vậy mẹ chỉ là người thay thế cho hình bóng của Lâm Nam kia sao? Chẳng lẽ ba kết hôn với mẹ chỉ là vì tìm một người thế thân sao? Càng nghĩ cô càng thấy rối rắm đồng thời cũng thấy thương ẹ mình.

Bà Sầm biết Sầm Tử Tranh định nói gì, bà cười nói: ‘Nha đầu ngốc, con cứ hay nghĩ lung tung!’

Bà tròng miếng vải lên trán cô, nói tiếp: ‘Lúc đó tuy tôi không biết những chuyện đã qua, chỉ nghe sơ lược Dục Hiên nói qua một lần rằng tôi với người bạn gái trước của ông ấy cùng tên cùng họ. Mấy năm sau khi kết hôn tôi vẫn còn vì chuyện này mà khúc khúc trong lòng nhưng thời gian dần trôi đi, tình cảm của con người cũng dần thay đổi theo năm tháng. Đọc nhật ký của cha con mẹ mới biết tâm ý của ông ấy. Cha con

có viết trong đó, rằng trong đời ông có bốn người phụ nữ mà ông ấy yêu thương thương thật lòng, người thứ nhất chính là bà nội con, mẹ của Dục Hiên, người thứ hai là Lâm Nam còn người thứ ba chính là mẹ!’

‘Vậy còn người cuối cùng, là ai vậy?’ Sầm Tử Tranh không nén được tò mò hỏi.

Bà Sầm yêu thương nhìn con gái, cười nói: ‘Người cuối cùng chính là con gái cưng của ông ấy, Sầm Tử Tranh!’

Sầm Tử Tranh hai tay bùm miệng cổ nén cảm xúc nhưng nước mắt vẫn doanh tròn, tuy cô chưa từng nghe ông nói điều đó nhưng biết được tâm tư của cha đối với cô, vậy là quá đủ rồi!

Bà Sầm nhìn Cung Doãn Thần thấy ông vẫn còn chìm sâu trong suy tư và đau khổ ...

‘Ông thông gia, trong nhật ký Dục Hiên đã từng viết một đoạn, ông ấy nói, bất luận thế nào ông ấy cũng cảm ơn ông trời cho ông ấy quen biết được người bạn tốt là ông, bao nhiêu năm qua ông ấy vẫn chưa từng oán hận mà trong lòng chỉ có nỗi nhớ thương!’

‘Dục Hiên à ...’

Cung Doãn Thần nghẹn giọng gọi, từ giọng nói nghẹn ngào của ông có thể nhận ra ông đang cố nén cảm xúc và nỗi kích động trong lòng.

Cả một quá trình, Trình Thiển Tây không nói một câu nào, bà chỉ lẳng lẳng nghe nhưng trong lòng cũng không ngừng tự hỏi, chuyện sao lại trở thành như vậy chứ?

Thấy vẻ mặt khó tin của bà, bà Sầm bước đến bên cạnh Trình Thiển Tây, một nụ cười chân thật nở trên môi bà ...

‘Bà thông gia, bà chắc đã từng nghe một câu này, người sống không thể tranh giành tình yêu với người chết, thực ra bà với tôi đều giống nhau, đều rất yêu một người đàn ông mà trong lòng người ấy không biết có mình hay không nhưng cho dù như vậy cũng đừng nên ngại ngần mà kiên trì nghe theo trái tim mình đi. Tôi tin tưởng rồi sẽ có một ngày hạnh phúc gõ cửa, cũng như Dục Hiên vậy, tuy tôi chỉ mới biết những chuyện liên quan đến quá khứ của ông ấy gần đây thôi nhưng dù sao qua nhật ký tôi rút cuộc cũng biết được đáp án, đó chính là tôi vẫn có một vị trí trong trái tim ông ấy, vậy là đủ rồi!’

Trình Thiển Tây không ngờ bà Sầm lại nói những lời này, nhất thời ngây người quên cả trả lời.

‘Không tranh giành tình yêu với người đã chết?’

Qua một lúc lâu bà mới lẩm bẩm như tự nói với mình, ánh mắt nhìn về phía Cung Doãn Thần, chồng bà, đúng vậy, Lâm Nam đó đã chết rồi, nếu như mẹ của Sầm Tử Tranh có thể chờ được còn bà thì sao?

Bà Sầm thấy vậy, cười gọi Sầm Tử Tranh ...

‘Bé cưng, qua đây!’

Sầm Tử Tranh không hiểu mẹ mình định làm gì, cô ngoan ngoãn bước đến đứng trước mặt Trình Thiển Tây.

Bà Sầm cầm lấy tay Sầm Tử Tranh sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của Trình Thiển Tây kéo tay bà, đặt bàn tay nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh vào trong tay Trình Thiển Tây ...

132. Q.9 - Chương 21-22

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 21: Cảm xúc dâng trào

‘Bà thông gia, Tử Tranh đứa bé này có lúc hơi bướng bỉnh một chút, với tư cách là mẹ của Tử Tranh, hôm nay tôi đem con gái tôi giao cho người mẹ chồng là bà. Tử Tranh nó vẫn luôn muốn làm con thảo dâu hiền,

với tấm lòng trời biển của người làm cha làm mẹ, mong là bà thông gia có thể yêu thương con dâu như con trai mình, nếu như nó làm sai cũng xin bà thay tôi dạy dỗ nó!

Những lời này bà nói vừa nghiêm túc vừa chân thành, không kiêu không nịnh!

Trình Thiển Tây có chút sững sờ nhìn Sầm Tử Tranh, trong mắt lộ ra một tia xúc động ...

Sầm Tử Tranh cũng nhìn bà, trước đây cô vốn đã có phần đồng cảm với bà, giờ nghe hết mọi chuyện càng cảm thấy bà đáng thương, cũng vì bà đau lòng vì vậy nhẹ giọng gọi: ‘Mẹ ...’

Tiếng gọi tuy nhỏ nhưng hoàn toàn xuất phát từ nội tâm!

Cả người Trình Thiển Tây rõ ràng là hơi run, bà nhìn con dâu, trong mắt lộ ra nhiều hơn một chút tình cảm.

‘Ta đã từng nhiều lần chỉ trích cô, cô không hận ta sao?’

Bà hỏi câu này có phần dè dặt pha chút ngượng ngùng bởi bà biết rõ, lần này thực sự là trách nhầm Sầm Tử Tranh, cũng trách nhầm mẹ của Sầm Tử Tranh, tất cả đều là lỗi của bà, điều này khiến bà rất ngượng ngùng.

Sầm Tử Tranh nghe vậy trong mắt lộ ra rất nhiều cảm xúc phức tạp nhưng cô lắc đầu nhỏ nhẹ nói: ‘Mẹ, con sao lại hận mẹ được chứ, con cảm ơn mẹ thì đúng hơn, nếu như không có mẹ thì sẽ không có Quý Dương, con cũng không tìm được người đàn ông yêu thương con như vậy. Con sẽ kính trọng, hiếu thuận với mẹ như mẹ ruột của con vậy!’

Giọng của cô có chút nghẹn ngào nhưng lời nói đầy chân thành và đầy tình cảm, Trình Thiển Tây nghe được những lời này trong mắt cũng lộ vẻ xúc động. Bởi cá tính có phần lạnh mạc lại quả quyết của bà nên nhất thời bà không biết nên biểu đạt thế nào. Tuy bà không nói gì nhưng qua cách bà nắm tay Sầm Tử Tranh thật chặt kia cũng đủ tiết lộ sự kích động trong nội tâm của bà.

Cung Quý Dương nhìn thấy tất cả những điều này, bên môi hần câu lên một nụ cười, nụ cười này hoàn toàn trái với nụ cười tà tử thường thấy mà ngược lại, là một nụ cười hạnh phúc và thanh thản.

Sầm Tử Tranh chợt lên tiếng gọi Cung Doãn Thần ...

‘Ba, ba mau đến đây!’

Cung Doãn Thần cũng không ngờ vợ mình lại có những chuyển biến như vậy, nghe Sầm Tử Tranh gọi, ông chậm rãi bước đến, không rõ con dâu đang định làm gì.

‘Ba, mẹ, bây giờ hiểu lắm đã được giải tỏa hết rồi, những chuyện đã qua hãy để nó trôi qua đi, nếu như cứ mãi sống trong hồi ức thì cuộc sống cũng đâu còn gì thú vị nữa đâu, chẳng bằng trân trọng người trước mắt, đúng không?’

Câu nói này của Sầm Tử Tranh khiến cho Trình Thiển Tây và Cung Doãn Thần ngỡ ra nhiều điều, cũng nhận ra trước đây họ đã bỏ lỡ những gì.

Cung Doãn Thần nhìn về phía vợ mình, nhìn thấy bà khóc đến đỏ cả mắt, trong lòng chợt dâng lên một nỗi xúc động.

Thực ra vừa nãy nhìn thấy bà khóc lòng ông cũng rất khó chịu, bao nhiêu năm qua ngoài mặt bà vẫn luôn biểu hiện rất kiên cường, trước giờ chưa từng lộ vẻ yếu ớt trước mặt ông vậy mà hôm nay ông lại nhìn thấy vẻ yếu đuối hết như lúc bà con trẻ khiến cho ông chợt dâng lên một cảm giác muốn bảo vệ, che chở cho bà ...

‘Thiển Tây à, bao nhiêu năm qua, thật vất vả cho bà ...’

Ông không biết nói gì bây giờ, chỉ có thể nắm tay bà thật chặt, nhẹ giọng vỗ về.

Trình Thiển Tây vừa định nói gì đó thì nước mắt lại trào ra, bao nhiêu năm ủy khuất, nghi ngờ, yêu thương, ghen tỵ, một khi lớp vỏ bọc kiên cường bị dỡ xuống chỉ còn lại một tâm hồn yếu đuối, câu nói này của Cung Doãn Thần khiến nước mắt bà tuôn tràn như nước vỡ đê ...

Bà không nói gì nữa, mặc kệ con trai con dâu và cả bà thông gia, ôm chặt lấy ông, nhắt thời như một đứa trẻ ở trong lòng ông khóc lớn một trận, tiếng khóc nghe thật đau lòng.

Bàn tay của Cung Doãn Thần khựng lại trong không trung rồi nhẹ nhàng thu về, vòng qua lưng bà mà ôm chặt lấy, trong mắt là một nỗi xúc động nói không thành lời.

Tốt quá! Thật tốt quá!

Nhìn thấy sự hồ động của hai người, trong lòng Sầm Tử Tranh âm thầm reo lên vui mừng, lại cảm động đến rơi nước mắt.

Cung Quý Dương nhẹ nhàng bước đến khoác tay lên vai cô, Sầm Tử Tranh xoay người ôm lấy chồng, thút thít khóc.

‘Đứa bé ngọc ...’ Bà Sầm thấy vậy trìu mến vỗ nhẹ đầu con, mừng yêu.

Cảnh cảm động trong phòng khách hoàn toàn lọt vào mắt Cung lão phu nhân, bà cũng không kìm được đưa tay lên nhẹ lau lệ nơi khóe mắt. Mọi chuyện đều như thế không phải sao, thuyền đến đầu cầu sẽ tự dừng, tối hôm nay đúng là một buổi tối đặc biệt.

Cung Quý Dương tinh mắt nhìn thấy Cung lão phu nhân đứng ở cửa, hần vỗ nhẹ vai Sầm Tử Tranh, cùng cô bước đến ...

‘Bà nội, mau vào đây!’ Hần vừa nói vừa bước đến dìu bà.

Nhìn thấy Cung lão phu nhân xuất hiện ở phòng khách lớn, Trình Thiển Tây có chút ngượng ngùng, bà vội rời khỏi vòng tay của Cung Doãn Thần bước đến dìu mẹ chồng ...

‘Mẹ, mẹ còn chưa đi nghỉ sao?’

Cung lão phu nhân nhìn con dâu khóc đến hồng cả hai mắt, cười nói: ‘Ta nếu không qua đây sao có thể chứng kiến cảnh cảm động thế này?’

Nói rồi bà lại nhìn về phía bà Sầm ...

‘Chắc vị này là mẹ của Tử Tranh đúng không? Hôm nay cũng may có cháu đến đây giải thích tất cả, không chỉ vậy mà còn giúp nhà họ Cung chúng tôi giải mối khúc mắc bao nhiêu năm qua, thật cảm ơn cháu!’

‘Đâu có, đâu có, ngài chắc là Cung lão phu nhân rồi! Cháu vẫn thường nghe bé cưng nhắc về bà. Thực ra hôm nay người có công giúp giải quyết tất cả những chuyện này chính là Quý Dương, nếu như không phải có nó, cháu cũng không biết được sự thật!’ Bà Sầm nhìn con rể, hài lòng nói.

‘Quý Dương?’

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Cung Quý Dương.

‘Đúng nha, mẹ vừa nãy nói anh đi đón mẹ sang đây, chuyện này là thế nào? Sao anh lại biết tối nay sẽ xảy ra chuyện gì?’

Sầm Tử Tranh tò mò nhìn Cung Quý Dương, hỏi một tràng dài.

Cung Doãn Thần và Trình Thiển Tây cũng nhìn con trai bằng ánh mắt kinh ngạc, tuy họ biết Quý Dương rất giỏi giang như chuyện xảy ra đột ngột thế này, hẳn làm sao có thể giải quyết trong một thời gian ngắn như vậy chứ?

Chương 22: Niềm vui rộn rã

Cung Quý Dương cười ... chuyện này đối với hắn mà nói rõ ràng rất đơn giản. Thâm tình nhìn vợ, hắn trầm giọng nói: ‘Còn nhớ những lời hôm đó em nói không? Khi em nói với anh thì ra ba và ba vợ quen biết nhau thì anh đã bắt đầu điều tra chuyện này, lại thêm thám tử tư báo với anh Ngải Ân Hà hình như đang điều tra chuyện của nhà họ Cung cho nên anh càng thêm lưu tâm để ý. Nhưng trên tư liệu điều tra cho thấy đúng như cách nghĩ của mẹ. Hôm nay sau khi tan tầm anh đến tìm mẹ vợ hỏi thăm mới biết thì ra là có đến hai Lâm Nam. Đang ngồi với mẹ thì người ở Cung Viên gọi điện đến báo cho anh biết tình hình ở nhà, lúc đó anh chợt nghĩ, có thể mẹ vợ là người có thể giúp giải quyết những rối rắm này nên anh mời mẹ về đây!’

Nghe những lời này Sầm Tử Tranh quả thực quá kinh ngạc, cô nhìn chồng như nhìn một người ngoài hành tinh, không kìm được nói: ‘Trời ạ, em còn cho rằng mình được gả ột nhà tiên tri!’

‘Nha đầu, chẳng lẽ bây giờ em mới phát hiện chồng mình có năng lực sao? Lúc anh quả quyết nói rằng anh sẽ cưới em về chính là đã cho em biết anh có năng lực tiên tri rồi!’ Cung Quý Dương tinh nghịch trêu cô.

‘Hừm, nói khoác không biết ngượng. Đúng là vua tự đại!’ Sầm Tử Tranh cầu nhàu nhưng nét mặt tràn đầy hạnh phúc tựa vào lòng hắn, đôi gò má hồng hồng.

‘Haha ... đó là ưu điểm của anh mà!’ Cung Quý Dương ôm cô, cười đến sáng lạn.

Trong vòng tay của chồng Sầm Tử Tranh cảm thấy bội phần an toàn, cô biết nếu như không nhờ Quý Dương sớm đã phát hiện manh mối của chuyện này, hoặc không tích cực điều tra thì tối nay cục diện đã rối rắm đến không thể thu thập.

Tự sâu trong lòng mình cô cảm thấy rất cảm ơn chồng, người đàn ông thông minh lại tài giỏi như thế khiến cô càng yêu sâu đậm hơn.

Lúc này Trình Thiển Tây mới lên tiếng, giọng áy náy: ‘Chuyện tối nay tất cả là lỗi của con cả, nếu như con bình tĩnh một chút, lý trí một chút thì sẽ không bị những tư liệu kia làm mờ mắt, thật xin lỗi cả nhà ...’

Lời xin lỗi này xuất phát từ nội tâm bà, tuy bà trước giờ cứng cỏi, cũng rất tinh minh nhưng không phải là người không nói lý lẽ, nhìn thấy tối nay tất cả mọi người đều vì chuyện này mà bôn ba vất vả trong lòng bà đương nhiên rất bất an, hơn nữa, đây còn là một sự hiểu lầm lớn!

Nếu như là người nhà thì cũng có thể dễ dàng thông cảm nhưng ngay cả bà thông gia cũng bị phiền toái chạy đến đây trong đêm mưa gió thế này càng khiến cho Trình Thiển Tây cảm thấy áy náy.

Lúc này Sầm Tử Tranh mới giã ra khỏi vòng tay của Cung Quý Dương, cô bước đến khoác tay lên cánh tay bà, nháy mắt: ‘Mẹ, thực ra mẹ cũng không cần phải áy náy vậy đâu, theo con thấy lần này Ngải Ân Hà coi như vô tình làm được một chuyện tốt đi!’

‘Làm một chuyện tốt?’

Trình Thiển Tây nhìn Sầm Tử Tranh vẻ khó hiểu, đây cũng là lần đầu tiên bà tâm bình khí hòa đánh giá cô con dâu này ...

Trình Thiển Tây không thể không thừa nhận, khi bà gặp cô gái này lần đầu tiên, ngoại trừ xuất thân, những điều kiện còn lại của cô đều không chê vào đâu được, bất luận là tướng mạo hay tính cách đều là rất ưu tú.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, thân là một nhà thiết kế chính như Sầm Tử Tranh, thành tựu này trong mắt nhiều người cũng có thể coi như là rất lớn rồi. Tuy bà không nói ra nhưng cũng đã từng lên xem qua những thiết kế của cô, nói thực lòng là bà cũng rất ngưỡng mộ, chỉ là vì ngại ặt mũi nên không lên tiếng tán dương mà thôi.

Lúc này, khi Sầm Tử Tranh ngoan ngoãn khoác cánh tay bà, tự dưng bà lại có một loại ảo giác, rằng đứa con dâu này cũng giống như một đứa con gái đang làm nũng với mẹ vậy.

Giờ phút này Trình Thiển Tây mới nhận ra, trước đây vì cái nhìn sai lệch của mình mà làm khổ đứa con dâu này biết bao nhiêu.

Sầm Tử Tranh hoàn toàn không biết gì về những giấy dựa trong nội tâm của Trình Thiển Tây, cô trước giờ không thích so đo tính toán, hơn nữa bà là mẹ ruột của Quý Dương, đương nhiên cô cũng muốn hiểu thuận với bà.

Nghe Trình Thiển Tây hỏi vậy, cô cười gật đầu nói: ‘Đúng đó. Lần này con cảm thấy mình phải cảm ơn Ngải Ân Hà nhiều. Nếu như không phải cô ta giữ trò quỷ thì mẹ sẽ không vì nhịn không nổi nổi ủy khuất nhiều năm mà phát tiết ra, gút mắc bao nhiêu năm qua trong lòng ba cũng không thể cởi ra mà quan hệ giữa mẹ với con nói không chừng cũng vẫn như cũ chưa hòa hảo được. Sau cùng, còn có một cái tốt nữa ...’

Cô cố ý quăng một môi nhử, cười cười nhìn Trình Thiển Tây ...

‘Còn cái tốt gì nữa?’

Trình Thiển Tây thấy gương mặt tươi cười rạng rỡ của Sầm Tử Tranh, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, giọng nói cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Sầm Tử Tranh nắm lấy tay Trình Thiển Tây đặt vào trong tay Cung Doãn Thần!

‘Còn có một chỗ tốt nhất chính là ... giúp ba mẹ làm hòa, càng thêm tương thân tương ái!’ Nói rồi cô vui sướng che miệng cười.

‘Nha đầu này ...’ Cung Doãn Thần cũng xúc động nói, trải qua những chuyện vừa rồi, nỗi kích động trong lòng ông vẫn chưa tan.

‘Con đâu có nói sai? Vốn là như vậy mà! Ba, nếu như mẹ không yêu ba nhiều như vậy thì với người dày dạn kinh nghiệm, nhìn người vô số như mẹ sao lại không nhìn ra sơ hở mà để Quý Dương tranh thủ lập công đầu chứ? Điều này đã cho thấy rõ là mẹ rất quan tâm ba, bởi vì chỉ khi nào đối mặt với chuyện có liên quan đến người mình yêu thì con người mới không còn lý trí như vậy!’

Sầm Tử Tranh rất thông minh và khéo léo, rất biết tận dụng cơ hội giúp Trình Thiển Tây giải vây, quan trọng hơn là, cô khéo hiểu lòng người, hoàn toàn giúp Trình Thiển Tây thổ lộ hết tâm tư.

Cung Doãn Thần nghe vậy cũng không kìm lòng được lần nữa ôm vợ vào lòng.

Lúc này Cung lão phu nhân hớn hở vỗ tay ...

‘Như vậy có tốt không, nhà họ Cung chúng ta rốt cuộc đã giải tỏa hết gút mắc, bà lão này cũng yên lòng!’

Bầu không khí trong phòng tràn đầy niềm vui.

Hai nhà rốt cuộc cũng ngồi lại với nhau nói chuyện không tị hiềm gì nữa, tiếng cười nói rộn rã át cả tiếng mưa ngoài trời.

Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh đôi vợ chồng mới cưới này lúc này cũng nhận được lời chúc phúc của tất cả các vị trưởng bối, trong tiếng cười, Cung Quý Dương không ngừng trêu chọc Sầm Tử Tranh khiến cô tức đến nổi nắm tay nhỏ nhắn không ngừng đâm vào ngực hắn.

133. Q.9 - Chương 23-24

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 23: Kế hoạch tạo người

Trình Thiển Tây thỉnh thoảng dùng ánh mắt ra hiệu cho chồng mình, khi Cung Doãn Thần nắm chặt tay bà như lúc này bà mới cảm nhận được bao nhiêu năm qua hôm nay mới là ngày bà hạnh phúc nhất, yên tâm nhất.

Cung Quý Dương chột nhìn mẹ, nói: ‘Mẹ, con biết Ngải Ân Hà đã đến tìm mẹ, những chuyện liên quan đến cô ta xin mẹ đừng xen vào nữa, con sẽ xử lý mọi chuyện!’

Lúc này những gút mắc trong lòng Trình Thiển Tây đã cởi bỏ hết, bà đương nhiên hiểu rõ năng lực của con trai, nhưng vẫn làm ra vẻ tức giận nói: ‘Đứa con trai này, lại còn dám quăn cả mẹ sao?’

Thực ra bà biết những gì Quý Dương làm đều là suy nghĩ cho người nhà cả thôi.

‘Được, được, là lỗi của con. Bây giờ con trai tạ lỗi với mẹ, mong mẫu thân đại nhân khai ân!’ Cung Quý Dương tâm tình cực tốt cười trêu bà, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ ...

‘Con đó nha, để vợ con nhìn thấy bộ dạng lưu manh này của con lại hối hận đã gả cho con cho xem!’ Giọng nói và cả ngữ điệu của Trình Thiển Tây đã nhẹ nhàng hơn nhiều, bà thoải mái nói đùa với con trai.

Sầm Tử Tranh chỉ cười mà không nói, chỉ càng dựa sát vào lòng Cung Quý Dương.

Bà Sầm thấy vậy cũng nói đùa: ‘Nhìn kìa, người ta nói con gái gả đi rồi như giọt nước đổ đi, bà nhìn dáng vẻ theo sát không rời của nó xem, hơn nữa, Quý Dương nó tốt như vậy, tôi đốt đèn lồng cũng tìm không được đứa con rể nào giống vậy đâu!’

Cung Quý Dương nghe vậy trên mặt càng lộ vẻ tự hào, hắn cúi đầu nói khẽ bên tai Sầm Tử Tranh: ‘Nghe thấy chưa? Em đã là giọt nước đổ đi, sau này phải yêu anh nhiều một chút, biết chưa?’

‘Anh mới là giọt nước đổ đi ấy, đáng ghét!’ Sầm Tử Tranh nũng nịu đấm hắn một cái.

Lúc này Cung lão phu nhân mới lên tiếng: ‘Theo ta thấy, Tử Tranh chính là cây vui vẻ của nhà họ Cung chúng ta, từ khi con bé được gả vào đây nhà họ Cung nào nhiệt hơn rất nhiều, nếu như sau này Quý Dương phụ lòng Tử Tranh, ta là người đầu tiên không tha cho nó!’

‘Không dám không dám, con thương cô ấy còn không kịp, làm saoỡ phụ lòng chứ!’ Cung Quý Dương thâm tình nhìn Sầm Tử Tranh, nói một cách quyar quyết.

Mặt Sầm Tử Tranh đỏ như ráng chiều.

Nhưng Cung Doãn Thần này giờ vẫn im lặng nhìn Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh chột lên tiếng ...

‘Nhưng bố chồng như ta có ý kiến!’

Nhìn vẻ nghiêm túc của Cung Doãn Thần, Sầm Tử Tranh không khỏi lo lắng ... Ông định nói gì đây? Bộ dạng thật nghiêm túc nha.

Cung Quý Dương cười nhìn cha mình nói: ‘Cha, có gì dặn dò xin cứ nói!’

Cung Doãn Thần nhìn con trai sau đó hỏi ngược lại: ‘Chỉ cần ta nói ra thì con có thể làm được, phải không?’

‘Được nhiên, chỉ cần con có thể làm con nhất định sẽ làm!’ Cung Quý Dương nói một cách kiên định.

Cung Doãn Thần hắng giọng nói: ‘Thực ra yêu cầu của ta rất đơn giản, con cũng biết hai người già chúng ta nhân rồi biết mấy cho nên nhanh chút sinh một đứa cháu để hai chúng ta bồng bế, biết chưa?’

Lời của ông khiến ọi người đều bật cười, không ngờ người vẫn luôn trầm ổn như ông cũng có lúc sốt ruột không chờ được!

Cung Quý Dương nghe cha mình nói vậy cười càng tươi hơn, hắn lớn tiếng trả lời: ‘Con xin nghe lệnh!’

Sau đó hắn nhìn về phía Sầm Tử Tranh, giọng đầy ái muội nói: ‘Bà xã, nhanh chút hoàn thành kế hoạch tạo người của chúng ta đi!’

‘Anh ... đáng ghét thật! Mặc kệ anh!’ Sầm Tử Tranh mặt đỏ đến mang tai then thùng trốn sau lưng bà Sầm.

‘Con đó, lấy chồng cũng đã lấy rồi, sinh con để cái là chuyện đương nhiên thôi. Cho dù ông bà thông gia không vội người làm bà ngoại như ta cũng rất nóng lòng!’ Bà Sầm chỉ tay vào trán con, âu yếm nói.

‘Mẹ ...’ Sầm Tử Tranh càng thêm ngượng.

Cung lão phu nhân cũng hào hứng cười nói: ‘Đúng đó, Tử Tranh à, ta cũng rất mong được bế cháu cố rồi!’

Trình Thiển Tây cũng lên tiếng phụ họa: ‘Tử Tranh à, con không cần lo lắng gì cả, nhà họ Cung chúng ta sẽ toàn lực hỗ trợ con. Đứa bé sinh ra có ta với mẹ con, còn có bà nội, ba, mọi người sẽ chăm sóc giúp con!’

Sầm Tử Tranh lúc này mặt đã đỏ đến không thể đỏ hơn! Vừa gấp vừa then!

Lúc này Cung Quý Dương chột đứng dậy bước đến nhắc bổng Sầm Tử Tranh lên ...

‘Aaaa ... Quý Dương, anh làm gì vậy, mau buông em xuống!’

Hoảng hốt sợ té, Sầm Tử Tranh vội ôm lấy cổ hắn nhưng đầu vẫn không khỏi choáng váng.

Bên môi Cung Quý Dương câu lên một nụ cười tà ác, hắn dán môi sát tai cô, thì thầm: ‘Các bậc trowng bối đều mong mỗi như vậy, anh đương nhiên phải cố gắng hơn nữa, em nói có phải không?’

‘Anh ... thật đúng là mặt dày!’ Sầm Tử Tranh thấy mấy phụ huynh đều hí mắt cười nhìn mình, vừa then vừa giận.

Cung Quý Dương hoàn toàn chẳng để tâm đến lời cô, hần cười càng xấu xa.

‘Nếu như anh không mặt dày một chút làm sao cười được người vợ đẹp như em chứ? Nếu như không mặt dày một chút thì làm sao có cháu cho ba mẹ bỗng đây?’

Câu nói của Cung Quý Dương khiến cho ai nấy đều bật cười, càng khiến cho Sầm Tử Tranh then thùng vùi mặt vào cổ hần không dám nhìn ai.

Nhất thời cả gian phòng khách đều tràn ngập tiếng cười, ngay cả dì Tề là người trước giờ nghiêm cẩn cũng nở một nụ cười từ đáy lòng, bà ở Cung gia đã lâu như vậy rồi có lẽ hôm nay mới được chứng kiến khung cảnh đầm ấm vui vẻ như vậy.

Ngay lúc ai nấy đang nói cười rộn rã thì một người làm bước vào, sắc mặt nghiêm trọng khác thường ...

‘Thiếu gia ...’

Cung Quý Dương vẫn ôm Sầm Tử Tranh trong tay không có ý buông xuống, nhìn về phía người làm đang ngập ngừng đứng đó, hỏi: ‘Nói đi, có chuyện gì?’

Người làm chỉ tay về phía cửa phòng khách, ‘Có mấy vị cảnh sát nói muốn tìm thiếu gia có việc gấp!’

Tất cả mọi người nghe vậy đều nhìn ra ngoài, đúng là ngoài cửa đã có mấy người cảnh sát đứng đó!

Chương 24: Bị tình nghi (1)

Mấy người cảnh sát vừa đến rõ ràng cũng nhìn thấy bầu không khí hòa thuận trong phòng khách, biểu tình trên mặt họ càng kỳ lạ, nhất là người cảnh sát dẫn đầu nhóm ...

Khi anh ta nhìn thấy Sầm Tử Tranh và bà Sầm, trên mặt không khỏi lộ vẻ sửng sốt ...

‘Mẹ ...’ Người cảnh sát lên tiếng.

Thì ra người dẫn đầu nhóm cảnh sát chính là em trai của Sầm Tử Tranh, Sầm Tử Dịch.

Sầm Tử Tranh vội giãy ra khỏi vòng tay của Cung Quý Dương, cô bước đến gần em trai, nhìn hần bằng ánh mắt tò mò: ‘Em ... mọi người đây là ...’

Không chỉ có cô cảm thấy tò mò mà ngay cả hai vợ chồng Cung Doãn Thần cũng không khỏi kinh ngạc.

Em trai của Sầm Tử Tranh, Sầm Tử Dịch nhìn chị sau đó lại nhìn khắp phòng khách sau cùng ánh mắt rơi trên người Cung Quý Dương, hần bước đến gần, trên mặt lộ vẻ khó xử nhưng vẫn theo lệ thường của cảnh sát trình ra huy hiệu cảnh sát sau đó giọng trịnh trọng nói: ‘Cung Quý Dương tiên sinh, hôm nay khoảng bốn giờ chiều ở một hội quán cao cấp ở khu Đông phát hiện một thi thể, theo điều tra thi thể đó là của Khương Ngự Kinh, luật sư. Chúng tôi hoài nghi Cung tiên sinh có liên quan đến vụ án mạng kia, phiền ngài theo chúng tôi về sở cảnh sát hỗ trợ điều tra. Cảm ơn!’

Có trời chứng giám hần nói những lời này gian nan đến mức nào. Sầm Tử Dịch đương nhiên hy vọng vụ án này không liên quan gì đến Cung Quý Dương bởi dù sao Cung Quý Dương cũng là anh rể nhưng thân là cảnh sát, hần không thể không làm theo pháp luật.

Ngoại trừ Cung Quý Dương, tất cả mọi người trong phòng khách đều sửng sốt đến ngây người, ngay cả người làm cũng không ngoại lệ.

Sầm Tử Tranh vội bước đến kéo tay em trai ...

‘Tử Dịch, em vừa nói gì vậy? Thi thể đó là của ai?’

Cô run giọng hỏi, vốn không dám tin những gì mình vừa nghe thấy.

Sầm Tử Dịch vẻ mặt khó xử, nhắc lại: ‘Là Khương Ngự Kinh, Khương luật sư!’

‘Gì chứ???’

Cả người Sầm Tử Tranh lão đảo suýt nữa té xuống đất, cũng may là Cung Quý Dương nhanh tay đỡ kịp.

‘Sao như vậy được chứ? Tử Dịch, có phải em nhận lầm người không?’

Cô không nhận được xác minh lại lần nữa bởi vì tin tức này đối với cô mà nói như một tiếng sét giữa trời quang. Hôm nay họ vừa mới gặp nhau kia mà!

Sầm Tử Dịch lắc đầu: ‘Người nhà của Khương luật sư đã nhận thân nhân rồi, không sai đâu!’

Sầm Tử Tranh ngây người tại chỗ.

Lúc này bà Sầm cũng nhận không được lên tiếng: ‘Tử Dịch à, sao vừa nãy con lại nói chuyện này có liên quan đến Quý Dương?’

Trình Thiên Tây và Cung Doãn Thần cũng nhìn Sầm Tử Dịch, sắc mặt ai nấy đều ngưng trọng nhưng vẫn không mất đi vẻ điềm tĩnh trước giờ.

Sầm Tử Tranh nghe mẹ hỏi như vậy cũng hoàn hồn lại, cô vội hỏi tiếp: ‘Đúng đó Tử Dịch, vì sao cảnh sát lại hoài nghi Quý Dương?’

‘Chuyện này nói ra rất dài ...’

Sầm Tử Dịch nhìn Cung Quý Dương, hỏi: ‘Anh rể, chuyện này rốt cuộc là thế nào thì phải hỏi anh!’

Trên mặt Cung Quý Dương hoàn toàn chẳng có chút hoảng hốt nào, vẫn thoải mái và điềm tĩnh như trước, chỉ có trên mi thoáng qua một chút đăm chiêu rồi hắn điềm đạm nói: ‘Cái chết của Khương Ngự Kinh hoàn toàn không có liên quan gì đến anh! Nể mặt em là em trai của Tranh Tranh, anh chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi!’

Nực cười!

Chết một người thôi làm gì mà kinh hoảng đến vậy chứ. Hơn nữa người chết là Khương Ngự Kinh! Đừng nói là không phải hắn giết, cho dù là hắn giết thì thế nào chứ?

Giới chính trị cùng pháp luật đều phải nhường hắn vài phần, nếu như không phải bởi vì quan hệ thân thích với Sầm Tử Tranh hắn trực tiếp ra lệnh cho vệ sĩ đuổi thẳng những người kia ra ngoài cho xong.

Sầm Tử Dịch cũng biết tính cách của Cung Quý Dương, trên mặt hắn càng lộ vẻ khó xử. Nói thực lòng, tuy Cung Quý Dương là anh rể của hắn nhưng bởi vì tiếp xúc không nhiều hơn nữa, quyền thế của người anh rể này đã nổi danh khắp nơi nên hắn càng ngại tiếp xúc. Chỉ bởi vì lần này chuyện quá nghiêm trọng, rất nhiều người dân chú mục quan sát hành động của cảnh sát vì vậy hắn không muốn quần cũng không được, dù sao Khương Ngự Kinh cũng là nhân vật có tên có tuổi, cả giới chính trị và thương nghiệp đều biết đến.

Nhất thời Sầm Tử Dịch cũng không biết phải nói sao.

Lúc này một người cảnh sát trẻ tuổi bước đến, chừng như muốn tranh công lại có vẻ như không nhìn thấy vẻ khó xử trên mặt Sầm Tử Dịch, anh ta xông đến hỏi thẳng Cung Quý Dương ...

‘Cung tiên sinh, xin hỏi khoảng ba giờ đến bốn giờ chiều hôm nay ngài làm gì? Ở đâu? Có nhân chứng mục kích hay không?’

Câu hỏi này của hắn dẫn tới sự chú ý của Cung Quý Dương, nụ cười trên môi Cung Quý Dương vẫn không giảm nhưng ánh mắt đã lạnh xuống, hắn không trả lời viên cảnh sát trẻ kia mà nhìn về phía Sầm Tử Dịch hỏi: ‘Hắn mới tới sao?’

Ý của câu hỏi rất rõ ràng, giọng nói tuy vẫn bình đạm nhưng không giận mà nghiêm khiến người ta không rét mà run.

Sầm Tử Dịch thấy vậy vội nói: ‘Cung tiên sinh, thật ngại quá, anh ta đúng là mới đến, tính tình hơi táo bạo một chút, xin thứ lỗi!’

Cung Quý Dương nghe vậy vẻ tức giận có phần thu liễm lại, hắn chỉ tay về phía sofa: ‘Tử Dịch, muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi!’

Sầm Tử Dịch thấy Cung Quý Dương hoàn toàn không có ý đi theo hắn về sở cảnh sát cũng không miễn cưỡng.

Thứ nhất là vì Cung Quý Dương là anh rể hần, nói thực ra, có thể ngồi ở cái chức này vào tuổi của hần một phần cũng nhờ vào Cung Quý Dương, thứ hai là hần cũng không dám đắc tội với Cung Quý Dương, ngay cả cấp trên của hần ở cục cảnh sát cũng ngại không dám đắc tội với vị Cung tổng tài này, trước khi hần đến Cung Viên cấp trên cũng đã dặn dò kỹ nhất định không được lỗ mãng, xem ra 2 anh rể này của hần là người không mấy người dám đắc tội.

Sầm Tử Dịch ngồi xuống sofa, Cung Quý Dương cũng ngồi xuống, Sầm Tử Tranh thấy vậy cũng ngồi bên cạnh hần, nét mặt lo lắng.

Cô không hiểu vì sao Quý Dương nghe tin Khương Ngự Kinh chết lại không có chút phản ứng hoặc biểu tình nào. Chẳng lẽ hần đã biết trước chuyện này? Chẳng lẽ chuyện này thực sự có liên quan đến hần?

Không! Không thể nào!

Vừa ngồi xuống thì Sầm Tử Dịch đã lên tiếng: ‘Anh rể, em biết xông vào Cung Viên là có hơi thất thố nhưng vụ án này xảy ra trong phạm vi quản hạt của em, nếu như em không không ngó ngang đến thì thật khó che miệng thể gian!’

134. Q.9 - Chương 25-26

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 25: Bị tình nghi (2)

Cung Quý Dương mỉm cười: ‘Cảnh sát làm việc có quy tắc của mình, anh hiểu. Em muốn hỏi gì?’

Sầm Tử Dịch vừa giở sổ ghi chép vừa nghiêm cẩn hỏi: ‘Anh rể, chiều hôm nay anh có phải đã từng xuất hiện ở hội quán khu Đông không?’

Cung Quý Dương gật đầu, không hề có ý phủ nhận.

Sầm Tử Tranh thấy vậy lòng chợt thất lại, chiều hôm nay Quý Dương xuất hiện ở hội quán khu Đông nhưng ... lúc đó cô cũng ở hội quán đó, vì sao không thấy Quý Dương? Với lại ... hần đến hội quán đó làm gì? Chẳng lẽ ...

Cô không dám nghĩ tiếp nữa!

Cung lão phu nhân, Cung Doãn Thần và Trình Thiến Tây cùng với bà Sầm đều không lên tiếng mà chỉ lặng lẽ ngồi đó, điều này cho thấy họ tin tưởng vào năng lực của Cung Quý Dương.

Sầm Tử Dịch lại nhìn về phía chị mình, Sầm Tử Tranh, hỏi: ‘Chị, qua băng ghi hình của camera em biết hôm nay chị có đến gặp Khương Ngự Kinh!’

Sầm Tử Tranh vừa định trả lời thì Cung Quý Dương đã cười nói: ‘Chị của em chỉ là đi gặp bạn bè ôn chuyện cũ mà thôi, những chuyện khác em cứ hỏi anh!’

Tuy chuyện này trong mắt hần chỉ là chuyện bé xé ra to nhưng Cung Quý Dương vẫn không muốn người phụ nữ của hần bị cuốn vào, Tranh Tranh bản tính lương thiện, không nên chứng kiến những hiểm ác ngoài đời.

Sầm Tử Dịch hiểu rõ dụng ý của anh rể, hần gật đầu, tiếp tục nói: ‘Anh rể, thực ra tình hình bây giờ đối với anh mà nói rất bất lợi bởi vì thông qua băng ghi hình đã xác nhận vệ sĩ của anh có dẫn Khương Ngự Kinh vào phòng VIP mà anh bao, không lâu sau đó thì anh cùng với vệ sĩ rời đi nhưng ... Khương Ngự Kinh thì mãi vẫn không xuất hiện. Ngoài ra, qua giám định của pháp y, gian phòng VIP đó chính là hiện trường thứ nhất của vụ án!’

Cung Quý Dương điềm nhiên như không mỉm cười, ‘Chính vì vậy nên phía cảnh sát mới chìa mũi dùi về phía anh sao?’

Thực ra hần cũng không muốn quan tâm đến những chuyện này nhưng nhìn thấy vẻ lo lắng và quan tâm của Sầm Tử Tranh hần cũng không đành lòng, bởi nếu như không phối hợp với Sầm Tử Dịch, chắc là Tranh Tranh lo lắng lắm.

Sầm Tử Dịch cũng nghe ra trong lời nói của hắn có chút bất mãn, hắn vội giả thích: ‘Là thế này, vốn gian phòng VIP ấy bốn phía đều có camera, không hiểu vì sao hôm nay lại hỏng mất một cái vì vậy một góc phòng căn bản là không quay được đến mà chúng tôi lại không tra ra được bất kỳ người khả nghi nào khác!’

Cung Quý Dương vẫn nhàn nhã uống trà sau đó điềm nhiên nói: ‘Camera hỏng có thể vì hai nguyên nhân, một là do dùng lâu mà hỏng còn thứ hai là có người gỡ bỏ. Tử Dịch à, em là cảnh sát, nên làm thế nào chẳng lẽ còn cần anh phải nhắc nhở sao?’

Xem như lần này làm người tốt một phen đi, những cảnh sát khác hắn một câu cũng chẳng muốn nói nhiều.

Sầm Tử Dịch đương nhiên cũng biết rõ điều này, hắn cẩn thận hỏi thẳng: ‘Anh rể, em có thể biết mục đích hôm nay anh đến gặp Khương Ngự Kinh là gì không? Với lại, vì sao đợi chị rời khỏi rồi anh mới gặp Khương Ngự Kinh?’

Sầm Tử Tranh nhìn Cung Quý Dương, muốn nói gì đó lại thôi.

Cung Quý Dương vẫn bình thản ngồi ngả lưng vào sofa, tuy chỉ một động tác nhỏ nhưng vẫn hiển lộ phong thái của một người luôn nắm quyền chủ động trong tay.

‘Đơn giản thôi, Khương Ngự Kinh vẫn luôn có ý đồ với chị của em hơn nữa còn nhiều lần quấy nhiễu, vì suy nghĩ cho sự an toàn của chị em nên anh thấy mình phải làm như vậy. Đó là mục đích anh muốn đến gặp Khương Ngự Kinh, anh muốn đến cảnh cáo hắn không được quấy rầy chị em nữa mà chuyện này anh lại không muốn Tranh Tranh biết cho nên mới đợi cô ấy rời đi mới đến gặp Khương Ngự Kinh!’

Nghe Cung Quý Dương nói vậy lúc này Sầm Tử Tranh mới bừng tỉnh nhận ra một điều ... cô rút cuộc nhận ra mấy hôm nay mỗi lần Khương Ngự Kinh gọi điện thoại đến Cung Quý Dương đều biết rất rõ ràng, bằng không sao hôm ấy hắn đột nhiên lại hỏi cô vấn đề kia, nghĩ đến chuyện hôm nay cô đến hội quán gặp Khương Ngự Kinh mà Quý Dương vẫn luôn âm thầm ở bên cạnh, cô chợt có một cảm giác kỳ lạ nói không thành lời.

Quý Dương làm những chuyện này cô hoàn toàn không biết. Cô bị bao nhiêu người theo dõi, hành vi của cô bị người ta biết được bao nhiêu những chuyện này cô hoàn toàn không biết, có lẽ bởi tính bá đạo vốn có của Quý Dương mà hắn phái người theo dõi hành tung của cô, núp dưới cái tên mỹ miều là “lo lắng cho sự an toàn của cô”, điều này khiến cô có chút tức giận lại có chút không biết làm sao.

Kiểu thể hiện tình yêu này của hắn thật sự không có mấy người nuốt trôi nổi!

Sầm Tử Dịch nghe hắn nói vậy, mày chau chặt lại ...

Cung Quý Dương đứng dậy đến gần vỗ vai hắn nói: ‘Anh biết mọi người nghi ngờ điều gì, suy đoán theo lẽ thường nhất định là vì chúng tôi nói chuyện không hợp hoặc là giữ chúng tôi có khúc mắc không giải quyết được nên tôi mới ra tay giết người, đúng không?’

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh lên tiếng gọi, trái tim cô vì những lời của hắn mà thắc thỏm không yên.

‘Đừng sợ, không có gì đâu!’ Cung Quý Dương nhẹ hôn lên trán cô, dịu dàng an ủi.

Sầm Tử Dịch cũng không dấu diếm, hắn gật đầu, ‘Anh rể nói không sai, nhưng hôm nay chúng tôi đến chỉ để hỏi theo lệ thường mà thôi!’

‘Đúng vậy, cho dù bây giờ anh thừa nhận có giết người, phía cảnh sát cũng không tìm được chứng cứ buộc tội hữu hiệu nên cũng không làm gì được anh. Xem ra chuyện này chỉ có thể giao cho cảnh sát tiếp tục điều tra thôi!’ Cung Quý Dương không ngại ngần vạch trần ý đồ của cảnh sát.

Sầm Tử Dịch không nói gì thêm chỉ thở dài một tiếng, gật đầu.

Đêm đã khuya lắm ...

Sầm Tử Tranh tựa đầu vào ngực Cung Quý Dương, trên mặt vẫn lộ rõ nét buồn bã ...

‘Quý Dương, anh nói xem rốt cuộc là ai giết anh Khương chứ?’

Cô vừa nói hết lời cảm đã bị Cung Quý Dương nâng lên ...

‘Đang nằm ở trong lòng anh mà dám nghĩ người đàn ông khác?’ Hứn nhưng mày, trong mắt thoáng qua vẻ bất mãn.

Thấy vẻ mặt ghen tuông của hần, Sầm Tử Tranh không khỏi tức giận liếc mắt nhìn chồng: ‘Anh cũng quá nhỏ mọn đi, anh Khương dù sao cũng là anh trai của Tình Nghiên, hơn nữa là em hủy bỏ hôn ước trước, đã có lỗi với người ta lắm rồi. Với lại, nói gì thì nói, nếu chuyện này điều tra rõ ràng, đối với anh cũng có lợi mà!’

Chương 26: Bị tình nghi (3)

Nghe Sầm Tử Tranh nói vậy, môi Cung Quý Dương cau lên một nụ cười ...

‘Chuyện này nói ra không có chút sức uy hiếp nào với anh cả!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy lòng chợt run lên, cô lật người nằm sấp trên ngực hần, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: ‘Quý Dương, anh nói thực cho em biết đi, có phải người của tứ đại tài phiệt đều ... đều không coi mạng người là gì không?’

Cung Quý Dương bật cười ha hả: ‘Nếu nói như em, hình như người của tứ đại tài phiệt trong mắt em đều là ác ma khát máu mất rồi! Không có việc gì bọn anh giết người làm gì?’

Ngập ngừng một lúc rồi Sầm Tử Tranh mới lấy hết dũng khí hỏi: ‘Quý Dương, vậy ... trước đây anh đã từng giết người rồi sao?’

Đây mới là điểm mấu chốt nhất, tuy cô với hần sớm đã quen biết rồi yêu nhau nhưng có rất nhiều điều cô không dễ tâm tìm hiểu.

Câu hỏi này của Sầm Tử Tranh khiến Cung Quý Dương sửng sốt giây lâu nhưng trong chớp mắt hần đã khôi phục vẻ bình tĩnh thường thấy, vuốt ve làn da mịn màng của cô, hần cười hỏi: ‘Sao đột nhiên lại hỏi câu này?’

Giết người đối với hần mà nói cũng không phải là chuyện xa lạ gì nhưng ... nói như vậy Tranh Tranh có tiếp nhận nổi không?

‘Em ... em thật sự muốn biết!’ Sầm Tử Tranh không biết vì sao rất chấp nhất điểm này.

Cô vẫn luôn biết Cung Quý Dương vốn không đơn giản như vẻ ngoài của hần, tuy trên mặt lúc nào cũng treo nụ cười tà tứ nhưng người như vậy mới chính là thâm sâu khó dò, trên thương trường hần hô mưa gọi gió thế nào cô cũng đã tận mắt chứng kiến rồi nhưng ... nhưng chắc vẫn còn nhiều điều cô chưa biết!

Cho đến bây giờ cô mới hoang mang nhận ra thì ra cô vẫn không hoàn toàn hiểu hết chồng mình!

‘Em đang nghi ngờ cái chết của Khương Ngự Kinh có liên quan đến anh sao?’ Không khó nhận ra sự lo lắng trong lòng cô, hần không kìm được cảm động hỏi.

Ngay sau đó, Sầm Tử Tranh bị hần ôm chặt vào lòng, cô kích động nói ...

‘Quý Dương, cái chết của anh Khương khiến em cảm thấy rất bất an, em biết chuyện này nhất định không phải anh làm nhưng vì sao mọi chứng cứ đều tỏ ra bất lợi với anh chứ?’

Cung Quý Dương nghe vậy liền lật người áp cô dưới thân, bao vây cô trong phạm vi của riêng mình, triu mến hôn lên đôi má mịn màng của cô, nói: ‘Tranh Tranh, những chuyện này em không cần lo lắng, việc điều tra cứ giao cho cảnh sát làm, được không? Nghe lời anh!’

‘Nhưng mà ...’ Sầm Tử Tranh muốn nói gì đó lại thôi, cô không biết nên nói gì tiếp theo.

Sự do dự của cô lọt vào mắt Cung Quý Dương, hần thẳng thắn nói: ‘Tranh Tranh, anh có thể trả lời câu hỏi vừa nãy của em, tứ đại tài phiệt có thể có được như ngày hôm nay, phát triển đến trình độ này không chỉ dựa vào tài trí và vận may mà thôi. Có thể nói, tính mạng một người là quý báu hay rẻ rúng còn phải xem người đó đối với chúng ta có lợi hay không. Anh là như vậy, ba người kia cũng như vậy. Không phải bọn anh xem thường tính mạng con người nhưng chỉ có làm như vậy mới có thể đứng vững trong thế giới này!’

Hơi thở của Sầm Tử Tranh chợt trở nên dồn dập, cô bất giác hỏi: ‘Các anh ... thật nhẩn tâm!’

Không giận vì cô nói vậy, Cung Quý Dương mỉm cười, môi hấn kề thật sát môi cô, từng hơi thở của cô đều nhuộm mùi long diên hương dễ chịu của hần.

‘Tranh Tranh à, chuyện em phải làm không phải là suy nghĩ xem bọn anh thế nào mà em nên suy nghĩ xem làm thế nào để toàn tâm toàn ý yêu anh. Vậy là đủ rồi!’

Nói dứt lời nụ hôn của hần đã đáp xuống môi cô, đem nỗi bất an của Sầm Tử Tranh cuốn đi hết trong nụ hôn đó.

Sáng sớm, cả Cung thị tài phiệt chìm trong một bầu không khí khác thường, bất kỳ nhân viên nào có xem báo rồi đều nơm nớp lo sợ, ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám.

Trong phòng tổng tài, Cung Quý Dương đang xử lý một đồng công văn cao như núi cho đến khi nghe tiếng gõ cửa ...

‘Vào đi!’ Đầu không ngẩng lên hần trực tiếp ra lệnh.

Trợ lý đặc biệt của hần đi vào, vẻ mặt rất kỳ lạ, khi anh ta đi đến trước bàn làm việc của Cung Quý Dương thì lại im lặng không nói tiếng nào.

Như cảm giác được điều gì khác thường, đang vui đùa vào xấp văn kiện Cung Quý Dương chợt ngẩng lên, nhìn thấy mặt của người trợ lý của mình, chợt bật cười.

‘Mặt của anh sao vậy? Giống như vừa nuốt phải một con ruồi vậy!’

Thân là tổng tài của Cung thị tài phiệt, Cung Quý Dương bình thường đối với thuộc hạ không quá khắt khe, thỉnh thoảng còn nói đùa với họ, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho tất cả nhân viên của Cung thị đều bán mạng vì công ty nhưng nói đùa thì nói đùa, ai cũng biết một khi chọc giận đến Cung Quý Dương thì hậu quả khó mà lường được.

Có thể đem cả một tập đoàn quản lý được đến mức nhân tính hóa như vậy, không thể không phủ nhận năng lực hơn người của Cung Quý Dương!

Người trợ lý đặc biệt thấy sắp mình lúc này còn có thể cười được, không thể không khâm phục, hần cầm tờ báo dè dặt đưa đến trước mặt Cung Quý Dương, nói: ‘Cung tiên sinh, hôm nay báo chí và truyền thông đưa những tin tức rất bất lợi với ngài, những tin tức này đều có liên quan đến vụ án của Khương Ngự Kinh hôm qua!’

Từ trên xuống dưới người của Cung thị tài phiệt đều biết vị hôn thê của Khương Ngự Kinh chính là nhà thiết kế chính của thương hiệu Leila, một thương hiệu thuộc quyền của Cung thị nhưng bất ngờ cô hủy hôn mà cùng một ngày đó gả cho Cung tổng tài. Tuy giới truyền thông không dám công nhiên bàn luận hoặc đưa tin nhưng thông tin bị rò rỉ cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

Cung Quý Dương chỉ lướt mắt qua tờ báo sau đó điềm đạm nói: ‘Tất cả có bao nhiêu tờ báo và đài truyền hình công bố chuyện này?’

Người trợ lý đặc biệt nghiêm cẩn nói: ‘Không biết tin tức này ai tiết lộ ột tờ báo ở Pháp, sau đó các tờ báo khác bắt đầu theo đuôi. Hiện giờ trên cơ bản là tất cả các tờ báo lớn nhỏ đều đang viết về chuyện này, mũi dùi đều nhắm về phía Cung tiên sinh, tình hình tương đối bất lợi!’

‘Ừm!’ Cung Quý Dương vẫn điềm nhiên như không, thậm chí không chau mày lấy một lần, hần chỉ hơi hột hỏi: ‘Cổ phiếu của Cung thị thế nào?’

Người trợ lý ngập ngừng một lúc rồi nói: ‘Qua quan sát sơ bộ, tạm thời vẫn chưa có nhiều biến động.’

135. Q.9 - Chương 27-28

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 27: Sự quan tâm của bạn tốt

Cung Quý Dương nghe vậy chỉ gật đầu sau đó quả đoán hạ lệnh: ‘Lập tức khởi động hệ thống trình thám, điều tra cho ra là tờ báo nào ở bên Pháp đưa tin tức này lên báo đầu tiên, đồng thời điều tra bối cảnh của nó!’

‘Dạ, Cung tiên sinh!’

Người trợ lý đương nhiên hiểu, chỉ cần tra ra bối cảnh của tờ báo đó, vậy thì người bán tin tức kia cho họ cũng không khó điều tra ra.

Khi trợ lý vừa rời khỏi phòng tổng tài thì gương mặt Cung Quý Dương chợt trở nên lạnh như băng, theo quan điểm của hắn, chuyện này cũng không đáng là gì nhưng đây rõ ràng là một cái kế liên hoàn.

Trước tiên là phái người theo dõi nhất cử nhất động của Khương Ngự Kinh, sau đó thừa lúc hắn và Khương Ngự Kinh gặp mặt xảo diệu phá hỏng hệ thống camera quan sát, tiếp đó là nhân lúc thần không hay quỷ không biết giết chết Khương Ngự Kinh, đem tội danh đó trút lên đầu hắn. Chưa hết, đối phương còn lợi dụng giới truyền thông đồn thổi những tin bất lợi đối với hắn và Cung thị...

Tuy giới truyền thông sẽ không dám tùy tiện bàn luận xem hung thủ là ai nhưng giới truyền thông có sức ảnh hưởng đến sự phán đoán của mọi người, lại thêm hành động đồng loạt của tất cả các tờ báo, Cung Quý Dương làm sao không hiểu được dụng ý của đối phương.

Lúc này hệ thống truyền hình vệ tinh nhấp nháy tín hiệu, đồng thời hiển thị tất cả thông tin của người vừa tiến vào.

Nhìn thấy thông tin đó, nụ cười lạnh lùng trên mặt Cung Quý Dương dần tan mất, thay vào đó là vẻ tà tứ thường thấy, hắn khởi động hệ thống điều khiển sau đó chờ đợi bức tường đối diện bàn làm việc của hắn bắt đầu thay đổi ... bức tường rất nhanh đã trở thành một màn hình khổng lồ.

Màn hình được chia làm ba phần, hình ảnh của Lãnh Thiên Dục, Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước mỗi người chiếm lấy một góc màn hình.

‘Thật không ngờ giới truyền thông và báo chí đối với cậu lại có nhiều hứng thú đến vậy!’ Lăng Thiệu Đường cướp lời nói trước.

‘Mình tính thử rồi, hôm nay mức độ nổi tiếng của cậu có thể nói là đạt đến hơn 90%!’ Lãnh Thiên Dục vẫn một vẻ lạnh như băng nhưng câu nói thì đầy ý giễu cợt.

‘Quý Dương à, xem ra đối phương rất thích chơi trò đuổi hình bắt bóng với cậu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa tao nhã uống cà phê vừa nói.

Nhìn ba người bạn anh một câu tôi một câu bàn tán xôn xao, Cung Quý Dương lười linh lên tiếng: ‘Sáng hôm nay mình thức dậy liền thấy mất cứ giật liên hồi, thì ra là diêm báo ba người các cậu. Thế nào, rảnh lắm sao?’

Ngoài miệng tuy là nói vậy nhưng trong lòng Cung Quý Dương rất âm ảm. Đây là tình bạn giữa bọn họ. Hắn biết nhất định là ba người đã đọc tin tức mới nhất trên báo nên mới lập tức liên hệ với hắn.

‘Hắc hắc, người anh em tốt của mình sắp trở thành tội phạm bị truy nã, cho dù bạn hơn nữa mình cũng phải bớt chút thời gian thăm hỏi, an ủi một chút chứ!’ Lăng Thiệu Đường cười rất gian trá.

‘Nhưng điều làm mình cảm thấy an ủi là giới truyền thông kể như còn có lương tâm, không có đăng ảnh lớn của cậu, nếu như tin tức cộng với ảnh chụp nữa thì mới càng giống một lệnh truy nã!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước “tốt bụng” lên tiếng an ủi bạn hiền.

‘Đó là vì hắn không ăn ảnh thôi!’ Lãnh Thiên Dục ác ý bồi thêm một câu.

‘Này này này, ba người các cậu rốt cuộc là có lương tâm hay không chứ hay là tìm mình để cười nhạo khi thấy người gặp họa? Mình mà có chuyện thì các cậu cũng có ích lợi gì đâu!’

Cung Quý Dương nhả nài chờ nghe ba người bình phẩm hết sau đó mới lên tiếng, trên mặt vẫn treo nụ cười tà tứ.

‘Nói về chuyện chính đi, ai có thâm thù đại hận với cậu đến mức đó vậy? Chẳng những giết người giá họa cho cậu mà còn lợi dụng báo chí làm tổn hại danh tiếng của Cung thị?’ Lãnh Thiên Dục tuy rằng giọng nói lạnh lùng lời lẽ sắc bén nhưng không khó nhận ra sự quan tâm đối với bạn tốt trong câu nói.

Cung Quý Dương nhún vai, ‘Cậu cũng biết đó, người như chúng ta có cừu oán đâu chỉ với một hai người, người muốn mạng của mình chắc cũng không thiếu. Mình chính là muốn xem ai sống dai hơn!’

‘Cậu đó, đến giờ phút này mà còn vẽ bốn cột như vậy chứ. Tử Tranh muội muội của cậu có hiểu lầm là cậu làm không?’ Lăng Thiếu Đường vẫn cười trêu ghẹo.

Cung Quý Dương cười ha hả: ‘Đổi lại nếu như là cậu thì Kỳ Hinh có tin là cậu làm không?’

Lăng Thiếu Đường trầm tư một lúc rồi cười: ‘Hinh Nhi nha đầu này rất đơn thuần, có lẽ cô ấy cũng không quá tin nhưng cũng biết giết một người đối với bọn mình mà nói chỉ là chuyện nhỏ cho nên cũng sẽ rất lo lắng!’

Cung Quý Dương gật đầu, ‘Phản ứng của Tranh Tranh cũng giống như của Kỳ Hinh vậy!’

‘Là người thường thì sẽ đều nghi ngờ chuyện này có liên quan đến cậu, dù sao tên họ Khương kia cũng là tình địch của cậu, nếu theo tính tình trước giờ của cậu thì tên họ Khương kia chịu khổ lâu rồi. Mình vẫn luôn hoài nghi sao hẳn lại có thể sống đến bây giờ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước làm ra vẻ đăm chiêu nhìn Cung Quý Dương một lúc rồi mới lên tiếng chế giễu.

‘Mình nói với cậu này Ngạn Tước, cậu đừng có một dạng xem kịch vui mãi thế, rồi sẽ có một ngày cậu sẽ bị một cô gái làm cho biết mùi khổ sở!’

Cung Quý Dương cười thật gian trá, ‘Theo như mình biết, tiểu oan gia của cậu không có ý định buông tha cho cậu đâu!’

‘Cậu còn dám nói nữa sao? Nếu như không phải tại cậu thì Liên Kiều sao có thể vào được nhà mình mà gây sóng gió chứ? Cung Quý Dương, mình đúng là kết nhầm bạn mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói đến đây thật hận không thể tóm lấy Cung Quý Dương từ trong màn hình ra mà hung hăng đánh ột trận.

‘Này, nói chuyện có lương tâm một chút đi, lúc đầu là ai hãm hại mình trước? Phàm làm chuyện gì cũng có qua có lại thì mới hợp lẽ chứ!’ Cung Quý Dương không chút sợ sệt bốn cột hẳn.

‘“Người trong giang hồ phải giúp nhau” chẳng lẽ đạo lý này cậu cũng không biết sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cung Quý Dương ý cười càng sâu, hẳn cố tình xuyên tạc ý của Hoàng Phủ Ngạn Tước: ‘Mình rất hiểu đạo lý giang hồ chỉ là muốn xem thử Hoàng Phủ tổng tài tài năng của chúng ta bị người ta chinh sẽ như thế nào thôi. Lần này được thấy cảnh lửa cháy ngang mày, cũng thú vị lắm! Ha ha ...’

Hắn cười càng sáng khoái, hoàn toàn không giống với một người đang bị hãm vào vụ án mưu sát chút nào!

Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiếu Đường nghe hai người nói chuyện mà như chìm trong sương mù, chẳng hiểu gì cả vì vậy cùng lúc lên tiếng: ‘Đây rốt cuộc là chuyện gì?’

Chương 28: Toại nguyện (1)

Thực ra lần họp mặt qua vệ tinh từ xa này, một phần đúng là vì quan tâm Quý Dương nhưng vụ án mưu sát kia cũng chưa đủ nghiêm trọng đến mức ba người đều khẩn trương mà cùng nhau hỏi thăm hẳn bởi bọn họ cũng không phải không biết, bằng vào năng lực của Cung Quý Dương, hẳn hoàn toàn có thể xử lý mọi chuyện ổn thỏa.

Trọng điểm của cuộc hội ngộ qua vô tuyến này là vì họ muốn nhân dịp này có một cuộc tụ hội nho nhỏ. Bởi vì ngày thường ai nấy đều bận rộn công việc riêng của mình, đương nhiên cơ hội gặp nhau đã thiếu lại càng ít hơn.

Cung Quý Dương ngay lập tức phát huy bản tính “bà tám” của mình, đem chuyện của Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều kể lại rành mạch, đem hết những tình tiết gay cấn kể hết cho Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường nghe mặc kệ Hoàng Phủ Ngạn Tước đang nhăn mặt phản đối.

Hai người nghe xong ai nấy đều không nhịn được mà bật cười thật lớn, ngay cả người suốt ngày mặt lạnh như băng là Lãnh Thiên Dục cũng không ngoại lệ!

‘Được rồi được rồi, mọi người đừng lẫn lộn đầu đuôi thế chứ, hôm nay nhân vật chính là Cung Quý Dương cơ mà, sao lại chuyển hướng sang mình thế này?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lần này bị Cung Quý Dương nắm thóp nên đành mở miệng cầu hòa nhưng món nợ này hẳn nhất định phải tìm cơ hội báo thù mới được!

‘Thực ra chuyện của Quý Dương cũng dễ thôi mà ...’

Lăng Thiệu Đường nói đến đây trong mắt xẹt qua một tia hứng thú, hân hào hứng đề nghị: ‘Quý Dương, như thế này đi, chúng ta đánh cược một ván nhé!’

‘Đánh cược? Được thôi! Cược cái gì?’ Vừa nghe đến vui đùa, Cung Quý Dương tỉnh táo hẳn ra, hân vội lên tiếng hỏi.

‘Thế này, bây giờ chúng ta bắt tay điều tra từ giới truyền thông. Trước giờ rất nhiều cơ quan truyền thông trên thế giới không dám tùy tiện đăng lên những thông tin có liên quan đến chúng ta nhưng lần này theo mình biết, một tờ báo ở Pháp lại đăng tin lên trước tiên, chắc rằng người đứng phía sau cũng không đơn giản. Hai chúng ta nếu không ngại thì cược một ván, xem hệ thống trinh thám của Cung thị nhanh hay Lăng thị nhanh hơn. Thấy thế nào?’ Lăng Thiệu Đường hào hứng đề nghị.

Cung Quý Dương bật cười ha hả ...

‘Thật là hợp ý mình. Được thôi. Mình đồng ý nhưng mình tốt bụng nhắc nhở cậu một câu, chuyện này mình sớm đã ra lệnh khởi động hệ thống điều tra cho nên cậu phải nhanh một chút bằng không ... thua mình thì mất mặt lắm đấy!’

‘Có gan cược thì có gan chịu thua thôi! Chúng ta so tài một phen đi!’ Lăng Thiệu Đường không hề có ý rút lui.

‘Hai người ... thật là nhàm chán!’ Lãnh Thiên Dục chán nản nhìn hai người bạn. Tuy nói như vậy nhưng hẳn biết, Lăng Thiệu Đường muốn dùng cách này để tham gia vào cuộc điều tra và cũng là một cách quan tâm bạn tốt.

‘Lãnh Thiên Dục nói đúng, có trò vui thì hai người giành chơi mất rồi, mình chẳng có gì làm cả. Đành vậy, biết rõ cậu có năng lực giải quyết mình cũng yên tâm nhiều rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nói.

Cung Quý Dương chỉ cười không nói, sự quan tâm của bạn tốt dù không nói thành lời nhưng trong lòng hẳn rõ hơn ai hết.

Gần tối, Sầm Tử Tranh lê tấm thân mỏi mệt trở lại Cung Viên, khi Trình Thiển Tây từ trên lầu bước xuống vừa hay nhìn thấy cô phờ phạc ngồi nơi sofa thì trong mắt chợt thoáng qua một cảm xúc không biết tên. Đối mặt với con dâu lúc này, ít nhiều gì trong lòng bà cũng có chút không được tự nhiên, dù sao cũng là do lỗi của bà trước, bà đã từng quá hà khắc với cô, thậm chí còn dùng thủ đoạn không được quang minh chính đại đối phó cô.

Nhưng cũng may con dâu của bà tính tình hiền lành, luôn dùng nụ cười để hóa giải những bất mãn khiến cho người mẹ chồng như bà luôn cảm thấy áy náy.

Nhìn thấy Trình Thiển Tây ngầy người nơi cầu thang, Sầm Tử Tranh vội đứng dậy cười gọi: ‘Mẹ ...’

Một tiếng “mẹ” này hoàn toàn lay động lòng Trình Thiển Tây, bà bước xuống cầu thang, nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt Sầm Tử Tranh, bà nhịn không được lên tiếng: ‘Con sao vậy? Vừa mới từ ngoài trở về sao?’

Cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng cô đâu, hỏi dì Tề thì dì Tề cũng không rõ.

Sầm Tử Tranh cười kéo tay bà cùng ngồi xuống sofa.

‘Mẹ, con không sao. Hôm nay con đến sở cảnh sát tìm Tử Dịch xem có thể cùng đi điều tra được manh mối gì không thôi!’

Trình Thiển Tây nghe vậy thoáng sửng sốt sau đó mới nói: ‘Tử Tranh à, con không cần phải vất vả vậy đâu. Ta tin chắc Quý Dương nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này. Nếu như để nó biết con cùng đi với đám cảnh sát kia nhất định sẽ rất lo lắng cho sức khỏe của con!’

‘Bởi vậy chuyện này mẹ đừng nói với Quý Dương, nói sao thì con không chỉ là muốn giúp Quý Dương mà còn muốn giúp em trai phá án!’ Sầm Tử Tranh kéo tay bà, nhỏ nhẹ nói.

Trên mặt Trình Thiển Tây thoáng lộ vẻ khó xử ...

‘Tử Tranh, thực ra chuyện này đối với Quý Dương mà nói không phải là chuyện lớn cho nên tốt nhất con đừng chen vào, xem con kìa, tiêu tụy biết mấy!’

Sầm Tử Tranh cười nhẹ: ‘Mẹ, con nào có mệt mỏi gì đâu, thực ra con biết Quý Dương cũng không để chuyện này vào mắt nhưng chuyện này còn liên quan đến người bạn tốt nhất của con. Với lại con cũng thấy Quý Dương không có ý phối hợp với cảnh sát, chuyện hôm đó cũng chỉ nói qua loa sơ sài nhưng mà, mẹ cũng thấy hôm nay báo lớn báo nhỏ đều nhắc đến chuyện liên quan đến Cung thị, cứ thế này ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng xấu đến hình tượng của Cung thị. Quý Dương là chồng con, người làm vợ như con phải đứng về phía anh ấy mà suy nghĩ chứ!’

‘Thật là làm khó cho con!’

Trình Thiển Tây nghe vậy trong lòng rất xúc động. Bà nhẹ giọng nói: ‘Tử Tranh à, thực ra con có từng suy nghĩ, nếu như có một ngày Quý Dương hay Cung thị xảy ra chuyện gì bất trắc thì ...’

Trình Thiển Tây chợt khựng lại, tuy bà muốn hỏi vấn đề kia nhưng cảm thấy hỏi vậy không hay lắm nên chỉ nói nửa chừng rồi thôi.

‘Mẹ, mẹ định nói gì?’ Sầm Tử Tranh nở nụ cười dịu dàng nhìn Trình Thiển Tây đang ngập ngừng muốn nói lại thôi.

‘Mẹ ... muốn hỏi con ...’ Người khéo léo như Trình Thiển Tây lúc này cũng không biết nói thế nào.

136. Q.9 - Chương 29-30

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 29: Toại nguyện (2)

Sầm Tử Tranh thấy vậy cũng hiểu bà đang lo lắng điều gì, cô nắm tay bà, nói một cách kiên định: ‘Mẹ, ngày xưa mẹ vì Cung thị, vì ba mà xông xáo nơi thương trường nhiều năm như vậy, con cũng vậy, thân là con dâu của nhà họ Cung, bất luận sau này Cung thị ra sao, Quý Dương ra sao con cũng đều sẽ đứng bên cạnh anh ấy, giống như mẹ năm xưa không rời không bỏ!’

Trình Thiển Tây nghe cô nói vậy trong lòng rất cảm động, ánh mắt bà xao động, ngay cả tay cũng khẽ run ...

‘Tốt, tốt ... Tử Tranh à, cảm ơn con. Trước đây là mẹ có lỗi với con, để con chịu nhiều thiệt thòi như vậy!’

‘Mẹ, mẹ nói gì vậy. Mẹ là mẹ của Quý Dương thì cũng là mẹ của con. Nào có đạo lý con hận mẹ bao giờ chứ. Chỉ cần con còn là dâu nhà họ Cung một ngày thì vẫn sẽ hiếu kính mẹ một ngày, trừ phi, một ngày nào đó Quý Dương không cần con nữa thì con cũng sẽ tôn trọng mẹ như một bậc trưởng bối...’

Sầm Tử Tranh cũng xúc động thổ lộ suy nghĩ của mình, cô biết, kể từ hôm nay gút mắc giữa mẹ chồng và con dâu hoàn toàn đã được tháo gỡ.

‘Nó dám không cần con xem, hừm, Quý Dương nó làm gì có lỗi với con, ta là người đầu tiên không tha cho nó!’ Trình Thiển Tây vội nói.

Sầm Tử Tranh nước mắt rưng rưng nhưng cô cười rất tươi, nụ cười xuất phát từ nội tâm càng xinh đẹp động lòng người.

‘Tử Tranh à, nghe lời mẹ, con đừng suy nghĩ vụ án kia nữa. Cho dù sự thể nghiêm trọng đến đâu Quý Dương cũng sẽ có cách giải quyết. Con nên lo ỉn thì hơn, nhìn con kìa, sao lại tiêu tụy đến thế chứ?’

Sầm Tử Tranh ngượng ngừng cười ...

‘Mẹ, chắc là do mấy hôm nay ngủ không được ngon thôi. Con cứ cảm thấy hơi chóng mặt, không sao đâu, lát nữa con về phòng nghỉ ngơi là được rồi!’

Trình Thiển Tây thở dài một tiếng, tuy bà không có con gái nhưng thân là phụ nữ bà cũng biết, làm phụ nữ đôi khi rất vất vả vì vậy bà liền nói: ‘Tử Tranh à, vậy con khoan hãy về phòng, đợi một chút ...’

Nói đến đây bà quay đầu gọi: ‘Dì Tề ... dì Tề ...’

Nghe tiếng gọi, dì Tề lập tức bước vội đến.

‘Dì Tề à, dặn nhà bếp mang một phần huyết yến cho thiếu phu nhân!’

‘Dạ, phu nhân!’

Sầm Tử Tranh nhìn Trình Thiển Tây với vẻ khó hiểu.

‘Tử Tranh, huyết yến này rất tốt, là từ miền duyên hải của Thái Lan chuyển qua đây, có công dụng rất tốt để điều hòa thân thể, lát nữa con uống xong rồi hãy về phòng nghỉ ngơi!’

‘Mẹ, vậy sao được chứ. Huyết yến này là để mẹ dùng bồi bổ sức khỏe, nếu như con muốn uống thì dặn nhà bếp chuẩn bị thêm một phần là được rồi!’ Sầm Tử Tranh vội lên tiếng.

‘Nghe lời mẹ!’ Trình Thiển Tây vỗ vỗ bàn tay cô.

Dì Tề lúc này đã kêu phòng bếp mang phần huyết yến vừa chưng lên, Trình Thiển Tây đưa đến trước mặt Sầm Tử Tranh ...

‘Uống đi!’

Sầm Tử Tranh nhìn chén huyết yến, trong lòng không khỏi cảm động và ảm áp, cô ngoan ngoãn gặt đầu đón lấy chiếc chén sứ.

Trình Thiển Tây cũng rất xúc động. Bà nhìn Sầm Tử Tranh trong lòng cũng có chút tủi lòng, đứa con gái ngoan hiền giỏi giang như vậy vì sao lúc đầu bà lại ngoan cố không chịu suy xét mà làm tổn thương con bé chứ?

Bây giờ muốn bù đắp lại tất cả ... có muộn quá không?

Món huyết yến không được ăn lúc nguội, khi Sầm Tử Tranh cầm cái chén trên tay thì mới biết nhà bếp đã giữ chén huyết yến ở độ ấm vừa phải, bên trong còn chu đáo cho thêm một ít hoa cúc cho nên khi cô vừa cầm đến tay, một mùi thơm dễ chịu liền ập vào trong mũi.

Nhưng không hiểu sao vừa ngửi thấy mùi này, dạ dày của cô chợt co thắt lại cực kỳ khó chịu, cổ nén cảm giác khó chịu xuống, Sầm Tử Tranh uống một hớp ...

‘Ừa ...’

Một cảm giác khó chịu mãnh liệt ập đến khiến Sầm Tử Tranh không kìm được vội đặt chén huyết yến xuống bàn rồi chạy vội vào nhà vệ sinh.

Trình Thiển Tây thấy cô như vậy cũng giật nảy mình, vội chạy theo xem thử.

Sầm Tử Tranh nôn khan một trận rồi lại một trận nữa, dạ dày co rút từng đợt khiến cô muốn ói mà không ói được, chật vật vô cùng.

Một lúc sau cô mới ngưng được cơn ói, Trình Thiển Tây thấy vậy liền bước đến giúp đỡ cô dậy.

‘Mẹ, con không sao. Mẹ đừng lo!’

Sầm Tử Tranh yếu ớt nói, mệt đến hết hơi hết sức, cô đành để cho Trình Thiển Tây dìu mình đến sofa.

‘Tử Tranh à, con ...’

Trình Thiển Tây thấy cô như vậy như nghĩ ra điều gì, bà chút kích động nói, ‘Gần đây có phải con thường cảm thấy buồn ngủ không?’

‘Dạ, hình như là vậy, mấy ngày gần đây cứ luôn cảm thấy ngủ không đủ lại hơi mệt mỏi, chắc là do trời trở lạnh thôi!’ Sầm Tử Tranh cũng không nghĩ nhiều, cô nhỏ nhẹ đáp lời.

Nào hay Trình Thiển Tây nghe vậy càng thêm khấn trương, bà vội hỏi: ‘Vậy trước đây con có ói như vậy chưa?’

Sầm Tử Tranh không biết Trình Thiển Tây vì sao lại hỏi như vậy nhưng thành thực lắc đầu.

‘Hình như cảm giác khó chịu này mới có hôm nay thôi, nhưng con cũng không bị đau dạ dày mà!’

Sao lại thế được nhỉ?

Cô không nhớ rõ liệu mình có dị ứng với huyết yến hay không mà hôm nay phản ứng lại mạnh thế này.

Trình Thiển Tây nghe câu này liền đứng bật dậy, kích động nói: ‘Tử Tranh, con có thai rồi, nhất định là có thai rồi!’

‘Hả?’

Sầm Tử Tranh nhất thời ngây người sau đó liền vội lắc đầu: ‘Chuyện ... chuyện này sao có thể chứ? Mấy hôm trước con mới đến kỳ sinh lý mà!’

Trình Thiển Tây nhìn vẻ phờ phạc của cô, trong lòng càng thêm chắc chắn, bà hào hứng nói: ‘Nha đầu ngọc, hiện tượng này vẫn thường thấy ở những phụ nữ có thai mà, nhưng điều này chứng minh con rất khỏe mạnh, không có vấn đề gì lớn. Ta thấy không có sai đâu, con nhất định là có thai rồi!’

‘Mẹ, mẹ đừng mừng vội, lỡ như không phải thì sao?’ Sầm Tử Tranh vội lên tiếng.

Chương 30: Toại nguyện (3)

Thực ra cô rất lo lắng bởi trước đây cô cũng đã từng mang thai nhưng không hề có hiện tượng xuất huyết này, nếu như không phải có mang vậy thì cả nhà chắc sẽ rất thất vọng.

‘Nha đầu ngọc, con với Quý Dương kết hôn cũng một thời gian rồi, hơn nữa, nói không chừng là trước khi kết hôn con cũng đã mang thai rồi!’ Trình Thiển Tây tuyệt đối tin tưởng suy đoán của mình.

Sầm Tử Tranh nghe vậy hơi sửng sốt nhưng nghĩ lại có lẽ cũng không sai, Quý Dương mỗi lần cùng cô đều không dùng biện pháp phòng hộ nào cả, chưa nói đến chuyện bá đạo không cho cô uống thuốc ngừa thai, nghĩ chắc hẳn rất muốn cô mang thai rồi.

Nhưng ... những hiện tượng này có thật là hiện tượng mang thai không? Ngoại trừ buồn nôn, lần này hoàn toàn không giống với lần trước.

Đang lúc cô còn miên man suy nghĩ thì Trình Thiển Tây đã đứng ngồi không yên, bà vội nhắc điện thoại gọi đến phòng Cung lão phu nhân ...

‘Mẹ, mẹ nhanh đến phòng khác đi, Tử Tranh con bé mang thai rồi!’

Hành động này của Trình Thiển Tây kéo Sầm Tử Tranh trở về với hiện thực, nhưng lúc này có muốn ngăn cản cũng không ngăn cản kịp rồi.

‘Mẹ, tạm thời mẹ đừng nói với họ, lỡ như không phải thì sao?’ Thấy bà đặt điện thoại xuống, Sầm Tử Tranh vội nói.

‘Yên tâm đi, ta thấy nhất định là đúng rồi!’

Trình Thiển Tây hào hứng nói, sau đó bà gọi lớn: ‘Di Tề ...’

‘Phu nhân, có chuyện gì vậy?’

Dì Tề đã lâu không thấy Trình Thiến Tây kích động như thế, vội vàng lên tiếng đáp lời.

‘Dì Tề, mau đến phòng gọi lão gia đến phòng khách, nói với ông ấy có chuyện vui!’

‘Có chuyện vui sao? Được được, tôi lập tức đi gọi lão gia!’

Tuy dì Tề không biết rốt cuộc là chuyện vui gì nhưng thấy vẻ mặt hớn hở của Trình Thiến Tây trong lòng bà cũng cực kỳ mừng rỡ.

‘Mẹ ...’

Lúc này Sầm Tử Tranh muốn khóc không được muốn cười không xong.

‘Quý Dương này, sao lúc then chốt như vậy mà điện thoại lại không gọi được chứ?’ Thấy vẻ sốt ruột của Trình Thiến Tây khi nói câu này, Sầm Tử Tranh không nhịn được cười.

‘Mẹ, mẹ thật là ...’

Cô vẫn luôn biết người già đều rất thích trẻ con, nhất là Trình Thiến Tây. Lúc này bà không có vẻ gì giống một nữ cường nhân nữa mà hoàn toàn là dáng vẻ của một người bà đang nóng lòng muốn bế cháu mà thôi, cực kỳ vui vẻ.

‘Alo, phòng thư ký sao? Đây là Cung Viên, giúp ta báo với Cung tiên sinh mau trở về nhà. Nói gì? Thì nói là Cung phu nhân mang thai, nhanh trở về nhà là được rồi!’

Trình Thiến Tây gọi cho Cung Quý Dương không được liền gọi đến phòng thư ký của Cung thị.

Chỉ trong một vài phút ngắn ngủi, căn phòng khách rộng lớn vốn chỉ có Sầm Tử Tranh và Trình Thiến Tây liền rộn ràng lên, dưới sự điều đờ của người làm, Cung lão phu nhân vội bước xuống lầu còn Cung Doãn Thần cũng rất nhanh bước vào phòng khách.

‘Tử Tranh, nhanh ... để bà nội xem xem!’

Cung lão phu nhân lúc này cũng vui như một đứa trẻ, chưa nhìn thấy Sầm Tử Tranh bà đã lớn tiếng gọi.

‘Bà nội ...’

Sầm Tử Tranh cảm thấy rất ngượng ngùng, cô đang muốn đứng dậy thì Cung lão phu nhân giành nói trước ...

‘Ai yo, con đừng động, nhanh ngồi xuống đi!’

Bà bước vội đến ngồi bên cạnh Sầm Tử Tranh.

‘Thiến Tây à, Tử Tranh có thực là có thai không? Bác sĩ đã đến chưa?’ Cung lão phu nhân không giấu được vẻ sốt ruột hỏi ngay.

Trình Thiến Tây còn chưa kịp trả lời thì Cung Doãn Thần đã không nhịn được lên tiếng ...

‘Thiến Tây, bà nói có chuyện vui, chẳng lẽ Tử Tranh nó ...’

Trình Thiến Tây khó có lúc cười tươi đến vậy, vội trả lời ông: ‘Tuy vẫn chưa kịp mời bác sĩ đến nhưng những hiện tượng này người có mặt vừa nhìn đã biết là có thai rồi!’

‘Thật vậy sao? Tử Tranh à, kể bà nội nghe xem, con có hiện tượng gì rồi? Hay là ... ồ, đúng rồi, con có món gì đặc biệt muốn ăn không?’ Cung lão phu nhân khó mà kìm được nỗi vui mừng hỏi.

Sầm Tử Tranh thấy các bậc trưởng bối hết sức quan tâm, liền cười trấn an: ‘Bà nội, ba, mẹ, mọi người đừng như vậy mà, còn chưa biết có thật mang thai hay không mà!’

Cung Doãn Thần gọi vợ: ‘Thiến Tây à, tôi thấy chúng ta lập tức mời bác sĩ đến khám xem, nếu có gì cần chú ý thì cũng kịp thời chú ý!’

‘Đúng đúng đó, ông xem, tôi mừng quá nên chuyện quan trọng như vậy cũng quên mất. Dì Tề ... dì Tề ... gọi điện thoại mời bác sĩ Trần giúp tôi, nhanh!’ Trình Thiến Tây không muốn chờ thêm một giây nào nữa, vội lớn tiếng gọi.

‘Dạ, phu nhân, tôi lập tức gọi điện thoại!’ Dì Tề cũng bị lấy không khí vui mừng trong phòng, vui vẻ chạy đi.

‘Đúng rồi, Quý Dương đâu? Có báo cho Quý Dương biết chưa? Vợ có thai, người làm chồng sao lại có thể không có ở đây chứ?’ Cung Doãn Thần nhìn quanh một vòng không thấy bóng con trai, bất mãn lên tiếng.

‘Ai ya, gọi điện thoại hoài mà không được nên tôi đã báo với thư ký của nó rồi, mặc kệ nó đi!’ Trình Thiển Tây sốt ruột trả lời.

Sầm Tử Tranh thầm thở dài một hơi ... lúc này đúng là náo động từ trên xuống dưới Cung Viên rồi, lỡ như không phải mang thai thì đúng là tự đào hố chôn mình rồi.

Bác sĩ còn chưa kịp đến thì Cung Quý Dương đã như con gió chạy vào phòng khách, nét mặt hào hứng vừa vào cửa đã gọi lớn ...

‘Tranh Tranh ... Tranh Tranh ...’

Dì Tề vội bước đến đón ...

‘Thiếu gia, thiếu phu nhân và mọi người đều đang ở trong phòng ngủ chờ bác sĩ đến ...’

Lời của dì Tề còn chưa nói hết thì Cung Quý Dương đã như một mũi tên phóng vội đi, nhanh chóng chạy về hướng phòng ngủ chính ...

137. Q.9 - Chương 31-32

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 31: Có tin vui (1)

Trong phòng ngủ chính, Sầm Tử Tranh sớm đã bị buộc nằm trên giường, các bậc trưởng bối ai nấy đều không giấu được sốt ruột chờ bác sĩ chẩn đoán. Ngay lúc này Cung Quý Dương đột nhiên xông vào, mặc kệ sự kinh ngạc của mọi người, chạy đến bên giường ...

‘Tranh Tranh, thật vậy sao? Em ... em có thai thật sao?’

Nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Cung Quý Dương, Sầm Tử Tranh ngượng ngùng vội nói: ‘Không ... chưa ... bác sĩ còn chưa khám, em ... em không biết!’

Lúc này Trình Thiển Tây bước đến nói một cách khẳng định: ‘Mẹ cũng là người từng trải, mẹ không nhìn sai đâu, Tử Tranh chắc là đã có thai rồi!’

Cung Quý Dương nghe vậy trên mặt càng khó giấu vẻ hưng phấn, hân nhác Sầm Tử Tranh lên, ôm cô xoay vòng vòng trên không ...

‘Tốt quá, tốt quá, anh đã làm ba rồi!’

‘Aaa ... Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh thất thanh kêu một tiếng, hai tay vội vàng bám lấy cổ hắn.

‘Ai ya, nhanh ... nhanh đặt con bé xuống. Quý Dương, còn đứa bé ...’

Cung lão phu nhân bị hành động này của hắn dọa đến tim sắp vọt ra ngoài, bà vội lên tiếng ngăn lại.

Trình Thiển Tây và Cung Doãn Thần cũng sợ đến mức hồn phi phách tán.

‘À, đúng nha. Quên mất, quên mất! Tại con vui quá mà!’

Cung Quý Dương lúc này mới nhận ra hành vi của mình quá đà, hấn vội dè dặt cẩn trọng đặt Sầm Tử Tranh xuống giường, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vùng bụng còn phẳng của cô, xoa nhẹ ...

‘Cực cưng à, bị ba dọa rồi phải không? Sorry nha, là ba không tốt!’

Sầm Tử Tranh tức cười nhìn Cung Quý Dương, cô đập tay lên vai hấn, nói: ‘Đừng nói là còn chưa biết có cực cưng hay không, cho dù có, cực cưng làm sao nghe được anh nói gì chứ!’

‘À này ...’ Cung Quý Dương chợt nhớ ra, nhìn quanh một vòng rồi hỏi: ‘Bác sĩ đâu? Bác sĩ Trần sao vẫn còn chưa đến?’

‘Đến rồi! Đến rồi!’

Từ ngoài cửa truyền đến một giọng nói vui vẻ sau đó bác sĩ Trần được dì Tề dẫn đường đi vào phòng, ông là bác sĩ tư nhân của nhà họ Cung, đã phục vụ ở nhà họ Cung mấy chục năm rồi.

Bởi vì Cung lão phu nhân vẫn luôn rất tin tưởng vào Trung y vì vậy bác sĩ tư nhân của nhà họ Cung trên cơ bản đều chuyên về Trung y.

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, bác sĩ Trần mở hòm thuốc rồi ngồi xuống bên cạnh Sầm Tử Tranh, ông khám bệnh bằng cách bắt mạch truyền thống, không mất bao nhiêu thời gian đã biết được Sầm Tử Tranh liệu có thai hay không.

Ai nấy cũng đang nóng lòng chờ đợi kết quả nhất là Cung Quý Dương, hấn quả thật đứng ngồi không yên, không ngừng đi tới đi lui trong phòng.

Sầm Tử Tranh cũng rất khẩn trương nhìn bác sĩ Trần như chờ đợi.

Rất nhanh bác sĩ Trần đã xem mạch xong, ông tươi cười nhìn mọi người nói: ‘Chúc mừng chúc mừng, mạch của thiếu phu nhân là hỷ mạch, đích thực là có thai rồi!’

‘Tốt quá!’ Trình Thiển Tây kích động nói.

Còn Cung lão phu nhân và Cung Doãn Thần cũng vui mừng đến nỗi cười không khép miệng được.

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương kích động bước đến ôm chặt cô vào lòng, ‘Cám ơn em! Cám ơn em!’

Trời ạ, hấn thật sự sắp làm ba rồi. Cảm giác vui sướng này vượt xa cảm giác vui vẻ của những lần ký kết hợp đồng thành công hay giành được thành tích vượt trội trên thương trường.

Sầm Tử Tranh nghe bác sĩ báo kết quả, đầu tiên là kinh ngạc sau đó là cực kỳ vui vẻ. Cô thật sự có thai! Thật sự sắp làm mẹ rồi!

Bàn tay nhỏ nhắn bắt giác vuốt ve phần bụng ... Hạnh phúc cứ thế mà dâng trào!

Đây là đứa bé thứ hai của cô và Quý Dương, lần này cô nhất định sẽ rất cẩn thận, nhất định sẽ để cực cưng trưởng thành một cách khỏe mạnh.

‘Bác sĩ Trần, sức khỏe của Tử Tranh thế nào? Giai đoạn này có cần bồi bổ gì thêm hay không?’ Cung lão phu nhân vẫn chưa hết khẩn trương hỏi.

Bác sĩ Trần mỉm cười, ‘Thiếu phu nhân rất khỏe mạnh nhưng có thể hiện tượng nôn ói sẽ thường xuyên hơn cho nên trước mắt, nếu cô ấy muốn ăn gì thì cứ cho cô ấy ăn, sau khi hết hiện tượng nôn mửa thì có thể cho cô ấy ăn một ít đồ bổ để bồi bổ cơ thể, vậy là được rồi.’

‘Cám ơn ông, bác sĩ Trần!’ Cung Doãn Thần vui vẻ nói.

Bác sĩ Trần cũng cười rất tươi, ông làm bác sĩ tư cho nhà họ Cung đã nhiều năm như vậy nhưng giống như hôm nay cả gia đình hòa thuận vui vẻ như thế này đúng là rất hiếm có.

Tiến bác sĩ ra về rồi các bậc trưởng bối bắt đầu không ngại phiền liên tục dặn dò.

‘À này, lát nữa đừng quên gọi điện thoại thông báo cho bà thông gia biết tin đó!’ Trình Thiển Tây không quên căn dặn con trai.

‘Được rồi được rồi mà, những chuyện này không cần mẹ bận tâm đâu. Các vị, xin cho con và vợ con một chút không gian riêng tư có được không!’ Cung Quý Dương cười cười “đuổi khách”.

‘Thằng bé này đúng là ...’

Cung lão phu nhân luyến tiếc không muốn rời đi, bà nhìn Sầm Tử Tranh nhưng rồi đành chịu thua cùng Cung Doãn Thần và Trình Thiên Tây rời đi.

Các bậc trưởng bối vừa rời đi thì Cung Quý Dương liền tặng cho Sầm Tử Tranh một nụ hôn tràn đầy tình ý và quyến luyến.

Qua một lúc lâu hẳn mới lưu luyến không nỡ rời môi cô, nhìn cô gái trong lòng then thùng hai má hồng hồng, hẳn không kìm được thốt lên lời yêu từ đáy lòng, ‘Tranh Tranh, anh yêu em! Cảm ơn em ...’

Sầm Tử Tranh yêu kiều tựa vào lòng hắn, ‘Đã là vợ chồng rồi, còn nói cảm ơn cái gì!’

Cung Quý Dương nhìn vẻ yêu kiều của cô, không khỏi xúc động nói: ‘Tranh Tranh, lần này anh nhất định sẽ bảo vệ tốt con của chúng ta, sẽ không để cho cục cưng chịu bất kỳ tổn thương nào!’

Sầm Tử Tranh nhìn ánh mắt kiên định của hắn, lòng đầy tin cậy và yên tâm, cô tin tưởng Quý Dương sẽ là một người cha rất tốt!

‘Từ hôm nay em không được đi đâu hết, nếu muốn đi đâu thì cứ nói với anh một tiếng, muốn ăn gì cũng phải nói cho anh, biết chưa?’ Giọng cực kỳ bá đạo Cung Quý Dương lên tiếng.

Sầm Tử Tranh không kìm được bật cười thành tiếng ...

‘Quý Dương, anh đúng là ... chuyện bé xé ra to!’

‘Cái gì chứ, em bây giờ là phụ nữ có thai, cũng là đối tượng bảo vệ quan trọng của nhà họ Cung!’ Cung Quý Dương lúc này mới phát huy hết thói gia trưởng của mình.

Chương 32: Có tin vui (2)

Sầm Tử Tranh không đáp lời hắn, ngược lại nói một câu không đầu không đuôi ...

‘Quý Dương anh biết không, mấy hôm trước Tiểu Tuyền gọi điện thoại cho em, còn hỏi xem em đã mang thai hay chưa!’

‘Vậy sao?’

Cung Quý Dương lúc này làm gì có tâm tình nghe mấy chuyện này, trong đầu hắn bây giờ chỉ nghĩ đến làm thế nào chăm sóc cho Tranh Tranh và cục cưng trong bụng cho thật tốt.

‘Tiểu Tuyền nói mang thai rất mệt, rất khó chịu ...’

Sầm Tử Tranh lẩm bẩm nói một mình, khi cô thấy Cung Quý Dương hoàn toàn không hề chú ý đến lời mình nói, liền không khách khí hai tay giữ lấy gương mặt tuấn tú của hắn nhìn thẳng vào mình ...

‘Này, anh không nghe em nói gì sao?’

Thật là ... Hắn đang nghĩ gì vậy?

Cung Quý Dương thấy vẻ tức tối của cô, trong mắt lại thoáng qua vẻ bồn chồn, ‘Tuy rằng gương mặt này của chồng em cũng khá là đẹp trai nhưng em đâu có cần xem chăm chú như vậy!’

‘Đáng ghét!’

Sầm Tử Tranh dấm cho hắn mấy phát, ‘Em nói cho anh biết, mang thai rất mệt, anh phải tốt với em một chút bằng không em sinh xong cục cưng sẽ bẻ con đi luôn đấy!’

‘Xem em có dám hay không!’

Cung Quý Dương sùng nịch véo chóp mũi cô: ‘Nếu như em dám làm, anh sẽ trói em lại, xem em đi bằng cách nào!’

‘Tốt lắm! Bây giờ anh đã hiện nguyên hình rồi đúng không? Thì ra anh sớm đã nghĩ cách làm thế nào bắt nạt em, Tiểu Tuyền nhà người ta lúc có thai Thiên Dục cưng chiều hết sức, nào có như anh đâu, cứ suốt ngày tìm cách hù dọa bắt nạt em!’ Sầm Tử Tranh bắt mồm lên tiếng kháng nghị.

Cung Quý Dương nghe vậy không khỏi liếc mắt nhìn cô: ‘Có trời chứng giám, em đối với anh mà nói là bảo vật vô giá, ngậm trong miệng sợ tan, nắm trên tay sợ vỡ, làm sao mà dám bắt nạt em chứ!’

Thượng Quan Tuyền này, từ khi rời khỏi tổ chức sát thủ luôn rất rảnh rỗi, lại thêm tuổi còn trẻ, đúng lúc là lứa tuổi ham chơi cho nên cứ hễ buồn là lại nhắc điện thoại lên tìm Kỳ Hinh hay Sầm Tử Tranh, bám riết lấy hai người, không chuyện gì là không nói cho nhau nghe. Nhưng nghe đâu gần đây Tiểu Tuyền với tiểu oan gia Liên Kiều của Hoàng Phủ Ngạn Tước rất thân nhau.

Hai người tuổi tác tương đồng, đều còn trẻ nên có nhiều lúc rất hợp nhau trong những trò nghịch ngợm nhưng theo lời Lãnh Thiên Dục nói thì ...

Tiểu Tuyền nhà hắc bị Liên Kiều dạy hư mất rồi, trước đây Tiểu Tuyền của hắc ngoan ngoãn hơn nhiều ...

Mặc kệ thế nào, chỉ cần Tranh Tranh của hắc không bị dạy hư là được rồi. Vừa nhớ đến Liên Kiều cùng những trò tác oai tác quái của cô là Cung Quý Dương đã thấy đau đầu thay cho Hoàng Phủ Ngạn Tước rồi.

Sầm Tử Tranh thấy hắc nói một cách tha thiết như vậy cũng không muốn bắt bẻ gì nữa, chỉ nói: ‘Đó là anh nói đấy nhé, nếu như sau này anh làm gì có lỗi với em, em sẽ nhờ bà nội và mẹ trừng phạt anh giúp em!’

‘Tuân lệnh bà xã đại nhân. Sau này em nói cái gì thì là cái đó, chỉ là ...’

Hắc nghịch ngợm hôn trộm một cái rồi mới nói tiếp: ‘Sau này bất kể ra sao cũng không được rời khỏi anh!’

Ông bố tương lai Cung Quý Dương giống như được tiếp thêm sức mạnh, mới sáng sớm khi Sầm Tử Tranh còn đang gật gù chưa tỉnh ngủ hắc bước vào phòng ăn thì đã thấy Cung Quý Dương ngồi sẵn đó, vừa ăn sáng vừa ngáy ngồ cười.

‘Quý Dương, anh sao vậy?’

Nhìn chồng như vậy Sầm Tử Tranh không khỏi giật mình, lúc này cô mới nhận ra, những người khác trên bàn ăn cũng cười như vậy.

Nhìn thấy Sầm Tử Tranh đi vào phòng ăn, Cung Quý Dương vội đứng dậy dìu cô ...

‘Tranh Tranh, sao em không ngủ thêm một lúc nữa?’

‘Đúng đó Tử Tranh, dì Tề đã dặn nhà bếp chuẩn bị sẵn bữa sáng cho con rồi, lát nữa đi ấy sẽ bê lên, con xuống lầu làm gì, nguy hiểm lắm!’ Trình Thiển Tây cũng khẩn trương nói.

Cung Doãn Thần và Cung lão phu nhân cũng nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng.

‘Mẹ, con đâu có yếu ớt như vậy. Mẹ đừng lo, không có sao đâu. Con cũng đã quen dậy sớm rồi!’

Sầm Tử Tranh ngồi xuống, nhìn Cung Quý Dương nói: ‘Vừa nãy anh làm gì mà cười như kẻ ngốc vậy, nhìn sợ quá!’

Cung Quý Dương cười càng rạng rỡ, hắc giúp cô rót một ly sữa, vừa rót vừa nói: ‘Vừa nãy anh đang nghĩ con trai anh nhất định là rất đáng yêu rất nghe lời, đến lúc đó anh dẫn con đến khoe với Thiều Đường cho hắc biết mặt!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy muốn khóc không được muốn cười không xong, Cung Quý Dương này có lúc chẳng khác nào một đứa trẻ.

‘Làm ơn đi, anh đúng là vua tự đại. Với lại, nhất định sẽ là con trai hay sao chứ?’

‘Trai gái gì anh cũng đều thích!’ Cung Quý Dương nghiêm túc nói.

‘Thật đúng là mặt dày!’ Sầm Tử Tranh bắt lực thốt lên.

Đang lúc trên bàn ăn tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ thì điện thoại của Cung Quý Dương đổ chuông, hắn cười tiếp điện thoại nhưng chỉ vài giây sau, gương mặt đang tươi cười chợt trở nên lạnh lùng, bên môi câu lên một nét cười lạnh, ánh mắt cũng trở nên u ám.

Cung Quý Dương chợt rời khỏi bàn ăn, đi đến một góc của phòng ăn, bởi vì phòng ăn quá lớn, mọi người đều không nghe được hắn nói gì với đầu bên kia.

Nhìn thấy cử chỉ khác thường của chồng, tim Sầm Tử Tranh không hiểu sao bắt đầu đập thình thịch, nhìn lại mọi người thấy trên mặt ai cũng có chút chần chừ.

Đến khi Cung Quý Dương ngắt điện thoại quay trở lại bàn ăn thì trên mặt đã trở lại vẻ tươi tỉnh thường thấy, vẫn nói cười bình thản như không.

Cung Doãn Thần và Trình Thiển Tây tuy rằng trong lòng đầy nghi vấn nhưng cũng không chủ động hỏi, họ biết con trai mình có năng lực giải quyết những chuyện này nhưng còn Sầm Tử Tranh thì không được bình thản như thế, cô ăn không thấy ngon nữa.

‘Tranh Tranh, sao vậy? Không hợp khẩu vị sao?’ Tâm tư cẩn trọng, Cung Quý Dương rõ ràng đã nhìn thấy phản ứng khác thường của Sầm Tử Tranh, hắn cười hỏi.

Sầm Tử Tranh vốn là người không biết che dấu tâm sự, vừa nghe Cung Quý Dương hỏi vậy cô liền đặt ly sữa trên tay xuống, lo lắng hỏi: ‘Quý Dương, vừa nãy ... là ai gọi đến vậy?’

Thực ra Sầm Tử Tranh không giống những người phụ nữ khác thích dò xét nhất cử nhất động của chồng nhưng không hiểu vì sao nhìn phản ứng của Cung Quý Dương khi nghe cuộc điện thoại này khiến cho Sầm Tử Tranh có một cảm giác không thoải mái, cô cảm thấy hình như Cung Quý Dương đang trừ tính một âm mưu gì vậy.

138. Q.9 - Chương 33-34

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 33: Chứng cứ rành rành (1)

Trái với vẻ lo lắng của cô, Cung Quý Dương ngược lại rất ung dung, hắn thông thả uống một ngụm cà phê sau đó mới cười nói: ‘Cũng không có gì, chỉ là thông báo vụ án của Khương Ngự Kinh có chút tiến triển mà thôi!’

Nghe câu này Sầm Tử Tranh vội dừng lại động tác trên tay, nhưng những người khác thì có vẻ như chẳng tỏ mò gì với tin tức này, Cung Doãn Thần chỉ hơi hột nói: ‘Có những chuyện đừng nên làm quá mức quyết tuyệt, đến lúc cần thiết cứ giao cho cảnh sát xử lý là được rồi!’

Cung Quý Dương chỉ cười nhẹ không nói nhưng nụ cười này rơi vào mắt Sầm Tử Tranh lại mang theo một vẻ âm trầm khó tả...

Hội quán cao cấp khu Đông

Tuy nơi đây là hiện trường vụ án mạng của Khương Ngự Kinh nhưng hội quán này không bởi vì vụ án kia mà vắng lặng, ngược lại việc kinh doanh vẫn tốt như mọi ngày, vẫn xa hoa, sang quý như cũ.

Không chờ lâu, ngay trước gian phòng VIP mà Khương Ngự Kinh đã bị sát hại, một cô gái đeo kính râm che gần nửa khuôn mặt xuất hiện, tuy không nhìn được biểu tình trong mắt cô ta nhưng từ những hành động nhỏ nhặt cũng có thể nhận ra sự hoảng hốt trong cô.

Một vệ sĩ bước đến nói: ‘Ngài tiểu thư, Cung tiên sinh có dặn, đợi tiểu thư đến lập tức mời vào trong gặp ngài ấy!’

Môi Ngải Ân Hà khê run, cô không nói gì chỉ thắm hít sâu một hơi như điều tiết lại tâm tình sau đó đẩy cửa bước vào.

Cung Quý Dương đã ngồi sẵn ở sofa, nhìn thấy Ngải Ân Hà xông vào hấn không có phản ứng gì, chỉ nhếch môi cười nhìn cô ta, ánh mắt sáng như đuốc khiến cho Ngải Ân Hà chợt có cảm giác như bị nhìn thấu hết, không thể che giấu được gì.

‘Cung Quý Dương, ý anh là sao đây?’

Ngải Ân Hà bước đến không chút khách khí nói, dường như muốn mượn hành động này để lấy lại dũng khí ình.

Một vẻ trào phúng xẹt qua trên gương mặt anh tuấn, tiếng cười trầm trầm thoát ra từ cổ họng của Cung Quý Dương ...

‘Không ngờ tin tức của cô cũng nhanh nhạy ghê nhỉ, hơn nữa còn rất nhạy bén nhận ra tôi làm như vậy hoàn toàn là vì muốn chống đối tập đoàn Ngải thị. Không tệ, không tệ! Đúng là một cô gái rất thông minh!’

‘Cung Quý Dương, Ngải thị chúng tôi đắc tội với Cung thị tài phiệt của anh chỗ nào chứ? Anh có biết tuyên bố về quyết định nghiệp vụ hôm nay của Cung thị có ảnh hưởng thế nào đến Ngải thị hay không chứ?’

Sáng sớm hôm nay cổ phiếu của tập đoàn Ngải Thị bắt đầu bị đánh úp, chẳng những như vậy mà trong chưa đến nửa giờ, tất cả các nghiệp vụ của Ngải thị cũng chịu chung số phận, gần như là cùng lúc đó, bộ phận PR của Cung thị tài phiệt tuyên bố quyết định mở rộng nghiệp vụ kinh doanh đa phương, màmooix một hạng mục đều là nghiệp vụ kinh doanh chính của Ngải thị.

Cung Quý Dương cười rất “hiền hòa”, hấn ung dung đốt một cây xì gà, giọng nói chậm rãi mà hữu lực: ‘Ngải Ân Hà, cô thật là mau quên, xem ra tôi phải từng chuyện từng chuyện nhắc lại cho cô mới được!’

Hấn hắng giọng, nụ cười bên môi càng sáng lạn nhưng ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thẳng qua chiếc kính râm nhìn thẳng vào nội tâm của Ngải Ân Hà.

‘Chuyện tám năm trước tôi đã quyết định tha thứ cho cô một lần, chỉ tiếc là cô không biết tốt xấu, chẳng những không cảm kích mà còn ôm hận trong lòng. Trước tiên là thuê thám tử tư điều tra chuyện của Cung thị, đương nhiên là bao gồm cả chuyện cũ của cha và cha vợ của tôi cô cũng rõ ràng. Cô biết rõ mẹ vợ của tôi đúng thực tên là Lâm Nam, chỉ có điều cô không biết, Lâm Nam này không phải là Lâm Nam năm đó nên mới muốn lợi dụng chuyện này, lợi dụng mẹ tôi để đả kích cả nhà Sầm Tử Tranh. Cùng lúc đó cô cũng biết Khương Ngự Kinh vẫn luôn gọi điện thoại quấy rầy Tranh Tranh, hơn nữa còn tìm người lén lút đặt máy nghe lén trong điện thoại của Khương Ngự Kinh. Cô vốn biết tính của tôi, đương nhiên sẽ đoán ra một khi tôi biết Tranh Tranh và Khương Ngự Kinh hẹn riêng ra gặp mặt nhất định tôi sẽ có mặt ở hiện trường đích thân giám thị cho nên cô sớm đã ẩn nấp sẵn ở đó, cũng chính là gian phòng này mà chuẩn bị cho âm mưu của mình. Tôi phải công nhận là cô suy tính rất chu toàn, ngay cả camera quan sát cũng bị cô thuê nhân viên phục vụ phá hỏng, đương nhiên tầm quan sát đã bị che mất một góc. Như vậy thì khi cảnh sát từ một camera khác nhìn thấy tôi bước ra từ gian phòng đó đương nhiên tôi sẽ trở thành kẻ bị tình nghi nhiều nhất. Còn cô thì thuê sát thủ giả trang thành nhân viên của hội quán tiến vào phòng giết chết Khương Ngự Kinh! Ngải Ân Hà, cô thật ác độc lại rất ranh ma, chiêu một mũi tên bắn chết hai con nhạn này sử dụng thật hay, chẳng những có thể hủy đi gia đình Tranh Tranh, phá hỏng quan hệ mẹ chồng con dâu mà còn thành công hãm hại tôi!’

Ngải Ân Hà nghe hấn nói đến đây thì toàn thân không ngừng được run khê, nhưng rất nhanh cô ta đã che dấu sự sợ hãi kia đi, cứng rắn nói: ‘Cung Quý Dương, đây hoàn toàn là lời nói một phía của anh, cái gì Khương Ngự Kinh, cái gì sát thủ giết người, anh tưởng mình đang đóng phim sao? Đây chẳng qua chỉ là cái cớ để anh lật đổ Ngải thị mà thôi!’

‘Chặc chặc ...’

Cung Quý Dương làm ra vẻ đáng tiếc, lắc đầu ...

‘Tôi thật sự đã từng nghĩ sẽ tha cho cô. Chỉ đáng tiếc ... cô không biết học khôn. Nghe không hiểu cũng không sao, nhật báo Ngôi sao chắc cô đã nghe đến rồi chứ? Sản nghiệp do chính mình đầu tư nếu cô còn phủ nhận nữa thì tôi đề nghị cô nên đi gặp bác sĩ khoa thần kinh sớm đi!’

Lời của Cung Quý Dương chưa dứt thì Ngải Ân Hà đã run lên, cả người sững sờ đứng ở đấy ...

Thấy cô như vậy, nụ cười trên môi Cung Quý Dương vẫn như cũ nhưng ánh mắt dần trở nên lạnh như băng ...

‘Trong suy nghĩ của cô, có phải trực tiếp hủy đi danh dự của tôi còn tốt hơn là giết tôi, đúng không? Chính vì vậy mà chỉ ngày thứ hai sau khi vụ án mưu sát của Khương Ngự Kinh xảy ra thì tin tức tổng tài của Cung thị tài phiệt có liên can đến vụ án mưu sát đã trở thành tiêu điểm của tất cả các tờ báo lớn nhỏ mà tờ báo đầu tiên tung ra tin tức này là một tờ báo ở Pháp. Ân Hà, tôi không nói sai chứ?’

Thấy nét mặt cùng giọng nói của hắn càng lúc càng lạnh truy vấn mình, Ngải Ân Hà chậm rãi lên tiếng: ‘Cho dù là vậy thì thế nào? Chuyện này có liên quan gì đến tôi?’

‘Lúc đầu tôi cũng không nghĩ đến, một tiểu thư nhà giàu như cô lại có thể ra tay ác độc đến mức này. Đại cổ đông của tờ báo Ngôi sao ở Pháp đó là một tờ báo ở Malaysia, mà cổ đông của tờ báo ở Malaysia đó là tập đoàn Mỹ Hoa của Singapore, tập đoàn Mỹ Hoa thì không cần nói, nói thẳng ra thì chỉ là một phương tiện bịt tai che mắt người đời mà thôi, tiếp tục tra đến cùng thì ra, tập đoàn Mỹ Hoa chính là của Ngải Ân Hà cô. Tôi nghĩ chuyện này chắc không có hiểu lầm gì đâu, đúng không?’

Ý của Cung Quý Dương đã quá rõ ràng. Khi hắn biết chủ sự sau màn của tờ báo Ngôi sao kia thì ngay lập tức đoán ra đây là một cái bẫy tinh vi.

‘Anh ... anh có chứng cứ gì không mà dám nói như vậy?’

Giọng của Ngải Ân Hà đã hơi run nhưng cô cố nén sự sợ hãi trong lòng, cứng rắn vặn hỏi Cung Quý Dương.

Chương 34: Chứng cứ rành rành (2)

Cung Quý Dương bật cười, hắn rút ra một phần tư liệu đưa đến trước mặt Ngải Ân Hà, bộ dạng thật “ngây thơ vô tội” ...

‘Thật ngại quá, không có qua sự đồng ý của cô mà tôi lại đi điều tra những chuyện này nhưng hệ thống trình thám làm việc rất tận sức, họ đem tất cả chứng cứ cùng con số liên quan đến chuyện kinh doanh của Tỉnh Hoa tập đoàn đều liệt kê ở đây, như vậy cũng tốt, tiện cho cô sau này đỡ tốn công nghiên cứu thị trường!’

Ngải Ân Hà nghe vậy mới thực sự kinh ngạc. Khi cô ta nhìn thấy những tư liệu hoàn chỉnh đặt ngay trước mặt mình, nhất thời không biết nói gì, qua một lúc lâu cô ta mới thì thào: ‘Chuyện ... sao lại thế được? Sao lại thế được?’

Cung Quý Dương cười lạnh nhìn cô không nói.

Ngải Ân Hà xem xét phần tư liệu bị ném trên bàn, tâm tình kích động nói: ‘Chỉ dựa vào phần tư liệu này mà anh nghĩ đem hết tội danh đổ lên đầu tôi sao? Cung Quý Dương, chắc là anh rành luật pháp hơn tôi, nếu như không có chứng cứ thật sự, anh vốn chẳng làm gì được tôi!’

‘Cô thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Vậy cũng tốt, tôi sẽ cho cô thấy rõ hơn chút nữa!’ Cung Quý Dương nói dứt lời liền vẫy tay ra hiệu.

Ngay lập tức, ba người đàn ông bị mấy vệ sĩ của Cung Quý Dương dẫn vào phòng, sau khi nhìn thấy Cung Quý Dương, hai trong số đó bị dọa sợ đến mất hồn mất vía.

‘Cung tiên sinh, xin ngài đại nhân đại lượng tha cho chúng tôi một mạng! Cung tiên sinh ...’

Ngải Ân Hà nhìn về phía ba người, khi nhìn rõ mặt họ nhất thời sợ đến giật mình, nhìn thấy ba người này cô liền biết chuyện đã không còn cứu vãn.

‘Các người muốn nói gì thì nói đi! Nếu như ta đã có khả năng tra đến các người, đương nhiên cũng có khả năng hủy đi hoặc giữ lại tính mạng của các người!’

Cung Quý Dương ngồi trở lại sofa, tư thái vẫn cực kỳ nhàn nhã hút một hơi xì gà, hời hợt nói.

‘Dạ dạ dạ ...’

Một trong ba người giành nói trước: ‘Tôi là đồng nghiệp của Khương Ngự Kinh, bởi vì ra nghề trễ hơn nên luôn được Khương luật sư chiếu cố mà tôi cũng xem Khương luật sư như thầy mình. Nhưng có một hôm, có một vị tiểu thư tìm đến cho tôi một số tiền rất lớn muốn tôi giúp đặt máy nghe lén vào điện thoại của Khương luật sư. Tuy tôi suy nghĩ và do dự rất lâu, cũng biết làm chuyện này là có lỗi với Khương luật sư nhưng tôi thật sự rất cần khoản tiền đó cho nên không kìm lòng được làm ra chuyện trái đạo đức như vậy.’

Cung Quý Dương gật đầu sau đó nói: ‘Cô gái kia có phải là người đã tìm đến người không?’

Người kia nhìn kỹ một lát rồi vội vã gật đầu: ‘Đúng đúng, tuy tôi không biết cô ấy là ai, cũng không biết tướng mạo thật sự của cô ấy nhưng bộ dạng lúc đeo mắt kính của cô ấy tôi tuyệt đối không nhận nhầm đâu!’

‘Đúng vậy đúng vậy. Cung tiên sinh, lúc đó cũng chính là cô gái này cho tôi một khoản tiền muốn tôi giết một người. Bởi vì mẹ tôi sinh bệnh không thể không có khoản tiền đó nên tôi không còn cách nào khác chỉ đành nghe theo lời cô ta mà làm vậy. Trước đây tuy rằng tôi có phạm pháp nhưng trước giờ chưa từng lưu lại chút dấu vết nào, không ngờ lần này vừa ra tay đã bị tra ra. Cung tiên sinh, tôi thật sự ... thật sự không biết người chết có quan hệ với ngài. Nếu như biết, đánh chết tôi cũng không dám nhận khoản tiền kia.’ Một người đàn ông khác cũng run giọng nói.

Nghe đến đây sắc mặt Ngải Ân Hà chợt tái xanh ...

Cung Quý Dương nhìn về phía người còn lại, ‘Người, nói đi!’

Người đàn ông chỉ tay về phía Ngải Ân Hà, hắng giọng nói: ‘Cung tiên sinh, là cô gái này bỏ tiền thuê tôi điều tra chuyện của nhà họ Cung, còn chuyện liên quan đến Lâm Nam cũng là cô gái này bỏ ra một khoản tiền lớn mua thông tin này. Cung tiên sinh, chuyện này tôi hoàn toàn không biết, làm thám tử tư là để kiếm tiền, chỉ cần ai đưa tiền thì chuyện gì chúng tôi cũng dám đi điều tra!’

Hắn đúng là lợi hại, chỉ một câu mà muốn rũ sạch tội lỗi!

Ngải Ân Hà nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hắn nói: ‘Ngay cả anh cũng dám chỉ tội tôi?’

Người thám tử tư nhìn Cung Quý Dương sau đó nhìn Ngải Ân Hà nói: ‘Xin lỗi, tiểu thư. Cung tiên sinh đã trả cho tôi cái giá cao gấp nhiều lần của cô để biết được sự thật. Có tiền có sao tôi không kiếm chứ? Nếu như lúc đó cô không có lòng riêng, không đem phần tư liệu đó ra làm vũ khí thì cũng sẽ không có chuyện!’

‘Ta giết người ...’

Ngải Ân Hà không biết từ đâu rút ra một cây dao nhỏ, vụt nhảy về phía người thám tử tư kia ...

Nhưng cô ta chưa kịp làm gì thì từ hai bên Cung Quý Dương, vệ sĩ đánh nhanh chóng xông ra khống chế Ngải Ân Hà khiến cô muốn động cũng hết cách.

‘Cung Quý Dương, anh không thể đối xử với tôi như vậy được, cũng không thể đối xử với Ngải thị như vậy được. Chẳng lẽ anh đã quên Ngải thị từng có ân với Cung thị hay sao? Anh sao lại vong ân phụ nghĩa vậy được chứ?’ Ngải Ân Hà cuồng loạn quay đầu gào lên với Cung Quý Dương.

Ngược với vẻ kích động của cô, Cung Quý Dương chẳng có chút phản ứng nào. Hắn ra lệnh cho những vệ sĩ khác mang ba người kia ra khỏi phòng sau đó xoay người chậm rãi đi về phía Ngải Ân Hà.

Bàn tay to vươn ra, mang theo một khí thế đáng sợ vuốt ve mái tóc của cô ta, sau đó gỡ chiếc kính râm trên mặt cô xuống, bàn tay khẽ gậy, chiếc kính mắt đã gậy vụn vang lên một tiếng thanh thúy nhưng lại khiến Ngải Ân Hà sợ run.

‘Ân Hà à ...’

Giọng của hắn vẫn trầm ổn đầy từ tính như trước giờ nhưng càng là như thế càng khiến người ta không rét mà run.

‘Tôi vẫn luôn nhớ ân tình của Ngải thị dành cho nhà họ Cung, cũng bởi vì như vậy mà đã tha cho cô một lần. Đáng tiếc, chuyện lần này để tôi tra ra được cha của cô cũng có tham dự vào chuyện Khương Ngự Kinh bị giết kia. Xem ra người muốn đẩy tôi vào chỗ chết, không chỉ có mỗi một Ngải Ân Hà cô mà còn có

bác Ngải kính mến của tôi nữa. Chắc chắc ... cô nói xem tôi sao có thể không có chút phản ứng nào, làm vậy cũng quá không lễ phép rồi, đúng không?’

Ngải Ân Hà không kìm được trừng to đôi mắt, sau đó cả người đều run lên ...

‘Anh ... sao anh lại biết được những chuyện này? Không thể nào! Anh đúng là ma quỷ!’

Cung Quý Dương không giận mà cười hơn nữa cười rất vui vẻ. Hắn nói chậm rãi từng chữ nhưng mỗi một câu đều như một gáo nước lạnh tạt về phía Ngải Ân Hà.

‘Ân Hà, nếu như cô ấu trĩ thì cũng thôi đi, không ngờ bác Ngải thông minh một đời mà hồ đồ nhất thời, nếu như tôi đã có năng lực điều hành Cung thị lâu như vậy, những chiêu trò này đương nhiên tôi sẽ có cách ứng phó rồi!’

Ngải Ân Hà run run cánh môi, thật lâu vẫn chưa nói được nên lời.

139. Q.9 - Chương 35-37

Quyển 9: Bắt đầu lại từ đầu

Chương 35: Trở thành vật thí nghiệm

‘Có biết hậu quả của chuyện chủ động tấn công tôi là thế nào không?’

Cung Quý Dương cười có chút tàn nhẫn.

Nhìn đôi mắt đang trợn to của cô, hắn tiếp tục chậm rãi nói: ‘Đối với Ngải thị, tự thân tôi nhận thấy đã rất chiều cố, chỉ tiếc là từ hôm nay, chuyện cổ phiếu của Ngải thị trên thị trường bị đánh úp chỉ mới là bắt đầu thôi. Những nghiệp vụ của Cung thị một khi triển khai sẽ dùng tốc độ nhanh nhất giành lấy những nghiệp vụ của Ngải thị. Kết cục của Ngải thị thế nào, cô giúp tôi tính thử xem. Tôi dám khẳng định, trong vòng chưa đến ba tháng, toàn bộ nghiệp vụ của Ngải thị sẽ sụp đổ bởi cho đến hiện tại cũng không có công ty nào công nhiên đứng về phía đối địch với Cung thị tài phiệt. Cổ phiếu của Ngải thị rất nhanh sẽ bị bán tháo, nhưng cô yên tâm, Cung thị sẽ thu mua toàn bộ hơn nữa còn phải ép giá bán đến thấp nhất!’

‘Cung Quý Dương, anh thật độc ác!’

Trong mắt Ngải Ân Hà không giấu được lửa giận bùng bùng trừng trừng nhìn hắn, ‘Anh cho rằng anh sẽ đắc ý mãi sao? Anh đừng mơ tưởng!’

Trong mắt Cung Quý Dương lộ ra vẻ trào phúng, ‘Tôi không ngại nói những tính toán của mình cho cô nghe, thậm chí có thể công khai với ngoại giới là bởi vì ... Ngải thị cũng giống như cô vậy, đều không còn cơ hội gì nữa rồi!’

‘Anh ... ạn muốn thế nào?’

Ngải Ân Hà không khó nhận ra một tia ác ý từ trong mắt hắn, nhất thời không kìm được thét lên một câu.

Thực ra khi vừa bắt đầu thực hiện âm mưu thâm độc kia, cô cũng liệu đến hai loại kết quả, một loại chính là Cung Quý Dương bị kẻ sách một mũi tên bắn hai con nạn của cô làm cho triệt để thân bại danh liệt còn một kết quả chính là mưu kế bị hắn phá vỡ, chính mình vạn kiếp bất phục.

Cơ hội là 50/50, tuy rằng có chút mạo hiểm nhưng cô vẫn không do dự nhiều, quyết định mạo hiểm, cô muốn đánh cược một lần xem mình may mắn hay Cung Quý Dương mệnh lớn.

Nhưng không ngờ, bản thân vẫn là thua ...

Cô không cam lòng, thật sự không cam lòng!

Cung Quý Dương nghe cô hỏi vậy, nụ cười quyền rũ trên môi chợt pha thêm một phần gian trá, hất vổ tay một cái, ngay sau đó hai người vệ sĩ bước vào, trên tay một trong hai người cầm một hộp thuốc, hất mở hộp thuốc ra rồi lấy từ trong đó ra một vật thoạt nhìn giống như ống tiêm.

‘Cung Quý Dương, anh ... anh định làm gì?’

Ngải Ân Hà thấy da đầu run lên từng trận, tuy Cung Quý Dương không nói rõ là sẽ giết cô nhưng ... hành động khác thường này của hắn càng làm cô thấy bất an nhiều hơn.

Cung Quý Dương rất “tốt bụng” giải thích với Ngải Ân Hà, ‘Có thấy ống tiêm trên tay anh ta hay không? Bên trong đó là một loại chất gây nghiện thế hệ mới nhất vừa được nghiên cứu ra, là một người khỏe mạnh bình thường chỉ cần dùng một liều thì sẽ lập tức nghiện nó ...’

‘Không ... Cung Quý Dương ... anh, anh ...’ Ngải Ân Hà nghe hắn nói đến đây cả người đều run lên, điên cuồng gào thét nhưng ngay cả giọng nói cũng không kìm được mà run lên.

‘Nói cho cô biết, tôi có thể giết cô cũng có thể dùng thủ đoạn càng xấu xa hơn hủy đi cô nhưng cách trả thù của đàn ông đối với một phụ nữ nếu như vượt quá đạo đức cho phép thì cũng không khác gì lưu manh. Nói sao cô cũng còn chưa đủ bản lĩnh khiến tôi thay đổi nguyên tắc của mình. Cho nên ... ngoan ngoãn mà hưởng dụng sự mê người của loại chất gây nghiện này đi!’

Lời cuối cùng Cung Quý Dương vừa thốt ra thì người vệ sĩ đó đã cầm ống tiêm đi về phía Ngải Ân Hà. Trong tiếng kêu thất thanh của cô ta, toàn bộ chất lỏng trong ống tiêm đã chậm rãi trút vào trong cơ thể của Ngải Ân Hà.

Tất cả vừa xong thì cả người Ngải Ân Hà đều ướt đầm mồ hôi ...

‘Thả ra!’ Cung Quý Dương ra lệnh.

Các vệ sĩ vội buông tay, cả người Ngải Ân Hà hết như một quả bóng bị xì hơi ngã sụp xuống đất. Cô ta sớm đã sợ đến mất hồn mất vía, dù vẫn còn đang run rẩy nhưng vẫn gom hết sức tàn lão đảo chạy đi.

Nhưng chưa chạy được bao xa thì dưới mệnh lệnh của em trai của Sầm Tử Tranh, Sầm Tử Dịch, những nhân viên cảnh sát đã bắt Ngải Ân Hà lại, dẫn về cục cảnh sát.

‘Quý Dương ...’

Cùng với giọng nói quen thuộc, bóng dáng của Sầm Tử Tranh cũng đã xuất hiện trước mặt Cung Quý Dương, trên mặt không giấu được hoảng hốt.

‘Tranh Tranh, sao em lại đến đây?’ Rõ ràng là Cung Quý Dương cũng bất ngờ khi thấy cô.

‘Em ... em không yên tâm nên đi theo anh. Ngải Ân Hà ... cô ấy thế nào rồi? Vì sao lại trở thành như thế?’ Sầm Tử Tranh chỉ đáp qua loa, rồi vội hỏi một tràng.

Cung Quý Dương không trả lời câu hỏi của cô mà ý vị hỏi ngược lại: ‘Em đây là lo lắng cho anh hay là lo lắng chuyện gì khác?’

Cô vợ nhỏ này của hắn có thể âm thầm theo dõi đến tận đây, thật đúng là lợi hại!

‘Em ...’

Sầm Tử Tranh thấy tâm tư của mình bị hắn nhìn thấu hết, mặt liền đỏ như táo chín, ‘Người ta thật sự lo lắng, lo anh sẽ ... sẽ giết người!’

Câu nói này cô nói nhỏ như tiếng muỗi.

Cung Quý Dương thấy cô như vậy không khỏi bật cười, hắn âu yếm khoác tay lên vai cô, nhỏ nhẹ nói: ‘Yên tâm đi. Cung Quý Dương anh còn chưa đến mức phải giết một người phụ nữ đâu. Chỉ là để cô ta nhớ lâu một chút mà thôi!’

Thấy Sầm Tử Tranh không hiểu ý của mình, Cung Quý Dương đang định giải thích thì điện thoại đã đổ chuông ...

Cầm điện thoại lên nhìn cái tên đang hiện trên màn hình, Cung Quý Dương mỉm cười đón nghe ...

‘Thiên Hi, em đúng là không có tính kiên nhẫn gì hết!’

‘Em đương nhiên là sốt ruột rồi. Cung đại ca, đó là thành quả nghiên cứu mới nhất của em mà, bị anh mượn dùng, em đương nhiên phải hỏi cho rõ kết quả rồi!’ Đầu bên kia, người em làm bác sĩ của Lãnh Thiên Dục, Lãnh Thiên Hi vội vàng lên tiếng.

‘Nghiên cứu của em thất bại rồi, còn nói cái gì thuốc không chế virus, người bị tiêm xong đều trở thành điên điên khùng khùng mất rồi!’ Cung Quý Dương hàm hồ nói.

Thì ra thuốc mà Cung Quý Dương ra lệnh tiêm cho Ngải Ân Hà không phải là chất gây nghiện gì cả mà là một loại thuốc kháng virus mà Lãnh Thiên Hi vừa mới nghiên cứu ra. Loại thuốc này vừa hay đang định tìm những người khỏe mạnh để làm thực nghiệm sau đó thu lấy các mẫu kháng thể để nghiên cứu tiếp. Nào ngờ bị Cung Quý Dương đoạt lấy sau đó để cho Ngải Ân Hà trở thành “chú chuột bạch” đầu tiên.

Thực ra thì tiêm loại thuốc này sẽ không có tác dụng phụ gì với cơ thể con người cả, chỉ là Cung Quý Dương muốn dùng cách nào để hù dọa Ngải Ân Hà, khiến cho cô thể nghiệm cái gì gọi là khủng hoảng và tuyệt vọng mà thôi.

Chương 36: Bạn xấu

Nhưng Lãnh Thiên Hi nghe vậy hoàn toàn không tin chút nào, hẩn rống lên qua ống nghe: ‘Này, Cung đại ca, phương diện này em mới là chuyên gia. Nhất định là anh làm sai chỗ nào rồi, hoặc là anh cho thêm chất gì vào đó rồi. Đây là thuốc chứ không phải mấy thứ vũ khí gì đó của anh, nhất định là anh làm hỏng chuyện rồi!’

Cung Quý Dương nghe vậy bật cười ha hả, ‘Tiểu tử thôi, dám xem thường năng lực của anh sao. Ngay cả anh hai em còn không dám nói mấy lời này nữa đấy!’

‘Được rồi được rồi, Cung đại ca, biết anh tài giỏi rồi, hôm nào em đến nhà xin lỗi sau chắc là được rồi chứ? Nhanh, nói cho em biết kết quả đi!’

Lãnh Thiên Hi đúng là kẻ mê nghiên cứu điển hình, đây là thành quả mà hẩn mất bao nhiêu tâm huyết mới nghiên cứu ra, đương nhiên là cực kỳ khẩn trương rồi.

‘Nghe anh nói kết quả không bằng em tự mình đi xem thử. Đối tượng thí nghiệm đã bị đưa đến cục cảnh sát, lát nữa anh sẽ cho em địa chỉ!’ Cung Quý Dương cười nói.

Lãnh Thiên Hi nghe vậy mới có chút nhẹ lòng, lập tức ngắt điện thoại.

Sầm Tử Tranh nghe hai người nói chuyện mà mơ mơ hồ hồ, còn may sau khi Cung Quý Dương ngắt điện thoại liền đem nguồn cơn mọi chuyện kể hết cho cô nghe một lần.

Nghe hết nguồn cơn, Sầm Tử Tranh thở phào một tiếng, nhẹ giọng nói: ‘Còn may, anh không có hại ai, bằng không, chỉ sợ là tạo nghiệt cho cục cưng!’

‘Lý luận mèo quào của em thôi!’ Cung Quý Dương sủng nịch cọ mũi cô.

‘Nhưng mà anh cũng thật ác nha, đem Ngải Ân Hà hù dọa thành như thế. Nếu như đã giao cho cảnh sát xử lý thì chuyện đến đây là chấm dứt đi. Thực ra em thấy Ngải thị cũng đủ đáng thương rồi!’

Sầm Tử Tranh không cần nghĩ nhiều cũng có thể tưởng tượng ra Cung Quý Dương dọa Ngải Ân Hà bằng cách nào, hôm nay khi cô biết tin Cung thị toàn lực công kích Ngải thị, trong lòng cô đã đoán được ít nhiều.

Chỉ có điều cô không nghĩ tới, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà Cung Quý Dương đã điều tra rõ ràng mọi chuyện, hơn nữa còn lên kế hoạch đối phó tỉ mỉ như vậy.

‘Đôi khi lòng dạ quá mềm cũng không tốt đâu!’ Cung Quý Dương nhẹ giọng nói.

Sầm Tử Tranh liếc mắt nhìn chồng, Cung Quý Dương nói không sai. Xem ra chỉ có những người thủ đoạn quyết tuyệt một chút mới có thể ổn định giang sơn ...

Mới sáng sớm, Lăng thị tài phiệt đã tiếp đón một vị “khách quý”.

Lăng Thiếu Đường sớm đã nhàn nhả ngồi đối diện với Cung Quý Dương, bên cạnh hắn là chồng sách dạy chăm sóc trẻ con dây cốp, còn có một quyển là bí kíp chăm sóc trẻ con riêng của Lăng Thiếu Đường, đây là quyển do riêng hắn tinh tể chỉnh lý ra.

Mà mục đích chính của Cung Quý Dương hôm nay đến đây chính là quyển bí kíp chăm sóc trẻ con kia, theo như Thiên Dục nói, cực kỳ hữu ích.

‘Thực ra quyển sách này của cậu sau này đối với Ngạn Tước có lợi nhất, khẳng định là hắn trốn không thoát lòng bàn tay của Liên Kiều rồi, cậu không phải muốn bóc lột Thiên Dục sao? Mình nghĩ Ngạn Tước đến lúc đó càng thêm phần cảnh giác, chẳng bằng bây giờ chúng ta nghĩ một cách hay, đến lúc đó, bóc lột Ngạn Tước một khoản lớn!’

Nhớ đến lần trước Hoàng Phủ Ngạn Tước chen ép hắn đưa ra viên đá quý kia, lại còn bắt hắn phải làm lại một thanh phi đao “Truy Ảnh” mới, Cung Quý Dương khó mà nuốt trôi cơn tức xuống, hắn bày kế cho Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường nghe vậy trên mặt liền lộ vẻ chờ mong, ‘Cách hay, cách hay. Mình thích nhất là bóc lột người khác!’

Cung Quý Dương cười càng sáng lạn, hắn cầm lấy quyển bí kíp của Lăng Thiếu Đường, nói: ‘Thiếu Đường, quyển bí kíp này của cậu mình mượn xem trước, như vậy mới nghĩ ra được chiêu thức cụ thể!’

Hắn tinh ranh chuẩn bị không mất một phân tiền mà “mượn” quyển bí kíp về xem.

Nào ngờ Lăng Thiếu Đường nghe vậy, gật đầu nói: ‘Được chứ. Nhưng trước khi cậu xem thì cũng phải giống như Thiên Dục vậy, nộp phí!’

‘Này, Lăng Thiếu Đường, cậu thật không có lương tâm. Mình đang đứng về phía cậu mà!’ Cung Quý Dương thấy hắn không mắc lừa, lập tức bắt măn rống lên.

Lăng Thiếu Đường cười “hắc hắc” mấy tiếng, ‘Quý Dương à, theo như mình biết, Tử Tranh hình như vừa mang thai thì phải?’

Cung Quý Dương nghe hắn hỏi như vậy, nhún vai nói: ‘Cậu đúng là người nhàm chán, chuyện nhà mình cũng khiến cho cậu thấy hứng thú vậy sao?’

‘Chẳng lẽ cậu không biết Tử Tranh của cậu gần đây rất thân với Kỳ Hinh sao? Mình biết chuyện cô ấy mang thai cũng có gì lạ đâu. Nếu như không phải Tử Tranh mang thai thì cậu làm gì phải ngàn dặm xa xôi chạy đến đây tìm mình chứ?’

Cung Quý Dương nghe vậy vươn vai duỗi người, trên mặt lộ ra nụ cười có chút gian trá ...

‘Mình nói này Thiếu Đường, thực ra cậu muốn dùng những tư liệu này để bắt chẹt người khác xem ra có chút khó khăn đấy!’

‘Sao lại nói vậy?’ Lăng Thiếu Đường không hiểu ý của hắn.

Cung Quý Dương vẫy vẫy quyển sách trên tay, ‘Cậu quên rồi sao, cậu đánh cược thua, thua thì phải chịu thua, cho nên ... những quyển sách này coi như là tiền cược đi!’

Nói rồi, tranh thủ Lăng Thiếu Đường còn chưa phản ứng kịp, Cung Quý Dương đã nhanh nhẹn đem những quyển sách kia đóng gói hết.

‘Quý Dương à, cậu là cướp sao?’ Lăng Thiếu Đường kêu thét lên.

‘Nói chuyện có lương tâm chút đi, đường đường là tổng tài của Lăng thị chẳng lẽ nói lời lại nuốt lời sao? Lúc đó là ai cá cược với mình xem người nào điều tra ra được bối cảnh của tờ báo kia trước thì thắng chứ? Bên thua phải chịu bất kỳ hình thức phạt nào. Sự thật đã chứng minh, Cung thị rõ ràng là nhanh hơn Lăng thị một chút điều tra ra hết, chẳng lẽ cậu định ăn vạ sao?’ Cung Quý Dương cười thật gian trá.

‘Ai nói mình ăn vạ ...’ Lăng Thiếu Đường tức tối nói, hắn chỉ không cam tâm thấy đáng về đặc chí của tên Cung Quý Dương kia thôi.

‘Được rồi được rồi. Sách đâu để mình cầm đi. Nhưng cậu cứ yên tâm, phần của mình cậu cứ tính với Ngạn Tước, đến lúc đó trấn lột hẳn một thể là được rồi!’ Cung Quý Dương vẫn treo nụ cười gian ác trên môi, nói

Lăng Thiệu Đường trong lòng đã có tính toán, hẳn vậy tay: ‘Đó là cậu nói đấy nhé, sách xem xong không được phép giữ làm của riêng!’

‘Yên tâm! Mình cũng muốn xem tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia bị bóc lột một phen!’

Cung Quý Dương nói rồi hai người cùng bật cười ha hả.

Cách đó rất xa trên một chiếc máy bay tư nhân, Hoàng Phủ Ngạn Tước hắt hơi một tiếng rõ to mà không hiểu vì sao ...

Chương 37: Truyền thuyết ngôi sao

Đêm ở Cung viên thật náo nhiệt ...

Trên bầu trời dường như những vì sao cũng vui lây với niềm vui ở đây mà không ngừng nhấp nháy. Lúc này đây người ở Cung Viên trên dưới đều rộn rã, đèn đuốc sáng choang.

Trước cửa Cung Viên đỗ một hàng dài những chiếc xe sang trọng thuộc đủ mọi thương hiệu.

Hôm nay là lễ ra mắt con dâu mới của nhà họ Cung, buổi lễ này Trình Thiển Tây đã tận tâm an bài. Lần này ngoài ý nghĩa là lễ ra mắt, bên trong còn mang nhiều hàm ý khác.

Ánh đèn chợt tối đi, chỉ còn chừa lại một luồng ánh sáng soi rõ bóng Sầm Tử Tranh, tất cả quan khách đến tham dự đều nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng. Lần này thì mọi người đều được tận mắt chứng kiến dung mạo của thiếu phu nhân nhà họ Cung.

Cung Quý Dương dìu Sầm Tử Tranh chậm rãi bước ra, cô đang mang thai sáu tuần nhưng bởi vì là giai đoạn đầu nên vóc dáng vẫn chưa thay đổi nhiều lắm.

Trên người Sầm Tử Tranh là một chiếc váy dài mềm mại màu trắng tha thướt như một nữ thần. Chiếc váy này cũng không xa lạ gì, chính là chiếc váy mà lần đầu tiên Cung Quý Dương và cô gặp nhau hẳn đã dùng một số tiền lớn để mua tặng cô, chiếc váy có tên là “Khuynh Tình”, cũng chính là một tác phẩm tâm đắc của nhà thiết kế John Gallino, người thầy mà cô tôn kính.

“Khuynh tình”, cái tên đúng như một lời hứa hẹn mà tám năm trước Cung Quý Dương đã nói với cô, vừa gặp đã khuynh đảo vì tình, chính vì như vậy, chính bởi vì chiếc váy này giúp cô và Cung Quý Dương kết một đoạn tình duyên oanh liệt theo hai người đi suốt cuộc đời.

Vẫn là gương mặt tươi cười trong trẻo dưới ánh sáng rực rỡ của những ngọn đèn pha lê, chiếc váy may bằng tơ lụa thượng hạng mềm mại tinh tế càng tôn lên làn da trắng ngà và thần thái phiêu dật của cô, tán váy dài xòe rộng không làm mất đi vẻ gợi cảm của đôi chân thon dài mà ngược lại càng làm cho cô có một vẻ quyến rũ động lòng người. Đôi mắt Sầm Tử Tranh trong suốt như hai viên đá quý màu đen, khí chất thanh thuần mà dịu dàng, tối nay cô hoàn toàn không giống như tám năm trước. Cô đã là vợ của hắn, vợ của Cung Quý Dương, là người hắn yêu suốt đời suốt kiếp.

‘Các vị khách quý, hôm nay là một ngày rất đặc biệt. Cảm ơn các vị khách quý cùng bạn bè khắp nơi đã đến đây tham dự buổi ra mắt này!’

Cung Quý Dương lên tiếng nói trước micro, giọng nói trầm ổn mà hùng hậu, trong chốc lát toàn trường đều im bật mọi âm thanh. Thực ra khi họ nhìn thấy chiếc váy “Khuynh tình” trên người Sầm Tử Tranh thì sớm đã kinh ngạc đến ngây người.

‘Hôm nay là buổi ra mắt của nhà tôi, thực ra buổi tụ hội này còn vì một nguyên nhân quan trọng nữa, đó chính là ...’

Cung Quý Dương nhìn về phía Sầm Tử Tranh, ánh mắt tràn ngập nhu tình ...

‘Hôm nay cũng là sinh nhật của nhà tôi!’

Lời của Cung Quý Dương vừa dứt thì toàn trường đã vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Sầm Tử Tranh nhất thời cũng chưa phản ứng kịp, cô đứng ngây người tại đó.

Hôm nay là sinh nhật của cô sao?’

Đúng nha! Hôm nay đúng là sinh nhật của cô, chỉ bởi vì mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô sớm đã quên mất sinh nhật chuyện này. Không ngờ Cung Quý Dương lại nhớ.

Trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác ấm áp.

Âm nhạc chậm rãi vang lên, du dương dịu dàng như ru lòng người. Khi một chiếc xe đẩy chiếc bánh sinh nhật khổng lồ cùng một chiếc tháp cao ngất được làm bằng những chiếc ly thủy tinh chân cao xếp chồng lên nhau đựng đầy champagne được đẩy về phía Sầm Tử Tranh, quan khách lại lần nữa vỗ tay nhiệt liệt chúc mừng, đồng thời tự động tách ra tạo thành một lối đi.

Những cánh hoa thơm ngát được tung lên từ phía trên cao tỏa ra mùi thơm dịu dịu, hòa cùng hương rượu nồng nàn khiến Sầm Tử Tranh chợt có cảm giác như đang ở thiên đường.

Cô xúc động nghẹn ngào không nói được nên lời.

‘Quý Dương ...’

‘Suyt ...’

Cung Quý Dương đưa một ngón trỏ lên môi ra dấu im lặng. Trong sự ngạc nhiên của cô, người làm đưa lên một chiếc đàn violon mạ vàng tinh xảo đến trước mặt Cung Quý Dương ...

Hắn nhìn Sầm Tử Tranh môi nở nụ cười thật tươi, đón lấy chiếc violon, những âm điệu dịu dàng theo từng cử động của tay hắn vang lên trong không trung. Đây là tiết mục mà hắn tỉ mỉ chuẩn bị cho cô, giúp cô chúc mừng sinh nhật ...

Sầm Tử Tranh đưa tay che miệng, nỗi xúc động khiến mắt cô long lanh ướt, thì ra Quý Dương vì sinh nhật của cô mà chuẩn bị nhiều đến như vậy, lại còn vì cô mà diễn tấu violon, đây là khúc nhạc hay nhất mà cô từng được nghe.

Trong tiếng nhạc du dương, cô nhìn thấy thâm tình nồng đậm trong đôi mắt đen thâm thúy kia.

Trước sự kinh ngạc của những quan khách, Cung Quý Dương kết thúc khúc nhạc sau đó ưu nhã như một hoàng tử lấy ra một chiếc hộp quà tinh xảo, hắn chậm rãi mở hộp, lấy ra một sợi dây chuyền với mặt dây chuyền là logo thương hiệu Leila được khảm kim cương tinh xảo, giúp cô đeo lên cổ.

Đây là món trang sức hắn đặt riêng cho cô, vì sinh nhật cô mà làm, là món trang sức độc nhất vô nhị!

‘Tranh Tranh, bà xã, sinh nhật vui vẻ!’ Cung Quý Dương hơi cúi người thấp giọng nói nói bên tai cô.

‘Cám ơn anh, Quý Dương ...’ Nước mắt của Sầm Tử Tranh đã không nhịn được mà rơi xuống, lần này là những giọt nước mắt hạnh phúc, những giọt nước mắt cảm động.

Sở dĩ cô cảm động như vậy là bởi vì Cung Quý Dương làm những điều này mà cô hoàn toàn không hay biết, bí mật mang đến cho cô một sinh nhật như trong mơ!

Cô từng cho rằng, sinh nhật chỉ cần có những người thân thiết nhất của mình ở bên cạnh, có ba mẹ, có người thân, còn có người mình yêu nhất, vậy là đủ. Bởi vì từ nhỏ cô đã mồ côi cha, trong lòng luôn có một nỗi tiếc nuối nhưng hôm nay Cung Quý Dương đã xoa dịu cảm giác tiếc nuối trong cô, những gì hắn làm khiến cho cô biết, trên đời này vẫn còn rất nhiều người yêu thương, quan tâm cô, đây mới là món quà sinh nhật quý giá nhất.

Bà Sầm, Sầm Tử Dịch, Cung lão phu nhân, Cung Doãn Thần và Trình Thiên Tây cũng cùng bước đến, cùng “thọ tinh” nói câu chúc mừng.

Đêm thật đẹp, khi tiếng ca vũ lặng im, sau buổi tiệc sinh nhật, Cung Quý Dương cẩn thận dìu cô rời khỏi sảnh lớn, hắn muốn đưa cô đến một không gian riêng chỉ có hai người.

Giữa biển hoa Marguerite, dưới ánh trăng mờ ảo, hai bóng người yên lặng đứng tựa vào nhau. Từng cơn gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hương hoa dịu dịu như muốn làm say Sầm Tử Tranh.

‘Quý Dương, cám ơn anh ...’

‘Cám ơn anh cái gì?’ Cung Quý Dương âu yếm hôn lên trán cô hỏi.

Sầm Tử Tranh dịu dàng ngả đầu vào vai hắn, ‘Cám ơn anh cho em lời hứa suốt đời suốt kiếp, cám ơn anh cho em hy vọng, cám ơn anh cho em những điều tốt đẹp như vậy ...’

Giọng nói cô nhỏ nhẹ, mềm mại như những sợi tơ vô hình quấn lấy trái tim Cung Quý Dương.

‘Những điều em nói vừa hay cũng là những điều anh muốn nói với em, còn một điều nữa, đó chính là ... cám ơn em đã yêu anh!’ Cung Quý Dương nhìn đôi mắt trong trẻo như hai vì sao sáng của cô, tràn đầy thâm tình chậm rãi nói.

Sầm Tử Tranh mỉm cười, cô dựa vào người hắn một cách đầy ỷ lại, mắt mơ màng nhìn bầu trời đầy sao ...

‘Quý Dương, cả đời này anh sẽ cùng em ngắm sao chứ?’

Cùng người mình yêu ngắm sao là một chuyện rất đơn giản cũng rất phức tạp, người làm được điều này cảm thấy đơn giản nhưng người làm không được sẽ cảm thấy đây đúng là một sự lãng mạn xa xỉ.

‘Sẽ!’

Cung Quý Dương trả lời một cách kiên định. Hắn cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời sao trước mắt, trong mắt lóe lên một tia chờ mong ...

‘Sau này cùng em ngắm sao không chỉ có anh, còn có con trai con gái của chúng ta, còn có cháu của chúng ta!’

Nói đến đây hắn xoay đầu nhìn về phía Sầm Tử Tranh, âu yếm nói: ‘Anh với em rồi sẽ già theo năm tháng nhưng tình yêu của chúng ta sẽ mãi mãi không già ...’

Sầm Tử Tranh mắt đã long lanh nước, cô không biết nói gì nữa chỉ chủ động hôn lên môi Cung Quý Dương ...

Bạn có từng nghe về truyền thuyết ngôi sao chưa? Truyền thuyết nói rằng, ngôi sao sáng nhất lấp lánh nhất trên bầu trời kia chính là hóa thân của con người, nói một cách chính xác chính là hóa thân của người mình yêu. Trong bầu trời đêm mênh mông kia, ngôi sao đó vẫn không ngừng nhấp nháy như một lời cầu nguyện, mong được làm người yêu của nhau suốt đời suốt kiếp. Ngôi sao đó, như một niềm hạnh phúc sáng lấp lánh mỗi đêm, cho đến hết cuộc đời...

140. Q.10 - Chương 01-02

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 01: Lễ Giáng sinh vui vẻ

Từng bông tuyết trắng xóa bay bay phủ kín cả bầu trời New York, từng luồng hơi sương theo gió tan ra dưới muôn vầng ánh đèn màu nhấp nháy, Giáng sinh sắp đến gần, một màu trắng xóa phủ kín cả đất trời hòa cùng tiếng nhạc réo rắc khiến thành phố này nhuộm một màu sắc như trong cổ tích.

Hàng ngàn cây thông Giáng sinh được trang hoàng thật đẹp để chuẩn bị cho bữa tiệc đêm Bình an, những người đi đường ai nấy đều mang một vẻ mặt tươi vui hân hoan đón chào một mùa lễ hội.

Cung thị tài phiệt đang chìm trong bầu không khí bận rộn, mỗi một nhân viên đều đang cố hết sức để hoàn thành phần việc trong tay trước khi kỳ nghỉ lễ đến, chỉ riêng có phòng tổng tài là ngoại lệ.

Vừa mới kết thúc một cuộc họp nhưng Cung Quý Dương không rảnh rỗi được một phút, khi hắn vừa xem xong một phần văn kiện đặt xuống sau đó ấn điện thoại, cất giọng trầm ấm nói: ‘Hôm nay ngày mai hai ngày này hủy bỏ hết hành trình của tôi!’

‘Dạ, Cung tiên sinh!’ Vang trong điện thoại là giọng nói đầy tính chuyên nghiệp của thư ký tổng tài trả lời hắn.

Rút tiếp một phần văn kiện khác từ xấp văn kiện dày cộp trên bàn, Cung Quý Dương tiếp tục chuyên chú vào công việc. Cung Quý Dương của bảy năm sau càng toát ra vẻ thành thực nam tính, cộng với khí phách

của một người đàn ông thành đạt đương nhiên là càng có sức quyến rũ. Lứa tuổi này của hắn chính là lứa tuổi chín muồi của đàn ông, bất luận là về tướng mạo hay tài phú.

Năm tháng có vẻ như rất ưu ái Cung Quý Dương, ngoài giúp hắn tăng thêm vẻ thành thực và mị hoặc thì dường như chẳng lưu lại dấu vết gì khác nơi hắn. Đôi mắt thâm thúy không mất đi nét tà tử mà tăng thêm một phần quyến rũ, gương mặt tuấn tú vẫn đủ sức làm cho nhiều phụ nữ điên đảo.

Hắn có tất cả mọi thứ mà một người đàn ông nên có ...

Tiền bạc, địa vị, quyền lực, tình yêu, tình thân, cùng với ba đứa trẻ hai trai một gái.

Hai trai một gái này chính là tâm can bảo bối của hắn!

Trong đầu Cung Quý Dương lại thấp thoáng hình bóng của vợ, một nụ cười hạnh phúc chớm nở trên môi hắn, ngay cả ánh mắt thâm thúy cũng lóe lên như hai vì sao sáng. Nhớ tới vợ, hắn càng chuyên tâm tăng tốc phê duyệt văn kiện.

Trong phòng tổng tài yên lặng không một tiếng động, sau lưng Cung Quý Dương là khung cửa sổ sát đất bằng thủy tinh trong suốt, qua lớp kiếng có thể nhìn thấy những bông tuyết không ngừng tung bay trong gió, khắp nơi đều tràn ngập không khí lễ hội.

Cửa phòng tổng tài chợt bị người rón rén đẩy ra, sau đó một cái đầu nhỏ thò vào, một đôi mắt long lanh đen tuyền như hai hòn bi nhỏ giảo hoạt đảo quanh một vòng, khi nhìn thấy Cung Quý Dương đang nghiêm cẩn ngồi sau bàn làm việc, đôi mắt ấy lập tức sáng lên.

Vị khách bé nhỏ còn chưa kịp có động tác gì tiếp theo thì một giọng cười trầm ổn đã vang lên phá tan không khí im ắng vốn có của gian phòng ...

‘Thiên Nhi, ba thấy con rồi đó nha!’

Theo một tiếng cười trầm thấp, Cung Quý Dương ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng nhìn một cách chuẩn xác về phía đứa bé đang định giở trò, trên gương mặt anh tuấn không dấu được vẻ từ hòa và sủng nịch.

‘Ba, thì ra là ba không có chuyên tâm làm việc nha, Thiên Nhi chưa có phát ra tiếng động nào mà ba đã biết rồi!’

Bị bắt quả tang nhưng trên mặt cậu bé tên Thiên Nhi lộ ra vẻ vô tội nhìn Cung Quý Dương, hắn chu môi, cực kỳ không cam tâm tình nguyện đi đến trước mặt cha mình..

Đứa bé này hoàn toàn di truyền khí chất tà tử từ Cung Quý Dương, gương mặt trắng trẻo, ngũ quan như điêu khắc thoát nhìn đã biết thừa hưởng hết nét đẹp từ cha mình, trong vẻ tà tử có pha thêm nét ngây thơ của một đứa trẻ dù ổi hành động cử chỉ đều mang nét thành thực của một người lớn.

Đây là con trai lớn của Cung Quý Dương – Cung Liệt Thiên, năm nay sáu tuổi.

Cung Quý Dương chống tay dưới cằm, ánh mắt bốn cột nhìn con trai đang làm ra vẻ như không có gì đường hoàng ngồi trên chiếc ghế đối diện mình, động tác không khác gì một người lớn. Hắn không để mắt vào xấp văn kiện rồi rầm trên bàn nữa, nhìn con trai.

‘Thiên Nhi, lần này con lại lén lút chạy ra nữa, đúng không?’

‘Đâu có đâu ba, con xin phép mẹ rồi, là mẹ cho phép con đến Cung thị mà!’ Cung Liệt Thiên ngẩng gương mặt nhỏ nhắn nhìn Cung Quý Dương, đường hoàng nói.

‘Ồ?’ Cung Quý Dương nghe xong cũng không phản bác, hắn cười cười nhướng mày nhìn con trai: ‘Nếu đã như vậy, ba gọi điện thoại về nhà báo với mẹ một câu, chắc là mẹ con cũng đang lo lắng con một mình đi đến Cung thị không biết có an toàn hay không!’

Nói rồi hắn vươn tay về phía điện thoại, làm động tác ấn phím.

‘Ba à ...’ Đôi mắt như hai hạt nhãn của Cung Liệt Thiên đảo nhanh một vòng, hắn nhóm chân chạy về phía cha mình, dán gương mặt nhỏ nhắn lên đùi hắn.

Cung Quý Dương bật cười ha hả, vươn tay bế con lên, nhắc chú bé lên thật cao ...

‘Vật nhỏ, cha sớm đã biết con trốn mẹ chạy ra ngoài mà!’

‘Haha ...’ Cung Liệt Thiên thấy mình như đang bay trên không, vui vẻ cười ra tiếng. Từ trước đến nay, cha luôn là thần tượng, là đối tượng sùng bái của hắn, cha cao lớn lại tài giỏi, trong lòng hắn cha như một thiên thần, chiếm một vị trí không thể thay thế.

‘Cha à, Thiên Nhi chóng mặt!’

Cung Quý Dương đặt con trai xuống sau đó ôm vào lòng, ngón tay thon dài véo nhẹ chiếc mũi nhỏ, ‘Nói đi, có phải ở nhà lại gây ra họa nên mới chạy đến đây đúng không? Còn Diên Nhi và Tiểu Hòa đâu rồi? Sao không dẫn hai em đến chỗ ba luôn hở?’

Chỉ không gặp mấy giờ đồng hồ hắn đã rất nhớ ba vật nhỏ này rồi, đương nhiên là còn vợ yêu của hắn - Sầm Tử Tranh nữa!

Vừa này lúc đang phê duyệt văn kiện, trước mắt hắn vẫn thấp thoáng hình bóng dịu hiền của vợ, từ khi có mấy đứa trẻ, Cung Quý Dương bắt đầu quyến luyến không khí ở nhà, chỉ muốn không làm gì mà dành hết thời gian cho vợ và các con.

Bảy năm, Tranh Tranh giúp hắn sinh ba đứa bé, hai trai một gái, hai đứa con trai - Cung Liệt Thiên và Cung Liệt Diên là hai anh em song sinh năm nay sáu tuổi, bộ dạng hoàn toàn như với Cung Quý Dương một khuôn đúc ra còn bé gái, Cung Ngữ Hòa nhỏ sinh sau hai anh hai năm, năm nay bốn tuổi. Con bé hoàn toàn thừa hưởng nét đẹp thanh thuần của Sầm Tử Tranh, làn da mềm mại trắng nõn cùng đôi mắt to đen trong veo, xinh xắn như một cô búp bê Barbie cộng thêm giọng nói ngây ngô ngọt ngào khiến ai thấy cũng thương.

Lúc đầu Cung Quý Dương cực kỳ hâm mộ hai vợ chồng Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh vì có một đôi long phụng thai, không ngờ chính hắn cũng có một đôi song sinh, chỉ nghĩ đến đây đang ngủ Cung Quý Dương cũng cười đến tỉnh lại.

Còn Cung Doãn Thần và Trình Thiến Tây hai ông bà nội mỗi ngày chỉ quần quýt lấy ba đứa cháu, còn mẹ của Tranh Tranh thì cũng thường đến nhà làm khách, rảnh rỗi thì đến giúp con gái chăm sóc ba đứa cháu.

Chương 02: Ba đứa con ba cá tính

‘Ba, ngưng ...’

Cung Liệt Thiên nghe cha hỏi vậy, gương mặt nhỏ nhắn không vui xoay sang phía khác: ‘Thiên Nhi đã là người lớn rồi, ra khỏi nhà không cần dẫn theo em trai em gái. Nói gì đi nữa, con mà dẫn hai em ra ngoài vậy thì quá khả nghi rồi, mẹ nhất định sẽ phát hiện ra!’

Cung Quý Dương nghe vậy cười càng vui vẻ, hắn vươn ma trảo về phía Cung Liệt Thiên ...

‘Con đó, còn nhỏ mà trò quỷ không ít!’

‘Haha ... ha ha ... ba ...ba ... đừng mà, Thiên Nhi nhột, nhột lắm ... ha ha ...’ Cung Liệt Thiên sợ nhất là chiêu này, hắn cười đến nỗi người co rúm lại.

Trong phòng làm việc hai cha con đùa giỡn thật vui vẻ.

Cười giỡn xong rồi, Cung Quý Dương nhắc lấy áo vest, tay vẫn ôm lấy Cung Liệt Thiên, nói: ‘Đi thôi con trai, chúng ta về nhà thôi. Đêm nay là đêm Giáng sinh, lát nữa theo ba đi đón bà ngoại và cậu đến Cung Viên. Đây là chỉ thị của mẹ, cha không dám kháng nghị!’

Cung Liệt Thiên nghiêng đầu nhìn cha, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: ‘Ba à, ba bị viêm phế quản sao?’

‘Viêm phế quản? Sao ba lại bị viêm phế quản chứ?’ Cung Quý Dương nhất thời chưa hiểu ý con trai.

Cung Liệt Thiên trên mặt lộ vẻ nghi hoặc nói: ‘Là dì Tang Thanh nói ba bị viêm phế quản, không chỉ có ba, dì Tang Thanh nói còn có chú Lăng, chú Lạnh, cả chú Hoàng Phủ cũng bị viêm phế quản. Con nói với mẹ rồi, nói ba bị viêm phế quản nhưng mẹ chẳng lo lắng gì cả. Mẹ còn cười nữa, nhưng Thiên Nhi rất lo cho cha nha!’

Giọng non nớt của Cung Liệt Thiên líu ríu bên tai Cung Quý Dương, mang theo một sự ngây thơ và đơn thuần của trẻ con.

Cung Quý Dương nhất thời hiểu ra, hần cười ha hả ... viêm phế quản? Nói đúng ra thì là “vợ quản nghiêm” đây mà!

Thì ra tất cả đều là do Lãnh Tang Thanh nha đầu kia dạy hư con trai hần. Thanh nha đầu này là đứa em khiến Lãnh Thiên Dục đau đầu nhất, tuổi đã không còn nhỏ nữa mà hoàn toàn chẳng có ý định kết hôn, suốt ngày chạy khắp nơi du lịch khám phá, đến một địa điểm nào đó, tìm công việc, dành dụm đủ tiền sau đó rời đi lại đến một địa điểm khác. Lần trước khi nói điện thoại với cô thì nha đầu đó đang ở tận Sri Lanka!

Anh hai cô đường đường là tổng tài của Lãnh thị tài phiệt, hơn nữa còn là Thủ Phán Cách Hạ hô mưa gọi gió ai nghe thấy cũng kinh hồn táng đờm còn người anh thứ ba được mệnh danh là bác sĩ thiên tài, là viện trưởng của một trong những bệnh viện nổi tiếng nhất thế giới, nào ngờ lại có một đứa em gái bướng bỉnh như thế ...

Chẳng trách Lãnh Thiên Dục mỗi lần nhắc đến nha đầu Lãnh Tang Thanh kia là lại bắt đầu đau đầu, chỉ hận không thể lập tức bắt cô về, trói lại dẫn đi xem mắt. Lúc đó khi ước hẹn một năm kết thúc, Lãnh Tang Thanh lại không hề có ý giữ lời hứa mà cứ tiếp tục chơi trò đuổi bắt với Lãnh Thiên Dục, thối thoát cũng đã mấy năm rồi.

Nói ra thì cũng thật kỳ lạ, đảng Hắc thủ phân bố khắp nơi, Lãnh Thiên Dục thì đã nhiều lần ra lệnh cho thủ hạ tìm đến Lãnh Tang Thanh nhưng lần nào cũng đều thất bại để cho nha đầu kia chạy thoát, hơn nữa còn thuận lợi chạy sang một nước khác rong chơi, điều này thật sự khiến cho Lãnh Thiên Dục mấy lần phát điên!

Không chỉ là Lãnh Thiên Dục nay cả Cung Quý Dương cũng thấy rất kỳ lạ, hần luôn nghi ngờ liệu có phải có một người bí mật luôn âm thầm giúp đỡ Lãnh Tang Thanh hay không, bằng không chỉ dựa vào sức của một cô gái như cô sao lại có thể lợi hại như thế? Sao lại dễ dàng trốn thoát khỏi tai mắt của thủ hạ của đảng Hắc thủ chứ?

‘Yên tâm đi con trai, ba rất khỏe mạnh!’ Cung Quý Dương biết con trai lo lắng, hần xúc động nói.

‘Vậy còn nhóm của chú Lăng thì sao hở cha?’ Cung Liệt Thiên hỏi tiếp.

Cung Quý Dương cười đến không khép miệng được: ‘Bọn họ cũng rất khỏe mạnh!’

‘Ồ ...’

Cung Liệt Thiên lúc này mới yên tâm. Hần lớn thở dài một tiếng như một người lớn, nói: ‘Mọi người sắp thành ông già cả rồi, ngày thường phải chú ý sức khỏe một chút!’

Cung Quý Dương lần này cười càng to hơn, đứa con trai này của hần đúng là quỷ tinh linh, thường thường nói những lời khiến người khác không thể tưởng tượng được. Nhưng theo cách nói của Trình Thiển Tây thì là ... bất luận là Thiên Nhi hay Diên Nhi, cách nói chuyện hay cách hành xử của hai đứa nhỏ này đều giống hệt như Cung Quý Dương lúc nhỏ, đều xử sự không theo lẽ thường.

‘Được, tất cả đều nghe con, quỷ tinh linh!’ Cung Quý Dương yêu mấy đứa con chết đi được, âu yếm nói.

Nhưng mà ... qua nhiều năm cố gắng của hần, bây giờ con của Lăng Thiệu Đường lại cũng có cách hành xử “không theo lẽ thường” giống hần mất rồi.

Thay vì là nói bị Cung Quý Dương hần truyền nhiễm, không bằng nói là do hai đứa con trai của hần truyền nhiễm cho hai đứa bé nhà Lăng Thiệu Đường bởi vì ...

‘Ba à ... chúng ta tạm thời không về nhà được không?’ Bàn tay mập mạp của Cung Liệt Thiên sờ sờ má cha, vẻ mặt nghịch ngợm hỏi.

‘Nói lý do ba nghe xem!’ Cung Quý Dương nghe con trai nói như vậy, nghĩ sơ cũng đã biết ý định của con trai.

Cung Liệt Thiên rụt lưỡi sau đó cười nịnh nọt: ‘Ba à, ba biết không, con với Lăng Triệt tiểu quỷ kia đánh cược rồi, xem trong hai đứa ai học đua xe được trước. Thực ra thì con đã học được rồi, hôm nay đã nói rõ với hần, đến trường đua của ba đua thử một lần, ba phân xửùm chúng con!’

Cung Liệt Thiên có một điểm cực kỳ giống với Cung Quý Dương đó chính là ham thích đua xe. Đùng nghĩ hần chỉ mới có sáu tuổi, đối với kỹ năng điều khiển xe có thể coi là thành thực dù xe mà Cung Liệt Thiên lái chỉ là xe đua dành cho thiếu nhi!

Hoàn toàn ngược lại với Cung Liệt Thiên, đứa em song sinh Cung Liệt Diên lại giống với Cung Quý Dương ở một điểm khác. Cung Liệt Diên cực kỳ thích nghiên cứu các loại máy móc, trước mắt phòng thí nghiệm nghiên cứu kỹ thuật cơ khí và súng ống vốn thuộc về Cung Quý Dương ở Cung Viên giờ lại trở thành phòng thí nghiệm riêng của Cung Liệt Diên. Tuổi tuy còn nhỏ nhưng hần hết như người anh song sinh của mình, có một loại thành thực và đam mê mà những đứa trẻ cùng tuổi khác không có.

Còn đứa nhỏ nhất, Cung Ngữ Hòa, tuy chỉ mới bốn tuổi nhưng lại đặc biệt thích làm đẹp, nhất là những vật phát sáng, hề nhìn thấy những thứ như vậy chẳng hạn như thủy tinh hay các loại đá màu liền đặc biệt vui vẻ.

Sầm Tử Tranh thích thú phát hiện ra con gái của họ đúng là có đầu óc thiết kế bẩm sinh, chỉ có điều không phải là thiết kế trang phục mà là thiết kế trang sức, nói không chừng, tương lai sẽ là một nhà thiết kế trang sức tài năng.

Cung Quý Dương thương yêu đứa con gái này hết mực vì thế bất luận hần đi đâu, chỉ cần nhìn thấy bất kỳ loại đá màu nào liền không chút do dự mua về cho cô bé. Mà cô bé mỗi lần nhìn thấy những viên đá màu trong tay cha mình liền không hề keo kiệt tiến đến tặng cho cha mình một nụ hôn ngọt ngào. Vì vậy cô bé bốn tuổi Cung Ngữ Hòa có thể nói là có riêng một phòng trưng bày trang sức của riêng mình.

141. Q.10 - Chương 03-04

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 03: Giáng Sinh trắng (1)

Cung Quý Dương nghe con trai nói như vậy, đôi mày không khỏi chau lại ...

‘Con trai, ý của con là, Triệt Nhi hần ... đang ở Mỹ sao?’

Sao lại thế được chứ? Hai ngày trước hần còn nghe nói cả nhà Lăng Thiếu Đường đã đi Hy Lạp, sao Lăng Triệt lại có thể ở Mỹ được chứ?

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Cung Liệt Thiên lộ ra vẻ kiêu ngạo, hần gật đầu: ‘Đương nhiên rồi, con với Lăng Triệt đã hẹn xong cả rồi, hần sao dám thất hứa chứ?’

‘Nhưng chú Lăng của con nói cả nhà đã đi Hy Lạp rồi mà!’

Cung Quý Dương thấy mình phải nhắc con chuyện này, thuận tiện sờ đầu con trai ... không có phát sốt nha, sao lại nói chuyện hồ đồ thế?

‘Ba à, con không có bệnh mà. Lăng Triệt thực sự đang ở Mỹ. À, không phải, phải nói là Lăng Triệt vì con mà lên ngôi máy bay trở về Mỹ. Con đương nhiên biết hần đi Hy Lạp, sau đó hỏi hần có phải là sợ nên muốn thất hẹn không, sau đó ... hần tự đáp máy bay trở về!’ Cung Liệt Thiên đường hoàng giải thích nguồn cơn cho Cung Quý Dương.

Nghe con nói xong hần không khỏi toát mồ hôi lạnh ...

Trẻ con bây giờ thế nào mà đứa sau lại to gan hơn đứa trước chứ? So với bọn hần lúc nhỏ dường như còn to gan hơn nhiều.

Làm ơn, Lăng Triệt nói thế nào vẫn còn là một đứa nhỏ, thật không biết hần làm cách nào mà trốn lên máy bay được. Với lại ... tên Lăng Thiếu Đường kia nếu như biết con trai mình mất tích liệu có phát điên hay không?

Cung Quý Dương vô lực lắc đầu, ‘Thế Lăng Triệt đâu?’

‘Đang ở trường đua đó! Thiên Nhi vừa mới nói cho ba nghe rồi mà. Ba à, Lăng Triệt thích chơi với bọn con, hần nói Lăng Lạc là con gái, hần không thích cùng Lăng Lạc chơi búp bê mà!’

‘Thiên Nhi, con thật là lăm trờ. Lỡ như trên đường Triệt Nhi gặp phải chuyện gì thì sao? Lúc đó ba biết ăn nói thế nào với chú Lăng đây?’ Cung Quý Dương toát mồ hôi lạnh, hần dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, lễ Giáng Sinh này nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Lăng Triệt đứa bé kia thực đúng là có duyên với hần. Từ nhỏ Lăng Triệt đã thích những chiếc xe mà Cung Quý Dương cải tạo hơn nữa vừa gặp được người cha nuôi này là bám riết không buông. Từ khi Cung Liệt Thiên hiểu chuyện, Lăng Triệt xem như là có bạn cùng chơi mới, có lẽ chịu sự ảnh hưởng của hần mà hai đứa bé đều thích đua xe vì vậy Lăng Triệt thỉnh thoảng lại trốn nhà đi chơi mà Cung Viên chính là điểm đến thường trực của thằng bé.

Nhưng những lần trốn nhà trước cũng không quá đáng như lần này, đứa nhóc kia lại dám vì cuộc hẹn với Thiên Nhi mà một mình lên ngồi máy bay từ Hy Lạp về Mỹ, chuyện này Cung Quý Dương không hề nghĩ đến.

Từ khi bốn người họ lần lượt cưới vợ sinh con, tuy trong lòng rất không nỡ nhưng vẫn không thể không chia lìa bởi đời thứ ba của tứ đại tài phiệt từ năm năm tuổi bắt đầu sẽ được đưa đến tổ chức chịu huấn luyện đặc biệt, chịu đựng hiện thực tàn khốc nhất giống như bọn họ lúc nhỏ.

Nhưng nếu phải so sánh, có thể nói những đứa bé này có được đãi ngộ tương đối không tệ, ít ra còn có thể trở về nhà thăm cha mẹ và người nhà nhưng sự nghiêm khắc của chương trình huấn luyện đặc biệt vẫn giống hệt như xưa.

Đây là vận mệnh không thể tránh khỏi của đời sau của tứ đại tài phiệt, nói trắng ra là để những đứa trẻ sớm một chút hiểu được nỗi khổ, người chịu được nỗi khổ trong những nỗi khổ thì mới có thể trở thành người tài giỏi được. Thân là đời sau của tứ đại tài phiệt, bọn trẻ phải trải qua huấn luyện thân thể nghiêm ngặt thì mới có thể có ý chí kiên định, tinh thần minh mẫn mà chịu đựng những áp lực của thương trường.

Có lẽ là như vậy nên hành vi của hai đứa trẻ này mới to gan lớn mật và thành thực như vậy.

Cung Liệt Thiên nghe vậy cười thật ngọt: ‘Sự thực đã chứng minh hần không có chuyện mà!’

Cung Quý Dương chỉ còn cách lắc đầu.

‘Ba à, cho chúng con đến đó đi. Ba làm trọng tài phân xử được không? Thiên Nhi còn muốn theo ba học kỹ thuật lái xe đua mà, được không? Chúng ta về nhà trễ một chút thôi!’

Cung Liệt Thiên thấy cha không nói gì, trên gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ dè dặt, đôi tay nhỏ vòng qua cổ cha, trong giọng nói nghe rõ có chút làm nũng.

‘Thật là bó tay với hai đứa tiểu quỷ con. Nói rồi đấy nhé, chỉ đua một vòng thôi bằng không bị mẹ con phát hiện ra, ngay cả ba cũng sẽ bị mắng!’ Cung Quý Dương cùng con đàm phán điều kiện.

‘Hoan hô! Hay quá!’ Cung Liệt Thiên hào hứng khua tay múa chân nói.

‘Đi, đi đua xe thôi!’

Cung Quý Dương cầm lấy áo khoác công con ngồi lên vai hào hứng rời khỏi phòng tổng tài.

Cung Viên

Cung Viên vào lúc hoàng hôn mang một vẻ đẹp rất đặc biệt nhất là vào một ngày đặc biệt như hôm nay. Tối nay là đêm Bình an, đầy trời hoa tuyết bay khiến cho không gian mang đậm màu sắc Giáng sinh. Từ sáng đến giờ tuyết rơi không có dấu hiệu dừng lại.

Lúc này trong Cung Viên đèn đã sáng rực, những cây thông Giáng sinh dưới ánh đèn màu và hoa tuyết bay bay nhìn càng rực rỡ.

Tất cả những người làm ở Cung Viên đều chìm trong không khí vui vẻ đó, họ đi tới đi lui, bận rộn chuẩn bị mọi công việc cần thiết cho đêm đặc biệt này. Trên đầu ai nấy đều đội những chiếc mũ Giáng sinh mà Cung Quý Dương đã chuẩn bị sẵn, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Phòng khách chính của Cung Viên bày một cây thông Giáng sinh thật lớn được trang trí thật đẹp đang lấp lánh những ánh đèn màu, dưới gốc cây đã bày đầy những hộp quà lớn có nhỏ có được gói thật tinh xảo, không gian tràn ngập không khí lễ hội.

‘Dì Tề, dì Tề ...’

Đang cùng Sầm Tử Tranh trang trí cho cây thông Giáng sinh, Trình Thiển Tây chợt hướng về nhà bếp gọi lớn.

‘Dạ, phu nhân!’

Dì Tề vội vàng chạy lên, hào hứng trả lời Trình Thiển Tây.

‘Những món ăn cho bữa tiệc tối nay chuẩn bị đến đâu rồi? Lát nữa nhà bà thông gia qua đây ăn cơm, người nhiều thức ăn phải chuẩn bị thêm một chút. Còn món canh gà mà lão phu nhân thích uống cũng không được quên!’ Trình Thiển Tây dặn dò cẩn thận.

Dì Tề mỉm cười: ‘Phu nhân yên tâm. Phòng bếp bên đây tôi đã dặn dò đầu vào đầy cả rồi. Đảm bảo mọi người sẽ hài lòng!’

Sầm Tử Tranh đang treo nốt những món trang trí cuối cùng, cười nói với mẹ chồng: ‘Mẹ à, những món ăn hôm nay đều là do Quý Dương đề xuất, món mà bà nội thích ăn, mẹ và mẹ con thích ăn, cả những món ba thích đều có, đương nhiên là không thể thiếu phần ba đứa nhỏ rồi. Mẹ yên tâm đi!’

Chương 04: Giáng Sinh trắng (2)

Trình Thiển Tây cảm động nhìn con dâu, qua nhiều năm, tình cảm mẹ chồng con dâu càng thêm thắm thiết, không khác gì hai mẹ con ruột. Bà đứng dậy, trên mặt không dấu được nụ cười: ‘Còn có con nữa chứ. Tử Tranh à, con mới đúng là người có công lớn nhất của nhà họ Cung chúng ta, ai cũng có thể quên phần nhưng chỉ riêng con là không thể quên!’

Sầm Tử Tranh mỉm cười, cô có chút ngượng ngùng nói: ‘Mẹ, mẹ cứ nói như vậy con sẽ thấy không được tự nhiên!’

Sầm Tử Tranh của bảy năm sau càng thêm phần nữ nhân vị, qua thời gian gột rửa, không còn vẻ non nớt của bảy năm trước mà thay vào đó, nhất cử nhất động đều tràn đầy tự tin, trí tuệ và phong thái tao nhã. Thời gian cũng không lưu lại bất cứ dấu vết nào trên gương mặt cô, làn da vẫn trắng nõn mịn màng, mái tóc dài như hải tảo xõa tung trên vai mang theo một loại phong tình không nói được bằng lời, trên môi Sầm Tử Tranh lúc nào cũng là nụ cười rạng rỡ, ấm áp như ánh mặt trời mùa hạ.

‘Phu nhân, thiếu phu nhân, xin hai vị yên tâm. Thiếu gia đã dặn dò rất kỹ tối nay riêng món salad có ba loại, có salad thịt muối khoai tây, có salad kiểu Tây Ban Nha và salad cá hồi. Món khai vị thì có jambon phô mai xiên, hàu chiên sốt tương ớt, cá hồi cuộn khoai tây, món chính thì rất phong phú, có lưỡi bò nướng, món gà Giáng sinh, đùi gà nướng rau thơm, sườn nướng sốt mơ, thịt bò hun khói, cơm ngũ sắc, canh thì có canh gà, canh cá, canh đậu hũ, rượu đỏ vừa mới chuyển bằng máy bay từ Pháp về đã được ướp lạnh cả rồi!’ Dì Tề vội liệt kê một lượt những món ăn đã được chuẩn bị cho bữa tiệc hôm nay không sót chi tiết nào.

‘Tốt, tốt lắm!’ Trình Thiển Tây hài lòng gật đầu, đồng thời bà cũng cực kỳ hài lòng với sự sắp xếp của con trai và con dâu. Nhìn xung quanh một vòng rồi như phát hiện ra điều gì, trong mắt bà thoáng qua một tia nghi hoặc ...

‘Tử Tranh à, Thiên Nhi, Diên Nhi với Ngũ Hòa ba đứa cháu của ta chạy đi đâu cả rồi?’

Sầm Tử Tranh nhìn quanh một vòng, sắc mặt cũng trầm xuống.

‘Lạ thật. Vừa nãy ba đứa nhóc vẫn còn chơi trong phòng khách chính mà, sao mới đây đã chạy đi đâu rồi? Dì Tề ...’

Cô nhìn về phía dì Tề đang đứng gần đó, ‘Vừa nãy dì có thấy ba đứa không?’

‘Cái này ...’ Dì Tề ngập ngừng muốn nói lại thôi, ấp úng hồi lâu mới nói: ‘Ngũ Hòa tiểu thư thì đã trở về phòng mình rồi, hình như lão phu nhân và lão gia đang chơi với tiểu thư còn Liệt Diên thiếu gia thì đang ở trong phòng thí nghiệm, nhưng còn Liệt Thiên thiếu gia thì ... thì ...’

‘Nó đi đâu rồi?’ Sầm Tử Tranh thấy vậy không khỏi sốt ruột thúc giục.

‘Vừa nãy lúc tôi đi ngang qua vườn hoa nhìn thấy Liệt Thiên thiếu gia hình như đang lái chiếc xe mà hôm qua thiếu gia cải tạo chạy ra khỏi Cung Viên rồi. Tôi muốn cản mà không được ...’

Giọng dì Tề càng nói càng nhỏ ...

‘Cái gì?’ Trình Thiển Tây kinh hãi suýt nữa thì ngất đi, ‘Nó tự lái xe chạy đi sao?’

‘Đúng đó, phu nhân!’ Dì Tề khẩn trương lau mồ hôi trán, trả lời.

Lúc này Sầm Tử Tranh mới thở dài một tiếng, ‘Mẹ, con nghĩ Thiên Nhi chắc là đến Cung thị tìm Quý Dương thôi. Ba đứa chúng nó trong mắt chỉ có mỗi cha mà thôi, mẹ cũng biết trong lòng ba đứa Quý Dương giống như thần tiên vậy, làm gì chúng cũng thích bám theo anh ấy!’

Trình Thiển Tây chau mày, bất mãn nói: ‘Quý Dương này cũng thật là. Chẳng lẽ nó không biết quá cưng chiều con là không tốt sao, hay là chính nó cũng ham chơi như thế. Đều đã làm cha người ta rồi, sao lại còn hồ đồ như vậy chứ. Cháu của ta còn nhỏ như vậy lại cải tạo xe gì cho nó chứ? Đợi Quý Dương trở lại ta nhất định phải mắng nó một trận mới được. Thật là chẳng ra làm sao cả!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy không khỏi bật cười, ‘Mẹ, có lúc Quý Dương với ba tiểu quỷ kia ở cùng nhau thì cũng giống như một đứa trẻ vậy, nào có chỗ nào giống như Cung đại tổng tài đâu!’

Trình Thiển Tây nghe cô nói vậy cũng không khỏi bật cười.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện thì một bóng nhỏ xuất hiện trên thang lầu rón rén chạy xuống, nhìn kỹ lại thì ra là một cô bé, xinh đẹp như một cô búp bê Barbie, chiếc váy trắng tinh càng khiến cho cô trông như một cô công chúa nhỏ, cả người toát ra vẻ thanh thuần nhất là đôi mắt to tròn trong veo như mắt bồ câu càng lộ rõ khí chất của cô bé, một mái tóc dài xõa nghiêng được che bởi một chiếc mũ Giáng sinh thật đáng yêu.

Khi cô bé chạy xuống đến cây Giáng sinh nơi Sầm Tử Tranh và Trình Thiển Tây đang đứng, gương mặt xinh xắn nở nụ cười tươi như hoa ...

‘Mẹ ... mẹ à ...’

Cô bé chạy vội đến bên cạnh Sầm Tử Tranh, vẻ mặt hưng phấn vẫy vẫy tờ giấy trong tay.

‘Ngũ Hòa!’

Sầm Tử Tranh khụy chân xuống, ánh mắt triu mến vuốt nhẹ giọng nói nhỏ nhẩn của con gái, ‘Hình như con rất hưng phấn nha!’

Cung Ngũ Hòa đẩy tờ giấy trên tay đến trước mặt Sầm Tử Tranh, giọng non nớt nói: ‘Mẹ à, mẹ coi nè, đây là trang phục con thiết kế riêng cho lễ Giáng sinh nè, đẹp không? Con thấy con vẽ còn đẹp hơn ông nội với bà cố nữa!’

‘Thật sao? Đâu, đưa ẹ xem thử!’

Sầm Tử Tranh hiền hòa nói với con gái, đồng thời đưa tay cầm tờ giấy trong tay con.

Lúc này Cung lão phu nhân và Cung Doãn Thần cùng bước xuống ...

‘Tử Tranh à, Ngũ Hòa đứa bé này đúng là nghịch ngợm, kéo chúng ta lên lầu nói giúp con bé tìm linh cảm gì đó. Cuối cùng thì cũng là con bé thông minh, chúng ta lại chẳng nghĩ ra được gì cả. Toàn bộ là con bé vẽ hết. Ta thấy đứa bé này nhất định là có tài về mặt này!’

Cung lão phu nhân rõ ràng là rất thích đứa cháu cố này, chẳng những xinh xắn mà còn sớm bộc lộ tài hoa.

‘Bà nội, bà đừng quá khen, cháu nó sẽ kiêu ngạo đấy!’ Sầm Tử Tranh cười nói.

Nào ngờ Cung Ngũ Hòa nghe vậy vểnh mặt lên, cực kỳ hiểu chuyện nói: ‘Tiểu Hòa không kiêu ngạo đâu. Bà nội với ông nội đều nói, đứa bé kiêu ngạo là không ngoan. Nhưng ba cũng nói, thực ra người kiêu ngạo cũng không phải là xấu chỉ cần có điều kiện để kiêu ngạo là được. Sau này khi lớn lên con cũng phải có quyền lực giống như ba, có tài hoa giống như mẹ vậy!’

142. Q.10 - Chương 05-06

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 05: Giáng Sinh trắng (3)

‘Đúng thật là đứa bé ngoan. Đến bà nội hôn một cái nào!’

Trình Thiển Tây nhìn đứa cháu nội ngoan ngoãn của mình, quả thật trong lòng yêu mến không thôi, bà ôm lấy Cung Ngũ Hòa, âu yếm hôn lên mặt con bé.

Những người khác nghe mấy lời này của cô bé cũng không khỏi bật cười.

‘Mẹ, mẹ thấy không, những lời này chắc chắn là Quý Dương dạy con bé rồi bằng không Tiểu Hòa nhỏ như vậy làm sao biết nói những lời lấy lòng người lớn như vậy được!’ Sầm Tử Tranh cười ngọt ngào.

‘Nếu muốn ta nói thì phải là Tiểu Hòa nhà chúng ta quá thông minh, quá hiểu chuyện bằng không cho dù có dạy cho con bé thì cũng sẽ không biết nói, có đúng không?’ Cung Doãn Thần cười đến không khép miệng lại được.

‘Đúng đó! Ba nói Tiểu Hòa hiểu chuyện nhất!’

Cung Ngũ Hòa vừa nghe nhắc đến Cung Quý Dương thì trên mặt liền lộ vẻ sùng bái và kiêu ngạo.

‘Con nha, suốt ngày cứ ba, ba , không sợ mẹ ghen sao?’ Sầm Tử Tranh cười nhẹ cọ tay vào mũi cô, nói đùa.

‘Mẹ sẽ không ghen đâu bởi vì ba yêu con nhưng ba cũng yêu mẹ, ba nói như vậy đó. Ba nói rất yêu rất yêu mẹ, sau này Tiểu Hòa lớn lên cũng sẽ có người yêu Tiểu Hòa!’

Câu nói này của cô bé càng khiến ọi người cười lớn hơn, mặt Sầm Tử Tranh đã hồng như ráng chiều, cô ôm chặt lấy Cung Ngũ Hòa, nói: ‘Nha đầu này, cái gì cũng dám nói. Nào, đi với mẹ qua bên kia xem tác phẩm của con đi!’

Còn không dắt tiểu quý kia đi chỗ khác, còn không biết con bé nói thêm những gì khiến cô ngượng ngùng nữa đây!

‘Tiểu Hòa à, anh Diên Nhi của con đang làm gì ở phòng thí nghiệm vậy?’ Sầm Tử Tranh hỏi.

‘Con không biết. Anh Diên Nhi đóng hết cửa lại không cho con vào. Hừm, đó là phòng thí nghiệm của ba chứ không phải của anh ấy, đợi ba về con nhất định sẽ mách với ba!’ Tiểu Hòa vẽ mặt không vui trả lời.

Sầm Tử Tranh mỉm cười lắc đầu, ba đứa nhỏ này đứa nào đứa nấy hình như cũng rất bận rộn, nhỏ như vậy mà đã biết tìm chuyện để làm, xem ra bây giờ trẻ con hiểu chuyện rất sớm, nhất là những đứa con của tứ đại tài phiệt.

Cô còn nhớ có lần Tiểu Tuyền gọi điện thoại đến nói, con của cô Lăng Dận bây giờ tuổi còn nhỏ mà đã giống hệt người lớn, làm như cái gì cũng biết thật là dọa người. Câu nói này của Tiểu Tuyền Sầm Tử Tranh lúc nào cũng nhớ trong đầu.

Nhưng Tiểu Tuyền bây giờ chắc là đang chịu khổ. Lãnh Thiên Dục kia hết ngày tới đêm nài nỉ khiến cô rất cuộc cũng đồng ý chịu sinh thêm một cục cưng nữa, khiến Lãnh Thiên Dục kích động đến nỗi suýt khóc. Bây giờ thì hẳn được như ý rồi, Tiểu Tuyền giờ đã to bụng sắp sinh.

Cũng may là Sầm Tử Tranh đã có ba đứa nhỏ, bằng không Cung Quý Dương kia nhất định là lại so đo.

‘Tiểu Hòa, vậy con nói ẹ biết, anh hai Thiên Nhi lúc ra khỏi nhà có nói lúc nào sẽ về không?’

Sầm Tử Tranh nhìn thoáng qua đồng hồ, giờ cũng đã trễ rồi, Cung thị hôm nay chắc là đã cho nhân viên về sớm rồi mới đúng chứ.

Cái đầu nhỏ của Cung Ngữ Hòa lắc như trống bỏi, ‘Anh Thiên không có ở nhà sao? Anh ấy đi đâu rồi? Ồ ...’

Nhất thời như nhớ ra điều gì, cô bé chu môi: ‘Anh ấy có phải lại đi tìm ba không? Hừm, lần sau con sẽ không thèm chơi với anh ấy nữa. Vừa nãy con nói anh ấy dẫn con đi tìm ba vậy mà anh ấy tự đi! Anh Thiên Nhi thật xấu!’

‘Được rồi được rồi. Đợi lát nữa ba về mẹ con mình cùng phạt hai cha con, chịu không?’

Sầm Tử Tranh nghe con gái nói vậy liền đỡ dành, trong lòng cũng không ngừng trách Cung Quý Dương. Lúc này là lúc nào rồi mà còn dẫn con đi đâu không thấy nữa chứ!

‘Dạ!’

Cung Ngữ Hòa vui vẻ cười sau đó hào hứng nói tiếp: ‘Mẹ, nhanh xem thiết kế của con đi!’

‘Được!’ Sầm Tử Tranh cầm tờ giấy vẽ tranh của con lên xem kỹ.

Trên tờ giấy vẽ phác họa của một cây ghim cài áo, rõ ràng là dành cho trẻ con. Tuy rằng nét vẽ ngây ngô nhưng kiểu dáng thật mới mẻ, nhất là viên đá quý khảm trên chiếc ghim cài áo đó, không phải là con bé không thể viết ra được tên của viên đá mà ngược lại còn thông minh hơn, ở bên cạnh hình của chiếc ghim cài còn vẽ thêm hình của viên đá quý, như vậy thì ai xem cũng hiểu được.

Sầm Tử Tranh mỉm cười gật đầu. Tuy cô là nhà thiết kế trang phục nhưng lúc thiết kế trang phục đương nhiên sẽ suy nghĩ tìm tòi những trang sức phù hợp để phối với bộ trang phục đó vì vậy đối với thiết kế trang sức cô cũng nghiên cứu không ít. Thấy con gái tuổi còn nhỏ như vậy mà đã vẽ được một bản phác thảo đầu ra đấy, trong lòng cô vui mừng khôn xiết.

‘Tiểu Hòa, con giảng ẹ nghe xem, chiếc trâm cài áo này con định phối với trang phục nào!’

Nghe mẹ hỏi, Cung Ngữ Hòa xòe bàn tay trắng nõn mồm mồm chỉ lên tờ giấy, giọng non nớt nói: ‘Chiếc trâm cài áo này là con làm cho những bạn nhỏ khác, lúc mặc quần áo Giáng sinh là có thể cài nó, đi chơi hoặc đi ăn tiệc đều có thể. Nó có hình một chiếc đuă thần, ở phần đầu có thể dùng đá màu xanh bởi vì con thích nàng tiên trong rừng, con nghĩ các bạn khác cũng sẽ thích, bạn nào có một cây đuă thần thì bạn đó trở thành nàng tiên trong rừng rồi!’

Sầm Tử Tranh nghe con “giải thích” như vậy trong lòng càng vui mừng, tn tuy năm nay chỉ mới bốn tuổi, tuổi nhỏ mà có thể nghĩ được như vậy cũng có thể coi như là chu toàn rồi. Đây đúng là điều mà người làm mẹ như cô nên cảm thấy kiêu ngạo.

‘Tiểu Hòa à, mẹ có một đề nghị, con có muốn nghe không?’

Sầm Tử Tranh nhìn phác thảo của con lần nữa, cười nói. Cô trước giờ luôn thích để con tự mình phát huy khả năng của mình, vốn cô là một nhà thiết kế nổi tiếng nên cô hiểu rất rõ, nếu như ép buộc một người nghe theo ý kiến của người khác mà thiết kế là một chuyện rất khó chịu.

Cung Ngữ Hòa vội vã gật đầu.

Sầm Tử Tranh cầm tờ bản vẽ lên, ‘Vừa nãy con nói định dùng đá màu xanh phải không? Như vậy hình như không tốt lắm đâu!’

Cung Ngữ Hòa nghiêng chiếc đầu nhỏ nhìn theo tay mẹ, nghiêm túc suy nghĩ sau đó hỏi: ‘Sao lại không tốt hở mẹ? Đá màu lấp lánh mấy bạn nhỏ nhất định sẽ thích mà!’

Chương 06: Giáng Sinh trắng (4)

Sầm Tử Tranh cười lắc đầu: ‘Tiểu Hòa, cây dưa thần này của con là thiết kế cho những bạn nhỏ khác mà, vì vậy không cần quá nổi bật đâu. Loại đá màu xanh này rất phát sáng, nếu như con lạm dụng sẽ rất rối mắt, con nghĩ thử xem có đúng vậy không?’

Cung Ngữ Hòa nghiêng chiếc đầu nhỏ ngẫm nghĩ một hồi rồi gật đầu: ‘Mẹ nói đúng lắm, bây giờ con đi sửa lại!’

Bên môi Sầm Tử Tranh câu lên một nụ cười sùng nịch, gật đầu.

Sắc trời đã dần tối lại, hoa tuyết ngoài cửa dưới ánh sáng của vô vàn ánh đèn bay bay nhìn càng thêm huyền ảo, đêm Bình an càng lúc càng gần, khắp nơi đều vang tiếng nhạc dịu dặt và hương thơm của các loại thức ăn ...

‘Ba ơi, Thiên Nhi đói quá rồi!’ Cung Liệt Thiên vừa ngáp vừa nói.

‘Đều tại em cả, ba nuôi đã quy định rõ là chúng ta chỉ chạy một vòng thôi, thế mà em lại dám làm trái, chạy cho đủ ba vòng, hại chúng ta trễ như vậy mới về đến Cung Viên!’

Người vừa nói câu này không phải ai xa lạ mà chính là con trai của Lăng Thiệu Đường, Lăng Triệt.

Cung Liệt Thiên nghe hẳn nói vậy, đôi mắt tà tứ rõ ràng là do di truyền nhẹ nhàng lên: ‘Anh còn dám nói em sao, không phải anh đua rất hào hứng sao? Bằng không sao gọi là “một bàn tay vỗ không kêu” chứ!’

‘Được rồi được rồi, hai đứa tiểu quý này, đã về đến Cung Viên rồi vẫn tranh cãi không thôi. Chúng ta ba người bây giờ đang rất nguy hiểm rồi, còn không mau đi vào thì ngay cả ba cũng bị nạn!’

Hai đứa trẻ rụt lưỡi, theo Cung Quý Dương vội vã đi vào Cung Viên.

Tiếng nhạc hân hoan như âm thanh từ trên thiên đường du dương len lỏi vào từng góc nhỏ trong phòng khác, khi nhóm ba người của Cung Quý Dương cùng bước vào trong phòng, ánh mắt của tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn về phía họ.

‘Tiêu rồi, bị bắt tại trận rồi!’ Cung Quý Dương nhỏ giọng nói với Tiểu Lăng Triệt và Thiên Nhi.

Cung Liệt Thiên dán sát thân hình nhỏ nhắn vào người Cung Quý Dương, cũng nhỏ giọng hỏi: ‘Ba à, ba đoán thử xem mẹ có phạt đứng con không?’

‘Thảm rồi, haizzz, lần này ngay cả con cũng bị liên lụy rồi. Đêm bình an của con a ...’ Lăng Triệt ai oán nói.

‘Hai đứa đang xì xào gì đó? Là Tiểu Triệt sao? Sao con lại ở đây?’ Lúc này Sầm Tử Tranh đi đến trước mặt ba người, vừa nhìn thấy Lăng Triệt liền không nhịn được hỏi ngay.

‘Con ... con ... hắc hắc ...’

Lăng Triệt vò vò đầu sau đó đôi mắt to tròn đảo nhanh một vòng, hẳn vội bước đến ôm chặt lấy chân Sầm Tử Tranh, nói giọng ngọt như mật: ‘Tiểu Triệt nhớ mẹ nuôi mà. Tiểu Triệt muốn ở Cung Viên cùng mọi người đón Giáng sinh!’

‘Được rồi được rồi, Tiểu Triệt, Thiên Nhi, nhanh qua đây, qua bà nội xem nào ...’ Trình Thiển Tây thấy hai đứa nhỏ liền cười thật tươi, vẫy tay về phía hai đứa.

‘Ừ, qua đây, qua cho bà ngoại nhìn hai đứa xem nào!’ Bà Sầm đang ngồi bên cạnh cũng tươi cười nói.

Bởi vì trốn đi đua xe, Cung Quý Dương sợ lỡ hẹn nên đã đặc biệt dặn dò tài xế đi đón bà Sầm và em trai của Sầm Tử Tranh cùng đến Cung Viên trước.

‘Bà nội, bà ngoại ...’

Cung Liệt Thiên và Lăng Triệt không hẹn mà cùng kêu lên, hai đứa vừa định chạy đến thì đã bị Sầm Tử Tranh chặn lại.

‘Hai đứa tiểu quỷ, đợi một chút!’

‘Mẹ ...’ Cung Liệt Thiên rầu rĩ kêu.

‘Mẹ nuôi ...’ Lăng Triệt rụt lưỡi, dè dặt kêu.

Sầm Tử Tranh ra lệnh cho hai đứa đứng yên sau đó nhìn kỹ một lượt từ trên xuống dưới sau cùng ánh mắt rơi trên người Cung Quý Dương.

‘Bà xã ...’

Cung Quý Dương bị cô nhìn đến chột dạ, hấn vội cười cầu hòa, bước đến ôm lấy cô nhỏ giọng nói: ‘Giáng sinh vui vẻ!’

Hai đứa nhỏ Thiên Nhi và Lăng Triệt cực kỳ thông minh, thấy vậy cũng đồng loạt lên tiếng: ‘Mẹ/ Mẹ nuôi, Giáng sinh vui vẻ!’

‘Đợi đã ...’

Sầm Tử Tranh vừa nhìn đã nhận ra vẻ lén lút thập thò của họ, trong lòng đã rõ mười mươi, cô đi đến bên cạnh Cung Liệt Thiên và Lăng Triệt, khụy chân xuống nắm lấy quần áo trên người hai đứa ...

‘Có ai có thể ẹ biết, quần áo của các con sao lại bẩn thế này không?’

Hai đứa trẻ cùng rụt cổ mắt liếc về phía Cung Quý Dương đang đứng bên cạnh như cầu cứu.

Sầm Tử Tranh đứng dậy bước nhẹ về phía Cung Quý Dương, đôi tay nhỏ nhẹ vòng qua cổ hấn, vỗ nhẹ ...

‘Ông xã, vừa nãy mọi người bước vào hình như là có che dù mà, thế nào mà cả người đều dính tuyết vậy?’

‘Hắc hắc ...’

Cung Quý Dương nhẹ vươn tay vòng qua bờ eo mảnh khảnh của cô, cười tà tứ: ‘Chỉ có bà xã đại nhân quan tâm anh nhất!’

‘Anh nha ...’

Sầm Tử Tranh kề sát miệng bên tai hấn, giọng nhỏ chỉ đủ hai người nghe, nghiêng răng nghiêng lợi nói: ‘Đừng đánh trống lảng với em. Anh dẫn hai đứa tiểu quỷ đi đưa xe đúng không? Cả người đều có mùi dầu nhớt xăng xe, tối nay anh chết chắc rồi!’

‘Ha ha ...’

Cung Quý Dương cười càng “vui vẻ”, hấn biết không giấu được Sầm Tử Tranh, mấy năm qua cô đã sớm luyện thành một đôi “hỏa nhãn kim tinh” rồi.

‘Bà xã, đừng giận mà. Vậy đi, đợi đến lúc mở quà em xem anh tặng gì cho em, nếu như em không thích thì muốn phạt anh thế nào cũng được, được không?’

‘Anh thật là ...’

Sầm Tử Tranh vừa định nói gì thì chợt thấy một người làm vội vã chạy vào, khẩn trương đến suýt nữa thì vấp ngã.

Dì Tề thấy vậy có chút bất mãn chau mày bước đến nhẹ giọng trách: ‘Gấp gáp như vậy làm gì? Có chuyện gì sao?’

143. Q.10 - Chương 07-08

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 07: Giáng Sinh trắng (5)

Cô người làm vội đứng vững, thở hổn hển bắt chập ánh mắt bất mãn của người quản gia, nhìn mọi người trong phòng nói nhanh: ‘Không ... không xong rồi, Liệt Diên thiếu gia đang ở trong phòng thí nghiệm, phòng thí nghiệm xảy ra chuyện rồi!’

‘Cái gì?’ Ai nấy thất thanh kêu.

‘Liệt Diên thiếu gia đang làm thí nghiệm sau đó ... sau đó tôi nghe có tiếng nổ ...’

Cô người làm chưa nói xong thì đã thấy Cung Quý Dương biến sắc, hấn vội vàng xông ra khỏi phòng khách chạy về hướng phòng thí nghiệm, sau đó những người khác cũng hoảng hốt chạy theo sau.

Phòng thí nghiệm, không phải, nói chính xác là một khu thí nghiệm bởi vì diện tích quá lớn của nó. Phòng được xây ở phía sau vườn hoa, vị trí tương đối ẩn mật, ngày thường nơi đây được Cung Quý Dương dùng để nghiên cứu cải tạo xe đua, máy móc hoặc nghiên cứu các kỹ thuật súng ống đạn dược mới, sau này phòng thí nghiệm bị Cung Liệt Diên chiếm cứ.

Khi đoàn người chạy đến phòng thí nghiệm, nhìn thấy tường của phòng thí nghiệm đã bị sụp, cửa sổ bị phá tan tành vẫn còn nghi ngút khói đen.

‘Diên Nhi ...’ Sầm Tử Tranh vừa nhìn đã sợ đến nhũn người, trên mặt không còn chút huyết sắc.

Cung Quý Dương cũng cố giấu vẻ lo lắng trong đáy mắt, hấn không nói lời nào lập tức xông vào trong phòng thí nghiệm, Sầm Tử Tranh và những người khác cũng vội chạy vào theo.

Trong phòng cực kỳ yên ắng, không có một tiếng động nào, từ trong ra ngoài chỉ toàn mùi thuốc súng.

‘Diên Nhi ...’

Tiếng rống của Cung Quý Dương vọng khắp gian phòng, thân hình cao lớn cũng bởi vì hoảng sợ mà khẽ run.

‘Ông xã, Diên Nhi ...’

Sầm Tử Tranh thấy tim mình như bị ai bóp chặt, cả người lão đảo tưởng chừng đứng không nổi nữa.

‘Anh ơi ...’

‘Diên Nhi à ...’

Ai nấy đều cuống cuồng tìm kiếm.

Cung Quý Dương cắn chặt môi, trên vầng trán rộng đã bắt đầu tươm ra những giọt mồ hôi, lúc này lòng hấn khẩn trương hơn ai hết nhưng vẫn cố bắt mình phải trấn tĩnh lại. Đều là lỗi của hấn cả, nếu như con có chuyện gì, hấn sẽ không thể tha thứ cho chính mình bởi vì lúc đầu là hấn đồng ý cho Diên Nhi sử dụng phòng thí nghiệm này.

‘Yeah ...!’

Đang lúc mọi người đang khẩn trương tìm kiếm thì đột nhiên từ trên lầu vọng đến một tiếng kêu mừng rỡ, giọng nói này nghe ra rất non nớt nhưng lại mang một vẻ hưng phấn và tự tin khác thường.

‘Là Diên Nhi, là Diên Nhi ... Diên Nhi!!!’

Sầm Tử Tranh vừa nghe được tiếng của Cung Liệt Diên, cô mừng đến rơi lệ, hơi thở dần trở nên dồn dập.

Còn Cung Quý Dương vừa nghe thì thở phào một hơi, hấn bước vội mấy bước đã vọt đến lầu hai, khi nhìn thấy Cung Liệt Diên đầu tóc cũng dính đầy tro bụi thì không khỏi cười khỏ một tiếng.

‘Diên Nhi ...’ Hấn lên tiếng gọi con.

‘Ba à ...’

Cung Liệt Diên vội quay sang hướng vừa phát ra tiếng gọi, nhìn thấy Cung Quý Dương gương mặt nhỏ nhắn trong chớp mắt bừng sáng, vội vàng đặt vật đang cầm trên tay xuống đất chạy vội về phía cha mình.

Cung Quý Dương quỳ xuống, hai tay giang ra ôm chặt lấy con, hân không chút nề hà hôn tới tấp lên gương mặt đang lấm lem của con trai ...

‘Con à, con suýt nữa thì hù chết ba rồi. Vừa nãy là thế nào? Nghe người làm nói trong này phát nổ, phải không?’

Cung Liệt Diên còn chưa kịp trả lời thì Sầm Tử Tranh và những người khác đã lên đến nơi.

‘Diên Nhi ...’ Cô kéo vợ Cung Liệt Diên vào lòng, vẻ mặt vẫn chưa hết khẩn trương sờ một lượt khắp người con, ‘Để mẹ xem xem con có bị thương ở đâu hay không? Con nói mẹ nghe, có chỗ nào không khỏe không?’

‘Phải đó Diên Nhi à, con đang làm gì vậy? Ông bà nội với bà ngoại con lo lắng lắm đó!’ Cung Doãn Thần cũng khẩn trương nói.

‘Ông nội, bà nội, bà ngoại, ba mẹ, Thiên Nhi, Tiểu Hòa, Diên Nhi xin lỗi đã để mọi người lo lắng! Nhưng Diên Nhi không có việc gì, cũng không bị thương, xin mọi người yên tâm! Hả??? ... Tiểu Triệt? Anh cũng đến rồi sao?’ Cung Liệt Diên xin lỗi một vòng tất cả mọi người sau đó mới nhìn thấy Lăng Triệt, mắt không khỏi sáng lên, vợ hào hứng chào hỏi.

‘Phải đó. Anh đến ăn lễ Giáng sinh cùng với mọi người! Nhưng Diên Nhi này, em rất cuộc là đang làm gì vậy? Người làm vừa mới nói là nghe một tiếng nổ thật lớn!’ Lăng Triệt khua tay múa chân diễn tả một cách khoa trương, trên gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ nghiêm túc hỏi.

Cung Liệt Diên hơi nhúu mày sau đó nhún vai nói: ‘Nào có khoa trương đến vậy chứ, chỉ là chút xúu thuốc súng phát nổ thôi mà!’

Cung Liệt Diên với Cung Liệt Thiên là hai anh em sinh đôi, gương mặt hoàn toàn như cùng một khuôn đúc ra, ngay cả động tác thần thái đều cực kỳ giống nhau chỉ có điều cá tính của Cung Liệt Diên tương đối trầm ổn, tuy rằng hân cũng thích đua xe nhưng không si mê như Cung Liệt Thiên, ngược lại lại rất có hứng thú với nghiên cứu và chế tạo cơ khí và súng ống, suốt ngày cứ thích trốn trong phòng thí nghiệm.

‘Con trai, qua đây cho ba xem nào!’ Cung Quý Dương vợ ôm con vào lòng, bàn tay to lại rất dịu dàng giúp con chỉnh lại mái tóc đã có phần lộn xộn.

‘Sao lại thành ra như thế chứ? Con xem mặt của con kia, hẳn có khác gì con mèo đâu!’ Trong mắt hân tràn đầy âu yếm, giọng cưng chiều nói.

‘Ba, con không sao!’ Hân rút cổ sau đó ngượng ngùng vò đầu rồi đưa tay lấy ống tay áo nhẹ lau vết bẩn trên mặt: ‘Ba, rất cuộc con cũng biết được cấu tạo của cây súng kia rồi, thực cool, ba đúng là thần tượng siêu cấp của con!’

Chú bé nhìn cha bằng ánh mắt sùng bái, ngay cả giọng nói cũng tràn đầy kiêu ngạo.

‘Đồ ngốc này, thì ra là con cố tháo cây súng kia ra sao? Cây súng đó là cha đặc biệt chế tạo cho Hắc thủ đẳng của chú Lân con, lực sát thương cực lớn. Con lại mạo muội như vậy, không hỏi ba một tiếng mà lại tự tiện làm vậy, cũng may lần này không có sao, nếu như con có chuyện, không chỉ là ba mà ngay cả chú Lân của con cũng cảm thấy áy náy!’ Cung Quý Dương véo mạnh chiếc mũi nhỏ của con, muốn khóc không được muốn cười không xong.

Đứa con trai này của hân thật quá tò mò, từ lúc còn nhỏ đã thích tháo dỡ rồi tổ hợp lại những món đồ chơi, lớn lên một chút đã bắt đầu nghiên cứu những món đồ phức tạp hơn, bây giờ thì lại tò mò với cả súng ống và xe cô, đợi hân lớn lên một chút không biết còn muốn chơi những gì nữa.

Chương 08: Giáng Sinh trắng (6)

‘Ông xã!’ Sắc mặt Sầm Tử Tranh vẫn còn trắng bệch: ‘Anh không thể chiều Diên Nhi mãi như thế được. Diên Nhi ...’

Cô chuyển ánh mắt nhìn về phía Cung Liệt Diên, gương mặt tuấn lãng kia hoàn toàn giống hệt như Cung Quý Dương, thở dài một tiếng thật sâu rồi mới nói: ‘Sau này không được phép tiến vào phòng thí nghiệm nữa, nửa bước cũng không được!’

‘Không được đâu, mẹ ...’ Cung Liệt Diên sốt ruột đến suýt khóc.

‘Không có thương lượng!’

Sầm Tử Tranh nghiêm khắc nói, cô thật không muốn có một ngày nào đó mất đi bất cứ đứa con nào, chỉ cần nghĩ đến điều này, lòng muốn chết cô cũng có.

‘Nhưng Diên Nhi đảm bảo sau này nhất định sẽ không xảy ra nữa đâu ...’

‘Mẹ nói lại lần nữa, không thương lượng gì hết! Diên Nhi, nếu như con còn tiếp tục như thế, mẹ sẽ rất đau lòng, biết không?’

Sầm Tử Tranh vừa nói vừa cẩn thận giúp con trai sửa sang lại y phục, trên mặt cô nét lo lắng vẫn còn nguyên đó.

Cung Liệt Diên ủy khuất chu môi, chú bé muốn nói gì nhưng lại nhìn thấy Cung Quý Dương đứng bên cạnh nháy mắt nên biết điều im lặng. Hắn biết có lúc cha còn phải nghe lời của mẹ, bà ông nội bà nội cùng bà ngoại đều cùng phe với mẹ cả.

Lúc này Cung Liệt Thiên đĩnh đạc như một người lớn bước đến, bàn tay mập mập đặt lên vai em trai, vỗ nhẹ, ‘Diên Nhi, như vậy mới ngoan chứ. Em không biết là anh em song sinh có tâm linh tương ứng sao, nếu như em thật sự có chuyện gì thì anh biết làm thế nào?’

‘Hừm!’ Cung Liệt Diên trừng mắt nhìn Cung Liệt Thiên: ‘Nói nhảm!’

‘Cái gì mà nói nhảm chứ? Vừa nãy nha, có thể nói là anh tìm đường sống trong cái chết, thì ra đều là tại em cả, bởi vì có dự cảm trước cho nên vừa nãy lúc đưa xe anh suýt nữa là đụng vào lan can đó, thì ra thì em sắp có chuyện, ô ...’

Chú bé vừa nói đến đây thì như chợt nghĩ ra điều gì liền vội đưa bàn tay mập mập bịt miệng lại ...

Thảm rồi ... trong lòng hắn thầm rên rỉ.

Quả nhiên ...

‘Cái gì? Thiên Nhi, con lại đi đưa xe?’ Trình Thiên Tây cùng mấy vị trưởng bối nghe cháu mình nói vậy kinh hãi kêu thất thanh.

Sắc mặt của Sầm Tử Tranh càng thêm khó coi: ‘Thiên Nhi, thì ra con thật sự đi đưa xe!’

Vừa nãy cô chỉ mới nói xa nói gần với Cung Quý Dương nhưng hắn đã tinh ranh đánh trống lảng, không ngờ con trai ngược lại lại chủ động khai nhận.

Cung Liệt Thiên rụt lưỡi, ‘Mẹ à, Thiên Nhi chỉ đi chơi một chút mà thôi ...’

Sầm Tử Tranh nhìn Cung Liệt Thiên sau đó nhìn về phía Lăng Triệt đang đứng bên cạnh ...

‘Tiểu Lăng Triệt, con thì sao? Có phải con cũng theo Thiên Nhi đi đưa xe không?’

Bởi vì tứ đại tài phiệt là thế giao lâu đời, lại thêm mấy đứa bé này chơi với nhau rất hợp cho nên cô cũng coi những đứa con của ba người còn lại như con mình, lúc nên chiều chuộng thì rất chiều chuộng, lúc nên phê bình thì tuyệt không chút lưu tình.

Lăng Triệt thấy mẹ nuôi tức giận, gương mặt nhỏ nhắn liền xụ xuống, giọng nói cũng cực kỳ nhu thuận nói: ‘Mẹ nuôi, mẹ đừng giận Triệt Nhi, lần sau Triệt Nhi không dám nữa!’

Ba nuôi đã từng nói nhiều lần, “kể biết thời thế mới là kẻ tài giỏi”, hắn mới không ngốc đến nỗi chọc ẹ nuôi không vui. Nói gì thì nói, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, hắn còn không sợ bị ba mẹ mình lột da hay sao chứ?

Nhìn thấy Lăng Triệt ngoan ngoãn như vậy, Sầm Tử Tranh cũng không tiện phát tác cơn giận, cô gật đầu sau đó nhìn hai đứa con của mình, giọng nghiêm khắc nói: ‘Hai đứa nhìn Lăng Triệt nhà người ta kia, biết sai chịu sửa mới là đứa bé ngoan. Hai con thì sao hở? Lần nào cũng hứa hẹn đủ điều sau đó thì vẫn khiến mẹ lo lắng. Một đứa thì đi đưa xe, một đứa thì thích chơi súng. Sao các con còn nhỏ mà lúc nào cũng khiến ẹ lo lắng thế chứ? Sau này lớn lên thì còn đến thế nào nữa?’

Hai đứa bé cực kỳ ủy khuất cúi đầu, hai đôi tay nhỏ nhắn không ngừng vò áo.

Nhìn thấy vẻ mặt này của con trai, đương nhiên là Cung Quý Dương rất đau lòng, hân vội bước đến ôm hai đứa bé vào lòng, cười giả lả với vợ: ‘Tranh Tranh, em làm các con sợ kìa!’

‘Ông xã ...’ Sầm Tử Tranh vừa nghe chồng nói vậy liền chìa mũi dùi về phía Cung Quý Dương ...

‘Anh đó, suốt ngày cứ chiều chuộng chúng nó, sau này không được để Thiên Nhi đến trường đua xe, Diên Nhi cũng không được bước vào phòng thí nghiệm của anh một bước, bằng không ... nếu để cho em phát hiện ra, ba người phải chà sạch sàn nhà vệ sinh của tất cả các phòng trong Cung Viên một lần cho em!’

‘Mẹ ... Con không muốn chà sàn ...’ Diên Nhi chun chiếc mũi nhỏ.

‘Bà xã, em dọa con sợ kìa. Hơn nữa, con như vậy là do di truyền của anh mà. Anh cũng thích đua xe, cũng thích nghiên cứu cơ khí, chúng nó chỉ là bản sao của anh thôi mà ...’

Cung Quý Dương cười càng ái muội dù lời lẽ vẫn rất đường hoàng.

‘Ông xã, anh còn dám nói nữa sao. Lần nào cũng vậy, đều là anh làm người tốt, người xấu thì để em làm. Anh xem các con kìa, tuổi con nhỏ mà chẳng có chút ngây thơ nào của trẻ con cả, ngày nào cũng giống như người già trước tuổi vậy!’ Sầm Tử Tranh vẻ mặt ai oán nói, ánh mắt lại nhìn về phía Trình Thiển Tây ...

‘Mẹ, chẳng lẽ con nói không đúng sao?’

Hai đứa bé cũng nhìn về phía bà nội, ánh mắt tràn trề hy vọng, bà nội vốn thương nhất hai đứa, chắc là bà nội sẽ nói giúp hai đứa mấy câu.

Nào ngờ Trình Thiển Tây bước đến gần, bà gật đầu, giọng quả quyết nói: ‘Đúng đó, Tử Tranh nói rất có lý. Lúc còn nhỏ Quý Dương cũng giống như vậy, thích đua xe, thích chơi những trò chơi có tính khiêu chiến, ta từ nhỏ lo lắng cho Quý Dương cho đến lớn. Bây giờ hai đứa con phải nghe lời mẹ mới được, không được để mẹ các con lo lắng nữa, bằng không, ngay cả bà nội cũng không giúp được cho các con đâu!’

‘Bà nội ...’ Gương mặt nhỏ nhắn tuần lãng của hai đứa lập tức nhăn nhúm lại.

‘Quý Dương, vợ con và mẹ con nói đúng đó. Hai đứa nhỏ này chính là hai đứa cháu cưng của bà nội, nếu như cháu cố của ta có chuyện gì nguy hiểm, bà lão này chỉ còn cách tìm con hỏi tội thôi!’ Cung lão phu nhân cũng đứng về phía Sầm Tử Tranh.

‘Dạ! Cung lão phu nhân, mẫu thân đại nhân và bà xã đại nhân dạy rất phải, Quý Dương tuân lệnh!’

Cung Quý Dương khoa trương khom người nhận lỗi khiến cho Sầm Tử Tranh dù cơn tức còn đó cũng không nhịn được bật cười.

144. Q.10 - Chương 09-10

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 09: Bạn đến từ phương xa (1)

Sầm Tử Tranh đành tạm tha cho ba cha con bởi vì vừa lúc đó dì Tề bước vào báo với cả nhà giờ cơm đã đến, nghe vậy những đứa trẻ hết sức vui mừng, những chuyện vừa rồi xảy ra với Cung Liệt Diên sớm đã bay xa thật xa.

Trên bàn ăn sớm đã bày đầy những món ăn ngon, màu sắc chủ đạo được trang trí trong phòng ăn là màu vàng, lộ rõ sự đẹp đẽ và sang trọng, trên trần nhà, những chiếc đèn thủy tinh sáng rực đến chói mắt phát ra những ánh sáng vàng nhạt ấm áp, hòa cùng với ánh nến càng khiến cho gian phòng ăn ngập trong không khí ấm áp và hài hòa.

Mùi thức ăn tràn ngập khắp gian phòng khiến cho ai nấy cũng nổi cơn thèm ăn. Cung Doãn Thần ngồi ở vị trí trung tâm của bàn ăn, hai bên là Cung lão phu nhân và Trình Thiển Tây, tiếp đến là Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh, cuối cùng là mấy đứa nhỏ. Cách sắp xếp bàn ăn này mang phong cách truyền thống và nghiêm cẩn của những gia đình giàu có.

Khi mọi người vừa nói vừa cười vui vẻ yên vị nơi vị trí của mình, Cung Quý Dương còn chưa kịp nói gì thì một người làm đã vội vã chạy đến, bẩm báo gì đó với dì Tề.

Dì Tề nghe người làm nói xong, trên gương mặt chợt lộ vẻ tươi cười.

‘Dì Tề, có chuyện gì vậy?’ Trình Thiên Tây nhìn thấy nụ cười trên gương mặt của dì Tề liền lên tiếng hỏi.

Dì Tề bước đến gần bàn ăn, giọng vui vẻ nói: ‘Phu nhân, vừa này người làm vào báo, xe của Lăng tiên sinh và Lăng phu nhân vừa đến Cung Viên, người làm đang dẫn họ vào đây.

‘Thiếu Đường đến đây sao?’ Cung Quý Dương nghe vậy trên gương mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười ấm áp thân tình.

‘Trời ơi ...’

Lúc này chợt nghe một tiếng kêu trời của Lăng Triệt, thằng bé nhảy vội khỏi ghế, chạy đến núp sau lưng Cung Quý Dương.

‘Ba nuôi ơi, tiêu rồi! Ba với mẹ nhất định là đến tìm con tính sổ rồi. Ba nuôi cứu Triệt Nhi đi!’

‘Hihi, Lăng ca ca, ai bảo anh nghịch ngợm vậy chứ, còn dám lén trốn chú Lăng chạy về đây. Lát nữa xem chú Lăng phạt anh thế nào!’ Trên gương mặt nhỏ nhắn của Cung Ngữ Hòa lộ ra một nụ cười xinh như thiên thần nhưng ánh mắt lại thoáng qua một tia giảo hoạt.

‘Lăng Triệt, không sao đâu. Người nào làm người đó chịu. Là em chủ động đánh cược với ah, nếu như chú Lăng có trách phạt anh, em nhất định sẽ giúp anh cản lại, yên tâm đi!’ Cung Liệt Thiên nói, dáng vẻ đầy chính nghĩa.

‘Haizzz, em không nghĩ đó là một cách hay đâu!’

Cung Liệt Diên tỏ vẻ cực kỳ bất lực nói, ‘Thành thực sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ chỉ thêm trừng phạt mà thôi! Theo em thấy, chú Lăng lần này đến nhất định là đã có chuẩn bị sẵn, Lăng Triệt à, lần này anh chết chắc rồi!’

Ba đứa nhỏ ba thái độ khác nhau nhưng đứa nào đứa nấy đều nói chuyện đường hoàng như người lớn.

‘Hừm, Diên Nhi với Ngữ Hòa thật đáng ghét, không phải đã nói có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu hay sao? Gạt người!’

Lăng Triệt chau mày kháng nghị, còn không quên hướng về Cung Liệt Diên và Cung Ngữ Hòa làm một cái mặt quỷ.

Đến đây thì Cung Quý Dương đã không nhịn được nữa, hần bật cười thành tiếng. Bốn đứa tiểu quỷ này, thật là đáng yêu vô cùng, bảo hần không thương làm sao được.

‘Được rồi, Triệt Nhi, con yên tâm đi, có ba nuôi ở đây che chở cho con, không cần sợ ba con đâu!’

Lăng Triệt nghe Cung Quý Dương nói vậy, trên mặt liền lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Lúc này một đoàn người đã đi đến phòng khách chính, cửa phòng khách chậm rãi được đẩy ra, loáng thoáng có thể thấy được bên ngoài những bông hoa tuyết đang tung bay, dưới ánh đèn nhấp nháy đủ màu trong đêm Giáng sinh, nhìn chúng như đang khiêu vũ vậy.

Trong ánh đèn nhiều màu, có thể nhận ra một bóng người đàn ông cao lớn, bên cạnh là một người phụ nữ đang dựa sát vào, trên tay người đàn ông đang ôm trong lòng một cô bé xinh xắn như búp bê, trên người cô bé mặc một chiếc áo khoác kiểu công chúa, trên đầu là một chiếc mũ len xinh xắn.

‘Lạc Nhi ...’

Cung Ngữ Hòa vừa nhìn đã nhận ra cô bé này, lập tứ hoan hỉ kêu lên một tiếng, trên gương mặt xinh xắn, nụ cười nở rộ như một đóa hoa, thân thể nhỏ nhắn vội rời khỏi sofa phi nhả bay về phía cửa.

‘Ngữ Hòa ...’

Lăng Lạc vừa nhìn thấy Cung Quý Dương cũng hết sức vui mừng vẫy vẫy đôi tay bé nhỏ sau đó xoay đầu, nói với Lăng Thiếu Đường: ‘Ba à, nhanh cho Lạc Nhi xuống đi!’

Lăng Thiếu Đường bật cười, chiều ý đặt Lăng Lạc xuống, ánh mắt tràn ngập âu yếm nhìn hai cô bé vui mừng nhảy nhót cùng nhau.

‘Thiếu Đường ...’

Cung Quý Dương đứng dậy, bước nhanh về trước mấy bước, đồng thời bàn tay to đã đặt trên vai bạn hiền, vỗ mạnh mấy cái thể hiện lời chào ...

‘Có thể coi như tên này có lòng, đêm Bình an còn muốn chạy đến đây thăm mình!’

Thực ra Cung Quý Dương rõ mười mươi mục đích tối nay Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh đến đây nhưng hẩn cố tình dìm hàng bạn mấy câu.

Bộ Tây trang được cắt may thủ công một cách khéo léo màu sẫm phối hợp với chiếc áo khoác cổ lông màu ghi càng tôn lên thân hình cao lớn, rắn rỏi của Lăng Thiếu Đường. Chớp mắt mà thời gian đã qua bảy năm, trên mặt hẩn có chăng chỉ là thêm phần thành thực và chín chắn, nhưng vẻ cuồng dã trên gương mặt hẩn so với vẻ tà tứ của Cung Quý Dương thì hoàn toàn đối lập, thời gian dường như đã làm cho sự cuồng dã thu liễm vào trong, chính vì vậy càng khiến ị lực của hẩn tăng thêm một tầng.

Nghe Cung Quý Dương nói vậy, Lăng Thiếu Đường hơi nhướng mày, môi nhẹ câu lên: ‘Câu rõ ràng đã biết mục đích của mình khi tới đây, lại còn dám mượn chuyện bêu rêu mình sao? Hay là, đêm Giáng sinh không muốn ỉnh vào nhà?’

Cung Quý Dương bật cười ha hả, thân hình cao lớn hơi lách ra, ‘Hoan nghênh đến Cung Viên!’

Đứng ở bên cạnh Lăng Thiếu Đường, này giờ vẫn im lặng Kỳ Hinh giờ không nhịn nổi nữa, cô lo lắng hỏi thẳng: ‘Quý Dương, có thấy Triệt Nhi không? Các vệ sĩ nói hình như con trai em đã đến Cung Viên!’

‘Kỳ Hinh ...’ Sầm Tử Tranh bước đến, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang lạnh buốt vì thời tiết ngoài kia, giọng vẫn dịu dàng hiền hòa như trước giờ: ‘Yên tâm đi, Triệt Nhi hẩn đang ở Cung Viên ...’

Hai người phụ nữ từ lần đầu tiên gặp mặt đã có cảm giác chỉ hận quen biết quá muộn. Còn nhớ lần đầu tiên khi gặp Kỳ Hinh, Sầm Tử Tranh không khỏi thán khen khí chất cao quý của cô, Kỳ Hinh thì ngược lại, trong lòng thán tán thưởng sự hòa nhã, dịu dàng mà ấm áp của Sầm Tử Tranh.

Thực ra hai người đều rất giống nhau, giống ở đây là chỉ ánh mắt tĩnh lặng nhưng lại có thể tỏa ra sự ấm áp, sáng lạn như ánh mặt trời, giống ở tính cách thanh thuần trong trẻo như nước hồ nhưng đủ sức lay động trái tim của những người đàn ông dù là lãnh đạm, cứng rắn nhất.

Chương 10: Bạn đến từ phương xa (2)

Lần đầu tiên hai người vừa nhìn thấy nhau thì trong lòng liền hiểu rõ lúc đó vì sao Cung Quý Dương mất phương hướng vì Kỳ Hinh mà gút mắc vẫn tồn tại sâu trong lòng Sầm Tử Tranh bấy lâu liền bởi vì một nụ cười của Kỳ Hinh mà hóa giải hết, cô đã biết, thì ra Cung Quý Dương không gạt cô.

Lời của Sầm Tử Tranh còn chưa nói hết thì Lăng Thiếu Đường đã bước nhanh vào trong, tay vẫy nhẹ: ‘Triệt Nhi, đứa nhóc này, ở phía sau sofa có gì hấp dẫn sao mà nhìn hoài vẫn không chịu ngóc đầu lên vậy?’

Giọng nói nghe ra rất uy nghiêm nhưng ánh mắt khi nhìn nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn tinh nghịch kia thì trở nên nhu hòa rất nhiều, tràn đầy âu yếm.

Đứa nhóc nghịch ngợm này, lại lần nữa nhân lúc hẩn và Kỳ Hinh không chú ý mà lén lút trốn đi, thì ra là lại chạy đến Cung Viên, tình huống giống như thế này nhiều đến mười đầu ngón tay đều đếm không xuể. Nhưng lần này càng khó tin hơn, tên nhóc kia lại dám chạy đến đây ngay trong ngày Giáng sinh!

‘Ba à ...’

Này giờ vẫn luôn trốn sau sofa, Lăng Triệt thấy hành tung của mình đã bị Lăng Thiếu Đường phát hiện, vì vậy chu chu môi, rất không cam lòng chậm rãi đứng dậy, lại rất không cam lòng bước ra đi từng bước một đến bên cạnh Cung Quý Dương thì dừng lại.

‘Thiếu Đường à, nhanh dẫn Kỳ Hinh qua đây ngồi đi, nếu như gia đình cậu đã không đi Hy Lạp thì chẳng bằng cùng bọn mình qua mùa Giáng sinh này, như vậy thì sẽ náo nhiệt hơn nhiều!’ Trình Thiển Tây cực kỳ nhiệt tình mời mọc.

‘Phải đó, Thiếu Đường, Kỳ Hinh, hai người nhìn xem mấy đứa nhỏ gặp nhau vui vẻ biết mấy. Theo em thấy thì nếu như bây giờ mà hai người dẫn Triệt Nhi đi thẳng bé nhất định sẽ không cam lòng đâu!’ Sầm Tử Tranh kéo tay Kỳ Hinh cùng ngồi xuống sofa, nói một cách chân thành.

‘Ông xã?’ Kỳ Hinh ngẩng đầu nhìn Lăng Thiếu Đường như muốn hỏi ý hấn.

Lăng Thiếu Đường cố tình làm ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ, nhưng rất nhanh đã bị Cung Quý Dương khoác tay lên vai, giữ chặt ...

‘Thôi đi, ở trước mặt mình mà còn làm bộ làm tịch, mình biết trong lòng cậu sớm đã vui như mở hội rồi!’ Nói rồi hấn bật cười ha hả, nghiêng người tránh đi một cú đánh từ Lăng Thiếu Đường vừa quật qua.

‘Cái tên này, chính mình đã có ba đứa con rồi chẳng lẽ lại còn tham lam muốn bắt cóc đứa con trai của mình nữa hay sao?’ Lăng Thiếu Đường làm ra vẻ nghiêng răng nghiêng lợi nhưng giọng nói mang ý cười lên tiếng.

Có lẽ là do Triệt Nhi lúc còn nhỏ đã được Cung Quý Dương dẫn đi du lịch khắp thế giới cho nên từ lúc còn rất nhỏ tình cảm giữa Triệt Nhi với tên kia rất sâu sắc, dần dần khi lớn lớn, Cung Quý Dương vẫn rất quan tâm đến đứa nhỏ này, thường giở đủ mọi chiêu trò để thu hút sự chú ý và quan tâm của Triệt Nhi, chính vì vậy, mỗi lần nhìn thấy người cha nuôi này thẳng bé đều vui vẻ vô cùng, chỉ có thể dùng “khua tay múa chân” để hình dung tình cảm của thẳng bé.

Cái tên kia cũng rất giỏi hoạt, lúc đó sao hấn lại có thể qua loa không để ý đến âm mưu của tên Cung Quý Dương kia chứ? Bây giờ thì tốt rồi, hai đứa bé lúc nào cũng mong được ở suốt ở Cung Viên, nhất là Triệt Nhi, chuyện này bảo sao người cha như hấn không đau lòng cho được chứ?

‘Đâu có đâu có, làm gì mà nói đến “bắt” khó nghe như vậy chứ. Tuy mình chỉ là ba nuôi của Triệt Nhi và Lạc Nhi nhưng tình thương của mình dành cho hai đứa nhỏ đâu có thua kém gì ba đứa con của mình chứ.’

Cung Quý Dương cười rất “lương thiện”, nhìn thấy Triệt Nhi càng lúc càng dựa sát và mình, trong lòng hấn cực kỳ đắc ý.

Lăng Thiếu Đường nghe vậy trong bụng càng ghen tức nhưng ngược lại với vẻ tức tối của hấn Kỳ Hinh thấy hai đứa bé như vậy thì càng vui vẻ, nhiều năm qua cô đã quá quen với tình cảnh này rồi mà hai đứa nhỏ chừng như diễn kịch càng ngày càng thành thạo.

Còn những người khác thì cũng lẳng lặng đứng xem kịch vui.

Lúc này Cung Liệt Thiên bước đến bên cạnh Lăng Thiếu Đường, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ kéo áo hấn, giọng non nớt cất lên: ‘Chú Lăng, lần này chuyện không liên quan đến Triệt Nhi, là bởi vì cháu với Triệt Nhi đánh cược, hấn là đàn ông mà, không thể thất hẹn được!’

Lăng Thiếu Đường nghe chú bé nói vậy, trên mặt chợt thoáng qua một nụ cười quỷ dị, hấn khụy chân xuống, bàn tay to nhẹ nhàng vò đầu Cung Liệt Thiên, ánh mắt đầy sùng nịch nhìn chú bé, nói: ‘Thiên Nhi à, con có muốn đến Hy Lạp với chú Lăng không? Chú Lăng sẽ dẫn con đi đến rất nhiều chỗ chơi rất vui!’

Đứng ở bên cạnh Lăng Thiếu Đường nghe hấn nói vậy, Cung Quý Dương mặt chợt biến sắc, hấn khẩn trương kéo Cung Liệt Thiên về phía sau mình, chính mình chắn trước mặt con trai nhưng Lăng Thiếu Đường hoàn toàn không có ý để cho hấn thực hiện được ý đồ, hấn vòng qua sau lưng Cung Quý Dương, tiếp tục tấn công Cung Liệt Thiên bằng giọng nói ôn hòa nhất ...

‘Thiên Nhi à, con không phải vẫn luôn thích đua xe với Triệt Nhi sao? Chú Lăng dẫn hai đứa đi, chịu không?’

Nhưng nào ngờ, Cung Liệt Thiên nghe vậy vẫn kiên quyết lắc đầu.

Thấy vậy, tảng đá lớn đè trong lòng Cung Quý Dương này giờ mới giống như được dỡ xuống.

Lăng Thiếu Đường thì ngược lại rất khó hiểu, hấn hỏi lại: ‘Sao vậy Thiên Nhi? Không phải con thích đua xe lắm sao?’

Cung Liệt Thiên lắc đầu rồi lại lắc đầu, chú bé ngẩng đầu nhìn Lăng Thiệu Đường, đôi ngươi đen láy thoáng qua một tia giảo hoạt, ‘Chú Lăng gạt cháu thôi!’

‘Hả???’

Lăng Thiệu Đường bị chú bé buộc tội như vậy, hắn có chút không rõ ràng, áo não hỏi lại: ‘Thiên Nhi à, chú Lăng gạt con bao giờ chứ?’

Cung Liệt Thiên bụm miệng cười, giọng non nớt nói: ‘Thực ra là chú Lăng ghen với ba con đúng không? Bởi vì Triệt Nhi thích chơi với ba con nhất!’

‘Haha ...’ Lần này thì Cung Quý Dương không nhịn nổi nữa, hắn bật cười lớn.

‘Con đó, đúng là quỷ nhỏ mà!’

Lăng Thiệu Đường cũng biến sắc mặt, thằng bé này, đúng là quá tinh ranh, thật không ngờ tâm tư của hắn lại bị một thằng nhóc sáu tuổi vạch trần. Đúng là khó tin thật!

Sầm Tử Tranh và Kỳ Hình cùng những người khác sớm đã cười đến cong cả lưng, không ngừng được.

Nhưng Lăng Thiệu Đường vẫn không chịu thua, hắn bế bổng Cung Liệt Thiên lên, cố làm ra vẻ hung dữ nhìn chú bé nói: ‘Tiểu quỷ, nếu như cháu không chịu đi theo chúng, vậy chú Lăng sẽ bảo với chú Lãnh cháu tăng thêm học trình cho cháu trong chương trình huấn luyện đặc biệt, xem đến lúc nào thì cháu phải năn nỉ xin tha đây?’

Cung Liệt Thiên chẳng có chút sợ hãi nào trước lời hù dọa của Lăng Thiệu Đường, chú bé hỏi ngược lại một câu: ‘Chú Lăng, sao chú lại phải làm như thế?’

‘Hả???’

Lăng Thiệu Đường suy nghĩ một hồi rồi cố tình làm ra vẻ nghiêm túc nói: ‘Bởi vì vừa nãy cháu đã thừa nhận đây là lỗi của cháu mà. Làm sai không phải nên chịu phạt hay sao?’

145. Q.10 - Chương 11-12

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 11: Bạn đến từ phương xa (3)

Nào hay Cung Liệt Thiên nghe nói vậy liền nói: ‘Thiên Nhi vừa nãy đã nhận lỗi với chú Lăng rồi, ba thường nói với Thiên Nhi, ‘Biết lỗi chịu sửa thì không đáng ngại cho nên từ lúc nãy Thiên Nhi đã không còn sai nữa. Nhưng còn chú Lăng thì rõ biết là Thiên Nhi đã nhận sai rồi mà còn hù dọa Thiên Nhi, vậy thì chú Lăng sai rồi, cho nên người chịu phạt phải là chú Lăng mới đúng!’

‘Hahaha ...’

Lần này thì không chỉ có Cung Quý Dương mà tất cả mọi người trong phòng khách chính đều bật tiếng cười vang.

‘Nói con là tiểu quỷ, đúng là không giả chút nào!’

Lăng Thiệu Đường không ngờ mình lại bị một đứa nhỏ cho vào tròng thế kia. Chỉ riêng một tên Cung Quý Dương cũng đã đủ gian trá rồi, không ngờ con trai hắn tuổi còn nhỏ mà mưu mô cũng không thua kém gì cha.

‘Haha ...’

Trong tiếng cười, Cung Quý Dương bước về phía Lăng Thiệu Đường, vỗ vỗ vai hắn mấy cái: ‘Bỏ cuộc đi, chiêu này của cậu dùng với con trai mình không có tác dụng gì đâu!’

‘Thật đúng là cha nào con nấy mà!’

Lăng Thiếu Đường trên mặt vẫn còn vẻ không cam lòng, hần hắt bàn tay đầy ái muội của Cung Quý Dương va khỏi vai mình, không trả lời hần mà thông thả đi đến trước mặt Cung lão phu nhân: ‘Bà nội, để Thiếu Đường dìu bà nội vào dùng cơm nhé!’

‘Tốt, tốt. Thiếu Đường à, đã lâu như vậy cũng không thèm đến thăm bà nội, chắc là quên bà già này rồi chứ gì!’

Cung lão phu nhân đưa tay vỗ nhẹ lên gương mặt cương nghị anh tuấn của hần, giọng nói thì thân thương như đang dỗ một đứa trẻ.

Cũng chẳng trách được, trong mắt Cung lão phu nhân, bốn người của tứ đại tài phiệt vĩnh viễn đều là những đứa trẻ mặc dù bây giờ ai nấy đều đã cưới vợ sinh con.

‘Thiếu Đường sao dám quên bà nội được chứ. Hôm nay chẳng phải con đã đến đây thăm bà nội rồi sao!’ Lăng Thiếu Đường rất giỏi lấy lòng Cung lão phu nhân.

‘Tốt. Đúng là đứa bé ngoan!’ Cung lão phu nhân nghe Lăng Thiếu Đường nói ngọt mấy câu, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

Lăng Thiếu Đường nhìn về phía Cung Quý Dương bằng ánh mắt thị uy và đầy hàm ý ... Không phải cậu muốn cướp con trai của mình sao? Vậy thì mình cướp bà nội của cậu!

Bên môi Cung Quý Dương câu lên một nụ cười, hần huơ tay vẫy đám nhóc về phía mình, cũng nói với giọng thị uy: ‘Các con, theo ba đi ăn thôi!’

Một đám nhóc cùng nối đuôi nhau đi sau lưng Cung Quý Dương cùng nhau tiến vào phòng ăn.

Sầm Tử Tranh và Kỳ Hình cùng nhìn nhau cười, hai người đàn ông này đúng là cũng không còn nhỏ nữa, thế nào mà lại như hai đứa trẻ giành nhau cái này cái kia, thật bó tay với bọn họ.

Trời đêm thật lạnh mạn, tuyết vẫn còn rơi không ngừng, từng bông tuyết tung bay trong không khí mang lại cái lạnh kinh người nhưng cái lạnh đó đã bị chặn lại ngoài cửa. Trong phòng ngủ không khí thật ấm áp, những chiếc rèm cửa sổ màu vàng nhạt càng làm cho không khí lạnh lẽo của đêm Giáng sinh ấm cúng hẳn.

Cả nhà Lăng Thiếu Đường bốn người đã được sắp xếp vào nghỉ ở những gian phòng khách thích hợp, hai vợ chồng Lăng Thiếu Đường một gian, một gian khác dành cho Lăng Triệt còn Lăng Lạc bởi vì đã lâu không gặp được Cung Ngữ Hòa cho nên hai đứa nhỏ cứ nháo đòi được ngủ cùng một gian phòng.

Lăng lão gia bởi vì đã lâu không được gặp Lăng Thiếu Dịch và cháu trai Lăng Trạch vì vậy trước lễ Giáng sinh ông đã bay sang đây thăm con trai vì vậy cả nhà Lăng Thiếu Đường tương đối thông dong, vừa hay gặp Lăng Triệt gây ra chuyện này cho nên quyết định dứt khoát lưu lại ở Cung Viên cùng nhà họ Cung đón lễ Giáng sinh.

Sầm Tử Tranh vừa tắm rửa xong, gương mặt trắng nõn bởi vì mới được gột rửa mà nhuộm lên một tầng hồng nhạt, buông chiếc khăn lau tóc xuống, vừa định xoay người thì một đôi tay rắn rỏi từ phía sau người cô đã nhẹ nhàng vòng qua bờ eo mảnh khảnh của cô, tiếp đó một lồng ngực rộng rãi ấm áp đã dán sát sau lưng cô.

‘Quý Dương ... đừng lộn xộn mà ...’

Qua chiếc gương, Sầm Tử Tranh vừa liếc đã nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tình ý của Cung Quý Dương đang đứng phía sau mình, vì vừa mới tắm qua, trên người hần lúc này càng tăng thêm một phần hấp dẫn, mớ tóc trước trán vẫn còn ướt nước, vài sợi lông xòa trước trán. Trên người Cung Quý Dương chỉ quây bằng một chiếc khăn tắm màu trắng, nửa thân trên rắn rỏi thoát nhìn liền có thể nhận ra là kết quả của nhiều năm tập luyện và vận động mới có thể tạo nên những lớp cơ như vậy. Bị hần quây trong vòng tay, Sầm Tử Tranh cảm thấy mình sắp chết chìm trong đó ...

‘Lộn xộn gì chứ ... Anh bây giờ đang danh chính ngôn thuận ôm bà xã của mình mà!’

Cung Quý Dương vừa nói vừa cúi thấp đầu, hơi thở nóng rực phả qua vùng cổ mẫn cảm của cô, phất qua những sợi tóc dài mượt mà trên vai cô.

‘Thật là ... Điều là vợ chồng già cả rồi còn nói mấy câu ớn lạnh này nữa, cẩn thận lỡ ba đứa nhỏ nghe được chúng nó sẽ cười cho đấy!’

Ngoài miệng tuy Sầm Tử Tranh nói vậy nhưng trong lòng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, cô hơi ngả về phía sau để cả người mình hoàn toàn dựa vào lồng ngực hắn, mắt nhìn chính mình trong gương, cô gái trong gương mặt trần ý cười, lặng lẽ dùng tấm lòng cảm thụ phần tình cảm sâu đậm của chồng.

Ý cười trong mắt Cung Quý Dương càng sâu, hắn càng kề sát vào cô, cẩn nhẹ vành tai xinh xắn của vợ ...

‘Mình yêu thương nhau như vậy các con nếu như thấy được thì chúng sẽ coi chúng ta như tấm gương thôi, sao lại có chuyện chúng bị dọa đến chứ? Ba đứa tiểu quỷ nhà chúng ta người nhỏ nhưng tinh ranh quá mức rồi, không phải sao ...’

Giọng nói của hắn theo những động tác mà càng lúc càng nhỏ, đôi môi lửa nóng tham lam cắn mút chiếc gáy trắng nõn của cô, ngay cả lời nói cũng bắt đầu mơ hồ không rõ.

Sầm Tử Tranh thở dốc một hơi, cô vốn rất miễn cảm, tuy đã kết hôn nhiều năm như vậy nhưng Cung Quý Dương chừng như vẫn luôn biết cách khơi gợi khát vọng từ nơi sâu thẳm nhất của cô ...

‘Quý Dương ...’

Giọng nói vốn nhu hòa của cô trở nên hơi run, đôi tay cô gác lên đôi tay rắn rỏi của hắn, đầu không ý thức hơi ngẩng lên đón nhận nụ hôn của hắn, khiến cho nụ hôn càng sâu, càng cuồng dã ...

Ngọn lửa trong lòng đột nhiên bị sự thỏa hiệp và nhu mì của cô làm cho bùng cháy, mùi hương ngọt ngào thanh mát chỉ thuộc riêng về cô vây phủ lấy hắn như một loại ma pháp khiến hắn trong thoáng chốc có một loại niềm tin kiên định rằng người phụ nữ này ... đã tiêu tốn hết linh hồn của hắn.

‘Tranh Tranh, đời anh đã định sẵn là sẽ bị tiểu yêu tinh em dày vò cả đời rồi ...’ Cung Quý Dương cười thật tà ác, hắn nỉ non bên tai Sầm Tử Tranh.

‘Đáng ghét!’

Sầm Tử Tranh xoay người huých vào ngực hắn một cái, yêu kiều nói nhưng rất nhanh bàn tay nhỏ nhắn của cô đã bị hắn nắm chặt.

‘Nói thử xem, anh rốt cuộc đáng ghét đến đâu, hử?’

Cung Quý Dương cười càng lúc càng tà ác, bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé một đường hướng xuống, sau đó kéo cả người cô dán sát vào thân thể cao lớn của hắn.

Chương 12: Đau lòng

Sầm Tử Tranh mặt thoáng hồng lên, cô rút tay về, dấm cho hắn mấy cái rồi chợt nhớ đến điều gì, cô ngẩng lên nhìn hắn, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Cung Quý Dương thông minh đến mức nào chứ, trên mặt vợ có chút thay đổi dù nhỏ nhưng hắn đương nhiên nhìn rất rõ ràng, nhẹ nâng cằm cô lên sau đó thấp giọng hỏi: ‘Tranh Tranh, em có tâm sự sao?’

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, cô nhìn chồng sau đó buông tay ra chậm rãi bước đến sofa ngồi xuống, ‘Quý Dương, em thấy tội nghiệp cho Thiên Nhi và Diên Nhi quá, người làm mẹ như em nhìn mà không đành lòng!’

Cung Quý Dương hơi sững sốt một chút sau đó cười nhẹ, hắn cũng bước đến ngồi sát bên cô, vòng tay qua ôm lấy vợ: ‘Sao lại nói như vậy?’

Trên mặt Sầm Tử Tranh thoáng có vẻ lo lắng, cô thả lỏng để cả người tựa sát vào chồng, nhẹ giọng nói: ‘Ông xã, Thiên Nhi với Diên Nhi tuổi còn nhỏ như vậy, em nghĩ đến những ngày tháng con phải tham gia huấn luyện mà đau lòng, chẳng những vậy, mãi đến năm mười tám tuổi hoàn tất xong huấn luyện mới được tự do. Em ...’

‘Tranh Tranh, em nghĩ nhiều quá rồi. Tuy anh cũng rất xót con nhưng có trải qua rèn luyện như vậy mới là cách tốt nhất đối với ý chí hay thể lực của con. Em đừng quên, chúng nó đều là đời sau của tứ đại tài phiệt, không chỉ Thiên Nhi và Diên Nhi mà con của Thiếu Đường, Thiếu Đường và Ngạn Tước đều giống như vậy

cả. Sau này chúng nó sẽ kế thừa sự nghiệp của gia tộc, nếu không rèn luyện thì sao có thể đảm đương ...’
Cung Quý Dương cười nhẹ, vòng tay siết vợ càng chặt.

‘Em biết những đạo lý này chứ. Em cũng biết các anh từ nhỏ cũng đã trải qua quá trình giống như vậy nhưng mà ... nhưng mà em thương con quá. Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh hơi xoay người lại, hai tay vòng qua cổ chồng, vẽ mặt khẩn cầu: ‘Thực ra quy tắc là do con người định ra mà, các con có thể đợi đến năm mười tám tuổi rồi bắt đầu chịu huấn luyện đặc biệt hoặc là cho chúng nó kết thúc huấn luyện sớm một chút, được không? Em chỉ muốn con có được tuổi thơ giống như những đứa trẻ khác thôi!’

Cung Quý Dương thoáng nghiêng người đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô: ‘Bà xã, em phải biết, xót con không chỉ có em với anh mà thôi, Thiên Dục thân là Thủ Phán Cách Hạ đã phá luật đích thân đứng ra huấn luyện những đứa bé này, đó chính là biểu hiện của tình thương, nếu phải so sánh với bọn anh ngày xưa, những đứa bé đã được tự do hơn nhiều lắm rồi. Hơn nữa ... em cũng phải hiểu, thân là người kế thừa của tứ đại tài phiệt, áp lực phải chịu vốn rất lớn, lớn đến mức người thường không thể tưởng tượng nổi, vậy nên ... khi bọn chúng còn nhỏ có phải là nên trải qua rèn luyện để có năng lực hơn người hay không hở?’

‘Anh ...’

Rõ ràng lòng Sầm Tử Tranh vẫn còn phiền não, thân hình khẽ run sau đó tức tối xoay người lại ...

‘Em không muốn tranh luận với anh về đạo lý nhân sinh gì đó, em chỉ biết em không có cách nào chịu nổi khi thấy con trai mình chịu khổ!’

Nếu đã nói không qua hần, chẳng bằng không nói lý lẽ một lần đi.

Cung Quý Dương cười nhẹ, trong mắt tràn ngập bao dung và sủng ái, hần vươn tay kéo cô vào lòng lần nữa.

‘Tranh Tranh, anh hiểu lòng em chứ. Không phải anh cũng giống như vậy sao? Thiên Nhi và Diên Nhi cũng là một khối thịt trong lòng anh, anh đã từng chịu huấn luyện đặc biệt, giờ đến lượt các con, đó cũng là lẽ thường thôi. Mỗi lần đưa con đến tổ chức, anh cũng thấy đau lòng chứ, nhưng ... đây là quy tắc không thể sửa đổi, cũng sẽ không đổi, bằng không đối với tứ đại tài phiệt rất bất lợi!’

‘Hừm!’

Sầm Tử Tranh rầu rĩ thốt một tiếng, ‘Nói trắng ra là các anh mấy người đàn ông các anh tự tung tự tác thôi, đã hỏi ý kiến các con chưa? Còn nữa nha, không chỉ có em, ngay cả Kỳ Hinh, Tiểu Tuyên với Liên Kiều đều sắp chịu không nổi rồi. Theo em thấy, đợi đến ngày nào đó mấy người phụ nữ bọn em không nhận được nữa mà cùng viết thư tố cáo, xem các anh làm sao!’

Thực ra cô cũng biết đây là con đường mà bọn trẻ nhất định phải đi, cũng biết nếu như không trải qua quá trình huấn luyện đặc biệt thì sẽ không rèn luyện bọn trẻ trở nên ưu tú như cha của bọn chúng được nhưng cô dù sao cũng là một người mẹ, nhìn thấy trên người con mình hết vết thương lại đến vết bầm thì cô thấy khó chịu và đau lòng hơn là chính mình phải chịu những vết thương, vết bầm đó.

Cung Quý Dương cũng hiểu sự mâu thuẫn trong lòng vợ, trên gương mặt tuấn dật nhẹ câu lên một nụ cười, đôi môi lửa nóng dán lên chiếc gáy trắng nõn của cô, mùi hương nam tính nhẹ phất qua làn da nhạy cảm của cô ...

‘Vậy anh chỉ còn cách ra tay trước thôi ...’ Giọng thì thầm mang theo vô hạn dụ hoặc.

Sầm Tử Tranh hơi lách người tránh ra, nào ngờ động tác quá nóng vội khiến cho cổ chiếc áo choàng tằm trên người bị xô ra, hơi trượt xuống để lộ làn da trắng nõn không chút tì vết và bờ vai mảnh mai, chiếc cổ với đường cong duyên dáng, một mùi hương thanh mát tự nhiên thoang thoảng tỏa ra ...

Chưa kịp phản ứng thì người đàn ông sau lưng đã dán môi lên vai cô, ,amg theo vô hạn quyến luyến và ham muốn chiếm hữu, bàn tay cũng đã không chờ kịp vội vàng len lỏi vào trong áo choàng tằm của cô.

‘Quý Dương ...’ Giọng Sầm Tử Tranh hơi run.

‘Tranh Tranh, Thiên Nhi và Diên Nhi của chúng ta thông minh như vậy, hai đứa nhỏ sau khi trải qua kỳ huấn luyện sẽ càng giỏi giang hơn nữa, nhất định sẽ vượt trội hơn cha của chúng. Em xem, ngay cả bảo bối

Tiểu Hòa nhà chúng ta cũng rất ngưỡng mộ các anh có thể được huấn luyện mà. Điều này không phải cho thấy rõ, ngày thường Thiên Nhi và Diên Nhi đều không có một lời oán trách nào. Cho nên em cứ yên tâm, được không?’

Giữa những nụ hôn âu yếm, Cung Quý Dương lên tiếng an ủi vợ.

Sầm Tử Tranh trách yêu: ‘Đó là bởi vì trong lòng chúng anh chính là thần tượng, chúng chẳng phải đã bị anh tẩy não rồi sao!’

Thực ra cô biết đây là sự thật không thể thay đổi được bởi tuy Cung Quý Dương ngày thường rất dễ nói chuyện, hơn nữa đối với cô yêu thương có thừa nhưng khi đối mặt với những nguyên tắc của mình, cô vẫn phải nhường nhịn hẳn.

‘Tẩy não?’

Từ này rõ ràng là khiến Cung Quý Dương rất hứng thú, hân hoan như ong mề, trên môi nở một nụ cười tà ác: ‘Vậy em có bị anh tẩy não không? Anh nghĩ chắc là có, bằng không sao em lại không thể kìm lòng được vừa gặp anh đã bị trúng tiếng sét tình yêu, lại còn cam tâm tình nguyện gả cho anh, giúp anh sinh con để cái chứ?’

Mặt Sầm Tử Tranh không tự chủ được lại hồng lên, cô cố tình trừng mắt, giọng giận dữ nói: ‘Thật không biết gả cho anh là phúc hay là họa nữa!’

‘Câu này ... thì phải hỏi chính em rồi, bà xã yêu dấu của anh!’

Cung Quý Dương cười bé cô lên giường, dịu dàng áp cô dưới thân, thân hình cao lớn của hắn cơ hồ che lấp mất Sầm Tử Tranh nhỏ nhắn, mắt hắn sáng ngời những tia nhìn tà tứ.

‘Tranh Tranh, sinh cho anh thêm một cục cưng nữa, được không?’

Tay hắn thành thực lướt qua vùng eo của Sầm Tử Tranh, giật nhẹ để chiếc áo choàng tắm trượt xuống, ánh mắt si mê chiêm ngưỡng thân hình hoàn mỹ không chút tì vết dưới thân.

146. Q.10 - Chương 13-14

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 13: Tiểu Hòa nhất gan

Mặt Sầm Tử Tranh càng đỏ hơn, cô yêu kiều đắm vào lồng ngực rắn rỏi của chồng ...

‘Không được, em không muốn sinh nữa. Chẳng lẽ ba đứa tiểu quỷ còn không đủ phiền sao?’

Cung Quý Dương cười càng ái muội, ngay cả ánh mắt cũng không dấu được ham muốn bùng bùng, bàn tay to một đường hướng xuống khiến cô mẫn cảm rên nhẹ một tiếng...

‘Anh chính là tham lam như vậy đó. Anh muốn em giúp anh sinh đủ một đội bóng đá luôn ...’

‘Em mặc kệ anh. Đã làm cha của người ta rồi mà vẫn không đành lòng!’ Sầm Tử Tranh hơi đẩy hắn ra, ngượng ngùng xoay lưng về phía hắn.

Giọng cười trầm thấp khê dật ra từ cổ họng Cung Quý Dương, đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cô để cả người cô dán sát vào ngực hắn, Cung Quý Dương hơi cúi xuống, bờ môi nóng rực nhẹ nhàng đáp xuống vành tai mẫn cảm của cô ...

‘Đành lòng? Nếu như anh cứ mãi đành lòng với em, vậy bây giờ chắc gì đã có Thiên Nhi, Diên Nhi với Tiểu Hòa chứ!’ Hắn nói một cách ái muội mà đầy ý vị.

‘Anh thực là đánh chết cái nết không chừa ...’

Mùi hương nam tính quen thuộc len vào trong từng hơi thở của cô khiến Sầm Tử Tranh khẽ run, trong tiếng cười yêu cười cô lách người định trốn nhưng ý đồ rất nhanh bị Cung Quý Dương khám phá, ngay lập tức đôi tay rắn rỏi đã chế trụ cả người cô.

‘Vậy để anh cho em xem thử, thế nào là đánh chết cái nết không chữa nhé ...’

Lời vừa nói dứt thì hần đã nhẹ xoay người cô lại, nụ hôn nóng rực chuẩn xác đáp xuống đôi môi đỏ mọng của cô, tham lam mút lấy sự ngọt ngào trong miệng cô.

Nụ hôn mang theo một khát vọng kinh người, trần trọc dẫn dụ, dẫn hướng cho tay cô vòng qua vai hần, đầu lưỡi không ngừng dầy dụa triền miên cùng chiếc lưỡi đình hương của cô như muốn nương nhờ nụ hôn này dung nhập cô vào trong hần.

Hô hấp của Sầm Tử Tranh dần trở nên hỗn loạn, đứt quãng mà dồn dập, đôi tay bé nhỏ không biết từ lúc nào đã vòng chặt qua cổ hần khiến cho thân thể hai người càng dán sát vào nhau. Nhiều năm như vậy, Cung Quý Dương hoàn toàn biết rõ làm thế nào để khống chế thân thể của cô, khống chế tự chủ của cô để mặc cho cả thân thể lẫn tư tưởng của cô nghe theo sự sai sử của hần.

Trên cơ thể cô hần từng chút một, từng chút một chậm rãi dấy lên ngọn lửa, mà hần, khởi nguồn của ngọn lửa kia dùng sự cuồng nhiệt của chính mình thiêu đốt cô đến cùng tận! Sầm Tử Tranh cũng không thể suy nghĩ gì được nữa chỉ có thể mặc ôi hần, tay hần, thân thể hần chiếm cứ lấy cô ...

Chính ngay lúc Cung Quý Dương muốn tiến thêm một bước nữa thì Sầm Tử Tranh chợt bật ngồi dậy, mái tóc dài lòa xòa trên bờ vai trần của cô, dưới ánh đèn, ánh lên trên làn da của cô khiến nó trông càng thêm trắng ngần.

‘Tranh Tranh ...’

‘Quý Dương, anh nghe thử xem ...’ Sầm Tử Tranh không đợi hần nói hết đã lập tức ngắt ngang.

Cung Quý Dương sửng sốt nhưng rất nhanh hần đã nghe loáng thoáng có tiếng khóc đâu đây, hình như là từ ngoài cửa phòng ngủ vọng vào.

‘Ông xã, là Tiểu Hòa đó, con bé đang khóc!’ Sầm Tử Tranh vừa nghe đã nhận ra chủ nhân của tiếng khóc kia, cô vội vàng lên tiếng.

Sắc mặt Cung Quý Dương chợt đổi, hần vội vàng với lấy áo choàng tấm khoác lên người Sầm Tử Tranh, chính mình cũng mặc lại áo ngủ rồi bước nhanh về phía cửa phòng ngủ.

Quả nhiên là Cung Ngữ Hòa, cô bé đang mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, đôi chân nhỏ nhắn không mang dép mà bước chân trần trên thảm, cô bé vừa khóc vừa chạy về phía Cung Quý Dương.

Bởi diện tích phòng ngủ chính tương đối rộng nên tiếng khóc của cô bé chỉ nghe được loáng thoáng.

Vừa nhìn thấy con gái khóc như thế, lòng Cung Quý Dương quả thật cũng tan nát theo từng tiếng khóc của cô bé, hần đau lòng bước vội về phía cửa, ôm lấy đứa con gái bảo bối lên, nhẹ giọng dỗ dành: ‘Tiểu Hòa, sao vậy con? Ai bắt nạt con?’

Cung Ngữ Hòa vừa nhìn thấy ba, gương mặt nhỏ nhắn càng lộ vẻ ủy khuất, khóc càng dữ dội hơn, nhất thời nói không nên lời.

‘Ông xã, Tiểu Hòa sao thế? Sao lại khóc đến nông nỗi này?’

Sầm Tử Tranh cũng bước về phía cửa, nhìn thấy con gái khóc đến không thở nổi, trên mặt cô liền lộ vẻ bối rối.

Cung Quý Dương ôm con gái đi về phía giường, sau khi cẩn trọng đặt cô bé ngồi vững vàng trên giường, trên gương mặt hần lộ vẻ xót xa, nhẹ giọng nói: ‘Tiểu Hòa ngoan, nói cho ba nghe có chuyện gì vậy? Ngoan!’

Nhìn thấy nước mắt của con gái từng giọt từng giọt nhỏ xuống bàn tay mình, lòng Cung Quý Dương chợt đau như dao cắt. Từ khi có đứa con gái này, có thể nói hần chiều chuộng hết mực, tuy nói là hần thương con trai nhưng tình thương đó không giống với tình thương mà hần dành cho con gái.

Đứa con gái này đối với Cung Quý Dương mà nói thì đúng là một viên ngọc quý giá nhất, mà hắn cầm trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, chẳng trách lúc này hắn nhìn thấy cô bé khóc thành thế này, đương nhiên là ruột gan như lửa đốt rồi.

Cung Ngữ Hòa đang khóc thút thít từng hồi, nghe cha mình hỏi như vậy, dứt quãng nói: ‘Tiểu Hòa ... sợ ... Lạc Nhi cũng ... cũng sợ ... huhu ...’

‘Sợ cái gì? Ngoan, nói ẹ nghe!’ Sầm Tử Tranh cũng đau lòng rút vạt khăn giấy giúp con gái lau nước mắt.

‘Hu hu ...’ Tiểu Hòa khóc càng lớn tiếng: ‘Trước khi con với ... với Lạc Nhi đi ngủ ... anh Thiên Nhi ... Thiên Nhi kể chuyện ma cho bọn con ... bọn con không nghe nhưng mà ... nhưng mà anh Thiên Nhi vẫn cứ kể, con với Lạc Nhi ... sợ ... sợ không dám ngủ ... hu hu ... anh hai xấu ... anh hai dọa con ...’

Tuy là khóc nhưng Tiểu Hòa vẫn đem hết nguyên cớ khiến mình sợ hãi kể lại một lượt, nghe cô bé nói hết, Sầm Tử Tranh mới thở phào một hơi, thì ra là như thế.

‘Con gái cưng, đừng khóc. Ngoan. Không sao đâu. Là anh hai không tốt, ngày mai mẹ sẽ dạy lại anh hai, ngoan, đừng khóc nữa!’ Cô vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng con như vỗ về vừa dỗ dành.

Cung Quý Dương nghe con nói xong tảng đá đang đè nặng trong lòng cũng đỡ xuống, hắn đau lòng giúp con gái lau nước mắt, nhẹ giọng dỗ dành: ‘Cục cưng, ngoan, chuyện của anh hai kể đều không có thật, đừng sợ. Ba dỗ con ngủ, được không?’

Cung Ngữ Hòa nghe vậy, vừa thút thít khóc vừa nhào vào lòng Cung Quý Dương, đôi tay nhỏ nhắn bám chặt lấy cổ cha, lẩm bẩm nói: ‘Không, Tiểu Hòa muốn ngủ chung với ba mẹ ...’

‘Tiểu Hòa, con đã lớn rồi, phải nghe lời chứ. Mẹ dắt con về phòng ngủ, được không?’ Sầm Tử Tranh sợ Cung Quý Dương ngủ không ngon, vội dỗ dành con.

Cung Ngữ Hòa vừa khóc vừa lắc chiếc đầu nhỏ, ‘Không, không mà, Tiểu Hòa muốn ... muốn ngủ chung với ba mẹ. Lạc Nhi ... Lạc Nhi cũng đi tìm chú Lăng với dì Hinh rồi ... hu hu ...’

Chương 14: Hạnh phúc như trong cổ tích

‘Được, được, tới đây Tiểu Hòa, để ba ôm con ...’

Cung Quý Dương sợ nhất là nhìn con gái khóc, Cung Ngữ Hòa vừa khóc là lòng hắn đã tan nát rồi, hắn vội vươn tay ôm cô bé vào lòng sau đó xót xa dỗ dành: ‘Tiểu Hòa của chúng ta tối nay ngủ chung với ba mẹ. Nào, tiểu công chúa, ngoan, đừng khóc nữa!’

Cung Ngữ Hòa co ro trong lòng Cung Quý Dương, nghe cha dỗ dành như vậy lập tức nín khóc, trên gương mặt nhỏ nhắn chợt lộ ra nụ cười, cô bé càng ôm cha chặt hơn, không hề keo kiệt tặng cho cha một nụ hôn ngọt ngào.

‘Ba là tốt nhất!’

Cung Quý Dương nghe vậy liền cười thật sảng khoái.

Sầm Tử Tranh cười khở lắc đầu, nhẹ giọng lầu bầu nhưng trong giọng nói không giấu được hạnh phúc: ‘Ông xã, anh chiều thế này Tiểu Hòa hư mất!’

‘Con gái chính là công chúa nhỏ, đương nhiên là phải chiều rồi, chuyện này không phải bàn!’

Cung Quý Dương để Cung Ngữ Hòa nằm giữa hai vợ chồng, hắn cẩn thận giúp con đắp chăn, sau đó vươn tay véo nhẹ lên mũi con ...

‘Bé ngoan, ngủ đi. Ngày mai là lễ Giáng sinh rồi. Lúc con thức dậy là sẽ thấy quà Giáng sinh của ông già Noel rồi!’

Cung Ngữ Hòa ngoan ngoãn gật đầu rồi như nhớ ra điều gì, cô bé khẩn trương hỏi: ‘Ba à, nhưng chiếc vớ của con con quên mang theo rồi. Tối nay con không có ngủ trong phòng, vậy ông già Noel có tìm được con không? Tìm không được, không có quà làm sao bây giờ?’

Thấy vẻ lo lắng của hôm nay, Sầm Tử Tranh yêu thương vuốt nhẹ mái tóc dài của con, dịu dàng nói: ‘Không đâu, vào ngày Giáng sinh, chỉ cần là em bé ngoan thì sẽ nhận được quà Giáng sinh, cho nên Tiểu Hòa phải ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ, đến lúc thức dậy thì sẽ thấy quà ngay thôi!’

Tiểu Hòa nghe vậy mới vui vẻ cười, hai tay cô bé nắm lấy tay của ba mẹ, đôi mắt tròn xoe tinh nghịch chớp chớp: ‘Ba, mẹ, Tiểu Hòa muốn nghe kể chuyện, Tiểu Hòa nghe kể xong chuyện sẽ đi ngủ!’

Cô bé thích nhất là được nghe ba mẹ kể những câu chuyện cổ tích của Andersen.

‘Tiểu Hòa ngoan, muốn nghe chuyện gì ba kể con nghe!’ Cung Quý Dương ôm chặt con gái, âu yếm hỏi.

‘Dạ!’ Tiểu Hòa chớp đôi mắt to ra vẻ suy nghĩ rồi mới nói: ‘Ba, kể cho Tiểu Hòa nghe chuyện “Bầy chim thiên nga” đi, là chuyện của công chúa Alisa với hoàng tử ấy!’

‘Quý nghich ngợm, cứ thích nghe chuyện hoàng tử với công chúa!’ Sầm Tử Tranh vừa lắc đầu vừa âu yếm trách yêu.

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Hòa lộ ra nụ cười rạng rỡ, cô bé nói một cách nghiêm túc: ‘Bởi vì mỗi lần Tiểu Hòa nghe chuyện của hoàng tử và công chúa thì Tiểu Hòa luôn cảm thấy hoàng tử trong truyện rất giống ba, công chúa thì giống mẹ, ba với mẹ luôn sống hạnh phúc bên nhau!’

‘Haha ...’ Cung Quý Dương nghe con gái nói vậy, cười hớn hở nói: ‘Bé cưng đúng là nguồn vui của ba nha! Được, vậy ba kể cho Tiểu Hòa nghe chuyện “Bầy chim thiên nga”!’

Bởi vì Cung Quý Dương từ nhỏ đã thích nghe chuyện cổ tích vì vậy Cung Quý Dương gần như đã mua hết những quyển truyện cổ tích được bày bán trên thị trường, chỉ riêng những tuyển tập truyện cổ tích của Andersen cũng đã tiêu tốn của hắn không ít tiền để mua những quyển truyện gốc số lượng hạn chế đương nhiên giá tiền hoàn toàn không rẻ. Không chỉ như thế, vì để có thể xem là một ông bố mẫu mực, hắn còn tận lực học thuộc hết những câu truyện của Anderson, chỉ cần Tiểu Hòa muốn nghe câu chuyện nào hắn đều có thể kể cho cô bé nghe một cách sinh động nhất.

‘Ngày xưa ngày xưa ở một vương quốc rất xa xôi, vị vua trị vì vương quốc đó có mười một người con trai và một người con gái tên là Alisa. Mười một người con trai này đều là hoàng tử. Khi các hoàng tử đến tuổi đi học, trên ngực mỗi người đều có đeo một miếng ngọc bội hình trái tim, bên sườn thì đeo một thanh bảo kiếm. Các hoàng tử đều dùng viết chì tập viết trên những tấm bảng vàng, ai nấy đều rất thông minh, các sách vở đã học qua đều thuộc lòng, mà mọi người ai cũng biết họ là hoàng tử. Còn cô em gái Alisa của họ thì thường ngồi soi gương trên một chiếc ghế nhỏ. Cô ấy có một quyển sách tranh, quyển sách tranh này cực kỳ quý giá, quốc vương gần như phải tiêu tốn cả nửa vương quốc mới mua được cho con gái ...’

Đôi mắt to tròn đen láy của Cung Quý Hòa mở thật lớn, thoát nhìn cô bé xinh xắn như một cô búp bê Barbie, vừa nghe đến đây, cô bé liền ngắt lời cha: ‘Ba à, Tiểu Hòa với Alisa cũng giống nhau, Tiểu Hòa cũng có quyển sách tranh rất đẹp, còn có quần áo rất đẹp nữa, quần áo mà mẹ thiết kế cho Tiểu Hòa là đẹp nhất trên đời ...’

‘Tiểu Hòa với Alisa đúng là giống nhau, đều là công chúa nhỏ. Chỉ có điều Alisa trong truyện cổ tích phải chịu khổ nhiều lắm!’ Sầm Tử Tranh cười nhẹ vỗ vỗ người con gái.

‘Thật sao? Làm công chúa phải chịu khổ sao mẹ?’

Gương mặt nhỏ nhắn của Cung Quý Hòa nhăn lại, cô bé vội nhìn cha mình, lo lắng nói: ‘Ba à, nhanh kể tiếp cho Tiểu Hòa nghe đi, con muốn nghe nữa!’

‘Được, được, ba kể cho con nghe ...’ Cung Quý Dương lại nhỏ giọng tiếp tục câu chuyện.

Dưới ánh đèn ấm áp, ba người hạnh phúc nằm bên cạnh nhau. Cung Quý Dương kể cho con gái nghe hết câu chuyện này đến câu chuyện khác, rốt cuộc đến lúc kể câu chuyện thứ ba thì Cung Quý Hòa mới thiếp giấc đầu lên cánh tay Cung Quý Dương, ngủ thật ngọt ngào.

Nhìn vẻ mặt xinh xắn của con gái trong giấc ngủ ngọt ngào, bên môi Sầm Tử Tranh câu lên một nụ cười thật ôn nhu, thật ấp áp, trong nụ cười tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

‘Bà xã, khuya lắm rồi, em cũng đi ngủ đi. Nào ...’

Cung Quý Dương chu đáo vỗ phảng gối đầu sau đó giúp Sầm Tử Tranh đắp chăn, mỗi động tác đều tràn đầy tình ý và ôn nhu.

Bàn tay to của Cung Quý Dương bị Sầm Tử Tranh dịu dàng ngăn lại, cô mở to đôi mắt trong veo, tình ý thâm trọng nhẹ giọng nói: ‘Quý Dương, qua lễ Giáng sinh này, tình yêu của chúng ta cũng lại qua thêm một năm nữa!’

‘Cô ngốc, tình yêu của chúng ta vẫn sẽ luôn còn đó, giống như lời của Tiểu Hòa đã nói, anh sẽ đem đến cho gia đình mình một cuộc sống như trong cổ tích!’

Cung Quý Dương dịu dàng vuốt ve gương mặt cô, trong mắt không che dấu chút nào tình ý sâu đậm từ đáy lòng.

‘Em yêu anh, Quý Dương ...’

Sóng mắt Sầm Tử Tranh dập dờn tình ý, hạnh phúc của cô hoàn toàn là do người đàn ông trước mặt này mang đến, bảo sao cô không động tâm được chứ?

‘Anh cũng yêu em ...’

Một niềm hạnh phúc cũng trào dâng trong lòng Cung Quý Dương, bàn tay to của hân nhẹ vuốt ve gương mặt xinh đẹp động lòng người của cô rồi nhẹ nhàng cúi đầu, thâm tình đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu, lúc này hân chỉ muốn dùng hành động để biểu đạt tình yêu sâu thẳm trong đáy lòng mình ...

147. Q.10 - Chương 15-16

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 15: Gặp lại người quen cũ

Đường như lễ Giáng sinh năm nay tuyệt đặc biệt rơi nhiều, cả trước và sau lễ Giáng sinh cả New York gần như chìm trong màn tuyết trắng xóa nhưng hoàn toàn không che lấp hết vẻ đẹp của thành phố này. Trước lễ Giáng sinh thương hiệu Leila đã hoàn thành show diễn đặc sắc nhất của mình từ trước đến giờ. Khi Sầm Tử Tranh được người mẫu chính dẫn từ phía sau hậu đài đi đến trước sàn catwalk, tiếng vỗ tay rào rạt vang lên khắp hậu trường, cùng lúc đó, ánh sáng từ những chiếc máy ảnh, trong một khoảnh khắc, chùng như làm lu mờ màn tuyết trắng ngoài kia.

Qua mấy năm phát triển, thương hiệu Leila đã có được một vị trí vững chắc trong làng thời trang cao cấp quốc tế, thương hiệu Leila hôm nay như là một sự bảo chứng, một tiêu chí cho sự sang trọng và xa xỉ.

Trên đường phố New York, không khí lễ hội vẫn còn lan tỏa trong không gian mang đến ỗi người một cảm giác tràn trề sinh lực và hy vọng. Chỉ có điều tuyết rơi tuy rất đẹp nhưng không thể không thừa nhận tuyết khiến cho giao thông trên đường cực kỳ không thông thuận.

Chính lúc này Sầm Tử Tranh đang len lỏi trong dòng xe cộ đó. Ngồi trong xe, bốn phía trước sau trái phải toàn xe là xe, cô có chút sốt ruột nhìn đồng hồ, thời gian đối với cô mà nói lúc này có chút gấp rút, bởi vì qua hôm nay, Thiên Nhi và Diên Nhi phải trở về tổ chức chịu huấn luyện đặc biệt, cô muốn dành nhiều thời gian hơn bên các con.

‘Chú Đạt, phía trước thế nào rồi?’ Sầm Tử Tranh lo lắng nhìn lại đồng hồ một lần nữa rồi lên tiếng hỏi người tài xế.

Người tài xế được Sầm Tử Tranh kêu là chú Đạt mở cửa xe nhìn theo dòng xe cộ, thấy trước mắt là một dòng xe dài vô tận, ông vô lực lắc đầu: ‘Thiếu phu nhân, phía trước kẹt xe rất nghiêm trọng, mà bây giờ chúng ta cũng không thể quay đầu xe được, xem ra chúng ta chỉ có thể chờ thôi!’

Lúc này Sầm Tử Tranh chỉ hận không thể mọc cánh mà bay về Cung Viên, cô có vẻ rầu rĩ nhìn tình trạng giao thông hỗn loạn phía trước mắt, sau đó ánh mắt lo lắng nhìn về hai bên cửa sổ xe, bất chợt ...

Ngay lúc ánh mắt cô lướt qua vỉa hè phía tay phải thì cả người chợt sững sốt, sau đó cả người run khẽ ...

Bóng dáng vừa lọt vào mắt Sầm Tử Tranh đang đi trên lề đường, bóng dáng ấy tuy chỉ lướt qua tầm mắt nhưng đã lập tức khóa trụ ánh mắt của cô.

Tim Sầm Tử Tranh đập thình thịch trong lồng ngực, cô vội đẩy cửa xe ...

‘Thiếu phu nhân ...’

‘Chú Đạt, chú về trước đi. Nếu Cung tiên sinh có hỏi thì chú cứ nói tôi muốn một chút mới trở về được!’ Sầm Tử Tranh ngắt lời chú Đạt rồi vội vàng xuống xe bước về phía vệ đường bên phải.

Tuyết rơi rất dày, cơ hồ che mất tầm nhìn của Sầm Tử Tranh nhưng cô rất chắc chắn về bóng người mình vừa nhìn thấy. Nhắc chân đuổi về phía trước, khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia càng lúc càng gần, lòng cô bất giác thắt lại.

‘Tình Nghiên ... Tình Nghiên ... là bạn thật sao? Tình Nghiên ...’

Khi thấy bóng người phía trước chợt dừng bước chân trước cửa kính của một cửa hàng thì Sầm Tử Tranh mới có can đảm bước đến gần, nhỏ giọng gọi.

Bóng người phía trước rõ ràng cũng hơi run khê sau đó chậm rãi xoay người lại, sau khi nhìn rõ người vừa lên tiếng gọi mình, trên mặt người kia lập tức lộ ra vẻ lạnh lùng.

Sầm Tử Tranh ngây người nhìn cô gái đứng trước mặt mình, trên người cô gái mặc một chiếc váy dài màu trắng, mái tóc dài xõa tùy ý xõa tung trên vai. Trên gương mặt hiền dịu vẫn chưa lưu lại dấu vết gì của thời gian, nhưng trong chớp mắt nhìn thấy Sầm Tử Tranh đó, gương mặt kia chợt lộ ra vẻ lạnh lùng đến cùng cực

Quả nhiên là Tình Nghiên! Khương Tình Nghiên, em gái của Khương Ngự Kinh, cũng chính là người bạn tốt thời đại học của cô.

‘Tình Nghiên, thật là bạn sao? Bạn ... bạn đến New York từ bao giờ? Mấy năm nay bạn đi đâu? Sống thế nào?’ Sầm Tử Tranh kích động bước về phía trước, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay bạn, hỏi liên tục một tràng.

Trên gương mặt trắng nõn của Tình Nghiên không hề lộ ra chút kích động nào, thậm chí không hề lộ ra chút tình cảm nào, chỉ có sự lạnh lùng, trong đôi mắt trong veo như nước cũng chỉ một vẻ lạnh như băng, môi Tình Nghiên nhẹ nhếch lên một đường cong lạnh mạp, cánh tay rút nhanh lại ...

‘Ồ, thì ra là Cung phu nhân. Thật là vừa khéo. Không ngờ New York lớn như vậy chúng ta cũng có thể gặp nhau. Hay là ... thế giới này quá nhỏ bé?’

Nói rồi cô liếc mắt nhìn Sầm Tử Tranh vẻ kinh miệt, cười lạnh một tiếng rồi xoay người bước đi.

‘Tình Nghiên ...’

Sắc mặt Sầm Tử Tranh chợt biến, cô vội vàng đuổi theo Khương Tình Nghiên, lần nữa nắm lấy cánh tay cô: ‘Tình Nghiên, bạn có biết mấy năm qua mình vẫn luôn hỏi thăm tin tức của bạn không? Bạn Mình biết bạn vẫn còn trách mình!’

Tình Nghiên cười lạnh một tiếng: ‘Thế nào, Cung phu nhân muốn tìm tôi sao? Thật là vinh hạnh của tôi. Chẳng lẽ Cung phu nhân còn nhớ đến trên đời này còn có một Khương Tình Nghiên sao?’

‘Tình Nghiên, giữa chúng ta có một chút hiểu lầm, bạn trách mình, thậm chí là hận mình cũng là bình thường, điều này mình rất hiểu. Nhưng ở đây là đường lớn, ồn ào quá nói chuyện không được, chẳng bằng chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện, có được không?’ Sầm Tử Tranh nói một cách chân thành.

Tình Nghiên nghe vậy trong ánh mắt chợt xẹt qua một tia sắc bén, cô nhìn Sầm Tử Tranh, thật lâu sau đó mới cười lạnh nói: ‘Ngồi xuống nói chuyện? Giữa chúng ta còn có gì để nói nữa chứ?’

‘Tình Nghiên, xin bạn ... đừng như vậy mà. Chẳng lẽ bạn đã quên, chúng ta từng là bạn tốt nhất của nhau sao?’

Khương Tình Nghiên chợt vỗ tay mấy tiếng ngắt lời Sầm Tử Tranh, ý cười càng sâu trên gương mặt xinh xắn, nhưng hoàn toàn chỉ là ngoài mặt, nụ cười này, hoàn toàn không phải xuất phát từ nội tâm.

‘Đúng vậy, chúng ta đã từng là bạn tốt của nhau nhưng hôm nay tôi thấy người được gọi là bạn tốt kia có một chỗ nương tựa tốt như vậy, sống cuộc sống hạnh phúc như vậy, tôi mừng thay cho bạn mình, thế thôi!’

‘Tình Nghiên!’

‘Xin lỗi nha, Cung phu nhân. Tôi còn có việc phải làm. Bà cũng biết đó, từ khi anh trai tôi mất đi, tất cả mọi chuyện đều do một mình tôi gánh vác. Bây giờ chuyện tôi có thể làm cũng chỉ là cố gắng làm việc mà thôi!’

Khương Tình Nghiên lạnh nhạt ngắt lời Sầm Tử Tranh lần nữa, trong mắt vẫn vẻ đăm đăm như nãy giờ, không vui cũng không buồn.

‘Tình Nghiên, nói ình biết bây giờ bạn đang làm gì, đang làm việc ở đâu được không? Bạn vội cũng không sao, ngày mai mình có thể tìm bạn, chúng ta từ từ nói chuyện!’

Sầm Tử Tranh không muốn lỡ mất cơ hội lần này, cô không biết lần này nếu Tình Nghiên rời đi thì liệu cô phải đợi đến bao giờ mới gặp lại được cô ấy.

Nào ngờ Tình Nghiên nghe cô nói vậy, đôi mày xinh đẹp liền nhíu lại, ánh mắt cô nhìn về phía gương mặt đầy lo lắng của Sầm Tử Tranh, nhẹ lắc đầu: ‘Cung phu nhân, tôi thật hy vọng về lo lắng trên gương mặt bà là thật lòng. Chỉ tiếc là ...’

Cô thở dài một tiếng, nét mặt càng thêm lạnh: ‘Bà với tôi tuy là bạn học, nhưng tôi vẫn luôn không nhận ra, thì ra Cung phu nhân không chỉ giỏi thiết kế trang phục mà thiết kế tâm kế càng giỏi hơn, hơn nữa, bản lĩnh diễn kịch cũng là số một, tôi tự thẹn đời này cũng không bằng một phần vạn của bà vì vậy, tôi đi đâu về đâu cũng là chuyện của tôi, không liên quan gì đến Cung phu nhân!’

Nói dứt lời, Tình Nghiên liền lách qua người Sầm Tử Tranh bước đi, bước chân kiên định mặc cho những bông tuyết không ngừng rơi rào rạt trên bờ vai gầy

Chương 16: Một đêm trước khi rời xa (1)

Trong suốt cả bữa cơm tối tiếng cười nói không ngừng, lại bởi vì năm tiểu quý đều có mặt đầy đủ vì vậy không khí càng náo nhiệt bội phần.

‘Haha, ta là ma vương, xem các ngươi giờ chạy đi đâu?’

Sau bữa cơm tối, năm đứa nhóc lại tiếp tục chơi đùa. Lúc này Lăng Triệt đang đeo trên mặt một chiếc mặt nạ quỷ nhìn rất đáng sợ, trong tay lại cầm một vật trông giống như cây chùy, chú bé đang hướng về phía Lăng Lạc và Cung Ngữ Hòa gào rống, vừa rống vừa bổ về phía hai cô bé.

‘Aaaa...’ Lăng Lạc và Cung Ngữ Hòa không hện mà cùng thất thanh kêu lớn, tiếng kêu như chim non vừa bị dọa sợ bay tứ tán.

‘Đừng sợ, có siêu cấp hoàng tử ở đây, đại ma vương, ngươi đừng vội đắc ý. Xem chiêu ...’

Đúng lúc này, Cung Liệt Thiên với một chiếc áo choàng khoác trên người, dáng vẻ hết như một hoàng tử, chính nghia lăm liết lớn tiếng quát, đồng thời cũng vọt đến chắn trước mặt hai cô gái nhỏ, tay không ngừng hươ hươ như đang xuất chiêu.

‘Aaa ...’ Lăng Triệt làm ra vẻ như đã bị thương ngã nhào trên đất.

‘Haha ... Ma vương bị anh Thiên Nhi đánh bại rồi!’ Lăng Lạc vừa nhảy nhót vừa hò hét, gương mặt xinh xắn lộ rõ sự sùng bái với Cung Liệt Thiên.

‘Anh Thiên Nhi, anh thật giỏi nha!’

Trên gương mặt anh tuấn của Cung Liệt Thiên không dấu được vẻ tự hào, hần vươn tay vỗ vỗ lên vai Lăng Lạc, ‘Sau này có anh Thiên Nhi bảo vệ cho em, không cần phải sợ!’

Tiểu Lăng Lạc cười càng rạng rỡ.

Nhìn đám con nít vừa náo vừa quấy, Kỳ Hình mỉm cười lắc đầu, lúc này tất cả những người lớn đều tề tựu nơi sofa của phòng khách chính mà trò chuyện với nhau nhưng có thể thấy rõ, họ cũng bị lây sự nghịch ngợm và náo nhiệt của đám con nít nên không khí càng thêm phần vui vẻ.

‘Lạc Nhi, mau lấy mặt nạ xuống, cẩn thận đừng dọa đến các em!’ Kỳ Hình vẫn là không nhin được lên tiếng nhắc nhở, những đứa trẻ này thật là càng lúc càng nghịch ngợm.

‘Cứ để mặc bọn trẻ chơi đùa đi. Ngày thường chúng vốn không có cơ hội cùng chơi với nhau, lại còn phải chịu huấn luyện gian khổ như vậy thật là tội nghiệp. Bà già này nhìn con mình chịu huấn luyện, lại nhìn cháu mình chịu huấn luyện, giờ lại còn phải nhìn thấy cháu cố chịu huấn luyện. Haizzz, ta thấy quy định này nên chẳng sửa đổi lại một chút, đừng nói là đám nhỏ chịu không nổi mà trái tim của bà già này cũng sắp chịu không nổi rồi đây!’ Cung lão phu nhân âu yếm nhìn mấy đứa trẻ linh lợi hoạt bát đang chơi đùa ngoài kia, cảm thán nói.

‘Mẹ, đây đã là quy định đã lâu rồi, sao có thể nói sửa là sửa được chứ. Tuy con cũng rất thương tụi nhỏ nhưng cũng chỉ có thể nén lòng mà chịu đựng thôi!’ Trình Thiên Tây vừa đưa cho Cung lão phu nhân một miếng trái cây đã gọt rồi vừa nhỏ giọng nói.

‘Mẹ, cái gọi là “tạo nghiệp dễ, giữ nghiệp khó” chính là như vậy. Tứ đại tài phiệt truyền đến đời Thiếu Đường, Quý Dương, bất luận là thành tích kinh doanh hay danh tiếng đều có thể nói là lớn mạnh vượt bậc, con nghĩ điều này hoàn toàn có liên quan đến chuyện từ nhỏ chúng ta quyết định đưa chúng đến tổ chức chịu huấn luyện, từ đó tạo một nền tảng vững chắc cho chúng. Chính vì vậy, cho dù đau lòng đến đâu chúng ta vẫn không thể làm trái với quy định này. Mẹ nhìn những đứa trẻ này thử xem, đứa nào cũng đều thông minh nổi trội, thử hỏi những đứa trẻ của những gia đình bình thường khác làm sao bì kịp? Tuy rằng tuổi thơ của chúng vất vả nhiều nhưng phàm là chuyện trên đời, có bỏ ra tất sẽ có thu hoạch, như nhóm Thiếu Đường và Quý Dương vậy, con không muốn nhìn thấy tứ đại tài phiệt truyền đến đời này lại sụp đổ!’ Cung Doãn Thần nhất thời cảm khái nói ra lời tận đáy lòng.

Thực ra, bị gửi đến tổ chức chịu huấn luyện không đơn giản chỉ là bồi dưỡng bình thường mà ai nấy đều biết, tứ đại tài phiệt không chỉ có danh vọng trong thương trường mà thế lực xã hội đen phía sau cũng khiến người khác không dám xem thường. Bắt đầu từ Lãnh Diệt Thiên cha của Lãnh Thiên Dục cho đến bây giờ, trong danh sách các thế lực xã hội đen làm bối cảnh cho tứ đại tài phiệt lại có thêm một cái tên - Đảng Hắc thủ, điều này không còn nghi ngờ gì nữa, đã tăng thêm một lớp bảo vệ kiên cố nữa cho thế lực của tứ đại tài phiệt.

Đến đời Lãnh Thiên Dục, sau khi hấn lên nắm quyền Thủ phán Cách hạ của đảng Hắc thủ, vì mở rộng phạm vi thế lực của tứ đại tài phiệt thêm một tầng nữa, bất luận là đảng Hắc thủ hay là tổ chức xã hội đen Đông Á Yakuza đều có quan hệ thân thiết gần như không thể tách rời với tứ đại tài phiệt.

Người của tứ đại tài phiệt trước giờ cũng không nhận mình là người tốt gì bởi vì trong giới kinh doanh trước giờ cũng khó có ai thành công mà hoàn toàn trong sạch, chính bởi vì thương trường như chiến trường, bọn họ đương nhiên cũng có đủ các loại thủ đoạn để có được vị trí vững chắc trên thương trường.

Lúc này, người này giờ ngồi ở một bên mãi mê vẽ đồ án thiết kế vũ khí là Cung Liệt Diên chợt ngẩng đầu lên nhìn các bậc trưởng bối nói: ‘Ai bảo tứ đại tài phiệt truyền đến đời chúng con sẽ sụp đổ chứ? Diên Nhi không như vậy, anh Thiên Nhi và Lăng Triệt càng sẽ không như vậy!’

Đứa bé này này giờ lăng lạng chăm chú vào việc của mình, giờ đột nhiên thốt ra một câu này quả thực dọa mọi người đều giật mình. Lăng Thiếu Đường cười ha hả: ‘Diên Nhi đứa bé này đúng là, hề không nói chuyện thì thôi mà nói ra thì câu nào câu này đều khiến người ta giật mình. Về chuyện kia, chỉ cần các con biết ông bà cha mẹ mình dựng nghiệp rất vất vả, toàn bộ đều tự thân vận động thì được rồi. Chú Lăng tin, sau khi các con trưởng thành ai nấy đều sẽ trở thành người tài!’

‘Cám ơn chú Lăng!’ Cung Liệt Diên cười rất vui vẻ.

‘Diên Nhi, con đang vẽ gì vậy? Vì sao không đi chơi cùng các anh chị em?’ Sầm Tử Tranh nghi hoặc hỏi con.

Có đôi khi Sầm Tử Tranh thật sự rất hoài nghi, vì sao cô sinh ra một đôi song sinh nhưng tính cách hai đứa trẻ lại khác xa nhau đến vậy chứ? Một đứa thì thích động, một đứa lại thích tĩnh, một đứa thích thí

nghiêm, một đứa thích thực tế nếu như phải nói ở hai đứa có gì giống nhau thì đó chính là, hai đứa đều không có một chút gì phù hợp với lứa tuổi của chúng cả.

Nếu so với hai đứa tiểu quỷ kia, ít ra Tiểu Hòa là giống với những đứa trẻ khác nhất.

Thực ra, Sầm Tử Tranh rất hy vọng con mình có được một tuổi thơ bình thường bởi vì cô dám cam đoan, bất luận là Quý Dương hay Thiếu Đường bọn họ nếu bây giờ hồi tưởng lại, tuổi thơ của họ chỉ là những tháng ngày huấn luyện gian khổ mà thôi, như vậy rất đáng tiếc.

Nhưng ... Sầm Tử Tranh cũng biết, đó là vận mệnh không thể tránh khỏi của người của tứ đại tài phiệt, ông Trời quả thật rất công bình, phạm chuyện gì cũng có được có mất, đám trẻ này vừa sinh ra thì đã định sẵn phải đảm đương trọng trách kế thừa sự nghiệp của tứ đại tài phiệt chính vì vậy, chúng cũng đã định sẵn sẽ không thể có một tuổi thơ bình thường như bao nhiêu đứa trẻ khác được.

Cung Liệt Diên nghe mẹ hỏi nét mặt lập tức nghiêm túc trở lại, chú bé trả lời một cách đường hoàng: ‘Con đang vẽ lại sơ đồ cây súng mới nhất mà ba vừa nghiên cứu chế tạo ra. Nhưng mà lạ quá, con vẽ hoài mà vẽ không ra được!’

‘Diên Nhi, ngày mai Lạc Nhi và Triệt Nhi đã đi rồi, con đừng vẽ nữa, ra chơi với mọi người đi con!’ Sầm Tử Tranh cười khuyên nhủ.

Cung Liệt Diên chu môi: ‘Diên Nhi không muốn chơi chung với anh hai đâu, cái gì mà đại ma vương chứ, thật ầu trĩ!’

148. Q.10 - Chương 17-18

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 17: Một đêm trước khi rời xa (2)

Lời của chú bé khiến cho các bậc trưởng bối bật cười ha hả ...

‘Diên Nhi đứa bé này đúng là già trước tuổi!’

Cung Quý Dương kéo Cung Liệt Diên vào lòng, mắt hần liếc qua tờ giấy vẽ của con trai, ‘Như vậy đi, ba giúp con vẽ xong sơ đồ, con đi chơi với các anh chị và em, được không?’

‘Không được không được, Diên Nhi muốn tự mình vẽ, với lại, không cho phép ba mách nước!’ Cung Liệt Diên cực kỳ nghiêm túc nói.

‘Được được. Ba chỉ xem xem Diên Nhi nhà chúng ta có thể thuận lợi hoàn thành phác thảo hay không thôi!’ Cung Quý Dương cười nói nhưng trên nét mặt không dấu được vẻ kiêu ngạo.

Lúc này Lăng Lạc chạy vội đến, bàn tay nhỏ nhắn kéo áo Cung Liệt Diên, giọng non nớt gọi: ‘Diên Nhi, mau đi chơi với mọi người đi!’

‘Đúng đó đúng đó Diên Nhi, lớn như vậy rồi mà còn đợi con gái đích thân đến mời, không biết xấu hổ!’ Cung Liệt Thiên cười vẻ chế nhạo.

‘Hừm!’

Cung Liệt Diên nhảy ra khỏi lòng Cung Quý Dương, nghiêng đầu nói: ‘Thiên Nhi mới là người không biết xấu hổ, rõ ràng là em mà cứ dùng uy hiếp lẫn dụ dỗ Lạc Nhi gọi mình là anh!’ Nói dứt lời, chú bé như một người lớn thực thụ đi đến trước mặt Sầm Tử Tranh nói: ‘Mẹ à, lần trước Diên Nhi đã tận mắt chứng kiến Thiên Nhi uy hiếp Lạc Nhi, bảo Lạc Nhi sau này gọi anh ấy là anh bằng không thì sau này có gì vui cũng không dẫn chị ấy theo, Lạc Nhi còn bị dọa đến khóc luôn đó!’

Sầm Tử Tranh nghe con trai nói vậy, ánh mắt liền xoay về phía con trai lớn, đứa bé này chẳng lẽ lại nghịch ngợm đến thế sao? Đạo gần đây cô và Quý Dương đều tưởng đều tưởng chúng gọi đùa vậy thôi.

‘Thiên Nhi, Diên Nhi nói vậy có đúng không?’

Cung Liệt Thiên chu môi đi về phía trước, sau khi trừng mắt nhìn em trai chú bé mới nhìn về phía mẹ, nói: ‘Mẹ, Thiên Nhi biết sai rồi, lần sau con không dám nữa!’

‘Haha ...’ Lúc này Lăng Thiệu Đường mới cười sảng khoái nói: ‘Thiên Nhi, đến chỗ chú Lăng này!’

Cung Liệt Thiên vội đi về phía Lăng Thiệu Đường, đến trước mặt hắn thì dừng lại, nhìn hắn với ánh mắt tò mò.

Lăng Thiệu Đường cúi người nói khẽ bên tai hắn: ‘Thiên Nhi, thích Lạc Nhi sao?’

‘Ông xã, anh ...’ Kỳ Hinh cười ngắt lời chồng. Ông xã của cô đôi khi cũng thật quá mức, Cung Liệt Thiên mới mấy tuổi đâu chứ!

Nào ngờ Cung Liệt Thiên ngẩng đầu, nói một cách chắc nịch: ‘Thích!’

‘Này ... Thiệu Đường, cậu đừng dạy hư con mình!’

Cung Quý Dương chợt lên tiếng, chẳng lẽ hắn còn không biết tên kia đang suy nghĩ điều quỷ quái gì sao!

Lăng Thiệu Đường nghe bạn nói vậy lập tức phản đối: ‘Mình chỉ là chỉ đường thôi mà, nói sao đi nữa, giữa bọn chúng chỉ cách nhau một tuổi thôi mà!’

Nói xong với bạn, hắn lại cúi thấp xuống nhìn Cung Liệt Thiên nói: ‘Thiên Nhi, nói cho chú Lăng biết, con thích Lạc Nhi nhiều không?’

‘Thích nhiều, thích nhiều lắm nha, dù sao thì con cũng không diễn tả được!’ Cung Liệt Thiên dù sao cũng là đứa bé, hắn không biết làm sao biểu đạt tình cảm của mình!

‘Vậy sau này Thiên Nhi cưới Lạc Nhi làm vợ có được không?’ Lăng Thiệu Đường cười một cách gian trá hỏi.

‘Dạ!’ Cung Liệt Thiên làm ra vẻ suy nghĩ một hồi sau đó mới lên tiếng.

Đang lúc mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì Cung Liệt Thiên đã đi đến bên cạnh Lạc Nhi, nói một cách thần bí: ‘Lạc Nhi, em gần đây có lắp ráp một chiếc xe đồ chơi rất lợi hại, chị có muốn xem không?’

Lăng Lạc dù sao cũng là đứa bé, còn rất ham chơi nghe vậy cô bé liền mừng rỡ nhảy nhót reo mừng ...

‘Được đó được đó, chị muốn chơi, chị muốn chơi!’

‘Đi thôi!’ Cung Liệt Thiên không nói nhiều, lập tức kéo tay Lăng Lạc chạy đi.

‘Hahaha ...’

Lần này thì đến lượt Cung Quý Dương bật cười thành tiếng, ‘Thiệu Đường, cậu bớt lo chuyện ngoài lề đi, chuyện mai mối cho trẻ con này càng làm càng rối thêm mà thôi! Mình có hai đứa con trai, cậu muốn đứa nào? Hay là để mình hỏi thử chúng xem sao nhé!’

Nhìn vẻ khó xử của Lăng Thiệu Đường, Cung Quý Dương cười càng vui vẻ, hắn nhìn về phía Lăng Triệt sau đó mới hỏi: ‘Triệt Nhi, sau này dọn đến Cung Viên ở với ba nuôi, được không?’

‘Dạ được, dạ được!’

Tiểu Lăng Triệt vui vẻ nhảy nhót reo mừng, sau đó lại còn nói thêm một câu: ‘Nhưng Triệt Nhi cũng muốn ở cùng với ba mẹ!’

‘Triệt Nhi, đến Cung Viên không chỉ có ba nuôi, mẹ nuôi, bà nội, bà bố còn có Ngũ Hòa nữa!’ Cung Quý Dương cười càng gian xảo, lên tiếng dụ dỗ.

‘Chuyện này ...’ Lăng Triệt nghiêng chiếc đầu nhỏ tỏ vẻ suy nghĩ một hồi mới cười nói: ‘Triệt Nhi thích chơi cùng với Cách Lạc Băng hơn!’

‘Cách Lạc Băng?’ Ai nấy đều ngạc nhiên đến sửng sốt, đây ... là tên một người sao?

‘Con trai, Cách Lạc Băng là ai?’ Lăng Thiệu Đường không nhịn được tò mò hỏi.

Kỳ Hinh lúc này mới lên tiếng: ‘Con đó, từ lần trước đi giao lưu trở về vẫn luôn nhắc đến cái tên này, hỏi ra thì không chịu nói, thần bí quá!’

Không ngờ lần này Lăng Triệt lại rất hợp tác, cậu bé tuyên bố một cách kiêu ngạo: ‘Cách Lạc Bằng là một cô bé rất đẹp nha, năm nay mới ba tuổi thôi! Cho nên sau này con muốn ở bên cạnh Cách Lạc Bằng, nếu như con ở chung với Tiểu Hòa thì Cách Lạc Bằng sẽ rất đau lòng!’

‘Hừm!’

Cung Ngữ Hòa nghe cậu bé nói vậy, trên gương mặt xinh xắn lộ ra vẻ không vui: ‘Em mới không thèm ở chung với anh, cái gì mà Cách Lạc Bằng, Cách Lạc Sơn gì chứ, mặc kệ anh!’

Nói rồi cô bé liền cầm bức vẽ của mình dùng dùng chạy lên lầu.

‘Mấy đứa bé này thật là ...’ Sầm Tử Tranh cười lắc đầu.

‘Con nha, tiểu quý này, mới gặp con gái nhà người ta lần đầu tiên mà đã muốn ở cùng với người ta sao?!’ Kỳ Hinh cười âu yếm vỗ đầu con trai, trách yêu.

‘Triệt Nhi mặc kệ, tóm lại là sau này Triệt Nhi nhất định sẽ tìm được Cách Lạc Bằng, Cách Lạc Bằng phải ở chung với Triệt Nhi!’ Lăng Triệt nói một cách kiên định.

Cung Quý Dương nghe chú bé nói vậy trên mặt liền lộ vẻ tiếc hận nhìn Lăng Thiếu Đường, hai tay khoanh trước ngực ung dung nói: ‘Thiếu Đường à, xem ra số mệnh định sẵn chúng ta không thể trở thành thông gia rồi!’

Lăng Thiếu Đường bật cười ha hả: ‘Thật không ngờ, đứa nhóc này tuổi còn nhỏ mà đã si tình thế này rồi!’

Tiểu Lăng Triệt cười, gương mặt tuấn đạt héch lên: ‘Ba cũng là người si tình vậy, mà ... cha nuôi cũng vậy mà!’

Lần này thì cả nhà đều không nhịn được, ai nấy đều bật cười ha hả, cả căn phòng khách rộng rãi tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ.

Chương 18: “Năn nỉ” như thế nào?

Đêm đã khuya

Ánh đèn nhân nhật chiếu những tia sáng huyền hoặc khắp gian phòng ngủ, cánh cửa mở ra ban công chậm rãi được đẩy ra. Ngay lập tức những bông tuyết trắng mang theo hơi lạnh cóng người bay vào trong phòng, tấm rèm cửa mỏng cũng bị cơn gió đêm thổi tung bay.

Sầm Tử Tranh mặc một chiếc áo ngủ đơn bạc lặng lẽ đứng giữa trời đêm, đáy mắt toát ra một vẻ ưu thương, cô lặng lẽ dõi mắt về phía xa xa chùng chùng như quên mất cái lạnh của trời đông.

Từ phía sau một cảm giác ấm áp chợt vây phủ lấy cô, một đôi tay rắn rỏi nhẹ nhàng vòng qua bờ eo mảnh khảnh của cô, rất nhanh sau đó, Sầm Tử Tranh thấy mình bị kéo vào một lồng ngực dày rộng ấm áp.

Cửa bị kéo chặt lại, bàn tay nhỏ nhắn lúc này đã lạnh cóng của Sầm Tử Tranh cũng được ủ trong một lòng bàn tay ấm áp hữu lực.

‘Đang nghĩ gì mà ngắt người ra vậy? Mặc mỏng thế này không sợ nhiễm lạnh sao?’ Giọng nói trầm ấm mang theo một vẻ sùng nịch không che dấu của Cung Quý Dương vang bên tai cô.

Sầm Tử Tranh hơi xoay lại ghé đầu mình vào ngực chồng, cô lặng yên không nói, chỉ khẽ thở dài một tiếng.

Cung Quý Dương nhẹ nhàng xoay người vợ lại hấn cúi đầu nhìn người phụ nữ trong lòng mình, rất nhanh đã nhận ra vẻ buồn bã trong mắt cô.

‘Xảy ra chuyện gì sao? Suốt ngày hôm nay cứ thấy em rầu rĩ không vui!’

Sầm Tử Tranh hơi ngẩng đầu lên nhìn người chồng thân yêu, ngập ngừng muốn nói lại thôi, ánh mắt càng ảm đạm thêm.

Bất thành linh Cung Quý Dương ôm lấy cô bế bổng lên.

‘Aaaa ... Quý Dương!’

Sầm Tử Tranh giật mình kêu thất thanh một tiếng, đôi tay mềm mại không ý thức vòng qua cổ hắn, ‘Thả em xuống!’

Đều là vợ chồng già cả rồi mà hắn vẫn cứ như thế.

‘Buông em xuống hử?’ Cung Quý Dương nhướn mày, một nụ cười xấu xa nở rộ trên gương mặt anh tuấn, ‘Được thôi ...’

Theo câu nói bị bỏ dở nửa chừng, cả người Sầm Tử Tranh đã được nhẹ nhàng đặt xuống chiếc nệm êm ái, thân thể cao lớn của Cung Quý Dương cũng áp xuống theo ...

‘Bà xã đại nhân có chuyện gì dấu anh sao?’ Bàn tay to của hắn trườn men lướt qua những sợi tóc dài óng ả của cô, động tác mang theo vô hạn quyến luyến và âu yếm.

‘Em ...’ Sầm Tử Tranh cắn môi, ánh mắt trong veo nhìn sâu vào đôi mắt đen đầy thâm tình của hắn, ‘Thực ra hôm qua em gặp lại một người bạn đã rất nhiều năm không gặp ...’

Cô trầm tư một hồi như muốn suy nghĩ cẩn thận có nên đem chuyện đó nói ra hay không.

‘Chỉ là một người bạn bình thường?’ Đôi mắt Cung Quý Dương như tia X chiếu xuyên qua nỗi ưu tư lẫn do dự của cô.

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng: ‘Không phải là một người bạn bình thường, là ... Tĩnh Nghiên!’

‘Tĩnh Nghiên?’ Cung Quý Dương chau mày, trong đầu không ngừng tìm kiếm cái tên kia.

‘Phải, là Khương Tĩnh Nghiên, em gái của Khương Ngự Kinh!’

Sầm Tử Tranh lại hít sâu một hơi như muốn lấy thêm dũng khí ình, Khương Ngự Kinh cái tên này dù sao cũng là cái gai trong lòng cô nhiều năm như vậy hơn nữa cũng đã nhiều năm không nhắc đến, vừa nhắc đến thì chuyện năm xưa đã ồ ạt bùng nổ.

Sắc mặt Cung Quý Dương cũng hơi cương lại nhưng chỉ trong một chớp mắt đã trở lại vẻ thản nhiên ban đầu, bên môi nhẹ câu lên một nụ cười: ‘Gặp lại bạn cũ là chuyện tốt, sao em lại mặt ủ mày chau như vậy?’

Sầm Tử Tranh nhìn Cung Quý Dương, trước mắt như thấp thoáng gương mặt cực kỳ lạnh mạt của Khương Tĩnh Nghiên.

‘Bạn ấy vẫn còn giận em, hận em lắm, nhiều năm như vậy rồi mà lần này gặp lại thấy bạn ấy vẫn khẳng khái giữ trong lòng ...’ Giọng của cô thật nhỏ, nỗi ưu sầu vẫn chưa xóa nhòa trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Cung Quý Dương nhẹ nhàng hôn lên môi cô, nụ hôn như muốn truyền lại cho cô sức mạnh và sự an ủi ...

‘Chuyện gì rồi cũng sẽ được giải quyết cả thôi, nếu như em đã gặp được cô ấy, , điều này chẳng phải cho thấy Khương Tĩnh Nghiên đang ở nước Mỹ hay sao? Cứ từ từ rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi, nóng vội quá đôi khi còn phản tác dụng!’

Hắn nhẹ nhàng kéo cô đến sát bên người để cô tựa hẳn vào ngực mình, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô, trên mặt lộ ra một nét cười nhàn nhạt.

Nói thực lòng, Cung Quý Dương rất không hy vọng Sầm Tử Tranh lại phiền não vì chuyện quá khứ nhưng cái chết của Khương Ngự Kinh đúng thật đã tạo nên một bóng ma trong lòng cô, nhiều năm như vậy rồi, tuy rằng Sầm Tử Tranh không nhắc đến nhưng thân là chồng cô, sớm tối kề cận, hắn sao không biết gút mắc mãi không giải quyết được này trong lòng cô chứ.

Năm đó Khương Ngự Kinh chết quá đột ngột, cả nhà họ Khương từ trên xuống dưới đều xem Sầm Tử Tranh như kẻ thù, mặc kệ sau này cô nghĩ bù đắp như thế nào, thậm chí là muốn đi tham dự lễ tang của Khương Ngự Kinh đều bị cả nhà lạnh lùng cự tuyệt nhất là em gái của Khương Ngự Kinh, Khương Tĩnh Nghiên, người bạn học thân thiết của Sầm Tử Tranh cũng bởi vì anh trai mình mà trở mặt với cô.

Điều làm Sầm Tử Tranh ray rứt nhất chính là sau khi Khương Ngự Kinh chết đi cô mới biết được, hắn là con trai duy nhất của nhà họ Khương, là huyết mạch duy nhất, giờ lại khiến cho người tóc bạc tiền kẻ đầu xanh, điều này khiến ối hận trong lòng người nhà họ Khương càng thêm sâu, chắc rằng cho dù qua bao nhiêu năm nữa, đây vẫn là một nút thắt không thể cởi được.

Năm đó Cung Quý Dương cũng bỏ ra một số tiền lớn, mục đích không phải để chính mình yên lòng mà chỉ vì hy vọng Sầm Tử Tranh có thể vượt qua bóng ma kia bởi vì trong mắt hắn, Sầm Tử Tranh mới là quan trọng nhất.

Nhưng cho đến hôm nay, người nhà họ Khương lại lần nữa xuất hiện, cũng lại lần nữa cái bóng của Khương Ngự Kinh ảnh hưởng đến tâm tình của Sầm Tử Tranh, điều này làm Cung Quý Dương ít nhiều cũng có chút khó mà chấp nhận được.

Sầm Tử Tranh nghe hắn nói vậy liền nhẹ lắc đầu, bên môi hiện lên một nụ cười khổ: ‘Chẳng lẽ còn kết quả nào xấu hơn nữa sao?’

Cô với Tĩnh Nghiên quả thực từng là đôi bạn rất thân nhưng hiện giờ thì như nước với lửa, điều này khiến cô thế nào cũng thấy trong lòng không dễ chịu tí nào.

Cung Quý Dương hơi mỉm cười: ‘Tranh Tranh, anh biết em đang suy nghĩ gì nhưng cho dù em có muốn bù đắp thì người nhà họ Khương chưa chắc đã chịu tiếp nhận tấm lòng của em đâu!’

‘Quý Dương ...’ Sầm Tử Tranh chợt ngừng đầu lên nhìn chồng, trong mắt không dấu được một tia khẩn cầu: ‘Anh giúp em đi!’

Cung Quý Dương nhìn sâu vào mắt cô, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt nhìn không ra có chút thâm trầm và tâm cơ nào: ‘Em muốn anh giúp em thế nào?’

‘Phái người giúp em tìm thông tin về Tĩnh Nghiên được không? Tuy rằng em biết bạn ấy đang ở Mỹ nhưng em lại không biết địa chỉ cụ thể của bạn ấy, với lại ... xem bạn ấy sống có tốt không? Đang sống với ai? Năn nỉ anh, giúp em được không?’ Sầm Tử Tranh biết Cung Quý Dương trước giờ không thích những gì có liên quan đến Khương Ngự Kinh nhưng lần này cô chỉ còn cách nhờ hắn mà thôi.

Cung Quý Dương nghe cô nói vậy không lập tức trả lời mà cười nhẹ một tiếng, thuận tay giúp cô vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán ra sau tai, đôi môi tà tứ kẻ sát bên tai cô nói khẽ: ‘Nha đầu ngọc, anh là chồng em, sao lại còn phải nói “năn nỉ” hai chữ này chứ?’

‘Nhưng anh đối với nhà họ Khương ...’ Sầm Tử Tranh nói đến đây chợt ngừng.

‘Em thật sự cho rằng gặp được Khương Tĩnh Nghiên là một điều bất ngờ sao?’ Cung Quý Dương bất thành linh thốt lên một câu.

149. Q.10 - Chương 19-20

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 19: Hiểu lòng nhau

Sầm Tử Tranh nghe chồng hỏi vậy cả người chợt cứng đờ, trong đôi mắt đẹp không dấu được một tia nghi hoặc nhìn thẳng vào đôi mắt thâm trầm tà tứ của hắn ...

‘Quý Dương, em không hiểu ý của anh!’

Cung Quý Dương lười lĩnh từa người nơi đầu giường, nhất cử nhất động đều không che dấu sự tao nhã nhưng nguy hiểm ngấm ngầm, hắn cười nói: ‘Tranh Tranh à, trên đời này có rất ít chuyện trùng hợp đến như vậy. Tuy Tĩnh Nghiên trước đây đúng là bạn thân của em nhưng người ta vẫn thường nói lòng người khó dò, bấy nhiêu năm qua em vẫn không gặp lại cô ấy vậy mà bây giờ, sau đặng đặng bao nhiêu năm lại lần nữa xuất hiện, hơn nữa còn trùng hợp đến mức để cho riêng mình em gặp được, chẳng lẽ em không cảm thấy chuyện này rất đáng nghi hay sao?’

‘Không ...’

Sầm Tử Tranh vội lắc đầu: ‘Em biết Tình Nghiên có nhiều hiểu lầm với em mà những hiểu lầm này bấy lâu vẫn chưa hóa giải được nhưng em tin rồi sẽ có ngày hóa giải hết những hiểu lầm này, dù sao em với cô ấy cũng là bạn tốt nhất của nhau!’

‘Em đó ...’

Cung Quý Dương sủng nịch cọ tay lên mũi cô, ‘Đã là mẹ người ta rồi mà suy nghĩ sao vẫn còn đơn giản quá vậy. Em tưởng ai cũng đơn thuần như em cả sao? Một người sẽ thay đổi theo thời gian, theo hoàn cảnh, đây là chuyện rất bình thường!’

Sầm Tử Tranh hơi nhú mày, trong mắt lộ ra vẻ suy tư nhưng chỉ trong chớp mắt nổi nghi hoặc liền tan biến hết, cô khẽ khàng tựa đầu vào ngực chồng, nhẹ giọng nói: ‘Em tin Tình Nghiên sẽ không vậy đâu. Theo em thấy thì do anh quá đa nghi mà thôi!’

Cung Quý Dương nhún vai, bàn tay vẫn đặt sau lưng cô, ‘Không nghe lời ông xã, chịu thiệt sẽ là em thôi!’

Sầm Tử Tranh bật cười, ‘Câu nói này của anh nói thật xuôi tai!’

Cung Quý Dương bật cười ha hả: ‘Bà xã là người Đài Loan, anh cũng phải rèn luyện tiếng Trung nhiều mới được chứ!’

Sầm Tử Tranh lại huých hấn một cái nhưng nét mặt và cả động tác đều cực kỳ nhu hòa, cô vòng tay qua cổ hần: ‘Quý Dương, chuyện em nhờ anh, anh có giúp em được không?’

Cô tự biết với khả năng của mình muốn tìm một người quả thật như mò kim đáy bể nhưng Cung Quý Dương thì khác, hần chẳng những có thể tìm mà hơn nữa còn tìm rất nhanh.

Cung Quý Dương nhẹ nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve làn da mềm mịn của cô, trong mắt ẩn hiện một thoáng suy tư.

‘Tranh Tranh, anh nghĩ là em không cần phải gặp lại cô ấy đâu!’

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh nghe hần nói vậy thoáng có chút hoảng hốt, cô vội nói: ‘Em biết anh nhất định cho rằng bạn ấy có mục đích nhưng ... nhưng đó cũng chỉ là suy đoán thôi mà. Hơn nữa cô ấy làm sao đoán được hôm đó em sẽ đi con đường đó, sẽ bị kẹt xe chứ. Quý Dương, năn nỉ anh đó, giúp em một chút được không? Bằng không cả đời này em cũng sẽ không an lòng!’

Ánh mắt Cung Quý Dương rơi trên gương mặt xinh xắn của cô, đôi mắt thâm trầm không lộ rõ tâm tư hần đang suy nghĩ gì. Bất chợt hần cười khẽ, chỉ tay vào môi mình ...

‘Hôn anh một cái!’

‘Đáng ghét!’

Sầm Tử Tranh biết hần đã ngầm đồng ý, gương mặt xinh xắn hồng lên một mảnh, cô nhòm người nhẹ nhàng đặt đôi môi hồng nhuận phủ lên môi hần, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước khiến Cung Quý Dương tức tối rên khẽ một tiếng.

Sầm Tử Tranh cười thật ngọt, ‘Này, hôn cũng đã hôn rồi, anh không được nuốt lời đâu đấy!’

‘Vật nhỏ, dám trêu ghẹo anh hử, nụ hôn của em chỉ có thể gọi là chuồn chuồn lướt nước thôi để anh dạy em thế nào mới là một nụ hôn thật sự!’

Nói chưa dứt lời thì thân hình cao lớn của hần đã áp về phía cô, cuồng nhiệt cắn nuốt đôi môi anh đào của cô, tham lam hưởng thụ sự ngọt ngào của cô như thưởng thức một món ăn ngon nhất trên đời ...

‘Quý Dương ...’

Thần trí Sầm Tử Tranh càng lúc càng mê li, cô vươn tay vòng qua cổ hần, như người sắp chết đuối vừa tìm được một cọc gỗ cứu mạng.

Nụ hôn nóng rực dần trở nên ướt át, môi Cung Quý Dương cau lên một đường cong tà tứ thường thấy, tinh tế mà đầy tính xâm lược chậm rãi dời xuống, đôi tay cũng thuần thục lướt theo những đường cong của cô.

Tuy Sầm Tử Tranh đã là một bà mẹ của ba đứa nhỏ nhưng năm tháng vẫn chưa lưu lại nhiều dấu vết trên người cô, ngược lại, thời gian chỉ giúp thân thể cô trở nên càng đầy đặn và mượt mà, làn da vẫn trắng nõn, xúc cảm mềm mại như một loại tơ lụa thượng hạng, qua bảy năm vẫn khiến Cung Quý Dương mê đắm không thôi.

Hắn không thể không thừa nhận có lẽ đời này số phận đã định hắn thua trong tay cô, mê luyến tất cả những gì thuộc về cô, mê luyến nụ cười, ánh mắt, mê luyến cô ngay cả lúc tức giận hay vui vẻ, mê luyến giọng nói của cô, thân thể của cô, tất cả, tất cả đều khiến hắn yêu đến điên cuồng.

Sầm Tử Tranh cảm thấy toàn thân càng lúc càng nóng, thân thể dưới sự khiêu khích của hắn như phủ lên một tầng hồng nhật, cô thấp giọng rên khẽ, đôi gò đầy đặn phập phù theo từng hơi thở dồn dập rồi rất nhanh bị Cung Quý Dương ngậm lấy ...

‘Aaa ...’ Sầm Tử Tranh yêu kiều bật ra một tiếng rên khẽ, cả người mềm nhũn như vừa bị rút hết sức lực ...

‘Tranh Tranh, em thật đúng là yêu tinh mê người ...’

Đôi mắt vốn đã thâm thúy của Cung Quý Dương càng thêm trầm xuống, giọng nói trầm thấp bởi vì dục vọng mà trở nên thô ráp, ngay cả hơi thở cũng dần trở nên dồn dập.

Bàn tay to rất không an phận mà không ngừng châm lửa trên người cô, môi mỏng mang theo một sức mạnh như muốn cắn nuốt cô hoàn toàn.

Cảm giác cơ thể được lấp đầy khiến Sầm Tử Tranh khó mà nén được bật ra một tiếng ngâm nga kiều mị khiến cả gian phòng xuân sắc khôn cùng...

Cung thị tài phiệt vào buổi sáng sớm đầy những bóng người bận rộn tới lui, không khí làm việc nghiêm cẩn phủ trùm cả tòa nhà rộng lớn.

Không khí trong phòng tổng tài vốn yên ắng bị phá vỡ bởi những tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ ...

‘Vào đi!’

Cung Quý Dương ngồi yên trên ghế vẫn chăm chú nhìn văn kiện, chỉ ra lệnh ngắn gọn bằng giọng trầm thấp của mình, thân thể trắng kiện trong bộ Tây trang được cắt đo thủ công càng hiển lộ khí phách bất phàm của hắn.

Trợ lý đặc biệt của tổng tài tiến vào, trên tay là một phần văn kiện.

‘Cung tiên sinh, đây là tư liệu về người mà ngài muốn điều tra!’

Cung Quý Dương gật đầu, chậm rãi mở phần tư liệu vừa được đưa lên ...

Trên gương mặt anh tuần chợt thoáng qua một vẻ thâm trầm, đôi mày rậm cũng theo đó nhíu chặt.

Sao lại như thế chứ?

Chương 20: Chuyến không phải một sớm một chiều (1)

Bệnh viện St. Katon

Buổi sáng sớm trong lành, bệnh viện St. Katon vẫn đầy người đến khám như từ trước đến giờ, nơi đây là một bệnh viện hoàn cảnh trị liệu được xếp bậc trung, chuyên dành trị liệu cho tầng lớp đi làm công ăn lương, thu nhập vừa phải.

Cửa phòng khám chuyên khoa tim nửa khép nửa mở, bên trong ngoại trừ một vị bác sĩ tuổi trung niên còn có một cô gái mi thanh mục tú diện mạo xinh đẹp nhưng trên mặt cô gái không dấu được nét buồn bã và lo lắng, ánh mắt dõi theo tấm phim X quang trên tay bác sĩ.

‘Bác sĩ, bệnh của cha tôi ...’ Giọng cô gái có chút run rẩy, hô hấp cũng khó khăn.

Bác sĩ chỉ tay lên tấm phim X quang, giọng trầm ngâm nói: 'Khương tiểu thư, tôi có thể nghiêm túc nói với cô, bệnh tim của cha cô chẳng những không thuyên giảm mà hiện giờ đã bắt đầu biến chứng thành một loại bệnh phổi mãn tính.

'Cái gì chứ? Sao lại như thế được?' Cô gái trong phòng bệnh không phải người xa lạ mà chính là Khương Tĩnh Nghiên, cô đến gặp bác sĩ về tình hình sức khỏe của cha mình, người đang được chữa trị trong bệnh viện này.

Khi nghe được những lời này từ miệng bác sĩ, cả người cô lão đảo như sắp đổ, toàn thân không còn chút sức lực nào chỉ như một cái xác không hồn.

Vị bác sĩ này là bác sĩ điều trị chính cho ông Khương, nghe cô hỏi vậy, ông chậm rãi đứng dậy, bước tới bước lui trong phòng, thoát nhìn cũng biết ông đang nghiền ngẫm một vấn đề gì đó.

'Khương tiểu thư, thực ra cha cô có loại biến chứng này đã có thể xem như là may mắn trong cái bất hạnh rồi. Cô cũng biết đó, cha của cô bị chứng bị tim cực kỳ hiếm có đó là rối loạn tĩnh mạch phổi TAPVR, người bị chứng bệnh này bởi vì máu giàu oxy trở về từ phổi đến tâm nhĩ phải hoặc tĩnh mạch chảy sai vị trí khiến cho vòng chảy máu đến và đi từ phổi và không bao giờ được thoát ra khỏi cơ thể chính vì vậy một khi bị chứng bệnh này sẽ rất nhanh gây nguy hiểm cho phổi. Trước mắt chúng tôi phải khống chế những biến chứng trước. Nhưng nếu không lập tức trị liệu thì căn bệnh này sẽ khiến cho các tĩnh mạch bị thu hẹp lại và có thể gây tử vong rất nhanh nếu không được tìm thấy và can thiệp bằng phẫu thuật kịp thời.

Khương Tĩnh Nghiên thấy đầu càng lúc càng choáng váng, tay cùn run dữ dội, gương mặt vốn xanh xao giờ đã trở nên trắng bệch không còn chút huyết sắc nào. Cô chống hai tay lên bàn gường đứng dậy mà cũng là để giữ mình khỏi đột ngột ngất đi ...

'Bác sĩ, cầu xin ông, xin ông cứu lấy cha tôi. Bất kể là dùng thuốc hay phải phẫu thuật, chỉ cần cứu được tính mạng của cha tôi là được. Bác sĩ, cầu xin ông!'

Giọng cô đứt quãng nghẹn ngào, trong mắt đã tràn ngập bất lực và sợ hãi.

Vị bác sĩ hơi xoay người lại nhìn vào gương mặt đầy lo lắng của cô, trầm giọng nói: 'Khương tiểu thư, tôi đương nhiên hiểu rõ tâm trạng của cô, là bác sĩ đương nhiên chúng tôi sẽ cố gắng hết sức nhưng ...'

Ông hơi ngưng lại, thở dài một tiếng rồi nói tiếp: 'Mong là cô chuẩn bị tâm lý sẵn bởi vì trị liệu loại bệnh này không chỉ cần phải khẩn cấp tiến hành phẫu thuật mà còn phải tiêu tốn rất nhiều tiền cho các loại thuốc quý bởi vậy chi phí chữa bệnh là một con số rất khó tưởng tượng.'

Hô hấp của Tĩnh Nghiên càng lúc càng khó khăn, cô gian nan gật đầu: 'Bác sĩ, tôi biết, bất kể là phải tiêu tốn bao nhiêu tiền cũng xin ông nhất định phải cứu lấy cha tôi!'

Vị bác sĩ hơi lộ vẻ xúc động, ông đang định mở lời thì lúc này một y tá đã vội vã chạy đến, gấp đến độ quên cả gõ cửa: 'Bệnh nhân phòng số 3 bắt đầu có hiện tượng khó thở!'

Trong mắt vị bác sĩ thoáng qua một tia lo lắng, ông vội nói: 'Nhanh, mau chóng đưa vào phòng cấp cứu!'

Nhất thời cả người Khương Tĩnh Nghiên mềm nhũn ngã ngồi xuống ghế. Phòng bệnh số 3! Bệnh nhân trong phòng bệnh số 3 chính là cha cô.

Một tay cô áp chặt lên ngực như muốn chặn xuống nỗi hoảng loạn trong lòng nhưng trên mặt không dấu được vẻ kinh hoàng thất thố.

'Khương tiểu thư, bệnh nhân ở phòng bệnh số 3 là cha cô phải không? Vậy cô nhanh chóng đi làm những thủ tục cần thiết đi, trong quá trình cấp cứu cô phải luôn ở bên cạnh phòng cấp cứu để tiện cho chúng tôi nếu có việc sẽ dễ dàng tìm được cô!' Vị bác sĩ nói xong liền vội vàng rời đi bắt đầu chuẩn bị cấp cứu.

Khương Tĩnh Nghiên cũng không biết mình rời khỏi văn phòng của vị bác sĩ kia, chỉ đến khi nhìn thấy cha mình được các y tá đẩy đến phòng cấp cứu khoảnh khắc đó toàn thân cô run rẩy, đôi chân mềm nhũn không đỡ được thân người ...

Ngay lúc đó một đôi tay vươn ra kịp thời đỡ lấy người cô khiến cô may mắn không ngã nhào trên đất. Vội vàng quay đầu lại nhìn thì tầm mắt cô rơi vào một đôi mắt nhu hòa tràn đầy quan tâm ...

‘Cô ...’

Giọng Khương Tĩnh Nghiên đứt quãng ngập ngừng nhưng chỉ trong chớp mắt, gương mặt lại trở nên lạnh như băng.

Người vừa đỡ cô chính là Sầm Tử Tranh.

‘Tĩnh Nghiên, bác trai không sao chứ? Bác ... Không phải bác vẫn luôn khỏe mạnh sao?’ Sầm Tử Tranh cũng lộ vẻ lo lắng và đau lòng nhìn Khương Tĩnh Nghiên hỏi.

Tĩnh Nghiên ngay lập tức hất tay Sầm Tử Tranh ra, giọng lạnh lùng và sắc bén nói: ‘Cô đến đây làm gì? Còn muốn tiếp tục hại người sao? Hay là đến cười nhạo chúng tôi? Cô hại anh trai tôi chưa đủ lại hại đến mẹ tôi, giờ ngay cả cha tôi cô cũng muốn hại? Thấy chúng tôi thế này chắc là cô vui lắm rồi phải không?’

‘Tĩnh Nghiên!’

Sầm Tử Tranh nghe cô nói vậy mặt cũng trở nên tái mét, ‘Sao bạn lại hiểu lầm mình như thế được. Mà bác gái thế nào rồi?’

‘Hừm!’

Khương Tĩnh Nghiên cười lạnh một tiếng nhưng trong tiếng cười không dấu được sự bi ai: ‘Cung phu nhân, nơi đây không phải là chỗ những người giàu sang phú quý như cô đến đây. Xin cô sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!’

Sầm Tử Tranh nhìn vẻ lạnh lùng trên mặt Khương Tĩnh Nghiên, lòng lại bắt đầu ần ần đau, hai người đã từng là bạn thân nhất của nhau sao giờ lại thành ra thế này chứ?

‘Tĩnh Nghiên, nơi đây không phải là nơi tranh cãi. Bạn nói ình biết vừa nãy bạn nhắc đến bác gái, rốt cuộc bác làm sao? Còn bác trai thì bị bệnh gì? Mình nghe Quý Dương nói bác trai sinh bệnh hiện đang điều trị ở bệnh viện này nên mình mới vội chạy đến đây vừa hay nhìn thấy bác trai bị đẩy vào phòng cấp cứu ...’

‘À ...’ Khương Tĩnh Nghiên liếc mắt nhìn cô, bên môi nhếch lên một nụ cười châm chọc: ‘Thì ra là định kể công với tôi! Cũng đúng thôi, đúng là nên cảm ơn Cung phu nhân, nếu như không phải cô kịp thời chạy đến đây thì cho dù cha tôi chết chắc cũng không ai hay biết!’

Sầm Tử Tranh sốt ruột lắc đầu giải thích: ‘Không phải, Tĩnh Nghiên, bạn hiểu lầm rồi, mình không có ý gì khác. Mình ...’

‘Tôi mặc kệ cô có ý gì!’ Khương Tĩnh Nghiên không chút khách khí ngắt lời Sầm Tử Tranh, cô nói rành mạch từng chữ một: ‘Xin cô sau này đừng xen vào chuyện nhà tôi nữa. Tôi ... gánh không nổi!’

150. Q.10 - Chương 21-22

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 21: Chuyện không phải một sớm một chiều (2)

Sầm Tử Tranh như vừa bị tạt một gáo nước lạnh, cô đứng ngây người nhìn Khương Tĩnh Nghiên định nói gì đó nhưng môi mấp máy mãi vẫn nói không nên lời.

Tĩnh Nghiên hận cô đến vậy sao? Giữa họ thật sự đã không thể trở lại như trước đây rồi sao?

‘Tĩnh Nghiên à ...’ Thật lâu Sầm Tử Tranh mới rầu rĩ thốt lên mấy tiếng.

‘Đủ rồi Sầm Tử Tranh! Xin cô rời khỏi đây ngay bởi vì hể tôi nhìn thấy cô là sẽ nghĩ đến anh trai tôi, nghĩ đến mẹ tôi. Cô đi đi! Đi ngay!’

Khương Tĩnh Nghiên quay đầu nhìn Sầm Tử Tranh hung hăng xua đuổi, sau đó ánh mắt đăm đăm nhìn về phía phòng cấp cứu, không thèm nhìn đến Sầm Tử Tranh nữa.

Điều cô quan tâm lúc này là sự sống còn của cha mình.

Sầm Tử Tranh thấy cả người càng thêm lạnh.

Đúng lúc đó bác sĩ chủ trị đã đẩy cửa phòng cấp cứu bước ra, thấy bóng ông Khương Tĩnh Nghiên chạy vội đến nắm chặt lấy áo ông ...

‘Bác sĩ, cha tôi thế nào rồi?’

Sầm Tử Tranh cũng vội vàng bước đến gần, cô cũng lộ vẻ khẩn trương chờ bác sĩ trả lời. Tuy cô không kết hôn với Khương Ngự Kinh nhưng ít nhiều gì cũng đã từng tiếp xúc với hai ông bà, đương nhiên cô rất quan tâm, hơn nữa trước đây hai ông bà đối xử với cô cũng rất tốt.

Bác sĩ nhìn Khương Tĩnh Nghiên, biểu tình trên mặt cực kỳ phức tạp...

‘Khương tiểu thư, bệnh của cha cô đã rất nghiêm trọng rồi, chúng tôi sẽ lập tức sắp xếp đợt trị liệu đầu tiên cho ông ấy nhưng trước tiên phải được gia đình ký vào đơn này đã!’

‘Tôi đồng ý, đồng ý, xin bác sĩ lập tức cứu lấy ba tôi!’ Khương Tĩnh Nghiên không cần suy nghĩ lập tức trả lời.

‘Nhưng ...’ Bác sĩ nhìn Tĩnh Nghiên, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Sầm Tử Tranh nhìn thấy như vậy chùng như trong lòng cũng đã hiểu, cô vội bước đến gần hơn hỏi bác sĩ: ‘Bác sĩ, chúng tôi cần chuẩn bị những gì?’

Vị bác sĩ thở dài một tiếng, ‘Riêng về việc trị liệu căn bệnh này, chi phí tiêu tốn cũng không nhỏ, đợt phẫu thuật đầu tiên sẽ cần khoảng một triệu, lại thêm quá trình trị liệu sau phẫu thuật cũng cần một khoảng tiền nữa, nếu không đủ năm trăm nghìn thì cũng không đủ chi phí thuốc thang đắt đỏ đâu!’

‘Gì chứ? Chi phí ban đầu đã phải tốn đến một triệu nhiều như vậy sao?’

Khương Tĩnh Nghiên vừa nghe báo chi phí liền ngậy người tại chỗ, trên mặt càng lộ vẻ bất lực.

Vì cha mẹ cô đã gần như dùng hết tiền bạc trong nhà, từ khi anh trai mất đi, thu nhập của gia đình cũng chẳng còn bao nhiêu, ngay cả căn biệt thự sang trọng cũng đã bán đi để chữa bệnh ẹ, tạm thời cô đã từ bỏ công việc đang làm để toàn tâm toàn ý chăm sóc cho cha. Giờ biết lấy đâu ra số tiền lớn như vậy đây?

‘Bác sĩ ...’

Tĩnh Nghiên gian nan cất lời: ‘Xin ông giúp đỡ cứu lấy cha tôi trước, tiền tôi sẽ lập tức xoay sở được, xin ông ...’

Trên mặt vị bác sĩ lộ vẻ khó xử: ‘Khương tiểu thư, tôi quả thực không thể giúp ...’

‘Bác sĩ, ông cứ sắp xếp phẫu thuật, giờ tôi sẽ đi làm những thủ tục cần thiết!’

Sầm Tử Tranh vội ngắt lời vị bác sĩ, cô cũng không nhìn về Tĩnh Nghiên mà vội vàng chạy đến khu thủ tục hành chính.

Một triệu đối với Khương Tĩnh Nghiên mà nói lúc này là một con số lớn nhưng đối với Sầm Tử Tranh mà nói thì chỉ hoàn toàn không phải là vấn đề.

Vị bác sĩ nhẹ vỗ vai Tĩnh Nghiên: ‘Yên tâm đi, chỉ cần có đủ thuốc để hỗ trợ cho quá trình điều trị còn những chuyện khác đội ngũ bác sĩ của chúng tôi sẽ cố hết sức. Với lại, người bạn này của cô cũng tốt quá chứ, vừa nãy nếu như không phải cô ấy sớm phát hiện cha cô có vấn đề thì có lẽ ... sớm đã hết hy vọng rồi!’

Nói dứt lời vị bác sĩ rời đi tất bật chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật sắp đến.

Khương Tĩnh Nghiên sững sờ nhìn về phía hành lang bệnh viện dài thăm thẳm nơi sớm đã mất hút bóng Sầm Tử Tranh, tâm tư cực kỳ phức tạp ...

‘Bác sĩ, tôi muốn biết quý bệnh viện liệu có đảm bảo sẽ chữa khỏi căn bệnh này không?’

Kết thúc ca cấp cứu, trong phòng làm việc của bác sĩ, Sầm Tử Tranh ngồi trước mặt vị bác sĩ, nghiêm túc hỏi.

Ánh mặt trời yếu ớt chiếu xuyên qua khung cửa sổ nhưng lại chẳng mang đến cho Sầm Tử Tranh chút ấm áp nào.

Vị bác sĩ thở dài một tiếng, thẳng thắn trả lời cô: ‘Thực ra, bệnh tình của Khương tiên sinh có thể duy trì được đến hôm nay đã là một kỳ tích rồi. Trước nhất là vì điều kiện chữa bệnh ở bệnh viện chúng tôi hữu hạn, thứ hai là căn bệnh mà Khương tiên sinh bị rất hiếm thấy, lại rất khó chữa trị, chỉ riêng chi phí chữa bệnh đã là con số trên trời, huống gì loại thuốc dùng để chữa lại rất hiếm và đắt đỏ!’

Sầm Tử Tranh hiểu ý ông nói, cô gật đầu sau đó hỏi tiếp: ‘Nếu như muốn chữa dứt hoàn toàn thì tốn khoảng bao nhiêu tiền?’

‘Bởi vì bệnh của Khương tiên sinh là bệnh mãn tính vì vậy cần phải tiến hành trị liệu trường kỳ, ít nhất là cần phải qua năm đợt phẫu thuật cùng phối hợp với điều trị bằng thuốc, chi phí đại khái cũng phải hơn một triệu!’ Vị bác sĩ nói một cách nghiêm túc.

Sầm Tử Tranh suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Trong vườn hoa bệnh viện có từng nhóm hai, ba người bệnh lặng lẽ tản bộ, chừng như họ đang hưởng thụ ánh nắng mặt trời hiếm hoi của mùa đông hoặc là hưởng thụ sinh mệnh quý giá.

‘Sầm Tử Tranh ...’

Khi Sầm Tử Tranh chậm rãi bước trên lối nhỏ trong vườn hoa thì bên tai vọng đến tiếng kêu của Tĩnh Nghiên, nghe gọi cô liền ngừng bước quay đầu lại.

‘Tĩnh Nghiên!’

Vừa định hỏi về bệnh tình của ông Khương thì Sầm Tử Tranh đã thấy Tĩnh Nghiên bước đến, nhét một tờ giấy vào tay cô.

‘Tĩnh Nghiên, đây là gì vậy?’ Sầm Tử Tranh nghi hoặc hỏi lại.

‘Giấy nợ!’

Giọng lạnh lùng mà nghiêm túc của Khương Tĩnh Nghiên cất lên: ‘Đây là giấy nợ khoản tiền một triệu mà cô vừa mới nộp vào bệnh viện. Tôi sẽ cố gắng trả lại cho cô trong thời gian sớm nhất!’

‘Tĩnh Nghiên à, bạn cần gì phải khổ thế chứ? Khoản tiền này mình không định lấy về ...’ Ánh mắt Sầm Tử Tranh không khỏi tối lại, trên mặt lộ vẻ khó xử.

‘Tôi biết khoản tiền này đối với Cung phu nhân mà nói chỉ là chín trâu mất một sợi lông nhưng tôi không muốn nhận nó. Cô cứ cầm lấy giấy nợ, tôi không muốn nợ cô cái gì cả!’ Trên mặt Khương Tĩnh Nghiên không lộ chút biểu tình nào khác ngoài vẻ lạnh nhạt.

‘Tĩnh Nghiên!’

Sầm Tử Tranh lúc này quả thực có chút tức giận, giọng nói bắt giắc cao lên mấy phần: ‘Bạn nhất định phải xa lạ với mình như thế sao? Mình biết bạn hận mình ghét mình nhưng có phải là bắt kể mình làm thế nào thì bạn cũng sẽ không tha thứ ỉn phải không?’

Chương 22: Chuyện không phải một sớm một chiều (3)

Khương Tĩnh Nghiên cũng không lộ vẻ gì trước sự kích động của Sầm Tử Tranh, cô chỉ nhàn nhạt nói: ‘Nếu như cô giết người rồi nói xin lỗi thì người ta có tha thứ cho cô không? Có ích lợi gì không?’

Câu nói này đủ sức chấn động khiến cả người Sầm Tử Tranh phát run, cô sững sờ nhìn Khương Tĩnh Nghiên. Chẳng lẽ ... Thì ra trong mắt Tĩnh Nghiên cô chính là hung thủ giết người!

Mất một lúc lâu Sầm Tử Tranh mới hoàn hồn lại, cánh môi cô không ngừng mấp máy nhưng mãi mới nói được một câu: ‘Tĩnh Nghiên, mình biết bạn tức giận vì mình là người hủy hôn ước trước nhưng mình không phải cố tình muốn lừa gạt tình cảm của anh trai bạn, mình ...’

‘Đủ rồi!’

Khương Tĩnh Nghiên lạnh lùng ngắt lời Sầm Tử Tranh, ánh mắt càng lúc càng sắc bén, ‘Cô sai rồi. Không phải tôi tức giận vì cô hủy hôn ước mà tôi hận cô, hận cô rõ ràng không yêu anh trai tôi mà lại còn cho anh ấy hy vọng, đến cuối cùng lại hại anh ấy tuổi trẻ qua đời!’

‘Mình ...’

‘Sầm Tử Tranh, tôi với cô đúng là bạn tốt không sai, tâm tư của cô tôi đương nhiên hiểu rõ hơn ai hết rằng từ đầu đến cuối cô chỉ yêu mỗi Cung Quý Dương. Tôi sớm đã nhắc nhở cô, nhắc cô phải thận trọng suy nghĩ rồi hãy quyết định. Nếu như không phải vì sự ích kỷ của cô, nếu như lúc đó cô dứt khoát cự tuyệt anh trai tôi thì tôi cũng sẽ không trách cô mà ngược lại càng thêm hiểu rõ và trân trọng. Nhưng cô không làm gì cả, chẳng những vậy còn mang đến cho anh tôi sự tổn thương khôn cùng. Từ đầu đến cuối cũng chỉ bởi vì Cung Quý Dương? Cô vì một người đàn ông mà làm tổn thương một người bạn và một người đàn ông khác. Đây ... đây là chuyện mà một người bạn tốt nên làm đó sao?’ Khương Tĩnh Nghiên nắm chặt bàn tay nghiền răng nói.

‘Tĩnh Nghiên, đúng là mình có lỗi với nhà bạn. Bấy nhiêu năm qua mình vẫn luôn mong có được cơ hội để bù đắp ọi người. Mình tìm mọi người đã rất lâu rồi cuối cùng ông Trời cũng để mình tìm được. Mong bạn ỉnh một cơ hội!’ Vì để giảm bớt cảm giác áy náy trong lòng, Sầm Tử Tranh tận lực nói hết những lời dễ nghe.

‘Bù đắp?’

Khương Tĩnh Nghiên chùng như nghe được chuyện cười, ‘Cô muốn bù đắp cho nhà họ Khương chúng tôi thế nào? Anh trai tôi mất rồi, mẹ tôi cũng mất rồi. Giờ ngay cả cha tôi cũng chưa biết có thể duy trì được bao lâu. Chỉ còn mình tôi, cho dù cô muốn bù đắp thì thế nào chứ?’

‘Bạn vừa nói gì?’

Sầm Tử Tranh vừa nghe liền biến sắc mặt, cô vội kéo tay Tĩnh Nghiên hỏi: ‘Bạn vừa nói gì vậy? Bác gái ... bác gái ... sao lại ...’

Sự lạnh lùng trong mắt Khương Tĩnh Nghiên bị thay thế bằng một nỗi bi thương, cô hất tay Sầm Tử Tranh ra, giọng cực kỳ kích động nói: ‘Cô chắc vui lắm khi nhìn thấy những điều này đúng không? Tất cả đều do một tay cô gây ra mà thôi! Năm đó sau khi anh tôi đi rồi mẹ tôi chịu không nổi đả kích lớn như vậy, khóc đêm khóc ngày. Bi thương quá độ cộng thêm bệnh tim có sẵn khiến mẹ tôi không chịu nổi, có một đêm mẹ tôi đến phòng anh trai rồi ngất luôn ở đó không tỉnh lại được ...’

Nước mắt chậm chậm lăn trên đôi gò má xanh xao của Khương Tĩnh Nghiên, cả người cô vì kích động mà run khẽ, tâm tình bởi vì bức xúc với những chuyện cũ mà cực kỳ kích động.

Sầm Tử Tranh cũng ngây người tại chỗ, trong đầu chỉ là một mảnh trống rỗng, không suy nghĩ được gì nữa.

Bác Khương gái ... đã mất rồi sao?

Khương Tĩnh Nghiên quét mắt về phía Sầm Tử Tranh đang đứng ngẩn người ra đó, lạnh lùng quát: ‘Sầm Tử Tranh, tình bạn giữa tôi và cô đã đi theo cái chết của anh và mẹ tôi. Cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho cô. Không bao giờ!’

Nói dứt lời, Tĩnh Nghiên phẫn hận xoay lưng rồi đi bỏ mặc Sầm Tử Tranh cô độc đứng yên nơi đó, gương mặt thất thần.

Cung Viên

Tuyết vẫn bay đầy trời chùng như muốn chìm cả Cung Viên trong màn tuyết, vườn hoa đẹp đẽ giờ đã tàn tạ trong cái lạnh của mùa đông. Giữa màn tuyết trắng xóa chùng như chỉ thấy được gian nhà kính khổng lồ ở giữa vườn hoa, chỉ có những loại hoa trong đó là còn có thể khoe sắc, không bị ảnh hưởng bởi thời tiết khắc nghiệt mùa đông.

Sầm Tử Tranh đang ngồi trong nhà kính, xoay lưng về một phía vách bằng thủy tinh trong suốt nhưng lúc này đã bị tuyết làm ờ mịt. Ánh mắt cô nhìn xa xăm vào màn tuyết trắng, những người làm ở Cung Viên đang bận rộn quét tuyết, dù cho lúc này tuyết đang rơi mạnh nhưng vẫn chăm chỉ không chút xao nhãng.

Khẽ thở dài một tiếng, Sầm Tử Tranh chậm rãi đứng lên bước ra khỏi nhà kính.

‘Thiếu phu nhân!’ Người làm thấy cô liền cung kính cúi chào.

Sầm Tử Tranh hơi gật đầu, ‘Nơi đây tạm thời không cần quét, mọi người đi lo việc khác đi!’

‘Dạ, thiếu phu nhân!’ Người làm lại cung kính cúi chào lần nữa rồi mới rời đi.

Vườn hoa rất nhanh đã yên tĩnh trở lại, lúc này chỉ còn có mỗi Sầm Tử Tranh, cô chậm rãi bước đi, những bông tuyết bay lả tả trên đôi vai mảnh khảnh của cô khiến cả người cô toát ra một vẻ yếu đuối và bất lực.

Trong một ngày thời tiết khắc nghiệt như thế này, Sầm Tử Tranh chợt nghĩ đến hai cha con Khương Tĩnh Nghiên. Không biết bác sĩ đã tìm được cách chữa bệnh cho bác Khương hay chưa? Trải qua mấy lần phẫu thuật không biết sức khỏe ông sẽ như thế nào? Còn ... Tĩnh Nghiên, liệu cô có thu xếp được khoản tiền thuốc thang đắt đỏ kia không?

Lúc Khương Ngự Kinh còn sống, bất luận là danh tiếng hay địa vị đều mang đến một nguồn thu dồi dào cho nhà họ Khương, gia cảnh sung túc đương nhiên Tĩnh Nghiên không cần lo nghĩ gì cả, chắc cũng không ai ngờ lại có một ngày chỗ dựa nào lại mất đi.

Nếu như hai người già còn khỏe mạnh hoặc chỉ đơn giản là mắc những chứng bệnh thông thường thì chắc rằng số tiền mà Khương Ngự Kinh để lại cũng đủ cho họ sống no đủ cả đời. Chỉ tiếc là bác Khương trai lại mắc phải chứng bệnh hiểm có như vậy, lại còn bị biến chứng sang loại bệnh mãn tính khác, mỗi tháng số tiền thuốc thang quả thật không nhỏ mà với hoàn cảnh của Khương Tĩnh Nghiên lúc này, chắc rằng cũng chỉ đủ giật gấu vá vai.

Sầm Tử Tranh lại thở dài một tiếng. Cô thật lòng muốn giúp Tĩnh Nghiên nhưng đồng thời cũng không muốn bị cô hiểu lầm là đang thương hại hay bố thí.

Tuyết vẫn rơi đều, những bông tuyết lả tả rơi trên chiếc váy trắng tinh mà cô mặc khiến bóng dáng cô như hòa tan trong màn tuyết chỉ còn lại mỗi mái tóc dài đen nhánh nổi bật trong màn tuyết trắng.

Bước chân nhỏ nhẩn của Sầm Tử Tranh lưu lại trên đất rất nhanh lại bị tuyết lấp mất giống như chưa từng có ai bước qua. Người chết là hết, chỉ là ... nếu như thật sự đợi được đến khi chết mới được Khương Tĩnh Nghiên tha thứ vậy chẳng phải cả đời này cô phải sống trong áy náy và dằn vặt sao?

151. Q.10 - Chương 23-24

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 23: Chuộc lỗi (1)

Ngay khi Sầm Tử Tranh còn đang chìm trong nỗi âu sầu thì một người làm chạy đến, hơi cúi người chào rồi nói: ‘Thiếu phu nhân, thiếu gia trở về rồi!’

Sầm Tử Tranh hơi xoay người, nhất thời vẫn chưa thoát khỏi dòng suy tư nhưng rất nhanh mắt cô liền sáng lên ...

Đúng, Quý Dương!

Vừa này sao cô lại không nghĩ đến hắn chứ?

Nghĩ ra điều này cô vội vàng chạy ra khỏi vườn hoa.

Ba chiếc xe chậm rãi lái vào Cung Viên rồi dừng lại nơi lối vào, một trong số đó, chiếc xe sang trọng màu sẫm chạy ở giữa là một chiếc xe đã được cải tạo lại, không chỉ là chiếc xe có động cơ mạnh nhất mà còn trang bị khả năng chống đạn và các loại vũ khí hạng nặng.

Khi đoàn xe đã dừng hẳn lại, hai chiếc xe phía trước và sau chậm rãi lái đi, một vệ sĩ vội chạy đến chiếc xe còn lại, mở cửa ra.

Một đôi chân dài hữu lực được bao trong chiếc quần sẫm màu được cắt may khéo léo vừa đưa ra thì một vệ sĩ khác đã cầm sẵn một chiếc dù được bung sẵn giúp người trong xe chần tuyết.

Chiếc áo khoác dày màu nâu sẫm càng làm cho Cung Quý Dương có vẻ cao lớn soái khí, hẳn xuống xe, khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện nơi đầu kia của lối đi, đôi môi đẹp như đao khắc nhẹ câu lên một nụ cười.

‘Các người lui xuống hết đi!’ Hắc nhàn nhật ra lệnh.

‘Dạ, Cung tiên sinh!’ Những người vệ sĩ nghe lệnh liền lập tức rời đi.

Bóng Sầm Tử Tranh càng lúc càng gần, chiếc váy màu trắng phất phơ trong màn tuyết làm mê loạn ánh mắt của Cung Quý Dương.

Thâm tình nồng đượm không hề che dấu trong nụ cười sủng nịch và ánh mắt đen thâm thúy của hắc.

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh như một cánh bướm xinh đẹp chấp chới bay về phía hắc rồi rất nhanh bị giữ chặt lấy trong một đôi cánh tay rắn rỏi.

‘Hôm nay anh may mắn thế, được bà xã đại nhân ra tận cửa đón?’

Giọng nói trầm thấp đầy sủng nịch cất lên bên tai Sầm Tử Tranh, một nụ hôn ấm áp đặt lên đôi má nhiễm lạnh của cô, hắc nhẹ nhàng giúp cô phui phui những bông tuyết đáp trên vai.

Sầm Tử Tranh cười nhẹ: ‘Anh nói như vậy giống như người vợ như em rất không quan tâm ông xã vậy!’

Cung Quý Dương nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô trong tay mình, trên mặt giấu không được yêu thương và trách móc: ‘Xem em này, trời lạnh như vậy mà ăn mặc mong manh thế kia, lỡ sinh bệnh rồi biết làm sao?’

Hắc vừa nói vừa cởi áo khoác của mình chu đáo khoác lên vai cô.

Lòng Sầm Tử Tranh vì sự ân cần của chồng mà ấm áp hẳn lên, cô hạnh phúc đứng yên để mặc hắc giúp cô mặc áo. Bởi Cung Quý Dương cao hơn Sầm Tử Tranh khác nhiều nên khoác chiếc áo rộng rãi của hắc lên người, nhìn cô càng nhỏ nhắn.

Thật sâu hít lấy mùi long diên hương nhàn nhật từ chiếc áo của hắc tỏa ra, cảm giác ấm áp và an toàn càng len sâu vào lòng. Cô yên lặng để mặc người chồng thân yêu ôm chặt vào lòng, hưởng thụ khoảnh khắc tĩnh lặng mà hạnh phúc này.

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh khe khẽ gọi tên hắc, giọng nói êm ái như một khúc nhạc thần tiên lại như những sợi tơ vô hình trói chặt lấy trái tim hắc.

‘Tranh Tranh, em có tâm sự!’

Không phải là một câu hỏi mà là một lời khẳng định chắc chắn. Làm vợ chồng bấy nhiêu năm, chỉ cần nét mặt của Sầm Tử Tranh có một chút biến hóa hắc đều có thể nhận ra được.

Sầm Tử Tranh nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực chồng, ánh mắt mơ màng nhìn về nơi xa xa, cô không trả lời câu hỏi của hắc mà bất ngờ thốt lên một câu: ‘Trước giờ em chưa từng hối hận đã yêu anh, chưa từng hối hận đã lấy anh ...’

Cung Quý Dương chợt ngừng bước chân, hắc nhẹ nhàng xoay người cô lại để cô đối diện với chính mình ...

Ngón tay thon dài mang theo một sự trù mẩn nhẹ nhàng giúp cô chỉnh lại những sợi tóc đã bị gió thổi tán loạn rồi đập lên đôi má đã nhiễm lạnh của cô, khẽ khàng cúi đầu ...

Nụ hôn mang theo nồng đậm tình ý chùng như nhấn chìm Sầm Tử Tranh, Cung Quý Dương muốn dùng hành động thực tế chứng minh tình yêu sâu thẳm trong đáy lòng mình.

‘Aaa ...’ Trong tiếng kêu thất thanh của Sầm Tử Tranh, Cung Quý Dương đã bế bổng cô lên, bước nhanh về phía căn biệt thự.

Những ngọn đèn trên tường tỏa ra những luồng ánh sáng màu vàng nhạt ấm áp khiến cho cả căn phòng tràn đầy sự ấm cúng, dường như cái lạnh giá mùa đông hoàn toàn bị ngăn lại sau những bức tường.

Sau bữa tối, Sầm Tử Tranh bê một đĩa trái cây được bày biện đẹp đẽ bước vào thư phòng.

‘Quý Dương ...’ Sau khi gõ cửa, cô bước vào nhẹ nhàng đặt đĩa trái cây lên bàn.

Cung Quý Dương vươn tay ôm lấy cô vào lòng để cô ngồi hẳn lên đùi mình.

‘Tranh Tranh, anh biết em có tâm sự. Bây giờ có thể nói được rồi chứ?’

Trong mắt hấn tràn đầy ý cười, nụ cười mê người như có ma lực tiến thẳng vào nội tâm Sầm Tử Tranh.

Cô cười có vẻ ngượng ngùng. Xem ra đúng là không có gì đáng được hấn, chỉ là ... cô không biết nên mở lời thế nào thôi.

‘Quý Dương, chuyện này ...’

Cô ấp a ấp úng lên tiếng, khi phát hiện đôi mắt sắc bén như chim ưng của hấn nhìn cô không chớp thì Sầm Tử Tranh chợt dạ cúi thấp đầu ...

‘Theo địa chỉ mà anh đưa cho em, em đã tìm được Tĩnh Nghiên rồi!’

Cung Quý Dương chỉ khẽ gật đầu không ngắt lời cô ngược lại rất nghiêm túc chờ nghe cô nói tiếp.

Sầm Tử Tranh nhìn sắc mặt hấn, thấy hấn không tỏ vẻ gì là không vui mới nói tiếp: ‘Anh biết không, bệnh của cha của Tĩnh Nghiên rất nặng, hơn nữa lại còn có biến chứng, hôm nay em đến thăm bạn ấy, thấy tình huống không được lạc quan cho lắm!’

‘Anh biết!’

Cung Quý Dương chậm rãi tiếp lời: ‘Bệnh rối loạn tĩnh mạch phổi TAPVR là một căn bệnh hiếm gặp, có thể duy trì tính mạng đến lúc này đã là không dễ dàng lại thêm biến chứng nặng như vậy, tỷ lệ chữa được quả thật rất nhỏ!’

‘Anh đã điều tra rõ đến vậy sao?’

Sầm Tử Tranh kinh ngạc nhìn Cung Quý Dương, nhất thời cô không biết trong lòng hấn đang nghĩ gì, đang định làm gì?

Chương 24: Chuộc lỗi (2)

Cung Quý Dương mỉm cười, bàn tay nhẹ vuốt ve gương mặt non mềm của cô: ‘Chuyện này không đáng để gọi là “điều tra” đâu!’

Sầm Tử Tranh liếc mắt nhìn hấn: ‘Vua tự đại!’

Nhìn vẻ yêu kiều của vợ, Cung Quý Dương không khỏi quyến luyến si mê, hấn nhẹ nâng cằm cô lên, ngón tay dịu dàng vuốt ve như muốn cảm thụ xúc cảm mềm mại từ làn da cô ...

‘Haha, nhưng xem ra cô vợ nhỏ xinh đẹp của anh có chuyện muốn nhờ ông vua tự đại này giúp đỡ rồi phải không?’

Sầm Tử Tranh khẽ huých hấn một cái. Cô trầm ngâm nhìn sâu vào đôi mắt thâm thúy pha chút đùa cợt của chồng. Cô biết tâm tư mình luôn không thể qua mắt được hấn.

‘Quý Dương, anh nói đúng đó. Đúng là em có việc muốn nhờ anh giúp!’ Cô nói một cách dứt khoát.

‘Cung kính lắng nghe bà xã đại nhân!’

Cung Quý Dương vẫn giữ nguyên tư thế cũ, tay ôm chặt lấy cô, cảm giác nhẹ lên hõm vai cô, hơi thở ấm áp phất qua gò má mịn màng của cô.

Sầm Tử Tranh hơi nghiêng đầu, tâm tư cô lúc này đặt cả vào Khương Tĩnh Nghiên nên hoàn toàn không chú ý đến động tác mập mờ của hắn.

‘Quý Dương, hôm nay em có hỏi qua bác sĩ điều trị chính của bác Khương về bệnh trạng và chi phí điều trị, không ngờ lại cao đến một triệu. Tĩnh Nghiên căn bản là không thể trả nổi khoản tiền này. Với lại, bệnh viện đó xem ra không phải là bệnh viện uy tín, em sợ điều kiện chữa trị không tốt sẽ ảnh hưởng đến cơ hội chữa khỏi bệnh cho bác ấy!’

‘Căn bệnh này nếu muốn chữa khỏi vốn phải tiêu tốn rất nhiều tiền chỉ có điều ... điều kiện chữa trị ở bệnh viện đó đúng là chỉ tạm tạm thôi ...’

Cung Quý Dương tham lam hít lấy mùi hương thơm ngát từ vợ, hắn vùi mặt vào mái tóc dài mượt mà của cô, vong tình cắn mút vùng da cổ non mềm, giọng nói bắt đầu có chút mơ hồ không rõ.

Những nụ hôn nhỏ vun rãi rác rơi theo đường cong duyên dáng của chiếc cổ trắng ngần rồi lướt xuống xương quai xanh xinh đẹp rồi đi ngược lên vành tai nhỏ nhắn của cô ...

‘Aaa...’

Sầm Tử Tranh thở rút một hơi, thân thể mẫn cảm bởi những động tác của hắn mà run khê: ‘Quý Dương, người ta đang nói chuyện đằng hoàng với anh mà ...’

Thật đáng ghét!

Cung Quý Dương hơi ngẩng đầu lên, hơi thở nam tính phất qua mặt cô lại khiến cô run lên ...

‘Anh đang nghe mà, em cứ nói đi!’

Mấy chữ đơn giản không dấu được vẽ tà tứ vốn có.

Thấy vẽ tà tứ của hắn, cô không nhịn được vừa tức vừa buồn cười: ‘Rõ ràng là anh đâu có nghe đâu!’

Nơi cổ họng Cung Quý Dương dật ra một tiếng cười trầm thấp, hắn cúi thấp đầu, ghé sát vào tai cô nói: ‘Anh hiểu ý em, đối với nhà họ Khương em có cảm giác áy náy và tự trách cho nên em muốn giúp Tĩnh Nghiên trả khoản phí điều trị của ba cô ấy, với lại ... đối một bệnh viện khác hoàn cảnh tốt hơn đúng không?’

‘Em không phải vì áy náy nên mới làm vậy đâu, là bởi vì tình bạn thôi. Em không muốn, cũng không thể nhìn bạn tốt của mình chịu khổ!’

Sầm Tử Tranh không thể không thừa nhận sự sắc sảo của Cung Quý Dương, hắn vừa nói liền đi thẳng vào vấn đề. Thực ra hắn cũng đoán đúng là cô vì áy náy nhưng điều này cô không muốn thừa nhận.

Cung Quý Dương nhún vai: ‘Được thôi. Cho dù là em xuất phát từ tình bạn cũng được nhưng số tiền đó không phải là em muốn đưa thì người ta sẽ nhận cho nên ... em mới chọn anh, muốn để người chồng này ra mặt đúng không?’

Sầm Tử Tranh khê gật đầu, trong mắt lộ ra một tia khấn cầu ...

‘Quý Dương, bác sĩ nói bệnh tình của bác Khương nếu muốn điều trị thì phải tốn không ít tiền, anh giúp bạn ấy được không?’

Tay Cung Quý Dương nhẹ vuốt má Sầm Tử Tranh, ánh mắt đen thâm thúy nhìn cô không chớp, hắn bắt ngờ nói một câu: ‘Tranh Tranh, em nên biết mình không nợ nhà họ Khương, không nợ Khương Tĩnh Nghiên gì cả. Cho dù muốn giúp cô ấy thì em cũng không cần có tâm lý chuộc tội. Em là người phụ nữ mà anh chọn, đời này em chỉ là của riêng anh thôi. Em gả cho anh cũng là chuyện rất hợp lẽ!’

Sầm Tử Tranh ngăn người nhìn chồng, gương mặt anh tuấn thân thuộc đến không thể thân thuộc hơn mang theo một loại uy nghiêm khiến người ta không thể xem thường, một nỗi ám áp chợt dâng lên trong lòng. Cô khẽ khàng tựa đầu vào ngực hắn để chính mình vây phủ trong hơi thở nam tính của hắn.

‘Quý Dương, anh đoán đúng rồi, em luôn mang cảm giác áy náy đối với nhà họ Khương. Nhà họ đi đến bước này ít nhiều đều có liên quan đến em. Nếu như em chưa từng gặp Khương Ngự Kinh, nếu như em không bỗng bột chấp nhận kết hôn với Khương Ngự Kinh vậy sẽ không xảy ra nhiều chuyện như thế, tất cả đều là tại em hết...’

‘Không được nói vậy!’ Một tiếng quát trầm dật ra từ miệng Cung Quý Dương chấn động cả màng nhĩ của Sầm Tử Tranh.

‘Tranh Tranh, chẳng lẽ em không biết, yêu một người không phải là một cái tội. Cái chết của Khương Ngự Kinh cũng là ngoài ý muốn, chuyện ngoài ý muốn này anh hay em hay bất kỳ ai đều không khống chế được. Còn chuyện của ông Khương, lúc Khương Ngự Kinh còn sống nhà họ Khương có thể nói là dư ăn dư mặc, không thể phủ nhận bản lĩnh của Khương Ngự Kinh khiến cho cả nhà ăn cả đời không hết. Chỉ là em có từng nghĩ thử xem, vì sao sau khi hắn chết nhà họ Khương vì sao rơi vào hoàn cảnh này không? Chính bởi vì Khương Tĩnh Nghiên không muốn dựa vào chính mình để sinh tồn. Cô ấy trước giờ luôn sống dưới sự bảo hộ của anh trai, sống một cuộc sống không lo không nghĩ, vì vậy khi Khương Ngự Kinh chết đi, thậm chí tìm một công việc có thể nuôi sống bản thân cô ấy cũng không muốn, vì thế mới đi đến bước này ...’

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu, trong mắt không tự chủ xẹt qua một tia bất mãn, cô ngắt lời Cung Quý Dương: ‘Anh đừng tùy tiện đánh giá bạn em như thế. Không phải là bạn ấy không muốn làm việc mà là không có sức để đi làm thôi. Sức khỏe của bác Khương trai đã như thế, chỉ riêng chăm sóc cho bác đã tốn bao nhiêu sức lực của bạn ấy rồi ...’

Cung Quý Dương nhẹ lắc đầu, hắn vỗ nhẹ lên đầu cô ra hiệu cho Sầm Tử Tranh đừng quá kích động rồi trầm giọng nói tiếp: ‘Thực ra những chuyện anh vừa nói là do thủ hạ của anh khi đi điều tra địa chỉ của Khương Tĩnh Nghiên vô tình biết được mà thôi. Khương Ngự Kinh sau khi chết lưu lại số gia sản nhiều đến mấy trăm triệu. Nếu như không đầu tư, chỉ riêng số tiền này cũng đủ để nhà họ Khương sống đến mấy đời nhưng bây giờ, ngay cả một triệu trả tiền chữa trị cho ông Khương mà Tĩnh Nghiên cũng không có để nộp. Tranh Tranh, em nghĩ thử đi, nếu như không phải vì Khương Tĩnh Nghiên quen sống phóng túng, tiêu pha quá đà thì làm sao chuyện đó xảy ra được chứ?’

152. Q.10 - Chương 25-26

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 25: Trăn trở ân tình cho Cung Quý Dương

Sầm Tử Tranh nhất thời sững sốt ngây người ...

Cô hoàn toàn không biết Khương Ngự Kinh sau khi chết để lại cho nhà họ Khương nhiều tài sản như thế. Đúng nha, tiền này đi đâu cả rồi? Chẳng lẽ thực tế lại giống như lời Cung Quý Dương nói sao?

Nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra, cô bất lực lắc đầu: ‘Em tin Tĩnh Nghiên không phải là người như vậy đâu!’

Nói rồi cô còn tức tối trừng mắt nhìn chồng, ‘Thực ra là anh nhỏ mọn, có chút xíu việc muốn nhờ mà anh cũng không chịu giúp!’

Nhìn vẻ mặt hững hờ của vợ Cung Quý Dương cố nén tiếng cười, hắn không trêu cô nữa, chỉ ôm chặt cô thấp giọng nói: ‘Được rồi được rồi, không cần phải tức giận. Anh cũng đâu có nói là sẽ không giúp!’

‘Nói vậy là anh đồng ý rồi phải không?’ Sầm Tử Tranh vừa nghe tinh thần liền phấn khởi trở lại, nụ cười lại hé nở trên môi.

Cung Quý Dương sùng nịch véo nhẹ đôi gò má hồng nhuận của cô, âu yếm nói: ‘Biết trước là em nhất định sẽ tìm cách giúp cô ấy nên chiều nay anh đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi!’

Cái gì???

‘Ý anh là sao?’ Sầm Tử Tranh nhất thời không hiểu ý của hắn.

Sắp xếp đâu vào đấy nghĩa là thế nào?

Nhìn vẻ hoang mang của vợ, Cung Quý Dương thấy rất thú vị, hắn “tốt bụng” giải thích cho cô: ‘Chiều hôm nay, nói chính xác là sau khi em rời khỏi bệnh viện thì anh đã cho người chuyển ông Khương đến khoa tim của bệnh viện St. Hoxton ở New York để nghiên cứu cách chữa trị đồng thời cũng đã sắp xếp mời thêm những bác sĩ chuyên khoa đến tham gia vào quá trình trị liệu. Vậy chắc em yên lòng rồi chứ?’

Sầm Tử Tranh vừa nghe liền không khỏi giật mình: ‘Bệnh viện St. Hoxton ở New York?’

Cô đã từng nghe nhắc nhiều về bệnh viện St. Hoxton này. Đây là bệnh viện tư hàng đầu dành cho giới quý tộc nổi tiếng khắp nước Mỹ. Bệnh viện này nằm ở thành phố Baltimore bang Maryland nước Mỹ, bệnh viện này bất kể là điều kiện chữa trị hay trình độ của bác sĩ đều có thể nói là hàng đầu.

Nghe nói nơi đây khắp nơi là cây xanh, hoàn cảnh ưu nhã, bước vào khu vực bệnh viện đều có thể ngửi được mùi thơm thanh mát chứ không phải là mùi thuốc sát trùng thường có ở các bệnh viện khác. Phòng bệnh của bệnh viện này cũng được quản lý nghiêm ngặt và khoa học nhất.

Quan trọng nhất là bác sĩ của tất cả các khoa ở đây đều có tiếng tăm trên khắp nước Mỹ và cả thế giới, có thể nói nơi đây là nơi tụ hội của rất nhiều nhà khoa học, chuyên gia và bác sĩ hàng đầu trên toàn thế giới.

Nhưng ... bệnh viện này hầu như chỉ dành cho những gia đình quý tộc hoặc những người có danh tiếng đến đây chữa bệnh bởi chi phí quá đắt đỏ của nó. Nhưng cô tin lời Cung Quý Dương, bởi cô biết, chỉ cần hắn chịu lên tiếng, sắp xếp cho bác Khương vào đó chữa bệnh cũng không phải là vấn đề gì lớn.

‘Quý Dương ...’

Như chợt nhớ ra điều gì, Sầm Tử Tranh vội nín lấy áo hắn: ‘Tuy bác Khương đã được chuyển đến bệnh viện St. Hoxton nhưng chi phí chữa bệnh sau này ...’

‘Tranh Tranh, em cứ để tâm đến chuyện của người khác, không sợ người làm chồng này ghen sao?’

Cung Quý Dương cười ngắt lời cô, thấy vẻ lo lắng của cô, hắn nói đùa một câu để xoa dịu tâm trạng sau đó nhẹ giọng nói: ‘Yên tâm đi, chi phí trị liệu anh đã dùng danh nghĩa của em chuyển năm triệu đến tài khoản của bệnh viện rồi. Khoản tiền này đủ cho cha của Tĩnh Nghiên điều trị một năm rồi!’

Sầm Tử Tranh ngây người, cô sững sờ nhìn chồng, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, cổ họng nghẹn lại.

Mất một lúc lâu cô mới hoàn hồn lại, hai tay vòng qua cô hắn ôm chặt, tâm tình cực kỳ xúc động ...

‘Ông xã, cảm ơn anh. Cảm ơn anh nhiều lắm!’

Thì ra Cung Quý Dương không cần cô nói cũng đã hiểu hết những tâm sự của cô, hơn nữa còn lắng lắng vì cô làm được nhiều việc như vậy. Thì ra hắn rất hiểu cô, rất để tâm đến cô ...

Chuyển năm triệu dưới danh nghĩa của cô đến cho bác Khương, hắn làm nhiều như vậy bảo cô không cảm động cho được.

Mỗi Cung Quý Dương nhẹ câu lên một nụ cười thỏa mãn, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng cô: ‘Anh chỉ không muốn bị bà xã mắng là thấy chết không cứu, nhỏ mọn gì đó thôi!’

‘Đáng ghét, anh đúng là nhỏ mọn mà! Người ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi cũng nhớ mãi trong lòng!’

Sầm Tử Tranh ngượng ngùng nhìn chồng, không quên huých cho hắn một cái.

‘Đều là tại anh cả mà, rõ ràng là đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi lại cứ giả thần giả quỷ không chịu nói!’

Cung Quý Dương cười càng ái muội, hần cúi thấp đầu, môi mỏng nhẹ lướt qua nơi vành tai mẫn cảm của cô, thấp giọng nói: ‘Bởi vì ... anh muốn nhìn thấy dáng vẻ của em lúc năn nỉ anh ...’

‘Anh ...’

Sầm Tử Tranh khóc không được mà cười cũng không xong, cô ngẩng đầu lên nhìn sâu vào đôi mắt đen thẳm của hần, nũng nịu nói: ‘Anh lúc nào cũng không đành lòng!’

‘Ai dám nói anh không đành lòng? Anh đang chuẩn bị làm chuyện đành lòng nhất đây!’ Cung Quý Dương lập tức lên tiếng phản bác, nụ cười bên môi càng lúc càng tà ác.

Sầm Tử Tranh nhất thời còn chưa hiểu rõ ý hần.

Bàn tay to của Cung Quý Dương đã giữ chặt eo cô, đôi môi lửa nóng bắt đầu khuấy đảo nội tâm của Sầm Tử Tranh, trong từng hơi thở nóng rực mang theo một sự cuồng ngạnh như trước, nụ cười cũng tràn đầy ham muốn giữ lấy.

Hần phủ môi mình lên môi cô, nhiệt tình thương thức sự ngọt ngào từ cô, bàn tay rất không an phận lướt theo những đường cong của cô.

Để cô trực tiếp cảm nhận sự xao động và nhiệt tình của hần ...

‘Anh ...’ Mặt Sầm Tử Tranh hồng rực một mảnh, cô đương nhiên nhận ra một nỗi ham muốn không hề che giấu trong mắt hần.

Ham muốn của đàn ông có đôi khi thật đáng sợ dù đã qua nhiều năm như vậy nhưng mỗi lần đến giờ phút này lòng cô vẫn rung động không thôi.

‘Cô vợ xinh đẹp của anh, em muốn báo đáp ân tình của chồng mình như thế nào?’

Ý cười tà ác lan rộng trên môi hần rồi lan đến tận đầu mày cuối mắt, giọng nói trầm thấp mang theo một sự ham muốn quen thuộc.

Hô hấp của Sầm Tử Tranh đã có chút hỗn loạn, một tia nghịch ngợm thoáng qua trong mắt cô ...

‘Thiếu nợ ân tình của người ta, em ... dùng thịt trả được không?’

Nói dứt lời cô làm ra vẻ hung dữ bỏ nhào vào lòng hần.

Cung Quý Dương bật cười ha hả, vô cùng hưởng thụ cảm giác mỹ nhân chủ động hiến thân, đôi tay không hề khách khí bế bổng cô lên ...

‘Sự nhiệt tình của em đúng là làm anh có cảm giác thụ sủng nhược kinh nhưng ... những chuyện này vẫn nên là đàn ông chủ động thì tốt hơn!’

Nói rồi hần cười cười bế Sầm Tử Tranh mặt đã đỏ rực vào phòng ngủ ...

Chương 26: Mất tích (1)

Bệnh viện St. Hoxton New York

Mùi hương hoa thoang thoảng bay khắp cả bệnh viện, bệnh viện thật không hổ là nơi chữa bệnh và điều dưỡng hàng đầu thế giới, hoa cỏ được trồng đủ theo bốn mùa, vừa làm đẹp cho bệnh viện vừa giúp cho người bệnh mỗi ngày đều được sống trong hoàn cảnh thoải mái và tươi mới.

Phòng làm việc của vị bác sĩ chủ nhiệm khoa tim mạch ngập trong ánh nắng mặt trời.

‘Cung phu nhân, các bác sĩ chuyên khoa của bệnh viện chúng tôi đã nghiên cứu qua bệnh lý của ông Khương, tất cả quá trình trị liệu sẽ được sắp xếp thỏa đáng. Xin bà yên tâm!’

Sầm Tử Tranh gật đầu nhìn vị bác sĩ đã vào tuổi trung niên đang ngồi đối diện với mình: ‘Bác sĩ George, cảm ơn ông lần này nhiệt tình giúp đỡ, ông là bác sĩ chuyên khoa rất có tiếng tăm trong giới, có ông làm bác sĩ chủ trì cho ông Khương tôi rất yên tâm!’

Bác sĩ George là bác sĩ chuyên khoa tim mạch rất có tiếng tăm mà Cung Quý Dương đặc biệt mời đến để riêng phụ trách ca bệnh của ông Khương, cha của Khương Tĩnh Nghiên.

‘Cung phu nhân, xin hỏi người bệnh này có quan hệ gì với bà hay là với Cung tiên sinh? Là bà con sao?’
Bác sĩ George có chút tò mò hỏi.

Sầm Tử Tranh cười nhẹ: ‘Là cha của một người bạn của tôi. Bác sĩ, bất luận thế nào xin ông tận lực chữa khỏi cho bệnh nhân này!’

Bác sĩ George lật lật bệnh án xem kỹ rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Sầm Tử Tranh: ‘Cung phu nhân, căn bệnh mà ông Khương mắc phải là một căn bệnh rất hiếm gặp, bệnh TAPVR hơn nữa còn có biến chứng rất nghiêm trọng. Tuy vậy, chỉ cần can thiệp kịp thời bằng phẫu thuật thì vẫn còn cơ hội khỏe lại!’

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, trên mặt lộ vẻ lo lắng: ‘Bác sĩ George, tôi nghe nói căn bệnh này nếu phẫu thuật cũng rất nguy hiểm, không biết trong quá trình phẫu thuật liệu sẽ có xảy ra điều gì ngoài ý muốn hay không?’

Bác sĩ George cười trấn an: ‘Cung phu nhân, chắc bà cũng biết bất kỳ cuộc phẫu thuật nào cũng đều có rủi ro cả huống gì là một phẫu thuật quan trọng như thế này, đương nhiên nguy hiểm sẽ càng lớn. Đối với căn bệnh này nhiều bệnh viện không dám khinh suất thực hiện phẫu thuật, thứ nhất là bởi vì máy móc không đủ hiện đại, thứ hai là trình độ kỹ thuật không đủ nhưng may mắn là bệnh viện St. Hoxton đáp ứng được cả hai điều kiện trên cho nên tôi tin vấn đề sẽ không lớn!’

Nói đến đây ông hơi ngừng lại sau đó mới bồi thêm một câu: ‘Thực ra muốn chữa được căn bệnh này ngoài phẫu thuật còn phải cần một khoản tiền lớn để mua những loại thuốc đắt đỏ hỗ trợ cho việc chữa trị, tôi nghĩ, số tiền năm triệu mà cô đã trả có thể duy trì được đến lúc chữa lành căn bệnh này!’

Sầm Tử Tranh nghe vậy mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Cô chỉ có thể dùng cách này để giúp nhà họ Khương cũng là giúp Tĩnh Nghiên nhẹ bớt gánh nặng tuy rằng cô biết, phần nhiều là giúp cô giảm bớt cảm giác áy náy trong lòng mình.

Bước ra khỏi văn phòng của bác sĩ George, bước chân Sầm Tử Tranh có chút nhẹ nhõm, nếu như theo lời bác sĩ George thì cô nghĩ cũng không cần lâu lắm sức khỏe của bác Khương sẽ hồi phục lại không cần phải bị căn bệnh quái ác dày vò nữa.

Đang lúc tâm trạng cực tốt thì sau lưng vọng đến một giọng nói quen thuộc ...

‘Thì ra đúng là cô!’

Sầm Tử Tranh hơi sững sờ sau đó vội xoay lại vừa hay đối diện với một đôi mắt đầy phức tạp ...

‘Tĩnh Nghiên ...’

Cô nhỏ giọng gọi. Thực ra Sầm Tử Tranh cũng biết Khương Tĩnh Nghiên nhất định sẽ đoán ra là ai làm nhưng cô không hy vọng Tĩnh Nghiên sẽ biết nhanh như thế, cô thật sợ với cá tính của bạn mình sẽ cự tuyệt sự giúp đỡ của cô.

Khương Tĩnh Nghiên bước nhanh đến trước mặt Sầm Tử Tranh ...

‘Sầm Tử Tranh, tôi biết cô lấy một ông chồng giàu có nhưng cô cũng không cần dùng cách này để khoe khoang cuộc sống hạnh phúc của mình chứ!’

‘Tĩnh Nghiên, mình không có ...’

‘Cô không có? Vậy mọi chuyện hôm nay cô làm gọi là gì?’

Khương Tĩnh Nghiên căn bản là không cho Sầm Tử Tranh có cơ hội giải thích nào cả mà dứt khoát ngắt lời cô: ‘Cô đang tội nghiệp chúng tôi sao? Hay là cô muốn bù đắp? Hay là muốn giảm bớt sự áy náy trong lòng?’

Lòng Sầm Tử Tranh chợt thất lại, cô bất giác đưa tay chặn ngực, tận lực muốn làm cho tâm tình của mình bình ổn lại.

‘Tĩnh Nghiên, mục đích của mình rất đơn giản, chính là hy vọng bác Khương có cơ hội được điều trị khỏi bệnh, hoàn toàn không phải là lòng thương hại!’

Trên môi Khương Tĩnh Nghiên câu lên một nụ cười lạnh: ‘Sầm Tử Tranh, cô đừng cho rằng tôi không biết trong lòng cô đang nghĩ gì. Cô chẳng qua là chỉ muốn lấy tiền của mình để chứng minh với tôi rằng cô không có sai, sự lựa chọn của cô từ đầu đến cuối đều là đúng, phải không?’

Sầm Tử Tranh mệt mỏi nhắm mắt lại sau đó mới chậm rãi mở mắt nhìn Tĩnh Nghiên, giọng nói cực kỳ nghiêm túc nói: ‘Tĩnh Nghiên, mình biết bạn giận mình, hận mình, mình cũng biết đã qua nhiều năm như vậy nhưng mình nghĩ muốn hóa giải gút mắc giữa chúng ta cũng là rất khó khăn. Nhưng bạn phải biết, người nằm trong bệnh viện này là cha của bạn, bạn có thể cự tuyệt sự giúp đỡ của mình, không sao cả. Nhưng còn cha bạn thì sao? Nơi đây rõ ràng là có đủ điều kiện để điều trị căn bệnh của cha bạn, chính bởi vì sự cố chấp của bạn mà làm trễ nãi việc chữa trị đó thôi. Có phải bạn thật lòng muốn nhìn cha mình mất đi tính mạng thì mới cam tâm hay không?’

‘Cô ...’

‘Tĩnh Nghiên!’

Lần này là Sầm Tử Tranh ngắt lời Khương Tĩnh Nghiên: ‘Khoan nói đến chuyện giữa bạn với mình có trở lại được như ngày xưa không, điều cần nói bây giờ chính là nên tìm cách tốt nhất để chữa lành bệnh cho bác trai, những chuyện khác về sau hãy nói!’

‘Sầm Tử Tranh, cô thật sự cho rằng tôi sẽ biết ơn cô vì điều đó sao?’ Tĩnh Nghiên nhìn thẳng vào mắt Sầm Tử Tranh, không chút khách khí nói.

Bên môi Sầm Tử Tranh câu lên một nụ cười khổ, cô nhẹ lắc đầu trên mặt là một vẻ khấn cầu: ‘Nếu như mình thật sự có khả năng, mình tình nguyện làm lại tất cả lần nữa, đem anh trai của bạn đặt ở một vị trí chính xác, không để anh ấy ra đi oan uổng như thế ...’

Tĩnh Nghiên nghe vậy mắt thoáng qua một tia bi thương ...

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, cô ngẩng đầu nhìn bạn: ‘Tĩnh Nghiên, mình biết cho dù mình nói gì bạn cũng sẽ không nghe lọt tai. Mình chỉ còn một câu cuối cùng, ít ra là cho đến lúc này, người có thể giúp bác Khương điều trị bệnh chỉ có một mình mình. Nếu bây giờ bạn giận lấy với mình, người chịu thiệt nhất là người nhà của bạn mà thôi!’

Nét mặt Tĩnh Nghiên đầy châm chọc: ‘Ý của cô là ... tôi phải cảm ơn cô sao?’

Thật nực cười!

Sầm Tử Tranh nhìn Khương Tĩnh Nghiên, gương mặt kia quen thuộc đến thế! Đã từng ... trên gương mặt kia chỉ có nụ cười vui vẻ, sức sống ngời ngời. Đã từng ... cô gái kia vô tư vô lự, hồn nhiên nhiệt tình. Sao lúc này lại lạnh mạt xa cách như thế?

Thở dài một tiếng, Sầm Tử Tranh cũng không cứng rắn nổi, cô chậm rãi bước đến nhẹ nắm lấy tay Tĩnh Nghiên ...

‘Tĩnh Nghiên, lúc đó bạn hiểu mình như vậy, thông cảm mình như vậy vì sao bây giờ lại trở thành như thế? Có lẽ bạn không biết, bạn là người bạn mà mình luyện tiếu rời xa nhất, vì sao cứ nhất định phải cùng mình vạch rõ ranh giới vậy?’

153. Q.10 - Chương 27-28

Quyển 10: Bảy năm sau

Chương 27: Mất tích (2)

Lần này Tĩnh Nghiên không rũ tay cô ra nhưng nét mặt càng thêm kích động, cô nhìn Sầm Tử Tranh, nói rõ ràng từng chữ một: ‘Có biết tôi ghét cô điểm gì nhất không? Tôi ghét vẻ lễ mạo nhu mì của cô, tôi càng ghét cái vẻ tự cho là đúng của cô, cô có biết không, một người như cô, từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ đều khiến tôi chán ghét cực kỳ!’

‘Tĩnh Nghiên!’

Sầm Tử Tranh ngây người nhìn bạn, lòng đau thắt lại, cô không biết thì ra Tĩnh Nghiên lại chán ghét mình đến vậy.

‘Sầm Tử Tranh, tôi không ngại nói cho cô biết, tất cả những việc hôm nay cô làm cho ba tôi tôi sẽ không cảm kích bởi vì đó là việc cô phải làm, cô phải làm từ mấy năm trước rồi. Đây là món nợ cô nợ nhà họ Khương, có nợ phải trả đó là lẽ thường!’

Khương Tĩnh Nghiên quyết tuyệt mà lạnh lùng nói, dứt lời cô liếc mắt nhìn Sầm Tử Tranh đang đứng ngây người ra đầy một cái rồi xoay người dứt khoát rời đi.

Một cơn gió lạnh thổi qua khiến Sầm Tử Tranh không nhịn được rung mình một cái. Lạnh quá! Bỗng dưng cô thấy lạnh quá! Một cảm giác lạnh lẽo từ sâu trong nội tâm lan ra khắp toàn thân khiến máu cô tưởng chừng như đông lại.

Cô rất muốn hỏi Tĩnh Nghiên, Khương Ngự Kinh sau khi chết còn để lại đến mấy trăm triệu di sản, rốt cuộc cô đã tiêu vào việc gì để đến nỗi bây giờ lâm vào khốn cảnh thế này nhưng ...

Hành động hủy bỏ hôn ước ngày xưa của cô đã góp phần tạo nên cục diện hôm nay, là sai hay đúng cô đã không biết làm thế nào phân biệt nữa rồi.

Bảo lái xe rời đi trước, Sầm Tử Tranh một mình lẫm lẫm bước trên những con đường đông đúc ồn ào. Cô như một cái bóng cô đơn lẻ loi, trên gương mặt xinh đẹp thoáng lộ vẻ âu sầu.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, lác đác lác đác, đầy trời bông tuyết trắng xóa khiến cô nhất thời không nhìn rõ sắc trời.

Đi đến một quầy trưng bày Sầm Tử Tranh chợt dừng bước chân, không khỏi cười khổ một tiếng, lại là một quầy trưng bày, lại là một ngày thời tiết thế này nhưng Tĩnh Nghiên bây giờ đối với cô chỉ có một nỗi hận không thể tháo gỡ.

Cô chưa từng cho rằng mình chọn Cung Quý Dương là sai, cô yêu hắn, yêu không chút tiếc nuối, thậm chí có thể hy sinh cả tính mạng của mình vì Cung Quý Dương. Nhưng Sầm Tử Tranh biết cũng bởi vì hắn mà cô phạm phải một sai lầm rất nghiêm trọng đó chính là lợi dụng và chà đạp lên tình yêu của một người đàn ông khác dành ỉn.

Bởi vì ... Khương Ngự Kinh thật sự đã dùng tính mạng mình yêu cô ...

Cuối cùng quả thật đã trả giá bằng tính mạng!

Mắt Sầm Tử Tranh như phủ một màn sương mờ, màn tuyết trước mắt như trở nên quá mơ hồ thậm chí chân bước qua đường cô cũng không để ý, đèn giao thông là xanh hay đỏ cô cũng không để tâm ...

Sít!!!!

Một tiếng thắng xe chói tai chợt vọng vào tai Sầm Tử Tranh khiến đầu óc cô chợt thanh tỉnh lại. Lúc này Sầm Tử Tranh mới hoảng hốt nhận ra mình đang đứng ở giữa đường lớn bốn phía xung quanh xe chạy như nước mà sát bên người cô là một chiếc xe vừa sít sao thắng lại.

Bất lực quá! Gánh nặng tâm lý cứ đè nặng trong lòng khiến cô cảm thấy mình chẳng còn chút sức lực nào sau đó mắt chợt tối sầm, không còn biết gì nữa!

Cung Viên

Chát!!!

Cùng với tiếng đập bàn chát chúa là một giọng nam đầy tức giận vang lên ...

‘Thân là lái xe mà không chở thiếu phu nhân trở về?’

Người lái xe sợ đến giọng nói cũng run, anh ta vội nói: ‘Thiếu ... thiếu gia ... thiếu phu nhân sau khi từ bệnh viện ra thì nói với tôi là muốn đi tản bộ, không cho tôi chở. Tôi ... tôi ...’

Sắc mặt của Cung Quý Dương đã tái mét, ánh mắt hẩn âm u dọa người xoay đầu nhìn về phía những người vệ sĩ ...

‘Còn csac người? Đã tìm thấy thiếu phu nhân chưa?’

Những người vệ sĩ dè dặt nhìn nhau rồi lắc đầu: ‘Xin lỗi Cung tiên sinh, chúng tôi ... chúng tôi đã tìm suốt cả buổi chiều nhưng vẫn không tìm thấy ...’

‘Lập tức đi tìm tiếp. Nếu như trong hai tiếng nữa vẫn chưa thấy người, sáng mai các người tự biết làm sao xử lý chính mình rồi đây!’

‘Dạ, Cung tiên sinh! Chúng tôi lập tức đi tìm!’ Những vệ sĩ hẩn nói như vậy sợ hãi lên tiếng.

Theo bên cạnh Cung Quý Dương đã lâu nhưng đây cũng là lần đầu tiên họ thấy chủ nhân của mình cơn tức lớn như vậy nhưng họ biết, Cung Quý Dương người này trước giờ nói được làm được, hơn nữa còn làm rất quyết tuyệt. Nếu như họ thật sự không tìm được thiếu phu nhân, nói không chừng mạng cũng không còn!

Choang!!!

Một chiếc ly thủy tinh quý giá đã bị Cung Quý Dương vô thức bóp nát. Hẩn nhìn đồng hồ, trên mặt không dấu được lo lắng, cũng không để ý đến những mảnh thủy tinh vụn vỡ trong tay ...

‘Quý Dương ...’

Trình Thiển Tây đau lòng nhìn con trai, bà vừa lên tiếng gọi con vừa ra dấu cho người làm bước đến xử lý những mảnh thủy tinh rồi nói giọng an ủi: ‘Đừng lo lắng quá. Con đã phải rất nhiều người đi tìm rồi. Tử Tranh sẽ không sao đâu!’

Nói rồi bà liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ. Thực ra trong lòng bà cũng hết sức lo lắng bởi trời đã tối thế này rồi mà Sầm Tử Tranh vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Hôm nay không phải Tử Tranh đi bệnh viện sao? Sao tối như vậy mà còn chưa về nhà chứ?

Cung Doãn Thần đi tới đi lui trong phòng, trên mặt ông cũng không dấu được một tia lo âu.

Tuyết vẫn bay mờ mịt như muốn vùi lấp tất cả, Cung Quý Dương nhìn sắc trời bên ngoài, rốt cuộc không nhẫn nại được nữa, hẩn chụp lấy áo khoác bước nhanh về phía cửa.

‘Quý Dương, con ...’

‘Để nó tự mình đi tìm đi!’ Cung Doãn Thần bước đến ngăn vợ lại, nhẹ giọng nói.

Nhìn theo bóng con trai dần mất hút trong màn tuyết, trong lòng Trình Thiển Tây hiểu rõ, so với bắt con trai ở nhà chờ tin chẳng bằng để hẩn tự mình ra ngoài tìm sẽ tốt hơn.

Trong cơn mơ màng, Sầm Tử Tranh chậm rãi chớp mắt mi, cô khó nhọc mở mắt ra, trong đầu hỗn độn mơ hồ đồng thời cảm giác đau đầu kịch liệt khiến cô không tìm được nhú chặt mi, tay day day huyệt Thái Dương sau đó mới bắt đầu nhìn một vòng chung quanh.

Lúc này cô đang nằm trên một chiếc giường rộng rãi thoải mái, đây là phòng ngủ, nhìn sơ qua cách thiết kế trong phòng cô liền nhận ra đây là phòng của một người đàn ông.

Sầm Tử Tranh bật ngồi nhanh dậy ... Đây là đâu? Căn phòng này là phòng của ai?

Chương 28: Ở lại với anh

Căn phòng thật lớn, khắp nơi đều tràn đầy khí tức của đàn ông, Sầm Tử Tranh chừng như có thể ngửi thấy một mùi xạ hương nhàn nhạt len vào trong từng hơi thở của mình.

Chiếc chăn đắp trên người bởi vì động tác quá mạnh của cô mà trượt xuống, mang theo một vẻ nghi hoặc cô chậm rãi bước xuống giường, chân vừa đặt xuống thảm thì cửa đã bị một bàn tay to đẩy ra ...

‘Tử Tranh, tỉnh rồi sao?’ Một giọng nam trầm thấp quen thuộc vang lên mang theo một vẻ thân thiết và quan tâm.

Sầm Tử Tranh vội ngẩng đầu lên nhìn, vừa nhìn nhất thời ngẩn người mất một lúc lâu mới hoàn hồn lại, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng lẫn kinh ngạc ...

‘Tử Hạo, là anh sao?’

Đứng ở trước mặt cô lúc này nào phải ai xa lạ, chính là Thư Tử Hạo người năm đó rời đi bấy lâu chưa gặp lại!

Trên người hắn mặc một bộ quần áo dạo phố thoải mái nhưng mang theo một khí thế bất phàm của một người đàn ông thành đạt và có phẩm vị. Đây vẫn là Thư Tử Hạo anh tuấn bất phàm của bảy năm trước nhưng lại thêm một phần thành thực và lịch lãm mà thời gian đã ưu ái tặng thêm.

Hắn đứng trước mặt Sầm Tử Tranh, trong mắt ý cười đầy ắp, đôi mắt thâm thúy dịu dàng như nước đang nhìn cô.

‘Tử Hạo, anh về từ bao giờ?’

Sầm Tử Tranh vội đứng dậy nhưng đầu quá choáng váng khiến cả người cô lảo đảo không ngừng.

‘Cẩn thận!’

Một bàn tay to đã vịn chặt lấy eo cô thuận thế dìu cô đứng dậy: ‘Nhìn em rất yếu!’

Trong giọng nói trầm thấp của hắn mang theo một sự quan tâm lo lắng.

Sầm Tử Tranh nhẹ lắc đầu để hắn dìu cô đến sofa ngồi xuống rồi mới nhỏ giọng nói đùa: ‘Đây chắc là triệu chứng của phụ nữ vào tuổi trung niên thường có thôi!’

‘Nói nhảm!’ Thư Tử Hạo nhún mày phản bác: ‘Trong mắt anh em vẫn giống hệt như lần đầu tiên anh gặp em!’

Sầm Tử Tranh mỉm cười, ‘Không thể không thừa nhận, phụ nữ rất thích nghe những lời này!’

Thư Tử Hạo bước đến ngồi xuống bên cạnh cô, nói một cách kiên định: ‘Những lời anh nói đều là lời thật lòng!’

Nhìn thấy cảm giác quen thuộc kia trong mắt hắn, Sầm Tử Tranh chỉ cười nói sang chuyện khác: ‘Tử Hạo, sao anh lại trở về Mỹ? Với lại ... sao em lại ở chỗ này?’

Cô nhớ mình đang ở trên đường chợt cảm thấy đầu vầng mắt hoa tiếp theo đó xảy ra chuyện gì cô đều không biết.

Thư Tử Hạo nói: ‘thực ra lần này anh trở về Mỹ là bởi vì một buổi trình diễn thời trang, sau khi trình diễn thời trang kết thúc anh sẽ rời đi. Chiều nay lúc anh chạy ngang qua một cửa hàng chuyên doanh của thương hiệu Leila, không nghĩ là gặp lại em, không chỉ như vậy mà em nha, ngã xuống ngay trước đầu xe của anh, suýt nữa thì dọa hỏng anh. Anh chỉ còn cách mang em về nhà thôi!’

Nói đến đây hắn đưa tay vuốt mái tóc dài của cô bằng những ngón tay thon dài của mình, quan sát cô một hồi rồi nói: ‘Cũng may em không có chuyện gì đáng ngại bằng không anh thật không biết ăn nói sao đây!’

Sầm Tử Tranh hơi nghiêng mặt, xảo diệu né tránh bàn tay hắn, nhẹ giọng nói: ‘Em nào có yếu ớt như vậy, chỉ là gần đây thân thể có chút không thoải mái thôi!’

‘Xảy ra chuyện gì sao?’

Thư Tử Hạo quan tâm hỏi nhưng trong lòng bởi vì hành động của cô vừa nãy mà có chút mất mát.

Sầm Tử Tranh nhẹ lắc đầu: ‘Không có ...’

Cô không biết nên nói thế nào.

Thư Tử Hạo nhìn người phụ nữ trước mặt, đã qua bao nhiêu năm mà hắn vẫn không quên được cô. Năm đó cứ tưởng đi là xong tất cả, đem toàn bộ tinh thần và sức lực đặt vào trong sự nghiệp thì có thể quên đi cô nhưng, tiền tài và địa vị ngày một đi lên thì trong lòng vẫn là một khoảng trống mênh mông. Lần này gặp lại cô hắn mới biết, thì ra bản thân không có cách nào vờ như không thấy được!

Chỉ tiếc là ... Bấy năm sau cô đối với hắn càng xa cách hơn ...

Qua một lúc lâu, Thư Tử Hạo mới thì thào hỏi: ‘Hắn ... có tốt với em không?’

Thực ra câu hắn muốn hỏi là ... Cô có từng hối hận vì lựa chọn Cung Quý Dương không? Nếu như cô thực sự hạnh phúc, vì sao trên mặt lại lộ vẻ tiều tụy thế này?

Nhưng Sầm Tử Tranh hoàn toàn không biết suy nghĩ của hắn, cô tươi cười gạt đầu, trong mắt tình ý sâu xa: ‘Tử Hạo, Quý Dương rất tốt với em, rất chu đáo, rất ân cần!’

Nụ cười trên mặt Thư Tử Hạo thoáng cứng lại, hắn gạt đầu gian nan nói: ‘Vậy thì tốt. Chỉ cần hắn đối xử tốt với em là đủ!’

Sầm Tử Tranh không khó nhận ra vẻ cô đơn trong mắt hắn, cô vội nói lãng đi: ‘À, em nhớ ra rồi, anh nói buổi trình diễn thời trang có phải là buổi trình diễn của thương hiệu “Za” sẽ cử hành trong hai ngày tới không? Em biết thương hiệu đó là thương hiệu mới của anh, rất được ưa chuộng nha!’

Thư Tử Hạo điềm đạm nói: ‘Đúng vậy, là “Za”, phàm là người Trung Quốc đều biết “Zhi Ai” (chấp nhất với tình yêu) hai chữ này!’ Nói dứt lời hắn nhìn Sầm Tử Tranh không chớp mắt.

Sầm Tử Tranh nghe ra hàm ý trong câu nói của hắn, lòng không khỏi hoảng loạn một chút, sau phút ngượng ngùng, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, cười nói: ‘Tử Hạo, em nghĩ vợ anh chắc rất hạnh phúc, cái tên này nghe như vì cô ấy mà sáng tạo ra, có dịp nhất định anh phải giới thiệu cô ấy với em nha!’

Thư Tử Hạo không nói gì chỉ cười nhẹ.

Sầm Tử Tranh thấy hắn không nói gì, phút chốc bỗng thấy bầu không khí rất kỳ quái, cô cố tình nhìn đồng hồ rồi nói: ‘Tử Hạo, gặp lại anh em rất vui nhưng muộn quá rồi, em phải về nhà bằng không Quý Dương và mấy đứa nhỏ sẽ rất lo lắng!’

Cô cố tình lấy con ra làm cớ dù lúc này mấy đứa nhỏ đã bị gọi đi huấn luyện đặc biệt.

Thấy Thư Tử Hạo không nói gì, cô càng thêm khó xử vì vậy nhẹ giọng nói: ‘Em phải về rồi. Buổi trình diễn thời trang của anh em nhất định sẽ đến xem ...’

Nói rồi cô cầm lấy túi xách đang đặt trên tủ đầu giường bước về phía cửa.

Ngay lúc đó cánh tay chợt bị Thư Tử Hạo níu lại ...

‘Tử Hạo ...’ Sầm Tử Tranh sửng sốt kêu lên.

Thư Tử Hạo đứng sau lưng cô, bóng dáng cao lớn tưởng chừng có thể lấp mắt cô, nụ cười trên mặt không còn thần nhiên như vừa nãy ...

‘Tử Tranh ...’ Hắn trầm giọng nói, chậm rãi mà kiên quyết: ‘Tối nay ở lại đi, cùng anh!’

154. Quyển 10 - Chương 29-30

Quyển 10: Bấy năm sau

Chương 29: Bắt gian??? (1)

Không khí chung quanh hai người chợt đông lại, ngữ khí của hắn quá ái muội, thật dễ khiến người ta hiểu lầm.

Sầm Tử Tranh trừng đôi mắt đẹp nhìn người đàn ông trước mặt, một cảm giác xa lạ chợt dâng lên trong lòng. Cô không dám tin câu nói này lại thốt ra từ miệng của Thư Tử Hạo.

‘Tử Hạo, anh ...’

Thư Tử Hạo không khó nhận ra sự hoảng hốt và xa lạ trong mắt Sầm Tử Tranh, mắt hắn chợt tối lại, bên môi cậu lên một nụ cười tự giễu ...

‘Tử Tranh, bấy nhiêu năm qua anh vẫn cô đơn một mình!’

Hắn nói một cách thẳng thắn dứt khoát, ánh mắt nghiêm cẩn nhìn Sầm Tử Tranh chăm chú.

Tim Sầm Tử Tranh đập thình thịch, cô sững sốt một lúc rồi cười một cách gượng gạo nói: ‘Tử Hạo, anh quá quan tâm đến sự nghiệp rồi!’

‘Tử Tranh, em đang trốn tránh!’

Giọng Thư Tử Hạo rất điềm tĩnh, không tức giận cũng không kích động, ngược lại mang một cảm giác áp bức.

Cảm giác áp bức trực diện này khiến Sầm Tử Tranh có chút không thoải mái, cô lẳng lặng rút tay ra, nói một cách sâu xa: ‘Tử Hạo, lúc này thực sự là quá khuya rồi, hôm khác để em làm chủ giúp anh tẩy trần. Còn hôm nay nếu như em còn chưa về, Quý Dương nhất định sẽ rất lo lắng. Anh ấy trước nay vẫn luôn như thế, lúc nào cũng lo cho sự an nguy của em ...’

‘Đủ rồi Tử Tranh!’

Giọng Thư Tử Hạo bất giác cao lên một chút, ‘Tử Tranh anh hỏi em, em phải thành thực trả lời anh!’

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu lên nhìn hắn, không biết hắn định hỏi gì.

Thư Tử Hạo không rời mắt khỏi cô, hỏi từng chữ một: ‘Cung Quý Dương, Khương Ngự Kinh hai người đàn ông này rốt cuộc em yêu ai?’

Chuyện năm đó Sầm Tử Tranh quyết định kết hôn với Khương Ngự Kinh hẳn dù không ở Mỹ nhưng vẫn nghe nhắc đến. Tối hôm đó hắn uống say túy lúy một đêm, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra vì sao Sầm Tử Tranh chẳng thà gả ột người đến sau cũng không chịu lấy hắn?

Sầm Tử Tranh nghe hắn hỏi vậy không chút do dự đáp: ‘Em yêu Quý Dương, từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình anh ấy. Cho dù lúc đó muốn kết hôn với Khương Ngự Kinh thì trong lòng em vẫn chỉ có một Cung Quý Dương mà thôi!’

‘Tử Tranh ...’

Thư Tử Hạo đau đớn gọi, hắn không chịu nổi sự đau khổ trong lòng vươn tay ôm chặt lấy cô vào lòng, cầm tay lên đỉnh đầu cô, nhắm mắt lại ...

Sầm Tử Tranh sao lại không hiểu tâm tình muốn nói mà không nói được kia của hắn. Bấy nhiêu năm qua cô vẫn cho rằng hắn đã buông xuống được, không ngờ thì ra hắn chấp nhất như vậy.

Cô không giãy dụa để mặc hắn ôm vào lòng, với hắn, cô chỉ có thể làm đến thế.

Thư Tử Hạo vẫn giữ nguyên tư thế đó, trong giọng nói mang theo một chút xót xa ...

‘Tử Tranh, em yên tâm. Thực ra anh không có ý gì khác. Chỉ là ... vừa này anh hơi quá xúc động, cách biểu đạt lại không đúng khiến cho em hiểu lầm. Chuyện là thế này, bởi vì buổi biểu diễn thời trang của anh đã sắp bắt đầu, anh nghĩ nếu như em chịu giúp đỡ thì sẽ càng thành công hơn cho nên mới hy vọng em có thể lưu lại giúp anh một chút.’

Sầm Tử Tranh lộ ra một nụ cười ôn nhu, cô rời khỏi hắn, nhẹ giọng nói: ‘Không thể nói là giúp đỡ được, trong giới thiết kế thành tích của anh luôn tốt hơn em nhiều, nên nói là em học tập anh mới đúng. Nhưng mà ...’

Cô hơi ngừng lại sau đó mới cất giọng nhỏ nhẹ nói tiếp: ‘Lúc này thực sự đã quá trễ rồi, em phải về nhà. Nhưng anh yên tâm, mấy ngày này nếu như em có thể làm gì được cho anh thì anh cứ nói, em nhất định sẽ đến, được không?’

Sầm Tử Tranh tin Thư Tử Hạo sẽ không ép buộc cô bất cứ điều gì vì vậy đối với hành động có chút ái muội vừa rồi của hắn cô không tức giận, trước giờ cô vẫn luôn tin vào nhân cách của hắn, vẫn xem người đàn ông này là người bạn tốt và một người học trưởng đáng để học theo.

Thư Tử Hạo nghe cô nói vậy cười khan một tiếng: ‘Được, nhưng sức khỏe của em ...’

‘Em không sao, đừng lo!’ Sầm Tử Tranh cười nhẹ một tiếng.

Thư Tử Hạo nhìn gương mặt tươi cười của cô có chút thất thần, hắn chỉ nhẹ gạt đầu rồi chu đáo dặn: ‘Nhớ chăm sóc bản thân cho tốt. Nếu như cảm thấy không khỏe nhất định phải đi khám bệnh có biết không?’

Sầm Tử Tranh gạt đầu.

‘Đi thôi, anh đưa em về!’ Hắn vừa nói vừa đưa tay nhắc lấy áo khoác đang đặt nơi sofa.

‘Hả? Không cần đâu Tử Hạo. Em đón taxi là được rồi!’ Sầm Tử Tranh vội nói.

Lời của cô còn chưa nói hết thì Thư Tử Hạo đã đặt tay lên vai cô giữ chặt, giọng nói không có chút thương lượng nào cất lên: ‘Em như vậy anh không yên tâm!’

Nói rồi hắn khoác áo khoác của mình lên vai cô, nhắc lấy túi xách của cô kéo cô ra cửa.

Tuyết vẫn rơi che lấp mắt tầm nhìn, khi xe của Thư Tử Hạo chậm rãi lái ra khỏi cửa căn biệt thự thì một luồng ánh sáng mạnh chợt chiếu đến khiến hắn có chút ngoài ý muốn vội đánh tay lái sang hướng khác ...

Sít!!!

Xe cấp tốc dừng lại, thân hình của Thư Tử Hạo và Sầm Tử Tranh cũng bởi vì dừng lại quá đột ngột mà đánh mạnh về phía trước.

‘Tử Tranh, không sao chứ?’

Không quan tâm tìm hiểu xem luồng ánh sáng kia từ đâu mà đến, Thư Tử Hạo chỉ lo lắng đỡ Sầm Tử Tranh ngồi thẳng dậy, trong mắt tràn đầy thâm tình.

Sầm Tử Tranh lắc đầu: ‘Không sao!’

‘Đáng chết, là xe của ai ...’

Thư Tử Hạo thấp giọng rửa một câu, mắt quét về phía chiếc xe đang chắn ngay trước đầu xe mình nhưng chỉ trong chớp mắt, lời đang muốn nói chỉ đành cường ngạnh nuốt xuống.

Sầm Tử Tranh cũng thấy lạ, cô vội nhìn qua tấm kiếng chắn gió, nhất thời cũng ngây người.

Trong gió tuyết, một chiếc xe thương vụ sang trọng đang chiếu ra những luồng ánh sáng lạnh lẽo, nó như ẩn như hiện chắn trước đầu xe của Thư Tử Hạo mang theo một sự uy nghiêm không ai dám xem thường nhưng khi Sầm Tử Tranh nhìn sang thì ánh mắt cô nhìn vào là ... một đôi mắt đang tỏa ra những tia nhìn khiếp người!

Đôi mắt đó khi nhìn đến bàn tay của Thư Tử Hạo đang khoác qua vai Sầm Tử Tranh thì chợt mị ra, trên đôi môi như đào khắc lộ ra một nụ cười khiến người ta không rét mà run ...

Chương 30: Bắt gian??? (2)

Sầm Tử Tranh cảm thấy như có một chậu nước lạnh hung hăng hắt lên người mình khiến cô cảm thấy lạnh suốt từ đầu đến chân. Mất một lúc lâu cô mới hoàn hồn lại, vội vàng đẩy cửa xe ra ...

Thư Tử Hạo thấy vậy cũng vội vàng xuống xe bước sau lưng Sầm Tử Tranh.

Cửa của chiếc xe đối diện cũng đã được một bàn tay đẩy ra, trong màn tuyết mịt mờ mông lung phủ lấy thân hình cao lớn của Cung Quý Dương, khi ánh mắt quét qua Thư Tử Hạo, nét cười thường thấy trên mặt hắn pha thêm một chút âm trầm, gương mặt anh tuần sớm đã phủ một màn sương giá lạnh như màn tuyết ngoài trời.

‘Tranh Tranh ...’ Hắn cất giọng, âm thanh vừa trầm thấp vừa dễ nghe, bàn tay chìa về phía cô ...

Bông tuyết rơi trên lòng bàn tay to của Cung Quý Dương rồi rất nhanh bị thân nhiệt của hắn hòa tan.

‘Quý Dương, em ...’

Sầm Tử Tranh nhìn hắn, chợt có cảm giác như cách mấy đời, lúc này chồng cô đang đứng trước mặt cô, trên môi là nụ cười và sự dịu dàng quen thuộc nhưng sao vừa này hắn lại lạnh lùng vậy chứ? Chẳng lẽ là cô nhìn sai rồi sao?

Thấy dáng vẻ dè dặt của vợ, trong mắt Cung Quý Dương thoáng qua một tia phức tạp. Tay hắn vẫn vươn ra trong không trung, cực kỳ kiên nhẫn như muốn cùng cô độ sức nhẫn nại vậy.

Sầm Tử Tranh bước đến đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay hắn, ngay lập tức bị độ ấm quen thuộc vậy phủ lấy khiến lòng cô cũng cảm thấy ấm áp.

Ôm cô vào lòng Cung Quý Dương mới chuyển ánh mắt nhìn về phía Thư Tử Hạo đang đứng cách đó không xa, bờ môi nhẹ câu lên một đường cong, vẻ đắc thắng của một người chiếm được thượng phong tuy mơ hồ nhưng vẫn có thể nhìn thấy được ...

‘Thư học đệ? Thật đã lâu không gặp rồi!’

Trong lòng Thư Tử Hạo có chút khó chịu khi nhìn thấy Sầm Tử Tranh bị hắn ôm chặt vào lòng, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười nhợt nhạt: ‘Đúng vậy, hôm nay thật có duyên gặp lại Tử Tranh!’

Cung Quý Dương nghe hắn nói vậy chỉ cười nhạt, không trả lời hắn mà cúi đầu nhìn Sầm Tử Tranh trong lòng, vẻ mặt sùng nịnh nói: ‘Xem em kìa, cho dù là gặp được bạn cũ cũng không thể trò chuyện muện như vậy chứ. Em đã là mẹ của ba đứa nhỏ rồi mà còn ham chơi vậy sao?’

Sầm Tử Tranh thấy Cung Quý Dương không có vẻ gì khác lạ, nổi bất an trong lòng cũng lắng xuống, cô cười nhẹ nói: ‘Gặp được Tử Hạo hôm nay cũng là ngẫu nhiên thôi!’

Bàn tay to của Cung Quý Dương nhẹ vuốt ve mái tóc dài của cô nhưng khi nhìn lại thấy trên người cô khoác áo của một người đàn ông khác, mày hắn khẽ chau lại.

Thư Tử Hạo thấy vậy trong lòng chợt dâng lên một cảm giác phức tạp, hắn nói: ‘Cung tiên sinh, sức khỏe của Tử Tranh hình như không được tốt lắm, hôm nay vừa hay tôi gặp được cô ấy nên tạm để cô ấy ở nhà tôi nghỉ ngơi một chút cho nên mới muện như vậy!’

Cung Quý Dương nhướng mày, chỉ liếc Thư Tử Hạo một cái sau đó nhìn về phía Sầm Tử Tranh nhẹ giọng nói: ‘Tranh Tranh, chắc em quá bận rộn với chuyện ở bệnh viện cho nên mới làm cho chính mình mệt đến thế này. Ngày mai em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, không cho phép chạy loạn nữa, nghe rõ chưa? Bằng không người làm chồng này sẽ rất lo lắng!’

Trong lời của hắn còn có ý khác, rất khéo léo nhấn mạnh tư thái của một kẻ chiến thắng – “Sầm Tử Tranh từ đầu đến cuối chỉ thuộc về hắn Cung Quý Dương một người!”

Người đơn thuần như Sầm Tử Tranh làm sao phát hiện ra hai người đàn ông vừa mới ngấm ngấm giao chiến, cô cười rạng rỡ như một đóa hoa mới nở ...

‘Được rồi, anh cứ hay cầu nhàu!’

Cung Quý Dương nghe cô nói vậy cười càng đầy thâm ý, hắn đưa tay lấy chiếc áo khoác trên vai Sầm Tử Tranh xuống.

‘Tranh Tranh, vào trong xe chờ anh!’

Sầm Tử Tranh nghe hắn nói vậy trên mặt thoáng có chút chần chừ, cô nhìn Thư Tử Hạo rồi lại nhìn Cung Quý Dương. Chuyện gì vậy? Hắn không lên xe sao?

Cung Quý Dương thu hết sự chần chừ của cô vào trong đáy mắt, môi hắn nhẹ câu lên, tay choàng qua vai cô âu yếm nói: ‘Bên ngoài tuyết rơi thế này anh sợ em bị lạnh thôi. Vào xe chờ anh một chút, anh có chuyện muốn nói với Thư học đệ!’

Sầm Tử Tranh hơi sửng sốt một chút rồi nhẹ gạt đầu gối vào trong xe.

Trong màn tuyết chỉ còn lại hai bóng người cao lớn đang đứng đối diện nhau, không có Sầm Tử Tranh hai người cũng không cần phải giả vờ nữa.

Cung Quý Dương bước đến đưa áo khoác vừa này Thư Tử Hạo khoác lên vai Sầm Tử Tranh cho hắn, nụ cười tà tử thường thấy trong chớp mắt trở nên đầy sắc sảo và bén nhọn ...

‘Thư học đệ, áo khoác của cậu, Tranh Tranh đã không cần nữa rồi!’

Hàm ý khác trong câu nói đó chính là ... “Có ta ở đây, cần bản là không đến lượt người!”

Thư Tử Hạo cũng không chút hoang mang, hắn lễ độ đón lấy áo khoác rồi nói bằng giọng có chút khiêu khích: ‘Đừng khách sáo, dù sao chiếc áo này cũng đã từng sưởi ấm cho Tử Tranh!’

Cung Quý Dương không giận mà cười: ‘Cậu cũng biết nói là “đã từng”, nếu đã là chuyện của quá khứ, Thư học đệ nếu cứ mãi lưu luyến không quên sẽ rất có hại đến bản thân!’

Hắn cười càng thoải mái càng mang một khí phách bức người.

Thư Tử Hạo bầu chặt chiếc áo, hắn nhìn Cung Quý Dương, con người này trời sinh tự tin lại đầy vẻ hòa nhã, dù hoặc, tay bắt giắc nắm chặt lại. Bao nhiêu năm qua, hắn vẫn là thua dưới tay người này!

‘Cung tiên sinh, vẫn có câu thế sự khó lường, hôm nay anh có tất cả cũng chưa chắc cả đời này sẽ như thế. Chỉ hy vọng Cung tiên sinh nhân tài ưu tú như vậy có sẵn sự chuẩn bị tâm lý đón nhận tất cả!’

Thư Tử Hạo nói câu này chỉ đơn thuần là muốn phát tiết một chút nỗi uất hận trong lòng nhưng nghe vào tai Cung Quý Dương lại mang một hàm ý khác.

Trên mặt Cung Quý Dương ý cười càng sâu, ‘Cám ơn sự nhắc nhở và quan tâm của Thư học đệ, tôi nghĩ cái gì thuộc về Cung Quý Dương này không ai dám đến cướp đi, cậu nói có đúng không, Thư học đệ?’

Hắn hỏi ngược lại Thư Tử Hạo một câu, khí phách bức người, tự tin tràn đầy!

Thư Tử Hạo nhất thời không phản bác được câu nào, bông tuyết rơi lả tả làm tầm mắt hắn có chút mơ hồ, khiến hắn không nhìn ra được sự lạnh lùng và âm trầm sau gương mặt tươi cười kia.

Thấy Thư Tử Hạo không nói tiếng nào, Cung Quý Dương chỉ hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bước đi, bóng dáng cao ngất khuất trong màn tuyết mịt mờ.

155. Quyển 10 - Chương 31-32

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 31: Hành vi cực đoan (1)

Tuyết vẫn rơi đầy trời, hơn nữa càng lúc càng dày, suốt đoạn đường Cung Quý Dương đều trầm mặc không nói, chừng như đang tập trung hết tinh thần lái xe vậy.

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh nhìn về phía Cung Quý Dương gọi nhưng vừa nhìn thấy gương mặt âm trầm của hắn, lời vừa đến miệng chỉ đành cứng rắn nuốt xuống.

Cung Quý Dương nghe tiếng cô gọi, chỉ khẽ nhếch môi: ‘Nói!’

Chỉ đơn giản một chữ, tuy giọng nói nghe ra rất điềm tĩnh nhưng Sầm Tử Tranh lại không khó nhận ra sự tức giận ngầm ngầm. Hắn đang tức giận, cô không nhìn nhầm, hắn quả thực đang tức giận.

‘Thôi bỏ đi, cũng không có gì!’

Suy nghĩ một hồi, Sầm Tử Tranh vẫn là quyết định không nói. Lúc này chắc là không nên tùy tiện nói cái gì thì tốt hơn!

Xe bắt chợt bị thắng gấp rồi dừng hẳn lại, trong đêm tối yên tĩnh, tiếng thắng xe nghe thật chói tai.

‘Aaa...’

Sầm Tử Tranh kinh hãi kêu thất thanh, một tay cô theo bản năng nắm chặt tay nắm nơi cửa xem.

Lúc này Cung Quý Dương chợt xoay người nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp tràn đầy sợ hãi của Sầm Tử Tranh, đôi mắt tà tứ hơi mị xuống, tay nhẹ vuốt ve làn da nõn nà của cô ...

‘Em đang sợ sao?’

Trong giọng nói trầm thấp mang theo một chút không vui, ngay cả gương mặt anh tuấn cũng không dấu được vẻ bất mãn.

Ngón tay thon dài mang theo độ ẩm cao dọa người lướt trên gương mặt xinh đẹp có chút lạnh băng của cô khiến cho cô khẽ run lên, sau phút sửng sốt cô nở nụ cười dịu dàng: ‘Quý Dương, anh sao vậy? Còn đang giận em sao? Về mặt anh như vậy đúng là khiến em rất sợ!’

Hắn có phải hiểu lầm gì hay không?

Nhìn người phụ nữ trước mặt đang cười tươi tắn như một đóa hoa bách hợp đang nở rộ, hắn chợt liên tưởng, có lẽ hôm nay khi hắn điên cuồng tìm kiếm cô trên khắp đường lớn hẻm nhỏ thì cô lại ngồi đối diện với Thư Tử Hạo, tươi cười rạng rỡ như thế này thì tim hắn chợt thất lại.

‘Tranh Tranh, từ lúc nào thì em bắt đầu sợ ngồi xe với anh rồi?’

Chừng như bất mãn với câu trả lời của cô, bàn tay Cung Quý Dương vốn đang vuốt ve mặt cô chợt dời xuống chiếc cằm nhỏ xinh xắn nâng lên để cô nhìn thẳng vào mắt mình ...

‘Quý Dương, anh hiểu lầm rồi. Em không có ý này ...’

Thấy trong mắt hắn dâng lên một nỗi âm trầm, trong lòng cô không khỏi hoảng hốt, vội lên tiếng giải thích.

‘Ồ?’ Cung Quý Dương không giận mà cười, ‘Xem ra cô vợ nhỏ của anh không đồng ý với cách nói của anh!’

Nụ cười của hắn khiến Sầm Tử Tranh hơi sợ. Sống với nhau lâu cô biết, hắn cười càng vô hại thì lại càng nguy hiểm.

Cô không kìm được rung mình một cái, bảy năm qua, từ khi kết hôn đến giờ Cung Quý Dương đối xử với cô nhất mực ôn hòa, cái loại cảm giác xa lạ mảy mảy áp bức này khiến cô nhất thời khó mà thích ứng được.

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh vô ý thức liếm đôi môi khô rang, để mặc bàn tay hắn chậm rãi dời từ cằm xuống cổ rồi xuống đến xương quai xanh xinh đẹp.

‘Hôm nay tại em cả, khiến cho anh lo lắng như vậy thực có lỗi. Thực ra em chỉ vô tình gặp được Tử Hạo thôi. Em ...’

Lời của cô còn chưa nói hết thì ngón tay thon dài của Cung Quý Dương đã đặt trên môi cô, trong đôi mắt đen toát ra một tia phức tạp khiến người ta khó mà nắm bắt ...

‘Tranh Tranh, hôn anh!’

Hắn trầm giọng lên tiếng, không phải là thỉnh cầu mà là một mệnh lệnh không cho phép người nghe cự tuyệt.

Sầm Tử Tranh không chút do dự, trong đôi mắt trong veo tràn đầy tình ý, cô hơi nhón người, đôi tay vòng qua cổ hắn sau đó đôi môi anh đào phủ lên đôi môi mỏng cương nghị của hắn, chiếc lưỡi dính hương chủ động khiêu khích hắn ...

Thân hình cao lớn của Cung Quý Dương chợt run khẽ, trong cổ họng bật ra một tiếng rên rỉ khó nhin, hô hấp cũng trở nên nặng nề nhưng rất nhanh, hắn biến bị động thành chủ động, cuồng dã cắn mút chiếc miệng nhỏ của cô, tay nhẹ ấn một cái để cho chiếc ghế cô đang ngồi từ từ ngã xuống ...

Chiếc ghế rất nhanh đã trở thành một chiếc giường nhỏ đầy tính ái muội ...

Không khó cảm nhận được sự biến hóa rõ rệt nơi người đàn ông, nhất là khi nhìn thấy đôi mắt đen dấy lên một ngọn lửa dục vọng như muốn lập tức thiêu cháy Sầm Tử Tranh.

Không để cho cô có chút thời gian thích ứng nào, bàn tay hắn đã thuần thục trượt vào trong áo cô, cởi bỏ khóa cài của chiếc áo ngực rồi bàn tay hùng hậu nóng rực trực tiếp phủ lên gò ngực đầy đặn của cô.

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh tưởng chừng có thể nghe được tiếng tim mình đập kịch liệt trong lồng ngực, rất nhanh khiến cho toàn thân cô nóng ran, chỉ có điều ...

Mơ hồ níu chặt lấy bàn tay không an phận của Cung Quý Dương, cô gấp gáp nói: ‘Đừng, đừng ở đây ...’

Hắn điên rồi sao?

Chẳng lẽ hắn định ở trong xe muốn cô?

Đây chẳng phải là Cung Viên, đây là đường cái. Tuy lúc này đã khuya, đường vắng người thưa hơn nữa tuyết bay mờ mịt nhưng cô vẫn cảm thấy đây không phải là một hoàn cảnh thích hợp cho chuyện vợ chồng.

Cung Quý Dương môi cau lên một nụ cười, thẳng thừng nói: ‘Anh muốn em chứng minh cho anh thấy em yêu anh nhiều bao nhiêu!’

Miệng nói tay vẫn không ngừng trượt xuống dưới cho đến khi tiếp xúc với vòng hông đầy đặn của cô, khiến cô cảm nhận rõ ràng trong lòng hắn có bao nhiêu xao động ...

Cảm giác cứng rắn chống đỡ nơi đó khiến Sầm Tử Tranh thở rút một hơi, bàn tay nhỏ nhắn của cô nắm chặt lấy tay hắn, trên gương mặt xinh đẹp mang đầy vẻ khẩn cầu ...

‘Quý Dương, đừng ở đây ... Em rất yêu anh nhưng ... cũng đâu cần dùng cách này để biểu đạt chứ!’

Hắn sao thế nhỉ?

Trước đây Cung Quý Dương rất nghe lời cô, dịu dàng ân cần, sao tối nay lại như biến thành một người khác vậy?

Nếu như nói là hắn đang giận Thư Tử Hạo thì ít ra cũng phải nghe cô giải thích mới được chứ.

Dường như Cung Quý Dương không hề có ý định buông tha cho cô, hắn đem cô áp xuống dưới thân, hơi thở đầy nam tính không ngừng phất qua bên tai cô ...

‘Bấy nhiêu năm qua chúng ta đã thử qua nhiều cách, làm sao có thể thiếu kích tình trên xe chứ!’

Chương 32: Hành vi cực đoan (2)

Sầm Tử Tranh thở rút một hơi, cô chăm chú nhìn Cung Quý Dương, thấy trong mắt hắn không có vẻ gì là nói đùa ...

‘Quý Dương ...’

Cô chợt kéo mạnh tay hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói: ‘Em biết anh đang giận em nhưng em với Tử Hạo thật sự không có gì, chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt mà thôi. Còn về chuyện tối nay em về muộn em cũng đã xin lỗi anh rồi. Anh đừng như vậy mà!’

Một Cung Quý Dương thế này Sầm Tử Tranh thật không thể thích ứng. Hắn thế này lại khiến cô nhớ lại lúc trước khi kết hôn. Bấy nhiêu năm nay hắn vẫn một mực cưng chiều cô, trước giờ chưa từng tức giận với cô, chưa từng nổi cáu với cô. Tuy rằng như vậy nhưng Sầm Tử Tranh cũng rất rõ tính tình của hắn, Cung Quý Dương người đàn ông này không dễ tức giận nhưng một khi tức giận thì đúng là đáng sợ.

Một tiếng người trầm thấp bật ra từ miệng Cung Quý Dương, môi hắn dán sát môi cô để hơi thở của hai người quấn quýt lấy nhau.

‘Tranh Tranh, em là vợ anh, điều anh muốn nghe không phải là một lời xin lỗi mà em cũng không cần phải xin lỗi anh, mấy ngày nay quả thật anh không chăm sóc em thật tốt!’

Mắt hắn sáng quắc nhưng lại có một tia gì đó mà Sầm Tử Tranh đọc không hiểu, giọng nói trầm thấp vẫn mang theo sự dịu dàng và ân cần nhưng cứ mang đến cho Sầm Tử Tranh một cảm giác bất an.

‘Quý Dương ... chúng ta ... chúng ta trở về nhà được không?’ Cô lo lắng nài nỉ.

‘Anh muốn em, ngay bây giờ!’

Cung Quý Dương vẫn không muốn từ bỏ ý định ban đầu, hắn nói một cách thẳng thừng, trong giọng nói mang theo một sự áp bách quen thuộc.

Nhìn ánh mắt đầy vẻ hoảng sợ của Sầm Tử Tranh trong lòng hắn chợt dâng lên một nỗi không vui chưa từng có trước đây, rồi rất nhanh, sự không vui đó trở thành ham muốn chiếm hữu.

Có trời mới biết hôm nay hắn lo lắng cho sự an nguy của cô thế nào, khi hắn chạy đến bệnh viện thì mới biết cô sớm đã rời đi. Vậy một khoảng thời gian dài như thế rốt cuộc cô đã đi đâu chứ? Hay là đã gặp điều gì ngoài ý muốn?

Cung Quý Dương nghĩ hết mọi loại khả năng có thể xảy ra nhưng ngoại trừ lo lắng thì cũng chỉ có lo lắng, nhưng khi hắn tận mắt nhìn thấy Sầm Tử Tranh và Thư Tử Hạo vừa nói vừa cười bước ra từ một căn biệt thự thì trái tim không ngừng trầm xuống...

Từ chiều cho đến tối Tranh Tranh luôn ở bên cạnh hắn sao? Ở trong căn biệt thự đó sao?

Hắn rất muốn tin tưởng Sầm Tử Tranh, tin tưởng giữa họ không có chuyện gì nhưng cái gọi là “yêu nhiều nên nghi ngờ nhiều” quả thực không sai. Cung Quý Dương trời sinh tính tình cường hãn suy nghĩ chỉ muốn người phụ nữ của mình toàn tâm toàn ý ở bên cạnh hắn, nói hắn ích kỷ cũng được, bá đạo cũng được, nói tóm lại, hắn chính là không cho phép Sầm Tử Tranh thân cận cùng bất cứ người đàn ông nào, cho dù là nỗ lực cười cũng không được!

Nhưng khi nghe lời xin lỗi nhỏ nhẹ từ miệng Sầm Tử Tranh hơn nửa ánh mắt đậm thắm nụ cười tươi tắn hướng về phía hắn thì lòng hắn trở nên mềm nhũn, cảm giác không vui và ghen tuông hóa thành một loại cảm giác càng rõ ràng hơn!

Hắn chỉ có thể dùng cách này để khiến cô hoàn toàn thuộc về hắn dù rằng cô sớm đã là vợ hắn, là mẹ của con hắn!

Đôi tay nhỏ nhắn đang chống đỡ nơi ngực hắn từ từ buông xuống sau cùng đặt xuôi hai bên người, Sầm Tử Tranh nhìn chồng mình chăm chăm, trên mặt không có một tia buồn bực nào mà chỉ có tình yêu.

‘Quý Dương, nếu như ... nếu như cách này có thể khiến tâm tình của anh tốt một chút vậy thì ... vậy thì ...’

Cô hơi ngừng lại, đôi môi hồng đầy dụ hoặc chỉ cách môi hắn trong gang tấc, hơi thở của hai người quấn quýt lấy nhau.

Dần dần trong mắt cô lộ ra một tia thẹn thùng, cắn nhẹ môi, thần thái vạn phần dụ hoặc: ‘Em ... em đồng ý...’

Cung Quý Dương là chồng cô, cô yêu hắn, chỉ đơn giản vậy thôi.

Cô biết nếu như lúc này cự tuyệt hắn thì không nghi ngờ gì nữa, chỉ gây thêm càng nhiều hiểu lầm mà thôi!

Tuy ngoài miệng Cung Quý Dương nói nói cười cười nhưng sự thâm trầm trong đáy mắt khiến cô không khó cảm nhận được nỗi không vui trong lòng hắn.

Thực ra, đối một góc độ khác để nhìn nhận vấn đề thì cũng dễ lý giải thôi. Nếu như cô thấy Cung Quý Dương nửa đêm nửa hôm cùng một người phụ nữ khác bước ra từ một căn biệt thự thì cũng sẽ suy nghĩ lung tung. Huống gì với cá tính cường hãn bá đạo của mình, hắn làm sao có thể chấp nhận sự phản bội dù là nhỏ nhất chứ?

Sầm Tử Tranh nói hết câu, không tự chủ được ngẩng lên nhìn chồng thì thấy trong mắt hắn lúc này là một nỗi ham muốn không hề che giấu hết như lúc này cô đang trần trụi trước mặt hắn. Không tránh được nỗi thẹn thùng trong lòng, cô vội nhắm mắt lại giống như đang trốn tránh ánh mắt của hắn.

Dáng vẻ “xin mời hưởng dụng” của cô thoát nhìn thập phần kiều mị khiến Cung Quý Dương nhất thời khó mà kìm chế được, môi cậu lên một nụ cười tà ác, hắn nhẹ nâng cằm cô lên, đầu hơi cúi xuống để miệng áp sát vào tai cô thì thầm: ‘Anh muốn em ... chủ động!’

Sầm Tử Tranh chợt mở to đôi mắt đẹp nhìn hắn, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc!

‘Quý Dương ...’

Lúc này sự ngưng ngừng pha chút tức giận đã lấn át sự kinh ngạc, ý hấn là sao?

‘Anh là chồng em, người làm vợ nên giúp chồng vui vẻ, đây là chuyện rất bình thường!’

Sắc mặt Cung Quý Dương chợt lạnh xuống, miệng vẫn nở nụ cười nhưng trong đôi mắt đen là một uy quyền khiến không cho phép người khác cự tuyệt.

‘Anh rốt cuộc đang nghi ngờ em điều gì?’

Sầm Tử Tranh quả thực đã nhịn hết sức rồi, cô cố đẩy hấn ra, chau mày hỏi.

‘Không muốn anh nghi ngờ thì làm cho anh xem!’

Cung Quý Dương chợt cao giọng nói, tay vươn ra giữ chặt lấy eo cô, đôi tay mạnh mẽ như hai gọng kìm khiến cho cô muốn động cũng không được, Sầm Tử Tranh bắt đầu cảm thấy một cơn choáng váng ập đến ...

Trong mũi cô loáng thoáng như ngửi được mùi thuốc của bệnh viện!

‘Anh ...’

Cô rất muốn tức giận nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đầy nghi vấn của chồng thì trong lòng lại chùng xuống, cá tính của Cung Quý Dương cô hiểu hơn ai hết, nếu cứ cứng chọi cứng thì người chịu thiệt chỉ là chính cô thôi.

Mà xem dáng vẻ của hấn thì không nghi ngờ gì nữa, là một ông chồng vừa mới ăn dấm chua!

Nhìn vẻ ghen tuông của Cung Quý Dương thế này, vốn cơn tức đang muốn bộc phát trong cô dần bị một cảm giác vừa tức vừa buồn cười thay thế bởi cô chợt nhớ đến một câu nói, “Đàn ông dù cho chín chắn đến mấy cũng đều có lúc giống trẻ con”, điều này có phải là thật không thì cô không chắc chắn nhưng cô chắc chắn một điều, một lúc nào đó nếu như người đàn ông bộc lộ ra mặt trẻ con của mình thì quả thật rất đáng yêu!

Câu nói này Kỳ Hinh đã từng nói với cô, nghe Kỳ Hinh nói cho đến bây giờ Lăng Thiệu Đường vẫn rất hay ghen, thậm chí là giống như một ông quần gia già giờ Sầm Tử Tranh mới hiểu, thì ra ở một góc độ nào đó đàn ông đều là giống nhau, ít nhất là người của tứ đại tài phiệt, đều là “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”!

156. Quyển 10 - Chương 33-34

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 33: Hành vi cực đoan (3)

Nghĩ đến đây, Sầm Tử Tranh chợt nhận ra, lúc này chuyện nên làm không phải là chịu theo suy nghĩ và hành động của hấn mà là tìm cách cởi bỏ gút mắc trong lòng hấn.

‘Quý Dương, ít nhất thì anh cũng phải nghe em giải thích tiền căn hậu quả chứ!’

Cô tận lực khiến giọng nói mình điềm tĩnh nhất có thể, bàn tay nhỏ nhắn ầm ập vuốt ve gương mặt cương nghị của hấn.

Cung Quý Dương không lên tiếng phản bác, trong bóng đêm mờ mịt nương theo ánh sáng từ đèn pha xe hơi, đôi mắt hấn sâu thẳm như đêm đen thoát tối thoát sáng mang theo một tia phức tạp khiến người ta không nhận ra suy nghĩ thực sự của hấn là gì.

Thấy hấn có vẻ nhẫn nại, Sầm Tử Tranh thăm thở dài một tiếng, ‘Quý Dương, hôm nay em đến bệnh viện, sau đó gặp được Khương Tĩnh Nghiên, hai chúng em nói chuyện không được thoải mái cho lắm, tâm trạng em không tốt nên mới kêu tài xế về trước còn mình thì tản bộ một chút cho khuây khỏa. Không ngờ khi

em đi đến cửa hàng của mình thì đầu thật choáng váng ngất xỉu ngay trước đầu xe lúc nào cũng không biết. Khi em tỉnh lại thì mới biết mình đang ở nhà của Tử Hạo ...’

Cô ngừng lại một chút, dè dặt nhìn Cung Quý Dương, thấy trong đôi mắt u ám bất định của hắn thoáng qua một tia đau lòng thì lòng chợt ấm lên. Lúc này Cung Quý Dương mới chậm rãi lên tiếng, câu nói hoàn toàn không ăn nhập gì đến câu chuyện ...

‘Ngày mai bác sĩ đến nhà kiểm tra sức khỏe cho em!’

Sầm Tử Tranh vui mặt vào ngực hắn, cô biết người đàn ông này quan tâm cô đến mức nào, đây chính là nguyên nhân vì sao đối với hành động thất thường của hắn tối nay cô vẫn nhẫn nhịn không phát cáu.

Cô biết Cung Quý Dương yêu cô đến mức nào vì vậy cho dù hắn có hiểu lầm cô đến mức nào thì Sầm Tử Tranh vẫn tâm bình khí hòa, kiên nhẫn tìm cách giải thích.

‘Quý Dương, có lẽ gần đây xảy ra quá nhiều chuyện cho nên tinh thần của em có chút hoang mang vậy thôi, không có chuyện gì đâu!’

Thấy Cung Quý Dương vẫn chau mày không nói, giọng cô càng dịu dàng như nước.

‘Từ ngày mai chuyện của Khương Tĩnh Nghiên với cha cô ấy em tuyệt đối không được chen vào nữa!’

Tì cảm nơi đỉnh đầu cô, bàn tay to của Cung Quý Dương xuyên qua những sợi tóc dài của cô, giọng nói trầm thấp mang theo một mệnh lệnh và sự uy nghiêm vọng xuống từ trên đỉnh đầu cô.

Cái gì?

Sầm Tử Tranh kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn chồng mình ...

‘Quý Dương, không được đâu. Bây giờ Tĩnh Nghiên đang cần em ...’

‘Đủ rồi!’

Cung Quý Dương chỉ nhàn nhạt thốt lên hai chữ rồi bắt đầu khởi động xe.

Nhìn thấy vẻ âm trầm đầy cự tuyệt của Cung Quý Dương, Sầm Tử Tranh quyết định im lặng. Sống với nhau bấy nhiêu năm cô biết, tuy người đàn ông này chịu đựng mình nhưng chỉ cần hắn lộ ra vẻ mặt này có nghĩa là chuyện đã không còn gì để thương lượng.

Làm sao bây giờ?

Sầm Tử Tranh rũ hàng mi dài, trong đầu miên man suy nghĩ!

Tĩnh Nghiên là bạn thân của cô, hơn nữa bấy nhiêu năm qua vẫn luôn có hiểu lầm về cô nếu như không nhân cơ hội này hóa giải gút mắc trong lòng bạn ấy, vậy sau này cô nhất định sẽ hối hận. Huống gì, cô quả thật có lỗi với nhà họ Khương, nhân cơ hội này làm chút gì cho họ cũng là phải thôi mà.

Chiếc xe lao vun vút trên những con đường vắng vẻ, chẳng những ngoài đường phố im ắng mà trong xe cũng lặng ngắt như tờ, một sự im lặng đáng sợ! Mãi cho đến mười phút sau, khi Sầm Tử Tranh vẫn còn chưa nghĩ ra cách nào để khuyên giải Cung Quý Dương, cô hơi nghiêng mặt liếc mắt nhìn hắn.

Ánh sáng vàng vọt từ những ngọn đèn đường khiến cho gương mặt hắn nhìn càng thêm anh tuấn, những đường nét cương nghị lại hòa hợp một cách kỳ lạ với nụ cười tà tử trên khóe môi như đao tạc kia. Cô nhìn hắn, ngập ngừng muốn nói lại thôi, đột nhiên cảm thấy rất khó thở. Sự yên tĩnh quá mức trong xe khiến cô cảm thấy rất không thích hợp vì vậy vừa định đưa tay ấn nút phát nhạc thì Cung Quý Dương bất chợt lại chậm rãi lên tiếng ...

‘Hôm nay anh có thể coi như là một sự cố nhưng sau này em không được gặp Thư Tử Hạo nữa!’

Tuy Sầm Tử Tranh bây giờ đã là vợ hắn nhưng hắn quyết định, tuyệt đối không thể cho Thư Tử Hạo có cơ hội nào tổn hại đến Sầm Tử Tranh.

Nhưng câu nói này của Cung Quý Dương vào tai Sầm Tử Tranh lại mang theo một hàm ý khác. Cô hơi sững sốt một chút sau đó mới không vui khẽ chau đôi mày cong. Cô không muốn tranh cãi với hắn, chỉ điềm tĩnh nói: ‘Ngừng xe!’

Cung Quý Dương nhướn mày nhìn cô, hoàn toàn chẳng để ý đến lời của Sầm Tử Tranh, xe vẫn bon bon trên đường không hề có ý dừng lại.

Sầm Tử Tranh càng nghĩ càng tức, thân là chồng, là cha người khác, thế nào lại xử sự độc hành độc đoán thế này? Thái độ của hắn thật khiến người ta muốn nhịn cũng không thể nhịn nổi, chẳng lẽ trong lòng hắn, quan hệ giữa cô và Thư Tử Hạo lại mờ ám đến thế sao?

‘Em muốn anh ngừng xe!’

Giọng Sầm Tử Tranh lại cất lên, lần này rõ ràng và to tiếng hơn lần trước. Thấy Cung Quý Dương vẫn không có ý muốn làm theo, cơn tức bùng lên cô liền đẩy mạnh cửa xe ...

Sítttt

‘Aaaa ...’

Theo một tiếng thắng xe sít sao, quán tính của xe khiến Sầm Tử Tranh ập về phía trước khiến cô không kịp được một tiếng kêu thất thanh.

‘Em điên rồi sao? Em có biết làm vậy nguy hiểm đến mức nào không?’

Trong đôi mắt đen của Cung Quý Dương không ngừng lóe lên những tia tức giận và lo lắng, giọng nói cũng bởi vì một màn dọa người vừa nãy mà tràn đầy bất mãn.

‘Buông em ra. Em thật sự thật sự thấy khó thở quá!’

Sầm Tử Tranh giữ tay Cung Quý Dương ra khỏi người mình, cô đẩy vội cửa xe bước nhanh ra khỏi xe rồi tự mình bước đi.

Phía sau lưng vang lên một tiếng sập cửa xe thật lớn, dường như chủ nhân của chiếc xe muốn thông qua hành động này phát tiết cơn giận vậy.

Sầm Tử Tranh còn chưa đi được mấy bước thì cả người đã bị một đôi tay rắn rỏi ôm chặt lấy từ phía sau sau đó nhấc bổng cô lên ...

‘Buông em xuống, em muốn đi taxi về!’

Miệng thì hét lớn, tay Sầm Tử Tranh thì không ngừng đâm vào lồng ngực cường tráng của Cung Quý Dương.

‘Khuya như thế này rồi, chẳng lẽ em thấy anh lo lắng còn chưa đủ sao?’

Cung Quý Dương không hề có ý định buông cô xuống, hắn chau chặt đôi mày rậm quá khế, chân không ngừng bước nhanh trở về xe, kéo cửa xe ập cô ngồi trở lại nơi ghế phụ.

‘Ngoan ngoan ngồi đó cho anh!’

Cung Quý Dương quay trở lại ghế lái, người xoay về hướng cô, đôi tay giữ chặt lấy người cô, ‘Tranh Tranh, đừng thử chọc giận anh bằng không anh thật sự không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa!’

Hắn nói một cách nhẹ nhàng nhưng tràn đầy uy hiếp.

Chương 34: Hành vi cực đoan (4)

‘Đủ rồi đó, Quý Dương!’

Sầm Tử Tranh bực dọc nói: ‘Anh có biết tối nay anh làm vậy thật quá đáng không? Đầu tiên là không cho em đi gặp Tĩnh Nghiên, sau đó lại không cho em gặp Thư Tử Hạo. Hôm nay Thư Tử Hạo chẳng qua chỉ là cùng em thảo luận chuyện triển lãm thời trang mà thôi, Tử Hạo muốn em đến giúp đỡ và góp thêm ý kiến, chỉ đơn giản như vậy thôi. Chẳng lẽ anh còn hoài nghi điều gì sao? Em cho anh biết, Tĩnh Nghiên em nhất định phải gặp, Thư Tử Hạo em cũng sẽ gặp. Em là vợ của anh chứ không phải tội phạm, tự do của em anh không được quyền can thiệp!’

Cô giận thật sự, vốn tưởng rằng chỉ cần cô tận lực nhỏ giọng giải thích thì mọi chuyện sẽ được bãi bình, nào ngờ thái độ của Cung Quý Dương lại xấu đến như thế.

Cung Quý Dương xoay lại nhìn cô, trên gương mặt anh tuấn chợt lộ vẻ âm trầm, bàn tay đang giữ chặt lấy hai vai cô bắt giác dùng sức nhiều hơn ...

‘Em là vợ của Cung Quý Dương anh, đến bây giờ em còn mơ tưởng đi gặp tình nhân cũ sao?’

‘Cái gì mà tình nhân cũ? Quý Dương, anh nói chuyện thật khó nghe!’

Sầm Tử Tranh cũng cao giọng đáp lời, trong đôi mắt đẹp cũng không giấu được sự bức dọc.

Cung Quý Dương chợt cười lạnh một tiếng, trong nụ cười mang theo một tia hàn ý khiến người khác không rét mà run ...

‘Em thật sự tưởng rằng anh không biết gì sao? Thư Tử Hạo lần này đến là vì buổi trình diễn thời trang của thương hiệu “Za”, chắc là hần cũng đã nói cho em biết ý nghĩa của cái tên này rồi đúng không? Sao hở? Em cảm động rồi chứ gì?’

Sầm Tử Tranh nghe hần nói không khỏi kinh ngạc, cô nhìn chồng bằng ánh mắt khó tin, sững sốt một hồi lâu mới nói: ‘Thì ra anh đã sớm biết chuyện của Thư Tử Hạo!’

Cung Quý Dương dán sát mặt mình vào mặt cô, trong chớp mắt, mùi long diên hương đã quần quýt trong hơi thở của Sầm Tử Tranh ...

‘Em thật là xem thường khả năng của chồng mình. Những chuyện có liên quan đến giới thời trang có gì mà anh không biết. Anh không ngại nói cho em biết, anh có thể để cho thương hiệu Za tồn tại thì cũng có thể làm cho nó biến mất không chút dấu tích. Tranh Tranh, tốt nhất là em cách xa Thư Tử Hạo một chút cho anh bằng không một khi anh biết em làm gì có lỗi với anh, anh nhất định khiến cho hần chết rất khó coi ...’

Chát!!

Lời của Cung Quý Dương vừa nói dứt thì Sầm Tử Tranh đã tức tối cho hần một cái tát, cái tát này bao gồm tất cả sự giận dữ, uất ức và tổn thương của cô.

Đúng vậy, lời hần nói khiến cô cảm thấy rất tổn thương!

‘Cung Quý Dương, em với anh làm vợ chồng bấy nhiêu năm mà anh lại nói những lời như vậy với em sao?’

Bảy năm qua, hai người đều như keo với sơn, trước giờ chưa từng câu gắt hay tranh cãi với nhau chứ đừng nói là như hôm nay gay gắt đến mức này. Hôm nay Cung Quý Dương khiến cô cảm thấy rất không thoải mái nhất là khi nghe hần nói những lời này, lòng Sầm Tử Tranh đau như dao cắt. Một Cung Quý Dương như thế này khiến cô chợt nhớ lại rất nhiều năm trước. Nếu là như vậy, cô chẳng thả lỏng cách này khiến cho hần tỉnh táo lại!

Cung Quý Dương thế nào cũng không ngờ Sầm Tử Tranh lại có hành động này, cảm giác nóng rát trên mặt khiến hần chau chặt mày lại, gương mặt cương nghị giờ mang theo một nét gì đó rất dọa người, lửa giận trong đáy mắt tưởng chừng có thể thiêu cô thành tro!

Cô, vợ hần, lại vì Thư Tử Hạo cái tên kia mà đối xử với hần như thế sao? Cô là vợ hần, xem ra cô phải nhớ kỹ điều này!

‘Tốt! Tốt!’

Hần bấu chặt lấy cằm cô, khóe môi ngoài ý muốn lại câu lên một nụ cười lạnh, thân hình cao lớn áp xuống chừng như muốn đem cô vùi phủ lấy ...

‘Đây chính là lời giải thích của em sao?’

Trong đôi mắt đen lóe lên một tia sắc bén như đao!

Sầm Tử Tranh không kịp được rùng mình một cái. Hần tức giận, điều này cô có thể thấy rõ ràng! Lần này là tức giận thật sự!

Cung Quý Dương chợt buông cô ra, chân đạp mạnh lên chân ga, chiếc xe phóng như một mũi tên về phía trước ...

Phanh!!!

Tiếng sập cửa thật mạnh phá tan màn đêm yên tĩnh. Đèn phòng khách của căn biệt thự lập tức được mở sáng choang soi rõ bóng một đôi nam nữ đang đứng nơi cửa.

Sầm Tử Tranh chỉ cảm thấy cổ tay truyền đến từng cơn đau, lực tay của Cung Quý Dương quá mạnh chừng như có thể làm gãy tay cô bất cứ lúc nào. Mặt hắn tái mét, một dấu hiệu của cơn giận sắp bùng nổ.

Nửa đêm nửa hôm tiếng động thật lớn làm kinh động đến những người làm, khi những người làm chạy đến phòng khách chính thì thấy thiếu gia nhà họ sắc mặt u ám đang kéo tay thiếu phu nhân, nhất thời ai nấy đều sợ đến giật mình bởi vì trong mắt họ, thiếu gia và thiếu phu nhân đúng là một đôi vợ chồng yêu thương nhau, trước giờ chưa từng cãi cọ.

Vừa định đi thông báo cho phu nhân sự tình thì đã bị tiếng quát của Cung Quý Dương chặn lại ...

‘Ở đây không có chuyện của các người, lui xuống hết đi!’

Những người làm thấy dáng vẻ Cung Quý Dương thế này, ngay cả thở mạnh cũng không dám, đương nhiên cũng không dám đi thông báo cho phu nhân và lão gia, ai nấy đều lẳng lặng rút lui.

Phanh!!!!

Lại một tiếng động lớn nữa vang lên, cửa phòng ngủ cũng bị sập thật mạnh sau đó thân hình Sầm Tử Tranh như một cánh bướm xinh đẹp ngã xuống nơi chiếc giường lớn...

Cung Quý Dương lần này dùng sức khá mạnh khiến cho Sầm Tử Tranh có cảm giác ruột gan mình nhộn nhạo cả lên, cố gắng hít thở sâu điều hòa lại, vừa định lên tiếng thì đã thấy thân hình cao lớn của hắn áp xuống.

‘Quý Dương, anh điên rồi sao? Em là vợ của anh, sao anh lại có thể làm như vậy được ...’

Nói chưa hết câu mắt Sầm Tử Tranh đã nhìn thấy sự âm trầm trong đôi mắt đen của Cung Quý Dương, cô thở rút một hơi, vội vàng đưa hai tay chống nơi ngực hắn.

‘Không thể thế nào? Em còn biết anh là chồng em sao? Anh muốn em cũng là chuyện thường tình thôi mà!’

Giọng của Cung Quý Dương lạnh hơn cả băng, hắn mặc kệ sự giãy dụa của Sầm Tử Tranh, “Soạt” một tiếng, chiếc áo của cô đã chỉ còn là những mảnh vụn.

Sầm Tử Tranh biết cái tát vừa rồi đã làm cơn giận trong hắn bùng lên hoàn toàn, cái tát đó đã kích tôn nghiêm của hắn, nhưng giờ hối hận thì cũng đã muộn. Cung Quý Dương lúc này khiến cô chợt nhớ đến một lần, một lần duy nhất hắn thô lỗ với cô, lần đó ... cũng là bởi vì Thư Tử Hạo!

Đó là chuyện xảy ra trước khi hai người kết hôn, sự hiểu lầm nhiều năm trong lòng hắn không giải tỏa được, hắn suýt nữa đã cưỡng bạo cô mà tối hôm đó, cảm giác khủng bố quen thuộc đã trở lại, nhất là khi nhìn vào đôi mắt như muốn ăn thịt người của hắn ...

‘Buông em ra ...’

Cô tức giận quát lên, đúng vậy, cô là vợ hắn nhưng hắn làm như vậy có khác gì đang ép buộc cô đâu, đây cũng cường bức có khác gì đâu.

Chỉ tiếc là sức cô làm sao có thể so với Cung Quý Dương chứ, khi vật cuối cùng che đậy trên người cô bị xé toạc, vùng ngực đầy đặn của cô dưới ánh đèn càng thêm mê người, cảnh xuân lộ vào mắt hắn không sót chút gì khiến đôi mắt đen càng thêm âm trầm.

157. Quyển 10 - Chương 35-36

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 35: Hành vi cực đoan (5)

Sự mạnh bạo không chút thương tiếc khiến Sầm Tử Tranh thở rút một hơi, từ lúc yêu nhau cho đến kết hôn Cung Quý Dương vẫn luôn ôn nhu dịu dàng, có thể nói nâng niu che chở cô trong lòng bàn tay, nào giống như lúc này chứ.

‘Quý Dương ...’

Cô sợ, sợ đến toàn thân phát run, đôi mắt đẹp tràn đầy nỗi sợ hãi trước giờ chưa từng có, ngay cả đôi môi anh đào cũng run run.

Về khổ sở tội nghiệp của cô hoàn toàn không gợi lên chút thương xót nào nơi Cung Quý Dương, bởi vì lúc này thần trí hẳn hoàn toàn bị cơn giận chi phối mà dưới thân là người vợ xinh đẹp, hẳn không dừng lại được.

Hắn nhìn lại người phụ nữ dưới thân, dưới ánh đèn, sự sợ hãi cực điểm đang khiến cả người Sầm Tử Tranh run khê lại mang đến một sự dị hoặc kỳ lạ, ánh mắt Cung Quý Dương càng ám xuống như một kẻ đối khác đã lâu gặp được nguồn nước, toàn thân tràn đầy khí thế chiếm hữu ...

Hắn ôm chặt lấy người cô, bắt đầu một loạt động tác đối với Sầm Tử Tranh mà nói là cực kỳ ác liệt ...

‘Aaa ...’ Không kìm được bật ra một tiếng kêu thống khổ, Sầm Tử Tranh cảm thấy dường như sinh mệnh mình đang thoát ly cơ thể, cùng với sự xâm nhập mãnh liệt không hề báo trước, theo bản năng Sầm Tử Tranh dùng hết sức lực đẩy thân hình cường tráng của hắn ra.

Người phụ nữ dưới thân quá mềm mại, quá khít khao khiến dã tính trong hắn càng tăng cao, Cung Quý Dương lúc này giống như biến thành một loài dã thú điên cuồng cắn nuốt con mồi. Một tay hắn giữ chặt lấy hai cổ tay của Sầm Tử Tranh trên đỉnh đầu, dưới eo dùng sức càng kịch liệt.

‘Quý Dương ... không ... đừng mà ...aaa ...’

Mỗi một chỗ trên người Sầm Tử Tranh đều cảm nhận được cơn giận của hắn, cô không kìm được bức thiết nài xin, thân thể cũng theo bản năng né tránh hắn dù cho hành động này hoàn toàn là vô ích.

Sự phản kháng của cô càng kích thích bản năng chiếm hữu trong Cung Quý Dương, hắn nâng eo cô lên, gác đôi chân thon dài của cô lên vai mình khiến cho cô hoàn toàn cảm thụ dục vọng bành trướng của mình.

Hai cổ tay bị nắm chặt không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn, ngón tay bởi vì máu chảy không thông mà trở nên trắng bệch, nước mắt bắt đầu tràn ra khóe mắt không ngừng rơi xuống rồi biến mất trên tấm drap giường. Đây đối với Sầm Tử Tranh mà nói tuyệt đối là một cơn ác mộng, mà đáng buồn là, người tạo nên cơn ác mộng kia không ai khác lại chính là chồng cô!

Trong không khí tràn ngập hơi thở ám muội, Sầm Tử Tranh chỉ còn biết cắn chặt môi chịu đựng, ánh mắt ngây ngốc nhìn lên chùm đèn treo trên trần nhà, âm thầm cầu nguyện cho khoảnh khắc khó chịu này mau chóng trôi qua.

Thấy cô cắn môi lộ vẻ chịu đựng, Cung Quý Dương càng thấy trong lòng khó chịu, đôi mắt đen tràn đầy dục vọng hơi híp lại, hắn kéo cô lên, tiến vào cô từ phía sau ...

‘Đừng ...’

Nhất thời Sầm Tử Tranh hoàn hồn lại nhưng cô đã không còn bao nhiêu sức lực để giãy dụa, đôi tay chỉ có thể chống đỡ nơi đầu giường, mái tóc dài xõa tán loạn theo từng cái giãy dụa của cô, phần lưng trắng bóng lúc này đã lộ ra đầy dấu vết chiếm hữu của Cung Quý Dương!

Cô thấy eo mình như bị hai gọng kìm sắt giữ chặt lấy, cảm giác lấp đầy quen thuộc khiến cô không kìm được rên khê một tiếng, bên tai còn vọng lại tiếng của Cung Quý Dương ...

‘Nói, hắn có đụng đến em không, nói ...’

Sầm Tử Tranh vô lực lắc đầu, nước mắt vẫn từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống drap giường, bàn tay đang giữ nơi đầu giường bầu chặt đến mức những ngón tay trắng bệch ra như muốn che dấu sự yếu đuối của bản thân.

‘Không có ... không có ... Quý Dương ... xin anh ...’

Thấy Cung Quý Dương kích động như vậy Sầm Tử Tranh chỉ đành không ngừng cầu xin, toàn thân đã sớm bị rút hết sức lực để mặc cho hắn không ngừng chà đạp ...

Cường bạo, nói một cách nghiêm túc thì có rất nhiều hình thức mà hành vi của Cung Quý Dương lúc này là điển hình của sự trút giận, hắn đem sự tức giận toàn bộ phát tiết trong suốt cả quá trình mà đây cũng chính là hình thức đáng sợ nhất.

Chịu đựng những đợt tấn công kịch liệt, cuối cùng Sầm Tử Tranh vẫn chống chọi không nổi mà ngất đi, một đêm này cô đã không biết mình phải chịu đựng bao nhiêu lần, Cung Quý Dương một lần lại một lần phát tiết trong người cô, tỉnh lại trong sự luật động kịch liệt rồi sau đó lại bị những cơn sóng cao trào cuốn đi ...

Rất lâu ...

Không biết ngủ bao nhiêu lâu, đến khi Sầm Tử Tranh tỉnh lại thì người đàn ông bên cạnh sớm đã đi đâu không rõ, trên giường chỉ còn lại sự hỗn độn, dấu tích của sự khổ sở mà cô phải chịu đựng tối qua.

Rên khe một tiếng, Sầm Tử Tranh gian nan ngồi dậy, sự đau đớn truyền đến từ khắp người khiến cô có cảm giác như thân thể sớm không phải là của mình nữa rồi.

Rốt cuộc cũn nhớ lại hết những chuyện xảy ra tối qua, từng màn từng màn một như một cuốn phim quay chậm chiếu lại trong đầu cô, nhớ lại Cung Quý Dương một lần lại một lần chiếm hữu khiến cho cô suýt không thở được.

‘Quý Dương ...’

Lòng cô đau quá! Hắn là chồng cô, sao lại có thể đối xử với cô như thế chứ? Bao nhiêu năm vợ chồng chẳng lẽ không đủ để hắn có niềm tin nơi cô sao?

Nghĩ đến đây sự uất ức trong lòng khiến nước mắt cô lần nữa lại tràn nơi hốc mắt nhưng Sầm Tử Tranh quật cường nén xuống, chiếc chăn đắp trên người bởi vì động tác quá mạnh của cô mà trượt xuống để lộ làn da trắng như tuyết đã đầy dấu hôn và vết bầm nhin mà ghê người.

Mắt quét qua một tờ giấy dán nơi đầu giường, căn môi, Sầm Tử Tranh yếu ớt cầm lên. Một hàng chữ rần rỏ đập vào mắt cô, vừa nhìn đã biết là bút tích quen thuộc của Cung Quý Dương.

‘Tranh Tranh, anh đã chuẩn bị sẵn nước tắm trong bồn, trong nước đã có thuốc trung y và hoa, có thể giúp giảm đau. Quý Dương!’

Nước mắt lại nhịn không được mà rơi xuống, nhoe nhoet thấm ướt tờ giấy khiến tầm mắt Sầm Tử Tranh trong nháy mắt trở nên mơ hồ.

Hắn còn biết đau lòng vì cô sao?

Biết đau lòng vì sao còn dày vò cô như thế chứ?

Chẳng lẽ hắn không biết hành vi của mình tối hôm qua đáng sợ và đáng ghét đến mức nào sao?

Nhất thời lòng Sầm Tử Tranh trăm mối ngổn ngang, không nhận rõ là cảm xúc gì.

Ngay lúc còn đang miên man suy nghĩ thì chuông của chiếc điện thoại đặt ở bàn trang điểm chọt vang lên.

Lau nước mắt đón lấy điện thoại, nhìn thấy một dãy số lạ Sầm Tử Tranh ấn nút nhận, giọng nói yếu ớt nghẹn ngào.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng xa lạ, gấp rút nói mấy câu rồi ngắt máy. Chỉ vài giây ngắn ngủi, sự buồn bã ủ khuất trong lòng Sầm Tử Tranh đã bị thay thế bằng một nỗi chấn động và lo lắng. Nén xuống cảm giác không khỏe trong người, Sầm Tử Tranh vội xông vào phòng tắm, vội vàng vệ sinh cá nhân, thay một bộ quần áo mới cô chạy vội ra ngoài.

Chương 36: Qua đời

Bệnh viện St. Hoxton, New York vẫn giống hệt như ngày hôm qua, yên tĩnh, sạch sẽ và thoang thoảng hương hoa, bất chợt một tràng tiếng bước chân gấp gáp phá vỡ không gian yên tĩnh.

Cửa phòng giải phẫu vẫn đóng chặt, bên trong chính là đang quyết định sự sinh tử của một con người, chỉ nghĩ đến điều này đã đủ khiến người ta thật không thoải mái.

Khương Tĩnh Nghiên người gầy rộc hằn đi đang ngồi bất động nơi hàng ghế chờ ngoài cửa phòng giải phẫu, trong mắt chỉ có tuyệt vọng và lo lắng.

‘Tĩnh Nghiên ... Tĩnh Nghiên ...’

Khi Sầm Tử Tranh nhận được điện thoại của bệnh viện đánh đến thông báo tin tức, cô gần như là một đường điên cuồng chạy đến đây, khi nhìn thấy Khương Tĩnh Nghiên rầu rĩ cuộn mình nơi ghế chờ, cô vội chạy đến.

‘Tĩnh Nghiên ...’

Sầm Tử Tranh đau lòng ngồi xuống bên cạnh bạn, giọng lo lắng hỏi: ‘Bác trai ... Bệnh của bác trai sao đột nhiên lại trở nặng được chứ?’

Đây là điều hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô. Bác sĩ George là bác sĩ chuyên khoa tim mạch cực kỳ nổi tiếng và có uy tín, lúc đó cũng là ông đảm bảo bệnh tình của bác Khương sẽ sớm được điều trị khỏi. Bây giờ sao lại thế này chứ?

Khương Tĩnh Nghiên mấp máy môi, gương mặt xinh đẹp giờ đã tiêu tụy đến không chịu nổi.

Sầm Tử Tranh ẩn vai ra hiệu cho cô ngồi xuống còn mình thì đứng dậy đi về phía phòng giải phẫu như muốn dò xem tình hình.

Ngoài hành lang tĩnh lặng đến đáng sợ, chỉ có ánh đèn màu đỏ nhấp nháy nơi phòng phẫu thuật là dấu hiệu duy nhất cho thấy còn sinh mệnh.

Qua rất lâu sau đó đèn phòng giải phẫu chợt tắt, Sầm Tử Tranh nhìn thấy liền không nhận được một cơn rung mình ...

Cửa phòng giải phẫu chợt bị đẩy ra, bác sĩ George cùng hai bác sĩ trợ thủ khác bước ra, trên mặt không dấu được vẻ mệt mỏi.

‘Bác sĩ George, bệnh nhân thế nào rồi?’

Sầm Tử Tranh thấy ông liền chạy vội đến, lo lắng hỏi.

Câu hỏi của cô như đánh động đến Tĩnh Nghiên, lúc này cô mới có phản ứng, đứng bật dậy, trên mặt Khương Tĩnh Nghiên cũng đầy vẻ lo lắng hỏi: ‘Bác sĩ, ba tôi ... ba tôi ...’

Bác sĩ George thở dài một tiếng, đưa tay tháo khẩu trang xuống sau đó nhìn Sầm Tử Tranh rồi nhìn Khương Tĩnh Nghiên bằng ánh mắt phức tạp cuối cùng mới nhẹ lắc đầu nói: ‘Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức ...’

Gì chứ???

Khương Tĩnh Nghiên nghe vậy cả người lập tức lão đảo, chỉ có thể chống tay lên tường để đừng ngã xuống, sắc mặt thoáng chút trắng bệch.

Sầm Tử Tranh rõ ràng là cũng không dự đoán được tình huống này, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự khó tin, cô sững sờ một hồi mới thì thào hỏi: ‘Bác sĩ, vừa rồi lời ông nói ... là ý gì?’

Cái gì gọi là “cố gắng hết sức”? Chẳng lẽ ...

Bác sĩ George nhìn cô, chậm rãi nói: ‘Ông Khương đã mất rồi!’

‘Ba ơi ...’

Lời của bác sĩ George chưa dứt thì đã nghe một tiếng kêu thê lương phát ra từ phía Tĩnh Nghiên, cô loạng choạng bước đến trước mặt ông, nước mắt đã thấm ướt mặt ...

‘Không thể nào? Ba tôi sẽ không ... sẽ không ..., bác sĩ, không phải ông đã nói có thể chữa khỏi căn bệnh này sao? Sao lại như thế chứ? Tại sao?’

Tâm tình của cô lúc này vừa kích động vừa hoảng loạn, không thể nghĩ ngờ gì, tin tức này đối với Khương Tĩnh Nghiên mà nói là một tiếng sét giữa trời quang!

Thực ra không chỉ có Tĩnh Nghiên kích động mà Sầm Tử Tranh cũng thật khó tiếp nhận. Cô nhìn bác sĩ George, chờ ông inh một câu trả lời.

Bác sĩ George đỡ Tĩnh Nghiên ngồi xuống rồi nói: ‘Tôi có thể hiểu được tâm tình của hai người. Khi vừa đón nhận ca bệnh của ông Khương, đúng là tôi cho rằng chỉ cần giải phẫu phối hợp với điều trị bằng thuốc thì có thể chữa khỏi nhưng về sau mới phát hiện, tuổi tác của ông đã cao thêm vào đó thể chất vốn vốn tốt, biến chứng của bệnh thì càng lúc càng nặng. Lúc đó vì để giảm bớt đau đớn cho ông, chúng tôi quyết định dùng thuốc để tiến hành trị liệu nhưng sau đó mới nhận ra thuốc đã không có tác dụng gì nhiều. Hôm nay bệnh tình phát tác cũng là khó tránh. Nghiêm túc mà nói, bệnh của ông Khương không chỉ là bệnh tim mà là nhiều căn bệnh cùng tấn công một lúc!’

‘Không ... không ...’

Khương Tĩnh Nghiên đau khổ gào lên, cô dùng hết sức lắc đầu như muốn dùng hành động này chối bỏ thực tế, cô không tin, cũng không dám tin cha mình đã ra đi, cô không tin từng người thân của mình lần lượt bỏ cô mà đi để lại cô cô độc trên cõi đời.

Tiếng khóc đau đớn ai oán vang trong bệnh viện, Sầm Tử Tranh rũ hàng mi dài, giờ phút này cô cũng thấy thương cảm thay cho Khương Tĩnh Nghiên và cho chính mình. Vì sao lại như thế? Chẳng lẽ ông trời cứ muốn cô phải sống trong áy náy cả đời hay sao? Cả một cơ hội để bù đắp cũng không chịu cho cô sao?

Ông trời ơi, ông làm thế cũng không khỏi quá tàn nhẫn rồi!

Mất một lúc Sầm Tử Tranh mới tỉnh táo lại ...

‘Bác sĩ, cảm ơn ông luôn tận tâm tận lực cứu chữa. Xin ông yên tâm, tôi sẽ chịu cố và an ủi cô ấy!’

Bác sĩ George gật đầu: ‘Có vấn đề gì cứ trực tiếp đến tìm tôi!’

Sầm Tử Tranh gật nhẹ đầu thay cho câu trả lời.

Đợi các bác sĩ đi rồi cô mới ngồi xuống bên cạnh Khương Tĩnh Nghiên, nhẹ nhàng khoác tay lên vai cô nói: ‘Tĩnh Nghiên, bạn phải nghỉ thoáng một chút, trước mắt điều cần làm là lo chuyện hậu sự cho bác trai. Mình biết bạn rất khổ sở, cũng sẽ cảm thấy thiếu đi chỗ dựa, mình là bạn của bạn, chuyện của bạn cũng là chuyện của mình. Mình nhất định sẽ giúp bạn, sẽ không để bạn cô đơn một mình đâu!’

Tiếng khóc của Tĩnh Nghiên nghe thật đau lòng, tiếng khóc như đứt gan đứt ruột khiến Sầm Tử Tranh không khó cảm nhận được sự bất lực và yếu ớt của bạn mình.

Nhưng lời của Sầm Tử Tranh vừa dứt thì Khương Tĩnh Nghiên đã ngẩng đầu lên, gương mặt đầm nước mắt nhưng giọng nói lại lạnh đến nỗi khiến Sầm Tử Tranh phát run...

‘Thế này cô vừa lòng rồi chứ?’

Câu nói khiến Sầm Tử Tranh nhất thời ngẩn người sững sốt, cô kinh ngạc nhìn người bạn đang ngồi trước mặt, có chút không rõ ràng Tĩnh Nghiên nói vậy là có ý gì.

‘Tĩnh Nghiên, bạn ...’

‘Hừm ...’

Khương Tĩnh Nghiên cười một cách tuyệt vọng, ‘Sầm Tử Tranh tôi nói cho cô biết, tôi không cần sự thương hại của cô, cũng không cần sự giúp đỡ của cô. Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, cô đi đi!’

‘Tĩnh Nghiên!’ Sầm Tử Tranh đứng bật dậy, cao giọng gọi ...

‘Từ đầu đến cuối những gì mình làm đều không phải bởi vì lòng thương hại, sợ dĩ mình muốn giúp bạn là vì tình bạn giữa chúng ta ...’

158. Quyển 10 - Chương 37-38

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 37: Vẫn tin

‘Đủ rồi Sầm Tử Tranh!’

Tĩnh Nghiên cũng đứng bật dậy, nước mắt nhoe nhoet trên mặt cô nhưng giọng nói vẫn sắc bén vô cùng: ‘Ba tôi đã mất rồi, cô cũng không cần ở đây giả mèu khóc chuột nữa. Cô không phải là muốn chuộc tội sao, vậy tôi cho cô biết, cả đời này cô nợ nhà họ Khương chúng tôi, cả đời này cô cũng trả không hết!’

‘Tĩnh Nghiên, mình không có ...’

‘Sầm Tử Tranh, nhà họ Khương sở dĩ rơi đến bước đường này đều là do cô mà ra cả. Cô trước hại anh trai tôi sau đó lại hại chết mẹ tôi. Bây giờ ngay cả cha tôi cũng bị cô hại chết rồi, bao giờ thì cô lấy luôn mạng tôi nữa cho đủ số?’

Tĩnh Nghiên nghiêng rằng đánh giọng hỏi giống như hỏi một kẻ có mối thù sâu nặng với mình.

Sầm Tử Tranh nghe mà không khỏi sợ run, cô sững sờ nhìn cô gái trước mặt ...

Là Tĩnh Nghiên đây sao?

Vẫn là một Tĩnh Nghiên, cô gái sáng sủa hoạt bát, không câu nệ tiểu tiết mà mình từng biết sao?

Vẫn là cô gái mà mấy năm qua mình vẫn hay nhớ đến như là người bạn thân nhất thời đại học đấy sao?

‘Tĩnh Nghiên ...’

Sầm Tử Tranh cố nén cơn kích động, hít sâu một hơi rồi nói: ‘Tùy bạn, muốn trách mình thế nào cũng tốt nhưng cứ để xử lý xong chuyện hậu sự của bác trai rồi nói sau được không?’

‘Cút ngay!’

Tĩnh Nghiên chỉ tay về phía hành lang, lạnh giọng quát: ‘Cô cút ngay cho tôi, sau này tôi không muốn gặp lại cô nữa! Chuyện hậu sự của cha tôi cũng không cần cô giả từ bi quan tâm.’

‘Cút! Cút! Cút!’

Tĩnh Nghiên giống như một người điên không ngừng xô đẩy Sầm Tử Tranh, miệng không ngừng rít gào khiến thân thể vốn đang đau nhức của Sầm Tử Tranh càng thêm đau nhức đến không chịu nổi.

‘Tôi không muốn gặp lại cô nữa! Cô biến mất cho tôi!’

Sầm Tử Tranh vừa đau đớn vừa khổ sở, cô bị Khương Tĩnh Nghiên đẩy sang một bên, lực đẩy quá mạnh khiến cô suýt nữa thì ngã nhào, giờ phút này Sầm Tử Tranh mới thực sự cảm nhận được rốt cuộc Tĩnh Nghiên hận cô đến mức nào.

Vì sao lại như thế? Vì sao chuyện đến cuối cùng đều là cô sai chứ?

Nhìn thấy một Khương Tĩnh Nghiên gần như phát điên, Sầm Tử Tranh biết cho dù ở lại cũng không có ý nghĩa gì bởi bây giờ cô ấy quá kích động, căn bản là không chấp nhận được sự có mặt của cô.

Vì vậy Sầm Tử Tranh cắn môi nhẹ giọng nói: ‘Tĩnh Nghiên, bạn đi xử lý những thủ tục liên quan đi, có gì cần thì cứ gọi ỉnh ...’

‘Cút!’ Khương Tĩnh Nghiên quát lần nữa.

Sầm Tử Tranh cố nén cơn đau cả trên người lẫn trong lòng, cô xoay người, trong một giây đó nước mắt cũng đã tràn ra khóe mắt ...

Gần như là chạy bạt mạng rời khỏi phòng cấp cứu, lúc chạy ngang vườn hoa, cô nhận không được nỗi khổ sở trong lòng, cả người nhũn ra ngồi phịch xuống một băng ghế trong vườn hoa, khóc không kềm chế được, nước mắt như một chuỗi trân châu bị đứt dây từng hạt từng hạt rơi như mưa.

Vì sao? Vì sao cứ thế mất đi người bạn thân nhất chứ?

Sầm Tử Tranh thấy mình làm người thật thất bại, nhất là khi xử lý chuyện của Tĩnh Nghiên, có phải là mặc kệ cô làm gì thì Tĩnh Nghiên cũng sẽ không tha thứ cho cô không?

Cứ tưởng mình có cơ hội bù đắp lại những sai lầm mình đã phạm phải nhưng vì sao vẫn cứ rơi vào tuyệt vọng thế này?

Khóc một trận như muốn phát tiết hết những khổ sở trong lòng.

Sầm Tử Tranh khóc như chưa bao giờ được khóc, khóc để phát tiết hết những uất ức và khổ sở từ tối qua đến giờ, mượn nước để trôi đi hết những nỗi buồn trong lòng.

Không biết là khóc bao lâu, cũng không biết rơi bao nhiêu lệ mãi cho đến khi mệt mỏi thì đầu vai chột truyền đến hơi ấm ...

Sau đó là một vái vỗ vai đầy tính an ủi ...

Sầm Tử Tranh thút thít nhẹ lau đi nước mắt, xoay người nhìn thì thấy một bàn tay to đang đặt trên vai mình.

Ngẩng đầu lên nhìn, mặt trời đã bị một thân hình cao lớn che khuất mất chỉ còn lại một cái bóng phủ lên đỉnh đầu cô ...

Tim Sầm Tử Tranh chột thất lại ...

Là Cung Quý Dương!

Là người đàn ông không khác gì ác ma tối qua!

Hắn đang nhìn cô bằng ánh mắt xót xa, trong đôi mắt đen tràn đầy sự đau lòng và yêu thương.

Sao hắn lại ở đây?

Hắn đến đây làm gì chứ?

Nước mắt vẫn còn đọng trên má Sầm Tử Tranh chưa lau khô hết, cho đến lúc nhìn thấy hắn cô mới nhận ra mình yếu đuối đến mức nào, chỉ có hắn mới có thể giúp cô xoa dịu những khổ sở trong lòng.

‘Tranh Tranh...’

Cung Quý Dương thấy cô lệ rơi đầy mặt trong lòng không khỏi thương cảm, hắn vội đỡ cô ngồi thẳng dậy để cô tựa vào lòng mình.

‘Đừng ngồi đây nữa, chúng ta trở về đi!’

Gần như là được Cung Quý Dương dìu đi, sau cùng cô để mặc cho hắn bế mình về xe.

‘Đừng buồn nữa, chuyện gì rồi cũng sẽ qua thôi. Đừng khóc nữa, ngoan!’

Tay rút lấy một tờ khăn giấy, Cung Quý Dương chưa dám giúp cô lau sạch nước mắt trên mặt rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn, từng cử chỉ đều hết sức ôn nhu dịu dàng, so với tối hôm qua quả thực giống như hai người khác nhau.

Nụ hôn nóng rực như dỡ ra lớp vỏ bọc của Sầm Tử Tranh, cô lại ngã vào lòng hắn khóc nức lên, đôi tay vòng qua giữ chặt lấy cổ hắn, trong giây phút này, hoàn toàn đem những uất ức và khổ sở trút ra hết, cô lúc này yếu ớt như một cọng cỏ nhỏ.

‘Tranh Tranh, không sao ... không sao đâu ...’

Cung Quý Dương đau lòng vỗ nhẹ sau lưng cô, miệng không ngừng dỗ dành, lại giúp cô lau khô lệ, khi ngón tay thon dài vô tình lướt qua một dấu hôn phía sau gáy, lòng hắn chột thất lại, trong mắt thoáng qua một tia đau lòng.

Tối qua hắn đã phạm phải một sai lầm không nên phạm nhất trong đời mình. Cô là vợ hắn nhưng hắn lại dùng phương thức cực đoan đến nỗi nghĩ lại chính hắn còn không chấp nhận được để phát tiết cơn ghen tức trong lòng mình.

Cô chắc là giận hắn lắm nhưng khi gặp phải đau buồn và khổ sở cô vẫn tin tưởng, y lại vào hắn. Nhìn thấy cô yếu đuối khóc trong lòng mình, lại nghĩ đến những hành động quá đáng tối qua của hắn, Cung Quý Dương càng thêm chán ghét chính mình.

Thực ra hôm nay lúc thức dậy nhìn thấy Sầm Tử Tranh còn đang mê man ngủ bên cạnh mình hắn đã bắt đầu cảm thấy đau lòng, không thể tin được chính mình lại có thể đối xử với người vợ yêu của mình như thế.

Khi nhìn thấy một giọt lệ còn đọng nơi khóe mắt, khi nhìn thấy những dấu vết xanh tím ghê người đầy trên người cô, hắn liền hận không thể giết chết chính mình!

Chương 38: Trăm kiểu lấy lòng (1)

Tình cảm của con người thật phức tạp, khi một cảm xúc có thể được phát tiết ra thì một loại cảm xúc khác.

Sầm Tử Tranh chính là như thế. Khi Tình Nghiên khiến cho cô cảm thấy ủy khuất và tuyệt vọng cực kỳ thì Cung Quý Dương lại như một cơn gió khiến cô có thể tận tình phát tiết, đem cả những khổ sở tối qua cùng lúc trút ra hết. Nhưng khi nghe hắn gọi, được hắn ôm vào lòng để mặc cho cô khóc thì Sầm Tử Tranh lại nhớ đến tình cảnh tối qua, một nỗi ủy khuất chưa từng có lại len vào trong tâm can, cô nâng tay, nắm tay nhỏ nhắn không ngừng dấm vào ngực hắn, giọng nói tràn đầy oán hận ...

‘Đừng gọi em. Em hận anh, tức anh chết được ...’

‘Xin lỗi Tranh Tranh, là anh sai. Là anh nhất thời không khống chế được làm tổn thương em. Xin lỗi!’

Cung Quý Dương không né tránh để mặc cho cô trút giận, hắn ôm cô chặt hơn, nhỏ giọng thì thầm lời xin lỗi bên tai cô.

Hắn thừa nhận hắn là bá đạo, chuyên chế, nhất là đối với người phụ nữ mà hắn yêu. Nhưng sáng hôm nay khi đến công ty, thời gian qua càng lâu thì lòng hắn càng thêm bất an. Đến cuối cùng, hắn thật sự chẳng còn tâm trạng nào mà xử lý công việc, một nỗi phiền não trước giờ chưa từng có vây phủ lấy hắn.

Cả một buổi sáng điều mà hắn suy nghĩ đến, điều mà hắn khao khát chính là được nhìn thấy Tranh Tranh, khẩn thiết mà cấp bách được trông thấy cô! Chính vì vậy, khi biết cô rời nhà đi đến bệnh viện, hắn không chút do dự bỏ lại hết công việc sau lưng mà chạy đến đây.

Lời xin lỗi của Cung Quý Dương chẳng khiến cho tâm trạng của Sầm Tử Tranh tốt hơn được chút nào. Cô giận dữ thoát ra khỏi vòng tay của hắn, tiếng khóc giờ chỉ còn là tiếng thút thít nho nhỏ, cô xụ mặt, xoay về phía cửa sổ xe lơ đãng nhìn ra ngoài, mặc kệ người đàn ông ngồi bên cạnh.

Một nụ cười bất đắc dĩ nở trên gương mặt cương nghị, Cung Quý Dương cũng không vội có hành động gì, chỉ đơn giản là nhóm người với tay xoay mặt cô lại ...

Tách!!!

Sầm Tử Tranh phát mạnh lên tay hắn, mắt vẫn quật cường không thêm liếc hắn một cái.

Thấy vẻ quật cường của vợ, Cung Quý Dương cố nén cười, hắn từ bỏ ý định để cô nhìn mình mà ghé tai sát bên tai cô nhẹ giọng nói: ‘Thật là không có lương tâm, xem anh như phao cứu sinh xong rồi lập tức vứt bỏ!’

Sầm Tử Tranh vẫn không thèm để ý đến hắn, mặt vẫn quay sang một bên không thèm liếc mắt một lần.

Cung Quý Dương cũng biết mình đuối lý, chuyện tối hôm qua hắn biết làm tổn thương cô rất sâu sắc, nghĩ lại hắn cũng đau lòng thay cho cô vì vậy chỉ còn cách dựa sát vào cô, dùng giọng khấp nép nói: ‘Bà xã đại nhân, anh biết sai rồi. Tha thứ cho anh được không? Còn không thì ... em muốn đánh muốn mắng gì cũng được, đừng bỏ mặc anh!’

Sầm Tử Tranh lại liếc hắn một cái, vẫn im lặng không nói, nước mắt vẫn còn vương trên hàng mi dày rợp dưới ánh nắng mặt trời nhìn càng thêm long lanh, trên mặt vẫn không dấu được bất mãn.

‘Thật sự không muốn nói chuyện với anh sao?’

Cung Quý Dương vẫn chưa chịu thôi tiếp tục thủ thủ bên tai cô. Hắn biết cô trước giờ mềm lòng, mấy năm sống với cô, công phu dỗ ngọt của hắn có thể coi như là số một rồi.

Sầm Tử Tranh dứt khoát xoay mặt sang một bên xem như không nghe không thấy.

‘Ai ya ...’

Cung Quý Dương chợt kêu lên một tiếng, cả người hơi co lại, miệng phát ra một tiếng rên rỉ đầy đau đớn.

Quả nhiên Sầm Tử Tranh bị hành động của hắn dọa sợ không nhẹ, cô lập tức xoay đầu nhìn lại, trên mặt lộ vẻ khẩn trương hỏi: ‘Anh sao vậy?’

Cung Quý Dương nhúm mày tay chỉ vào ngực mình sau đó cả người cuộn lại trên mặt càng lộ vẻ đau đớn.

‘Quý Dương, đừng hù em. Anh rốt cuộc là đau ở đâu? Chúng ta đi bệnh viện đi, ráng chịu một chút!’

Cô ôm chặt hắn, lo lắng đến suýt khóc. Sao vậy chứ? Vừa nãy không phải còn khỏe lắm sao? Sao đột nhiên lại thành thế này?

Cung Quý Dương thuận thế tựa hẳn người vào người cô, đôi môi nóng rực dán sát nơi gáy cô, mùi hương thơm mát của cô nhẹ nhàng lan trong mũi hắn. Hắn cố ý làm ra vẻ yếu ớt nói: ‘Tim anh đau...’

‘Đau tim? Quý Dương, chắc không phải bị bệnh tim chứ? Đi, chúng ta đi bệnh viện khám đi!’

Sầm Tử Tranh quả thực bị lời hắn nói dọa đến giật mình, trời ạ, hắn trước giờ sức khỏe tốt lắm mà, thế nào lại bị bệnh tim được chứ? Mà xem ra là bị bệnh không nhẹ!

Nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn lo lắng đến suýt khóc, Cung Quý Dương cố nhịn cười nói: ‘Tim anh đau là bởi vì bà xã bỏ mặc anh, bởi vì anh có lỗi với bà xã!’

‘Anh ...’

Sầm Tử Tranh nhất thời mới phản ứng lại, cô vội đẩy hắn ra, vẻ lo lắng trên mặt lập tức bị thay bằng sự tức giận.

‘Anh đúng là người nhảm chán nhất trên đời~!’

Thật đúng là sắp bị hắn chọc cho tức chết rồi! Hại cô vừa lo lắng vừa sợ hãi đến vậy, thì ra từ đầu tới cuối đều là bị hắn trêu chọc cả.

Bên môi Cung Quý Dương lộ ra một nụ cười xấu xa, hắn ôm cô vào lòng, ‘Vẫn còn biết lo lắng cho anh sao? Nếu đã lo lắng như vậy vì sao còn nhẫn tâm không chịu nói chuyện với anh, bỏ mặc anh chứ?’

‘Ai thèm lo lắng cho anh chứ? Đừng tưởng bở!’

Sầm Tử Tranh đẩy mạnh hắn ra nhưng đành bỏ dở ý định bởi hắn ôm quá chặt, chỉ đành bĩu môi tỏ rõ sự bất mãn của mình.

‘Còn nói là không quan tâm sao? Vừa nãy là ai sợ đến phát khóc vậy?’ Cung Quý Dương tâm tình cực tốt chọc ghẹo cô.

Sầm Tử Tranh tức tối trừng mắt nhìn hắn: ‘Anh đúng là không phải da mặt dày bình thường, em sợ anh cứ như thế mà chết đi, chưa kịp thu xếp quyền thừa kế di sản, vậy thì em với mấy đứa nhỏ lỗ to rồi!’

Cung Quý Dương lúc này đã nhịn không nổi nữa, tiếng cười trầm thấp bật ra từ cổ họng, hắn nhìn cô bằng ánh mắt sủng nịch: ‘Em yên tâm, cả người anh đều là của em rồi, sao em lại chịu thiệt được chứ?’

Hắn âu yếm nâng mặt cô lên, ‘Em với mấy đứa nhỏ là cả thế giới của anh, em muốn gì anh cũng nhất định sẽ đưa cho em!’

Nói rồi hắn cúi đầu định đặt một nụ hôn lên đôi môi ngọt ngào kia.

Nào ngờ ...

‘Vua tự đại! Đừng đụng vào em!’

Sầm Tử Tranh đẩy mạnh hấn ra, tuy rằng trong lòng thoáng qua một tia ngọt ngào nhưng ... cứ nghĩ đến chuyện tối qua là lòng cô lại không thoải mái chút nào.

159. Quyển 10 - Chương 39-40

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 39: Trăm kiểu lấy lòng (2)

‘Hả?’

Cung Quý Dương nghe cô nói vậy, cố làm ra vẻ ai oán: ‘Bây giờ cũng không phải là thời cổ đại, anh chỉ có thể cưới một người vợ, không đụng vào em thì đụng vào ai đây?’

Sầm Tử Tranh lườm tranh cãi với hấn, cô chỉ lầu bầu nói: ‘Anh thật sự rất đáng ghét! Chạy đi!’

‘Được, được! Chúng ta về nhà thôi!’ Cung Quý Dương vui vẻ chuẩn bị nhấc chân ga thì ...

‘Ai nói là em muốn về nhà chứ? Em nói là muốn về nhà mẹ em!’ Sầm Tử Tranh trừng mắt nhìn hấn.

Cung Quý Dương nhướn mày, người ngả về phía cô, ‘Không được đâu. Nào có chuyện vợ chồng cãi nhau vợ lại trở về nhà mẹ để chứ? Em đường đường là Cung phu nhân, nhà thiết kế chính của thương hiệu Leila nổi tiếng, sao lại có thể so sánh với những bà nội trợ khác được chứ?’

‘Ý anh là sao? Bà nội trợ thì sao? Nếu như không phải có những bà nội trợ giúp đàn ông các anh quán xuyến việc nhà, cơm no áo ấm thì các anh có thể yên tâm lo sự nghiệp sao? Còn dám coi thường những bà nội trợ nữa chứ? Trong mắt em, những bà nội trợ so với đàn ông các anh còn biết điều hơn. Đàn ông từ sáng đến tối chỉ biết ghen tuông bậy bạ rồi làm tổn thương những người bên cạnh mình!’

Sầm Tử Tranh lúc này như một chú gà trống sừng cồ, một hơi nói hết những uất ức trong lòng, không ngừng lên tiếng phản bác lời hấn.

Lần này Cung Quý Dương biết mình thật sự chọc giận cô, đúng là “một bước sai lầm ngàn năm ân hận”, hấn vội đưa tay lên ra hiệu đầu hàng ...

‘Được được được, là anh sai. Anh không nên kỳ thị những bà nội trợ. Haizzz, thực ra anh cũng không phải là kỳ thị, ở Trung Quốc của em không phải phụ nữ có thể chống đỡ nửa bầu trời sao ...’

Thấy hấn như vậy, Sầm Tử Tranh mấp máy môi, muốn cười lại cố nhịn xuống ...

‘Đúng là giỏi ngụy biện!’ Cô trừng mắt nhìn hấn.

Một chút thay đổi nhỏ trên mặt Sầm Tử Tranh cũng không qua mắt được Cung Quý Dương, thấy cô như vậy, hấn cuối cùng cũng thấy có một tia hy vọng vì vậy liền không bỏ lỡ thời cơ lập tức dỗ ngọt: ‘Bà xã, chúng ta về nhà được không? Cùng lắm thì thế này, đợi về đến nhà rồi em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, anh ... trối tay chịu phạt, được không?’

‘Không thêm! Trở về nhà em chẳng thà nhìn những bản thiết kế cũng không thêm nhìn mặt anh!’

Sầm Tử Tranh bĩu môi nói nhưng thái độ rõ ràng cho thấy cô đã chịu thỏa hiệp.

Cung Quý Dương đương nhiên nhận ra điều này, hấn vội đáp lời: ‘Được được được, chỉ cần em chịu ngoan ngoãn theo anh trở về là được. Với lại ... đừng nghĩ đến li hôn với anh, còn lại em muốn thế nào đều được cả!’

Điều này mới là điều hấn lo lắng nhất, Tranh Tranh tính hay xúc động, tuy đã là mẹ người ta nhưng có lúc tính tình còn trẻ con lắm. Hấn thật sự lo lắng trải qua chuyện tối hôm qua cô liệu có vì tức giận quá mức mà đề xuất li hôn với hấn hay không.

‘Li hôn?’

Sầm Tử Tranh vô thức lặp lại hai chữ vừa nghe, nói thật lòng, hai chữ này chưa từng xuất hiện trong suy nghĩ của cô.

Cung Quý Dương bất giác khẩn trương hẳn lên, hẳn dè dặt hỏi: ‘Tranh Tranh, em sẽ không ... thật sự nghĩ như vậy chứ?’

Thấy cô không nói gì hẳn càng sốt ruột, ‘Anh nói cho em biết, đời này em cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi anh, li hôn càng không phải nói!’

Thấy hẳn như vậy, Sầm Tử Tranh thật sự vừa tức giận vừa buồn cười, nhất thời cô cũng không biết nên nói gì mới phải chỉ đành giả vờ tức giận nói: ‘Em mới không ngốc như vậy. Bây giờ li hôn với anh thì có gì hay ho đâu? Tuổi thanh xuân của em đã bị người đàn ông đáng ghét là anh làm trẻ nãi mất rồi, chẳng bằng tiếp tục dày vò hành hạ anh cho đến chết, như vậy còn mong được hưởng chút di sản!’

Nghe cô nói vậy Cung Quý Dương mới thoáng yên tâm trở lại, hẳn nhỏ giọng nói: ‘Chỉ cần em không rời khỏi anh, anh chết trong tay em cũng cam tâm tình nguyện!’

‘Chỉ giỏi dẻo miệng!’

Sầm Tử Tranh cãi nhau với hẳn một hồi, sự uất ức và không vui trong lòng tạm thời cũng giảm bớt không ít, cô đẩy mạnh hẳn ra: ‘Lái xe đi, em muốn về nhà nghỉ ngơi!’

‘Tuân lệnh!’

Cung Quý Dương cười, vội vàng nổ máy chạy hướng về Cung Viên.

Dây dưa cả một buổi sáng giờ Sầm Tử Tranh mới được nằm yên ổn trong bồn tắm thả lỏng chính mình, để nước ấm xoa dịu tâm tình hỗn loạn của mình.

Trong căn phòng tắm rộng lớn mùi hương dịu dịu lan tỏa, lẫn trong mùi hương hoa là mùi thuốc nhà nhạt, đây là Cung Quý Dương giúp cô chuẩn bị, không thể không thừa nhận, sau khi ngâm trong nước thuốc, Sầm Tử Tranh cảm thấy thân thể mình thoải mái hơn nhiều lắm.

Chậm rãi khép mắt lại, trong đầu cô vẫn thấp thoáng gương mặt đau buồn của Khương Tĩnh Nghiên. Là lỗi của cô, nếu như cô có thể tìm được Tĩnh Nghiên sớm một chút thì nói không chừng bệnh tình của bác Khương sẽ có cơ hội được chữa kh ỏi.

Nhưng ... người tính sao bằng Trời tính, khi cô tưởng rằng ông Trời đã ỉnh một cơ hội để bù đắp thì rốt cuộc vẫn chậm một bước!

Chẳng lẽ cô và Tĩnh Nghiên vĩnh viễn không có cơ hội hay sao?

Nghĩ đến đây Sầm Tử Tranh không khỏi thở dài một tiếng, chuyện đã đến nước này, cô chỉ có thể tận lực giúp được gì cho Tĩnh Nghiên thì giúp. Mặc kệ là bạn ấy ghét cô hận cô đến đâu cũng được, cô cũng muốn giúp Tĩnh Nghiên làm gì đó, nhất là về đám tang của bác Khương.

Nhưng vấn đề bây giờ là, làm sao thì Tĩnh Nghiên mới chịu nhận sự giúp đỡ của cô đây?

Những suy nghĩ rối rắm quấn quanh trong đầu khiến cô bất giác cau mày ...

Bất thành linh, một đôi tay nhẹ nhàng giúp cô day day huyết Thái Dương, ôn nhu giúp cô xoa dịu nỗi u sầu trên mặt ...

Vội mở mắt ra nhìn thì đã thấy đôi mắt đen sâu thẳm của Cung Quý Dương còn hẳn thì đang đau lòng nhìn những dấu hôn xanh tím đầy trên người cô.

‘Ai cho anh vào đây, đi ra!’

Sầm Tử Tranh vội rũ tay hẳn ra, hừm, còn dám xem nữa sao, đều là do hẳn cả đấy thôi!

Chương 40: Điều kiện xâm lược (1)

Cung Quý Dương chẳng những không buông ra mà còn thuận thế nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, một tay thì đặt lên vai cô, mặc kệ sự phản đối của Sầm Tử Tranh nhẹ nhàng giúp cô massage, xoa dịu sự đau nhức trên người.

‘Là vợ chồng bao nhiêu năm rồi chẳng lẽ còn sợ anh nhìn hay sao?’

Hắn cười thực ái muội vừa nói thân hình cao lớn vừa cúi xuống gần cô, hơi thở nóng rực phất qua bên tai cô ...

‘Hơn nữa, thân thể của em có chỗ nào mà anh không quen thuộc chứ, anh còn hiểu thân thể của em hơn cả em!’

Câu nói này của hắn khiến mặt Sầm Tử Tranh càng đỏ, cô huých vào ngực hắn: ‘Anh ... làm cha người ta rồi mà chẳng đành hoàng chút nào cả!’

Cung Quý Dương cũng chẳng né tránh cứ mặc cô đánh mình, một tay cầm lấy bàn tay cô trong tay mình nhắc lên, một dấu hôn đã in trên cánh tay trắng như tuyết của cô ...

‘Nếu như anh đành hoàng với em thì làm sao có ba đứa tiểu quý kia?’

‘Đáng ghét, đi ra đi, đừng làm phiền em!’

Sầm Tử Tranh đẩy hắn ra, cái nhìn nóng rực của hắn khiến cô càng thêm ngượng ngùng.

Thấy vẻ thẹn thùng yêu kiều của vợ, Cung Quý Dương bật cười ha hả, lúc này cô đúng là xinh đẹp cực kỳ, những đường cong lung linh ẩn hiện dưới nước càng khiến đàn ông động lòng, những cánh hoa hồng được thả trong bồn tắm càng khiến làn da trắng nõn của cô thêm nổi bật, bộ ngực đầy đặn nhìn càng mê người, trên làn da trắng, những dấu hôn chi chít lại trở thành một loại kích thích không thể diễn tả thành lời.

Hắn không để ý đến lời cô nói, bàn tay thuận thể trượt trong nước, chuẩn xác giữ chặt lấy eo cô, thân hình cũng chậm rãi cúi xuống, trầm thấp kề sát tai cô nói: ‘Tranh Tranh, sinh thêm một cục cưng nữa cho anh, được không?’

‘Anh ...’

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu, lập tức rơi vào bẫy của hắn, một nụ hôn nóng rực đã chuẩn xác đáp xuống nơi gáy, bàn tay dày rộng thuần thực lướt xuống

‘Quý Dương ... đừng ... đừng mà ...’

Dù đang ngâm mình trong bồn nhưng cô cũng không khó cảm thụ được nguồn nhiệt mà bàn tay hắn đang khơi dậy đang như muốn thiêu đốt cô khiến cô rùng động không thôi.

‘Đừng cái gì? Anh muốn em!’

Ánh mắt thâm thúy của Cung Quý Dương đã nhuộm một tầng dục vọng, thân thể yêu kiều ẩn hiện trong nước khiến hắn khó mà nhịn được ...

Giọng nói đã có chút trầm đục và thô ráp ...

‘Vội lại, anh còn muốn một cục cưng nữa!’

Nói rồi bàn tay to càng thêm không thành thực, phủ lên nơi đầy đặn của cô, cùng lúc thân mình cũng thấp xuống, ngậm lấy một bên đầy đặn khác, đầu lưỡi không ngừng trêu đùa chiếc lưỡi dính hương của cô.

Hô hấp của Sầm Tử Tranh bởi vì cử động của hắn mà dần trở nên hỗn loạn, cô muốn đẩy hắn ra lại bởi vì bàn tay hắn không ngừng trêu chọc mà trở nên mềm nhũn ...

‘Quý Dương ... anh ... điên rồi sao, chúng ta ... đã có ba đứa nhỏ ...’

‘Không đủ ...’

Cung Quý Dương ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đen bởi vì ham muốn mà càng thêm thâm ám ...

‘Lại giúp anh sinh thêm một công chúa nữa, như vậy Ngũ Hòa sẽ không cô đơn nữa ...’

‘Cái cơ này thật tệ, Tiểu Hòa đã có hai anh trai chơi với nó rồi, cô đơn thế nào được?’

Sầm Tử Tranh lần nữa đẩy hắn ra, nhìn thấy thần tình quen thuộc kia trên mặt hắn, cô nuốt một ngụm nước bọt, trong đầu bất giác lại thấp thoáng cảnh tượng kinh hãi tối qua.

Cung Quý Dương cười càng tà ác, hấn kề sát bên tai cô thấp giọng nói: ‘Em cũng biết đó, Tiểu Tuyền với Liên Kiều đều đã mang thai, chẳng lẽ hai vợ chồng mình lại thua mấy cặp kia sao?’

‘Anh thật là, loại chuyện này cũng có thể đem ra so bì sao?’

Sầm Tử Tranh quả thực muốn khóc không được muốn cười không xong, hấn bao nhiêu tuổi rồi chứ, lại là cha của ba đứa nhỏ rồi lại còn ghen tỵ với người khác làm gì?

‘Đương nhiên là phải so bì rồi!’ Cung Quý Dương lại không an phận cúi đầu hôn nhẹ lên gáy cô, thấp giọng thì thầm: ‘Em xem giống như nhà Hoàng Phủ tốt biết mấy, đông đúc thịnh vượng, anh cũng muốn giống như vậy!’

Giọng điệu vừa bá đạo vừa trẻ con của hấn khiến Sầm Tử Tranh muốn cười mà không dám cười, không ngờ hấn lại hay so đo đến mức này!

‘Em không muốn sinh nữa. Anh tưởng mang thai mười tháng dễ chịu lắm hay sao? Nỗi khổ này chỉ có phụ nữ mới biết mà thôi!’

Cô cố ý xoay mặt sang một bên không thèm nhìn hấn cũng cố ý lơ đi bàn tay to đang chạy lung tung khắp người cô châm lửa.

Cung Quý Dương cười càng tà ác, hấn đứng dậy chậm rãi nói: ‘Loại chuyện này ... không phải do em quyết định!’

Nói rồi hấn chậm rãi cởi nút chiếc áo sơ mi, theo từng chiếc cúc áo được cởi ra, lồng ngực màu nâu rần rở cũng dần lộ ra ...

‘Anh làm gì vậy?’

Sầm Tử Tranh thấy hấn cười ung dung nhưng động tác đầy tính xâm lược, cô thẳng thốt hỏi.

‘Em nói thử xem? Anh đột nhiên nghĩ muốn cùng em tắm uyên ương!’

Nói dứt lời thì quần dài cũng đã cởi xong, đôi chân dài thon dong tiến vào trong bồn tắm.

‘Ai ... ai nói muốn tắm uyên ương với anh chứ! Không thèm!’

Tim Sầm Tử Tranh đập càng lợi hại nhất là khi nhìn thấy vật nam tính đang kiêu ngạo đứng thẳng, cô lắp bắp nói không thành câu.

Khi hấn càng lúc càng áp sát cô, chiếc bồn tắm khổng lồ chợt trở nên vô cùng chật hẹp, cô vội vàng lách sang một phía khác của bồn tắm.

Cung Quý Dương cũng không vội đuổi theo cô mà lẳng lặng thu hết hình ảnh của người vợ thân thương vào đáy mắt rồi sau đó chỉ một cái vươn tay đã đem cô ôm chặt vào lòng.

‘Còn muốn trốn đi đâu, hử?’

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, sau đó một trận tê dại ập đến, vành tai nhỏ xinh của cô đã bị hấn ngậm vào trong miệng ...

160. Quyển 10 - Chương 41-42

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 41: Âm mưu (1)

Gần như một đêm vô mộng, Sầm Tử Tranh ngủ đến tự nhiên tỉnh, cô lười lỉnh vươn vai đuổi người, bàn tay nhỏ nhắn không ý thức dò sang phía bên kia giường, bên đó chỉ còn lại hơn ấm, người đã đi rồi.

Đôi môi hồng nhẹ câu lên một nụ cười, chắc là Quý Dương đã đến công ty rồi. Nỗi tính trẻ con, cô ôm lấy chiếc gối mà tới qua Cung Quý Dương gối đầu, hít sâu như muốn cảm thụ mùi hương nam tính quen thuộc còn lưu lại trên đó, giống như vẫn còn trong vòng tay của hấn.

Kết hôn với Quý Dương đã nhiều năm như vậy nhưng cảm giác hạnh phúc vẫn luôn vây phủ lấy cô hơn nữa mỗi ngày lại nhiều thêm, Cung Quý Dương bên ngoài là một thương nhân thành đạt, trong nhà lại là một người cha tuyệt vời, đối với cha mẹ mà nói lại là một người con trai và con rể không chê vào đâu được.

Đôi khi ngẫm lại Sầm Tử Tranh cũng không dám tin mình là người may mắn đến vậy, được ông Trời thương xót mà ban ột người đàn ông yêu mình sâu sắc đến vậy. Nghĩ đến đây, tình yêu trong cô càng dâng trào trong đáy lòng.

Nếu như Tình Nghiên có thể tìm được một người đàn ông yêu thương mình vậy thì cô sẽ càng yên tâm hơn nữa!

Tình Nghiên ... Tình Nghiên ...

Cái tên này không ngừng vang vọng trong đầu cô, mỗi một lần cái tên này vọng lại thì lòng cô lại đau đớn một lần.

Giữa tình bạn của họ là một mối hận mà chắc rằng không dễ dàng tiêu trừ, mặc kệ cô cố gắng đến đâu thì Tình Nghiên vẫn không hiểu, không tha thứ cho cô nhất là sau cái chết của bác Khương, Tình Nghiên chắc là càng bị đả kích nặng hơn nữa bằng không vì sao ngay cả tang lễ của bác Khương cô ấy cũng không muốn cô tham dự chứ!

Miên man suy nghĩ một hồi Sầm Tử Tranh mới chậm rãi rời giường. Cô vươn tay kéo rèm cửa ra để ánh mặt trời nhợt nhạt mùa đông chiếu lên mặt mình, dưới ánh mặt trời làn da cô trông càng thêm nõn nà, hồng nhuận như ngọc.

Những ngày đông giá sắp qua rồi, Sầm Tử Tranh chừng như có thể cảm nhận được hơi thở của mùa xuân đang đến gần ...

Mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp thôi, đúng không?

Cộc cộc cộc ...

Một tràng tiếng gõ cửa kéo Sầm Tử Tranh trở về với hiện thực.

‘Vào đi!’

Quản gia chị Kỷ bước vào phòng, nhìn thấy Sầm Tử Tranh chị cung kính cúi người chào rồi mới nói: ‘Thiếu phu nhân, bữa sáng đã chuẩn bị xong, mời thiếu phu nhân xuống dùng!’

‘Ba mẹ với bà nội đâu?’ Liếc nhìn đồng hồ, Sầm Tử Tranh hỏi.

‘Phu nhân với lão gia sáng sớm đã rời nhà, còn lão phu nhân thì đã đi xem kịch, thiếu gia trước khi đi có dặn dò chúng tôi, đợi thiếu phu nhân tỉnh dậy thì gọi lại cho thiếu gia!’ Chị Kỷ cẩn trọng trả lời từng vấn đề một.

‘Ồ, được rồi, tôi biết rồi!’

Sầm Tử Tranh lại bồi thêm một câu: ‘Chị xuống trước đi, tôi lát nữa sẽ xuống!’

Nghe cô nói vậy chị Kỷ gật đầu rồi lui xuống.

Sầm Tử Tranh nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, lại liếc mắt nhìn đồng hồ, hôm nay phải thúc hối Alina mau chóng đưa ra bản kế hoạch cho các sản phẩm của năm sau mới được.

Nghĩ đến đây cô bất giác tăng nhanh tốc độ.

Khác với những người phụ nữ được gả vào nhà giàu khác, Sầm Tử Tranh vẫn tiếp tục theo đuổi sự nghiệp, tiếp tục dồn sức vào thương hiệu Leila của mình. Cô không giống những quý bà khác suốt ngày chỉ dạo phố, làm đẹp, tụ họp bàn chuyện thị phi, ngoài thời gian dành cho gia đình, Sầm Tử Tranh đem toàn bộ thời gian và tinh lực còn lại cho Leila.. Tuy nói rằng thương hiệu này có Cung thị, chỗ dựa lớn như vậy, chống đỡ thì việc kinh doanh sẽ không có vấn đề gì nhưng cứ buộc cô nhốt mình ở trong nhà, Sầm Tử Tranh nghĩ nhất định cô sẽ vì buồn mà bệnh chết.

Về điểm này Cung Quý Dương trải qua nhiều kinh nghiệm xương máu mới nhận ra được. Lúc vừa mới kết hôn, hần và ba mẹ chồng cô có cùng một suy nghĩ, chính là mong vợ mình, con dâu mình ở nhà giúp nhà chồng chăm chồng dạy con, không ngờ lại chính là hại cô, sau khi ngoan ngoãn nhốt mình trong nhà suốt một tháng thì Sầm Tử Tranh bệnh đúng nửa tháng, hại Cung Quý Dương chỉ còn biết thỏa hiệp, đồng ý cho cô tiếp tục phụ trách Leila.

Cũng chính vì như vậy sau này mặc kệ Sầm Tử Tranh muốn làm gì Cung Quý Dương đều sẽ ủng hộ hết lòng, quyền quản lý thương hiệu Leila lần nữa đưa đến tay cô, chỉ cần cô vui vẻ thì muốn làm gì cũng được.

Điện thoại đặt trên bàn chợt reo lên, nghe tiếng chuông Sầm Tử Tranh vội bước đến, khi cô nhìn thấy cái tên hiện lên trên màn hình, gương mặt vốn đang tươi cười chợt có chút ngưng trọng.

Chần chờ một hồi lâu cuối cùng, sau khi điện thoại reo hết lần này đến lần khác chừng như nếu cô không chịu tiếp thì sẽ còn reo tiếp tục thì Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, ấn phím nhận cuộc gọi ...

‘Alo ...’ Cô yếu ớt lên tiếng.

‘Tử Tranh, anh muốn gặp em!’

Đầu bên kia truyền đến giọng nam trầm ấm dễ nghe của Thư Tử Hạo, mang theo một chút ương ngạnh lẫn nài nỉ.

Sầm Tử Tranh sửng sốt một chút rồi hỏi lại: ‘Bây giờ sao?’

‘Đúng, bây giờ!’ Ngữ điệu của Thư Tử Hạo như không cho phép từ chối.

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng: ‘Tử Hạo, hôm nay em có việc bận rồi ...’

‘Không làm mất nhiều thời gian của em đâu!’

Thư Tử Hạo không đợi cô nói hết đã vội ngắt lời: ‘Chẳng lẽ gặp mặt em một lần cũng khó khăn đến vậy sao? Hay là Cung Quý Dương không cho phép em tiếp xúc với anh?’

‘Tử Hạo!’ Sầm Tử Tranh nói một cách dứt khoát: ‘Chúng ta sau này không cần gặp nhau làm gì!’

‘Tại sao chứ? Lại là vì Cung Quý Dương sao? Là hần bắt buộc em sao?’

Giọng của Thư Tử Hạo chợt cao lên một chút, trong suy nghĩ của hần, Sầm Tử Tranh vốn là của hần, vẫn luôn là của hần, Cung Quý Dương chẳng qua chỉ là một tên cơ hội, nhân lúc hần không chú ý mà cướp đi Tử Tranh của hần mà thôi.

‘Tử Hạo, tâm ý của anh em hiểu nhưng em đã kết hôn với Quý Dương rồi, đương nhiên là sẽ phải để ý đến cảm nhận của anh ấy, chỉ cần anh ấy yêu cầu em sẽ không từ chối, huống gì chúng ta cũng không có gì cấp thiết phải gặp nhau!’ Sầm Tử Tranh nói một cách kiên định.

Cô biết Thư Tử Hạo và cô vĩnh viễn cũng không thể quay trở lại làm bạn bè thông thường, bất luận thế nào đối với Cung Quý Dương mà nói Thư Tử Hạo luôn là cái gai trong mắt.

Thư Tử Hạo cười nghe có chút chua xót, qua một lúc lâu hần mới thấp giọng nói: ‘Tử Tranh, thực ra hôm nay anh muốn gặp em, chủ yếu là vì Tình Nghiên thôi!’

‘Tình Nghiên?’ Sầm Tử Tranh nghe đến cái tên này không khỏi khản trương lên, vội vàng hỏi lại: ‘Tình Nghiên thế nào?’

‘Cô ấy bây giờ đang ở nhà anh, tâm trạng không được tốt lắm. Em có muốn gặp cô ấy không?’ Thư Tử Hạo hỏi lại.

Sầm Tử Tranh sửng sốt giây lâu mới hiểu hết lời của Thư Tử Hạo.

Tình Nghiên đang ở nhà Tử Hạo? Sao cô ấy lại đến nhà Thư Tử Hạo làm gì?

‘Được, bây giờ em đến!’ Nghĩ cũng không cần nghĩ Sầm Tử Tranh dứt khoát đáp ứng.

Tình Nghiên bây giờ tâm trạng không được tốt? Vì sao tâm trạng không tốt? Không tốt đến mức nào? Một loạt câu hỏi không ngừng nảy ra trong đầu khiến lòng Sầm Tử Tranh có chút rối loạn.

Chương 42: Âm mưu (2)

Buồng điện thoại xuống, Sầm Tử Tranh vội vàng thay y phục rồi bước xuống lầu vừa hay đụng phải chị Kỷ đang dọn đồ người làm dọn bữa sáng ra.

‘Chị Kỷ à, không cần chuẩn bị bữa sáng nữa đâu, giờ tôi phải ra ngoài gấp, có việc!’ Cô vừa nói vừa nhấc túi xách lên đi về phía cửa.

‘Haizzz, thiếu phu nhân, vậy không được đâu. Thiếu gia trước khi đi có dặn chúng tôi phải trông chừng thiếu phu nhân ăn cho xong bữa sáng!’ Chị Kỷ vội đuổi theo cô, vẻ sốt ruột nói.

Lúc này Sầm Tử Tranh đã đi đến phòng khách chính, nghe chị Kỷ nói vậy cô quay lại nhìn chị: ‘Chị kỷ, tôi vội lắm, không còn thời gian ăn sáng!’

‘Nhưng mà ... nhưng thiếu phu nhân định đi đâu?’ Tôi bảo lão Vương tài xế đưa cô đi!’ Chị Kỷ làm việc rất chu toàn, nói.

‘Không cần đâu chị!’

Sầm Tử Tranh trả lời ngắn gọn một câu rồi bước nhanh về phía cổng chính của Cung Viên.

Thấy cô như vậy, chị Kỷ bất đắc dĩ nhìn theo lắc đầu. Cả một bàn ăn sáng thịnh soạn mà chẳng ai đụng đũa, thật là lãng phí.

Ánh mặt trời mùa đông yếu ớt xuyên qua màn tuyết khiến cho không khí ẩm hơn một chút đồng thời làm tan chảy những bông tuyết nhỏ, những cành cây khô trụi lá mùa đông dưới ánh nắng trông có vẻ có sức sống hơn một chút. Vậy là mùa xuân sắp đến rồi vì thế nên trong một buổi sáng như thế này mới có thể cảm nhận được một tia hy vọng còn tồn tại.

Bước nhanh ra khỏi Cung Viên Sầm Tử Tranh mới chợt nhớ xe của mình đã được đưa đi bảo dưỡng vẫn chưa mang về mà cô cũng không biết gặp Tình Nghiên sẽ mất bao lâu cho nên cũng không muốn tài xế đưa đón mình mà quyết định đón xe taxi tự đến nhà Thư Tử Hạo.

Nào ngờ khi bóng cô vừa xuất hiện nơi cổng chính thì một chiếc xe quen thuộc chừng như sớm đã chờ sẵn ở đó, cực kỳ kiên nhẫn đợi người.

Đôi mắt trong veo của Sầm Tử Tranh không khỏi trợn to, là xe của Thư Tử Hạo! Nói như vậy, vừa nãy là hắt đứng trước cổng Cung Viên gọi điện thoại cho cô sao?

Còn chưa đợi Sầm Tử Tranh có bất kỳ phản ứng nào thì cửa xe đã chậm rãi hạ xuống, gương mặt anh tuấn quen thuộc của Thư Tử Hạo xuất hiện trong tầm mắt cô.

‘Lên xe đi!’ Hắn bước xuống xe, chủ động mở cửa nơi ghế lại phụ, tay làm một tư thế “mời”.

Sầm Tử Tranh sững sốt một lúc lâu mới hoàn hồn lại đi đến bên cạnh Thư Tử Hạo, vẻ mặt đầy nghi hoặc hỏi: ‘Sao anh lại ở đây? Tình Nghiên đâu? Anh để bạn ấy ở nhà một mình sao?’

Thư Tử Hạo cười ôn nhu: ‘Yên tâm đi, Tình Nghiên đã lớn thế kia rồi, đương nhiên sẽ biết tự chăm sóc ình. Nhưng xem ra cô ấy đúng là không được tốt lắm, có lẽ cần có người tâm sự!’

‘Sao anh gặp được bạn ấy?’ Sầm Tử Tranh vẫn chưa hết nghi hoặc.

Thư Tử Hạo điềm đạm nói: ‘Lúc anh chạy xe ngang qua một cửa hàng của em thì thấy Tình Nghiên đang đứng nơi cửa của cửa hàng đó!’

Sầm Tử Tranh lần nữa sững sờ, Tình Nghiên đứng trước cửa cửa hàng của cô làm gì? Bạn ấy đến tìm cô sao? Nếu không phải thì sao lại phải đứng nơi đó?

Càng nghĩ tâm tình của Sầm Tử Tranh càng thêm kích động, cô không suy nghĩ nhiều nữa, vội vàng lên xe ...

‘Tử Hạo, em muốn đi gặp Tình Nghiên ngay bây giờ, em nghĩ bạn ấy nhất định là có chuyện muốn nói với em!’

Thư Tử Hạo nhún nhún vai, ngồi trở lại ghế lái, nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lập tức rời khỏi phạm vi của Cung Viên.

Con đường xuyên qua rừng càng lúc càng rộng rãi, cũng không có nhiều tuyết đọng, tốc độ xe chạy chừng như cũng nhanh hơn một chút. Suốt đoạn đường trong đầu Sầm Tử Tranh chỉ có chuyện của Tĩnh Nghiên và tang lễ của bác Khương. Đây vẫn là tâm bệnh chưa được chữa khỏi của cô. Tuy Sầm Tử Tranh biết Tĩnh Nghiên có thể tự mình giải quyết được chuyện này nhưng mấy lần Tĩnh Nghiên cứ tránh gặp mặt khiến Sầm Tử Tranh cảm thấy rất khổ sở.

Trên đời này Tĩnh Nghiên đã không còn người thân nào nữa vì vậy bất luận bạn ấy có tha thứ cho cô hay không thì Sầm Tử Tranh cũng sẽ không để cô ấy rời xa mình. Hai người họ đã từng là bạn bè tốt nhất của nhau, bây giờ cũng là vậy, tương lai cũng vậy!

Ngay lúc còn đang miên man suy nghĩ thì chợt thấy tay mình ầm lên khiến Sầm Tử Tranh không khỏi giật mình, vội ngẩng lên nhìn thì thấy bàn tay to của Thư Tử Hạo đang nắm chặt lấy tay cô.

Hốt hoảng Sầm Tử Tranh vội rút tay lại nhưng dường như vô dụng...

Đôi mắt thâm thúy của Thư Tử Hạo rơi trên gương mặt cô, sau đó lại nhìn về phía trước ...

‘Tử Tranh, tối hôm đó Cung Quý Dương có làm khó em không?’

Giọng hần thật trầm, chừng như cố nén lại cảm xúc trong lòng.

Trên mặt Sầm Tử Tranh lộ ra một vẻ không tự nhiên nhưng trong nháy mắt đã khôi phục nụ cười như trước, khẽ đáp lời: ‘Không có. Quý Dương trước giờ luôn ân cần chu đáo, sao lại làm khó em chứ?’

‘Thật sao?’ Thư Tử Hạo hỏi ngược lại một câu, bên môi câu lên một nụ cười châm chọc.

Sầm Tử Tranh vẫn giữ nụ cười trên môi, chỉ khẽ chau mày: ‘Em không cần phải nói dối làm gì, Quý Dương anh ấy luôn rất tốt với em ...’

Sít!!!

Sầm Tử Tranh còn chưa nói hết câu thì Thư Tử Hạo đã nhấn mạnh chân thắng, chiếc xe bị thắng lại đột ngột trượt một đoạn trên đường rồi mới dừng lại.

‘Tử Hạo, anh đang làm gì vậy? Vì sao lại dừng xe?’

Thấy chuyện xảy ra đột ngột Sầm Tử Tranh kinh hoảng nhìn Thư Tử Hạo hỏi, nhưng khi thấy gương mặt tái mét của hần, cô hoảng sợ đến nỗi ngưng bật.

‘Tử Tranh, em còn nói dối anh sao?’ Hần xoay về phía cô, trong giọng nói không khó nhận ra sự tức giận gần như phẫn nộ.

Sầm Tử Tranh mở mắt nhìn Thư Tử Hạo, không hiểu hần đang nói gì.

Thư Tử Hạo kéo mạnh tay cô nhấc lên, tay áo thuận thể trượt xuống lộ ra cánh tay trắng nõn như ngó sen nhưng trên làn da trắng lộ rõ những dấu xanh tím.

‘Tử Hạo, anh buông tay! Anh làm thế này khiến em rất khó chịu!’ Sầm Tử Tranh thế nào cũng không ngờ hần sẽ làm như vậy, trong mắt cô lộ rõ sự không vui.

‘Em sẽ khó chịu sao? Chẳng lẽ nhìn thấy Cung Quý Dương dày vò em thành ra thế này trong lòng anh lại dễ chịu sao? Những dấu vết này làm sao mà có? Tối hôm đó là hần gây ra cho em sao? Chẳng lẽ hần đánh em?’

Thư Tử Hạo nhìn thấy những vết bầm trên cổ tay cô, trong mắt không dấu được một tia chua xót.

Hần rất muốn chỉ xem cô như một người bạn bình thường nhưng thực sự hần làm không được. Hình bóng cô cứ thấp thoáng ẩn hiện trong đầu hần. Hần biết mình cần bản không nên, cũng không thể đi quẩn chuyện của cô nhưng hần cũng không làm được.

161. Quyển 10 - Chương 43-44

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 43: Âm mưu (3)

Sầm Tử Tranh cảm thấy câu hỏi của hắn càng lúc càng không thích hợp. Cô lắc đầu: ‘Tử Hạo, Quý Dương sao lại có thể đánh em chứ? Anh ấy rất thương em, đối xử với em rất tốt, thật sự! Chuyện tối hôm đó ... tuy rằng anh ấy rất tức giận nhưng cũng không giống như anh tưởng tượng nghiêm trọng vậy đâu!’

Cô nói dứt lời liền dùng sức rút tay ra, ngón tay thon dài nhẹ xoa nơi những dấu tay còn lưu lại tuy rằng không rõ ràng lắm, những dấu này đúng là do Cung Quý Dương tạo thành, là đêm đó hắn dùng cô như một đối tượng phát tiết cơn giận, vì không cho cô giấy dựa mà giữ chặt lấy cổ tay cô nên mới lưu lại dấu vết như vậy, rõ ràng rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

Thư Tử Hạo thấy cô có vẻ né tránh không muốn đề cập đến, đôi mày kiếm lộ ra vẻ không vui chau chặt lại, hắn thở dài một tiếng, sau đó bất chấp sự giãy dụa của cô, giữ chặt lấy hai vai của Sầm Tử Tranh ...

‘Tử Tranh, anh biết tình cảm của em toàn bộ đặt hết trên người Cung Quý Dương, anh cũng biết em sợ dĩ còn chịu gặp anh là vì muốn bảo vệ tình bạn giữa chúng ta nhưng ... Tử Tranh, em đừng quên, trong lòng anh, Cung Quý Dương chính là một kẻ trộm, là một tên cướp, lúc đó là hắn dùng thủ đoạn đe dọa ép buộc em ở cùng hắn, nếu như không có hắn, em sớm đã là của anh rồi!’

Sầm Tử Tranh nhắm mắt lại, khi cô mở mắt ra lại thì không còn giấy dựa nữa mà chỉ điềm tĩnh nhìn hắn, chậm rãi nói:

‘Tử Hạo, chuyện đã qua lâu như vậy rồi không cần nhắc lại làm gì, em với Quý Dương cũng đã là vợ chồng, Quý Dương rất yêu em, em cũng rất yêu Quý Dương, nếu như có một ngày em thật sự phải rời khỏi anh ấy, em nghĩ mình sẽ sống không bằng chết. Đúng là từ lúc đầu Quý Dương dùng một số thủ đoạn không quang minh chính đại nhưng Tử Hạo, anh có từng nghĩ thử xem, nếu như không phải bởi vì em động lòng vì anh ấy thì sao có thể chịu ở bên cạnh anh ấy chứ? Em chính là cam tâm tình nguyện kết hôn với Quý Dương. Em với anh có duyên không phận thì sao có thể cưỡng cầu. Nếu như chúng ta có thể ở bên nhau thì sớm đã ở bên nhau rồi chứ không đợi đến hôm nay mới đem chuyện này ra thảo luận. Anh thử nghĩ mà xem!’

‘Anh không tin cái gọi là vận mệnh, cũng không tin duyên phận. Nhìn Cung Quý Dương anh mới biết, duyên phận cũng có thể do con người tạo nên. Tử Tranh, em luôn miệng nói Cung Quý Dương yêu em, chẳng lẽ như vậy là yêu đó sao? Theo anh thấy hắn vốn không biết gì là yêu, nếu như Cung Quý Dương yêu em, vì sao lại không tin tưởng em? Tối hôm đó khi hắn nhìn thấy anh và em ở cạnh nhau, anh thấy trong mắt hắn là sự nghi ngờ rất rõ ràng, anh tuyệt đối không tin tối hôm đó hắn không có hành động gì cả. Tử Tranh, hắn yêu em chỉ giống như yêu một con thú cưng, tình yêu không có lòng tin thì còn gọi là tình yêu hay không?’

Thư Tử Hạo càng nói càng kích động, bàn tay đang giữ nơi vai cô vô thức càng dùng sức hơn.

Sầm Tử Tranh không tức giận, cũng không vội lên tiếng phản bác luận điểm của hắn mà chỉ dùng ánh mắt buồn bã nhìn Thư Tử Hạo. Thật lâu sau cô mới thở dài một tiếng nói: ‘Tử Hạo, thực ra người thực sự không hiểu gì về tình yêu ... là anh!’

Lời của cô khiến Thư Tử Hạo ngưng ngẩn một lúc. Hắn mấp má môi nhưng không nói nên lời.

Trong mắt Sầm Tử Tranh không có chút trách hờn nào, cô chỉ nhỏ nhẹ nói:

‘Thực ra tình yêu vốn không phải là một chuyện có thể phân rõ đúng hay sai. Mỗi một người đều có quyền dùng cách của riêng mình để có được tình yêu và duy trì nó. Em cũng vậy, Quý Dương cũng vậy. Anh nói tình yêu không dựa trên sự tin tưởng thì không phải là tình yêu chân chính, vậy em hỏi anh, phải làm như thế nào thì mới gọi là tin tưởng đây? Theo em thấy, con đường tình yêu này vốn là có sẵn lòng tin rồi, cái gọi là lòng tin chính là một loại chấp nhận, một loại bao dung, là một bên vì một bên kia tình nguyện hy sinh. Trong tình yêu không có hoàn toàn thả lỏng, cũng không có hoàn toàn phủ nhận, chỉ có như thế thì tình yêu mới có sức sống, mới có thể trường tồn. Từ ngàn năm trước đến nay có không biết bao nhiêu tuyệt

tác ca tụng sự vĩ đại của tình yêu chính bởi vì tình yêu không có quy luật, đối với nhân loại nó vĩnh viễn có một sự thần bí của riêng mình. Một đặc điểm khác của tình yêu đó chính là không nở, không nở từ bỏ, không nở buông tay, vì người mình yêu cam tâm tình nguyện đó mới chính là tình yêu thật sự!

Thư Tử Hạo lắng lắng ngồi yên nghe cô nói một tràng dài, một lúc lâu sau hẳn mới thở dài một tiếng nói: ‘Tử Tranh, nói đạo lý anh nói không bằng em nhưng em cũng không thể phủ nhận tình yêu anh dành cho em!’

‘Em không phủ nhận, em chỉ không thể tiếp nhận mà thôi!’

Sầm Tử Tranh nhìn thẳng vào mắt hắn, nhẹ giọng nói: ‘Tử Hạo, anh luôn quan tâm em, điều này em biết, em cũng rất cảm động nhưng đời này em đã dành hết cho Quý Dương rồi, tất cả tình yêu của em cũng đều cho anh ấy, sao có thể đi yêu một người khác được chứ? Cho dù thật sự có một ngày em bắt phải rời xa Quý Dương, lưu lại bên cạnh anh em cũng sẽ không vui. Yêu một người chính là hy vọng người đó được vui vẻ, anh có hay không?’

Thư Tử Hạo có chút ngậm ngùi, một lúc sau mới hỏi lại: ‘Nói như vậy, anh hoàn toàn không có cơ hội phải không?’

Sầm Tử Tranh thấy hắn như vậy trong lòng có chút khổ sở nhưng vẫn kiên định nói: ‘Xin lỗi Tử Hạo, đời này em chỉ có thể phụ lòng anh thôi!’

Cả người Thư Tử Hạo chợt run lên, ‘Buồn cười lắm phải không? Cho dù em nói như vậy nhưng anh vẫn mong chờ có một ngày em sẽ hồi tâm chuyển ý!’

Nói hết chữ cuối cùng hắn liền đạp mạnh chân ga, chiếc xe như một con ngựa sắt cương chạy băng băng trên đường.

Trên quãng đường còn lại không khí hết sức trầm mặc. Rốt cuộc cũng đến được căn biệt thự của Thư Tử Hạo, vừa xuống xe Sầm Tử Tranh đã vội vã chạy vào trong ...

‘Tĩnh Nghiên ... Tĩnh Nghiên ...’

Tiến vào phòng khách chính không thấy bóng ai Sầm Tử Tranh bắt đầu lần theo từng gian, sau cùng lại chạy lên lầu hai ...

Tiếng của cô vọng lại trong không gian rộng lớn, rõ ràng là có chút sốt ruột còn Thư Tử Hạo thì vẫn theo sát sau lưng cô, bên môi lộ ra một nụ cười khổ sở.

Ngay lúc Sầm Tử Tranh vừa bước đến bậc thang cuối cùng thì một cánh cửa ở căn phòng gần cuối trên lầu hai chợt mở ra, Tĩnh Nghiên với mái tóc dài xõa tung đang đứng nơi cửa, tầm mắt vừa vịn rơi trên mặt Sầm Tử Tranh.

Sầm Tử Tranh vội vàng dừng lại bước chân, cô sững sờ đứng ngay tại cầu thang, nhất thời chợt cảm thấy có chút sợ hãi không dám bước đến. Sự trầm mặc của Khương Tĩnh Nghiên và sự sốt ruột của Sầm Tử Tranh hình thành một thế đối lập rõ rệt.

‘Tĩnh Nghiên ...’

Qua một lúc lâu Sầm Tử Tranh mới hoàn hồn lại, cô dè dặt bước đến gần, nhẹ giọng gọi tên bạn ...

Chương 44: Âm mưu (4)

Khương Tĩnh Nghiên vẫn đứng bất động nơi cửa phòng, trên mặt hoàn toàn không có chút biểu tình nào, ngay cả một câu cũng không buồn nói. Qua một lúc lâu mới máy móc nói: ‘Cô đến rồi ...’

Sầm Tử Tranh hơi sững sốt nhìn cô gái trước mặt, cô không ngờ Khương Tĩnh Nghiên gặp cô lại có thể bình thản như thế, trong lòng nhất thời cảm thấy rất an ủi. Vừa định lên tiếng thì lại thấy Tĩnh Nghiên xoay lưng bước vào phòng.

Ngẩn người ra một giây nhưng rồi không suy nghĩ gì thêm Sầm Tử Tranh cũng nhấc chân bước theo.

Tĩnh Nghiên bước đến bên giường, ngồi xuống, trên gương mặt trắng bệch lộ ra một chút không được tự nhiên, cô nhìn Sầm Tử Tranh sau đó khẽ rũ hàng mi ...

Sầm Tử Tranh thấy cô không nói gì, chủ động bước đến gần Tĩnh Nghiên, nhẹ giọng nói: ‘Tĩnh Nghiên, bạn ... mấy hôm nay thế nào?’

Thực ra cô rất lo cho bạn mình nhất là khi vừa nãy nhìn thấy gương mặt tái nhợt và đáng vẻ tiều tụy của Tĩnh Nghiên. Sầm Tử Tranh vốn rất muốn giúp bạn mình làm gì đó nhưng lại luôn sợ bị cự tuyệt.

Chính vì vậy, thái độ của Sầm Tử Tranh đối với Tĩnh Nghiên lại càng thêm dè dặt cẩn trọng.

Nào ngờ Tĩnh Nghiên vừa nghe câu hỏi của cô liền có phản ứng, trong ánh mắt nhìn về phía Sầm Tử Tranh như có thêm một chút tình cảm ...

‘Tử Tranh ...’ Cô chợt lên tiếng nhưng lần này không phải là tiếng “cô” xa cách mà là gọi thẳng tên cô, cách xưng hô mà đã rất lâu rồi chưa xuất hiện.

Nghe bạn gọi lòng Sầm Tử Tranh không khỏi kích động hẳn lên, cô vội kéo tay Tĩnh Nghiên, trong giọng nói có chút nghẹn ngào ...

‘Tĩnh Nghiên, vừa nãy ... vừa nãy bạn gọi mình là gì? Bạn không còn giận mình nữa phải không?’

Tĩnh Nghiên thở dài một tiếng nhưng cũng không rút tay ra: ‘Tử Tranh, thực ra mình không nên trách bạn, tất cả đều là số mệnh cả rồi ... trách được ai đây?’

Hô hấp của Sầm Tử Tranh chợt trở nên dồn dập hẳn lên, mũi cảm nhận được một trận chua xót: ‘Tĩnh Nghiên, xin lỗi, xin lỗi ... thực ra bạn có quyền trách mình, mình không giận bạn ...’

‘Không ...’

Bên môi Khương Tĩnh Nghiên câu lên một nụ cười gượng: ‘Thực ra Thư học trưởng nói rất đúng, có rất nhiều chuyện không phải là con người có thể khống chế, sự tình đã phát sinh thì chuyện nên làm là học cách đối mặt, oán trời trách người chỉ làm khổ chính mình, làm khổ người khác mà thôi, đến cuối cùng lại chỉ làm tổn thương người bên cạnh mình mà thôi!’

‘Tĩnh Nghiên ...’ Sầm Tử Tranh quả thực bị những lời của Tĩnh Nghiên làm cho chần chột. Đây thực sự là Tĩnh Nghiên sao?

Chừng như có thể nhận ra sự chần chột của Sầm Tử Tranh, giọng Tĩnh Nghiên cũng có chút nghẹn ngào: ‘Tử Tranh, thực ra mình biết bạn vẫn luôn rất áy náy nhất là khi ba mình mất đi, mình không ngừng trách bạn, điều này có lẽ càng làm cho bạn khổ sở. Là mình không đúng! Bạn đã làm rất nhiều ình rồi, có thể nói từ đầu đến cuối bạn đều không có sai. Bạn không yêu anh trai mình, đương nhiên là không muốn gả cho anh ấy còn cái chết của anh ấy chỉ là ngoài ý muốn, mình sao có thể đem hết mọi chuyện trút lên người bạn được chứ?’

Nước mắt của Sầm Tử Tranh lúc này đã hoàn toàn không kiềm chế được mà rào rào rơi. Cô không lên tiếng mà chỉ ôm chặt Tĩnh Nghiên trong tay mình, nỗi khổ sở, gánh nặng toàn bộ đều trút bỏ hết trong giây phút này.

‘Tĩnh Nghiên, bạn thật sự không trách mình sao? Thật sao?’

Khương Tĩnh Nghiên gật nhẹ đầu.

‘Ba đã mất rồi, giờ mình chẳng còn ai, giờ bạn là người thân nhất của mình ...’

Sầm Tử Tranh vội buông bạn ra, tay lau khô nước mắt: ‘Đúng vậy, Tĩnh Nghiên, chúng ta là bạn tốt nhất của nhau, trước đây là vậy, sau này cũng vậy. Bạn sẽ không cô độc, bạn còn có mình!’

Tĩnh Nghiên cười yếu ớt, trên gương mặt trắng bệch vẫn không có chút huyết sắc nào.

‘Tĩnh Nghiên ...’

Sầm Tử Tranh không khó phát hiện ra điều này, cô lo lắng hỏi: ‘Hình như bạn thực sự không khỏe lắm. Mình gọi bác sĩ đến khám cho bạn nhé!’

Vừa nói cô vừa lục tìm điện thoại.

‘Không cần đâu ...’

Tĩnh Nghiên giữ tay cô lại, nhẹ giọng nói: ‘Thư học trưởng đã gọi bác sĩ rồi, trước khi bạn đến bác sĩ vừa mới rời đi!’

‘Bác sĩ nói thế nào?’

‘Chỉ là bị suy nhược cơ thể thôi, không có gì đáng ngại!’

Nghe cô nói vậy Sầm Tử Tranh vẫn còn có chút lo lắng.

Đúng lúc này Thư Tử Hạo bước vào phòng, trên tay là một ly sữa nóng, hắn đưa cho Khương Tĩnh Nghiên, ‘Anh biết em có rất nhiều chuyện muốn nói với Tử Tranh nhưng anh nghĩ em nên nghỉ ngơi một lúc trước đã. Em ở chỗ của anh, Tử Tranh sẽ thường xuyên đến thăm em. Giờ thì uống cái này đi!’

Đón lấy ly sữa trên tay hắn, Tĩnh Nghiên cười yếu ớt: ‘Tuy là em rất mệt nhưng em không muốn ngủ!’

‘Tĩnh Nghiên!’

Sầm Tử Tranh nhẹ giọng nói: ‘Tử Hạo nói đúng đó, sau này mình sẽ thường xuyên đến thăm bạn. Giờ bạn nghỉ ngơi cho khỏe đi, nhìn thấy bạn thế này mình đau lòng lắm!’

Tĩnh Nghiên gật đầu sau đó uống hết ly sữa rồi nằm xuống.

Sầm Tử Tranh và Thư Tử Hạo cùng bước ra khỏi phòng, trước khi rời đi Thư Tử Hạo còn cẩn thận đóng cửa phòng lại.

‘Cám ơn anh Tử Hạo, em nghĩ gút mắc giữa em với Tĩnh Nghiên đã hóa giải hết, hoàn toàn là vì Tĩnh Nghiên nghe lời khuyên của anh!’

Bước xuống phòng khách, Sầm Tử Tranh ngồi nơi ghế sofa nhìn Thư Tử Hạo nói lời cảm ơn từ đáy lòng.

Thư Tử Hạo đặt một tách trà trước mặt cô, cười nhẹ: ‘Thực ra Tĩnh Nghiên cũng không cố chấp như em nghĩ đâu. Sau khi cô ấy đến đây thì đã kể hết mọi chuyện cho anh nghe rồi. Em yên tâm, tang lễ của bác Khương anh sẽ thu xếp ổn thỏa!’

Sầm Tử Tranh thở phào một hơi, cô nhìn lên căn phòng trên lầu, trên mặt có vẻ an ủi: ‘Tĩnh Nghiên ở chỗ của anh thì em yên tâm lắm rồi. Đợi sức khỏe bạn ấy tốt hơn em sẽ giúp bạn ấy thu xếp cuộc sống!’

‘Em định thu xếp thế nào?’ Thư Tử Hạo bất thành linh hỏi lại.

Sầm Tử Tranh suy nghĩ một chút rồi không dấu diếm nói ...

‘Em sẽ thu xếp cho Tĩnh Nghiên vào Leila làm việc sau đó sẽ nhượng một phần cổ quyền của Leila cho cô ấy!’

‘Để bồi thường sao?’ Thư Tử Hạo cười.

‘Không phải. Là vì tin tưởng. Em tin bạn ấy có năng lực kinh doanh tốt Leila!’ Sầm Tử Tranh nói một cách khẳng định.

‘Nếu như em thấy điều đó là cần thiết thì đó cũng không chừng là một cách hay!’ Thư Tử Hạo không phản đối, hắn vừa nói vừa chậm rãi uống trà.

162. Quyển 10 - Chương 45-46

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 45: Âm mưu (5)

Sầm Tử Tranh nghe hắn nói vậy trên môi nở một nụ cười nhợt nhạt, cô cũng chậm rãi hớp một hớp trà, cô tiếp lời Thư Tử Hạo: ‘Thực ra em cũng không muốn khiến ọi chuyện trở nên phức tạp!’

Thư Tử Hạo cười nhẹ: ‘Theo anh thấy, quyết định này của em có thể nói là rất đúng đắn!’

‘Sao lại nói thế?’ Sầm Tử Tranh đặt tách trà xuống bàn, hỏi lại.

Thư Tử Hạo thoải mái ngả người nơi sofa, đôi mắt đen láy nhìn người phụ nữ trước mặt không chớp, hần trầm giọng giải thích”

‘Thứ nhất, làm vậy những ngày sau này của Tỉnh Nghiên sẽ không phải lo lắng nhiều, ít nhất là không phải lo chuyện áo cơm; thứ hai ...’

Hần hơi ngừng lại một chút rồi chợt cười nhẹ: ‘Có thể giảm bớt sự áy náy trong lòng em dù rằng theo anh thấy tất cả mọi chuyện đều không có liên quan trực tiếp đến em cho nên anh không tán đồng lắm với cách làm của em. Đương nhiên, đây chỉ là cách nghĩ của anh. Nếu như em đã suy nghĩ cặn kẽ trước khi quyết định làm như vậy thì anh cũng không có quyền can thiệp!’

Sầm Tử Tranh không ngờ Thư Tử Hạo sẽ nói vậy, những suy đoán của hắn có thể nói là đúng đến bảy tám phần.

‘Tử Hạo... Sao anh lại không tán đồng cách làm của em?’ Cô hơi nhú mào, hỏi.

Thư Tử Hạo nhướn mày nhìn cô, điềm đạm nói: ‘Dụng ý của em rất rõ ràng, anh đoán Tỉnh Nghiên cũng có thể đoán ra được điều đó. Hơn nữa, Leila hôm nay có thể xem như là một thương hiệu có tiếng tăm, đối với việc tuyển dụng nhân viên đương nhiên có yêu cầu rất nghiêm khắc, tuy là Tỉnh Nghiên cũng học thiết kế nhưng dù sao kinh nghiệm của cô ấy cũng còn yếu, em nghĩ xem, với khả năng của cô ấy thì có thể làm cho người khác tin tưởng được không? Nếu như chỉ là một nhân viên nhỏ thì có thể người khác sẽ không nói gì nhưng một khi có được cổ phần thì tình huống sẽ khác ngay!’

Sầm Tử Tranh nghe hắn phân tích, bên môi nhẹ câu lên một nụ cười khổ nhưng cũng không giấu được một chút ngượng ngùng ...

‘Tử Hạo, anh nói rất đúng. Trước khi em có quyết định này em cũng nghĩ đến cùng một vấn đề như anh vừa nói nhưng, nếu như quá để tâm đến cách nghĩ của người khác thì không chừng sẽ làm tổn thương Tỉnh Nghiên. Em không nghĩ như vậy. Dù sao thì em cũng sẽ không bỏ mặc bạn ấy không lo!’

‘Tử Tranh, em đừng quên, tuy em là người sáng lập nên Leila nhưng ... Cung thị tài phiệt mới chính là cổ đông lớn nhất của nó. Người điều hành việc kinh doanh của Leila là Cung Quý Dương, người có quyền lực lớn nhất cũng là hắn. Nếu như em thật sự muốn làm như em vừa nói thì ít nhất em phải có được sự đồng thuận từ Cung Quý Dương!’ Thư Tử Hạo không khỏi nhắc nhở cô thêm một vấn đề quan trọng nữa.

Sầm Tử Tranh sững sờ giây lâu khi nghe câu này của hắn nhưng sau đó trên mặt lộ vẻ thoải mái: ‘Em nghĩ Quý Dương sẽ không phản đối cách làm của em đâu. Thương hiệu Leila chẳng qua chỉ là một phần nhỏ trong tổng thể kinh doanh của Cung thị, hơn nữa từ sau khi kết hôn Quý Dương đã không can thiệp vào chuyện kinh doanh của Leila, tất cả đều do em quyết định hết!’

Thư Tử Hạo nhìn vẻ hạnh phúc trên mặt Sầm Tử Tranh mà lòng ầm ầm đau nhưng vẫn gắng gượng nở nụ cười: ‘Đúng vậy, đây là quyết định của em. Anh không nên có ý kiến nhiều!’

‘Tử Hạo ...’ Thấy mắt hắn thoáng tối sầm, Sầm Tử Tranh định lên tiếng giải bày nhưng lại không biết nên nói gì mới phải.

Ngược lại với vẻ rối rắm của Sầm Tử Tranh, Thư Tử Hạo có vẻ thoải mái hơn hắn cướp lời: ‘Tử Tranh à, em phải hiểu, em là người anh quan tâm nhất. Anh không mong nhìn thấy em vì bất cứ người nào mà khổ sở, đau lòng cho nên nếu như chuyện của Tỉnh Nghiên khiến em khó chịu thì cứ giao cho anh. Nếu Tỉnh Nghiên không đến Leila thì cũng có thể lưu lại làm việc với anh!’

‘Tử Hạo ...’ Sầm Tử Tranh không dấu được sự xúc động nhưng đồng thời cũng có một chút lo lắng: ‘Em biết anh cũng rất quan tâm Tỉnh Nghiên, thực ra nếu như lưu Tỉnh Nghiên ở lại bên cạnh anh, anh cũng sẽ phải đối mặt với cùng một vấn đề như em thôi ...’

‘Em sai rồi!’

Thư Tử Hạo không đợi Sầm Tử Tranh nói hết câu đã ngắt lời cô, ánh mắt kiên định nhìn cô không chớp: ‘Người anh quan tâm chỉ có em mà thôi. Tâm ý của anh chắc là em hiểu rõ nhất!’

‘Tử Hạo!’

Sầm Tử Tranh nhấc túi xách lên, cô đứng dậy, trong đôi mắt đẹp không dấu được sự bối rối: ‘Em thấy hôm nay chúng ta bàn đến đây thôi. Em ... em còn chút chuyện phải làm, em về trước đây. Còn về Tĩnh Nghiên, bạn ấy ở chỗ của anh thì em yên tâm lắm rồi, anh nói với bạn ấy một tiếng, em sẽ thường xuyên đến thăm bạn ấy. Giờ em đi trước, tạm biệt!’

Nói rồi cô nở một nụ cười nhợt nhạt, xoay người rời đi.

‘Tử Tranh, đợi đã!’

Thấy sự cố ý tránh né của cô, Thư Tử Hạo rất không dễ chịu, hần bước vội về phía Sầm Tử Tranh nắm lấy cổ tay cô sau đó thân hình cao lớn chắn lấy lối thoát của cô.

‘Tử Hạo, anh ... buông tay ...’ Kinh ngạc trước hành động của hần, nụ cười trên mặt Sầm Tử Tranh chợt cứng lại, gương mặt xinh đẹp trong chớp mắt trở nên trắng bệch.

Thư Tử Hạo chùng như không hề có ý định buông tay, đôi cánh tay hữu lực giữ chặt lấy đầu vai cô, trong mắt lộ ra một tia thống khổ: ‘Tử Tranh, em đừng hiểu lầm, cũng đừng trốn tránh anh như vậy, được không? Anh biết trong lòng em chỉ có Cung Quý Dương, em không thể rời xa hần nhưng cũng không cần tàn nhẫn với anh như vậy. Anh yêu em, bản chất của tình yêu vốn ích kỷ. Bao nhiêu năm qua anh tự bảo với mình, chỉ cần nhìn thấy em hạnh phúc thì anh cũng cảm thấy hạnh phúc nhưng anh làm không được. Anh không hề có ý bám riết lấy em chỉ là ... không thể kìm chế được mà thôi...’

‘Tử Hạo, em ... em không muốn làm gì tổn thương đến anh. Anh là một người rất tốt, em tin anh nhất định sẽ tìm được một người thích hợp với mình. Gặp được anh em rất vui nhưng em thật sự chỉ có thể xem anh như một người bạn, một người anh ...’ Sầm Tử Tranh thấp giọng thì thào, trên mặt vẫn một vẻ kiên định.

Thư Tử Hạo nhìn cô gái trước mặt, cô gái mà hần yêu đang đứng ở trước mặt hần nhưng ... Đôi tay hần có chút run rẩy sau đó ôm cô vào lòng, thấy cô gái trong tay mình không ngừng giãy dụa, hần vội lên tiếng, trong giọng nói có một tia khẩn cầu ...

‘Tử Tranh, đừng động đây, cho anh ôm em một lần cuối cùng, được không?’

‘Tử Hạo ...’

Bị hần ôm quá chặt, Sầm Tử Tranh chỉ còn cách không ngừng giãy dụa nhưng càng giãy thì hần càng ôm chặt hơn, chặt đến nỗi như muốn dung nhập cô và trong thân thể mình.

Hai người hoàn toàn không phát hiện ra, một cánh cửa phòng trên lầu đã lặng lẽ mở ra, khi nhìn thấy một màn dưới lầu, đôi mắt phía sau cánh cửa khẽ híp lại, trong mắt thoáng qua một vẻ âm hiểm và đắc ý ...

Chương 46: Âm mưu (6)

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuyên qua cửa sổ ánh lên sàn nhà bằng đá hoa cương sáng loáng, cũng phản chiếu những cái bóng bận rộn của các nhân viên.

Đây là Cung thị vào một buổi sáng, ai nấy đều đang bận bịu với công việc của mình còn ở trên tầng tám mươi đang mở một cuộc họp, bầu không khí thật khẩn trương.

Sau khi tan họp Sầm Tử Tranh lười lĩnh vớ vai duỗi người, cuộc họp kéo dài gần bốn giờ đồng hồ khiến cô có chút kiệt sức. Nhìn lại đồng hồ trên tay sau đó gọi một cú điện thoại cho thư ký của tổng tài rồi cầm tư liệu vừa họp bước vào thang máy chuyên dụng dành riêng cho tổng tài.

Thang máy rất nhanh đã lên đến tầng cao nhất, Sầm Tử Tranh vội vã bước ra.

‘Cung phu nhân!’ Thư ký của tổng tài vừa nhìn thấy Sầm Tử Tranh lập tức cúi chào.

Sầm Tử Tranh nhìn cô cười hòa nhã: ‘Cung tiên sinh hôm nay có cuộc họp nào không?’

‘Cung phu nhân, Cung tiên sinh vừa mới họp xong giờ đang ở trong văn phòng!’ Thư ký tổng tài vội đáp lời.

Sầm Tử Tranh nhẹ gật đầu: ‘Được rồi, cô đi bận chuyện của mình đi!’

Thư ký của tổng tài gật đầu chào cô rồi rời đi.

Nhẹ gõ mấy tiếng lên cửa, khi nghe giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên, bên môi Sầm Tử Tranh không kìm được câu lên một nụ cười, cô đẩy cửa bước vào.

‘Tranh Tranh!’ Nãy giờ vẫn vui đầu vào xấp văn kiện nghe tiếng bước chân Cung Quý Dương ngẩng đầu lên nhìn, thấy người vừa bước vào trong mắt hần thoáng hiện một ý cười, thả văn kiện trên tay xuống, hần đưa tay về phía cô, cười nhẹ: ‘Xem ra anh đã cưới được một người vợ cuồng công tác, từ sáng đến trưa mới nhớ đến chồng em sao? Anh gọi điện thoại qua mới biết Leila hôm nay có cuộc họp quan trọng!’

Sầm Tử Tranh đặt văn kiện trên tay xuống bàn rồi đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay Cung Quý Dương, để mặc hần kéo cô vào lòng, thuận thế ngồi lên chân hần.

‘Quý Dương, nơi đây là văn phòng, đừng vậy mà ...’ Cô vẫn luôn không quen quá thân mật ở một chỗ không riêng tư nhưng Cung Quý Dương thì đã sớm quen như vậy rồi.

‘Nơi đây là văn phòng tổng tài, không có lệnh của anh thì ai dám tiến vào chứ? Ồ, không đúng, phải nói là ngoại trừ bà xã đại nhân yêu dấu thì không ai dám tiến vào!’ Cung Quý Dương quẹo lượn ôm lấy người cô, sủng nịch đặt lên môi cô một nụ hôn âu yếm.

‘Sắc lang, cứ thích chiếm tiện nghi của người ta!’ Sầm Tử Tranh cười nghiêng đầu né tránh nụ hôn của hần nhưng cũng không ngờ như thế càng thuận tiện cho Cung Quý Dương, đôi môi lửa nóng thuận thế đáp xuống chiếc gáy trắng như tuyết của cô.

‘Em là vợ anh, ông xã chiếm tiện nghi của bà xã là chuyện thiên kinh địa nghĩa ...’ Cung Quý Dương tham lam hít lấy mùi hương thơm ngát của riêng cô, vừa hôn vừa có chút mơ hồ nói.

Lòng Sầm Tử Tranh chợt xao động, cả người lại vì nụ hôn ấm áp kia mà khẽ run lên, cô nhẹ nhàng đẩy hần ra, đôi tay nhỏ nhắn ôm lấy gương mặt anh tuấn, cổ tình làm ra vẻ bất mãn nói: ‘Đã trưa rồi, anh không đói nhưng em đói. Rốt cuộc là có muốn đi ăn cơm trưa không đây hử?’

‘Ăn, đương nhiên phải ăn rồi. Nhưng mà ...’ Cung Quý Dương cười có chút tà ác, hần vòng tay từ phía sau ôm lấy cô chặt hơn, gương mặt anh tuấn vui vào nơi gáy cô, thấp giọng nói: ‘Em cho anh ăn no trước đi ...’

Vừa nghe gương mặt nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh đã đỏ rực, kết hôn nhiều năm như vậy cô đương nhiên biết hần đang ám chỉ điều gì liền nghĩ cũng không nghĩ đẩy vệt hần ra đứng dậy nói: ‘Đói thì bây giờ đi ăn, nhanh lên a!’

Cung Quý Dương cũng đứng dậy theo cô, thân hình cao lớn chừng như che khuất cả cô, hần cười tà tứ, không chút dấu điểm nói: ‘Bà xã đáng yêu, so với cơm trưa anh càng muốn ăn em hơn!’

Gương mặt nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh càng đỏ hơn, cô xoay người vừa cười vừa đẩy hần ra, đôi mắt đẹp đầy tình ý nhìn hần, nhẹ giọng nói: ‘Đừng lộn xộn, Quý Dương. Em có chuyện đang hoảng muốn bàn với anh!’

Cung Quý Dương thấy vợ nói như vậy liền thu liễm lại vẻ tà tứ, nghiêm túc ngồi xuống trở lại: ‘Nói đi, có chuyện gì?’

‘Ừmm ...’ Sầm Tử Tranh rừ hàng mi dài, trầm tư một chút rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Cung Quý Dương nhẹ giọng nói: ‘Quý Dương, là chuyện liên quan đến Tĩnh Nghiên!’

‘Ồ?’ Cung Quý Dương nhướn mày: ‘Em nói đi!’

Sầm Tử Tranh nghe hần nói vậy liền cầm xấp văn kiện vừa đặt lên lúc nãy đưa đến trước mặt hần, nói: ‘Đây là những thiết kế của Tĩnh Nghiên, anh xem thử đi!’

Cung Quý Dương mặt lộ vẻ khó hiểu mở xấp văn kiện trên tay ra, nhìn sơ qua một lượt rồi hỏi vợ: ‘Tranh Tranh, chuyện thiết kế trước giờ là em phụ trách mà!’

Sầm Tử Tranh mỉm cười nhìn chồng: ‘Quý Dương, anh cũng biết là bác Khương đã qua đời, Tĩnh Nghiên giờ chỉ còn một người. Em là bạn thân của bạn ấy, làm sao bỏ mặc bạn ấy không lo cho được. Anh xem, tuy rằng bạn ấy không có nhiều kinh nghiệm trong công việc lắm nhưng về mặt thiết kế cũng rất có tài ...’

Sầm Tử Tranh càng nói càng nhanh, không khó nhận ra sự lo lắng trong lòng cô.

Cung Quý Dương nhẹ nhõm cười nhìn cô, ‘Cho nên, em muốn cô ấy vào Cung thị làm việc, trở thành nhà thiết kế của Leila sao?’

‘Phải phải phải!’ Sầm Tử Tranh gật đầu như bầm tỏi, sau đó mới dè dặt nói: ‘Dù sao cổ đông lớn nhất của Leila cũng là anh, đương nhiên là phải bàn bạc với anh một chút rồi!’

Cung Quý Dương bật cười ha hả, ‘Thật ngốc, tuy anh là cổ đông lớn nhất nhưng em mới là người quyết định mà. Muốn tuyển thêm một nhân viên cũng không cần anh phê chuẩn, em cứ chọn người nào em thấy thích hợp là được ...’

Nói đến đây hắn chợt đứng dậy dịu dàng ôm cô vào lòng, thấp giọng nói: ‘Hơn nữa, anh cũng chỉ mong nhân viên của em càng lúc càng nhiều, như vậy thì em có thể xoay quanh anh là được rồi!’

‘Nói tới nói lui vẫn là anh không đành lòng, em đến bàn bạc với anh là vì có điều phải suy nghĩ mà. Anh là tổng tài của Cung thị tài phiệt, nếu như em dám tự mình quyết định thì rõ ràng là không tôn trọng anh rồi!’ Sầm Tử Tranh giả vờ oán giận nói.

Cung Quý Dương nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của cô, nhất thời không kìm lòng được lại cúi đầu xuống, ‘Ngốc à, anh là tổng tài nhưng anh trên vạn người mà dưới một người, em không nghe “nhất vợ nhì trời” sao?’

‘Mồm mép quá đi!’ Sầm Tử Tranh nghe hắn nói vậy không khỏi ngọt ngào cười, cô xoay lại ôm hắn, thở dài một tiếng rồi nói có chút không được tự nhiên: ‘Quý Dương ... thực ra ... thực ra em còn có chuyện muốn nói với anh, là ... chính là ... em muốn chuyển cho Tĩnh Nghiên một số cổ phần của Leila.’

163. Quyển 10 - Chương 47-48

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 47: Âm mưu (7)

Sầm Tử Tranh lấy hết dũng khí nói dứt lời xong liền hồi hộp nhìn Cung Quý Dương chăm chăm như muốn thông qua biểu tình trên mặt hắn nhìn ra được chút manh mối gì.

Cung Quý Dương thấy vẻ nơm nớp lo sợ của cô, trong lòng muốn cười nhưng cố nhịn. Hắn ngồi xuống thoải mái tựa người vào lưng ghế, làm ra vẻ suy tư rồi nói: ‘Em làm như vậy những cổ đông khác sợ rằng sẽ có ý kiến!’

‘Cho nên ...’ Sầm Tử Tranh cắn môi, nín lấy áo hắn cười nói: ‘Nếu muốn họ không có ý kiến thì dễ thôi, anh đồng ý rồi thì ai dám phản đối nữa!’

‘Chuyện này ...’ Cung Quý Dương cố ý kéo dài âm tiết, trên mặt lộ vẻ do dự nói: ‘Anh phải suy nghĩ thật kỹ mới được!’

Sầm Tử Tranh hoàn toàn không nhìn thấy trong mắt Cung Quý Dương vừa thoáng qua một tia đùa dai nên hoàn toàn tin là thật, trên gương mặt xinh đẹp không khỏi có chút lo lắng: ‘Quý Dương, có gì phải suy nghĩ chứ. Em tin năng lực của Tĩnh Nghiên có thể chiếm được lòng tin của những cổ đông khác mà!’

‘Ừmm ...’ Cung Quý Dương vẫn làm ra vẻ suy tư, hắn liếc nhìn Sầm Tử Tranh, trong đôi mắt đen xẹt qua một ý cười không dễ gì nắm bắt được: ‘Vậy ... thì phải xem tâm tình của anh!’

Cái gì?

Sầm Tử Tranh ngây người nhìn chồng mình, qua một lúc lâu cô mới chau mày huých mạnh vào ngực hắn: ‘Quý Dương, đừng lộn xộn mà. Em đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh!’

‘Anh đâu có nói đùa!’ Cung Quý Dương cười có chút gian trá, hắn giữ chặt cô, sóng mũi cao thẳng vùi vào trong mái tóc dài của cô, môi kề sát tai cô: ‘Là em nói muốn giúp bạn mình mà, vậy phải xem có bao nhiêu thành ý mới được, ít nhất thì phải làm cho anh vui vẻ thì mới có thể có quyết định chính xác được!’

Sầm Tử Tranh trừng mắt nhìn hắn: ‘Thế nào? Anh bây giờ không vui sao? Hay là có gì bất mãn với em?’

Cung Quý Dương cười ha hả, tay ôm cô càng chặt hơn: ‘Đây hình như không giống thái độ của người đang cầu xin nên có nha!’

‘Vậy phải làm gì thì anh mới vui được?’ Sầm Tử Tranh quả thực là hết cách, tư duy của Cung Quý Dương hình như lúc nào cũng vượt quá xa cô.

Ý cười trên mặt Cung Quý Dương càng rõ ràng, hắn càng dán sát môi mình lên vành tai cô: ‘Em nói thử xem!’

Câu nói đầy ái muội này khiến Sầm Tử Tranh nhất thời hiểu rõ ràng, trên gương mặt trắng nõn lập tức có thêm một tầng hồng, cô ngượng ngừng thốt: ‘Anh thật là ... càng lúc càng đáng ghét! Suy nghĩ nghĩ đi đâu không!’

‘Suy nghĩ của anh toàn bộ đều đặt trên người em mà!’ Cung Quý Dương cười càng tà tứ, ngón tay thon dài lướt qua đôi má đỏ hồng của cô, ‘Đây là cơ hội khóc có được, anh không biết lợi dụng thì sao được chứ?’

Nói rồi hắn vừa cười vừa né tránh nắm đấm của cô, thuận thế giữ chặt bàn tay nhỏ trong tay mình, quyen luyến không nỡ buông.

Tim Sầm Tử Tranh không tự chủ được đập nhanh hơn chút nữa, tuy rằng đã kết hôn bao nhiêu năm rồi nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt này của Cung Quý Dương cô vẫn không nhận được, thẹn thùng như lúc ban đầu.

‘Thế nào? Vợ chồng già mà vẫn còn ngượng ngừng sao?’ Cung Quý Dương âu yếm vuốt mái tóc dài của cô, giọng nói mang theo trí mạng dụ hoặc.

Sầm Tử Tranh cười thẹn thùng, trong mắt sóng tình dập dờn, cô nhìn chồng chăm chăm, giây lâu sau mới dè dặt áp sát vào hắn, đôi môi anh đào mềm mại kề sát bên tai hắn: ‘Vậy anh phải hứa với em là không được nuốt lời đấy nhé!’

Hơi thở nóng rực của Cung Quý Dương phất qua những sợi tóc dài của cô: ‘Vậy thì phải xem biểu hiện của em hôm nay thế nào!’

‘Sắc lang!’ Sầm Tử Tranh mắng yêu một câu. Tuy vậy cô vẫn nhiệt tình chủ động dán môi mình lên môi hắn, chiếc lưỡi đình hương quăn quýt lấy lưỡi hắn ...

Cánh tay đang vòng nơi vòng eo mảnh mai của cô dần siết chặt hơn, Cung Quý Dương vừa định hóa bị động thành chủ động thì Sầm Tử Tranh đã khéo léo trốn ra, sau đó thân hình mềm mại lại dán lên người hắn lần nữa, đôi môi mềm mang theo sức quyen rũ khó mà chống cự dời đến bên tai hắn, không khó nhận ra người Cung Quý Dương khẽ run lên.

Cô đắc ý mỉm cười, bàn tay nhỏ nhắn lặng lẽ đặt lên ngực hắn, tận lực chậm rãi cởi từng chiếc cúc của chiếc áo sơ mi được cắt may thủ công tinh tế, theo từng chiếc cúc áo được cởi ra, đầu ngón tay mềm mại cũng nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực tinh trắng với làn da rám nắng của hắn ...

Theo từng động tác của cô, hô hấp của Cung Quý Dương dần trở nên dồn dập, hơi thở đã có chút hỗn loạn, cô gái trong lòng mềm mại như nước, nụ cười dịu dàng cùng nụ hôn nồng ấm đầy dụ hoặc đã thành công khơi mào bản năng nguyên thủy nhất của đàn ông trong hắn!

Bàn tay to bắt đầu không an phận, thành thực lướt theo những đường cong trên người cô, sự mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay khiến hắn khó mà kiềm lòng được.

Dưới sự vuốt ve đầy khiêu khích của hắn, thân thể Sầm Tử Tranh nhẹ run lên, cô ngẩng đầu, đôi môi mềm mại đáp xuống nơi áo hắn, dùng môi mình thay thế bàn tay, tiếp tục cắn từng chiếc cúc áo, mỗi một hành động muốn nói có bao nhiêu dụ hoặc thì có bấy nhiêu dụ hoặc.

Khi môi cô chậm rãi dời xuống dưới, hơi thở ầm ập nhẹ nhàng phất qua làn da rám nắng, Cung Quý Dương thở rút một hơi, đôi mắt đen chột tối lại, hắn không chờ được nữa, nhẹ nhàng nhấc bổng cô lên ...

‘Aaa ...Quý Dương ...’ Sầm Tử Tranh giật mình kêu thất thanh một tiếng, khi nhận ra điều khác thường trong mắt hắn, cánh tay trắng như tuyết nhẹ câu lên cổ hắn, mặt vùi sâu vào lồng ngực tinh trắng kia.

‘Tiểu yêu tinh này ...’ Cung Quý Dương vừa bế cô vào phòng nghỉ riêng của mình vừa lẩm bầm.

Khi thân hình yếu điệu của cô được nhẹ nhàng đặt lên chiếc giường rộng lớn thì thân hình của Cung Quý Dương cũng lập tức áp sát, đôi môi lửa nóng mang theo vô hạn quyến luyến một đường hôn xuống ...

‘Quý Dương ...’ Giọng Sầm Tử Tranh vỡ vụn, hơi thở dồn dập bám chặt đầu vai rần rởi của hắn: ‘Anh ... anh còn chưa hứa với em ...’

Hơi thở của Cung Quý Dương có chút hỗn loạn mang theo một chút thống khổ vì ham muốn, vùi mặt vào gò ngực đầy đặn của cô ...

‘Ừm, đều nghe theo em ...’

‘Quý Dương ...’ Tim Sầm Tử Tranh đập thịnh thích trong lồng ngực, dưới sự tấn công mãnh liệt của Cung Quý Dương, cả người cô như hóa thành một vũng nước, gương mặt kiều diễm bởi vì kích tình mà nhiễm lên một tầng hồng nhạt, xinh đẹp như một đóa hoa đang nở rộ.

Chương 48: Âm mưu (8)

Thời tiết đang ấm dần lên, mùa xuân càng lúc càng đến gần, trong không khí chừng như có thể nghe được hương hoa và cảm nhận được những cơn gió nhẹ nhẽo thổi mang theo hơi thở dịu dàng của mùa xuân.

Khi Sầm Tử Tranh giải quyết xong chuyện chia một phần cổ quyền cho Tĩnh Nghiên thì đã là chuyện của mấy hôm sau. Nhìn xấp văn kiện hoàn chỉnh trên bàn, trên mặt cô lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

Chỉ cần cô đem phần văn kiện này đưa cho Tĩnh Nghiên thì có nghĩa là Tĩnh Nghiên đã là một thành viên chính thức của Cung thị, không chỉ thế, bạn ấy còn là một trong số những cổ đông của thương hiệu thời trang Leila.

Sầm Tử Tranh có chút sốt ruột chỉ mong sao sớm đem tin tức tốt kia báo cho Tĩnh Nghiên, trước đó bởi vì sự việc chưa có quyết định chính thức nên cô không dám đường đột báo cho bạn ấy nhưng giờ thì tốt rồi, mọi chuyện xem như đã giải quyết ổn thỏa cả rồi!

Nghĩ đến đây nụ cười trên môi cô càng rạng rỡ, hơn nữa khi nghĩ đến thái độ của Tĩnh Nghiên đối với mình đã có nhiều chuyển biến, Sầm Tử Tranh cảm thấy mọi thứ thật tốt đẹp.

Đang lúc cầm điện thoại lên chuẩn bị ấn phím thì như có tâm linh cảm ứng, chuông điện thoại chọt reo lên ...

Nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, Sầm Tử Tranh mỉm cười. Là Tĩnh Nghiên!

Không ngờ có ngày bạn ấy lại chủ động gọi điện thoại cho cô, thế mà vừa nãy cô còn định gọi cho Tĩnh Nghiên, thật tốt quá!

‘Tĩnh Nghiên ...’ Cô vui vẻ nói vào điện thoại.

Đầu bên kia trầm mặc một lúc, nhưng không lâu sau đó truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ của Khương Tĩnh Nghiên.

‘Tranh Tranh ...’

Sầm Tử Tranh không ngờ Tĩnh Nghiên sẽ gọi điện thoại ình, cô vội hỏi: ‘Tĩnh Nghiên, giờ sức khỏe của bạn đã tốt hơn nhiều chưa?’

Mấy ngày nay cô vẫn luôn bận bịu chuyện xử lý cổ quyền đồng thời cũng vì chuyện của Thư Tử Hạo nên không tiện đến nhà hắn thăm Tĩnh Nghiên nhưng cô vẫn luôn lo lắng về tình hình sức khỏe của bạn bởi Sầm Tử Tranh nhớ rõ, mấy hôm trước ở nhà Thư Tử Hạo trông sắc mặt của Tĩnh Nghiên thật tệ.

Đầu bên kia Khương Tĩnh Nghiên hơi cao giọng: ‘Yên tâm đi Tử Tranh, Thư học trưởng rất biết cách chăm sóc, mình bây giờ đã không có gì đáng ngại rồi. Chỉ là ... hơi nhớ bạn, không biết bạn có rảnh đến đây chơi với mình không?’

Sầm Tử Tranh nghe bạn nói vậy trong lòng hơi có chút áy náy, cô nhỏ nhẹ nói: ‘Tĩnh Nghiên, xin lỗi nha. mấy hôm nay mình bận quá nên không đến thăm bạn được nhưng hôm nay vừa hay mình rảnh rồi, đang định đến chơi với bạn đây!’

Đúng vậy, đúng là hôm nay cô quyết định đến nhà Thư Tử Hạo một chuyến, mục đích không có gì khác hơn là báo với Tĩnh Nghiên những tin tốt kia.

Khương Tĩnh Nghiên nghe vậy chừng như cũng rất vui, vội nói: ‘Được thôi, Tử Tranh, mình đợi bạn!’

Sầm Tử Tranh cười vui vẻ đứng dậy, khoác túi xách lên vai, hít sâu một hơi rồi cầm phần văn kiện trên bàn lên, rời khỏi công ty.

Thư Tử Hạo bận suốt cả một buổi tối nên ngủ mê mết, khi thức dậy thì đã gần trưa, khi hẩn rửa mặt thay xong quần áo xuống lầu thì đã không thấy bóng dáng của Tĩnh Nghiên đâu.

‘Dì Phúc, dì Phúc ...’ Hẩn vừa gọi cho người quản gia vừa đi xuống lầu tìm.

‘Thư tiên sinh!’ Mới gọi hai tiếng thì từ một gian phòng khác một người phụ nữ tuổi trung niên bước ra, thân hình bà mập mạp còn trên mặt là một nụ cười hiền hậu, bà cung kính hỏi: ‘Thư tiên sinh, ngài tìm tôi?’

Thư Tử Hạo nhìn quanh biệt thự một lần nữa sau đó mới hỏi: ‘Sao không thấy Khương tiểu thư?’

Dì Phúc vội đáp lời hẩn: ‘Ồ, ngài muốn tìm Khương tiểu thư sao? Cô ấy đang ở trong bếp!’

‘Bếp?’ Thư Tử Hạo sững người, một lúc sau hẩn mới xua tay: ‘Được, tôi biết rồi, dì đi bận chuyện của dì đi!’

Dì Phúc lễ phép cúi chào sau đó tiếp tục đi bận việc của mình.

Một mùi thức ăn thơm nức mũi truyền từ bếp ra ngoài, không chỉ vậy còn có tiếng thức ăn đang xào nấu trên bếp.

Lần bước đến gian bếp thì mới thấy, trong gian bếp rộng lớn chỉ có một mình Tĩnh Nghiên, cô mặc một chiếc tạp dề mượn của dì Phúc, mái tóc dài được buộc gọn gàng thành hình đuôi ngựa ở phía sau, cô đang tập trung hết tinh thần vào mấy món ăn trên bếp còn trên bàn thì cũng đã có vài món đã được làm xong.

Quả thật sắc hương vị đầy đủ!

Đây là kết luận mà qua một lúc đứng ở cửa phòng bếp nghiên cứu Thư Tử Hạo rút ra được. Hẩn chưa từng thấy một Khương Tĩnh Nghiên đảm đang như bây giờ, cũng chưa từng nghĩ một cô gái xinh đẹp như vậy lại giỏi việc bếp núc đến vậy.

Ít nhất là trong số các cô gái mà hẩn tiếp xúc trước giờ chưa có cô gái nào giống như vậy. Ngay cả Sầm Tử Tranh cũng vậy, hẩn ở bên cạnh cô lâu như vậy cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ của cô khi làm bếp.

Bất giác Thư Tử Hạo mỉm cười, nhìn theo bóng Tĩnh Nghiên bận rộn nhưng thành thạo trong lòng chợt có một cảm giác rất dễ chịu.

Có lẽ cảm giác được sau lưng mình có gì khác thường, đang bận rộn thái thức ăn Khương Tĩnh Nghiên chợt quay lại nhìn, khi nhìn thấy Thư Tử Hạo đang đứng ngay cửa, cô liền mỉm cười: ‘Nào có người nhìn thấy người khác bận rộn mà không chịu đến giúp chứ?’

Thư Tử Hạo bật cười ha hả, cùng lúc đôi chân dài đã bước nhanh vào bếp, sau khi tìm một vòng trong bếp thì lại chẳng thấy một chiếc đĩa nào.

Tĩnh Nghiên thấy vậy nhin không nổi bật cười, cô chỉ tay vào chiếc tủ chén ẩn nơi quầy bếp, ‘Ở đó kia, Thư học trưởng, nơi đây là nhà anh mà!’

Thư Tử Hạo nghe giọng điệu có chút trào phúng của cô cũng ngượng ngùng cười nói: ‘Thực ra anh không có thói quen vào bếp, thậm chí cũng rất hiếm khi tiến vào nhà bếp!’

Tĩnh Nghiên nhún vai, tỏ vẻ hiểu rõ: ‘Cũng đúng thôi. Anh là nhà thiết kế cấp quốc tế, sao lại có thời gian xuống bếp chứ? Vì vậy hôm nay anh chỉ cần ngoan ngoãn ngồi đây chờ ăn món ngon là được rồi!’

Thư Tử Hạo nghe cô nói vậy liền bước đến cầm lấy con dao trong tay cô nhẹ nhàng đặt xuống rồi mỉm cười nói: ‘Tĩnh Nghiên, em là khách của anh sao anh có thể để em làm mấy việc này chứ? Giờ nhiệm vụ chủ yếu

của em là nghỉ ngơi cho khỏe, nơi đây cứ giao cho dì Phúc làm là được rồi. Nếu như em không thích những món ăn của dì Phúc thì anh có thể đặt thức ăn ở ngoài mang đến mà!

Một ý cười thoáng qua đáy mắt của Tĩnh Nghiên, cô ngẩng đầu lên nhìn Thư Tử Hạo, vẻ mặt chân thành: ‘Thư học trưởng, em rất cảm ơn anh khoảng thời gian này chăm sóc cho em, sức khỏe của em tốt hơn nhiều lắm rồi, em cũng không thể ở chỗ của anh ăn không uống không được. Hơn nữa, thực ra hôm nay em làm bữa cơm này là có mục đích.’

‘Ồ? Sao em lại nói thế?’ Thư Tử Hạo nhướng mày, nghi hoặc hỏi lại.

Tĩnh Nghiên nhìn lại những món ăn mà mình vừa làm, trên mặt lộ ra ý cười: ‘Bởi vì lát nữa Tử Tranh đến đây chơi. Vì để cảm ơn sự giúp đỡ của hai người, em suy đi nghĩ lại, thấy chỉ có cách này là cách tốt nhất để biểu đạt thành ý!’

‘Tử Tranh đến đây?’ Đôi mắt đen của Thư Tử Hạo chợt sáng lên, trên mặt không tự giác thoáng qua một tia nhu tình.

Tĩnh Nghiên gật đầu sau đó nhìn Thư Tử Hạo, ẩn dấu trong nụ cười là một nỗi niềm không ai nắm bắt được ...

‘Thư học trưởng, anh ... vẫn chưa buông xuống được sao?’

164. Quyển 10 - Chương 49-50

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 49: Âm mưu (9)

Thư Tử Hạo nghe cô hỏi vậy, gương mặt vốn đang tươi cười chợt trở nên suy sụp và ảm đạm, bên môi không tự giác lộ ra một nụ cười khổ: ‘Buông xuống được hay không thì cũng phải buông xuống, không phải sao?’

Câu hỏi này là nỗi khổ sở và bất lực của hắn trong bấy nhiêu năm qua.

Thu hết phản ứng của hắn vào trong đáy mắt, Tĩnh Nghiên nhẹ rũ hàng mi, cô quét nhanh mắt về những đĩa thức ăn trên bàn, từng đĩa một, trên mặt thần tình cực kỳ phức tạp. Một lúc sau cô mới ngẩng đầu lên nhìn Thư Tử Hạo nói: ‘Có lẽ anh nói đúng, những chuyện như thế này anh không buông xuống được cũng phải buông xuống, dù sao Tử Tranh cũng đã kết hôn với Cung Quý Dương, nhưng ...có một vài chuyện vừa khéo là ngược lại, anh muốn buông xuống cũng chưa chắc đã buông xuống được!’

Cô vừa điềm nhiên nói vừa trút món ăn cuối cùng vào đĩa, trong từng động tác có một sự thoải mái không nói thành lời.

Thư Tử Hạo nhẹ thở dài một tiếng, vốn trong lòng tâm sự trùng trùng nên hắn không nhận ra thần thái và ngữ điệu của Tĩnh Nghiên có chút khác thường, hắn chỉ cười khổ một tiếng nữa, không nói gì thêm mà lẳng lặng bước sau lưng nhìn cô làm bếp.

‘Thư học trưởng, có vài lời em vẫn luôn muốn nói với anh nhưng có lúc cảm thấy nói ra vô ích!’ Tĩnh Nghiên nhìn về mặt đau khổ của hắn, cô cười nhẹ, điềm đạm nói.

Thư Tử Hạo không đáp lời, chỉ nhìn cô như muốn chờ nghe câu tiếp theo.

Tĩnh Nghiên khéo léo dùng dao khắc một đóa hoa từ một củ cà rốt rồi đặt lên đĩa thức ăn như trang trí, vừa làm vừa không nhanh không chậm nói: ‘Thực ra em vẫn luôn cho rằng, người thích hợp với Tử Tranh nhất là anh, Thư học trưởng, chứ không phải là Cung Quý Dương!’

‘Hả? Vì sao lại nói vậy?’ Thư Tử Hạo nghe Tĩnh Nghiên nói vậy, tuy biết đây chẳng qua chỉ là một ý niệm thôi nhưng vẫn không nhịn được hỏi lại.

Khương Tĩnh Nghiên cười khan một tiếng sau đó nhìn hắn, trong mắt thoáng qua một tia khác thường, ‘Bởi vì Thư học trưởng anh yêu sâu đậm hơn ai hết, một người yêu một người sâu sắc như vậy chẳng lẽ không đáng có được một tình yêu hoàn mỹ hay sao chứ?’

Câu nói này của cô lại khiến Thư Tử Hạo cười khổ lần nữa, hần xua tay: ‘Tĩnh Nghiên, nếu như em muốn an ủi anh thì anh xin nhận ý tốt đó!’

Khương Tĩnh Nghiên dừng lại động tác trong tay, vẻ mặt nghiêm túc hỏi hần: ‘Thực ra không phải em muốn an ủi anh, Thư học trưởng, anh có từng bao giờ nghĩ sẽ giành Tử Tranh về lại bên mình?’

Câu hỏi này của hần khiến cả người Thư Tử Hạo cứng đờ, sau đó hần thở dài một tiếng thật sâu: ‘Tĩnh Nghiên, thực ra suy nghĩ này không lúc nào là không quẩn quanh trong đầu anh nhưng ... anh biết, người Tử Tranh yêu là Cung Quý Dương, không phải anh, hơn nữa cô ấy ... cô ấy đúng là đang sống rất hạnh phúc, anh nghĩ cũng đã đến lúc buông tay rồi!’

Tĩnh Nghiên nghe hần nói vậy liền bước đến trước mặt hần, ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt đen của Thư Tử Hạo, bất thành lời hỏi một câu: ‘Đây là cách anh tự an ủi chính mình sao?’

‘Có thể coi là vậy, chỉ cần Tử Tranh hạnh phúc thì anh chẳng mong gì hơn nữa, dù sao cũng so với sống bên cạnh anh mà không hạnh phúc tốt hơn nhiều!’ Thư Tử Hạo cũng không có ý che dấu tâm tư của mình, hần nhìn thẳng vào mắt Tĩnh Nghiên, điềm đạm nói.

Khương Tĩnh Nghiên thoáng chau mày, sau đó hỏi lại: ‘Vậy ... nếu như có một ngày Cung Quý Dương không còn yêu Tử Tranh nữa, hoặc là ... chủ động rời khỏi Tử Tranh thì sao? Anh cũng biết đó, người đàn ông có thân phận như Cung tiên sinh thực sự có quá nhiều phụ nữ ái mộ, sức quyến rũ cũng quá lớn!’

‘Vậy thì anh sẽ không cố kìm gì nữa, trực tiếp mang Tử Tranh rời đi!’ Thư Tử Hạo không chút do dự trả lời cô, trong ngữ khí mang theo một sự kiên định và dũng khí không có chút trù hoãn nào!’

Trong mắt Tĩnh Nghiên thoáng qua một tia tán thưởng, cô cười nói: ‘Thư học trưởng thật đúng là kẻ si tình thứ thiệt, Tử Tranh thật tốt số, đầu tiên là gặp anh, sau đó là gặp Cung tiên sinh, về sau nữa lại gặp được anh trai em ...’

Nói đến đây cô hơi khựng lại, trên mặt hơi có chút thay đổi, trong mắt thoáng ảm đạm ...

Thư Tử Hạo thấy vậy liền nhẹ vỗ vai cô, giọng nói cực kỳ dịu dàng nói: ‘Tĩnh Nghiên, đều đã qua rồi, em đừng đau lòng nữa, như vậy chỉ khiến bản thân không được vui mà thôi!’

Tĩnh Nghiên nhẹ gật đầu, cũng không nói thêm nữa nhưng ánh mắt thoáng lóe lên một tia quý dị.

Thư Tử Hạo trịnh trọng nhìn cô, nghiêm túc nói: ‘Tĩnh Nghiên, anh hỏi em một vấn đề, không biết em có thể thành thật trả lời anh hay không?’

Tĩnh Nghiên nhìn hần, nhẹ giọng nói: ‘Thư học trưởng, anh định hỏi gì?’

Thư Tử Hạo thở dài một tiếng thật sâu, chầm chầm như đang ngẫm nghĩ xem nên hỏi thế nào mới phải sau đó hần nghiêm túc nhìn thẳng cô, hỏi: ‘Tĩnh Nghiên, em ... em thật sự tha thứ cho Tử Tranh sao?’

Cả người Tĩnh Nghiên chợt cứng lại, trên mặt lộ ra một chút khác thường ..

‘Thư học trưởng, em biết anh lo lắng điều gì, thực ra bấy nhiêu năm qua em vẫn không thể quên đi hận ý với Sầm Tử Tranh, hận bạn ấy làm thời hủy hôn, hận bạn ấy hại cả nhà em từng người một chết đi, nhưng ... khi em gặp lại bạn ấy lần nữa, nhìn thấy bạn ấy vì bệnh tình của ba em mà bôn ba vất vả, cho dù phải đối mặt với sự lạnh lùng cùng những lời lẽ châm chọc của em nhưng vẫn không chùn bước thì em mới hiểu ra, trong lòng bạn ấy luôn coi em là người bạn tốt nhất, vẫn luôn quan tâm đến em, mà bấy nhiêu năm qua trong lòng bạn ấy cũng chẳng dễ chịu gì. Thực ra, thẳng thắn mà nói thì cái chết của anh trai em cũng không liên quan gì đến bạn ấy, em không thể tiếp tục ích kỷ vì không muốn đối mặt mà đem hết trách nhiệm đổ lên người bạn ấy được!’

‘Thật sao? Tĩnh Nghiên, tất cả những điều em nói đều là thật sao? Về Tử Tranh, về những chuyện trong quá khứ em thật sự nghĩ thông suốt rồi sao?’ Thư Tử Hạo hỏi lại, trong giọng nói không giấu được kích động.

Tuy hần biết thời gian gần đây thái độ của Tĩnh Nghiên đối với Sầm Tử Tranh hòa hoãn nhiều lắm nhưng vừa này nhìn thấy vẻ ưu thương thoáng hiện trong mắt Tĩnh Nghiên hần vẫn khó tránh suy nghĩ lung tung, cho đến khi nghe được những lời này của cô thì hần mới cảm thấy yên tâm đôi chút.

Khương Tĩnh Nghiên mỉm cười nhìn hấn: ‘Đương nhiên rồi, nếu như không phải vậy sao hôm nay em lại mời Tử Tranh đến đây chứ? Từ hôm nay trở đi em chỉ có hai người là bạn thôi, đương nhiên là phải quan tâm hai người hết mực rồi!’

Thư Tử Hạo cũng nở một nụ cười nhợt nhạt, nói: ‘Nếu đã là bạn bè thì sao phải khách sáo với anh thế làm gì?’

Tĩnh Nghiên cũng cười nói đùa: ‘Không phải là em khách sáo mà là ... anh không biết nấu ăn. Có muốn em dạy cho vài chiêu không? Chúng ta cùng hợp tác, đồ ăn sắp xong rồi!’

Ngay lúc hai người đang nói cười vui vẻ thì dì Phúc bước vào bếp, lễ độ nói: ‘Thư tiên sinh, Sầm tiểu thư đến rồi!’

Tĩnh Nghiên nghe vậy liền đẩy Thư Tử Hạo ra ngoài, ‘Nào, Tử Tranh yêu dấu của anh đến rồi, còn không nhanh ra đón đi. Em ở đây chuẩn bị cho bạn ấy một bát ngọt!’

Thư Tử Hạo gật đầu, có thể nhìn thấy hai người trở lại là bạn bè, hấn hết sức vui mừng.

Chương 50: Âm mưu (10)

Khi một bàn thức ăn thơm nức mũi bày ra trước mặt Sầm Tử Tranh, cô quả thực kinh ngạc đến ngây người, nhất thời không có phản ứng gì.

‘Tử Tranh, đứng ngây người ở đó làm gì?’ Tĩnh Nghiên đặt đĩa thức ăn cuối cùng lên bàn, thân thiết kéo tay cô ngồi xuống.

‘Cái này ... Tĩnh Nghiên, những món này đều là bạn làm cả sao?’ Trên gương mặt xinh đẹp không giấu được sự ngạc nhiên.

Lúc này Thư Tử Hạo mới cười nói xen vào: ‘Những món này đương nhiên là Tĩnh Nghiên làm cả rồi, cô ấy từ sáng sớm đã bận bịu cho đến bây giờ. Chỉ tiếc là anh có lòng mà không có sức, muốn giúp cũng không biết giúp gì!’

Tĩnh Nghiên ngồi xuống, nhìn Sầm Tử Tranh hỏi: ‘Thế nào? Tài nấu nướng của mình khiến cho bạn kinh ngạc đến thế sao?’

Sầm Tử Tranh nghe hỏi vậy liền gật đầu liên tục, trong đôi mắt đẹp thoáng có chút xúc động nhưng cố trấn tĩnh, trách yêu: ‘Tĩnh Nghiên, bạn thật khoa trương nha, chỉ có một bữa cơm trưa thôi mà bạn làm còn hơn cả bữa tiệc dưới ánh nến nữa!’

‘Bữa tiệc dưới nến?’ Tĩnh Nghiên bật cười, trong mắt thoáng qua một tia đùa dai: ‘Theo mình thấy, nếu như là bữa tiệc dưới nến thì mình không thích hợp tiếp tục ngồi đây rồi, Thư học trưởng, anh nghĩ sao?’ Nói những lời này, mắt cô không ngừng liếc về phía Thư Tử Hạo.

Sầm Tử Tranh nghe câu nói đùa này trên mặt liền lộ vẻ không được tự nhiên, cô cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: ‘Tĩnh Nghiên, bạn nói gì kỳ vậy ...’

Tĩnh Nghiên này thật là ... hôm nay có vẻ kỳ lạ thế nào ấy, đang yên đang lành lại nói một câu khiến ọi người đều khó xử, chẳng lẽ cô còn không biết cô đã gả cho Cung Quý Dương rồi sao?

Khương Tĩnh Nghiên che miệng cười tủm tỉm: ‘Được rồi được rồi, mình chỉ nói đùa thôi mà, làm gì mà nghiêm túc thế?’

Thư Tử Hạo ngược lại chẳng có chút ngượng ngập nào, hấn cười sảng khoái: ‘Xem ra sức khỏe của Tĩnh Nghiên đã không đáng ngại nữa rồi, không chỉ biết làm một bàn đầy món ăn ngon mà còn biết nói đùa nữa. Như vậy anh và Tử Tranh cũng yên tâm rồi!’

Sầm Tử Tranh nhìn gương mặt hồng hào của Tĩnh Nghiên cũng thấy yên lòng đôi chút nhưng vẫn quan tâm hỏi: ‘Tĩnh Nghiên, bạn thật sự ổn rồi chứ? Mấy hôm nay mình vẫn rất lo cho sức khỏe của bạn!’

‘Không sao rồi, khoảng thời gian này cũng may có Thư học trưởng chăm sóc bằng không thì mình cũng không khỏe lại nhanh như vậy! Bữa cơm này coi như lời cảm ơn của mình đối với hai bạn nha!’

Tĩnh Nghiên vừa nói vừa lấy ra một chai rượu đỏ cùng ba chiếc ly chân cao, rượu đỏ được chậm rãi rót vào ba chiếc ly, dưới ánh đèn ba chiếc ly thủy tinh trong suốt lóng lánh còn màu đỏ của rượu thoát nhìn cực kỳ diễm lệ, mùi thơm nồng nàn của rượu quẩn quanh trong không gian nghe thật mê người ...

‘Tĩnh Nghiên, mình với bạn đã là bạn tốt của nhau nhiều năm rồi, tuy nói Thư học trưởng là học trưởng của chúng ta nhưng cũng có thể coi như bạn cũ nhiều năm, bạn làm như vậy ngược lại khiến chúng tôi cảm thấy rất xa lạ!’ Sầm Tử Tranh cười nói.

Tĩnh Nghiên cũng mỉm cười đẩy một ly rượu đến trước mặt Sầm Tử Tranh, nhẹ giọng nói: ‘Tử Tranh, thực ra mình vẫn thầm cảm ơn ông Trời ỉnh có được người bạn tốt như bạn. Mình biết bạn vẫn luôn lo lắng ỉnh nhưng giờ mình rất ổn. Chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua thôi. Chuyện chúng ta cần làm là nghĩ cách sống tiếp cho thật tốt!’

Nghe câu nói này trên mặt Sầm Tử Tranh lộ ra một tia an ủi. Cô suy nghĩ một lúc rồi hỏi: ‘Tĩnh Nghiên, thấy bạn thoát khỏi bóng ma mình vui lắm, mình cũng thật lòng hy vọng bạn có một cuộc sống hoàn toàn mới, không biết bạn đã có dự tính gì cho tương lai chưa?’

Thư Tử Hạo chừng như cũng đồng cảm với cô, hần cũng nhìn về phía Khương Tĩnh Nghiên.

Bên môi Khương Tĩnh Nghiên câu lên một nụ cười như có như không, cô lơ đãng nhìn chắt lỏng màu đỏ thật chói mắt đọng trong chiếc ly thủy tinh trong suốt, trong mắt thoáng qua một tia quý dị, cô đẩy một ly rượu đến trước mặt Thư Tử Hạo, mắt vẫn nhìn Sầm Tử Tranh nói: ‘Mình ... muốn rời khỏi đây!’

‘Hả? Gì chứ?’

Sầm Tử Tranh và Thư Tử Hạo cùng phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, hai người cùng nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng nhìn về phía Khương Tĩnh Nghiên.

‘Hai người không có nghe nhầm, bữa cơm này coi như là bữa tiệc chia tay của chúng ta đi!’ Tĩnh Nghiên cười sảng khoái dù trong mắt không dấu được một chút buồn bã.

Sầm Tử Tranh xác định Khương Tĩnh Nghiên không có vẻ gì là nói đùa, trên mặt liền lộ vẻ ngưng trọng ...

‘Tĩnh Nghiên, đang yên đang lành vì sao lại muốn rời đi? Bạn muốn đi đâu?’

Nghe đến bạn muốn đi, Sầm Tử Tranh là người không nở nhất. Khương Tĩnh Nghiên giờ chỉ một thân một mình, cô với Thư Tử Hạo có thể coi như là người thân nhất của bạn ấy, nơi đây có thể coi như là nhà của bạn ấy. Sao bỗng dưng lại muốn rời đi chứ?

Trên gương mặt anh tuấn của Thư Tử Hạo cũng lộ ra một tia sốt ruột. Hần cũng nhìn Tĩnh Nghiên, thấp giọng nói: ‘Tĩnh Nghiên, sao trước giờ chưa nghe em nhắc đến chuyện này? Có phải ở nơi này em thấy không thoải mái không hay là ... còn có nguyên nhân nào khác? Nếu không phải vậy thì em thích ở đâu anh có thể giúp em tìm một căn nhà, em có thể chuyển ra đó trọ. Em con gái một thân một mình đừng nên đi lung tung, ở lại đây có anh và Tử Tranh làm bạn không tốt hơn sao?’

Tĩnh Nghiên nghe câu này của hần, cố nén xúc động trong lòng cười nhìn Sầm Tử Tranh và Thư Tử Hạo: ‘Em đã lớn như vậy rồi, hai người không cần lo lắng cho em! Cứ như vậy mãi em sẽ cho rằng mình là một loại ký sinh trùng ...’

‘Tĩnh Nghiên!’

Sầm Tử Tranh vội vã ngắt lời bạn, cô cầm lấy túi xách đi đến bên cạnh Khương Tĩnh Nghiên ngồi xuống, lấy trong túi ra một phần văn kiện đặt trước mặt bạn ...

‘Bạn tự mình xem cái này!’

Tĩnh Nghiên liếc nhìn về tập văn kiện, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc ...

‘Đây là ...?’

‘Mở ra xem thì biết ngay!’ Sầm Tử Tranh nói.

Mang theo nỗi nghi hoặc và khó hiểu Tĩnh Nghiên cầm lấy phần văn kiện, do dự một chút rồi mới chậm rãi mở ra, sau khi nhìn sơ qua thì mắt chợt trừng lớn ...

“Thông báo chuyển quyền sở hữu cổ phần của Leila?” Cô đọc lại mấy chữ lớn trong trang đầu tiên, trong mắt vẻ nghi hoặc càng đậm đặc, như có một màn sương mù che lấy tầm mắt cô.

Sầm Tử Tranh nhẹ gật đầu, nhìn bạn nói: “Tình Nghiên, bạn xem kỹ nội dung bên trong thì sẽ rõ cả thôi!”

Tình Nghiên cẩn nhẹ môi, không nói gì nữa mà chỉ chậm rãi lật xem hết hần văn kiện, xem một cách cẩn thận, càng xem bàn tay đang lật văn kiện càng run mạnh hơn...

“Tử Tranh, chuyện này ...” Khi đã xem hết phần văn kiện, cô đóng mạnh lại, dùng ánh mắt khó tin nhìn Sầm Tử Tranh đang ngồi bên cạnh.

Thư Tử Hạo chừng như đã đoán ra được manh mối, hần cười, không nhanh không chậm nói: “Không ngờ tốc độ xử lý công việc của em lại nhanh như thế~!”

Sầm Tử Tranh cười nhẹ, “Đương nhiên, chuyện này có liên quan đến Tình Nghiên, đương nhiên là làm nhanh một chút thì tốt hơn!”

“Đây ... rốt cuộc là chuyện gì?”

Tình Nghiên nghe nhưng không hiểu hai người đang nói chuyện gì, cô nắm lấy tay Sầm Tử Tranh, hỏi: “Bạn vì sao muốn đem cổ phần của Leila chuyển ình chứ? Leila là tâm huyết của bạn. Mình không có công gì làm sao mà nhận!”

165. Quyển 10 - Chương 51-52

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 51: Âm mưu (11)

Sầm Tử Tranh kéo tay Khương Tình Nghiên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô: “Tình Nghiên, bạn là bạn tốt nhất của mình, không cần nghĩ ngợi nhiều. Hơn nữa mình cũng rất muốn làm việc chung với bạn!”

Tình Nghiên sững sờ nhìn cô, một lúc lâu sau mới lộ ra một nụ cười khổ ...

“Tử Tranh, mình biết câu nghĩ gì nhưng mình đã là người lớn rồi, đi đến đâu cũng không chết được. Bạn không cần phải làm như vậy ...”

“Tình Nghiên!” Sầm Tử Tranh vội ngắt lời bạn mình, “Bạn cho rằng mình làm vậy là vì thương hại bạn sao?”

Tình Nghiên tuy không muốn thừa nhận nhưng vẫn nhẹ gật đầu.

Thư Tử Hạo thấy tình cảnh này, nhin không được liền lên tiếng: “Tình Nghiên, em hiểu lầm Tử Tranh rồi. Thân là bạn tốt của em cô ấy sao lại có cách nghĩ như vậy được chứ?”

Tình Nghiên vẫn im lặng không lên tiếng, chỉ cúi đầu rũ hàng mi dài như cố ý lại như vô tình che đi một thần tình khiến người ta không nắm bắt được.

“Tình Nghiên à ...”

Sầm Tử Tranh buồn đến thất ruột, cô nhẹ giọng nói: “Tử Hạo nói rất đúng, bạn là người bạn thân nhất của mình, mình không phải là thương hại bạn, bạn suy nghĩ nhiều quá rồi!”

“Nhưng ... nếu không thì sao bạn phải làm như vậy?” Khương Tình Nghiên rốt cuộc kim lòng không được hỏi lên câu hỏi bản khoả này giươf.

Sầm Tử Tranh thở dài một tiếng, cô mở phần văn kiện ra, lật đến những trang gần cuối ...

“Bạn xem đi!”

Tình Nghiên chăm chú nhìn xem thì trên mặt chợt lộ ra vẻ kinh ngạc ...

“Đây là ...” Giọng cô có chút run.

“Đây là những tác phẩm mà bạn đã từng thiết kế!”

Sầm Tử Tranh nối tiếp lời cô, giọng thật nhu hòa, ‘Tĩnh Nghiên, mình là nhìn việc không nhìn người, tuy rằng trong giới thiết kế bạn còn thiếu kinh nghiệm nhưng bạn tự xem những tác phẩm của mình đi, bên trong có linh cảm, có khí chất, một nhân tài như bạn làm sao mình dễ dàng bỏ qua được chứ?’

Tay của Khương Tĩnh Nghiên cũng khẽ run, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những trang giấy, trong mắt không ngừng xao động.

‘Tĩnh Nghiên, mình có thể nhìn ra khuynh hướng và khả năng thiết kế của bạn cho nên đưa bạn vào làm việc ở Leila mình rất có lòng tin!’ Sầm Tử Tranh nói một cách khẳng định và đầy xúc động.

Thư Tử Hạo bước đến gần hai người đoạt lấy những bản thiết kế lên xem, càng xem càng không nhìn được thờ dài một tiếng, ‘Tĩnh Nghiên, đây ... đây đúng là tác phẩm do em thiết kế sao?’

Khương Tĩnh Nghiên chậm rãi gật đầu, ‘Đúng vậy, đây là bài thi đại học của em!’

Sầm Tử Tranh mỉm cười, tiếp lời cô: ‘Mình còn nhớ những thiết kế này của bạn đạt số điểm rất khá!’

Tĩnh Nghiên nghe cô nói vậy trên mặt hơi tái đi một chút: ‘Bạn còn nhớ rõ đến vậy sao?’

‘Đương nhiên là nhớ rõ, từng kỷ niệm lúc chúng ta học đại học mình đều nhớ rất rõ ràng, trước giờ chưa từng quên!’ Cô nắm chặt tay Tĩnh Nghiên, giọng nói mang theo nỗi xúc động bởi vì những kỷ niệm đẹp đẽ ngày xưa.

‘Tử Tranh ... xin lỗi ...’ Giọng Tĩnh Nghiên cũng có chút nghẹn ngào, trong mắt có thêm một tia buồn bã ...

Sầm Tử Tranh cười thật dịu dàng, ‘Ngốc à, chúng ta là bạn bè, nói gì những lời này chứ?’

Tĩnh Nghiên nói một cách chân thành: ‘Bạn tốt với mình như vậy mà mấy năm qua mình cứ luôn oán hận bạn!’

‘Tĩnh Nghiên, đây chỉ là hiểu lầm thôi, bây giờ không phải tất cả đều được cởi bỏ hết rồi sao? Hơn nữa, sau này đừng có nói rồi đi gì nữa nha, bằng không mình sẽ giận thật đấy!’ Sầm Tử Tranh cố ý làm ra vẻ không vui nói.

Lần này thì Tĩnh Nghiên không cãi lại nữa, ngoan ngoãn gật đầu.

‘Tốt rồi tốt rồi, như vậy có phải vui vẻ không!’

Thư Tử Hạo đứng bên cạnh nhìn cảnh này cũng có chút cảm động. Khi hắn nhìn thấy Khương Tĩnh Nghiên rốt cuộc đã đồng ý lưu lại, trong lòng cũng không khỏi vui mừng, ‘Nào nào nào, chuyện công cứ quyết định như vậy đi. Tĩnh Nghiên à, thực ra cho dù Tử Tranh không lôi kéo em vào Leila thì anh cũng muốn đưa em vào làm việc cùng với anh. Vừa nãy anh cũng đã xem qua những thiết kế của em, đều rất thú vị, anh bây giờ có chút ghen tỵ với Tử Tranh rồi đó!’

Sầm Tử Tranh cười có chút đắc ý: ‘Đương nhiên rồi, sẵn nhân tài mà, động tác của em đương nhiên phải nhanh một chút rồi!’

Thư Tử Hạo bật cười ha hả, cũng không nói gì thêm nữa.

Thấy hai người như vậy Tĩnh Nghiên nhẹ giọng nói: ‘Mọi người đừng như vậy mà, làm em thật ngại quá, nhất là Tử Tranh, mình rất sợ sẽ làm bạn thất vọng!’

Sầm Tử Tranh mỉm cười: ‘Vây đơn giản thôi, cứ phát huy hết tài năng của mình, là được, như vậy thì mới có thể khiến cho các cổ đông khác tín nhiệm!’

Nghe đến đây Tĩnh Nghiên dè dặt hỏi lại: ‘Tử Tranh, một khi mình vào Leila làm việc thì tức là một nhân viên của Cung thị rồi, không biết ... không biết Cung tiên sinh có ý kiến gì không?’

Sầm Tử Tranh nhẹ vỗ vai cô như trấn an: ‘Mình đã sớm biết là bạn suy nghĩ nhiều mà, yên tâm đi, bạn vào công ty Quý Dương là người đầu tiên đồng ý. Anh ấy là cổ đông lớn nhất của Leila mà, nếu như Quý Dương không gật đầu thì mình cũng không có cách nào thuyết phục các cổ đông khác cả!’

Tĩnh Nghiên tỏ vẻ đã hiểu, gạt đầu sau đó liếc mắt về phía Thư Tử Hạo đang đứng bên cạnh, vừa hay nhìn thấy ánh mắt hân hân ảm đạm xuống, liền cười nhạt một tiếng, hơi hợt nói: ‘Tử Tranh, mình thật sự rất hâm mộ bạn nha!’

‘Hâm mộ mình?’ Nhất thời chưa hiểu ý của Tĩnh Nghiên, Sầm Tử Tranh nghi hoặc hỏi lại.

‘Đúng đó, hâm mộ!’

Tĩnh Nghiên nhấn mạnh lần nữa sau đó nói như giải thích: ‘Bạn có lý tưởng rõ ràng mà hiện tại cũng đã thực hiện được lý tưởng của mình. Không chỉ vậy bạn còn có một tình yêu hoàn mỹ! Sự nghiệp và tình yêu, một người phụ nữ có được một trong hai đã rất hạnh phúc rồi mà bạn thì hai thứ đều có, chẳng lẽ như vậy còn không đủ khiến mình hâm mộ sao?’

Sầm Tử Tranh nghe bạn nói vậy, bưng tỉnh mỉm cười nói: ‘Thực ra một người có thể tâm bình khí hòa đối mặt với mọi thứ thì mình tin mỗi ngày người đó sống đều thỏa mãn và hạnh phúc!’

‘Đúng vậy!’ Tĩnh Nghiên tiếp lời cô, ‘Đáng tiếc là trên đời này có rất nhiều người si tình, vì tình mà nghĩ không thông. Chẳng hạn như Thư học trưởng vậy. Thư học trưởng, em nói có đúng không?’

Vừa nói cô vừa hướng ánh mắt về phía Thư Tử Hạo.

‘Tĩnh Nghiên ...’ Sầm Tử Tranh nhất thời phản ứng lại, vội lên tiếng ngăn bạn: ‘Đừng suy đoán lung tung, mình với Thư học trưởng vẫn mãi là bạn tốt của nhau mà thôi ...’

Tĩnh Nghiên cố ý châm chọc, ‘À? Mình có nói quan hệ giữa hai người là không bình thường sao? Thế nào mà hai người lại miễn cảm như vậy chứ? Thư học trưởng, sao nhìn anh cũng mất tự nhiên vậy?’

Chương 52: Âm mưu (12)

Thư Tử Hạo nghe vậy liền bật cười: ‘Sao chứ? Anh có chỗ nào mất tự nhiên đâu!’

Tĩnh Nghiên không nói gì nữa, chỉ tủm tỉm cười.

‘Được rồi được rồi, Tĩnh Nghiên, sao bạn cứ thích trêu người khác thế? Bạn còn thế nữa mình thật sự mắc kẹ bạn luôn đấy!’ Sầm Tử Tranh kéo áo bạn, ngượng ngùng nói.

‘OK OK!’ Tĩnh Nghiên đưa hai tay ra hiệu đầu hàng, cô nhìn hai người, cười thật tươi: ‘Nào, hai người đừng mãi ngồi yên như vậy chứ, thưởng thức xem tài nghệ nấu bếp của mình thế nào!’

Sầm Tử Tranh mỉm cười: ‘Ừm, nề tình bạn làm một bàn đầy thức ăn như vậy, tha thứ cho bạn lần này!’

‘Tử Tranh, bạn là người Đài Loan cho nên hôm nay mình đặc biệt chuẩn bị mấy món điểm tâm Đài Loan mà bạn thích ăn nhất, bạn ăn thử xem, đừng phụ công nấu nướng của mình!’ Tĩnh Nghiên cực kỳ hào hứng nói.

Sầm Tử Tranh lúc này mới cẩn thận nghiên cứu bàn ăn ...

‘Oa, Tĩnh Nghiên, bạn đúng là con sâu trong bụng mình nha!’

Đầy bàn đều là những món ăn ngon, sắc hương vị câu toàn, Sầm Tử Tranh điểm danh một lượt ...

‘Đây là ... đậu khô của Đào Viên Đại Khê, cá viên nước ngọt, bánh gạo Thiệu Hưng, oa ... còn có mì sợi nấu với ngao, mực xào, canh cá gừng ... trời ạ, Tĩnh Nghiên ...’

Cô nhìn Tĩnh Nghiên đầy kích động: ‘Bạn đúng là đầu bếp thần kỳ, lại có thể đem các món điểm tâm của Đài Loan làm được ngon lành như thế!’

‘Đương nhiên rồi. Bạn là bạn tốt của mình, mình đương nhiên phải làm hết sức mình rồi! Nào, nếm thử xem mùi vị thế nào!’ Tĩnh Nghiên vừa nói vừa chủ động gấp cho cô một phần mực xào.

Thư Tử Hạo lúc này mới cười, nói: ‘Tĩnh Nghiên, chẳng lẽ em quên trước giờ chỉ thích ăn đậu hũ chứ gì cho nên em nên cho cô ấy giải cơn thèm trước rồi mới sang mấy món khác!’

Nói rồi hân chủ động gấp cho cô một phần đậu hũ.

Sầm Tử Tranh mỉm cười: ‘Hai người thật sự xem em là khách sao? Được rồi, Tĩnh Nghiên làm những món này đều là những món em thích ăn. Tử Hạo, anh cũng đừng ngồi yên đó, thử một chút đi, em tin tưởng tay nghề của Tĩnh Nghiên nhất định sẽ không làm anh thất vọng đâu!’

‘Được!’ Thư Tử Hạo ôn nhu cười.

Sầm Tử Tranh lúc này chẳng còn cố kỵ hình tượng nữa, thực ra trước mặt bạn tốt cô cũng chẳng lo nghĩ nhiều quá, đưa tay nhón lấy một miếng cá viên cho vào miệng, vừa nhai cô vừa kinh ngạc nhìn Tĩnh Nghiên đồng thời đưa ngón cái lên ...

‘Tĩnh Nghiên, món cá viên này mùi vị thật tuyệt! Rất giống món ăn bản địa nha!’ Nuốt ực miếng cá, cô hấp tấp khen ngợi.

Khương Tĩnh Nghiên mỉm cười: ‘Chỉ cần bạn thích là được rồi, Thư học trưởng ...’ Cô nhìn Thư Tử Hạo, ‘Còn anh thì sao? Có thích mấy món ăn này không?’

‘Đương nhiên!’ Thư Tử Hạo sau khi nếm một món cũng không tiếc lời khen: ‘Cũng may hôm nay anh không đến công ty, bằng không thì không có lộc ăn rồi!’

Tĩnh Nghiên mỉm cười nhìn hắn: ‘Hôm nay Thư học trưởng là nhân vật chính, không có anh sao được chứ?’

‘Ồ?’ Thư Tử Hạo nhướn mày, ‘Sao lại nói thế?’

Sầm Tử Tranh cũng bất giác nhìn về phía Sầm Tử Tranh, không biết lời của cô có ý gì.

‘Xem hai người kia, sao mà nhạy cảm thế chứ!’

Tĩnh Nghiên cười thật rạng rỡ, cô nâng ly rượu trong tay lên, nhìn về phía hai người: ‘Hai người có thể xem như là quý nhân giúp đỡ em nhiều nhất, trước không nói về Tử Tranh, chỉ riêng Thư học trưởng cho em ở đây lại hết lòng chăm sóc đã khiến em rất cảm động rồi cho nên đương nhiên anh là nhân vật chính rồi. Hai người hôm nay đều là, thiếu một người cũng không được!’

Thư Tử Hạo cười, cũng nâng chiếc ly trong tay lên: ‘Tĩnh Nghiên thật khách sáo, nhưng ... nếu như cứ khách sáo như vậy thì giống người ngoài lắm, đúng không? Nào, hôm nay khó được dịp chúng ta ngồi ăn chung một bữa cơm, trước cạn một ly nào!’

Trong chiếc ly thủy tinh, chất lỏng đỏ sẫm dưới ánh đèn trông thật bắt mắt ...

Ngón tay thon dài nhẹ câu qua chân ly, Sầm Tử Tranh cười nhìn Khương Tĩnh Nghiên ...

‘Tĩnh Nghiên, bạn đang hại mình, thật đấy!’

Tĩnh Nghiên nghe câu nói này, trong mắt hơi lộ vẻ sửng sốt, động tác nâng ly cũng hơi khựng lại, trên mặt lộ vẻ không tự nhiên nói: ‘Tử Tranh, bạn đang nói gì vậy?’

Thư Tử Hạo thì ngược lại nghe rất rõ ràng ý của Sầm Tử Tranh: ‘Tĩnh Nghiên à, em đương nhiên là hại cô ấy rồi. Hôm nay cô ấy tự lái xe đến đây đấy!’

‘Phải đó, chẳng lẽ bạn muốn mình uống rượu lái xe sao?’ Sầm Tử Tranh cười nói lời Thư Tử Hạo.

‘Ồ, bạn xem, mình quên mất điểm này. Nhưng mà ... chỉ uống một chút thôi chắc không có vấn đề gì đâu!’ Khương Tĩnh Nghiên hơi ngần ngại một chút rồi nói.

Lúc này Thư Tử Hạo đứng dậy bước đến tủ lạnh lấy ra một chai nước trái cây: ‘Thôi đi Tĩnh Nghiên, an toàn là chính, cứ để cô ấy uống nước trái cây thôi. Cùng lắm thì phạt Tử Tranh phải ăn hết mấy món ăn trên bàn, được không?’

‘Này Tử Hạo, anh muốn em trưởng bụng mà chết sao?’ Sầm Tử Tranh lườm bâu dù trên mặt vẫn treo nụ cười rạng rỡ.

Khương Tĩnh Nghiên vốn đang ngồi chột đứng bật dậy, xoay người đi về phía phòng bếp sau đó cầm lên một chiếc ly thủy tinh khác, lấy bình nước trái cây từ tay Thư Tử Hạo rót vào ly rồi đưa đến trước mặt Sầm Tử Tranh ...

‘Mình thấy Thư học trưởng nói đúng đó, chỉ có thể phạt bạn bằng cách này thôi!’

Sầm Tử Tranh đón lấy chiếc ly thủy tinh trên tay Tĩnh Nghiên, nói một cách hào sảng: ‘Được, được thôi. Ăn thì ăn, có gì ghê gớm lắm đâu. Nào, chúng ta cạn một ly trước!’

Ba người cùng nâng ly, ba chiếc ly thủy tinh lóng lánh mờ hồ soi qua đáy mắt u ám của Khương Tĩnh Nghiên.

‘Rượu đỏ ở nhà Thư học trưởng quá thật rất tuyệt!’ Tĩnh Nghiên nhấp một hớp rượu, không kìm được lên tiếng tán thưởng.

Thư Tử Hạo cười nhẹ: ‘Là Tĩnh Nghiên em lợi hại thôi, rượu đỏ anh cất giấu lâu như vậy cũng bị em tìm ra được!’

‘Haizzz, đáng tiếc hôm nay em không có lộc hưởng, chỉ có thể đem nước trái cây thay rượu thôi!’ Sầm Tử Tranh ra vẻ ủy khuất nói.

Tĩnh Nghiên không đáp lời cô chỉ nhìn chăm chăm hai người trước mặt, môi câu lên một nụ cười thâm ảo ...

‘Tĩnh Nghiên, đừng ngồi yên lặng mãi thế, nào, thưởng thức một chút tay nghề của chính mình đi ...’

Thư Tử Hạo cười thật ôn nhu nhưng đang nói trên gương mặt anh tuần chợt lộ ra nét khó chịu, đôi mày không nhịn được chau chặt lại ...

Sau đó một bàn tay cũng nín chặt lấy góc bàn!

‘Tử Hạo ... anh sao vậy?’ Thấy hần như vậy Sầm Tử Tranh không khỏi giật mình, vội vàng bước đến đỡ lấy người hần lại rất ngạc nhiên nhìn thấy đôi tròng mắt đen thâm thúy dần trở nên mê ly ...

Cô trừng to mắt, quá bất ngờ trước những thay đổi của Thư Tử Hạo, không phải lúc này còn tốt lắm sao?

‘Tử Tranh, Thư học trưởng hình như có gì đó không thích hợp, hay là chúng ta dìu anh ấy lên phòng nghỉ ngơi một lát đi!’ Tĩnh Nghiên đứng ở bên cạnh thấy vẻ hốt hoảng của Sầm Tử Tranh, liền điềm tĩnh nói.

166. Quyển 10 - Chương 53-54

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 53: Âm mưu (13)

Sầm Tử Tranh nghe cô nói có lý liền gật đầu. Tiếp đó hai người liền hợp sức dìu thân hình nặng nề của Thư Tử Hạo lên lầu, hết hơi hết sức mới dìu được hần vào phòng của mình ở trên lầu.

‘Tử Hạo, anh thấy sao rồi?’

Sầm Tử Tranh dìu hần lên giường, lo lắng nhìn đôi mắt càng lúc càng tối lại kia.

Thư Tử Hạo không trả lời cô mà tay bất giác nín chặt lấy cánh tay của Sầm Tử Tranh, hơi thở càng lúc càng nặng nề.

Sầm Tử Tranh càng nhìn hần càng thấy hần khác thường, cô vội nhìn về phía Khương Tĩnh Nghiên như cầu cứu: ‘Tĩnh Nghiên, mình thấy Thư Tử Hạo rất không ổn, hay là chúng ta đưa anh ấy đến bệnh viện đi!’

Nghe cô nói vậy Tĩnh Nghiên bước đến, quan sát những biểu hiện trên mặt Thư Tử Hạo một lúc rồi điềm tĩnh nói: ‘Bạn đừng lo lắng, bình tĩnh lại đã. Mình nghĩ chắc chỉ là do anh ấy uống rượu bị dị ứng thôi, không có gì đáng ngại. Trong phòng có nước, chúng ta cho anh ấy uống một chút, không chừng sẽ khỏe hơn!’

Sầm Tử Tranh cũng không nghĩ nhiều, vội bước đến góc phòng lấy nước mang đến, sau đó cố hết sức đỡ hần ngồi tựa vào đầu giường, đưa ly nước kề sát bên miệng hần ...

‘Tử Hạo, anh uống trước chút nước. Em và Tĩnh Nghiên sẽ đưa anh đến bệnh viện bây giờ.’

Thư Tử Hạo uống nhanh mấy hớp nước, sau khi uống cạn cả ly nước lớn, hơi thở của hắn đã trở nên dồn dập hơn, lồng ngực không ngừng phập phồng.

‘Sao lại như thế chứ?’

Sầm Tử Tranh kinh ngạc vô cùng, cô vội đứng bật dậy, ‘Tĩnh Nghiên, mau đến đây giúp mình, chúng ta phải đưa Tử Hạo đến bệnh viện ngay mới được! Anh ấy hình như không ổn lắm!’

Nhưng lúc này ...

Bên vai chợt bị người giữ chặt lại, Sầm Tử Tranh vội ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Khương Tĩnh Nghiên đang nở nụ cười đắc ý nhìn mình.

‘Tĩnh Nghiên, sao vậy?’

Sầm Tử Tranh nhìn không ra ẩn ý trong nụ cười của bạn mình, cô chỉ cảm thấy, sau khi uống rượu xong, hai người bạn đều trở nên thật khác thường.

Tĩnh Nghiên không lên tiếng, cô chỉ lẳng lặng ngồi bên giường nhìn Thư Tử Hạo chăm chăm, bất chợt cô đưa tay nhẹ vuốt ve gương mặt anh tuấn của hắn, bên môi vẫn treo một nụ cười quỷ dị.

Sầm Tử Tranh còn chưa hết kinh ngạc thì chợt nghe trong cổ họng Thư Tử Hạo phát ra một tiếng rên rỉ mơ hồ, lại giống như tiếng gầm gừ của một con thú đang mắc bẫy, trông mắt lóe lên những tia sáng dị thường, những tia sáng khiến Sầm Tử Tranh sợ hãi.

Tĩnh Nghiên lúc này mới chậm rãi lên tiếng nhưng điều đáng kinh ngạc là cô không nói với Sầm Tử Tranh mà lại nhìn về phía Thư Tử Hạo đang mê man, nhỏ giọng mà cực kỳ dịu dàng nói ...

‘Thư học trưởng, em vẫn luôn biết anh khát khao điều gì, cho nên hôm nay em giúp cho anh toại nguyện ...’

Dưới sự vuốt ve và giọng nỉ non của phụ nữ, rõ ràng phản ứng của hắn càng mãnh liệt, hô hấp càng lúc càng nặng nề!

Lúc này Sầm Tử Tranh càng thêm xác định có điều gì đó khác thường, cô vội lùi về sau mấy bước ...

‘Tĩnh Nghiên, bạn ... bạn vừa nói gì vậy?’

Khương Tĩnh Nghiên nghe cô hỏi vậy liền đứng dậy, nụ cười trên môi càng rạng rỡ, cô bước chậm rãi từng bước về phía Sầm Tử Tranh ...

‘Tĩnh Nghiên ...’

Sự kinh ngạc trong Sầm Tử Tranh lúc này đã hoàn toàn bị thay thế bằng sự sợ hãi, nhất là khi nhìn thấy nụ cười quỷ dị của Tĩnh Nghiên, cô bất giác lùi về sau thêm mấy bước nữa nhưng đã muộn, Tĩnh Nghiên đã tóm được cô, kéo lại ...

‘Tử Tranh, cô là bạn tốt của tôi nhưng Thư học trưởng đã giúp tôi vô số việc. Cô nói xem, giữa hai người đều có tâm sự, tôi có phải là nên giúp người giúp cho trót không?’

Sầm Tử Tranh không biết mình nên gật đầu hay lắc đầu mới phải. Cô cảm thấy lời của Tĩnh Nghiên còn có ẩn ý gì đó nhưng ... về khác thường của Tĩnh Nghiên thế này cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

‘Tĩnh Nghiên, chúng ta đừng nói chuyện khác nữa, giờ chuyện cần làm là đưa Tử Hạo đến bệnh viện, những chuyện khác nói sau, được không?’

Nào ngờ Khương Tĩnh Nghiên nghe cô nói câu này, nụ cười trên môi chợt lạnh: ‘Thư học trưởng nào có chuyện gì chứ! Anh ấy chỉ cần ... phát tiết một chút là được rồi!’

Sầm Tử Tranh sợ run người, theo bản năng hỏi lại: ‘Tĩnh Nghiên, ý ... ý của bạn là sao?’

Nụ cười trên môi Tĩnh Nghiên càng quỷ dị, cô dí sát mặt mình vào mặt Sầm Tử Tranh, gần đến nỗi mũi hai người gần như là chạm vào nhau, dưới ánh mắt kinh ngạc của Sầm Tử Tranh, xoay đầu ngửi mùi thơm trên người cô ...

‘Tĩnh Nghiên, bạn điên rồi sao?’

Sầm Tử Tranh vội đẩy cô ra, mặt đầy kinh ngạc nhìn bạn, không biết bạn mình vì sao có hành động dị thường như vậy.

‘Tôi điên?’ Tĩnh Nghiên bật cười ha hả, tiếng cười trong căn phòng rộng nghe thật ghê người, cô chỉ tay về phía Thư Tử Hạo đang nằm mê man trên giường ...

‘Người thật sự sắp điên là anh ta kìa! Mà người có thể cứu được Thư học trưởng chỉ có một, chính là ... cô!’

Thốt ra một chữ sau cùng, Tĩnh Nghiên đẩy mạnh Sầm Tử Tranh đến bên giường, vừa vịn khiến cô ngã nhào vào lòng Thư Tử Hạo.

Sầm Tử Tranh kinh hãi kêu thốt thành một tiếng, đó cũng là lúc cô cảm thấy có một bàn tay nóng rực đang giữ chặt nơi eo mình, sau đó hơi thở của Thư Tử Hạo phất qua mặt cô ...

‘Tử Hạo, Tử Hạo... Anh tỉnh lại! Tỉnh táo lại đi!’

Hai tay Sầm Tử Tranh chống nơi ngực hắn, nhìn thấy đôi mắt quẫn bách như một con thú bị giam của hắn, một ý nghĩ chợt xẹt qua đầu khiến cô không khỏi giật mình kinh hãi. Sầm Tử Tranh vội quay đầu nhìn về phía Khương Tĩnh Nghiên đang đứng bên cạnh ...

‘Bạn ... bạn ... chẳng lẽ cho Tử Hạo ...’

Trái với vẻ kinh hãi của cô, Tĩnh Nghiên rất thoải mái, cô thẳng thắn tiếp lời Sầm Tử Tranh: ‘Tôi chỉ muốn thuận nước đẩy thuyền, giúp Thư học trưởng làm một chuyện tốt mà thôi! Anh ta chỉ uống một loại thuốc kích thích mới nhất của Thái Lan, ồ, nói trắng ra thì chính là thuốc kích dục!’

‘Điên rồi! Tĩnh Nghiên, bạn biết mình đang làm gì sao?’

Sầm Tử Tranh không nhìn được tròng mắt quá to một câu. Cô vội vàng đẩy Thư Tử Hạo ra, loạng choạng rời khỏi giường.

Đây là Tĩnh Nghiên sao? Đây là bạn tốt của cô sao? Là Tĩnh Nghiên dịu dàng hòa nhã đây sao?

‘Tôi đương nhiên biết mình đang làm gì. Chỉ có điều ... chắc chắn ...’

Tĩnh Nghiên chợt hung hăng trừng cô, nét mặt phẫn hận, ‘Không ngờ cô thật may mắn, không có uống rượu đỏ mà tôi đã chuẩn bị sẵn. Nhưng không phải lúc nào may mắn cũng đi cùng cô, giờ tôi sẽ khóa cánh cửa này lại, cô có muốn chạy đằng trời cũng không thoát, cũng đừng hy vọng hảo huyển rằng Thư học trưởng sẽ tha cho cô bởi vì ... chỉ lát nữa thôi anh ta đã không còn là một con người nữa mà đã trở thành một loại dã thú ...’

Nói đến đây cô nhìn gương mặt càng lúc càng tái đi của Sầm Tử Tranh, cười càng ái muội, nhẹ giọng nói: ‘Chỉ có điều mình hơi lo lắng cho sức khỏe của cậu liệu có chịu nổi một đêm triền miên cùng Thư học trưởng không thôi? Hahaha ...’

Tràng cười lớn của Khương Tĩnh Nghiên lọt vào tai Sầm Tử Tranh nghe thật chói tai, lại khiến cô càng đau lòng hơn.

Sầm Tử Tranh trừng to mắt nhìn Tĩnh Nghiên, cô gái trước mặt thật sự quá xa lạ, một nỗi lo lắng chợt dâng trong lòng khiến cô không biết nên nói gì nữa, chỉ vội vàng nhắm hướng cửa mà chạy ...

‘Muốn chạy sao?’ Trong mắt Tĩnh Nghiên chợt xẹt qua một tia âm hàn, sau đó quơ tay chụp lấy một món đồ trang trí trên bàn ...

Ngay lúc vừa chạm đến nắm cửa Sầm Tử Tranh không ngờ sau lưng mình Khương Tĩnh Nghiên lại có hành động táo tợn như thế, cô chỉ kịp rên lên một tiếng sau đó cả người như một cánh diều đứt dây từ từ ngã xuống ...

Chương 54: Hành động đáng sợ (1)

‘Tĩnh Nghiên...’

Sầm Tử Tranh chợt thấy từ cổ truyền đến một cơn đau kịch liệt sau đó cả người mềm nhũn, ngã khụy xuống, đầu đập lên tấm thảm dày trải sàn, cũng may là tấm thảm kia đủ dày bằng không nhất định là bị thương đổ máu ...

Khương Tĩnh Nghiên ném bình trang trí, “hung khí” trong tay, không nói một lời bước đến nủu chặt mái tóc dài của cô ...

‘Cô cho rằng mình có thể chạy trốn đi đâu, hở?’

‘Ồ ...’

Sầm Tử Tranh bị đau không nhìn được kêu lên một tiếng, cô cố giữ im lặng, nhìn Tĩnh Nghiên nói: ‘Bạn ... bạn ... sao có thể làm vậy với mình chứ? Tĩnh Nghiên ... bạn ...’

‘Nhìn lầm tôi rồi, đúng không? Cô cho rằng cô làm những chuyện kia thì tôi có thể tha thứ cho cô, có thể quên đi những gì cô đã làm cho gia đình tôi sao? Hay là cô muốn thấy tôi vì những chuyện kia mà cảm động đến rơi lệ? Tôi biết cô làm vậy chẳng qua chỉ là chuộc tội thôi, mà tội lỗi của cô cả đời này cô cũng không trả hết!’ Tĩnh Nghiên nhắc cô dậy sau đó kéo trở lại giữa phòng.

‘Đừng ... Tĩnh Nghiên ... đừng ...’ Theo bản năng Sầm Tử Tranh nủu chặt cửa phòng dù từng cơn choáng váng đầu ập đến khiến cô cảm thấy mình không thể duy trì sự tỉnh táo bao lâu nữa.

Tiếng cười lạnh của Tĩnh Nghiên vang lên bên tai cô, liền sau đó cả người cô đã bị đẩy đến bên giường, ngã ngồi bên cạnh Thư Tử Hạo.

‘Muốn biết vì sao, đúng không?’ Khương Tĩnh Nghiên đứng cách giường một khoảng, trên mặt lộ ra nét cười tàn nhẫn, ‘Tuy rằng tôi chưa có cách cho cô uống loại thuốc kích dục kia nhưng còn ...’

‘Tĩnh Nghiên, bạn ... thả mình đi đi ...’

Chưa nói hết lời Sầm Tử Tranh đã thấy mình bị kéo vào trong một lồng ngực nóng rực, trong lòng lập tức kinh hoàng không thôi, một tia hàn ý xuyên thẳng từ đầu xuống đến chân rồi lan khắp toàn thân, sau đó cả người cô bị ôm ngang lên.

Trên môi Tĩnh Nghiên nụ cười đắc ý càng sâu, cô đi đến trước mặt Thư Tử Hạo, kề môi bên tai hắn nói khẽ: ‘Học trưởng, Tử Tranh yêu nhất của anh đang ở trong lòng, cứ thoải mái hưởng thụ đi ...’

Nói rồi liền rời khỏi phòng, đầu cũng không quay lại một lần ...

‘Tĩnh Nghiên ... Tĩnh Nghiên ...’ Sầm Tử Tranh dùng hết sức lực đẩy mạnh Thư Tử Hạo ra rồi loạng choạng chạy về phía cửa nhưng rồi lập tức tuyệt vọng khi nghe tiếng cửa bị khóa vọng đến bên tai...

‘Thả mình ra, Tĩnh Nghiên ...’

Lúc này một đôi tay nóng rực từ phía sau đột nhiên ôm chặt lấy cô, một giọng nam trầm thấp thô ráp cùng tiếng thở hổn hển lướt qua bên tai: ‘Tử Tranh ... Tử Tranh ...’

Sầm Tử Tranh vội quay đầu lại thì đã thấy một đôi mắt mang đầy dục vọng nhìn thẳng vào mình, ngay sau đó cô cảm thấy cả người bị nhấc bổng lên sau đó bị ném mạnh lên giường!

Cơn đau truyền đến khắp người khiến cô suýt nữa thì ngất đi, cô kinh sợ nhìn chăm chăm Thư Tử Hạo, hoảng sợ nhìn thân thể cường tráng đang dần áp xuống người mình.

Sầm Tử Tranh mở miệng định hét lên, định kêu cứu nhưng thế nào cũng không kêu được thành lời bởi vì bàn tay to của hắn đã bịt kín nơi miệng cô.

‘Ồ ...’ Sầm Tử Tranh sức lực vốn không lớn, lại vừa bị Tĩnh Nghiên tấn công, đầu càng lúc càng choáng váng, hôn trầm. Không được! Cô không thể ngất đi! Cô phải tỉnh táo bằng không ...

Nghĩ đến đây, như có một sức lực vô hình truyền đến trong người, Sầm Tử Tranh cố hết sức kéo tay hắn ra, nói như van xin: ‘Tử Hạo, anh tỉnh lại đi, đừng ... tuyệt đối không được ...’

‘Tử Tranh ... anh yêu em ... muốn em ...’

Hắn vừa thống khổ rên rỉ vòng tay vừa trối cô chặt hơn, dưới sự chi phối của thuốc kích thích, Thư Tử Hạo lúc này như một con thú không có lý trí, chỉ muốn cắn nuốt con mồi để thỏa mãn cơn thèm khát.

‘Tử Hạo, anh không thể đối xử với em như thế ... em sẽ hận anh ... hận anh cả đời ...’

Toàn thân Sầm Tử Tranh nhũn như bông, khi cô dần mất đi ý thức, chỉ mơ hồ thốt lên một câu này.

Người con gái dưới thân không còn giấy dũa, hàng mi dày rợp dần khép lại che đi đôi mắt trong suốt, khóe mắt còn treo một giọt nước mắt trong veo. Thư Tử Hạo ngắc đầu, lý trí trong hắn không ngừng dấy dụa, sự mềm mại truyền đến nơi tay khiến hắn không nỡ buông tay, đôi mắt thâm trầm khóa chặt nơi gương mặt xinh xắn lúc này đã mê man, hơi thở càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng hỗn loạn ...

Nhưng ...

Lời cô nói còn văng bên tai hắn, thức tỉnh tia lý trí cuối cùng trong đầu hắn. Cô là Tử Tranh, cô sẽ hận hắn!

‘Tử Tranh ... Tử Tranh ...’

Thân thể dưới thân hắn vẫn bất động, yêu kiều như một món ăn ngon đang chờ người hưởng dụng, giọng nói của hắn bởi vì ngọn lửa cực nóng trong người bùng bùng cháy mà trở nên khàn đục. Tư thái “mời anh hưởng dụng” này của cô không giây phút nào là không kích thích bản năng nguyên thủy nhất của đàn ông trong hắn ...

Tác dụng của thuốc càng lúc càng rõ rệt!

Bàn tay to cách một lớp y phục nhẹ vuốt theo những đường cong mạn diệu trên người cô, không biết bao nhiêu lần bản năng gào thét kêu gọi hắn vượt qua lớp che chắn kia nhưng rồi một lần lại một lần một chút lý trí còn sót lại trong đầu hắn kềm chế lại. Nhưng ... cô gái dưới thân tốt đẹp như thế, cô đáng lý phải là của hắn, là của hắn!

Lần nữa lật người lại, đôi môi nóng rực in lên làn da mịn màng của cô, ham muốn đã chiến thắng lý trí. Hắn muốn cô! Điên cuồng muốn cô!

Thân thể cô vô ý thức giãy dụa đôi chút, gương mặt xinh xắn như một đóa hoa lê trong mưa, mái tóc dài mềm mại xỏa tung làm nổi bật làn da trắng nõn gần như là trong suốt của cô, đẹp đến nỗi làm người ta thương tiếc.

Thư Tử Hạo lúc này chợt có chút tỉnh táo lại, hai tay hắn chống đỡ lấy thân thể, trên trán toát ra một lớp mồ hôi mỏng, hơi thở nam tính thô ráp tràn ngập cả căn phòng. Hắn ngưng thần nhìn người phụ nữ dưới thân, cô trong suốt và yếu ớt như một con búp bê bằng thủy tinh. Cúi thấp đầu, Thư Tử Hạo đặt một nụ hôn lên vầng trán thánh khiết của cô, nhẹ nhàng giúp cô lau đi giọt lệ nơi khóe mi rồi có chút mê muội vùi đầu vào mái tóc dài thơm ngát của cô, trầm mê hô hấp mùi hương của riêng cô.

Một lúc lâu sau, hắn lão đảo đứng dậy, trong cổ họng không khống chế được bật ra một tiếng rống như dã thú, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cổ nén dục vọng đang bùng bùng thiêu đốt cả người hắn.

Rầm rầm rầm!!!!

Hắn đập mạnh cửa phòng chùng như đập sập nó, miệng không ngừng gào thét, ‘Mở cửa! Đáng chết! Mở cửa ra mau!’

Nếu như hắn còn không rời đi, hắn nhất định không khống chế được chính mình mà xâm phạm cô! Hắn không muốn cô hận hắn suốt đời!

Rầm!!!

Lại một tiếng đập cửa thật lớn, hắn dùng chính thân mình của mình đẩy cửa ra, sau những nỗ lực cuối cùng cánh cửa cũng được phá, vừa lão đảo thân hình bước ra thì đã nhìn thấy Tĩnh Nghiên đứng đó, ánh mắt đầy oán hận.

‘Thư học trưởng, anh chẳng thà ủy khuất chính mình cũng không muốn làm tổn thương cô ấy sao?’

‘Tránh ra!’

Hô hấp của Thư Tử Hạo đã không thông thuận như bình thường nữa, hắn cắn chặt môi cố nén từng cơn sóng dục vọng đang gào thét trong cơ thể mình, trên trán mồ hôi càng lúc càng dày đặc, gian nan lên tiếng.

Tĩnh Nghiên chặn hắn lại, không hề có ý buông tay, trong mắt ngoài sự khó tin thì chỉ có khó tin. ‘Anh điên rồi sao? Loại thuốc mà anh uống là thuốc kích thích loại nặng nhất của Thái, nếu như anh không phát tiết thì sức tàn phá của nó đối với cơ thể anh là rất nặng nề. Anh nghe hiểu không? Bây giờ người anh yêu nhất đang ở kề bên anh, nhanh lên, muốn cô ta! Có được cô ta chuyện gì cũng được giải quyết!’

167. Quyển 10 - Chương 55-56

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 55: Hành động đáng sợ (2)

Thư Tử Hạo đẩy mạnh Tĩnh Nghiên ra, loạng choạng chạy xuống cầu thang nhưng mới bước được mấy bước thì Tĩnh Nghiên đã níu hắn lại từ phía sau...

‘Thư học trưởng, sao anh lại thế chứ? Sao anh lại phải như thế? Người phụ nữ đó ... người đang nằm trên giường anh, anh thật sự phải ủy khuất chính mình vậy sao?’

Sự mềm mại truyền đến từ thân thể đang áp sát sau lưng hắn, những đường cong mạn diệu khiến hắn run lên. Thư Tử Hạo luống cuống quay người lại, đôi mắt thâm trầm nhìn xoáy vào Khương Tĩnh Nghiên.

Tĩnh Nghiên cắn cắn môi, vẻ oán hận không dấu được trên gương mặt xinh đẹp, ‘Thư học trưởng, không ngại nói với anh, em rất thích anh, thích đã rất lâu nhưng bởi vì báo phục, em đã không ngại lợi dụng anh. Anh hận em cũng được, ghét em cũng được, tóm lại, em không thể thua, càng không thể để Sầm Tử Tranh sống tiêu dao khoái hoạt được!’

‘Tĩnh Nghiên em ...’

Thư Tử Hạo cắn môi đến rướm máu, chỉ mong hành động này của mình có thể giúp đè nén cơn sóng nhiệt trong cơ thể, bàn tay hắn hung hăng nắm chặt lại để những móng tay cắm thẳng vào lòng bàn tay hồng thục tỉnh chính mình nhưng thân hình trong lòng quá mềm mại, mùi u hương thoang thoảng ập vào mũi khiến hắn mấy lần suýt không chế không được.

‘Thư học trưởng, anh khó chịu lắm phải không? Vào phòng được không? Chỉ cần bước vào đó anh sẽ không còn khó chịu nữa ..’ Tĩnh Nghiên nhìn thấy những cử chỉ này của hắn liền biết hắn đã nhịn đến cực hạn, không ngừng nhẹ giọng thủ thỉ bên tai hắn.

‘Tránh xa anh ra, tránh ra!’

Thư Tử Hạo thấp giọng rống, sau đó thân hình khẽ loạng choạng, một bàn tay chống vịn lên tường, trên trán mồ hôi từng giọt nhỏ xuống trên cằm.

‘Anh ...’

Tĩnh Nghiên nắm chặt bàn tay, cô thật không ngờ người đàn ông này lại quật cường như vậy. ‘Anh còn không chạm vào cô ta, người bị hủy sẽ là chính anh, anh nghe rõ chưa?’

Cô xoay người lại, rống to về phía hắn.

Thư Tử Hạo rùng mình, đôi mắt thăm thẳm nhìn thẳng vào mắt Tĩnh Nghiên, hai tay hung hăng bấu chặt vai cô: ‘Vì sao em lại trở thành như thế? Vì sao chứ? Anh và Tử Tranh vẫn luôn xem em là bạn tốt, là người bạn tốt nhất vậy mà em ... lại hãm hại chúng tôi? Em làm vậy để làm gì? Nói!’

‘Bởi vì trả thù. Bởi vì chỉ có hủy đi cô ta mới nguôi được mối hận trong lòng em. Em hận cô ta! Em muốn tự tay hủy đi hạnh phúc của cô ta!’ Tĩnh Nghiên không chút sợ sệt nhìn thẳng vào đôi mắt thâm u của hắn, ‘Hơn nữa, cô ấy không phải là người mà Thư học trưởng luôn ái mộ hay sao? Em làm như vậy chẳng qua là giúp anh hoàn thành tâm nguyện thôi!’

‘Cách làm này của em gọi là hoàn thành tâm nguyện sao? Em làm như vậy là hại anh, là hủy đi Tử Tranh!’ Dùng hết lý trí còn sót lại Thư Tử Hạo rống to, ‘Anh nói cho em biết, Tình Nghiên, anh chẳng thà tùy tiện tìm một người khác hoặc làm tổn thương mình cũng sẽ không làm hại đến Tử Tranh!’

Nói rồi hấn xoay người gian nan rời đi Tình Nghiên.

‘Đừng ... Không ... Anh không thể đi!’ Vội chặn lại hướng đi của hấn, Tình Nghiên nói một cách kiên định, ‘Em sẽ không để anh đi!’

‘Tránh ra!’ Giọng thô ráp của Thư Tử Hạo rống lên, dục vọng đã làm mất hấn nhuộm một màu đỏ.

‘Không đi trừ phi là anh chịu trở về căn phòng kia!’ Tình Nghiên không hề có ý định lùi bước.

‘Anh nói lại một lần cuối cùng, tránh ra!’ Hấn rống to hơn, trên tay trên trán đều nổi gân xanh, hấn giờ đây chẳng khác gì một con thú giãy dụa trong lồng.

Tình Nghiên liều mạng lắc đầu, ánh mắt cực kỳ kiên định nhìn hấn.

Hấn không thể đi! Hấn đi rồi cô lấy ai để dả kích Sầm Tử Tranh? Làm sao để phát tiết cơn giận trong lòng cô?

‘Em thật sự không tránh ra?’ Ánh mắt Thư Tử Hạo sáng lờ lờ nhìn cô chăm chăm, dục vọng hầu như đã không che lấp được.

‘Không! Em không tránh ra! Em sẽ không để anh bước ra khỏi căn phòng này!’ Tình Nghiên lạnh lùng nhìn hấn, trong đáy mắt chỉ còn có thù hận.

Thư Tử Hạo không nói lời nào nữa, tác dụng của thuốc khiến bàn tay và cả người hấn run rẩy không thôi. Hấn nhợt nhạt cười, giọng nói cũng khẽ run ...

‘Đây là em tự chọn, tuyệt đối đừng hối hận!’

Lời nói chưa dứt thì tay hấn đã vươn ra tóm lấy cô gái trước mặt vào lòng, dùng thân thể mềm mại của cô miêu tả thân thể cường tráng đang nóng hừng hực của mình.

‘Thư học trưởng, anh định làm gì?’ Hơi thở nam tính nóng rực của hấn phất qua mặt cô khiến Tình Nghiên kinh hãi không thôi, giọng nói cũng bắt đầu run run.

‘Làm gì? Vào phòng chẳng phải em sẽ biết sao?’ Nói rồi hấn nhấc bổng cô lên, chân vung lên đá cánh cửa phòng cạnh bên, bước nhanh vào rồi sập cửa lại.

Đây là một gian phòng dành cho khách, sang trọng nhưng lạnh lẽo.

Cả người Tình Nghiên bị ném mạnh lên giường, lực ném quá mạnh khiến cô đau đến đầu vầng mắt hoa.

‘Thư học trưởng anh ...’ Cô vừa định trở mình thì lần nữa bị thân thể cường tráng của hấn áp xuống.

‘Nếu như thuốc là do em cho anh uống, lẽ đương nhiên là em đến nhận hậu quả, không phải sao?’ Hơi thở thô ráp của hấn phất qua má cô.

‘Không ... Đừng ...’ Khi bàn tay hấn hung hăng xé rách quần áo cô, Tình Nghiên rốt cuộc cũng biết ý đồ của hấn, liền không ngừng dẫy dụa.

‘Nữ nhân ngọc, chẳng lẽ em không biết càng dẫy dụa càng kích phát dã tính trong người đàn ông sao?’ Thư Tử Hạo vốn đã chẳng còn bao nhiêu lý trí dưới sự kích thích của thuốc, lại thêm người phụ nữ dưới thân mềm mại xinh đẹp càng khiến hấn khó mà kiềm giữ.

Thân thể Tình Nghiên trong phút chốc trở nên cứng đờ. Sao lại như thế? Kế hoạch của cô vốn không phải là như vậy!

‘Buông em ra! Người mà anh muốn không phải là em, là Sầm Tử Tranh mới đúng!’

Cô dùng hết sức mới đẩy Thư Tử Hạo ra được một chút sau đó liều mạng hướng về phía cửa chạy nhưng bàn tay vừa nắm đến tay nắm cửa thì mái tóc dài đã bị người níu lại...

‘Ồ ...’ Cô đau đớn kêu thất thanh một tiếng, xoay đầu nhìn lại đã thấy đôi mắt đỏ ngầu của Thư Tử Hạo đang chăm chăm nhìn chính mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

‘Chẳng lẽ em quên mình cũng là phụ nữ sao? Người mà bây giờ anh cần ... là em!’

Mặt hắn càng lúc càng kề sát mặt cô, bàn tay không chút lưu tình xé toang quần áo cô, chỉ nghe ”soạt ...” một tiếng, ngay lập tức làn da trắng như tuyết của cô đã bại lộ trước mặt hắn.

‘Thư học trưởng, anh phải nhìn cho rõ, em là Tĩnh Nghiên, không phải Sầm Tử Tranh ... xin anh ... đừng ...’ Nỗi sợ hãi đã khiến toàn thân cô run rẩy, ngay cả giọng nói cũng đứt quãng.

‘Không phải là em thích anh sao? Nếu như không thuộc về anh, em làm sao biết em thích anh đến mức nào, hử’ Nói rồi hắn vung tay lên lần nữa, lạnh lùng xé toạc những mảnh vải cuối cùng che chắn trên người cô.

Dưới ánh mặt trời nhàn nhạt mùa đông, thân thể tuyết trắng của cô như phát ra một vầng sáng, mà khi tiếp xúc với đôi mắt nóng rực đỏ ngầu của hắn, thân thể đó run càng dữ dội.

Ánh mắt của Thư Tử Hạo đã hoàn toàn thay đổi mang theo một loại bản năng chiếm hữu trời sinh của đàn ông đối với phụ nữ, là một loại dã tính xâm lược nguyên thủy ...

Khi hắn càng lúc càng đến gần cô, Tĩnh Nghiên chột vung tay, một cái tát vang dội rơi trên gương mặt anh tuấn của hắn.

‘Thư Tử Hạo, anh tỉnh lại! Tỉnh táo lại cho em!’

Chương 56: Hành vi khác thường (3)

Một cái tát này, đánh thật đau. Tĩnh Nghiên chỉ thấy tay mình bỏng rát, lại liếc mắt nhìn về phía người đàn ông trước mặt, đã thấy trên mặt hắn dấu tay thật rõ ràng ...

Cô không biết, là đàn ông không ai chịu nổi điều này!

Cô không biết, cái tát này đối với dục vọng của đàn ông mà nói thì chỉ càng có kích phát nó bùng nổ thêm.

Cô không biết, hành vi của cô đối với một người đàn ông bị bỏ thuốc mà nói, là một loại hủy diệt!

Còn chưa phản ứng kịp thì cả người Tĩnh Nghiên đã bị người hung hăng đẩy ngã xuống tấm thảm dày, tầm mắt vừa vận chống chọi với cặp mắt đỏ ngầu như dã thú của Thư Tử Hạo.

‘Thư học trưởng ...’ Cô lắp bắp kêu, răng lập cập đánh vào nhau, cô đã nhận ra tín hiệu nguy hiểm trong đôi mắt kia.

Đó là anh mắt gì vậy? Đây ngập sự xâm lược và chiếm hữu mãnh liệt ...

Không biết vì sao cô có một loại cảm giác tai họa sắp đến thật khó tránh!

Sự sợ hãi và kinh khiếp của Tĩnh Nghiên rơi vào mắt Thư Tử Hạo lại mang theo một sự dụ hoặc rất riêng, hắn bắt đầu xé toạc y phục của mình, dây lưng cũng vắt sang một bên, bộ tây trang sang quý thoáng chốc đã vung vãi trên mặt đất ...

‘Không ... Đừng ...’

Tĩnh Nghiên lạnh hết toàn thân như vừa bị dội nước lạnh, theo bản năng cô không ngừng co quắp thân thể, càng lúc càng lùi sát tường như muốn tìm một chỗ dựa đồng thời tay vươn ra nhẹ rút lấy lấy tấm drap giường định che đi thân thể đang không một mảnh vải của mình nhưng lập tức đã bị một cánh tay chặn lại sau đó eo bị một cánh tay khác chế trụ, cả người hoàn toàn bị vây hãm trong một không gian chật chội.

‘Học trưởng, anh tỉnh lại đi!’ Cô dùng sức chống nơi ngực hắn, giọng khàn khàn gào thét nhưng khi cảm nhận được nơi cứng rắn của hắn chống đỡ nơi chan mình, tiếng gào thét trở thành tiếng nài xin bất lực: ‘Cầu xin anh, buông tha em ...’

‘Buông tha?’ Bàn tay to đột nhiên giữ chặt nơi đầy đặn trước ngực cô, hung hăng xoa nắn, bờ môi mỏng câu lên một nụ cười đầy uy hiếp, gương mặt vốn tuấn tú bởi vì từng đợt sóng nhiệt dày vò mà ướt đầm mồ hôi ...

‘Vừa nãy không phải em lo lắng anh không có chỗ phát tiết sẽ tổn thương đến thân thể sao? Yên tâm, có em ở đây sao anh lại bạc đãi chính mình chứ?’

Tĩnh Nghiên thở rút một hơi không khí lạnh, toàn thân không ngừng run rẩy: ‘Đừng ... đừng vậy mà ...’

Lời của cô còn chưa nói xong thì đã nghẹn giữa chừng, nụ hôn thô ráp mà cuồng dã đã đoạt đi hô hấp của cô, bàn tay thô lỗ trượt theo những đường cong mượt mà trên người cô.

Nước mắt đã tràn ra khóe ngay từ giây phút đầu tiên hắn đặt môi lên môi cô, nhưng thế nào cũng không ngừng được hành vi thô lỗ đến điên cuồng của hắn.

‘Nước mắt của em chỉ càng kích thích tính chiếm hữu trong anh mà thôi!’ Không biết là do muốn phát tiết sự tức giận hay là vì tác dụng của thuốc mà Thư Tử Hạo giống như đã mất đi hết lý trí, vòng tay ôm lấy cô càng chặt khiến Tĩnh Nghiên không thể động đậy chút nào.

‘Thư Tử Hạo, tên điên này. Buông ra ... Buông ...’

Nụ hôn cuồng dã của Thư Tử Hạo rơi xuống trước ngực cô rồi trở nên càng điên cuồng cắn nuốt, lời của cô còn chưa dứt thì eo hắn khẽ động, xuyên thẳng qua người cô ...

Tĩnh Nghiên đã sớm ngất đi nhưng nước mắt vẫn còn long lanh treo nơi khóe mắt ...

Lúc cô tỉnh lại thì tuyệt vọng phát hiện mình đang nằm dựa sát vào tường tường, bức tường lạnh lẽo khiến cả người cô cũng lạnh như băng nhưng trong cơ thể, tình dục nóng rực vẫn còn lưu lại trong người, cảm giác nóng và lạnh giao thoa khiến cô cực kỳ khó chịu.

Vòng eo mảnh khảnh đang bị giữ chặt trong một đôi cánh tay tinh trắng, thân thể dao động theo từng nhịp luật động của hắn, hơi thở nóng hầm hập phát qua bên tai khiến cô hung hãn cắn chặt môi.

Sầm Tử Tranh, mỗi hận này tôi làm sao tính với cô đây?

Qua mỗi một lần cao trào, khi tiếng rên rỉ thô ráp của đàn ông phảng phất bên tai cô, thì cảm giác thù hận trong lòng cô lại mãnh liệt thêm một tầng.

Mặt trời dần xuống núi chỉ còn lại những tia sáng yếu ớt của buổi hoàng hôn, sau khi phát tiết một lần cuối cùng dục vọng Thư Tử Hạo mới mê man ngã xuống, thân thể tinh trắng phủ một tầng mồ hôi mỏng dưới ánh hoàng hôn lại mang theo một sự dục hoặc đặc biệt.

Người phụ nữ bên cạnh hắn khẽ động dậy thân mình, sau nhiều lần nỗ lực cuối cùng cô cũng ngồi dậy được, mái tóc dài hỗn độn xoa tung trên vai, trên người cô dấu hôn và vết ứ bầm dày đặc rải khắp, cô chậm rì rì nhặt lấy y phục tán loạn trên sàn, chậm rãi mặc vào.

Cô vừa mặc vừa nhìn về phía người đàn ông bên cạnh ...

Hắn như một đứa trẻ được ăn uống no đủ đang an tường ngủ say sưa, ánh nắng hoàng hôn nhàn nhạt chiếu nghiêng xuống gương mặt anh tuấn của hắn, hoàn toàn không còn chút nào đáng sợ như lúc nãy nữa.

‘Biết hay không, em không hận anh, không hận anh chút nào ...’

Ngón tay của Tĩnh Nghiên dịu dàng vuốt ve gương mặt Thư Tử Hạo nhưng trong mắt là một sức sắc bén không gì bì kịp, ‘Người em hận chỉ có một, đó là Sầm Tử Tranh! Em sẽ để cô ta sống không bằng chết!’

Ngón tay cô run khẽ, sau đó toàn thân đều run rẩy.

‘Em thích anh, Tử Hạo ... nhưng vì sao anh lại dùng cách như vậy chiếm lấy em chứ? Vì sao ...? Vì sao anh chẳng thà làm tổn thương em cũng không muốn làm tổn thương Sầm Tử Tranh chứ?’ Càng nói hận ý trong mắt càng dày đặc.

Đột nhiên, như nghĩ ra điều gì cô loạng choạng bước về phía cửa phòng.

Sầm Tử Tranh vẫn nằm bất tỉnh trên giường, giữ nguyên tư thế như lúc ban đầu, rõ ràng là cô vẫn chưa thoát khỏi tình trạng hôn mê.

‘Hahaha ...’ Tĩnh Nghiên ngẩng đầu cười dài nhưng nước mắt bắt đầu trào ra khóe mi.

‘Sầm Tử Tranh, cô ngàn vạn lần đừng trách tôi, có trách thì trách ông Trời đã an bài tất cả!’ Cô chạy như điên đến bên cạnh Sầm Tử Tranh, tê tâm liệt phế rống lên.

Mất một lúc lâu Tĩnh Nghiên mới bình tĩnh trở lại, sau đó cô ta đỡ Sầm Tử Tranh dậy, dùng hết sức lực công cô lê sau đó cẩn rằng bước từng bước một trở lại gian phòng vừa nãy ...

Đẩy cửa phòng ra sau đó bước đến bên cạnh Thư Tử Hạo, đẩy cả người Sầm Tử Tranh ngã nhào bên cạnh hắn.

‘Không phải cô yêu Cung Quý Dương lắm hay sao? Tốt thôi, tôi chính là muốn Cung Quý Dương tận mắt nhìn thấy một màn này!’ Khương Tĩnh Nghiên lẩm bẩm một câu, sự điên cuồng trong mắt càng rõ rệt sau đó cởi hết quần áo trên người Sầm Tử Tranh ...

Một đôi nam nữ không mảnh vải che thân, tư thế lại ái muội đến không chịu nổi nằm trên một chiếc giường ...

Máy ảnh không ngừng lóe sáng, theo từng tiếng lách cách, nụ cười đắc ý trên mặt Tĩnh Nghiên càng sâu ...

Cung Viên

Cung Viên vào lúc này tràn ngập mùi thuốc súng.

Cung Quý Dương đang ở phòng khách không ngừng đi tới đi lui, trên mặt có thể thấy rõ sự lo lắng và tức giận, ngay cả Cung Doãn Thần và Trình Thiên Tây cũng không giấu được sự sốt ruột.

‘Quý Dương, ta nghĩ điện thoại của Tử Tranh chỉ là hết pin thôi. Con đừng lo lắng vội, chúng ta kiên nhẫn chờ thêm lát nữa!’ Cung Doãn Thần lên tiếng trấn an con trai.

Cung Quý Dương nhắc áo khoác lên, hắn không còn đủ bình tĩnh để chờ nữa, lúc vừa định đẩy cửa bước ra ngoài thì quần gia di Tề đã chạy vội vào, hỗn hển vừa thở vừa nói: ‘Thiếu gia, thiếu ... thiếu phu nhân trở về rồi ...’

Mắt Cung Quý Dương liền sáng lên, hắn không nói tiếng nào, bước nhanh về phía cửa.

Ánh trăng bàng bạc và ánh đèn rực rỡ chiếu khắp nơi khiến Cung Viên sáng như ban ngày nhưng đồng thời cũng soi rõ gương mặt tiêu tụy của Sầm Tử Tranh.

168. Quyển 10 - Chương 57-58

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 57: Tàn nhẫn và thâm tình

‘Tử Tranh ...’ Trong mắt Cung Quý Dương thoáng qua nét kinh ngạc, hắn bước vội về phía cô, ôm chặt cô vào lòng, đầu lòng cực kỳ khi cảm nhận được người phụ nữ trong lòng mình đang run rẩy.

Cơn gió lạnh đầu xuân tuy rằng không quá khắc nghiệt, dù cây cỏ không ngừng xao động nhưng Sầm Tử Tranh run rẩy đến mức này rõ ràng là cực kỳ không thích hợp.

‘Quý Dương ...’ Cảm nhận được hơi thở và vòng tay quen thuộc, đôi môi anh đào run khê, như muốn nói gì đó lại thôi.

‘Tranh Tranh, có chuyện gì vậy?’ Cung Quý Dương rất nhanh đã nhận ra trạng huống của cô có gì đó không thích hợp, đôi mắt tà tứ chợt thoáng hiện sự sốt ruột và lo lắng.

‘Quý Dương, em ...’ Trong mắt cô thoáng qua một tia bi thương và nản chí rồi có lẽ là do quá kiệt sức, cô ngất đi trong tay Cung Quý Dương ...

Cũng là một đêm trăng, cũng là một căn biệt thự, khác chăng là người trong căn biệt thự.

Khi Thư Tử Hạo từ trong giấc ngủ trầm trầm nặng nề tỉnh dậy, sự lạnh lẽo khác thường trong căn phòng khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, nơi trước ngực có chút lạnh khiến hắn ngạc nhiên nhìn lại chính mình thì càng ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy trên người không một mảnh vải. Đây là chuyện gì chứ?

Đầu nhức như búa bổ, càng giống như kiệt sức sau khi say rượu phóng túng quá độ nhưng hình như có gì đó không bình thường.

Cơn đau đầu khiến hắn thống khổ rên lên một tiếng, trong mơ hồ hắn như ngửi được một mùi thơm như có như không, càng hoang mang hơn khi nhìn thấy bên gối rơi rụng mấy sợi tóc dài.

Tử Tranh?

Cái tên đầu tiên xẹt qua trong đầu hắn. Là cô, đúng vậy, mùi hương thanh mát u nhã này là của riêng cô!

Tối hôm qua ...

Day day thật mạnh huyết Thái Dương của mình, trong đầu hắn lướt qua những mảnh ghép rời rạc ...

Ánh mắt khiếp sợ cực kỳ của một người phụ nữ, tiếng quần áo bị xé toạc, sự mềm mại dưới thân, còn có dục vọng không thể phát tiết ...

Trong mắt Thư Tử Hạo thoáng qua một tia hoảng hốt, hắn nhặt vội quần áo, hỗn độn khoác lên trên người.

‘Tình Nghiên, Tình Nghiên ...’

Giọng nói trầm thấp mang theo một tia lo lắng vang khắp căn biệt thự nhưng hoàn toàn không có một tiếng đáp lời.

Cửa của từng căn phòng một đều bị mở ra, cho đến khi mở ra cửa của một căn phòng, thân hình thon dài của Thư Tử Hạo chợt khựng lại, những gì hiện ra trước mắt khiến hắn thật không dám tin.

Đây vốn là căn phòng dành cho Tình Nghiên, nhưng ngay lúc này trong phòng thật lạnh lẽo, chăn gối được xếp chỉnh tề nhưng hoàn toàn chẳng có hơi người.

Thấp giọng rủa thầm một câu, Thư Tử Hạo bước nhanh vào phòng, mở ra cửa tủ quần áo ... đúng như hắn nghĩ, tủ quần áo hoàn toàn trống rỗng.

Tình Nghiên đã đi rồi!

Đi thật lặng lẽ, không một tiếng giã từ cũng như cô đã từng lặng lẽ xuất hiện trước mặt hắn ...

Cung Viên

Lại là một buổi bình minh nắng ấm, mùa xuân đang đến gần như mang đến cho nhân loại sự sống và hy vọng. Ánh mặt trời ấm áp xua tan cái lạnh của mùa đông giá, cây cỏ cũng bắt đầu nảy lộc đâm chồi.

Cộc cộc cộc

Cửa phòng ngủ vang lên mấy tiếng gõ nhẹ, không nghe tiếng trả lời, người đứng ngoài cửa liền tự động đẩy vào.

Người vừa bước vào là Trình Thiên Tây, trên tay bà là một khay thức ăn.

‘Quý Dương ...’ Bà nhìn đứa con trai vẫn luôn túc trực bên giường, ánh mắt đăm đăm dõi theo Sầm Tử Tranh vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

‘Mẹ, sao phải phiền mẹ tự bê lên thế này?’ Tiếng gọi của Trình Thiên Tây làm Cung Quý Dương bình tĩnh, hắn nhìn mẹ mình, nhẹ giọng nói.

‘Mẹ không yên tâm nên muốn đến xem sao. Bác sĩ Từ nói sao vậy con?’ Trình Thiên Tây nhìn con trai và con dâu, ánh mắt có chút thương xót.

‘Không có gì đáng ngại, chỉ là bị sợ hãi quá độ mà thôi!’ Cung Quý Dương tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong mắt, sự lo lắng không giảm đi chút nào.

Trình Thiển Tây nhẹ thở dài một tiếng, ‘Sao lại như thế chứ? Sáng hôm qua lúc con bé ra khỏi nhà còn tốt lắm mà!’

Cung Quý Dương nghe mẹ nói vậy, ánh mắt chợt tối lại, hần không nói gì thêm mà đứng dậy bước ra cửa, dặn dò người làm mấy câu. Không lâu sau đó, mấy người vệ sĩ ăn mặc như người thường xuất hiện trước mặt hần.

‘Cung tiên sinh!’ Mấy vệ sĩ cung kính cúi người lên tiếng chào.

Cung Quý Dương trầm giọng hỏi, sắc mặt cũng trở nên âm trầm đáng sợ: ‘Ngày hôm qua là nhóm các người phụ trách sự an toàn của phu nhân?’

‘Dạ, Cung tiên sinh ...’ Hô hấp của mấy người vệ sĩ dần trở nên dồn dập.

‘Sáng hôm qua sau khi phu nhân rời khỏi công ty thì đã đi đâu?’ Giọng Cung Quý Dương càng lúc càng lạnh.

Những vệ sĩ dè dặt trả lời: ‘Chúng tôi thấy phu nhân đi ... đi đến đường Sachens ...’

‘Cái gì?’ Mắt Cung Quý Dương chợt rút lại, trong đáy mắt càng thêm thâm trầm, ‘Ta chắc đã có nói qua nơi nào thì phu nhân không được đến!’

Giọng hần không cao nhưng như một ngọn roi quất lên người những người vệ sĩ.

‘Cung tiên sinh, chúng tôi không dám ngăn phu nhân lại ...’ Những người vệ sĩ sợ run, lập cập lên tiếng giải thích.

Ánh mắt Cung Quý Dương chợt híp lại, trong đáy mắt thoáng qua một tia hàn ý khiến người ta không rét mà run, sau đó hần ấn một phím trên điện thoại ...

‘Cung tiên sinh, xin ngài, cho chúng tôi thêmm cơ hội. Cung tiên sinh ...’ Trên mặt ai nấy đều không giấu được nét sợ hãi.

Chỉ trong tích tắc, ba người đàn ông trong bộ tây trang màu đen, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng đã nghiêm chỉnh đứng trước mặt những người vệ sĩ.

‘Đem đám người vô dụng này đi cho khuất mắt ta. Ta không muốn nhìn thấy họ nữa!’ Cung Quý Dương nắm chặt bàn tay, ánh mắt lạnh lùng đến cực điểm.

‘Dạ, Cung tiên sinh!’

Ba người áo đen cung kính đáp lời sau đó không nói thêm gì nữa lúi lúi những người vệ sĩ kia ra ngoài.

‘Quý Dương, ta biết con lo lắng cho sự an nguy của Tử Tranh nhưng cũng đâu cần làm đến mức tuyệt tình như thế!’ Trình Thiển Tây đứng bên cạnh chứng kiến một màn này từ đầu đến cuối, bà bất nhẫn than dài một tiếng.

Cung Quý Dương bước đến bên cạnh giường Sầm Tử Tranh, lẳng lặng ngồi xuống, bàn tay to nhẹ vuốt ve gương mặt trắng nhợt của cô, một lúc sau mới điềm đạm nói: ‘Con thật hận mình không có ở bên cạnh Tranh Tranh, thậm chí đã xảy ra chuyện gì con cũng không hay biết chút nào ...’

Ánh mắt âm hàn vừa nãy đã hoàn toàn biesnb mất, chỉ còn lại tình yêu và sự đau lòng.

Trình Thiển Tây làm sao không biết tâm tình của con trai chứ nhưng bà chỉ còn cách nhẹ giọng khuyên bảo: ‘Quý Dương, từ tối qua đến giờ con cũng chưa chợp mắt, cũng không ăn uống gì, như vậy rất có hại cho sức khỏe! Nghe lời mẹ, đi nghỉ ngơi một chút đi, ở đây có mẹ trông chừng cho Tử Tranh là được rồi!’

Cung Quý Dương không trả lời bà, hần chỉ nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Sầm Tử Tranh, âu yếm đặt lên môi hôn.

Trình Thiển Tây thấy vậy, biết có nói gì lúc này con trai cũng không nghe lọt tai, bà chỉ thở dài một tiếng lẳng lặng rời đi.

Nào ngờ khi cánh cửa phòng vừa khép lại thì người vẫn đang nằm trên giường từ tối qua rên khẽ một tiếng sau đó đôi mi dài nhẹ rung động ...

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương không dấu được sự vui mừng trên mặt và cả trong giọng nói, hấn cúi thấp đầu, nhẹ giọng gọi tên cô.

Chương 58: Tình vợ chồng (1)

Tiếng kêu mang đầy thâm tình vang lên rồi lan ra như sóng gợn mặt hồ.

Sầm Tử Tranh chậm chậm mở mắt ra, ánh mắt mê mang xen lẫn với hoảng hốt, khi ánh nắng mặt trời đập vào mắt, đôi mày bắt giắc hơi nhú lại, sau đó là một tiếng rên khẽ.

Thấy phản ứng của cô như vậy, Cung Quý Dương vội chạy đến kéo rèm cửa sổ lại, trong phòng lúc này chỉ còn lại ánh sáng nhàn nhạt của những ngọn đèn trên tường.

‘Tranh Tranh ...’ Vội vàng quay lại bên cạnh vợ, Cung Quý Dương nhìn cô chăm chú, nhẹ giọng gọi lần nữa.

Sầm Tử Tranh nhìn về phía hấn, khi nhìn thấy sự lo âu trong đôi mắt đen thâm thúy kia, sóng mắt cô chợt xao động ...

‘Quý Dương ... em ... em đang ở nhà sao?’

‘Phải đó. Em đang ở trong phòng của chúng ta. Nào, Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương nhẹ đỡ cô ngồi tựa vào đầu giường, cẩn thận giúp cô lấy một chiếc gối đệm nơi lưng, trên mặt vẫn còn lo lắng nhìn cô.

‘Tranh Tranh, nói cho anh nghe đã xảy ra chuyện gì?’

Sầm Tử Tranh đưa tay xoa nhẹ huyệt Thái dương đang ần ần đau nhưng ngay lập tức, bàn tay to của Cung Quý Dương đã thay thế chỗ cho bàn tay cô, sao đó ôm cô vào lòng, tỉ mỉ giúp cô xoa trán.

‘Tranh Tranh, tối hôm qua em đúng là dọa anh sợ chết khiếp, thấy em không có việc gì lại ngã xuống hôn mê bất tỉnh, anh lo lắng chết đi được!’ Hấn triu mến thì thầm bên tai cô.

Ủ trong lòng Cung Quý Dương, Sầm Tử Tranh hít thật sâu mùi long diên hương quen thuộc của chồng, trí nhớ về ngày hôm qua bắt đầu quay cuồng trong đầu cô ...

Cô nhớ rất rõ ràng mọi chuyện xảy ra, nhớ những lời cay nghiệt của Tĩnh Nghiên, nhớ vẻ lạnh lùng đến tàn nhẫn trên gương mặt thân quen kia, nhớ ánh mắt cuồng dã của Thư Tử Hạo khi hấn đề cô xuống giường, nhưng đến đó thì cô mất đi ý thức ...

Mà sau khi cô tỉnh dậy thì mới kinh hoàng phát hiện ra mình vẫn còn đang ở trong căn biệt thự của Thư Tử Hạo, vẫn nằm trên chiếc giường lớn kia, nhưng có khác là ... trên người không mảnh vải che thân đang nằm cạnh Thư Tử Hạo.

Quần áo của cô rơi vãi đầy trên đất, mà Thư Tử Hạo thì cũng chẳng khác gì cô ...

Nhớ đến đây, cả người Sầm Tử Tranh chợt run lên, một tia hàn ý chợt tràn khắp châu thân, ngay cả lồng ngực ấm áp của Cung Quý Dương nhất thời cũng không xua tan đi được.

Chừng như nhận ra sự khác thường của vợ, Cung Quý Dương nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, giọng đầy quan tâm hỏi: ‘Tranh Tranh, nói cho anh nghe hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Anh biết em ... đã đi đến đường Sachens!’

Nghe đến địa danh này, thân thể Sầm Tử Tranh run càng lợi hại, trong mắt không dấu được sự hoảng sợ và bất lực.

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương ôm cô càng chặt hơn, ‘Nói cho anh nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em như thế này anh càng lo lắng hơn!’

Đối mặt với sự thâm tình của chồng, Sầm Tử Tranh càng thêm hoảng hốt và sợ hãi, cô không biết nên nói với chồng thế nào, cũng không biết một khi nói ra tất cả, Quý Dương sẽ có phản ứng như thế nào. Với cá tính của hần, cô thật sự sợ nếu như hần biết thì sẽ có hành động điên cuồng gì nữa.

‘Em ... em ...’ Cô lắp bắp nói không nên lời, thần sắc lộ vẻ đau khổ đến cực độ.

Cung Quý Dương biết chuyện này không đơn giản như hần tưởng tượng vì vậy sắc mặt càng ngưng trọng nhưng ngữ điệu vẫn ôn hòa, nói:

‘Tranh Tranh, em phải nhớ kỹ, em là vợ của anh, là người vợ mà anh yêu nhất. Đây là điều vĩnh viễn cũng không thay đổi. Bất kể có xảy ra chuyện gì em cũng nên cho anh biết. Anh là chồng em, là người gần gũi với em nhất, không có chuyện gì em không thể nói với anh cả, biết không?’

Ngập ngừng mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng Sầm Tử Tranh rũ hàng mi dài, trong chớp mắt đó ... nước mắt bắt đầu rơi ...

‘Tranh Tranh ...’ Cung Quý Dương thấy vậy càng sốt ruột bội phần.

‘Quý Dương ... em ... không sao ...’ Đấu tranh tư tưởng dữ dội nhưng cuối cùng Sầm Tử Tranh vẫn không có can đảm nói ra sự thật, cô run giọng nói.

Chẳng lẽ bắt cô nói cho người đàn ông mình yêu nhất rằng cô đã ... lên giường với một người khác?

Vừa nghĩ đến thân thể mình bị chiếm hữu bởi một người đàn ông khác thì Sầm Tử Tranh chỉ muốn chết đi cho xong.

Nhìn vẻ khổ sở của vợ, Cung Quý Dương trầm ngâm giây lát rồi xoay mặt cô đối diện với mình khiến cô không thể không nhìn thẳng vào mắt hần.

‘Tranh Tranh, anh biết nhất định là em đã trải qua chuyện gì đó rất khổ sở, anh cũng biết đây không phải là ý của em cho nên không sao cả, nói anh nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Anh với em là vợ chồng bao nhiêu năm rồi, có chuyện gì không phải cũng nên thành thực với nhau sau, trừ phi em ... không còn yêu anh nữa!’

‘Không, không phải vậy, Quý Dương. Anh biết là em yêu anh mà, anh vẫn luôn là người em yêu nhất, chỉ có anh thôi ...’

Sầm Tử Tranh chịu không nổi gánh nặng trong lòng đang đè cô đến ngạt thở, cô nhào vào lòng hần, nước mắt tuôn như mưa.

Cô yêu chồng mình, cho nên ... bảo cô làm sao nói với hần sự thật tàn nhẫn kia chứ?

Cô sai lầm rồi! Cô không ngờ Tĩnh Nghiên hận mình như thế, hận đến nỗi không tiếc tất cả để hủy diệt cô.

Cô là người bị hại, Thư Tử Hạo cũng vậy!

Cung Quý Dương nhẹ nhàng vỗ sau gáy cô như trấn an dù lòng dạ hần cũng rối bời, nhìn thấy vợ mình khổ sở như vậy hần cũng không nhẫn tâm truy vấn nữa, chỉ thở dài một tiếng: ‘Tranh Tranh, đừng khóc nữa. Anh chỉ mong giữa chúng ta không có chuyện gì chen vào giữa làm ảnh hưởng. Nếu như em không muốn nói cho anh biết thì ... anh không hỏi nữa ...’

Giọng nói của hần mang theo vô hạn bao dung và ân cần.

Sầm Tử Tranh ngẩng đầu nhìn chồng, trong mắt vẫn còn vương ánh lệ. Như chỉ chờ có thế, Cung Quý Dương cúi xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mắt cô, lau khô những giọt lệ khổ sở kia ...

Nào hay, hần càng ôn tồn dịu dàng thì nước mắt Sầm Tử Tranh rơi càng hung ...

‘Ngoan, đừng khóc nữa. Em như vậy anh cũng rất khó chịu!’

Cung Quý Dương hơi rời cô ra, đôi môi mỏng nóng rực nhẹ dờ xuống, vừa định hôn lên môi cô thì đã bị đẩy mạnh ra ...

‘Không, anh đừng đụng vào em ...’ Mặt Sầm Tử Tranh ràn rụa nước mắt, cánh môi run rẩy nói không thành câu.

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương không ngờ cô có phản ứng dữ dội như vậy, vừa định đưa tay ôm cô lại thì Sầm Tử Tranh đã né tránh ra...

‘Quý Dương, em thật bần, đừng đụng vào em ...’

Sầm Tử Tranh sớm đã khóc khản cả tiếng, cô vô lực tựa người vào thành giường, cả người đều run lên như cánh hoa trong gió.

Cả người Cung Quý Dương cũng chợt cứng lại, bàn tay đang đưa về phía cô cũng cứng đờ trong không trung, lời của cô khiến hắn phát hiện ra chút manh mối, hắn chợt đứng bật dậy ...

Sầm Tử Tranh chậm rãi khép mắt lại, mái tóc dài xoa tán loạn trên vai. Cô biết, vậy là xong rồi, Cung Quý Dương thông minh như vậy, một câu nói lỡ lời của cô cũng đủ để hắn đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Thật lâu sau Cung Quý Dương mới nén được sự tức giận và khổ sở trong lòng, bước đến bên giường ngồi xuống lần nữa, nhẹ nhàng cầm cô lên, giọng nói vẫn điềm tĩnh như thường hỏi: ‘Tranh Tranh, anh hỏi em ... em đến biệt thự của Thư Tử Hạo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thành thật nói cho anh biết!’

169. Quyển 10 - Chương 59-60

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 59: Tình vợ chồng (2)

Lần này Cung Quý Dương hỏi rất nghiêm túc, vẻ mặt như không cho phép người ta cự tuyệt.

Thấy hắn như vậy, cả người Sầm Tử Tranh khẽ run lên, cô mở miệng mấy lần nhưng vẫn nói không nên lời bởi căn bản là không biết nên nói gì.

‘Quý Dương ... em ...’

Trong mắt Cung Quý Dương đã không giấu được sự sốt ruột nhưng một tay vẫn vỗ nhẹ lên vai cô như trấn an: ‘Tranh Tranh, nói đi ...’

Hắn chợt ngừng lại, ánh mắt vẫn ghim chặt nơi gương mặt trắng nhợt của cô, nói từng chữ một: ‘Cho dù là chuyện lớn bằng trời em cũng nên cho anh biết!’

‘Không ...’

Sầm Tử Tranh đẩy mạnh hắn ra, đứng bật dậy ...

‘Em muốn yên tĩnh chốc lát. Xin anh, Quý Dương ... để em yên tĩnh chốc lát!’

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương bị cô đẩy ra ngoài cửa phòng, trên mặt thoáng qua vẻ ngạc nhiên, từ khi quen biết cho đến kết hôn, cô chưa từng kích động như thế bao giờ.

Phanh!!!

Cùng một tiếng vang lớn, cửa phòng đã bị sập lại.

‘Tranh Tranh ...’

Cung Quý Dương cố kìm nổi tức giận muốn đá tung cánh cửa phòng ra, hắn nhăn nhó bởi vì trong khoảnh khắc mà cô đẩy hắn ra, hắn đã nhìn thấy vẻ đau khổ đến tuyệt vọng trong mắt cô.

Trong phòng thoáng chốc yên tĩnh trở lại, Sầm Tử Tranh nhốt mình trong phòng, cô cuộn người trước cửa sổ, rất lâu cũng không thay đổi tư thế.

Cô biết Cung Quý Dương vẫn luôn chờ trước cửa không rời đi, cô cũng biết mình nên nói rõ với hắn nhưng ...

Cô nói thế nào đây?

Tất cả đều là lỗi của cô hết!

Nếu như ngay từ lúc đầu cô không lôi Khương Ngự Kinh vào cuộc, không đáp ứng kết hôn với hắn vậy hắn cũng không cần phải chết oan uổng như vậy ...

Nếu như Khương Ngự Kinh không chết, gia đình họ Khương cũng không đi đến bước này, bác Khương trai và bác Khương gái chưa chắc đã qua đời, Tình Nghiên cũng không phải cô độc giữa cuộc đời đến nỗi trở nên cực đoan như vậy, thống hận cô như vậy ...

Nếu không phải vì cô, Thư Tử Hạo cũng không bị Tình Nghiên lợi dụng như một con cờ, cô làm liên lụy đến người vô tội là Thư Tử Hạo!

Cô mệt quá, chưa bao giờ thấy mệt mỏi như lúc này!

Cô đau quá, đau như vừa bị người hung hăng đâm mấy nhát dao khiến áu chấy đầm đìa.

Cô áy náy quá, đối mặt với người chồng yêu thương mình, cô nên cư xử thế nào đây?

Cô không biết, cũng không muốn nghĩ. Đầu óc rối tinh rối mù, hoang mang vô thố.

Lúc này Sầm Tử Tranh mới nhận ra mình thất bại, thật thất bại, thì ra, người đáng thương nhất là cô mới đúng!

Cửa phòng bị gõ rất nhiều lần, Sầm Tử Tranh vẫn như cũ chỉ muốn trốn trong lớp vỏ của riêng mình.

Hoàng hôn dần buông, mặt trời dần lặn xuống, khi ráng chiều nhuộm đỏ căn phòng, cô mới hoảng hốt đứng dậy.

Dưới chân truyền đến những cơn tê dại khiến cô lúc này mới nhận ra mình đã ngồi bao lâu!

Dùng nhiều thời gian như vậy để nghiền ngẫm, rốt cuộc Sầm Tử Tranh cũng có quyết định!

Cửa phòng chậm rãi được đẩy ra nhưng đầu tiên Sầm Tử Tranh nhìn thấy không phải là Cung Quý Dương mà là gương mặt hớn hở của dì Tề quản gia.

‘Thiếu phu nhân, cuối cùng cô cũng chịu ra khỏi phòng rồi. Cô có đói bụng không, tôi đi bảo nhà bếp chuẩn bị vài món cho cô ăn nhé ...’

‘Không cần đâu, tôi cũng không đói. Dì đi làm việc của mình đi!’ Cô nhẹ giọng đáp lời bà, sau đó hỏi lại: ‘Thiếu gia đâu rồi?’

‘Thiếu gia đang ở trong thư phòng, tôi vừa nãy mới đi ngang qua thấy thiếu gia ... hình như là hút rất nhiều thuốc ...’ Dì Tề không giấu diếm chút nào mà khai thật hết, trên mặt không dấu được lo lắng.

Sầm Tử Tranh hơi nhú mào, cô gạt đầu tỏ vẻ đã biết rồi đi về phía thư phòng.

Hành lang thật yên tĩnh, chỉ có ánh nắng nhạt nhẽo của buổi hoàng hôn chiếu dọc theo đường đi, cả căn biệt thự chìm trong ráng chiều trông thật lộng lẫy.

Đi đến trước cửa thư phòng, Sầm Tử Tranh hít sâu một hơi như tự trấn tĩnh dù trong mắt nét ưu thương vẫn còn đó.

Cô nhẹ đẩy cửa ra, cửa vừa hé thì mùi thuốc lá nực nồng đã xông vào mũi, trong làn khói mù mịt có thể thấy lơ mơ một bóng người cao ngất. Hắn lặng lẽ ngồi đó, đôi mắt đen thâm trầm sớm đã trở nên mờ mịt, rồi rầm khiến Sầm Tử Tranh vừa thấy lòng đã quặn đau.

‘Quý Dương ...’ Cô thử lên tiếng gọi, trong giọng nói pha lẫn tình yêu và cả sự đau xót.

Rất nhanh Sầm Tử Tranh đã thấy mình rơi vào một vòng tay ấm áp, hắn hung hăng ôm chặt lấy cô, một tay nhẹ ấn đầu cô vào ngực mình ...

‘Tranh Tranh, hứa với anh một chuyện!’ Hấn thì thầm bên tai cô, trong giọng nói mang theo một tia hoảng hốt.

Sầm Tử Tranh đau đến thắt lòng, cô nhẹ vuốt ve gương mặt có chút tiều tụy của hấn, nước mắt lại bắt đầu trào ra nơi khóe ...

‘Quý Dương ...’

‘Hứa với anh, bất luận thế nào cũng không được rời khỏi anh!’ Cung Quý Dương kéo bàn tay đang đặt nơi má mình xuống, triu mến đặt một nụ hôn lên đó.

Tim Sầm Tử Tranh như thất lại, nước mắt đã không dừng được mà bắt đầu rào rạt rơi, cô nghẹn ngào nói:

‘Quý Dương, anh có biết không, em yêu anh yêu đến đau lòng ... thực ra ... là em sợ anh rời khỏi em ... là em có lỗi với anh ...’

Cung Quý Dương xót xa giúp cô lau đi những giọt lệ trên má, âu yếm đặt lên trán cô một nụ hôn, ‘Anh nói rồi, mặc kệ có chuyện gì xảy ra anh đều sẽ cùng em đối mặt. Chỉ cần trong lòng em còn có anh thì chúng ta sẽ vượt qua tất cả. Nhưng em phải nói thật cho anh biết, không được dấu giếm ...’

‘Quý Dương ...’

Nước mắt Sầm Tử Tranh rơi càng dữ dội, cô không biết nói gì lúc này nữa, chỉ chủ động nhón chân đặt một nụ hôn lên môi hấn, nụ hôn mang theo vô vàn tình yêu và sự áy náy thay cho lời xin lỗi.

Vừa tiếp xúc với đôi môi ngọt mềm của vợ, Cung Quý Dương liền biến bị động thành chủ động, tham lam hút lấy sự ngọt ngào của cô, thật sâu hưởng thụ cảm giác được người vợ yêu chủ động yêu thương nhưng nhớ.

Không biết qua bao lâu Sầm Tử Tranh mới thẹn thùng đẩy hấn ra, nước mắt vẫn chưa khô, cô nhìn chồng chăm chăm ...

‘Quý Dương, em không muốn dấu anh gì cả, chỉ mong sau khi anh nghe em kể hết mới quyết định xem người muốn rời khỏi có phải là mình hay không ...’

Cung Quý Dương không trả lời cô, chỉ ngưng thần chờ nghe cô nói tiếp.

Sầm Tử Tranh bước đến gần cửa sổ, cất lực duy trì giọng nói điềm tĩnh, không dám nhìn vào ánh mắt phức tạp có chút mờ mịt của hấn nên cô vẫn luôn quay lưng về phía hấn bởi vì mỗi lần nhìn vào hấn lòng của cô lại đau như dao cắt...

Cô chậm rãi cất lời nhưng câu đầu tiên đã như một quả bom ném vào không trung ...

‘Quý Dương, thực xin lỗi. Em ... em với Thư Tử Hạo ... đã có quan hệ ...’

Chỉ nói được một câu này cô dường như đã không còn hơi sức, yếu ớt đến nỗi phải tựa vào cửa sổ chống đỡ thân mình, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi một cơn cuồng phong bạo vũ ập đến với mình bởi cô biết, chuyện này đối với Cung Quý Dương mà nói có sức đả kích lớn đến mức nào.

Ngay lập tức cô thấy vai mình đã bị đôi tay to của Cung Quý Dương chế trụ, một sức nặng ngàn cân như đang đè xuống cô ...

‘Tranh Tranh, em nói gì? Nói lại lần nữa xem!’

Sầm Tử Tranh ràn rụa nước mắt, cả người khụy xuống, ‘Xin lỗi, thực xin lỗi Quý Dương ...’

Chương 60: Tình vợ chồng (3)

Thân thể không chống đỡ nổi nữa, cô khụy xuống trên thảm, sắc mặt tái nhợt.

Mặt cô lúc này nhợt nhạt như một đoá hoa sen trắng đã mất hết chất dinh dưỡng, vô lực chống đỡ bất kỳ tác động bên ngoài nào.

Bất chợt một bóng đen phủ lấy đỉnh đầu cô rồi một bóng người ngồi xuống bên cạnh.

‘Nhìn vào mắt anh rồi nói lại lần nữa!’

Giọng trầm thấp của Cung Quý Dương vang bên tai cô, tuy đã tận lực giữ bình tĩnh nhưng không khó nghe ra cơn giận đang cố đè nén trong đó.

Sầm Tử Tranh biết đối mặt với hắn chỉ là chuyện sớm muộn nhưng giờ phút này cô vẫn không thể giữ bình tĩnh được. Cẩn môi đến rướm máu, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn ...

Lửa giận như thiêu đốt đang bùng bùng cháy trong đôi mắt ấy ...

‘Quý Dương ... Em thật không xứng đáng ... Không đáng được anh yêu nữa ... Em với Thư Tử Hạo ... phát sinh quan hệ ...’

Có trời mới biết với Sầm Tử Tranh, thốt lên được câu nói này gian nan đến đâu, sự khổ sở, sự dằn vặt, sự áy náy, cảm giác tội lỗi tất cả như một cơn sóng triều cuốn lấy cô.

Nghe xong lời xác nhận này của cô, sắc mặt Cung Quý Dương thoáng chốc trở nên tái mét, hắn hung hăng nắm chặt nắm tay như cổ trăn tĩnh, một lúc lâu sau, mới nhìn Sầm Tử Tranh ...

‘Ý của em là ... vợ của anh đã bị một người đàn ông khác chiếm hữu?’ Dù đã tận lực đè nén nhưng hoàn toàn có thể nghe ra cơn thịnh nộ trong ngữ điệu của hắn.

Nước mắt Sầm Tử Tranh đã ướt đầm hai má, cô lắp bắp: ‘Quý Dương ... em ...’

Ánh mắt Cung Quý Dương trong thoáng chốc trở nên lạnh như băng, trong giây phút đó Sầm Tử Tranh tưởng như mình đang đối mặt với ma vương nơi địa ngục. Cô tưởng hắn sẽ giết mình ...

Nhưng nắm tay của hắn không phải làm nhắm vào cô, “phanh” một tiếng, nắm đấm của Cung Quý Dương đã rơi vào chiếc bàn trà bên cạnh cô.

Chiếc bàn vốn rắn chắc là thế mà dưới lực tay lớn đến kinh khủng của hắn đã vỡ mấy mảnh lớn.

Sầm Tử Tranh không khỏi trợn đôi mắt đẹp, không thể tin được nhìn chiếc bàn bên cạnh mình, có thể tưởng tượng, nếu như nắm đấm này là nhắm vào cô thì ...

Cung Quý Dương xoay lưng về phía Sầm Tử Tranh, hai tay chống lên bàn sách, qua hơi thở phập phồng của hắn có thể nhận ra một nỗi thống khổ đang cố đè nén, lại nhìn sang mu bàn tay hắn, lòng cô quặn đau khi thấy máu đã bắt đầu chảy ...

‘Quý Dương ...’ Sầm Tử Tranh đau lòng muốn chết, cô vội chạy đi lấy thùng cứu thương rồi chạy đến trước mặt hắn ...

Khi cô cầm tay hắn nhẹ nâng lên, nước mắt đã mờ mịt trong hốc mắt.,

‘Quý Dương, đừng làm chính mình bị thương ...’

Tay hắn đau lòng cô càng đau gấp bội, ‘Anh như thế này, em chẳng thà vừa này anh đánh lên người em!’

Tầm mắt Cung Quý Dương rơi trên gương mặt rần rụa nước mắt của cô, trong mắt là vô hạn chua chát...

‘Tranh Tranh, anh sẽ không làm đau em bởi vì anh yêu em ...’

‘Quý Dương ...’ Sầm Tử Tranh nghẹn ngào không nói tiếp được nữa, thâm tình của hắn càng khiến cô suy sụp.

‘Cho anh biết mọi chuyện đã xảy ra hôm qua. Anh không tin em sẽ phản bội anh!’

Cung Quý Dương tận lực khiến cho bản thân tĩnh táo trở lại, để lý trí điều khiển hành vi, hắn nâng cầm vợ lên, nhìn thẳng vào mắt cô ...

Sầm Tử Tranh bỏ nhào vào lòng hắn, ôm hắn thật chặt như người chết đuối vớ được cọc gỗ ...

Cô vừa nức nở nghẹn ngào vừa kể cho hắn nghe mọi chuyện từ đầu đến cuối, không sót một chữ nào.

Trời đã về khuya, lúc này ánh trăng đang chiếu những tia mờ nhạt vào phòng, ánh lên gương mặt cương nghị của Cung Quý Dương. Hắn nghiêm túc lắng nghe từng câu từng lời. Theo mỗi một câu nói, sắc mặt hắn lại ngưng trọng thêm một tầng ...

‘Quý Dương ...’

Sầm Tử Tranh mang tâm lý chịu tội trong lòng, cô nhẹ nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của hắn chậm rãi mở ra...

‘Giờ đây, đối mặt với một Tranh Tranh thế này, anh còn muốn sao? Anh còn muốn một người vợ không còn trong sạch nữa sao?’

Liền sau đó cô thấy mình rơi vào vòng tay ấm áp của Cung Quý Dương, hắn trù mến đặt một nụ hôn lên trán cô ...

‘Muốn, anh muốn em! Anh đã nói rồi, đời này em là người phụ nữ của anh, không gì có thể thay đổi được!’

‘Quý Dương ...’ Sầm Tử Tranh run run cánh môi, không biết nói gì cho phải nhưng thần sắc cực kỳ bi ai.

‘Tranh Tranh, anh nhất định sẽ tra rõ chuyện này!’ Cung Quý Dương nói một cách cực kỳ nghiêm túc.

Sầm Tử Tranh nhìn hắn, trong mắt thoáng lộ vẻ hoảng hốt, ‘Quý Dương, trong chuyện này Thư Tử Hạo cũng là người bị hại, Tử Hạo ...’

‘Tranh Tranh, em vừa nãy cũng đã nói lúc đó em hôn mê bất tỉnh rồi, chân tưởng là như thế nào em cũng không biết, đúng không?’

Cung Quý Dương vẫn giữ cô trong vòng tay, tỉnh táo phân tích sự việc, hắn càng nghĩ thì sắc mặt càng đáng sợ.

Hô hấp của Sầm Tử Tranh không khỏi dồn dập lên, cô định nói gì đó thì chợt cảm thấy dạ dày có chút khó chịu liền đẩy vội hắn ra chạy vào nhà vệ sinh.

Thấy vậy Cung Quý Dương cả kinh vội chạy theo cô.

Trong nhà vệ sinh, Sầm Tử Tranh sau khi ới xong một trận cuối cùng chỉ còn lại từng trận nôn khan.

‘Tranh Tranh, em thấy sao rồi?’

Cung Quý Dương vội tiến đến vỗ nhẹ sau lưng cô hy vọng giúp cô thoải mái đôi chút nhưng khi thấy cô nôn khan như vậy, trong mắt hắn thoáng hiện vẻ dè dặt.

Mãi cơn khó chịu trong dạ dày cùng những trận nôn khan mới tạm dứt, Sầm Tử Tranh vô lực tẩy rửa sạch sẽ sau đó được Cung Quý Dương bế ra ngoài, đặt cô ngồi xuống sofa rồi ngồi xuống bên cạnh.

Sầm Tử Tranh sắc mặt nhợt nhạt dường như vẫn còn chưa hồi phục, cô tựa hẳn người vào lồng ngực rộng rãi của chồng, mê muội hưởng thụ sự ấm áp từ hắn, đôi tay bởi vì cơn ới vừa nãy mà vẫn còn khẽ run.

‘Tranh Tranh, có phải em ...’

Cung Quý Dương lên tiếng hỏi dò, dù đây chỉ là suy đoán nhưng giọng nói của hắn đã có chút kích động, cơn phần giận vừa rồi cũng bởi vì điều này mà đã biến mất không tung tích.

‘Gì?’ Đầu Sầm Tử Tranh vẫn còn choáng váng, thân hình lảo đảo như sắp ngã.

Cung Quý Dương nhẹ nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, trong đôi mắt đen thẳm thoáng lộ vẻ vui mừng ...

‘Có phải là em mang thai không?’

Sầm Tử Tranh thoáng sửng sốt giây lát, cổ nín nổi khó chịu trong người xuống gương ngồi thẳng lên, mắt đầy kinh ngạc nhìn Cung Quý Dương lại như đang suy nghĩ gì.

‘Em ...’ Tay không ý thức trượt xuống phủ nơi vùng bụng bằng phẳng của mình.

Mang thai sao?

Tính thử ngày ... thì hình như là đúng vậy ...

Nghĩ đến đây bên môi cô lộ ra một nụ cười nhợt nhạt nhưng sau đó trong mắt lại đầy vẻ hoảng sợ ...

‘Quý Dương, em ... em muốn đi bệnh viện ...’

Nói rồi cô đứng bật dậy loạng choạng đi về phía cửa thư phòng.

‘Tranh Tranh ...’ Cung Quý Dương biết cô lo lắng điều gì, lòng hấn chợt thất lại cũng đứng dậy đuổi theo giữ cô lại.

170. Quyển 10 - Chương 61-63

Quyển 10 - Bảy năm sau

Chương 61: Tình vợ chồng (4)

‘Quý Dương, để em đi bệnh viện, em phải đến đó kiểm tra mới được, anh hiểu mà!’ Sầm Tử Tranh bấu lấy cánh tay Cung Quý Dương, giấu không được sốt ruột nói.

Cung Quý Dương nhìn vợ, trong mắt đầy đau long, đôi tay hấn giữ chặt lấy vai cô, nhẹn giọng nói: ‘Tranh Tranh, em trước bình tĩnh lại đã. Giờ đã khuya vậy rồi, đợi sáng mai anh sẽ đưa em đến bệnh viện. Chúng ta mời bác sĩ Từ đến đây giúp em kiểm tra trước, được không?’

Nghe vậy Sầm Tử Tranh mới bình tĩnh trở lại, để mặc Cung Quý Dương dìu mình về phòng.

‘Tranh Tranh, anh bảo với người làm một tiếng, em ngoan ngoãn đợi ở đây thôi!’

Thấy cô ngoan ngoãn gật đầu Cung Quý Dương mới yên tâm bước ra ngoài. Khoảnh khắc cánh cửa phòng khép lại, sự ôn nhu trong đáy mắt thoáng chốc biến mất chỉ còn lại một tia âm lãnh sắc bén.

Hắn lấy điện thoại ra, ấn một loạt con số, sau khi nghe đầu kia có tiếng tả lờ, hắn liền lạnh lùng lên tiếng, ‘Nghe kỹ, lập tức tra cho tôi hành tung của Khương Tinh Nghiên!’

Trong phòng ngủ chính lúc này đã đứng đầy người, Cung lão phu nhân, hai vợ chồng Cung Doãn Thần, cả mẹ và em trai của Sầm Tử Tranh cũng có mặt, trên mặt ai nấy đều có chút sốt ruột.

‘Bác sĩ, vợ tôi thế nào rồi?’

Sầm Tử Tranh cũng nhìn bác sĩ không dám chớp mắt, sắc mặt có chút lo lắng.

‘Cung tiên sinh, Cung phu nhân, chúc mừng hai vị!’ Bác sĩ cười hiền hòa nói.

‘Bác sĩ, ý của ông là ...’ Sầm Tử Tranh chống tay ngồi dậy, tâm trạng phức tạp lấp bắp hỏi.

Cung Quý Dương nhẹ vỗ vai cô như trấn an, thuận thế đỡ cô ngồi dậy.

Bác sĩ cười nhẹ: ‘Đúng vậy, Cung tiên sinh, Cung phu nhân mang thai!’

‘Tốt quá!’

Bốn phía không khỏi vang lên tiếng thở phào nhẹ nhõm. Trình Thiển Tây là người có phản ứng đầu tiên, ‘Tử Tranh à, vậy tốt quá rồi. Mau nằm xuống đi đừng để bản thân mệt quá!’

‘Đúng đó đúng đó! Tử Tranh à, đây đúng là tin tốt lành của cả nhà chúng ta. Bà nội tôi nay chắc là vui đến không ngủ được đây!’ Cung lão phu nhân cười đến không khép miệng lại được.

Cung Quý Dương cũng không giấu được niềm vui trong đáy mắt, rõ ràng hắn cũng cực kỳ kích động, ‘Bác sĩ, cảm ơn ông ...’ Sau đó nhìn về phía quần gia, ‘Tiền bác sĩ dùm tôi!’

Bác sĩ vừa định theo quần gia rời đi thì chợt bị Sầm Tử Tranh gọi lại, ‘Bác sĩ, xin đợi một chút!’

Đợi bác sĩ quay lại, Sầm Tử Tranh ngáp ngừng giây lát rồi mới lên tiếng: ‘Bác sĩ, xin hỏi cục cưng ... có khỏe mạnh không?’

Chần chừ một lúc Sầm Tử Tranh mới thốt được thành lời, có trời biết, cô lo lắng vấn đề này đến thế nào.

‘Tranh Tranh ...’ Cung Quý Dương lo lắng nhìn vợ.

Bác sĩ và những người xung quanh hơi sững sốt một chút, bác sĩ Từ hòa ái cười: ‘Cung phu nhân, xin bà yên tâm. Vừa nãy tôi có kiểm tra rồi, thai nhi rất khỏe mạnh!’

Cung Quý Dương nghe ông trả lời như vậy, càng ôm cô chặt hơn, ‘Tranh Tranh, ngoan, đừng ình áp lực lớn như vậy, ngày mai anh với em cùng đến bệnh viện kiểm tra kỹ lưỡng lần nữa!’

Sầm Tử Tranh chỉ cắn cắn môi, nhẹ gật đầu, trong mắt thoáng qua một nỗi khổ sở không nói thành lời.

‘Quý Dương, cảm ơn anh ...’

‘Ngốc à, em là vợ anh, không nên nói “cảm ơn” hai chữ này!’ Cung Quý Dương nhẹ vuốt mái tóc dài của cô, ‘Anh làm chuyện gì vì em cũng là nên thôi ...’

‘Quý Dương ...’ Sầm Tử Tranh cảm động đến nói không nên lời, chỉ biết nhào vào lòng hắn, nghẹn ngào gọi.

Những người xung quanh đương nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, cứ tưởng cô vì quá vui không kềm được, Trình Thiên Tây liền lên tiếng an ủi: ‘Tử Tranh à, con yên tâm đi, quãng thời gian này mẹ sẽ tự mình chăm sóc con, nhất định con và cục cưng sẽ khỏe mạnh bình an, cũng giống như ba đứa nhỏ kia vậy!’

‘Bà thông gia, bà thật là có lòng. Vất vả cho bà rồi!’

Bà Sầm xúc động lên tiếng, con gái của bà thật may mắn, không gả làm người. Tuy rằng hai người từ lúc quen biết đến kết hôn đã trải qua không ít khổ sở nhưng sau khi kết hôn sống hạnh phúc đến khiến nhiều người hâm mộ, nhất là tình cảm mà Cung Quý Dương dành cho con gái bà, thật tốt đến không còn lời nào để nói.

Trình Thiên Tây xua tay, ‘Haizz, Tử Tranh là con dâu của tôi, sao nói là vất vả được chứ!’

‘Chị ...’

Em trai của Sầm Tử Tranh, Sầm Tử Dịch bước đến ngồi bên cạnh cô, cười giảo hoạt, ‘Chị mà sinh đứa bé này nữa thì chính là đúng ý nguyện của anh rồi. Anh Quý Dương vẫn luôn hâm mộ nhà Hoàng Phủ đông đúc nhiều người, chỉ đáng tiếc là ...’

‘Đáng tiếc gì chứ? Em đừng đả kích chị mình chứ!’ Cung Quý Dương ôm Sầm Tử Tranh đầy che chở nói.

‘Đáng tiếc nhà Hoàng Phủ vốn có năm sáu anh chị em, ai nấy đều có con trai con gái, theo em thấy, thế nào cũng không đuổi kịp họ đâu!’ Sầm Tử Dịch trêu chị.

‘Tiểu tử thói này, thật không biết lớn nhỏ, chỉ biết ăn nói lung tung!’ Bà Sầm trách yêu con trai.

Nếu như là ngày thường, Sầm Tử Tranh sớm đã vui vẻ cười nói với mọi người nhưng hôm nay cô đúng là cười không nổi. Bàn tay nhỏ nhẹ áp lên vùng bụng, theo bản năng như muốn che chở cho bầu vật nhỏ bé trong đó.

Ngay lúc đó ngoài cửa chợt vang lên mấy tiếng gõ cửa, sau đó là ba giọng nói non nớt không hện mà cùng vang lên ...

‘Mẹ!’

‘Mẹ!’

‘Mẹ!’

Nghe đến ba giọng nói quen thuộc, Sầm Tử Tranh cứ tưởng mình nằm mơ, vội nhìn lại thì đã thấy Cung Liệt Thiên, Cung Liệt Diên và Cung Ngữ Hòa ba thiên thần nhỏ cùng lúc bổ nhào vào lòng.

‘Các con?’

Lập tức vòng tay ôm lấy ba đứa nhỏ vào lòng, cô vui đến rơi nước mắt không ngừng hôn lên ba gương mặt nhỏ nhắn, xinh xắn như thiên thần kia, ‘Sao các con lại quay về?’

‘Là ba đón chúng con về, nói là mẹ nhớ tội con!’ Cung Liệt Thiên ngẩng đầu trả lời mẹ.

‘Ba các con?’ Sầm Tử Tranh không khỏi ngẩng lên nhìn Cung Quý Dương. Thấy hành động của cô, Cung Quý Dương biết vợ đang nghĩ gì, hẩn cúi xuống nói nhỏ bên tai cô: ‘Tranh Tranh, anh biết em có chuyện không vui, vì muốn em vui vẻ hơn một chút anh bắt đắc dĩ mới phải đón ba đứa tiểu quỷ này về. Hừ, vì chuyện này mà Thiên Dục tên kia còn vùi anh một khoản lớn!’

Lần này Sầm Tử Tranh khó mà nén nổi xúc động, ngực cô như nghẹn lại, sững sờ nhìn chồng mình, nước mắt bắt tri bắt giác rơi.

Người đàn ông này thâm tình mà chu đáo đến không thể tưởng tượng được, sau khi biết chân tướng sự tình không những không ghét bỏ cô mà còn lo lắng cho tâm tình của cô, thâm tình này cô làm sao đền đáp được chứ. Chuyện này ... vốn là lỗi của cô, là cô xin lỗi hẩn mới đúng!

Chương 62: Sự uy hiếp của Tĩnh Nghiên (1)

‘Mẹ à, sao tự dưng lại khóc chứ?’ Cung Liệt Thiên vội đưa bàn tay bé nhỏ lên giúp mẹ mình lau nước mắt.

Cung Liệt Thiên thì như một ông cụ non nhìn Cung Quý Dương ...

‘Chắc là ba lại bắt nạt mẹ nữa rồi. Mẹ, chúng con không có ở nhà có phải ba thường bắt nạt mẹ không?’

Lời của chú bé lập tức khiến Cung Ngữ Hòa bất mãn, cô bé trừng mắt nhìn anh trai: ‘Ba sẽ không bắt nạt mẹ đâu, anh hai không được nói vậy, ba là người tốt nhất trên đời!’

Nói dứt lời cô bé nũng nịu nhào vào lòng Cung Quý Dương, nhìn Cung Liệt Thiên vẻ uy hiếp.

Cung Liệt Thiên nhìn em gái, ‘Anh nói phải là phải!’

‘Ba à ...’

Cung Ngữ Hòa nói không qua Cung Liệt Thiên, chỉ đành xoay gương mặt đầy ủy khuất về phía Cung Quý Dương cầu cứu.

Cung Quý Dương bật cười, sủng nịch vỗ đầu con trai: ‘Đứa nhỏ này thật thích vợ đùa cả năm, con mắt nào của con nhìn thấy ba bắt nạt mẹ chứ?’

‘Con thấy rồi, con thấy rồi mà! Nếu như không phải tại ba, mẹ sao lại khóc chứ!’

Cung Liệt Thiên nhào vào lòng mẹ, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên: ‘Mẹ, mẹ đừng buồn, Thiên Nhi sẽ rất ngoan, rất nghe lời, không như ba lúc nào cũng khiến mẹ buồn!’

Sầm Tử Tranh cười dù khóe mắt vẫn còn vương lệ, trong lòng bởi vì sự ngoan ngoãn hiếu thuận của các con mà cảm động không thôi. Cô ghen ngào nói:

‘Thiên Nhi, ba sao lại bắt nạt mẹ chứ? Ba đối xử với mẹ rất tốt rất tốt ... là mẹ không tốt ...’

‘Tranh Tranh ...’ Cung Quý Dương đau lòng bước đến ôm chặt lấy vợ, trong mắt thoáng ảm đạm xuống.

‘Mẹ đừng buồn mà! Chúng con sẽ rất nghe lời!’ Ba đứa nhỏ cùng nhào đến ôm lấy mẹ.

Trình Thiển Tây nhìn thấy một màn này, lắc đầu cười nói, ‘Ba đứa tiểu quỷ này, thật biết làm người ta cảm động. Được rồi, đừng cản trở mẹ con nghỉ ngơi nữa, tự trở về phòng ngủ đi!’

Ba đứa bé gật đầu rời đi nhưng Cung Liệt Thiên còn ngoái đầu lại hỏi: ‘Mẹ à, lần này mẹ sẽ sinh em gái nhỏ hử?’

Câu nói này khiến ai nấy đều bật cười.

Sầm Tử Tranh sững sờ hỏi: ‘Con làm sao biết?’

‘Hi hi, là ba nói đó. Ba nói bọn con sắp có em gái nhỏ rồi!’

Cung Liệt Thiên khoa tay múa chân nói đến đây chợt nhìn về phía Cung Ngữ Hòa, ‘Đến lúc đó anh sẽ chơi cùng em gái nhỏ, mặc kệ em!’

‘Hừm, em cũng mặc kệ anh. Em không thích em gái nhỏ, em thích em trai nhỏ!’ Cung Ngữ Hòa cũng không yếu thế nói.

‘Hai người vừa gặp mặt đã cãi nhau, thật phiền chết người!’ Cung Liệt Diên mặt mày bí xị nói, ‘Chẳng chút đoàn kết gì cả!’

‘Được rồi, ba đứa tiểu quỷ, khuya như vậy rồi, mau đi ngủ đi!’ Cung Doãn Thần lúc này mới lên tiếng.

Nhưng ba đứa nhỏ vừa định về phòng thì Sầm Tử Tranh chợt lên tiếng ...

‘Em muốn ngủ chung với các con ...’

‘Tranh Tranh, em bây giờ cần nghỉ ngơi thật tốt, ngủ chung với ba đứa nhỏ làm sao mà ngủ ngon được chứ?’ Cung Quý Dương lên tiếng khuyên lớn.

Sầm Tử Tranh nhìn ba đứa con, trong mắt có chút không nỡ nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Ba đứa nhỏ được ông bà nội dẫn ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Cung Quý Dương và Sầm Tử Tranh hai người.

‘Quý Dương ...’ Cô ngáp ngừng lên tiếng.

‘Tranh Tranh, anh biết em lo lắng điều gì, đừng lo, chuyện gì em cũng không phải suy nghĩ, mọi chuyện cứ giao cho anh, được không? Anh nói rồi, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không thể ngăn chúng ta ở bên nhau, biết không?’ Cung Quý Dương nhìn cô bằng ánh mắt kiên định, ôn nhu nói.

Nhìn ánh mắt tràn đầy thâm tình của hắn, Sầm Tử Tranh nhẹ gật đầu.

Buổi chiều ở Cung thị dường như ai cũng cực kỳ bận rộn, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ khẩn trương.

Chiều nay phòng tổng tài có một vị khách không mời mà đến, đây là chuyện khi Cung Quý Dương vừa mới mở xong một cuộc họp trở về được thư ký của tổng tài dè dặt báo cáo lại.

Sau khi đẩy cửa bước vào nhìn thấy người khách đó, trên mặt không lộ vẻ khác biệt nào nhưng khóe môi câu lên một độ cong không dễ phát hiện.

‘Cung tiên sinh, chính là vị này. Tôi không cần cô ấy được ...’

‘Tôi biết rồi, cô trở về làm việc đi!’

Cung Quý Dương xua tay ngắt lời thư ký sau đó nhàn nhã bước đến chiếc ghế công vụ ngồi xuống.

‘Dạ, Cung tiên sinh!’ Thư ký đáp lời rồi lập tức rời đi.

Trong phòng tổng tài lúc này yên lặng đến đáng sợ ...

‘Cung đại tổng tài không hổ là người nắm giữ một phần huyết mạch kinh tế toàn cầu, vĩnh viễn gặp chuyện không biến sắc!’

Người đến không ai khác chính là Tĩnh Nghiên, đang điềm tĩnh ngồi nơi sofa cô chậm rãi đứng dậy bước đến gần chiếc bàn làm việc thật lớn, mãi đến khi đứng đối diện với hắn, chỉ cách nhau một chiếc bàn làm việc mới chịu dừng lại.

‘Khương tiểu thư nặng lời rồi!’

Cung Quý Dương đậm mặt cười, giọng nói cũng cực kì điềm tĩnh, ‘Chỉ là tôi không ngờ Khương tiểu thư lại đến tìm tôi muộn như vậy!’

Người Khương Tĩnh Nghiên chợt cứng lại, nhưng lập tức cất tiếng cười lạnh, ‘Thế nào, CƯng tiên sinh biết mục đích hôm nay tôi đến tìm ngài sao?’

Cung Quý Dương khoanh tay trước ngực, lạnh mặt nói: ‘Không biết, cho nên mới đợi cô lên tiếng!’

Nét mặt Khương Tĩnh Nghiên càng lạnh hơn, mang theo một vẻ tàn nhẫn, ‘Cung tiên sinh anh biết không, tôi thật sự rất muốn, rất muốn nhìn thấy bộ dạng phần hận mất khống chế của ngài là như thế nào!’

‘Ồ? Thì ra là Khương tiểu thư có sở thích kỳ lạ như vậy!’

Khóe môi Cung Quý Dương nhẹ câu lên một nụ cười tà mị, ‘Đáng tiếc ... trên đời này không có nhiều chuyện khiến tôi mất hứng chế lẫn đâu!’

‘Thật không? Chỉ mong được như lời Cung tiên sinh nói!’

Khương Tĩnh Nghiên vừa nói vừa rút ra một xấp hình chụp từ trong túi xách đập mạnh xuống bàn làm việc.

‘Cung tiên sinh không ngại nhìn thử một chút xem!’ Nụ cười của cô càng lúc càng lạnh lùng, trong mắt thoáng qua một tia phẫn hận.

Những biểu hiện trên mặt cô Cung Quý Dương hoàn toàn nhìn thấy hết nhưng hần không nói gì chỉ hơi nhón người với lấy xấp ảnh chụp, lật từng trang từng trang xem sau đó không giận mà cười ...

‘Nói đi, cô muốn thế nào?’

Khương Tĩnh Nghiên không ngờ hần lại nói như vậy, xem phản ứng của hần hoàn toàn chẳng có chút tức giận nào thì sưng sốt giây lâu mới nói: ‘Khả năng kìm chế của Cung tiên sinh thật sự hơn người thường nhiều lắm! Xem những bức ảnh này mà có thể điềm tĩnh như không, thật khiến tôi khâm phục!’

Cung Quý Dương nghe cô nói vậy chỉ cười nhạt, hần không trả lời Khương Tĩnh Nghiên mà hỏi ngược lại: ‘Cô muốn thế nào?’

Chương 63: Sự uy hiếp của Tĩnh Nghiên (2)

Tĩnh Nghiên sưng sờ nhìn Cung Quý Dương một lúc lâu mới chợt hiểu ra, cười lạnh một tiếng: ‘Thế nào? Đường đường Cung đại tổng tài muốn dùng điều kiện trao đổi những bức ảnh này?’

Cung Quý Dương nghe câu hỏi của cô, cười nhạt nói, ‘Đây chẳng phải là mục đích Khương tiểu thư hôm nay đến tìm tôi hay sao?’

‘Cung tiên sinh đúng là người làm ăn, nhìn thấy chứng cứ vợ mình vụng trộm mà còn có thể dùng thái độ điềm tĩnh bàn chuyện trao đổi, thật đáng khâm phục!’ Khương Tĩnh Nghiên cười lạnh nói.

Cung Quý Dương hoàn toàn chẳng bị lời nói của cô ảnh hưởng, ‘Nếu như Khương tiểu thư cũng nói tôi là người làm ăn, đương nhiên xử lý những chuyện này tôi phải nghĩ đến cách tốt nhất!’

Tĩnh Nghiên “hừ” lạnh một tiếng, hai tay chống nơi bàn làm việc của Cung Quý Dương, nói rành mạch từng chữ một: ‘Nếu như tôi nói tôi không cần tiền thì sao?’

‘Ồ?’

Cung Quý Dương nhướn mày, vẫn giữ nguyên vẻ thong dong tự tại như cũ, ‘Vậy chắc là Khương tiểu thư còn có yêu cầu cao hơn nữa rồi!’

‘Đúng vậy, Cung tiên sinh quả nhiên thông minh hơn người!’ Khương Tĩnh Nghiên cũng không che dấu ý đồ.

Cung Quý Dương nhún vai, thoải mái ngả người nơi chiếc ghế tổng tài bằng da thật, ‘Tôi chờ nghe!’

‘Được thôi, nghe cho kỹ đây, tôi muốn vợ của anh, cũng chính là Sầm Tử Tranh ... nợ máu trả máu!’

Cung Quý Dương bật cười, ‘Đây là lý do cô dùng hết tâm kế đấy sao?’

‘Thế nào? Chẳng lẽ Cung đại tổng tài cho rằng tôi đang nói đùa sao?’ Khương Tĩnh Nghiên hung hăng nắm chặt bàn tay.

‘Khương tiểu thư, theo như tôi thấy thì đúng là cô đang nói đùa!’ Cung Quý Dương không nhanh không chậm nói.

‘Hừm!’

Tĩnh Nghiên nhặt lại những tấm ảnh chụp, vẫy vẫy tay, ‘Tôi có nói đùa hay không Cung tiên sinh rõ hơn ai hết. Tôi không ngại nói cho ngài biết, tôi sẽ công bố những tấm ảnh này trên mạng, đồng thời sẽ đưa cho

các tạp chí, tôi muốn khiến cho Sầm Tử Tranh lộ ra bản mặt thật, để tất cả mọi người đều biết cô ta chẳng qua chỉ là một người vợ không biết giữ phụ đạo mà thôi!’

Cung Quý Dương nhìn gương mặt vì thù hận mà co rúm lại, bật cười, ‘Mục đích cô đến đây chỉ là nói cho tôi biết những chuyện cô muốn làm hay sao?’

‘Chẳng lẽ đây còn chưa đủ để ngài nhìn rõ bộ mặt thật của vợ mình sao? Tôi không ngại nói cho ngài biết, Sầm Tử Tranh đã dám dấn ngài chạy đến chỗ của Thư Tử Hạo, hai người bọn họ trước đây chính là quan hệ yêu đương, bây giờ chắc là “dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng” rồi, thậm chí còn công nhiên để tôi nắm được chứng cứ!’ Khương Tĩnh Nghiên càng nói giọng càng sắc bén, ‘Cung tiên sinh, tôi chỉ là tiếc cho ngài mà thôi. Một khi tin tức này truyền ra ngoài, mọi người đều biết đường đường phu nhân của Cung đại tổng tài của Cung thị lại không giữ phụ đạo, lén lút có quan hệ với người đàn ông khác, hơn nữa lại là tình cũ thì thật không đáng cho ngài thôi!’

Trên mặt Cung Quý Dương vẫn là vẻ điềm tĩnh không chút xao động, hần nhướn mày, ‘Nói như vậy, Khương tiểu thư đúng là giúp họ Cung tôi suy nghĩ thật thấu đáo rồi!’

Khương Tĩnh Nghiên cười nhạt, ‘Cung tiên sinh, ngài là người thông minh, người thông minh nên biết mình nên làm gì!’

‘Ý của cô là muốn tôi bỏ Tranh Tranh?’ Cung Quý Dương một lời nói thẳng tâm tư của Tĩnh Nghiên.

‘Đúng vậy!’

Khương Tĩnh Nghiên nhìn hần, ‘Điều kiện của tôi đơn giản vậy thôi, nếu như ngài không muốn những tấm hình này được truyền bá rộng rãi vậy thì lập tức bỏ Sầm Tử Tranh cho tôi!’

Cổ họng Cung Quý Dương bật ra một tiếng cười nhưng trên môi ý cười dần biến mất mà thay vào đó là một vẻ âm trầm dị thường ...

‘Khương tiểu thư, cô đúng là có chút thủ đoạn, chỉ đáng tiếc ... trong mắt tôi nó không đáng một đồng tiền!’

Cả người Khương Tĩnh Nghiên cứng đờ nhưng giọng vẫn sắc bén như thường ...

‘Thế nào? Chẳng lẽ Cung tiên sinh nhìn thấy những tấm ảnh này rồi mà vẫn còn si tình với người phụ kia đến thế sao? Hahaha ...’ Cô bật một tràng cười lớn, ‘Nhưng tôi nghĩ không ra lý do vì sao anh không đồng ý điều kiện của tôi!’

‘Xem ra Khương tiểu thư còn định thuyết phục tôi sao? Vậy được thôi, cô nói thử xem tôi vì sao nhất định phải đồng ý điều kiện của cô?’ Cung Quý Dương hí mắt, nhàn nhã đốt một điếu xì gà.

Khương Tĩnh Nghiên có chút bất ngờ trước sự điềm tĩnh của người đàn ông trước mặt, thậm chí hần đường như chẳng có chút tức giận nào, chỉ đành nghiêng răng nói: ‘Thứ nhất là vì địa vị và uy tín của Cung tiên sinh, Sầm Tử Tranh nếu đã phản bội ngài thì cần gì ngài phải giúp cô ta bãi bình những lời đồn đãi chứ, thứ hai, Cung tiên sinh cũng có thể đứng ở lập trường của Sầm Tử Tranh mà suy nghĩ, nếu như ngài thật sự yêu cô ta, đương nhiên sẽ không nỡ để cô ta chịu sự chỉ trích của mọi người. Lúc đầu Sầm Tử Tranh vì ngài nên chẳng thà làm trái lòng mình mà chịu kết hôn với anh trai tôi, giờ ngài cũng có thể vì thanh danh của cô ta mà rời đi thôi!’

‘Chắc chắn ...’

Cung Quý Dương chậm rãi đứng dậy, thông dong bước đến tử rượu rót ỉnh một ly ...

‘Khương tiểu thư, sao cô lại cho rằng tôi rời khỏi Tranh Tranh mới là đả kích lớn nhất dành cho cô ấy?’

‘Đúng vậy!’ Khương Tĩnh Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, ‘Tôi muốn từng người đàn ông bên cạnh Sầm Tử Tranh rời đi, từng người một, tôi muốn thay anh trai tôi đòi lại chút công đạo!’

Cung Quý Dương nghe câu này của cô nhướn mày cười, chậm rãi nhấp một hớp rượu một lúc sau mới lên tiếng: ‘Có chuyện chắc là cô còn chưa biết, Tử Tranh mang thai rồi!’

Khương Tĩnh Nghiên chợt kinh hãi trừng to mắt, một lúc sau chừng như phát hiện bản thân mất khống chế liền nói: ‘Anh chắc sẽ không ngại thơ đến nỗi tin rằng đứa bé đó là của mình đấy chứ? Đây chính là chứng cứ xác thực nhất chuyện ngoại tình của vợ anh với Thư Tử Hạo!’

Cung Quý Dương bật cười, uống hết ly rượu trong tay mới nhìn cô chậm rãi nói: ‘Khương tiểu thư, tôi thật sự thấy tiếc cho cô ...’

‘Có ý gì?’

Khương Tĩnh Nghiên thấy nụ cười trên mặt Cung Quý Dương càng lúc càng nguy dị, trong lòng chợt dâng lên một tia hàn ý.

Ngược lại với vẻ khản trương của cô, Cung Quý Dương ngược lại rất ung dung lấy từ ngăn tủ bảo mật ra một phần văn kiện ...

‘Khương tiểu thư có thể xem trước thứ này sau đó hãy kết luận!’

Trước mặt Khương Tĩnh Nghiên là một phần báo cáo kiểm tra sức khỏe, thoạt nhìn cô liền có chút hoảng hốt ...

‘Anh ...’

Chính ngay lúc cô định nói tiếp thì một giọng nói mềm mại chợt vang lên sau lưng ...

‘Tĩnh Nghiên, bạn khiến mình cảm thấy càng lúc càng xa lạ rồi ...’

Cả người Tĩnh Nghiên chợt run lên, cô vội ngẩng đầu lên nhìn thì thấy cửa phòng nghỉ mở ra từ lúc nào, Sầm Tử Tranh đang đứng nơi đó dùng ánh mắt khó tin nhìn mình.

171. Đoạn Kết

Đoạn kết

Chương 64: Đoạn kết (1)

‘Cô ... các người ...’ Khương Tĩnh Nghiên trừng to mắt nhìn hai người trước mặt.

‘Tĩnh Nghiên, văn kiện mà bạn đang cầm trong tay là phần báo cáo kiểm tra sức khỏe mà sáng nay mình mới đi bệnh viện làm. Mình ... và Thư Tử Hạo vốn không có phát sinh chuyện gì cả ...’ Sầm Tử Tranh vừa nói vừa bước đến gần cô, giọng nói cực kỳ buồn bã.

‘Sao lại thế? Sao cô lại đi ...’

Khương Tĩnh Nghiên lúc này đã khó mà kiềm chế tâm tình của mình, mắt chăm chăm nhìn bóng Sầm Tử Tranh đang càng lúc càng đến gần.

‘Tĩnh Nghiên, bạn thực sự rất hiểu mình, bạn cũng đã đoán đúng là mình sẽ không dám đến bệnh viện, cũng sẽ không để bác sĩ kiểm tra những chuyện thế này, đường đường là Cung phu nhân sao có thể không chút cố kỵ xuất đầu lộ diện trong những trường hợp dễ mang tai tiếng như thế này, phải không?’ Sầm Tử Tranh lúc này đã đứng trước mặt Khương Tĩnh Nghiên, trong đôi mắt đẹp là nỗi thống khổ vô tận, ‘Đáng tiếc, thực sự người tính không bằng trời tính. Mình mang thai! Khi mình biết điều này, điều đầu tiên mình nghĩ đến chính là làm sao đảm bảo cục cưng được bình an ...’

‘Không ... không đâu! Cung Quý Dương ...’

Khương Tĩnh Nghiên nhìn về phía Cung Quý Dương, cao giọng hỏi: ‘Ngài thực sự cho rằng đứa bé trong bụng cô ta là của mình sao? Hahaha, đường đường là Cung đại tổng tài thì ra chỉ là món đồ chơi trong lòng bàn tay của một người phụ nữ mà thôi, thì ra Cung đại tổng tài tình nguyện nuôi dùm con của người khác ...’

‘Tĩnh Nghiên!’

Sầm Tử Tranh nhìn người bạn tốt của mình bằng ánh mắt đầy thất vọng, ‘Bạn thiết kế bấy rập hãm hại mình và Thư Tử Hạo thì thôi đi, bạn sao còn nhẫn tâm sỉ nhục một đứa bé còn chưa chào đời chứ?’

‘Sỉ nhục? Hừm! Ai không biết cô và Thư Tử Hạo hai người trước giờ lúc nào cũng anh anh em em em thân mật như vậy? Có nghiệt chủng cũng không phải chuyện lạ gì!’ Khương Tĩnh Nghiên chưa ngoa nói.

‘Bạn ...’

‘Khương tiểu thư, trên đời có nhiều loại người, có người rất thù địch nhưng có người thì đánh chết cái nết không chữa. Xem ra Khương tiểu thư là loại thứ hai rồi ...’

Cung Quý Dương đi đến trước mặt Tĩnh Nghiên, đáy mắt dần hiện một tia hàn ý ...

‘Đầu tháng này và buổi chiều Tranh Tranh có đến biệt thự của Thư Tử Hạo, ở lại đó mười phút, ngày mười bảy buổi chiều ba giờ cô ấy lại đến, thời gian lưu lại là hai mươi phút, buổi trưa ngày hai mươi, Tranh Tranh có đến lần nữa, lần này cũng chỉ có mười phút ...’

Hắn vừa nhìn Sầm Tử Tranh vừa từ tốn thuật lại hành trình của cô trong một tháng.

Nghe giọng nói không nhanh không chậm của hắn, sắc mặt Khương Tĩnh Nghiên càng lúc càng kém còn Sầm Tử Tranh thì không khỏi kinh ngạc nhìn chòng mình.

‘Đủ!’

Khương Tĩnh Nghiên ngắt lời Cung Quý Dương, giọng sắc sảo nói, ‘Thật không hổ là Cung Quý Dương, thì ra tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của ngài, thật lợi hại! Vậy cũng tốt ... Nếu đã như thế, các người đừng trách Khương Tĩnh Nghiên này ra tay không lưu tình, tôi sẽ để cả thế giới này đều nhìn thấy những bức ảnh kia. Sầm Tử Tranh, cô thích giả vờ tội nghiệp chứ gì? Đợi những bức ảnh này được tiết lộ ra ngoài, để tôi xem còn ai tin lời cô nói nữa không? Cho dù cô với Thư Tử Hạo không có phát sinh quan hệ thì sao chứ? Chỉ riêng mấy tấm ảnh này cũng đủ khiến cô cả đời không trở mình được! Hahaha ...’

Càng nói cô càng trở nên điên cuồng, vừa nói vừa cười vừa la hét.

Một cơn choáng váng chợt ập đến với Sầm Tử Tranh cộng thêm chứng kiến bạn mình điên cuồng gào thét như thế, sắc mặt cô càng tiêu tụy. Vừa định lên tiếng nói gì đó thì lại nghe Cung Quý Dương phát ra một tiếng cười lạnh. Hắn nhắc điện thoại, ra lệnh cho đầu bên kia: ‘Mang vào đây!’

Rất nhanh sau đó một tràng tiếng gõ cửa lễ phép vang lên, một người đàn ông toàn thân vận quần áo đen tiến vào cầm túi giấy trong tay mình đưa đến chỗ sau đó lẳng lặng thối lui.

Khương Tĩnh Nghiên không biết trong tay Cung Quý Dương đang cầm là gì nhưng luôn dùng ánh mắt cảnh giác nhìn hắn, mà ngay cả Sầm Tử Tranh cũng không biết là Cung Quý Dương định làm gì.

Cung Quý Dương cười nhẹ một tiếng, đổ hết đồ vật trong túi giấy ấy lên bàn trà.

Là một cuộn phim!

Nhìn thấy cuộn phim sắc mặt của Khương Tĩnh Nghiên chợt biến!

‘Khương tiểu thư, chắc là cô rất quen thuộc với thứ này chứ?’ Cung Quý Dương vừa nói vừa nhắc cuộn phim chụp lên, ung dung mở ra soi dưới ánh mặt trời.

‘Sao ... sao có thể ...’ Khương Tĩnh Nghiên thấy mình như vừa bị tạt một gáo nước lạnh, cả người đều run lên, ngay cả giọng nói cũng run run.

‘Tôi sao có thể tìm thấy nó, đúng không?’

Cung Quý Dương cười nhạt một tiếng nhưng nụ cười nhìn có chút đáng sợ, hắn ném cuộn phim trở lại trên bàn làm việc, nhìn Khương Tĩnh Nghiên: ‘Nếu như tôi đoán không lầm, đây chính là thứ cô muốn dùng để uy hiếp tôi. Chắc chắn, thật đáng tiếc ...’

‘Không ...’

Khương Tĩnh Nghiên xông đến bàn làm việc cố cướp lại cuộn phim chụp thì đã thấy trong mắt Cung Quý Dương xẹt qua một tia âm hàn, hần chỉ nhẹ nhấc tay đã chế trụ được cô ...

‘Ồ ...’

Khương Tĩnh Nghiên cảm thấy cổ tay truyền đến một cơn đau kịch liệt, cô vội ngẩng đầu lên, đầy sợ hãi nhìn vào đôi mắt đen âm trầm đầy vẻ dọa người của Cung Quý Dương ...

Vừa tiếp xúc với ánh mắt đó, cô bất chợt không rét mà run!

Lúc này cô mới sâu sắc cảm nhận được mình đã đắc tội với người nào chỉ tiếc là ... đã quá muộn.

‘Quý Dương ...’

Thấy tình hình có vẻ không ổn, mà chính Sầm Tử Tranh cũng bị ánh mắt đáng sợ của Cung Quý Dương dọa đến nên cô vội bước đến ...

‘Khương tiểu thư, cô vì âm mưu này chắc là đã trù bị mất bấy năm đúng không? Tôi thật thấy không đáng cho cô!’ Cung Quý Dương càng tăng sức lực nơi tay lần nữa khiến Khương Tĩnh Nghiên đau đến toát mồ hôi ...

‘Biết tôi mất bao nhiêu thời gian để tìm được cuộn phim này không?’

Hắn kề sát bên tai cô, giọng lạnh như băng nói, ‘Thủ hạ của tôi chỉ mất có nửa giờ đồng hồ. Thật đáng tiếc, chứng cứ để uy hiếp bị mất lúc nào cũng không biết. Trong mắt tôi, cô thật sự ngu ngốc đến đáng thương!’

Khương Tĩnh Nghiên đau đến mức thấy xương của mình sắp gãy mất.

‘Quý Dương, anh ... buông tay ra trước đã ...’ Sầm Tử Tranh ở bên cạnh vội lên tiếng, cô biết lúc này cơn giận trong hắn đã là cực điểm.

Tuy Tĩnh Nghiên đã làm nhiều chuyện không đúng với cô nhưng dù sao Sầm Tử Tranh vẫn không nỡ nhìn thấy bạn bị thương.

Nghe cô bảo vậy, Cung Quý Dương buông tay Khương Tĩnh Nghiên nhưng trên mặt vẻ tức giận vẫn chưa giảm chút nào.

Bị đẩy một phát, Khương Tĩnh Nghiên té nhào trên đất, cô vẫn còn chìm trong nỗi sợ hãi cực điểm, hơn nữa sự tình chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà đã chuyển biến quá lớn. Cô điên cuồng lắc đầu, giọng đầy oán hận cùng không cam lòng ...

‘Không thể nào ... không thể nào ...’

Chương 65: Đoạn kết (2)

‘Nói cho cô biết, nếu như không phải bởi vì Tranh Tranh, những chuyện mà cô làm đã đủ để hôm nay cô phải trả một cái giá lớn hơn nhiều!’ Cung Quý Dương giọng đầy đe dọa nói.

‘Không đâu ... tôi không tin ... tôi không tin ...’ Khương Tĩnh Nghiên điên cuồng gào thét, đánh chết cô cũng không thể tiếp nhận sự thật đang bày ra trước mắt này.

‘Tĩnh Nghiên ...’

Sầm Tử Tranh tuy lòng cũng đã nguội lạnh nhưng nghe tiếng gào thét đầy tuyệt vọng của Tĩnh Nghiên, lòng cô vẫn có chút nhói đau.

Ngay lúc này chợt một giọng nói vang lên từ phía cửa ...

‘Hai người, Tĩnh Nghiên ... giao cho tôi đi!’

Cửa phòng không biết đã bị đẩy ra từ lúc nào, mà người đứng ở cửa vừa cất lời nói chính là Thư Tử Hạo.

Nghe tiếng hắn ba người cùng nhìn ra ngoài, nhất là Khương Tĩnh Nghiên, vừa thấy người đến là ai, cả người cô chợt run lên.

Sầm Tử Tranh cũng rất bất ngờ, cô không nghĩ Thư Tử Hạo sẽ đến Cung thị. Liếc mắt nhìn sang Cung Quý Dương đang đứng bên cạnh lại càng ngạc nhiên hơn khi thấy hắn dường như đã đoán trước được điều này.

‘Tử Hạo ...’ Sầm Tử Tranh thấp giọng gọi.

Thư Tử Hạo đóng cửa phòng tổng tài lại, bước từng bước thản nhiên đến trước mặt Cung Quý Dương, lúc này hắn hoàn toàn cảm thấy mình rất bình thản khi đối mặt với người đàn ông này.

‘Cung tiên sinh, tôi biết những chuyện Tĩnh Nghiên làm đáng phải bị xử lý đích đáng nhưng xin anh tha cho cô ấy lần này, giao cô ấy cho tôi!’

‘Dựa vào cái gì chứ? Một người có thể âm hiểm đến mức này tôi không cho rằng tha cho cô ta là một chuyện tốt!’ Cung Quý Dương liếc mắt về phía Khương Tĩnh Nghiên, nói một cách lạnh lùng.

‘Tĩnh Nghiên chẳng qua chỉ là bị thù hận làm mù quáng, tôi nghĩ Tử Tranh cũng sẽ phản đối những thủ đoạn anh muốn đối phó với cô ấy!’

Trên mặt Thư Tử Hạo vẫn bình đạm không có chút biểu tình nào, chỉ khi nhìn về phía Khương Tĩnh Nghiên trên mặt mới thoáng qua một chút chua xót.

Sầm Tử Tranh cũng kéo tay Cung Quý Dương nói khẽ, ‘Quý Dương, thôi đừng tính toán nữa. Chuyện đã đến nước này em cũng không muốn nhìn thấy Tĩnh Nghiên có gì không hay xảy ra. Anh tha cho bạn ấy đi. Dù sao ... bạn ấy có thành như ngày hôm nay toàn bộ đều là vì em mà ra cả!’

‘Tranh Tranh, em ...’ Cung Quý Dương rõ ràng là rất bất mãn khi nghe Sầm Tử Tranh vì Tĩnh Nghiên mà năn nỉ mình.

‘Cung tiên sinh, dù thế nào hôm nay tôi cũng phải dẫn Tĩnh Nghiên đi!’ Thư Tử Hạo nói một cách kiên định.

Cung Quý Dương liếc mắt về phía Thư Tử Hạo, chau mày nói: ‘Mặc dù tôi chẳng thích nhưng tôi thấy mình vẫn nên nhắc nhở cậu một câu, người phụ nữ này không đáng để làm như vậy đâu!’

Ánh mắt phức tạp của Thư Tử Hạo vẫn không rời khỏi Khương Tĩnh Nghiên, hắn trầm ngâm một lát sau đó nhìn về phía Cung Quý Dương, nói rành rọt từng chữ: ‘Tôi không thể không làm như thế, bởi vì sau khi bị trúng thuốc, người tôi bị ép buộc ... chính là cô ấy!’

‘Hả?’ Sầm Tử Tranh nghe hắn nói vậy, ngạc nhiên đến mức không kìm được một tiếng kêu kinh ngạc.

Thì ra ... hôm đó người thực sự có phát sinh quan hệ với Thư Tử Hạo lại là ... Tĩnh Nghiên sao?

Đứng ở bên cạnh Sầm Tử Tranh, Cung Quý Dương nhẹ nhàng vòng tay qua vai cô, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vai cô như trấn an.

Thư Tử Hạo chừng như sớm đã đoán được Sầm Tử Tranh sẽ có phản ứng như vậy, hắn chỉ lạnh nhạt nói: ‘Chuyện đời đúng là khó lường. Mục tiêu để cô ấy thực hiện âm mưu này là em với anh nhưng chắc cô ấy tuyệt đối không ngờ bản thân lại sa vào bẫy rập của chính mình. Ai có lỗi với ai, bây giờ khó mà nói cho rõ ràng được!’

Cung Quý Dương nghe hắn nói hết, ánh mắt cũng dần hòa hoãn trở lại, ‘Được, tôi cho cậu một cơ hội, người phụ nữ này cậu có thể mang đi!’

Thư Tử Hạo không nói tiếng nào, bên môi cậu lên một nụ cười nhợt nhạt, hắn nhìn Sầm Tử Tranh bằng ánh mắt phức tạp, một lúc sau mới chậm rãi xoay về phía Khương Tĩnh Nghiên.

‘Không ... em không đi với anh đâu. Em ... em không muốn anh thương hại em ... không muốn ...’ Khương Tĩnh Nghiên dựa dụa đứng dậy, tâm tình cực kỳ kích động gào thét.

‘Tĩnh Nghiên, rốt cuộc em còn muốn thế nào nữa? Những chuyện em làm đã rất quá đáng rồi! Tĩnh táo lại đi! Đi theo anh!’ Thư Tử Hạo chặn cô lại, bất thành lĩnh lớn tiếng quát.

‘Buông em ra, buông em ra ...’ Khương Tĩnh Nghiên giãy dụa càng lợi hại, ánh mắt sắc như dao không ngừng quét về phía Sầm Tử Tranh...

‘Sầm Tử Tranh, cô đừng đắc ý vội. Tôi cho cô biết, cho dù chết tôi cũng phải lôi cô chết cùng. Tôi sẽ không để cho cô sống êm đẹp, cô nhớ lấy ...’

Lời của cô chưa nói dứt thì cả người như một cánh diều đứt dây, mắt tối sập lại, thân thể chậm rãi trượt xuống...

‘Tình Nghiên ...’

Trong một gian phòng bệnh của một bệnh viện tư nhân, từ phía cửa sổ có thể nhìn ra một mảnh vườn xanh ngát, ánh mặt trời mùa xuân như mang đến hy vọng cho cả nhân loại.

Buổi chiều, mặt trời chiếu những tia sáng vàng rực nghiêng nghiêng qua khung cửa sổ, cả căn phòng chìm trong mùi hương hoa dịu dịu.

Trên giường bệnh, một cô gái thất thần nhìn ra ngoài khung cửa sổ, gương mặt trong suốt nhìn không ra có chút sinh khí nào.

Không lâu sau đó cửa phòng bệnh bị đẩy ra, dường như là bị tiếng mở cửa khua động, cô gái chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn, sau khi nhìn rõ gương mặt người mới đến, sắc mặt cô chợt trầm xuống ...

Qua một lúc lâu cô gái mới thấp giọng nói: ‘Không ngờ cô còn đến. Sao hở? Muốn xem tôi chết hay chưa chứ gì? Cô yên tâm, chỉ cần cô còn sống, tôi nhất định sẽ không chết!’

Người mới đến chính là Sầm Tử Tranh còn cô gái nằm trong phòng bệnh không ai khác hơn là Khương Tình Nghiên. Nghe cô nói vậy, Sầm Tử Tranh hơi nhúu mày nhưng không lên tiếng mà chậm rãi bước đến gần giường bệnh, thận trọng cầm bó hoa trên tay vào chiếc lọ thủy tinh đặt trên bàn đầu giường, rồi mới nhìn về phía Tình Nghiên ...

‘Tình Nghiên, mình không biết phải làm thế nào thì mới xóa hết mối hận trong lòng bạn nhưng mình muốn bạn biết, từ đầu cho đến bây giờ mình vẫn luôn xem bạn như là người bạn tốt nhất của mình, cho dù bạn đã làm những chuyện không tốt với mình, mình cũng không so đo!’

‘Thật sao? Nực cười ...’

Sau một tràng cười lạnh, Khương Tình Nghiên lạnh lùng lên tiếng: ‘Bây giờ cô là người thắng, kẻ thắng làm vua, muốn nói sao mà chẳng được. Sầm Tử Tranh, tôi cho cô biết, đừng tưởng cô sẽ thắng tôi mãi, tôi sẽ tìm mọi cách đối phó cô, tôi sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy!’

‘Không, bạn sai rồi!’ Sầm Tử Tranh không hề bị thái độ lãnh đạm của Khương Tình Nghiên dao động, ‘Mình không có thắng, mình thua ... Mình cho rằng chỉ cần mình cố hết sức thì bạn sẽ lại đón nhận mình. Thời gian sẽ là liều thuốc tốt nhất để chữa lành tất cả. Mình tưởng rằng mình với bạn có thể giống như ngày xưa, vui vẻ hòa thuận nhưng bây giờ mình mới biết, bất kể mình làm gì cũng đều không thể xóa đi mối hận trong lòng bạn. Cho nên, bạn nói sai rồi, mình chưa bao giờ là kẻ thắng cả, ngược lại, mình thua thật thảm. Mình mất đi tình bạn, mất cả tình anh em ...’

Khương Tình Nghiên nghe cô nói vậy liền bật lên một tràng cười nhưng lần này tiếng cười thật thê lương ...

‘Sầm Tử Tranh, ở đây, lúc này chỉ có tôi với cô hai người, cô không cần giả trò mèo khóc chuột trước mặt tôi nữa, tôi biết trong lòng cô sớm đã vui như mở hội rồi. Hôm nay cô tới chắc chỉ là để xem tôi thê thảm đến mức nào thôi chứ gì?’

Chương 66: Đoạn kết (3)

Sầm Tử Tranh u oán nhìn bạn mình, đợi đến khi Tình Nghiên phát tiết cơn phẫn nộ xong mới nhẹ giọng nói: ‘Tình Nghiên ... vì sao bạn lại trở thành như thế?’

Khương Tình Nghiên nhìn cô, chùng như nhìn ra được vẻ u oán thoáng qua trong đôi mắt kia, thân hình hơi run lên nhưng vẫn cố trấn tĩnh, chỉ cười lạnh một tiếng, không nói câu nào.

‘Tình Nghiên, sau khi xảy ra chuyện lần trước mình mới biết, bất kể mình nói gì làm gì cũng sẽ không thể xóa đi mối hận trong lòng bạn. Bạn là bạn của mình, bất kể có chuyện gì xảy ra với bạn mình cũng sẽ rất

để ý cho nên mình mới hy vọng bạn có thể suy nghĩ cho tương lai của mình một chút, xem có nên ép buộc bản thân cứ sống mãi trong cừu hận suốt phần đời còn lại hay không?’ Sầm Tử Tranh nhẹ giọng thì thầm.

Khương Tĩnh Nghiên ngẩng đầu nhìn cô, khóe môi nhếch lên một nụ cười giấu cợt, ‘Vậy sao? Thì ra cô tốt bụng đến nỗi giúp tôi suy nghĩ cho tương lai của tôi nữa sao?Ồ, cũng đúng thôi, nếu không làm vậy thì sao cô lại muốn nhượng lại cổ phần của Leila cho tôi chứ?’

‘Tĩnh Nghiên, mình là thật lòng muốn mời bạn đến Leila ...’

‘Đủ rồi, Sầm Tử Tranh!’

Khương Tĩnh Nghiên chợt lên tiếng ngắt lời Sầm Tử Tranh, ‘Cô đừng tưởng rằng tôi không biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì. Chẳng qua là cô thương hại cho tôi thôi, thậm chí muốn dùng mớ cổ phần ấy để chuộc lại sự áy náy trong lòng mà thôi. Sầm Tử Tranh tôi cho cô biết đời này tôi cũng sẽ nguyên rửa cô, tôi không tin ông trời thật không có mắt để loại người như cô mãi được hạnh phúc đâu!’

Sầm Tử Tranh rầu rĩ khép mắt, một sự mệt mỏi và bất lực chưa từng có chợt ập đến, một lúc sau cô chậm rãi mở mắt nhìn về phía Tĩnh Nghiên ...

‘Tĩnh Nghiên, mình không biết phải nói sao thì bạn mới hiểu nữa. Được, bạn có thể hận mình nhưng mình không muốn bạn lãng phí chính mình nữa ...’

‘Đó là chuyện của tôi, không liên quan gì đến cô. Cút! Cút ngay! Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa ...’

Khương Tĩnh Nghiên nói đến đây, kích động đến nỗi vợ lấy bình hoa trên bàn ném thẳng về phía Sầm Tử Tranh, mắt lóe những tia thù hận ...

‘Tĩnh Nghiên, bạn thật hận mình đến thế sao?’ Sầm Tử Tranh đau lòng khôn xiết thì thào ...

‘Đúng vậy! Tôi hận không thể một đao giết chết cô ...’ Sầm Tử Tranh như nổi điên cầm lấy con dao gọt hoa quả trên đầu giường phóng về phía Sầm Tử Tranh.

‘Muốn xóa nỗi hận trong tôi phải không? Được thôi, vậy thì cô đi chết đi ...’

Cây dao gọt hoa quả lóe lên những luồng sáng lạnh lẽo, Sầm Tử Tranh cũng không né tránh, khi mũi dao nhọn hoắt xuyên qua da thịt, cô đau đến mặt tái nhợt ...

Trong phòng mọi âm thanh như im bặt, Khương Tĩnh Nghiên bị một màn trước mắt dọa đến sợ cứng người, mất một lúc lâu cô mới loạng choạng đứng dậy, mắt hết nhìn cây dao trên người Sầm Tử Tranh lại nhìn đôi tay mình ...

‘Sầm Tử Tranh, tại sao cô không trốn chứ? Tại sao chứ? Cô điên rồi ...’ Rốt cuộc cũng phản ứng lại, điên cuồng rống lên.

Sầm Tử Tranh chống tay vào đầu giường sau đó tựa hẳn người vào đó, máu tươi nhỏ từng giọt xuống sàn, sắc mặt cô càng lúc càng tái nhợt, mắt nhìn Khương Tĩnh Nghiên, môi nở một nụ cười yếu ớt ...

‘Không biết một đao này ... có đủ để xóa mối hận trong lòng bạn hay chưa?’

Nói xong câu này, cô không chống đỡ nổi nữa, ngã xuống sàn bất tỉnh nhân sự ...

Khi Thư Tử Hạo đẩy cửa phòng bệnh thì vừa kịp nhìn thấy một màn kinh hồn táng đờm thế này ...

Ba tháng sau ...

Đại sảnh sân bay lúc nào cũng tấp nập người đi kẻ đến, còn bên ngoài sân bay, một chiếc xe thương vụ sang trọng chậm rãi dừng lại.

‘Tranh Tranh, , anh biết anh không thể ngăn cản em nhưng lát nữa em phải luôn ở bên cạnh anh mới được!’ Ngồi ở ghế lái là Cung Quý Dương, hẳn vừa cẩn thận giúp vợ cởi dây an toàn vừa nói.

‘Quý Dương ... xin lỗi, em lúc nào cũng khiến anh lo lắng ...’ Sầm Tử Tranh chủ động nhón người đặt lên má hẳn một nụ hôn, nói giọng áy náy.

Trong mắt Cung Quý Dương thoáng xẹt qua chút xúc động, bàn tay to đặt nhẹ lên nơi miệng vết thương, mảy hơi nhú lại ...

‘Miệng vết thương đã lành rồi, cũng may là sức của Tĩnh Nghiên không lớn lắm ...’

‘Anh chỉ hận không thể giết chết người phụ nữ điên khùng đó!’

Cung Quý Dương hung hăng ngắt lời Sầm Tử Tranh, có trời mới biết, khi hắn nhìn thấy vợ mình trước ngực nhuộm máu, suýt nữa thì hắn cũng sụp đổ theo.

Trong một khoảnh khắc đó, hắn tưởng rằng mình đã mất đi cô ...

Tay Sầm Tử Tranh nhẹ vuốt ve gương mặt cương nghị của hắn, dịu dàng nói, ‘Quý Dương, bây giờ không phải em tốt lắm sao? Cục cưng cũng rất khỏe mạnh, với lại ... lúc đó em cảm nhận được tuy Tĩnh Nghiên hận em nhưng hoàn toàn không muốn làm em bị thương ...’

Cung Quý Dương ôm cô vào lòng, xót xa nói: ‘Em lúc nào cũng lương thiện như thế, nếu như lúc đó không phải Thư Tử Hạo đến kịp lúc đưa em đến phòng phẫu thuật kịp thời, anh thật không thể tưởng tượng nổi hậu quả sẽ như thế nào. Đến giờ anh vẫn còn hối hận lúc đó không có ở bên cạnh em!’

Sầm Tử Tranh ôm hắn càng chặt, ‘Quý Dương, người nên áy náy là em mới đúng ...’

‘Tranh Tranh, nghe lời anh, không nên đi vào sân bay làm gì!’ Cung Quý Dương vẫn còn muốn thử thuyết phục vợ.

‘Nhưng hôm nay là ngày Tử Hạo với Tĩnh Nghiên rời đi. Em ... em muốn đích thân đến tiễn họ. Nói sao thì chuyện cũng đã qua lâu như vậy rồi ...’ Sầm Tử Tranh biết chồng mình luôn có thành kiến với Khương Tĩnh Nghiên, nên ngượng ngùng lên tiếng.

Cung Quý Dương cũng hết cách với Sầm Tử Tranh chỉ đành cùng cô xuống xe, cố khắc chế cơn giận vẫn còn âm ỉ trong lòng đối với Khương Tĩnh Nghiên.

Hai người vừa xuống xe thì một thuộc hạ của Cung Quý Dương đã bước đến.

‘Cung tiên sinh, Cung phu nhân, vừa nãy thuộc hạ đã tìm hiểu rồi, chuyến bay mà Thư tiên sinh và Khương tiên sinh đi đã sớm cất cánh rồi!’

‘Gì chứ?’ Sầm Tử Tranh ngạc nhiên hỏi lại.

‘Cung phu nhân, đây là vật mà nhân viên phục vụ sân bay đưa cho tôi, chắc là của Thư tiên sinh lưu lại!’ Người đàn ông đưa cho Sầm Tử Tranh một phong thư.

Vội vàng mở phong thư ra, vừa liếc mắt là Sầm Tử Tranh đã nhận ra bút tích của Thư Tử Hạo ...

‘Tử Tranh, biết tin em và cục cưng đều khỏe mạnh vậy là anh yên tâm rồi! Bọn anh đi đây! Tĩnh Nghiên sẽ cùng anh trở về Trung Quốc. Em không cần lo lắng, cô ấy sẽ đến làm việc trong công ty anh. Riêng việc làm em bị thương, Tĩnh Nghiên lúc nào cũng rất khổ sở, tuy rằng cô ấy không nói nhưng anh biết Tĩnh Nghiên vẫn rất lo cho em. Ở đời chuyện gì cũng có hai mặt, em bị thương nhưng chưa chắc đã là chuyện xấu bởi vì nhờ vậy mà cuối cùng cô ấy cũng giải được gút mắc trong lòng. Chẳng qua chỉ là cái giá mà chúng ta phải trả đều rất lớn. Cũng còn may là Tĩnh Nghiên giờ đã cởi mở hơn rất nhiều nhưng cô ấy vẫn muốn rời nơi đây sớm một chút. Anh nghĩ chắc là Tĩnh Nghiên vẫn không biết thế nào đối mặt em, dù sao giữa hai người cũng xảy ra nhiều chuyện như vậy ...’

Tử Tranh, tạm biệt! Anh sẽ chăm sóc Tĩnh Nghiên thật tốt!’

Chương 67: Đoạn kết (4)

Sầm Tử Tranh xem xong bức thư của Thư Tử Hạo có chút ngây ngốc, ngơ ngẩn một lúc lâu sau mới phát hiện còn có một phong thư khác liền chậm rãi mở ra ...

Bức thư này chỉ viết mấy chữ nhưng vừa đọc thì nước mắt đã bắt đầu rơi ...

Trên trang giấy trắng là mấy chữ viết thật thanh tú ...

‘Tử Tranh, xin lỗi ...’

Chỉ vồn vện bốn chữ nhưng bao hàm rất nhiều thứ, cả áy náy lẫn xin lỗi và có cả nước mắt.

‘Tĩnh Nghiên ...’

Nghe tiếng gọi nghẹn ngào của vợ, Cung Quý Dương liếc mắt nhìn qua phong thư, không nói gì chỉ ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhẹ vỗ về.

Trên bầu trời áy bay đã sớm cất cánh chỉ để lại một vệt khói mờ ...

Một năm sau, Cung Viên

‘Bà xã, em thật sự muốn anh làm vậy sao? Em nhần tâm sao?’

Người vừa nói không ai khác hơn chính là Cung Quý Dương, hắn đang mang trên người một chiếc tạp dề, trên tay còn cầm một cây chổi lông gà, hình tượng Cung đại tổng tài cao cao tại thượng giờ đã hoàn toàn biến mất chẳng còn chút gì.

Sầm Tử Tranh đang ngồi nơi sofa, nhìn thấy hắn ăn mặc như vậy cô cố nhịn cười, đứng lên nhìn hắn ...

‘Ông xã à, thực ra em cũng không nỡ nhìn anh vất vả như vậy nhưng mà ... em phát hiện ra một điều, phạm là con người nếu không chịu chút giáo huấn thì sẽ không nhớ kỷ đâu!’

Cung Quý Dương thầm than một tiếng, hắn xoay người nhìn về phía Cung Liệt Diên, Cung Liệt Diên, vẻ mặt tội nghiệp nói: ‘Bà xã, em cũng biết hai đứa tiểu quỷ này chúng nó cầu xin mãi, anh không thể cự tuyệt ...’

‘Ba à, ba cũng nói có đi đưa xe mẹ cũng phát hiện được, bây giờ thì lại bán đứng tụi con, hại con với Liệt Diên cũng bị phạt cùng!’ Cung Liệt Thiên vội lên tiếng phân trần.

‘Hai đứa tiểu quỷ này, đúng là gió chiều nào thì theo chiều ấy mà ...’

‘Ông xã ...’ Sầm Tử Tranh cười nhẹ, dựa sát vào Cung Quý Dương, ngay cả ánh mắt cũng mang ý cười nhưng miệng thì giả vờ chua ngoa nói: ‘Em đã nói rất nhiều lần rồi, nếu như lại bị em phát hiện anh dẫn các con đi đưa xe nữa thì ba cha con phải quét hết Cung Viên một lần, em không nói đùa đâu!’

‘Haha, bà xã ... nhưng Cung Viên lớn như vậy ...’ Cung Quý Dương thử lần nữa xin tha.

‘Mẹ à, chúng con vô tội mà, có thể thay bằng phạt đứng không?’ Cung Liệt Thiên nũng nịu cầu xin.

‘Không được! Các con đều là đồng phạm!’ Sầm Tử Tranh cố tình nghiêm mặt nói.

Cung Liệt Diên thở dài một tiếng, ‘Haizzz, em là đứa trong sạch nhất, thật sự là con bị ba với anh hai hại lắm rồi, chỉ ở bên cạnh xem thôi mà cũng bị phạt ...’

‘Được rồi, bố tay với hai đứa tiểu quỷ con luôn. Giờ mẹ cho hai đứa chọn, hoặc là theo ba các con đi làm vệ sinh Cung Viên, hoặc là đứng đây chịu phạt, chọn đi!’

‘Phạt đứng! Bọn con chọn phạt đứng!’ Hai đứa bé không hện mà cùng hét lên.

Cung Quý Dương nghe hai đứa con trai nói vậy tức đến sắp thổ huyết, ‘Hai vật nhỏ này, dám hùa nhau bắt nạt ba hả!’

Sầm Tử Tranh cố nhịn cười nhìn chồng ...

‘Vậy anh có làm hay không đây?’

‘Làm, đương nhiên là làm rồi ...’ Cung Quý Dương nhún vai, ‘Lệnh mà bà xã đại nhân đã ban ra, anh sao dám không chấp hành chứ?’

Đúng lúc này một tràng tiếng cười như lục lạc vang lên bên cạnh sofa, nghe tiếng cười này, mắt Cung Quý Dương chợt sáng lên ...

‘Bà xã em xem kìa, Lê Tâm nhà chúng ta đã thức dậy rồi, con bé nhìn không thấy anh sẽ khóc đó, vậy đi, để anh dỗ con, chơi với con một lát rồi đi thực hiện nhiệm vụ, được không?’ Vừa nói hắn vừa bước đến bên sofa ôm cô bé nhỏ trong nôi lên dỗ dành, âu yếm vô cùng.

‘Không được!’

Sầm Tử Tranh nghiêm mặt đoạt lấy Lê Tâm từ tay hắn, ‘Nếu như không làm sạch sẽ Cung Viên thì không cho bé con!’

‘Bà xã ...’ Cung Quý Dương lại Cung Quý Dương, không cho hắn ôm con bé quả thật là khổ còn hơn chết.

‘Còn không đi mau?’ Sầm Tử Tranh vừa đùa với con gái vừa cổ nghiêm giọng nói.

‘Đi, anh đi ...’ Cung Quý Dương nhắc cây chổi lên vai, lưu luyến liếc cô con gái nhỏ một lần nữa mới chịu rời đi.

Ánh nắng chiều ấm áp chiếu trên người Cung Quý Dương.

Cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, nhìn thấy bóng người cao lớn đang đứng trước tủ quần áo sửa sang lại, trong mắt Sầm Tử Tranh tràn đầy nhu tình mật ý, lẳng lặng nhìn một lúc lâu cô mới nhẹ bước đến, nhẹ nhàng vòng tay ôm hắn từ phía sau.

Sau lưng truyền đến cảm giác ấm áp khiến Cung Quý Dương nhẹ mỉm cười, hắn ngừng động tác trên tay xoay người lại ôm cô vào lòng ...

‘Sao hở? Không nỡ nhìn anh vất vả rồi sao? Nếu đã như thế sao lại cố tình bắt anh làm chứ?’

‘Ông xã ...’ Sầm Tử Tranh nhìn sâu vào đôi mắt đen thâm thúy của chồng, ‘Em yêu anh ...’

Cung Quý Dương bị lời nói thâm tình đột ngột của cô làm cho ngây người trong thoáng chốc nhưng đáy mắt tràn đầy thâm tình và hạnh phúc đã tổ cáo tâm trạng của hắn, nhẹ cúi đầu Cung Quý Dương kề môi bên tai cô, thâm tình thốt, ‘Anh cũng vậy ...’

Hai vợ chồng lẳng lặng ôm nhau để mặc tình yêu thấm sâu trong lòng mỗi người, lúc này lời lẽ có lẽ là đã quá dư thừa ...

‘Tranh Tranh, còn nhớ chiếc váy này không?’ Cung Quý Dương chỉ tay về phía một chiếc váy dài nằm trong tủ áo, chiếc váy thật đẹp, đơn giản mà không mất đi nét kiêu sa.

‘Đương nhiên là nhớ rồi, là “Khuynh tình” mà anh đã tặng em mà. Mỗi lần nhìn đến nó em đều sẽ nhớ lại lần đầu tiên chúng mình gặp nhau!’

Trên mặt Sầm Tử Tranh thoáng nhiễm một màu đỏ đầy ngượng ngùng nhưng cũng đầy hạnh phúc, ‘Chuyện đời thật khó lường, không ngờ chiếc váy này lại trở thành chứng nhân cho tình yêu của chúng ta!’

‘Anh đã nói rồi, “Khuynh tình” đại biểu cho anh đối với em ...’

‘“Nhất kiến chung tình”, em nhớ mà, từng lời anh nói em đều nhớ rõ!’ Sầm Tử Tranh nhón chân chủ động đặt một nụ hôn lên môi chồng. Yêu hắn, thật sâu yêu hắn ...

‘Bây giờ anh thấy nên sửa lại câu nói kia thì hay hơn!’ Cung Quý Dương ôm vợ thật chặt, hưởng thụ cảm giác được cô chủ động “yêu thương nhưng nhớ” hiếm có.

‘Sửa thành gì?’ Sầm Tử Tranh cười hỏi, dưới ánh đèn trông cô càng bội phần xinh đẹp.

‘Ngốc à, sửa thành ... anh đối với em là “Cả đời chung tình” ...’

Nói đến đây hắn đã cúi đầu thâm tình đặt một nụ hôn lên môi cô ...

Cô, cảm nhận được sự quyến luyến vô vàn của hắn, để hạnh phúc nở rộ trong lòng như những đóa hoa mùa xuân!

Hắn, cảm nhận được sự ỷ lại của cô, để sự ngọt ngào như những cơn sóng triều dào dạt dâng lên trong lòng! Cung Viên, mùa xuân hạnh phúc đã về ...

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-tai-phiet-dang-ky-ket-hon-tre>